

Người Chồng Máu Lạnh

Contents

Người Chồng Máu Lạnh	7
1. Q.1 - Chương 1	8
2. Q.1 - Chương 2	9
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	12
6. Q.1 - Chương 6	13
7. Q.1 - Chương 7	14
8. Q.1 - Chương 8	15
9. Q.1 - Chương 9	16
10. Q.1 - Chương 10	17
11. Q.1 - Chương 11	18
12. Q.1 - Chương 12	19
13. Q.1 - Chương 13	20
14. Q.1 - Chương 14	21
15. Q.1 - Chương 15	22
16. Q.1 - Chương 16	23
17. Q.1 - Chương 17	24
18. Q.1 - Chương 18	25
19. Q.1 - Chương 19	26
20. Q.1 - Chương 20	26
21. Q.1 - Chương 21	27
22. Q.1 - Chương 22	28
23. Q.1 - Chương 23	29
24. Q.1 - Chương 24	30
25. Q.1 - Chương 25	31
26. Q.1 - Chương 26	32
27. Q.1 - Chương 27	33
28. Q.1 - Chương 28	34
29. Q.1 - Chương 29	35
30. Q.1 - Chương 30	35
31. Q.1 - Chương 31	36
32. Q.1 - Chương 32	37
33. Q.1 - Chương 33	38
34. Q.1 - Chương 34	39
35. Q.1 - Chương 35	40
36. Q.1 - Chương 36	41
37. Q.1 - Chương 37	42
38. Q.1 - Chương 38	43
39. Q.1 - Chương 39	44
40. Q.1 - Chương 40	45
41. Q.1 - Chương 41	46

42. Q.1 - Chương 42	47
43. Q.1 - Chương 43	48
44. Q.1 - Chương 44	49
45. Q.1 - Chương 45	50
46. Q.1 - Chương 46	51
47. Q.1 - Chương 47	52
48. Q.1 - Chương 48	53
49. Q.1 - Chương 49	54
50. Q.1 - Chương 50	55
51. Q.1 - Chương 51	56
52. Q.1 - Chương 52	56
53. Q.1 - Chương 53	57
54. Q.1 - Chương 54	58
55. Q.1 - Chương 55	58
56. Q.1 - Chương 56	59
57. Q.1 - Chương 57	59
58. Q.1 - Chương 58	60
59. Q.1 - Chương 59	61
60. Q.1 - Chương 60	61
61. Q.1 - Chương 61	62
62. Q.1 - Chương 62	63
63. Q.1 - Chương 63	63
64. Q.1 - Chương 64	64
65. Q.1 - Chương 65	65
66. Q.1 - Chương 66	65
67. Q.1 - Chương 67	66
68. Q.1 - Chương 68	66
69. Q.1 - Chương 69	67
70. Q.1 - Chương 70	68
71. Q.1 - Chương 71	68
72. Q.1 - Chương 72	69
73. Q.1 - Chương 73	70
74. Q.1 - Chương 74	70
75. Q.1 - Chương 75	71
76. Q.1 - Chương 76	72
77. Q.1 - Chương 77	72
78. Q.1 - Chương 78	73
79. Q.1 - Chương 79	74
80. Q.1 - Chương 80	74
81. Q.1 - Chương 81	75
82. Q.1 - Chương 82	75
83. Q.1 - Chương 83	76
84. Q.1 - Chương 84	77
85. Q.1 - Chương 85	78
86. Q.1 - Chương 86	78
87. Q.1 - Chương 87	79
88. Q.1 - Chương 88	79
89. Q.1 - Chương 89	80
90. Q.1 - Chương 90	81
91. Q.1 - Chương 91	82
92. Q.1 - Chương 92	82
93. Q.2 - Chương 1	83
94. Q.2 - Chương 2	84
95. Q.2 - Chương 3	85

96. Q.2 - Chương 4	85
97. Q.2 - Chương 5	86
98. Q.2 - Chương 6	87
99. Q.2 - Chương 7	87
100. Q.2 - Chương 8	88
101. Q.2 - Chương 9	89
102. Q.2 - Chương 10	89
103. Q.2 - Chương 11	90
104. Q.2 - Chương 12	91
105. Q.2 - Chương 13	92
106. Q.2 - Chương 14	92
107. Q.2 - Chương 15	93
108. Q.2 - Chương 16	94
109. Q.2 - Chương 17	94
110. Q.2 - Chương 18	95
111. Q.2 - Chương 19	96
112. Q.2 - Chương 20	97
113. Q.2 - Chương 21	98
114. Q.2 - Chương 22	100
115. Q.2 - Chương 23	101
116. Q.2 - Chương 24	102
117. Q.2 - Chương 25	103
118. Q.2 - Chương 26	104
119. Q.2 - Chương 27	105
120. Q.2 - Chương 28	107
121. Q.2 - Chương 29	108
122. Q.2 - Chương 30	109
123. Q.2 - Chương 31	111
124. Q.2 - Chương 32	112
125. Q.2 - Chương 33	113
126. Q.2 - Chương 34	115
127. Q.2 - Chương 35	116
128. Q.2 - Chương 36	117
129. Q.2 - Chương 37	118
130. Q.2 - Chương 38	120
131. Q.2 - Chương 39	121
132. Q.2 - Chương 40	122
133. Q.2 - Chương 41	123
134. Q.2 - Chương 42	125
135. Q.2 - Chương 43	126
136. Q.2 - Chương 44	127
137. Q.2 - Chương 45	128
138. Q.2 - Chương 46	129
139. Q.2 - Chương 47	131
140. Q.2 - Chương 48	132
141. Q.2 - Chương 49	133
142. Q.2 - Chương 50	134
143. Q.2 - Chương 51	136
144. Q.2 - Chương 52	137
145. Q.2 - Chương 53	138
146. Q.2 - Chương 54	139
147. Q.2 - Chương 55	141
148. Q.2 - Chương 56	142
149. Q.2 - Chương 57	143

150. Q.2 - Chương 58	144
151. Q.2 - Chương 59	145
152. Q.2 - Chương 60	147
153. Q.2 - Chương 61	148
154. Q.2 - Chương 62	149
155. Q.2 - Chương 63	150
156. Q.2 - Chương 64	151
157. Q.2 - Chương 65	152
158. Q.2 - Chương 66	154
159. Q.2 - Chương 67	155
160. Q.2 - Chương 68	156
161. Q.2 - Chương 69	157
162. Q.2 - Chương 70	158
163. Q.2 - Chương 71	159
164. Q.2 - Chương 72	161
165. Q.2 - Chương 73	162
166. Q.2 - Chương 74	163
167. Q.2 - Chương 75	164
168. Q.2 - Chương 76	165
169. Q.2 - Chương 77	166
170. Q.2 - Chương 78	167
171. Q.2 - Chương 79	169
172. Q.2 - Chương 80	170
173. Q.3 - Chương 1	172
174. Q.3 - Chương 2	173
175. Q.3 - Chương 3	174
176. Q.3 - Chương 4	175
177. Q.3 - Chương 5	177
178. Q.3 - Chương 6	178
179. Q.3 - Chương 7	179
180. Q.3 - Chương 8	180
181. Q.3 - Chương 9	181
182. Q.3 - Chương 10	183
183. Q.3 - Chương 11	184
184. Q.3 - Chương 12	185
185. Q.3 - Chương 13	186
186. Q.3 - Chương 14	187
187. Q.3 - Chương 15	189
188. Q.3 - Chương 16	190
189. Q.3 - Chương 17	191
190. Q.3 - Chương 18	192
191. Q.3 - Chương 19	193
192. Q.3 - Chương 20	195
193. Q.3 - Chương 21	196
194. Q.3 - Chương 22	197
195. Q.3 - Chương 23	198
196. Q.3 - Chương 24	199
197. Q.3 - Chương 25	200
198. Q.3 - Chương 26	201
199. Q.3 - Chương 27	203
200. Q.3 - Chương 28	204
201. Q.3 - Chương 29	205
202. Q.3 - Chương 30	206
203. Q.3 - Chương 31	207

204. Q.3 - Chương 32	208
205. Q.3 - Chương 33	210
206. Q.3 - Chương 34	211
207. Q.3 - Chương 35	212
208. Q.3 - Chương 36	213
209. Q.3 - Chương 37	214
210. Q.3 - Chương 38	216
211. Q.3 - Chương 39	217
212. Q.3 - Chương 40	218
213. Q.3 - Chương 41	219
214. Q.3 - Chương 42	220
215. Q.3 - Chương 43	222
216. Q.3 - Chương 44	223
217. Q.3 - Chương 45	224
218. Q.3 - Chương 46	225
219. Q.3 - Chương 48	226
220. Q.3 - Chương 49	227
221. Q.3 - Chương 50	229
222. Q.3 - Chương 51	230
223. Q.3 - Chương 52	231
224. Q.3 - Chương 53	232
225. Q.3 - Chương 54	233
226. Q.3 - Chương 55	235
227. Q.3 - Chương 56	236
228. Q.3 - Chương 57	237
229. Q.3 - Chương 58	238
230. Q.3 - Chương 59	239
231. Q.3 - Chương 60	241
232. Q.3 - Chương 61	242
233. Q.3 - Chương 62	243
234. Q.3 - Chương 63	244
235. Q.3 - Chương 64	245
236. Q.3 - Chương 65	247
237. Q.3 - Chương 66	248
238. Q.3 - Chương 67	249
239. Q.3 - Chương 68	250
240. Q.3 - Chương 69	251
241. Q.3 - Chương 70	253
242. Q.3 - Chương 71	254
243. Q.3 - Chương 72	255
244. Q.3 - Chương 73	256
245. Q.3 - Chương 74	257
246. Q.3 - Chương 75	259
247. Q.3 - Chương 76	260
248. Q.3 - Chương 77	261
249. Q.3 - Chương 78	262
250. Q.3 - Chương 79	264
251. Q.3 - Chương 80	265
252. Q.3 - Chương 81	266
253. Q.3 - Chương 82	267
254. Q.3 - Chương 83	269
255. Q.3 - Chương 84	270
256. Q.3 - Chương 85	271
257. Q.3 - Chương 86	273

258. Q.3 - Chương 87	274
259. Q.3 - Chương 88	276
260. Q.3 - Chương 89	278
261. Q.3 - Chương 90	279
262. Q.3 - Chương 91	280
263. Q.4 - Chương 1	282
264. Q.4 - Chương 2	284
265. Q.4 - Chương 3	285
266. Q.4 - Chương 4	286
267. Q.4 - Chương 5	288
268. Q.4 - Chương 6	289
269. Q.4 - Chương 7	291
270. Q.4 - Chương 8	293
271. Q.4 - Chương 9	294
272. Q.4 - Chương 10	296
273. Q.4 - Chương 11	298
274. Q.4 - Chương 12	300
275. Q.4 - Chương 13	301
276. Q.4 - Chương 14	303
277. Q.4 - Chương 15	304
278. Q.4 - Chương 16	306
279. Q.4 - Chương 17	308
280. Q.4 - Chương 18	310
281. Q.4 - Chương 19	312
282. Q.4 - Chương 20	313
283. Q.4 - Chương 21	315
284. Q.4 - Chương 22	317
285. Q.4 - Chương 23	319
286. Q.4 - Chương 24	320
287. Q.4 - Chương 25	321
288. Q.4 - Chương 26	323
289. Q.4 - Chương 27	324
290. Q.4 - Chương 28	326
291. Q.4 - Chương 29	328
292. Q.4 - Chương 30	330
293. Q.4 - Chương 31	332
294. Q.4 - Chương 32	334
295. Q.4 - Chương 33	336
296. Q.4 - Chương 34	338
297. Q.4 - Chương 35	340
298. Q.4 - Chương 36	342
299. Q.4 - Chương 37	343
300. Q.4 - Chương 38	345
301. Q.4 - Chương 39	345
302. Q.4 - Chương 40	346
303. Q.4 - Chương 41	347
304. Q.4 - Chương 42	349
305. Q.4 - Chương 43	351
306. Q.4 - Chương 44	353
307. Q.4 - Chương 45	355
308. Q.4 - Chương 46	357
309. Q.4 - Chương 47	359
310. Q.4 - Chương 48	361
311. Q.4 - Chương 49	363

312. Q.4 - Chương 50	365
313. Q.4 - Chương 51	367
314. Q.4 - Chương 52	368
315. Q.4 - Chương 53	370
316. Q.4 - Chương 54	372
317. Q.4 - Chương 55	374
318. Q.4 - Chương 56	375
319. Q.4 - Chương 57	377
320. Q.4 - Chương 58	379
321. Q.4 - Chương 59	380
322. Q.4 - Chương 60	382
323. Q.4 - Chương 61	384
324. Q.4 - Chương 62	385
325. Q.4 - Chương 63	387
326. Q.4 - Chương 64	389
327. Q.4 - Chương 65	390
328. Q.4 - Chương 66	392
329. Q.4 - Chương 67	394
330. Q.4 - Chương 68	395
331. Q.5 - Chương 1	397
332. Q.5 - Chương 2	399
333. Q.5 - Chương 3	401
334. Q.5 - Chương 4	402
335. Q.5 - Chương 5	404
336. Q.5 - Chương 6	406
337. Q.5 - Chương 7	408
338. Q.5 - Chương 8	409
339. Q.5 - Chương 9	411
340. Q.5 - Chương 10	413
341. Q.5 - Chương 11	414
342. Q.5 - Chương 12	416
343. Q.5 - Chương 13	418
344. Q.5 - Chương 14	420
345. Q.5 - Chương 15	422
346. Q.5 - Chương 16	424
347. Q.5 - Chương 17	426
348. Q.5 - Chương 18	428
349. Q.5 - Chương 19	430
350. Q.5 - Chương 20	432
351. Q.5 - Chương 21	434
352. Q.5 - Chương 22	436

Người Chồng Máu Lạnh

Giới thiệu

Truyện Người Chồng Máu Lạnh là một truyện khá hấp dẫn của tác giả Hạ Nhiễm Tuyết, truyện dẫn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-mau-lanh>

1. Q.1 - Chương 1

Edit: Ốc sên

Ánh nắng chói chang soi vào tòa nhà cao chót vót, các ô kính thủy tinh phản chiếu ánh nắng lấp lánh.

Tòa nhà tập đoàn Húc Nhật bốn mươi năm tầng, tầng cao nhất chính là nơi làm việc của người nắm quyền lực cao nhất của tập đoàn, ánh sáng mặt trời chiếu vào sáng bừng cả căn phòng trừ bỏ người đàn ông đang ngồi làm việc trên ghế cao cao tại thượng.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục đen Ý làm bằng tay tinh xảo, mái tóc đen bóng bởi vì đang cúi xuống làm việc mà che mất đi đôi mắt của anh, người đàn ông ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ ra vẻ cực kỳ lãnh khốc, kiên nghị, chiếc mũi thẳng, bờ môi hơi mỏng khê nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt có một sự ngạo mạn không thể diễn tả, đó là một xảm giác xâm chiếm khi nhìn khuôn mặt của anh ấy. Màu mắt của anh có màu trà thật hiếm thấy, màu mắt thực sự rất đẹp, nhưng đáng tiếc, cho đến bây giờ đều mang một loại âm trầm, lạnh lẽo, có khi nếu cứ nhìn vào đôi mắt anh thật lâu, có thể sẽ tiến vào địa ngục, không thể di chuyển.

Anh buông chiếc bút trong tay xuống, lấy một hộp xì gà ở trên bàn. Rút một điếu ra, đặt ở trên môi, ánh đỏ của lửa, màu trắng của khói vờn quanh, mà trong làn khói mờ ảo hé ra gương mặt không chút thay đổi, anh nhìn ra bên ngoài, giống như thu hết tất cả vào trong ánh nhìn, ánh mắt giống như ngọn núi tràn ngập áp bức, khí thế, lúc này, anh khê neho mắt nhìn phía trong màn che trong suốt, đơng giản đến một hình bóng cũng trở nên mờ mịt.

“Cốc cốc...”

Từ cửa truyền đến tiếng gõ, hần tỉnh bơ buông xì gà trong tay ra, nháy mắt một cái, ánh mắt lại trở nên sâu thẳm lạnh lẽo, tựa hồ giây phút thất thần vừa qua chỉ là một loại ảo giác.

“Vào đi.” Âm thanh thoát ra cũng tạo nên cảm giác áp bức, cánh cửa dần mở ra, một mùi khói thuốc bay ra, một người đàn ông đi vào, lông mày khê nhăn lại, ” Đã nói là anh không thể hút thuốc.” người đàn ông này giống như một người quản gia, đặt một xấp tài liệu lên bàn, sau đó đi đến bên cửa sổ, mở khóa cửa, đẩy cánh cửa ra, không ngừng lấy tay phẩy phẩy trước mũi mình, cái mùi khói này thật là không dễ chịu.

“Đã thành thói quen.” tiếng nói vẫn lãnh đạm như vậy, mà người kia cũng hiểu rõ, khuôn mặt còn nhăn lại hơn.

“Những thứ tôi cần đâu, Vệ Thần?” Anh vẫn cầm điếu xì gà lên và hút, màu trắng sương khói nhẹ nhàng tung ra trong không khí, anh cảm thấy phổi như có gì đó đè lại thật nặng, một áp lực không nói lên lời, có những thứ dường như đã bị tê liệt.

“Đã có rồi, chính là cái này.” Vệ Thần cầm đồng tài liệu giơ giơ lên, sau đó tiến đến, đặt trên bàn làm việc của anh, anh nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, khẽ gáy nhẹ, “Vừa vặn đúng 24 giờ, tôi vẫn là trợ lý tốt nhất của Lê Duệ Húc tổng tài, sẽ không cần phải lo đi tìm công việc khác nữa, tôi vẫn được làm trợ lý của anh rồi, vẫn sẽ là bảo mẫu của anh, anh có còn công việc riêng tư nào muốn nhờ tôi làm nữa không?” Vệ Thần nói xong, đặt đồng hồ xuống chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng, cái này đúng chỉ có anh ta mới có thể hưởng, bởi vì... trước mặt người đàn ông lãnh khốc, dường như không có ai dám cợt nhả như hắn vậy.

Lê Duệ Húc không nói lời nào, hắn chỉ thản nhiên liếc nhìn Vệ Thần một cái, đưa oán hận của Vệ Thần chìm trong ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt vẫn không một chút biến đổi, làm cho không khí tốt lành buổi sáng đều tiêu tan hết, có khi anh còn hoài nghi, gương mặt của tổng tài có khi nào bị tê liệt, cho nên rất khó có thể nhìn thấy chút diễn cảm gì đó trên gương mặt kia, không đúng, nhưng chỉ giành ột người ở trước mặt.

2. Q.1 - Chương 2

“Húc, cậu cần phải hiểu rõ, chuyện này thực sự có đáng giá để cậu dùng cả đời mình đánh đổi sao?” Anh đã tận tình khuyên nên khuyên xuống, vì một người kia, như vậy thực sự đáng giá sao?

“Cậu cho rằng tôi sẽ buông tha cho cuộc đời của tôi?” Anh lạnh lùng cười, khoe miệng thể hiện chút khinh thường, cậu cảm thấy cô gái này có năng lực như vậy sao.” Cuộc đời của anh, anh nhất định phải nắm giữ, một cô gái, cũng chỉ là một cô gái mà thôi. (Chẳng nhẽ là đàn ông ????)

Vệ Thần lắc đầu, “Không cần phải tự mãn như vậy, Húc. Trên đời này có rất nhiều chuyện cậu không thể tưởng tượng được, tôi cảm giác lần này cậu sẽ hối hận, đến lúc đó đừng có trách tớ không cảnh cáo cậu, trên đời này cái gì cũng có thể giao dịch, ngoại trừ tình cảm.” Vệ Thần đứng lên, ánh mắt thật sâu nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, môi mỏng khẽ nhếch lên.

Tiếng đóng cửa vang lên, cả căn phòng khôi phục lại vẻ lạnh lẽo như trước.

Lê Duệ Húc dụi tắt điều xì gà trong tay, anh mở ra tài liệu Vệ Thần vừa đưa cho.

Mở ra, bên trong rơi ra một tấm hình, anh nhặt lên nhìn, ánh mắt trùng xuống.

Bức ảnh chụp một người phụ nữ, bề ngoài rất bình thường không có chút gì thu hút, rất đối bình thường, là đang người mà ở trong một đám người sẽ không có thể nhận ra.

Tô Tử Lạc, hai mươi tuổi, tốt nghiệp đại học C, thành tích bình thường, trước mắt là thực tập ở tòa soạn báo, anh lật sang trang tiếp. Trên tờ giấy có ghi rõ tư liệu của cô gái này từ lúc sinh ra tới giờ, tỉ mỉ kể lại, cuộc đời của cô, cùng bề ngoài của cô ấy rất giống nhau, không có chút đặc sắc nào cả, hắn ném tài liệu trong tay, dựa cả người chìm vào ghế da, đôi mắt nhắm chặt lại, vẻ mặt lãnh khốc giờ lại hiện lên chút mệt mỏi.

Tòa cao tầng tập đoàn Húc Nhật, ngoài thành phố nhìn vào hết sức nhỏ bé, hắn đột nhiên cảm thấy một cảm giác sâu tận xương tủy Tịch mịch.

Gần như không cách nào thừa nhận ánh sáng bên ngoài đột nhiên lướt tới, hắn dùng tay che chắn đôi mắt, nhưng là, một vài ánh nắng vẫn xuyên thấy qua kẽ hở trên bàn tay hắn, đi vào trong mắt hắn, để cho hắn cảm giác đau đớn không lí giải.

Lúc này, khác biệt với nơi yên tĩnh này, tòa soạn báo điện thoại vang lên không ngừng, âm thanh lật sách, âm thanh tiếng nói điện thoại, còn có tiếng bước chân tới lui, tất cả đều thể hiện sự bận rộn, yên ắng để cho người ta cảm giác rõ ràng thời gian đang trôi qua còn bận rộn lại khiến người ta quên thời gian biến mất.

“Tô Tử Lạc, cho tôi tách cà phê.” Một cô gái ngồi trước máy tính của mình đưa tay ra, chiếc cốc treo lưng lửng trên ngón tay của cô.

Rất nhanh, một bóng dáng nhỏ liền nhận lấy cái cốc, đi ra ngoài.

” Tô Tử Lạc, pho to tài liệu này giúp tôi.” sau đó lại một bàn tay chìa ra, Tử Lạc nhanh chóng đi tới rồi lại trở về, lại tiếp tục thêm một ít tư liệu, một ít nữa, cô sắp bị đè bẹp dưới đồng tư liệu rồi. Lúc này, trong ngực cô ôm một đồng tư liệu lớn nhỏ, còn có chiếc cốc, gương mặt thanh tú thản nhiên nở nụ cười, có khi cô nheo lại hai mắt sẽ biến thành chị Hằng, cho dù mỗi ngày đều giống như con quay vậy, cô vẫn rất vui vẻ, đây là công việc đầu tiên của cô, cô nhất định phải nỗ lực thật nhiều.

Đúng tay áo của mình lau đi mồ hôi trên trán, một đôi chân không ngừng đi về phía trước, đầu tiên cô phải đi pho to tài liệu, đem những tư liệu quan trọng cất kỹ, động tác thuần thục, cô nhìn động tác mình sao chụp dữ liệu, chợt nở nụ cười, xem đi, cô đã tiến bộ rất nhiều rồi, cô nhớ lần đầu tiên đến đây, không biết sử dụng máy móc, còn bây giờ cô có thể một mình đảm đương được, tuy chỉ là những công việc lật vật mà bất kỳ một cô gái tạp vụ nào cũng làm được. Tay cô lại đặt trên trán, một thứ gì đó lạnh nhẹ nhàng chạm vào má cô.

Cô cầm lấy cổ tay, nhìn nhìn chiếc vòng trên cổ tay, là bạch kim, rất đơn giản, cô nhẹ nhàng vỗ về nó, bên môi hiện lên sự ngọt ngào, lông mi khẽ chớp, vẻ mặt đó chỉ thuộc về một cô gái đang yêu.

3. Q.1 - Chương 3

“Này” một bàn tay đột nhiên chụp lên bả vai cô, vỗ một cái khá mạnh, người Tử Lạc khẽ lắc một chút, khí lực người này cũng thật lớn a, cũng may là thân thể yếu của cô còn chưa ôm mặt đất a.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Một cô gái đi lại trước mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, nhìn thấy vẻ mặt xuân sắc của cô, có cần phải như vậy không a, cô gái nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của cô, ánh mắt cũng mỉm cười, nhìn thấy cô say xưa ngẩn nhìn vòng trang sức trên tay, cảm giác như chiếc vòng này có thể ăn vậy, nhưng chiếc vòng này đâu thể ăn a, sao lại có thể nhìn đắm đuối thế chứ?

“Không có gì.” Da đầu Tử Lạc khẽ run lên, tiếp tục phớt lờ tài liệu trong tay, nhưng khóe môi của cô lại luôn cong cong.

“Còn nói là không có gì, mặt hồng như vậy, nhất định là đang nhớ Ôn Vũ Nhiên phải không?” Cô gái này nhất định không buông tha cho Tử Lạc, rõ ràng là đang nhớ đến bạn trai của mình, phản ứng của cô lại giống như tiểu bạch thỏ, thật sự khiến người khác không thể nói được gì.

Mặt Tử Lạc đỏ tía tai, quả nhiên là, cô đã thấy gương mặt đỏ tới tận mang tai của Tử Lạc, Tử Lạc vẫn giống như hồi còn đi học, thực dễ dàng đỏ mặt, hiện tại đàn ông đỏ mặt đã không nhiều, phụ nữ đỏ mặt cũng sẽ không nhiều a.

“Cái gì đây, đáng giận, Lạc Lạc, cậu có phải hay không rất dễ bị bắt nạt a, cậu tới đây là để thực tập chứ không phải làm những việc linh tinh này.” cô gái nhìn thấy trước mặt Tử Lạc một đồng thứ đồ, liền hiểu ra, cô lại bị nhờ vả nhiều việc. Chỉ biết bắt nạt Tử Lạc, tính cách như một con cừu nhỏ. Một ngày nào đó, Tử Lạc sẽ bị bọn hần khiến ệt chết.

Những người này thực sự là vô nhân tính.

“Tình Tình, không phải đâu, nhưng việc này là mình sẵn lòng làm, cậu cũng biết mình không biết cái gì cả, cũng lại không thông minh, hơn nữa, như vậy tốt lắm, có thể học được rất nhiều thứ, cậu xem, bây giờ tớ đã tốt hơn trước rất nhiều.” Tử Lạc lắc lắc đầu, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên, tính tình cô vốn đã tốt bụng, hơn nữa, làm nhiều một chút cũng sẽ tiêu mỡ nha.

Đường Tình liếc mắt nhìn cô một cái, dùng ngón tay chỉ vào trán của cô, “Tính cách này của cậu, sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta hại chết.” Tử Lạc chỉ mỉm cười, cô vốn đơn giản như vậy, cũng thích đơn giản, như vậy không tốt hay sao?

Cô cầm lên một bức tranh vẽ, ngẩn nhìn từng đường văn hoa tinh tế, không biết là nét bút của ai, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh, bá đạo và khoa trương, nhất là về màu sắc, màu đen cùng màu xanh đậm, đều là màu u ám, lại phối thêm những đường nét màu vàng kim tôn lên vẻ quý phái không gì sánh bằng.

Cô mở trang kế tiếp, ở trước mắt xuất hiện một cái tên, Lê Duệ Húc.

Cô thích những thiết kế như vậy, lần đầu tiên, đối với cái tên xa lạ này cảm thấy tò mò, không biết người này như thế nào, lại có thể vẽ ra một thứ hoàn mỹ như vậy.

Ánh mắt của cô hơi cong lên, khóe môi mỏng nhẹ nhàng cong lên, một nụ cười như gió lướt qua, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Đường Tình có chút xem thường cô, cô gái này lại ngăn người vì cái gì vậy a, bức tranh này có cái gì để xem chứ, cô dựa người vào chiếc tủ bên cạnh, khó mà những giây phút thanh thoi hưởng thụ như vậy, tốt nghiệp, tự hồ nụ cười của cô càng ít đi.

4. Q.1 - Chương 4

Cô nghiêng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Tử Lạc, đột nhiên trong lúc này, cảm giác như có một ánh sáng nhẹ nhàng bao phủ lấy cơ thể của cô, gương mặt Tử Lạc thánh khiết vô cùng, cô vốn rất bình thường, lúc này lại lộ ra vẻ xuất thần, ôn nhu và tinh tế, Đường Tình nhận ra mười mấy năm nay, cô luôn cảm thấy trên người Tử Lạc luôn có sự ôn nhu mà người khác không có, có thể chính là ở điểm này.

Cho nên mới nói, Vũ Nhiên kia thật đúng là biết nhìn người, khiến cô gái này với hần một mực chung tình, chính là, cô không hiểu, rõ ràng Tử Lạc có thể tìm được một công việc tốt hơn, lấy một người như Vũ Nhiên, ở công ty của hần tìm một công việc là không thành vấn đề, vì cái gì, cô gái này lại không muốn nhận điểm phúc đấy.

Kì lạ, thật kì lạ, cô lại nhìn lướt qua Tử Lạc, đối với cô ấy hâm mộ lại ghen tị.

Khi Tử Lạc lau lau mồ hôi trên trán đã là tan sở, thời gian này cô không nhàn rỗi chút nào, có thể đúng như câu nói đó, mệt cũng rất vui vẻ. Cho nên, Tử Lạc tuy là rất mệt, nhưng cô lại cảm thấy rất vui, rất thích.

Cô khoác chiếc túi lên vai, nhìn đồng hồ, trong mắt lại hiện lên chút lo lắng, sắp muộn rồi, cô sắp bị muộn rồi.

Bên ngoài, trời mưa thu se lạnh, rốt cuộc khi tan việc có cảm giác mát mẻ, gió khe thổi vào da cô, cảm giác thoải mái nói không lên lời, cô không ngừng tiêu sai bước đi, có khi còn chạy chậm, trên vẻ mặt lo lắng ngày càng nhiều.

Cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, đứng trước một tòa nhà hàng tây vô cùng trang trọng, bước đi có chút chần chờ, cô nhìn nhìn quần áo của mình, thực sự là không hợp với chỗ này chút nào, cô khẽ thở dài ra, rất nhanh lại khôi phục tinh thần, cô đi vào, một mùi hương nhờ gió thổi qua mũi cô, thật thơm a, không nồng không đậm, vừa đúng, đây là mùi nước hoa.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái cao gầy như người mẫu, không biết vì cái gì, bước đi của cô chậm một chút, dường như nhìn thấy trong mắt cô gái kia hận ý.

Hận.. Tại sao lại có thể hận, cô và cô ấy .. đâu có quen a...

Một lần nữa cô muốn nhìn kĩ thì cô gái ấy đã đi xa, chỉ có tiếng gót giày của cô ấy nện xuống nền nhà, dường như có một sự tức giận, dần tan biến trong không gian, trong lòng của cô có chút áp lực kì quái, cảm thấy thật tức cười, cô có phải hay không hôm nay làm nhiều đến đầu óc quay cuồng a.

Nhìn thấy người ngồi chiếc bàn gần cửa sổ, ánh mắt của cô khẽ cong lên, bên trong lộ rõ vẻ ngượng ngùng.

Cô, dường như đã tới chậm rồi.

Mà cô cũng không biết, cô vừa bước tới, cô gái xinh đẹp vừa nhìn Tử Lạc liền dừng cước bộ của mình, nhìn chằm chằm lưng cô, đôi mắt chứa đầy sự hận thù, lúc này là rất hận, còn có chút oán.

Mà cách đó không xa, một chiếc xe hơi màu đen có rèm che, một người đàn ông ngồi trong xe, lạnh lùng thu lại ánh mắt của mình, đem tầm mắt nhìn trên ngón tay mình, ngón tay hắn mang theo một chiếc nhẫn màu đen và lam, nhẫn rất rộng, nhưng lại cực kì hợp với hắn, màu đen cùng màu xanh đậm xúng đôi, còn có đường nét vàng kim, lãnh đạm và khoa trương, tựa như chính con người hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng vỗ về chiếc nhẫn trên ngón tay hắn, trong đôi mắt hiện lên một nét u ám mà người khác không thấy.

Cửa xe mở ra, ngón tay của hắn khẽ co lại một chút, vẻ u ám hiện lên trong đôi mắt, cũng chỉ lướt qua trong giây lát.

“Húc.” giọng nói của cô gái xinh đẹp vang lên, giọng nói mềm mại như vẻ đẹp của cô, khiến người khác cảm nhận một vẻ đẹp quyến rũ cùng mê hoặc.

“Húc, hắn cự tuyệt em, bây giờ em phải làm sao, làm sao đây?” Cô gái khẽ khóc, mà đôi mắt của người đàn ông ngày càng nhiều lửa, thậm chí sự tức giận đã biểu hiện rõ trên gương mặt hắn.

Ngón tay của hắn dùng sức nắm lại, sau đó không có bất kì động tác gì.

5. Q.1 - Chương 5

“Húc, anh sẽ giúp em sao? Anh nhất định phải giúp em thật tốt. Em yêu anh ấy, thực sự rất yêu anh ấy, người đàn bà kia có cái gì tốt, vì cái gì, vì cái gì àm anh ấy lại không nhìn nhận em, vì cái gì...” Cô gái đột nhiên ôm lấy eo hắn, đem toàn bộ nước mắt rơi trên y phục của hắn.

Lê Duệ Húc nhẹ nhàng đưa tay để lên bờ vai của cô, trong mắt lại có một tia đau đớn hiếm ai biết.

“Anh sẽ giúp em, chỉ cần những thứ em cần, anh đều giúp em.” lời nói cũng như một lời hứa hẹn, đây như một lời nói ma quỷ, một lời nói sẽ hủy cả cuộc đời hắn.

Tử Lạc đi về phía cửa sổ, anh ấy vẫn như trước, bộ y phục màu be giản dị, không cho người khác một cảm giác lạnh lẽo nhưng lại cho cảm giác cao quý, ngón tay nhỏ dài, khớp xương khá rõ, không hề giống một người kinh doanh, giống một người làm nghệ sĩ hơn, ngón tay thon dài giống một nghệ sĩ chơi đàn dương cầm vậy.

“Thực xin lỗi, em tối muộn.” cô ngồi xuống, ánh mắt sáng lấp lánh, nhẹ nhàng chuyển động, như những hạt kim cương. Động lòng người, động tâm, người đàn ông giơ tay của mình lên, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, vẻ mặt cười cười, “Vì sao lại không để anh đi đón em?” Mối hận khẽ cong lên, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng.

Tử Lạc chìm đắm trong sự ấm áp của tay hắn, trên mặt thoáng hồng. Mặc dù là bạn trai đã lâu rồi, cô vẫn cảm thấy không quen, những cử chỉ thân mật như vậy, cô vốn rất hay xấu hổ a.

“Em có thể tự tới mà.” cô nhìn nụ cười ôn nhu của người đàn ông trước mặt, một mỗi ngày hôm nay nháy mắt tiêu tan hết, người đàn ông mỉm cười, nhẹ nhàng gẩy tóc bên vai cô, khuôn mặt đẹp trai ẩn sau gọng kính, hết sức nhã nhặn, nhưng chỉ có hắn mới biết được, đằng sau vẻ bề ngoài vô hại đó, là một người lạnh lùng cỡ nào.

“Có phải anh không thể gặp em, ngay cả bạn gái của mình cũng không thể đi đón được?” Hàng lông mày khẽ nhướn lên trên, nụ cười đậm hơn một chút, dường như hắn rất thích gương mặt luống cuống của cô.

“Không, không phải.” Tử Lạc có chút nói lắp, cô vội vàng lắc đầu, cô chỉ sợ hắn sẽ mang đến phiền toái, những người ở tòa soạn báo đó, đều là tam cô lục bà, sẽ quấn chặt lấy hắn không tha... (Tam cô lục bà: có nghĩa đen là 3 cô gái và 6 bà già. ” tam cô lục bà” nghĩa bóng là lảm chuyện, hay xàm soi chuyện người khác mỗi khi phụ nữ gặp nhau.)

“Được rồi, anh hiểu, anh biết em rất tốt với anh.” Ôn Vũ Nhiên nắm chặt tay của Tô Lạc, nắm thật chặt, khớp mắt Tô Lạc lộ chút nước mắt, cho dù tay hần khiến cho tay cô chò chút đau đơn, cô vẫn không buông tay.

Trên mặt cô luôn giữ nụ cười dịu dàng với hần, ở trên thường trường người gian ta dối, cô không biết, nụ cười của cô đối với hần là quý báu thế nào.

Đôi mắt đen của hần u ám một chút, Lạc Lạc, một vào ngày nữa, chờ sự việc bên kia kết thúc, anh sẽ tốt hơn, bây giờ thân phận của hần nhất định phải đem hoàn toàn tinh thần đi ứng phó với đám người lang sói trong nhà hần, hần cũng không muốn một cô gái đơn thuần như cô lại bị cuốn vào cuộc đấu tranh khốc liệt này, như vậy là tốt nhất, chỉ có thể để cô chịu oan ức một chút.

Hần biết, cô biết, mà cô cũng hiểu được, hần rất chú ý.

“Được rồi, ăn cái gì đi.” Ôn Vũ Nhiên quay về phía bồi bài gọi, rất nhanh, đã có hai phần bí-tết mang lên, hần quan tâm cắt từng miếng nhỏ cho Tử Lạc, chỉ kém mỗi nước là dứt cho cô ăn.

“Ăn đi, cả ngày em đã vất vả rồi.” Hần đau lòng nhìn gương mặt mệt mỏi của Tô Lạc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt má cô, “Lạc Lạc, anh tìm cho em một công việc mới được không?” Hần lại nhắc đến chuyện xưa, biết rõ cô gái này rất quật cường nhưng hần rất muốn giúp cô có cuộc sống tốt hơn.

6. Q.1 - Chương 6

“Không cần, em cảm thấy hiện tại rất tốt.” Tử Lạc nắm chặt lấy tay Vũ Nhiên, không biết vì sao, đột nhiên lại muốn cầm lấy tay người kia, dường như chỉ cần cô buông lỏng, hần sẽ biến mất.

Ôn Vũ Nhiên đối với cô bất đắc dĩ nở nụ cười, hần nhìn bầu trời chiều tà vàng nhạt, đáy mắt lạnh lùng một chút.

Hần đưa Tử Lạc về nhà, cô ở một căn nhà nhỏ rẻ tiền, đây đều là dựa vào thực lực của cô, không có cảm giác thấp kém hơn người khác, tuy rằng cô không có nhiều tiền. Nhưng cô sống rất vui vẻ. Nhất là bên người cô còn có Vũ Nhiên.

“Em vào đi.” Vũ Nhiên khẽ nắm lấy bắp vai Tử Lạc, hôn nhẹ lên trán cô, vẻ mặt đồ ỉm say lòng người của cô khiến mắt hần hiện lên tia lửa, hần rất muốn có được cô, nhưng bây giờ vẫn chưa được, hần cần rất nhiều thời gian.

“Vâng.” Tử Lạc khẽ nắm hai bàn tay của mình, đi tới chỗ mình ở, từ trước đến nay hần đều tôn trọng cô, mới khiến cho cô luôn yên tâm, cũng rất hạnh phúc, có chút hạnh phúc không nói ra được, giống như là yêu cũng không nói ra được.

Hàng lông mi của cô khẽ chớp, không biết vì sao, bây giờ cô có một cảm giác xúc động muốn khóc.

Cô nghĩ nếu cuộc sống của cô không có hần, có phải cô sẽ không thể tiếp tục sống hay không, hần giống như hơi thở của cô, giống như ... Trái tim...

Cô nhìn theo xe của hần biến mất ở trước mắt mình, gió mùa thu rất nhanh hong khô nước mắt của cô, khớp miệng của cô cong lên, nhìn về phía trước, rất xa, cô có cảm giác ngón tay của mình đã chạm đến cánh chim hạnh phúc, trong không khí dần dần bay cao.

Cô xoay người, cước bộ nhẹ nhàng vào nhà, chỉ là, cô không hề biết, giữa cô và hần đang có một sự phân cách chậm rãi ngăn ra.

Ôn Vũ Nhiên dừng xe, một cô gái đứng giữa đường lạnh run rẩy, hần đưa tay lấy ra một điều thuốc đưa lên miệng, động tác này dường như đã rất quen thuộc, tất cả đều rất tự nhiên và tùy ý, nhưng ở trước mặt Tử Lạc, hần vẫn luôn ôn hòa.

Màu trắng sương khói rủ xuống rồi bay lên, cô gái kia vẫn đứng ở đó, mép váy trong gió không ngừng bay lên, dường như muốn bay khỏi, cô gái bắt đầu bước đi, từng bước tới bên xe hắn.

Ngón tay cô nhẹ nhàng đánh trên cửa kính xem, một lúc sau, chiếc kính thủy tinh kéo xuống.

Sắc mặt Ôn Vũ Nhiên có chút u tối, nhưng vẫn mở cửa kính xe ra, để cho cô vào, để một cô gái đứng một mình ở đây, không phải hắn không thể làm được, mặc kệ cô gái này có tâm tính gì, có thể không thương, nhưng cũng không thể để cô bị thương.

“Muốn đi đâu?” Vũ Nhiên thản nhiên nói, từ gương nhìn thấy cô gái này run rẩy, cô giống như đang rất lạnh, hắn khẽ mím môi mỏng, cởi áo của mình, ném tới, hắn cũng không biết cô đứng chỗ này bao nhiêu lâu, khi nhìn vạt mặt xanh trắng của cô cũng biết cô đứng đây cũng đã hơn nửa giờ đồng hồ.

“Đi đâu cũng được, em không để ý.” Cô gái đem áo khoác của hắn choàng lên người, áo hắn đặc mùi thuốc lá, lại khiến cô mỉm cười, cô cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia quyết tâm.

Vũ Nhiên lái xe đi không lâu, ở chỗ khuất có một người đàn ông, hắn dựa vào một bên xe, ẩn trong bóng đêm có chút ánh sáng đèn đường xuyên qua, chỉ có đôi mắt là sáng khác thường, cũng là tối khác thường. Hắn buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cửa mình, trong lòng bàn tay truyền lại từng trận đau đớn, hắn nhíu lại hàng lông mày rậm.

Sau đó, xoay người, gió thổi.

Nơi này đã không cần hắn.

“Trữ San, tôi nói rồi, tôi sẽ cho em tất cả nhưng gì em muốn, dù cho có thế nào...”

Trong khách sạn, Vũ Nhiên sau khi tự hỏi, vẫn là đêm cô tới đây, một nam một nữ xuất hiện ở nơi này, nếu như nói không có chuyện gì xảy ra, sẽ chẳng có ai tin cả, Tề Trữ San tắm một chút qua nước nóng, có chút bất an đi ra ngoài, cô cầm một chiếc chén, xoay người, thấy Vũ Nhiên đứng ở trước cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì?

Cô chỉ mặc một chiếc áo choàng, bên trong không mặc gì cả, từ trước đến nay cô đối với thân hình của mình, diện mạo của mình đều thập phần hài lòng, cho nên, cô mới được xã hội thượng lưu ưu thích, là người mẫu độc quyền của tập đoàn Húc Nhật.

7. Q.1 - Chương 7

Người đàn ông này là một người đàn ông sắt đá, cô đã khiêm nhường như vậy, vì sao anh vẫn cách xa cô như thế, vì sao chứ... Anh còn yêu một cô gái vô cùng bình thường, làm sao cô có thể cam tâm được, sao cô có thể không ghen tị chứ.

Trên đời này không có gì mà cô, Tề Trữ San không chiến được, vĩnh viễn không có.

Nếu như lúc trước chính là tò mò, bây giờ chính là muốn giữ lấy, nhất định phải đạt được.

Cô cầm chặt cái chén trong tay, từng bước một đến gần anh, đứng bên cạnh anh, cũng nhìn thấy tất cả bên ngoài cửa sổ, trừ bỏ đèn đường, cô thật nhìn không ra bên ngoài cửa sổ có cái gì đáng nhìn?

Hàng trăm ánh mắt, hàng trăm vẻ mặt khác nhau, mà cô ở trong mắt anh, vốn không phải là duy nhất.

Ngón tay của cô run rẩy đưa chiếc ly về phía anh, cuối cùng anh cũng cầm lấy chiếc ly trong tay cô.

Ôn Vũ Nhiên không vội uống.

Dùng khí Tề Trữ San nổi lên, cũng cầm lấy một chiếc ly, “Ly này xem như em cảm ơn anh, coi như là giúp em thoát khỏi sự tương tư mấy ngày nay, được không?” Trên gương mặt xinh đẹp có chút thương cảm, Vũ Nhiên nắm chặt chiếc ly trong tay, có chút bất đắc dĩ.

Hắn đưa chiếc ly tới khoe môi, uống một hơi cạn sạch.

Tề Trữ San cũng nở nụ cười, nhìn chiếc ly trong tay hắn, trong mắt ánh lên nét kì quái.

“Tôi phải đi, nơi này rất an toàn, em có thể ở lại đây.” Hắn nói xong cầm áo khoác, sau đó rời đi, cô nam quả nữ ở chung một phòng, đối với thanh danh của Trữ San không hay cho lắm, hơn nữa hắn không quên, hắn đã có bạn gái.

“Anh đừng đi.” Đột nhiên Tề Trữ San tiến lên ôm chặt eo hắn, thân thể mềm mại dính chặt lên người hắn.

“Vì cái gì mà không thể đón nhận em, em có điểm gì không tốt, em không đẹp sao?” Giọng điệu cô có chút cầu xin.

Ôn Vũ Nhiên dừng lại một chút, rồi giật tay cô ra, “Em cái gì cũng tốt, nhưng tôi đã có bạn gái.” Hắn nói rất đơn giản, nhưng đó cũng chính là trọng tâm, bởi vì hắn đã có, cho nên, hắn sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.

Rất nhanh, Trữ San lại ôm chặt lấy eo hắn, chiếc áo choàng trên người cô nhanh chóng rơi xuống mặt đất, lộ ra thân hình hoàn mĩ khiêu gợi.

“Tề tiểu thư, xin tự trọng.” Ôn Vũ Nhiên lạng người đi giầy lát, không thể phủ nhận, cô gái này giống như là bảo vật, một bộ ngực đầy đặn, eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài, mĩ nữ chủ động, hắn là một người đàn ông bình thường, cũng sẽ có những phản ứng của một người đàn ông bình thường, nhưng đây cũng không phải lí do để cho hắn có thể phản bội ...

Hắn đem áo khoác của mình choàng lên Tề Trữ San, ngón tay lại vô tình chạm nên da thịt cô, có một cảm xúc không nói lên lời, dường như toàn bộ máu trong người đều dồn vào trí óc hắn, hắn giật mình, hắn không phải người đàn ông buông thả, cũng không phải chưa từng ném qua mùi vị mĩ nữ, nhưng đó đã là quá khứ, từ khi hắn thích Tử Lạc, hắn luôn giữ mình trong sạch.

“Nếu tự trọng không giữ được anh, em cũng không cần có nó.” Tề Trữ San bất chấp ôm chặt hắn, ánh mắt long lanh, khiến hơi thở của hắn trở nên nặng nề, hắn muốn ngăn cô, nhưng đôi môi đỏ mọng đã dán trên môi hắn, cô còn vươn đầu lưỡi của mình, không ngừng liếm lấy môi hắn, bản năng của hắn trời dậy, không biết vì cái gì, mỗi tế bào trên cơ thể của hắn đều căng lên, muốn cô, rất muốn, rất muốn....

Nhưng lí trí của hắn nói cho hắn biết, không thể...

Hắn nhắm mắt lại, cảm giác một cơ thể mềm mại nữ tính gần sát hắn, cô không ngừng kích thích hắn, can đảm đưa tay vuốt ngực hắn, xuống phía dưới...

8. Q.1 - Chương 8

Không ai có thể nhìn thấy, tròng mắt Tề Trữ San thoáng hiện tia đắc ý quyến rũ, cô biết, người đàn ông này hôm nay là của cô.

Ôn Vũ Nhiên đột nhiên mở mắt, ánh mắt trở lên cuồng loạn, nhất là khi tay của Trữ San chạm đến nơi không nên chạm, sắc mặt hắn vô cùng cuồng loạn, hơi thở nóng hổi, hắn chợt có một loại cảm giác, một loại khoái cảm chết người.

Ly rượu kia... Hắn vừa nhớ tới...

Hắn cố gắng tìm lại bình tĩnh một chút lí trí nhưng bàn tay đã hướng về cô, hắn dùng lực ôm chặt cô gái trong lòng, ánh mắt luôn trầm tĩnh lúc này đã xuất hiện những tơ máu màu hồng, mắt kính của hắn rơi xuống, lộ rõ đôi mắt dài nhỏ, ánh mắt mang một dự cảm đáng sợ có thể điên cuồng cắn nuốt người khác.

Rất nhanh, toàn bộ lí trí của hắn biến mất, một phần là tác dụng của thuốc, một phần là vì cô gái này thật sự biết được làm thế nào để quyến rũ đàn ông, cho nên tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự tính của Tề Trữ San.

Hai người ở trên giường dây dưa, cuồng loạn, mãnh liệt.

Trong phòng truyền tới âm thanh của đôi nam nữ giống như dã thú quần lấy nhau, Trữ San như một con mèo khiêu gợi, đôi chân thon dài gắt gao quấn chặt lấy eo hần, tiếng rên rỉ của cô thật yêu mị, âm thanh hỗn hợp khiến cho hần thực sự biến thành một dã thú, chỉ muốn độn lấy, muốn giữ lấy, giải quyết ham muốn mãnh liệt của hần.

Những thanh âm khiến người khác đỏ mặt kéo dài thật lâu thật lâu, cho đến khi tiếng thở dốc dịu lại, Ôn Vũ Nhiên mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Tề Trữ San nằm trong lòng ngực hần, đôi môi đỏ mọng bị hần hôn đến sưng đỏ, cả người đều có những dấu hôn xanh tím, vừa rồi bọn họ quả thật quá mãnh liệt.

Tề Trữ San thỏa mãn bật cười, đưa ngón tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt điển trai của Vũ Nhiên, khi không mang kính mắt, hần thực sự cuồng dã, nhưng cô rất thích, thực sự rất cuốn hút.

Anh rốt cuộc là của em, em muốn thân xác anh, muốn cả trái tim của anh. Cô ngồi dậy, lấy một chiếc dao nhỏ đã được chuẩn bị từ trước cửa nhẹ một cái, một giọt máu rơi trên da giường, cô không phải xử nữ, nhưng cô muốn người đàn ông này nghĩ hần chính là người cướp đi lần đầu tiên của cô.

Cô nở nụ cười, lần thứ hai nằm xuống bên cạnh.

Cùng một thời gian, một người đàn ông luôn ngồi ở trong xe đạp tắt điều xì gà, không biết là vì cái gì, hần không có ý định đi ngủ, hần mặc áo ngủ trắng đi ra ngoài ban công, cho đến khi trời tờ mờ sáng mới đi vào trong phòng, một đêm hần không ngủ, đôi mắt màu trà hiện lên chút tơ máu.

“Không được.” Trong một căn phòng đơn sơ, không biết Tử Lạc mơ thấy gì, đột nhiên hét to một tiếng, hai mắt mở lớn, cô bật dậy, sờ trán của mình, phát hiện trán mình đầy mồ hôi.

Ngón tay của cô theo trán trượt xuống, ở khóe mắt chạm phải một giọt nước mắt, nước mắt nhiều hơn trên ngón tay cô.

Cô đặt tay lên lòng ngực, không biết vì cái gì, cô có cảm giác đau lòng, cảm giác sợ hãi, cực kỳ sợ hãi, dường như cô đang mất đi một thứ gì đó rất quan trọng với cô.

9. Q.1 - Chương 9

Ngón tay của cô dùng sức chỉnh lại quần áo trên người, hơi thở gấp gáp, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

“Vũ Nhiên...” Cô khẽ gọi tên người đàn ông cô yêu, tìm chiếc di động ở đầu giường, cô nắm thật chắc trong tay, tìm đến một dãy số, lòng mi dài khẽ rừ xuống, nhưng tay cô không có làm bất cứ động tác gì.

Một lúc sau, cổ võ võ nhẹ gương mặt mình, tốt lắm, Tử Lạc không cần suy nghĩ nhiều, chỉ là mơ mà thôi.

Cô đặt điện thoại lên đầu giường, nằm xuống, nhưng thật kì lạ, cô không thể tiếp tục ngủ, mắt cứ mở lớn cho tới sáng.

Giấc mơ kia như thực, thực đến nỗi khiến cô đau lòng.

Cô mơ thấy Ôn Vũ Nhiên kết hôn, nhưng cô dâu lại không phải là cô, sẽ không, cô không ngừng an ủi bản thân, cô tin tưởng, Vũ Nhiên yêu cô, hai người đã yêu nhau ba năm, còn nhớ khí đó, lần đầu tiên hai người nắm tay, lần đầu tiên hôn môi, có lẽ bởi vì cô còn nhỏ, hần luôn ôn nhu, cẩn thận như vậy, hai người đều có tương lai tốt đẹp, dù cho thân phận họ rất khác nhau.

Cô tin tưởng, tình cảm của bọn họ nhất định sẽ lâu dài, nhất định có thể, Vũ Nhiên sẽ không cưới người khác, nhất định không.

Trong tòa soạn báo, Tử Lạc thỉnh thoảng lấy di động ra nhìn, đôi lông mày xinh đẹp nhăn lại, không có, cô có chút thất vọng, cố gắng làm những việc còn lại.

“Làm sao vậy, đang đợi điện thoại, có phải hôm nay hai người chuẩn bị hẹn hò à?” Đường Tình nháy mắt, thậm chí còn đung đung bả vai của cô, Tô Lạc thực sự tốt a, có bạn trai đáng yêu, còn chờ đợi điện thoại nữa, đâu có như cô, rất cô đơn, cái gì cũng không có.

Đôi môi Tử Lạc khẽ mím lại, chỉ khẽ lắc đầu, đôi mắt hiện lên vẻ u sầu.

Thực ra sau buổi tối hôm đó, đã ba ngày hai người không có liên lạc, chuyện này chưa từng xảy ra, cô gọi điện thoại di động cũng tắt máy, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

“Tình Tình, giúp tớ nói với cấp trên tớ không khỏe, tớ có việc muốn ra ngoài.” nói xong, Tử Lạc liền ném công việc sang chỗ Đường Tình vẫn đang còn mơ hồ, cô ấy bị sao vậy, ôm đồng hồ của Tử Lạc, Đường Tình nhìn đồng hồ giấy tờ chỉ có thể thở dài, chịu phận bất hạnh tiếp tục công việc dang dở của Tử Lạc, ai bảo hai cô là bạn bè, bạn bè à chính là giúp bạn mình không tiếc cả mạng sống, chính là khi cô ấy đau, mình có thể làm việc thay, thôi, quên đi.

Tử Lạc vẫy một chiếc taxi, hai tay nắm chặt vào nhau, cô chỉ biết bây giờ cô rất gấp, rất gấp, cô hơi buông lỏng tay mình phát hiện lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Mà khi cô xuống xe thì đã khẩn trương tới mức không biết nên đi thế nào.

10. Q.1 - Chương 10

Công ty của tập đoàn Ôn thị, cô ngẩng đầu lên nhìn... bảng chữ màu đen, cô biết đây là chỗ Ôn Vũ Nhiên làm việc, nhưng cũng chưa bao giờ tới, nếu không phải cô thực sự rất lo lắng, cô cũng sẽ không đến đây, cô sợ sẽ gây phiền toái cho hắn.

Cô đứng bên ngoài thật lâu, lại thử gọi điện thoại một lần nữa cho hắn, nhưng máy vẫn tắt. Cô hít một hơi thật sâu đi vào trong.

Bên trong thật lớn, cô cúi đầu, giống như không thể gặp người khác, cho tới bây giờ cô cũng chưa có cảm giác như vậy, trong lòng cảm thấy chua xót, cô rõ ràng là bạn gái hắn, nhưng hiện tại cảm thấy mình giống tình nhân của hắn, không hề biết tình hình thực tế của hắn.

Tuy tất cả chuyện này đều do cô tự nguyện, nhưng chính hắn cũng ngầm đồng ý không phải sao? Cô băn khoăn, cũng không thể phủ nhận việc này đối với bọn họ như thế là tốt nhất, cô dùng sức nắm chặt bàn tay mình, cô đang suy nghĩ gì, sao có thể trách hắn, sao có thể, hắn đang rất bận rộn, rất vất vả, mà bây giờ cô lại ở đây giận dữ, cô cảm thấy mình có chút hèn mọn, không khỏi tự mắng mình.

“Xin hỏi tiểu thư, cô muốn tìm ai, có hẹn trước không?” Cô gái trước mặt Tử Lạc nói, lộ rõ vẻ không vui, công việc của cô ấy là cười, ánh mắt lại có chút khinh bỉ.

Tử Lạc nhìn chằm chằm quần áo trên người mình, quần áo rất bình thường, một chiếc áo trắng và quần bò, một đôi giày vải đơn giản, không thể bình thường hơn được, mà so sánh với nơi này, thực sự là tách biệt.

Cô cảm giác mình tổn thương, nhưng vẫn nở nụ cười, cô đã từng nói, cô bằng lòng cuộc sống này, cô rất hạnh phúc, cô đâu cần nhiều hơn nữa, làm người không thể có lòng tham nếu không sẽ mất đi càng nhiều, cho nên cô luôn sống vô cùng vui vẻ, hiện tại cũng vậy.

Cô gái trước mặt Tử Lạc có chút bất ngờ, khỏe miệng có chút xấu hổ, nở nụ cười không được tự nhiên, nụ cười trên mặt Tử Lạc quá trong sáng, ánh mắt giống như chú nai con, như nước mùa thu, khiến cho cô gái có chút ngưỡng ngàng.

“Tôi muốn hỏi một chút, Ôn Vũ Nhiên có ở đây không?” Cô khẽ mỉm cười, một lúc mới nói ra.

Cô gái trước mặt cũng lặng người đi một lúc, không rõ, cô hỏi giám đốc của bọn họ làm gì.

“Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?” Vẫn là những giọng nói đều đều, nhưng giờ lại có thêm phần khách khí.

“Không có.” Tử Lạc khẽ hạ mí mắt xuống, cô chỉ muốn biết rằng hắn có ở đây không, muốn biết hắn đang làm gì, vì sao lại không gọi điện cho cô, cuối cùng vẫn là không nói ra được.

“Này...” Cô gái trước mặt Tử Lạc lần thứ hai đánh giá cô, đối với thân phận của cô không thể đoán nổi, cuối cùng không đưa ra được kết luận gì, giám đốc quen nhiều cô gái như vậy, cô cũng không biết cô gái này là thật hay là giả.

“Thực xin lỗi, vị tiểu thư này, giám đốc của chúng tôi nếu không có hẹn trước, thật xin lỗi, cô không thể đi vào.”, cô cũng chỉ có thể nói xin lỗi, đây là quy định của công ty, cô cũng chỉ có thể chấp hành, dù sao cô cũng không vì một cô gái xa lạ mà vứt bỏ bát cơm của mình.

“Không sao.” Tử Lạc có chút mất mát, nói cảm ơn xong, còn cúi đầu chào cô gái kia, tỏ ý cảm tạ, mặc dù cô ấy không cho cô đi vào, cô cũng đã biết rõ chuyện.

Nhưng vì sao lại không đến tìm cô, cô cũng không thể liên lạc với hắn, hắn như vậy khiến cô thực sự lo lắng.

Cô gái kia còn muốn nói gì, cuối cùng chỉ có thể nhìn Tử Lạc đi ra ngoài, không biết vì cái gì, cô cảm thấy, thân ảnh gầy yếu kia, có chút đáng thương.

11. Q.1 - Chương 11

Cô gái nhìn nhìn lên trên lầu, hiện tại giám đốc đang ở cùng Tề tiểu thư, quên đi. Đây là nơi làm việc, ít nói một chút sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, cô ấy cũng đã đi rồi, có gọi về cũng đâu được.

“Có thể là một người thích giám đốc thôi.” Cô lầm bầm nói, nhưng cô ấy thật đáng thương, gương mặt và thân phận thật bình thường, không thể so với người nhà họ Tề.

Nếu cô là giám đốc, cô cũng sẽ chọn cô gái mình thích xinh đẹp kia.

Tử Lạc đi ra ngoài, ngẩng đầu, từng đợt gió thổi tung tóc của cô, mang đến cảm giác lạnh lẽo, ngày hôm nay thật nặng nề, khiến cho cô có cảm giác không thở được.

Cô đứng bên ngoài tòa nhà một lúc, ở phía chân trời, sắc trời càng ngày càng u ám như sắp đổ mưa.

Cô ôm lấy cánh tay mình, nhìn từng người của tập đoàn Ôn thị đi qua, cô chỉ muốn gặp hắn, chỉ muốn biết hắn có khỏe không, chỉ như thế thôi.

Cô hít hít cái mũi của mình, đôi mắt vẫn nhìn thẳng, một giọt nước mưa rơi xuống, trời mưa sao, cô ngẩng đầu lên, thấy được từng giọt từng giọt nước mưa rơi trên mặt, từng cơn gió thổi qua mang theo hạt mưa, lạnh lại càng thêm lạnh.

Cô vẫn nhìn chăm chăm cửa ra vào, trong mắt chờ mong nhưng chỉ có những hạt mưa rơi xuống, cô thu lại thân thể mình, mưa càng lúc càng lớn, đã làm ướt hết quần áo, ướt hết tóc cô, đến mắt của cô cũng đã ướt sũng rồi.

Một chiếc xe màu đen đỗ cách đó không xa, người đàn ông bên trong quen miệng lấy trong túi một chiếc xì gà đưa lên miệng, hắn ngẩng đầu, hai mắt khẽ híp lại nhìn cô gái đứng trong mưa thật đáng thương, nhưng trong đôi mắt màu trà hiện lên một tia xem thường.

Hắn hít vào một hơi, phun ra một vòng khói, hương vị của xì gà khiến mắt hắn khép lại một chút, thực quyến rũ. Nếu ai nhìn thấy bộ dạng của hắn chắc chắn đều thấy như thế.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, đã khiến cô gái kia ướt sũng, cô đưa tay lau nước mưa trên mặt, vẫn kiên trì chờ đợi.

Tử Lạc cắn cắn môi, mưa không ngừng rơi trên người cô, mưa tạt trên người cô, rất đau, rất lạnh, cô đáng thương hít hít cái mũi của mình, cả người run rẩy, cả cơ thể trở nên gầy yếu, bất lực.

Cuối cùng, ở cửa cũng xuất hiện người mà cô chờ đợi, ánh mắt cô đột nhiên sáng lên, cho dù bầu trời âm u, ánh mắt cô vẫn rất sáng lấp lánh như ngôi sao.

Rất nhanh, ánh sáng trong đôi mắt kia biến mất, không biết là bởi vì mưa quá lớn khiến cho ánh mắt cô trở nên mơ hồ, không thấy rõ mọi thứ.

Đứng ở xa xa đúng là Ôn Vũ Nhiên đã mất tích ba ngày hôm nay, không đúng, đúng, đối với người khác thì là bình thường còn đối với cô chính là mất tích.

Hắn trong với hình ảnh trong cô, hắn không đeo kính, không phải là Ôn Vũ Nhiên mà cô biết, ánh mắt hắn dài nhỏ sắc bén, môi mỏng khê cong lên, có chút lãnh đạm, cũng có một cảm giác cực kì xa lạ.

12. Q.1 - Chương 12

Hắn không đi một mình, bên cạnh hắn có một cô gái, hắn che ô, kéo cô gái về phía sau hắn.

Đôi môi Tô Lạc run rẩy, có phải nhìn nhầm người, người này không phải Vũ Nhiên của cô, không phải Vũ Nhiên nắm chặt tay cô, không phải, nhất định không phải.

Cô cảm nhận hốc mắt mình nóng rực không có cách nào thừa nhận, trong cổ họng nghẹn lại, cô muốn tiến lên, nhưng hai chân của cô như bị đóng đinh tại chỗ, mặc dù cô cố gắng dùng sức, đều không thể di chuyển nửa bước, cô cứ như vậy nhìn bọn họ trong chiếc ô, đó như bầu trời chỉ của riêng họ.

Vậy còn bầu trời của cô, bầu trời của cô ở nơi nào, cô phải làm sao đây?

Gương mặt Vũ Nhiên lạnh như băng, lại có chút đơn độc, buồn như mùa thu.

Hắn đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, đột nhiên xoay người. Thấy được cô gái kia, quần áo ướt đầm dính sát trên người cô, những sợi tóc ướt dính chặt lên mặt cô, mưa khiến cho gương mặt cô tái nhợt gần như là trong suốt, cảm giác như cô sắp biến mất.

Bàn tay Vũ Nhiên nắm chặt lại, mở to đôi mắt.

“Lạc Lạc...” Hắn gọi một tiếng, chiếc ô trong tay rơi xuống mặt đất, khiến hắn và cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang đều bị lộ trong mưa.

“Nhiên...” Cô gái gọi theo hắn, Vũ Nhiên bỏ lại cô, bỏ lại cả chiếc ô trên mặt đất, dùng sức chạy thật nhanh về phía Tử Lạc.

“Nhiên...” Cô không cam lòng gọi tên Vũ Nhiên một lần nữa, trong ánh mắt của Vũ Nhiên, trong lòng, thậm chí là linh hồn đều không có sự tồn tại của Trữ San, chỉ có hình ảnh của cô gái kia, một cô gái yếu ớt trong mưa.

“Lạc Lạc...” Vũ Nhiên vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa đem áo khoác của mình cởi ra, khoác lên người Tử Lạc.

“Xin lỗi...” Lạc Lạc khê nói, bởi vì lạnh hay vì cái gì mà âm thanh của cô run rẩy, “Em chỉ muốn đến đây đợi anh, không có gì, không có cái gì.” Cô không ngừng lắc đầu, muốn xóa đi hình ảnh mình vừa nhìn thấy, nhưng hình ảnh đó cứ khắc vào trong lòng cô, không thể xóa đi, càng muốn xóa bỏ lại càng thấy rõ.

Trái tim cô rất đau, thân xác đau, tâm cũng đau, cảm giác như linh hồn cô cũng đang rất đau.

Trên người cô có độ ẩm từ áo khoác của Vũ Nhiên, cô cố mở mắt của mình, không biết là sao lại xa lạ như vậy, cuối cùng... Hắn đối với cô vẫn là người xa lạ.

Đôi mắt đầm lệ vô hồn hướng về phía cô gái ở trong mưa kia, gương mặt vênh váo hung hăng, một cô gái xinh đẹp, cô cảm thấy đôi mắt của cô gái kia là hận, rất hận cô, vậy cô, Tử Lạc nên hận ai đây.

“Lạc Lạc, tỉnh lại đi.” Vũ Nhiên vỗ vỗ gương mặt cô, còn dùng chút sức, hần cảm nhận gương mặt cô rất lạnh, lạnh hơn cả trái tim của hần, hần sợ hãi, sợ sẽ mất đi cô.

Hần vội vàng ôm chặt cô vào lồng ngực, bế cô lên, Tô Tử Lạc, cô gái của hần, đây là cô gái của hần, thì ra không phải chỉ có mình cô không thể rời xa hần, hần cũng như cô, không thể sống thiếu cô.

13. Q.1 - Chương 13

“Mọi chuyện không phải như vậy đâu, Tô Tử Lạc, em mở mắt nhìn anh đi.” trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, không phải như vậy, mặc kệ cô vừa nhìn thấy cái gì, hần sẽ khiến cô quên đi.

Tử Lạc đột nhiên mỉm cười, nhìn xuyên thấu qua người đàn ông này, cô cảm nhận hơi ấm từ thân thể của hần, dường như tất cả đã không còn quan trọng, hần không phải nói vậy sao, không phải như vậy, tốt rồi.

Tốt rồi. Đôi mắt cô từ từ khép lại, mưa vẫn không ngừng rơi xuống, cô cảm nhận trái tim lạnh lẽo của mình từ từ liền lại, trước mắt cô, chỉ có thiên đường.

“Nhiên...” Trữ San tức giận cắn đôi môi đỏ mọng, gương mặt của cô thật xinh đẹp, cho dù có tức giận, cô thật là một cô gái may mắn, tùy bây giờ người đều ướt nhưng vẫn rất đẹp.

Đôi mắt cô rất nhanh đắm nước mắt, nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau kia, như là hai người yêu nhau đã xa cách lâu lắm rồi mới gặp lại. Đúng vậy, người yêu, bọn họ là người yêu, vậy cô là cái gì?

Mưa trút xuống, cô ngẩng đầu, thấy trên đầu mình có chiếc ô màu đen.

“Húc.” cô quay đầu nhìn gương mặt lạnh lẽo của hần, cũng bỏ lỡ tia đau lòng thoáng qua trong mắt hần.

“Đi thôi.” hần mím môi, hai người kia ở trong mưa như quyết sống chết cùng nhau, hần khẽ cười lạnh.

Thực sự yêu sao? Hần muốn xem xme, bọn họ yêu nhau sâu đậm thế nào, thật lòng cỡ nào, hần không được người khác yêu, cho nên, hần sẽ hủy diệt, cũng vì thành toàn người mà hần yêu.

Tề Trữ San lẳng lặng bước vào trong xe, ánh mắt cô vẫn hướng bên ngoài xe, mưa lớn, rơi bên ngoài ngăn cản tầm mắt của cô, hai bóng người bên ngoài rất nhanh biến mất, cô muốn nhìn một lần nữa, cũng không có ai cả.

Cô khó khăn như vậy mới tiếp cận được, mới có được chuyển biến tốt đẹp như vậy, lại bị cô gái kia cướp đi, cô nắm chặt tay của mình, cô sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông, người đàn ông kia là của cô, chỉ là của một mình cô.

“Húc, anh sẽ giúp em đúng không?” Cô khẽ đưa mắt nhìn, ngón tay khẽ kéo áo Lễ Duệ Húc, ” Húc, em rất buồn, rất đau, từ trước đến nay, cho dù em muốn cái gì, anh đều giúp em, bây giờ anh vẫn giúp em chứ?”

Cô thực sự yêu hần, thực sự thương hần... Cô không ngừng nói, cũng không để ý thân thể Duệ Húc đã trở nên cứng nhắc,

gương mặt lạnh lùng từ trước đến nay bây giờ lại thoáng hiện nét thống khổ.

Hần đặt tay lên bờ vai Tề Trữ San, “Không nên gấp, sẽ rất nhanh thôi, tất cả sẽ thuộc về em.” Hần an ủi cô, giọng nói lộ ra chút mất mát đến hần cũng không hiểu, hần khép hờ đôi mắt màu trà, đôi môi khẽ mím lại.

Cửa xe mở ra, mưa vẫn rơi xuống, nhiều người đi đường cố gắng chạy nhanh về phía trước, nhưng phía trước mưa vẫn vô tận.

Mưa không ngừng rơi trên mặt đường, rất nhanh tạo thành những vũng nước nhỏ, từng giọt nước rơi xuống, rơi tóe lên, tạo thành những đợt sóng.

Vũ Nhiên lấy khăn mặt cẩn thận lau mái tóc ướt đầm của Tử Lạc, đây là nhà hần trọ, cũng là nơi gần công ty nhất, hần lái xe thật nhanh đưa cô về đây, bởi vì bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói, hần cũng có rất nhiều điều cần giải thích, ngón tay hần khẽ dừng lại, tất cả lời giải thích cũng đều là lời nói dối.

“Điện thoại của anh đã tắt ba ngày nay, em không tìm được anh, cho nên...” Tô Lạc cúi đầu, sớm biết gặp chuyện này, cô nhất định sẽ không tới đây, cô nhất định sẽ chờ đợi.

“Xin lỗi, gần đây anh bận quá.” ánh mắt hần khẽ biến đổi, thật dịu dàng, cũng có chút phức tạp.

Có một số việc xảy ra, chính hần cũng không thể ngờ đến.

Hần nhẹ nhàng xoa mái tóc Tô Lạc, cảm giác thực dễ chịu.

14. Q.1 - Chương 14

“Lạc Lạc, cô gái kia...” Cuối cùng Vũ Nhiên cũng đưa tay xuống. Tô Lạc ngẩng đầu, nhìn hần lắc lắc đầu, “Không cần giải thích, em tin anh, em biết anh phải đi dự nhiều buổi tiệc, cũng có rất nhiều cô gái, anh yên tâm. Em không phải là cô gái hay ghen đâu.”, cô cố gắng nở nụ cười, nhưng trong lòng cô vẫn rất buồn, rất đau đớn, không thể xóa đi hình ảnh kia.

Hần không cần giải thích, thực sự không cần giải thích, cô lựa chọn tin tưởng, tin tưởng Vũ Nhiên và cô gái kia không có gì, có khi ánh mắt đó vẫn như thế thì sao? Cô không phải cô gái xấu tính, cô cũng không muốn suy nghĩ nữa.

“Cô ấy là khách hàng của công ty anh, hôm nay bàn chuyện làm ăn, anh chỉ đưa cô ấy về.” Vũ Nhiên cảm giác trong mắt mình có cái gì đó, hơi ướt một chút, hần ôm chặt Tử Lạc trong lồng ngực, giống như đây là lần cuối cùng hai người họ ôm nhau.

Hần biết thứ mình cần là gì, thứ hần luôn tìm kiếm chính là cô gái này, một cô gái rất bình thường, cô không xinh đẹp như Trữ San, cũng không gia thế. Nhưng cô là một cô gái luôn quan tâm chăm sóc người khác, một cô gái dịu dàng.

Cầm cửa hần tựa lên tóc của cô, từ trước đến nay đối với cô lần đầu tiên hần nói dối.

Hai người họ là làm ăn, chỉ là mối quan hệ làm ăn giữa nam nữ, trong lời nói, có vẻ hần không muốn đón tiếp, nhưng lại không thể không tiếp đón. Bởi vì những chuyện đã xảy ra.

Hiện tại mối quan hệ đã được làm rõ, trên giường, thực ra là một điều rất đơn giản, chỉ có điều khác biệt, đó lần đầu tiên của cô ta, mà hần chưa bao giờ chọn lần đầu tiên của một cô gái cả. Cho nên hần chỉ có thể nói dối Lạc Lạc, hần tin, hần sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Hần nhẹ nhàng thở ra, cũng không biết mắt Tử Lạc có chút hoảng, cô nhìn thấy được cổ áo của hần có một vết màu hồng, đó là son môi, trên người hần còn có mùi thơm, rất quen thuộc, đó là mùi nước hoa cô đã từng ngửi thấy.

Cô vô lực mím môi, một giọt nước mắt lăn xuống, rơi xuống áo sơ mi màu be của hần mà hần vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được.

“Húc, anh thật sự làm như vậy?” Vệ Thần chống hai tay lên bàn làm việc của Duệ Húc, hàng lông mày nhíu chặt lại, “Anh có nghĩ tới hậu quả hay không, anh làm như vậy sẽ khiến Húc Nhật phải bồi thường một số tiền lớn, như vậy đáng sao?”

Lê Duệ Húc thần nhiên cong khóe môi, ngón tay vỗ nhẹ trên chiếc nhẫn, “Tôi không bao giờ cho rằng không có giá trị.” Hần đứng lên, đi về phía cửa sổ, bộ âu phục màu đen bao trùm lấy khí thế của hần, đủ để khiến người khác giật mình, sợ hãi, rời xa hần, hần chính là người thủ đoạn, ánh mắt cực kỳ chuẩn xác, bề ngoài còn rất tàn nhẫn, không bao giờ nói nhiều, hần là một người đàn ông thành công, một người đàn ông đứng trên đỉnh vinh quang.

Hắn lấy hộp xì gà trên người, tùy ý lấy một điếu, Vệ Thần đi qua, quẹt lửa cho hắn, không gian trở nên yên lặng. Lê Duệ Húc có chút hưởng thụ.

“Nếu anh đã quyết định như vậy, tôi cũng sẽ không nói gì nữa, anh chịu nghe tôi, mặt trời sẽ mọc ở phía tây mất.” hắn cất bật lửa đi, bất đắc dĩ nói, Lê Duệ Húc nếu có thể buông tha cho chuyện mình muốn làm, vậy hắn cũng đâu phải Lê Duệ Húc.

Lê Duệ Húc hút thuốc, làn khói mỏng manh, ánh mắt hắn càng thêm lạnh lẽo.

Ngày tiếp theo, Tô Lạc tiếp tục công việc của mình, cô vẫn rất nhiều việc, giải quyết xong công việc cũng không có thời gian suy nghĩ những việc khác, cô vẫn cười, cười không tim không phổi, chỉ có cô biết, trong mắt cô có bao nhiêu u buồn, không cách nào biến mất.

15. Q.1 - Chương 15

Cô nhìn nhìn cổ tay của mình, không phải là cô quá miễn cảm, chỉ là mọi chuyện gần đây có chút không bình thường.

Vũ Nhiên... Cô nhẹ nhàng gọi tên, lại cúi xuống tiếp tục công việc của mình, một ngày trôi qua, cô nghĩ họ có thể lại như trước kia, nhưng cô phát hiện cô sai lầm rồi, thật sự sai lầm.

Hắn lại bắt đầu như gần như xa, cô không muốn tiếp tục như lần trước, đi tìm hắn, có phải cô đã gây phiền cho hắn, cô đặt tay lên ngực, thực sự rất đau đớn, nỗi đau này không thể dừng lại, không thể biến mất.

Cô nhẹ nhàng thở ra, lại cố gắng nở nụ cười, đã nói, phải tin hắn, cô lại đang suy nghĩ gì chứ, cô vỗ vỗ mặt, muốn lấy lại tính thần, hôm nay cô đã bị mắng rất nhiều lần rồi.

Lúc này, trong một quán cà phê, Ôn Vũ Nhiên không ngừng chiếc đồng hồ trên tay mình, trong mắt hiện lên chút không kiên nhẫn, mà cô gái trước mặt hắn, còn đang rất nhàn nhã uống cà phê, gương mặt xinh xắn dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ kiêu mị.

“Anh đã nói, chúng ta có thể ở cùng nhau?” Tề Trữ San đặt cốc cà phê trên tay xuống, mặc kệ hắn thế nào, hắn đã đáp ứng cô, đã hứa với cô.

“Tôi cũng đã nói, tôi có bạn gái, tôi yêu cô ấy.” Vũ Nhiên lạnh lùng nói, hắn đối với Tử Lạc rất tốt nhưng không có nghĩa hắn đối với cô gái nào cũng tốt như thế, hai cô gái, trái tim hắn đã có sự thiên vị.

Ngón tay Tề Trữ San khẽ cứng lại, “Em biết, cho nên, em cũng đã nói, anh chỉ cần để em làm người phụ nữ của anh, em sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.” cô hạ thấp thân phận của mình đến không thể thấp hơn, người đàn ông này, cô rất yêu, cảm giác này cô chưa bao giờ trải qua... Chính phục.

“Nếu cô đã nói như vậy, tôi nghĩ mọi chuyện đã rõ ràng, tôi có việc, tôi đi trước.”

Ôn Vũ Nhiên đứng lên, thực sự không thích cô gái trước mặt hắn, nhưng cô gái này cũng quần lấy hắn thật chặt, hơn nữa, hắn cũng có chút áy náy, như một đêm mê loạn kia... Trên da giường rõ ràng có vết máu.

Hắn rời đi, không qua tâm vẻ mặt khó chịu của Tề Trữ San, cô cầm cốc cà phê, uống một ngụm lớn, gương mặt lộ rõ sự tức giận, khóe môi mím chặt.

“Anh đã nói sẽ giúp em, em cần biết chắc chắn, hi vọng anh không khiến em phải thất vọng.” Cô nắm chặt hai tay mình, dường như tâm trạng rất tốt.

Ôn Vũ Nhiên cầm điện thoại, rất nhanh nghe máy.

“Lạc Lạc, là anh...” Hắn vừa đi vừa nói chuyện, chỉ cần nghe tiếng nói mềm nhẹ của cô, mọi buồn rầu đều tan biến hết.

“Được, anh nhất định sẽ tới, nhớ chờ anh.” Hắn cười nhạt, tắt điện thoại, ánh mắt trở nên rất ôn hòa, vẻ sắc bén hạn đã mất đi nhiều.

Khi hấn vừa ngồi lên xe, điện thoại lại đổ chuông.

Xe của hấn vội vàng chuyển hướng, hấn ném di động sang một bên, quên cả việc đã hẹn với Tử Lạc.

Trong bệnh viện, hai người phụ nữ đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại quay sang hướng khác.

“Mẹ..” Ôn Vũ Nhiên đi nhanh tới, vội vàng nắm hai bắp vai đang run rẩy của bà, “Mẹ, cha sao rồi?” Hấn nhìn thoáng qua trong phòng bệnh, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ bắp vai mẫu thân, cũng không nên tiếng an ủi bà, người phụ nữ bên cạnh nhìn với vẻ khinh thường.

“Sao rồi là sao, muốn ông ta chết sớm hơn một chút, các người sẽ chiếm lấy toàn bộ gia sản nhà họ Ôn, đặc ý sao, có tôi ở đây, các người đừng có nằm mơ.”

Người phụ nữ lớn tiếng nói xong, gương mặt được chăm sóc tốt mấy vẫn có chút nếp nhăn của tuổi tác.

“Bác gái... Bác nói nhỏ một chút, đây là bệnh viện.” Ôn Vũ Nhiên chỉ thản nhiên nói một câu, người phụ nữ định nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

Ôn Vũ Nhiên ôm lấy bắp vai mẹ mình, đây chính là nhà hấn, một người đàn ông hai vợ, hai đứa con trai, mỗi ngày đều vì gia sản mà đấu đá với nhau, cho nên, hấn mới không nói cho Tử Lạc biết thân phận của hấn, hấn sợ việc của gia đình sẽ làm thương tổn đến cô. Sợ cô sẽ trở thành người mẹ kia của hấn.

“Không sao, cha con một lúc nữa sẽ tỉnh.” Mẹ của Vũ Nhiên nhớ lại, sắc mặt có chút tái nhợt, hai mẹ con hấn tự an ủi lẫn nhau, cho đến khi người trong phòng bệnh tỉnh lại, hai người mới đi ra ngoài.

16. Q.1 - Chương 16

Ôn Tĩnh Niên nhìn hai người phụ nữ của đời mình, lại nhìn hai đứa con trai của mình, khê thở dài một hơi, cuộc đời của hấn đã có lỗi với hai người phụ nữ này, không thể cho bọn họ toàn bộ, không thể cho họ một gia đình hoàn hảo, không thể cho họ một tình yêu hoàn hảo...

Hai người phụ nữ này đều vất vả vì ông, đều rất đáng thương, mà người làm ra tất cả chuyện này lại là ông.

“Ôn thị có vấn đề rất lớn.” Hấn cố gắng ngồi dậy, Ôn Vũ Nhiên hiểu ý, đi lại gần đỡ ông ngồi dậy, thân thể của ông không tốt, Ôn thị là tâm huyết cả đời của ông, chắc chắn sau khi nghe có sự cố xảy ra, nên ông mới bất ngờ bị bệnh phải nhập viện thế này.

Ôn Vũ Nhiên khê nheo cặp mắt của mình, trước khi hấn đi, Ôn thị hoàn toàn bình thường, sao có thể lại xảy ra chuyện.

Ôn Tĩnh Niên thở dài, “Là tại ta quá tham lam, lại đi đoạt một hợp đồng với tập đoàn Húc Nhật, ta muốn kiếm cho Ôn thị một khoản, dù sao tập đoàn Húc Nhật cũng rất lớn mạnh, một hợp đồng cũng đâu có thiệt thòi gì với họ.”

“Nhưng ta đã sai lầm rồi, ta đã ném tất cả của cải xuống sông rồi, Ôn thị đã bị ta vét sạch. Bây giờ chúng ta nhập nguyên liệu, nếu không, chúng ta sẽ phá sản.”

Nói xong, Ôn Tĩnh Niên ho khan một tiếng, khuôn mặt hồng lên, ông nhìn sắc mặt người nhà đều không tốt, ông biết, đây không phải là chuyện đơn giản, không hề dễ dàng, nhưng bây giờ đi đâu để tìm nguồn nguyên liệu lớn như vậy, ông đã vay ngân hàng nhiều tiền như vậy. Nếu lại đi vay, chữ tín của Ôn thị sẽ không còn nữa, đối một công ty mà nói, chữ tín quan trọng thế nào, ông biết rất rõ.

“Ta đã già rồi, cũng không thể tiếp tục kiên trì nữa, các con...” Hấn nhìn hai đứa con của mình, Ôn Vũ Nhiên và Ôn Vũ Phong, hai đứa con trai đều thực xuất sắc, ông vừa ý Vũ Nhiên hơn, hấn tuy là đứa thứ hai nhưng làm việc rất bình tĩnh, tương lai có thể làm người kế nhiệm, còn đứa con lớn Ôn Vũ Phong lại quá nóng nảy.

Nhưng mẹ của Ôn Vũ Phong mới là vợ chính thức của ông, ông mắc nợ bọn họ, cho nên tuy đã quyết định, cuối cùng vẫn không thể nói lên lời.

“Công ty giao cho các con, trong hai người, ai có thể giúp công ty vượt qua trận sóng lớn này sẽ là người kế nhiệm tổng tài của Ôn thị.” Ông ho một tiếng, khi ông nói xong, cả phòng rơi vào im lặng.

Phó Ưc nhìn con mình một cái rồi hơi cúi đầu, bọn họ đều biết, chúc tổng tài Ôn thị này không dễ làm, thật không dễ làm.

Đỗ Mi Tây thình thoảng đưa mắt liếc nhìn con mình, muốn hắt mau đi lo việc, Ôn Vũ Phong đành bắt đầu chào mọi người rồi đi, đây đâu phải chuyện đơn giản, cũng đâu phải chỉ là một chút tiền, liên quan đến hơn một ngàn vạn, hắt đi đâu để tìm nhiều tiền như vậy, cho dù hắt đi cướp ngân hàng, cũng không đủ.

Phó Ưc lại nhìn nhìn người trên giường bệnh, người đàn ông này dường như đã già đi rất nhiều, bà ngẩng đầu nhìn con trai mình, “Vũ Nhiên, nếu có thể giúp cha con, con nhất định phải giúp ông ấy khỏe lại được không? Ôn thị là tâm huyết cả đời của ông ấy, nếu Ôn thị không còn, có thể cha con...” Bà không nói gì thêm, nghẹn ngào một chút.

17. Q.1 - Chương 17

Bọn họ không cần chức tổng tài kia, bọn họ chỉ mong Ôn Tĩnh Niên có thể khỏe mạnh, bọn họ còn có thể là một gia đình. Ở trong nhà này, nếu không phải Ôn Tĩnh Niên luôn chiều cố bọn họ, hai mẹ con họ giờ cũng không biết đang lưu lạc nơi nào, bà thực sự xin lỗi Đỗ Mi Tây, tuy trái tim bà ấy đã chết từ lâu, bởi vì yêu mà giữ lại, bởi vì cho nên làm tổn thương, cho tới bây giờ, chẳng những là tổn thương người khác còn làm tổn thương chính mình.

Ôn Vũ Nhiên vỗ nhẹ lên bả vai mẹ mình, “Mẹ, không cần lo lắng, con sẽ tìm cách.” Hắt nhìn bầu trời u ám bên ngoài, cảm giác như có hòn đá đè nặng không thở nổi.

Điện thoại di động hắt để quên trong xe liên tục vang lên.

Tử Lạc có chút mất mát, tắt điện thoại trên tay, cô đã gọi hơn ba lần cho Vũ Nhiên, vẫn không có ai nhắc máy, tia nắng cuối cùng đã biến mất, cô cố gắng lấy lại tinh thần, cầm di động lên gửi đi một tin nhắn.

Nhẹ nhàng ấn một nút.. Cô kéo chặt quần áo trên người, một mình cô đơn đi trên đường, cô nhìn chiếc bóng của mình bị đèn đường phản chiếu, cô làm bạn với chiếc bóng của mình. Ánh chiều tàn chiếu trên mặt cô, nổi bật hai chiếc má trắng nõn, cô như một đóa hoa trắng nhỏ nở trong sương sớm, không xuất chúng, nhưng lại khiến người khác thoải mái khi ngắm nhìn.

Cô dừng bước, nhìn chiếc xe ngừng ngay trước mặt mình, bên cạnh xe có một người đàn ông, hắt dựa vào xe, trên tay cầm một điều thuốc, vẽ mặt đường như rất nặng nề.

Một người đàn ông tuấn tú, cô nghĩ, ngũ quan của người đàn ông này thật hoàn mỹ, tuy không quen biết, chỉ là những một chút hành động nhỏ của người đó cho cô biết, hắt nhất định là người không hay cười, môi hắt khẽ mím lại, cả người toát ra vẻ lãnh lẻo, đường nét gương mặt như điêu khắc, ngũ quan anh tuấn sáng ngời, chiếc mũi cao, bờ môi mỏng, nghe nói những người như vậy rất lạnh lùng, mà hắt, phải không?

Người đàn ông tắt điều thuốc trong tay, ánh mắt luôn rất trầm tĩnh, mơ hồ tạo khoảng cách với mọi người xung quanh.

Hắt đột nhiên ngẩng đầu lên, cứ như vậy không ngừng đánh giá cô gái trước mặt mình. Đôi môi khẽ nhướn lên lộ ra vẻ châm chọc.

Chiếc áo màu trắng ôm lấy thân thể gầy yếu, cô có khi còn chưa được 1m60, gương mặt lại bầu bầu, thoát nhìn cô với tuổi thực tế còn trẻ hơn rất nhiều, thật không giống người hai mươi tuổi, giống học sinh trung học thì đúng hơn.

Đôi mắt màu trà khê nheo lại, cảm giác như toàn thân người đàn ông tỏ ra sự thờ ơ, lạnh nhạt.

Tô Tử Lạc vội vàng kéo lại áo mình, cô có thể cảm nhận rõ ràng, hắn đang chăm chú nhìn cô, không chút khách khí... nhìn cô.. từ trên xuống dưới... Cô lại không thể thoát khỏi ánh mắt của hắn, khiến thân thể hơi chút run rẩy.

Cô vội vàng bước qua hắn, không có nhìn hắn lần thứ hai. Cô đột nhiên nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, lại có chút chua xót hiện ra trong lòng...

Bước chân của cô nhanh hơn một chút, rất nhanh muốn thoát khỏi nơi ngột ngạt khó thở này.

18. Q.1 - Chương 18

Hắn vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng có chút hốt hoảng của cô, khóe môi lại cười như không cười, khóe môi cong cong, lại ẩn giấu sự độc ác và tàn bạo khủng khiếp, chỉ cần là con mồi hắn đã nhìn trúng, chưa từng có kẻ nào đã thoát được, cũng không có kẻ nào sẽ có được kết cục tốt đẹp.

Hắn lấy điện thoại của mình, đưa lên tai, “Hôm nay thế nào?” Tiếng nói lạnh như băng giống như con người hắn, nghe không ra hắn cảm xúc gì, hoặc tâm của người này cũng đều là lạnh.

“Còn có thể thế nào?” Tiếng nói bên kia truyền lại trong điện thoại, “Anh không phải đều đã đoán được, kế hoạch này rất hoàn hảo, tất cả đều đúng như chúng ta dự đoán. Hôm nay, Ôn Vũ Phong tới đây, Ôn Vũ Nhiên cũng tới, bọn họ cũng không ngốc nhưng lại không thông minh bằng anh.” Vệ Thần lẩm bẩm một lúc, “Húc, cậu thực sự rất đáng sợ, tôi thực may mắn, tôi là bạn của cậu, không phải đối thủ của cậu.”

Lê Duệ Húc khê nhếch khóe môi, “Hiện tại cậu cũng có thể làm đối thủ của tôi” ngữ khí của hắn rất đứng đắn, khiến cho Vệ Thần lạnh sống lưng, người này, nói đùa cũng thật dọa người.

“Đúng rồi, khi nào cậu tới gặp bọn họ?” Vệ Thần hỏi một câu, sợi dây đã thả ra, có thể câu cá rồi chứ?

“Ai nói tôi muốn gặp họ?” Lê Duệ Húc lạnh lùng nói, “Tôi chỉ muốn gặp một mình Ôn Vũ Nhiên.” Nói tên Ôn Vũ Nhiên, không ai có thể nhìn thấy trong ánh mắt hắn có sự ghen tị mà chính hắn cũng không hề biết.

Khóe môi hắn lạnh nhạt cười, đôi mắt màu trà cũng lạnh lẽo như muốn giết người.

“Được, tôi biết rồi.” Vệ Thần trả lời, hắn đã biết mình phải làm gì.

Buông điện thoại trong tay xuống, hắn ném sang một bên, di động rơi trong xe, chiếc điện thoại đắt tiền đã rơi thành hai mảnh, hắn không thèm nhìn, lấy hộp xì gà trong túi, hắn phát hiện, bên trong hộp đã không còn điếu xì gà nào.

Hắn đóng hộp lại, khê đưa tay, hộp xì gà trong tay đã nằm gọn trong thùng rác bên đường.

Hắn ngồi lên xe, có chút mệt mỏi, lái xe rời đi. Đi qua một lối nhỏ, hắn dừng xe, đi xuống, từng đợt gió thổi qua quần áo của hắn, hắn vẫn không nhúc nhích giống như một pho tượng.

Lạnh lùng, trầm tĩnh, không có chút biểu cảm gì.

Trong một quán nhỏ ven đường, Tử Lạc bê một bát súp lên uống, cô khê xoa hai tay mình với nhau, gió mang theo cảm giác mát mẻ, lòng bàn tay của cô thật ấm, cũng như trái tim cô, luôn luôn ấm áp.

Cô uống thêm một ngụm, vẻ mặt thật thỏa mãn, trời gió như vậy, có một bát súp thật sự là tuyệt vời, một bát súp không đắt lại có thể giúp cô ấm lên, cũng giúp cô đi hết cơn đau này, sau đó về nhà, dù chỉ ở một mình nhưng cô cũng không có chút lo lắng.

Cô lại uống một ngụm, bát súp thật là nóng quá khiến cho đầu lưỡi cô có chút đau, nuốt xuống lại khiến cổ thể lạnh run của cô ấm lên, trong mắt cô có chút cô đơn, đột nhiên ngẩng đầu, thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, cô lạng đi một chút, không biết vì cái gì, lại mỉm cười đối với hắn, như chào một người bạn.

19. Q.1 - Chương 19

Có lẽ bởi vì hai người giống nhau, cô thấy được bóng hắt in trên mặt đất, giống như cô vậy, chỉ cô đơn một mình.

Lê Duệ Húc dút hai tay vào túi, nhìn nụ cười trong sáng kia, ánh mắt tối sầm lại, nụ cười kia, giống như những bông tuyết tan dưới nắng, khiến cho gương mặt của cô bừng sáng.

Cả người nhẹ như cánh chim, ánh mắt có chút mơ màng, sắc mặt có chút tái nhợt, hồ hững, trầm tĩnh, trên vầng trán lộ ra chút từng trải.

Hắn như ma xui quỷ khiến đi tới. Từ trên cao nhìn xuống chiếc ghế dài Tử Lạc đang ngồi, hai tay cô vẫn cầm chiếc bát, ánh mắt trong suốt như nai con, lại có chút đau đớn.

Một người đàn ông như hắn nên xuất hiện trong những nhà hàng xa hoa hoặc những quán cà phê trang trọng, có âm nhạc, có rượu vang, có thức ăn ngon, hắn lại tới nơi này, giống như cô đi tới những nơi sang trọng kia, không hợp chút nào.

Cô ngẩn người nửa ngày, rồi ngồi lui vào một chút, cô ngồi ở giữa ghế, người đàn ông này cao lớn như vậy, chắc sẽ không đủ ngồi.

Lê Duệ Húc khẽ nhíu mày, không biết mình đang nghĩ gì, hắn sẽ ngồi trên chiếc ghế nhỏ dài này sao, người cao lớn như hắn ngồi ở chỗ kia, thực sự có cảm giác kì quái, giống như một người lớn ngồi trên chiếc ghế của một đứa trẻ vậy, Tử Lạc ngồi cũng không có gì nhưng hắn cao lớn lại mặc âu phục, thực sự là quái dị.

Hắn khẽ mím môi, trên mặt có chút khó chịu, nơi này thực sự hắn chưa bao giờ tới.

Chủ quán vội vàng đi tới, trên người cũng sạch sẽ, đồ ăn ở đây chắc cũng sẽ không đến mức tiêu chảy đi.

“Xin hỏi anh muốn ăn gì, ở đây có món súp thịt rất ngon.” Cô nhìn người đàn ông này, có chút lo lắng xoa xoa hai tay mình, không biết vì sao, người đàn ông này có chút đáng sợ, nhìn thế nào hắn cũng không giống người có thể ngồi ở những nơi như thế này, ngồi ở đây thực sự là làm khó hắn.

Lê Duệ Húc định đưa thẳng hai chân dài, mới phát hiện ngồi chỗ này, chân của hắn không thể để thẳng được, đôi mắt màu trà lại híp lại một chút, muốn đứng lên, ngẫu nhiên quay đầu sang, lại nhìn thấy Tử Lạc bên cạnh bưng bát súp lên uống, từng ngụm từng ngụm, như đang hưởng thụ món ăn rất ngon, khói từ chiếc bát bao quanh gương mặt cô, lông mi thật dài nhẹ nhàng động, đôi mắt trong như thủy tinh, như ẩn như hiện che đi sự u buồn, ánh mắt như nước lã động, điềm tĩnh, khiến người khác không đành lòng làm phiền.

Hắn khẽ mím môi, đưa ngón tay, “Giống như của cô ấy.” hắn chỉ chiếc bát trong tay Tử Lạc, tiếng nói điềm tĩnh trong tiếng gió càng thêm trong trẻo nhưng lại thêm một phần lạnh lùng cao ngạo. Đường như hắn đang ra lệnh cho người khác.

20. Q.1 - Chương 20

Da đầu Tử Lạc khẽ run, cô tiếp tục cúi đầu uống bát súp, không hiểu vì sao, người đàn ông này khiến cô cảm thấy rất áp lực, cô nhắm mắt lại, vô tình lại nhớ tới một người đàn ông khác, cảm giác của họ thật sự giống nhau, chỉ là hắn so với Vũ Nhiên còn cao ngạo hơn, lạnh lùng hơn.

Rất nhanh một bát súp được bê lên, Lê Duệ Húc nhìn bát súp trước mặt, không có thìa, vậy hắn uống kiểu gì, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm chiếc bát trước mặt mình, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình rất ngốc, thật kì lạ, Lê Duệ Húc ở trên thương trường hô mưa gọi gió sao lại biến thành thế này, hai tay của hắn đặt trên đùi của mình, nhìn bát súp giống như nhìn tình địch của mình vậy.

“Cái này không cần thìa.” một giọng nói nhẹ nhàng truyền tới, Lê Duệ Húc quay đầu, thấy ánh mắt trong suốt của Tử Lạc, còn có giọng nói, thực êm tai, mang theo hơi thở thật nhẹ nhàng, khiến cho người nghe

thật thoải mái, ánh mắt hắn có chút lạnh, khó trách vì sao Ôn Nhiên lại thích cô gái này, không phải không có lí do, dù sao, cô gái này có tiếng nói thật dễ nghe còn có đôi mắt lung linh.

Đối với người như hắn mà nói, như vậy là đủ.

Ngũ quan của người đàn ông này như khắc, đôi mắt thực sự rất đẹp, hắn thản nhiên nhìn Tử Lạc, nhìn thấy cô bưng chiếc bát trong bàn tay.

“Cái này là trực tiếp uống.” Cô nói xong đưa bát lên uống một ngụm, ” Uống xong một lúc, cơ thể sẽ trở nên ấm áp, buổi tối ở đây...” Cô ngẩng đầu, mặc cho gió thổi qua tóc mái, trong mắt cô có chút chua xót. Cơ thể sẽ ấm sao? Sẽ sao?

Một lúc sau Lê Duệ Húc mới học cô, bưng bát súp lên trước mặt, đây là lần đầu tiên hắn không tao nhã như mọi ngày, hắn lơ lửng trong một gia đình giàu có, từ nhỏ đã được giáo dục tốt nhất, bất kể là ăn cơm hay lời nói, đều rất nghiêm khắc.

Tất cả những thói quen đó hắn vẫn luôn duy trì rất tốt, bây giờ, bát súp này với thân phận của hắn thực sự không hợp nhau, nếu để Vệ Thần thấy được, nhất định sẽ rất cảm.

Người này thích hợp ở quán cơm tay với đĩa thịt bò lớn, ngồi ở quá ven đường thể này thực sự làm khó hắn, cũng làm khó người nhìn hắn a.

Hắn uống một ngụm súp, hương vị nhàn nhạt, không có mùi lạ, cũng rất được, súp trôi theo cổ họng hắn, có cảm giác nhẹ nhàng dễ chịu, không thể phủ nhận, hương vị này, hắn chưa từng thử qua, rất nhẹ nhàng cũng rất đặc biệt.

Hắn lại uống thêm một ngụm, đúng như lời cô ấy nói, cảm thấy toàn bộ cơ thể đều ấm lên, cả chiếc bát hắn đang cầm trong tay, toàn bộ đều ấm, có lẽ hắn vốn không sợ lạnh hoặc không thích ấm áp, hắn cũng tự nhiên lựa chọn, bộ mặt của hắn mãi là đen tối bởi vì bộ mặt đó đại diện cho hắn.

Cao ngạo, nhiều tiền, anh tuấn, vạn người yêu, vạn người nhìn, giống như vậy, cao cao tại thượng tất nhiên sẽ rất cô đơn, hiu quạnh.

Không giống như bây giờ, ngồi ở đây, hắn cảm giác hắn không chỉ có một mình, trên thế giới này cũng không chỉ có một mình hắn.

Hắn đặt chiếc bát xuống, hắn đã uống hết bát súp, lại có chút nuối tiếc cảm giác đó, hắn muốn thêm một chén nữa, chỉ là....

21. Q.1 - Chương 21

Cuối cùng hắn vẫn mím chặt môi, trầm mặc ngồi đó, bát súp kia khá lớn, nếu muốn thêm một bát, không biết người khác có coi hắn là heo không, hắn đưa mắt nhìn thoáng qua cô gái ngồi bên cạnh, cô rõ ràng uống trước hắn, mà lại uống chậm như vậy, hắn thấy đôi môi đỏ mọng của cô trên miệng bát, đôi môi nhỏ nhỏ, trong lòng hắn lại có chút xúc động, hắn thật muốn nhắm nháp đôi môi đỏ kia, có phải hương vị của cô cũng giống như bát súp kia. Ngọt ngào ấm áp.

Rất nhanh, hắn cười lạnh một tiếng, hắn chính là muốn.

Ánh mắt người đàn ông lạnh như băng, khiến cho người khác phải rùng mình, khiến cho Tử Lạc có chút bất an, co rúm người lại, ánh mắt kia mang theo cảm giác xâm lược, khiến cô không được tự nhiên.

Cô nhanh chóng uống hết bát súp, sau đó lấy chút tiền lẻ từ trong túi.

Lê Duệ Húc cũng lấy ví của mình ra, hắn cầm chiếc thẻ màu vàng, đưa cho chủ quán, nhưng chủ quán nhìn chiếc thẻ trong tay hắn như nhìn vật ngoài hành tinh, sau đó nói: “Xin lỗi anh, chỗ chúng tôi buôn bán nhỏ, không có dùng thẻ.” Chủ quán ngượng ngùng sờ sờ đầu, chỗ ông không có quét thẻ a, muốn nhận cũng không thể nhận a.

Ánh mắt Lê Duệ Húc khẽ đen lại, đôi mắt màu trà có chút không hài lòng, lại có một chút xấu hổ. Hắn cố gắng nhìn trong ví tiền, bên trong trừ bỏ một số thẻ màu vàng cũng không còn cái gì nữa, những nơi ngày thường hắn đến toàn dùng thẻ, cho nên hắn không có mang tiền lẻ bao giờ.

Bây giờ, hắn ngồi ở đây, súp cũng đã uống, cũng đâu thể ăn quýt, tay hắn đặt trên cổ tay của mình, khẽ xoa chiếc đồng hồ đắt tiền, hắn không do dự chút nào tháo xuống, đây là chiếc đồng hồ hắn mua khi đi công tác ở Pháp, trên thế giới chỉ có năm chiếc, cũng coi như hiếm hoi, hắn không thiếu tiền, cho dù không có, cũng chỉ di hắn không cần thận làm mất.

“Tôi để cái này ở đâu, ngày mai sẽ có người tới trả tiền rồi lấy lại.” hắn cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ trong tay mình, bên ngoài màu trắng thuần khiết, kim đồng hồ không ngừng quay, màu trắng này chính là kim cương, những chiếc kim đều được làm thủ công do người Nam Phi làm. Người biết xem hàng chỉ cần nhìn là biết. Thứ có giá trị như này, có thể mua bằng mấy ngàn, mấy vạn, thực sự là nằm mơ.

Hắn đưa tay mình ra, mà chủ quán nhìn thoáng qua, vừa định nhận lấy, lại bị một bàn tay bé nhỏ ngăn lại.

“Không cần, để tôi trả cho.” Tử Lạc lấy thêm tiền lẻ đưa cho chủ quán, rồi mới nhìn nhìn Lê Duệ Húc, cô nhìn trong sâu ánh mắt hắn thấy hình dáng gầy gò của chính mình, rõ ràng như vậy, hóa ra vẻ mặt cô lại trầm trọng như vậy a.

“Vì sao?” Lê Duệ Húc thản nhiên hỏi, đưa tay đeo đồng hồ vào cổ tay, hắn không từ chối ý tốt của cô, quan hệ của họ, sẽ đâu chấm dứt đơn giản như vậy, sau này, hắn sẽ trả lại cho cô gấp bội, chỉ cần cô chấp nhận, chịu đựng.

22. Q.1 - Chương 22

Tử Lạc khẽ chớp mắt, ánh mắt lại cong cong như vàng trắng, chỉ là một bát súp, cô có thể mời mà, cô không trả lời hắn, bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa, hắn và cô trong lúc đó, giống như là mang cùng một cảm xúc, sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Cô nắm chặt chiếc áo trên người, xoay người, từng bước từng bước về phía nhà mình, nơi đó, có thể là nhà sao? Cô mỉm cười nhẹ nhàng lại nhanh chóng buồn bã.

Cô lấy chiếc điện thoại trong túi, không có một dấu hiệu gì, cũng không có tin tức gì cả, cô hít hít mũi, cố gắng an ủi mình, cô tự nói với mình, hắn rất bận, hắn rất nhiều việc cần giải quyết. Cho nên không có thời gian giành cho cô.

“Vũ Nhiên, anh yên tâm, em sẽ chăm sóc mình thật tốt.” Đôi môi cô khẽ nhúc nhích, trong gió, cảm xúc đan xen nhau, không biết là của hắn hay là của cô.

Lê Duệ Húc nhìn bóng lưng cô ngày một xa, đôi môi mỏng mím chặt hơn.

Hắn đi về xe của mình, bóng hắn kéo dài phía sau, đúng như vậy, bọn họ đều làm bạn với chiếc bóng của mình.

Cho nên, bọn họ thực sự rất cô đơn.

Trong phòng khách tầng bốn mươi lăm của tập đoàn Húc Nhật, đây là nơi để bàn bạc công việc làm ăn, cũng là trung tâm vị trí của tòa nhà. Toàn bộ quyết định, mệnh lệnh đều từ đây ra, dưới có mấy nghìn công nhân, chỉ cần một câu, có thể khiến họ mất việc, cũng có thể khiến họ sung sướng.

Ôn Vũ Nhiên lấy điện thoại di động ra, nước đã uống không dưới ba cốc, người vẫn chưa xuất hiện, hắn vẫn chưa nhìn thấy người, hắn cố gắng chờ đợi, mở di động ra nhìn, có một tin nhắn chưa đọc, hắn mở ra, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, là Lạc Lạc.

“Em biết anh bận nhiều việc, không cần lo lắng cho em, em rất khỏe.” Vài dòng ngắn ngủi khiến tâm trạng Ôn Vũ Nhiên có chút thoải mái, hắn cảm nhận được sự dịu dàng trong trái tim, rồi lại ảm đạm.

Xin lỗi, Lạc Lạc, chờ một chút, chờ anh một chút...

Hắn cắt điện thoại di động của mình đi, toàn tâm toàn ý chờ đợi người đàn ông được xưng là kì tài thương mại.

Lê Duệ Húc, tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, chỉ có ba năm ngắn ngủi, mà hắn dùng sự sắc bén và ánh mắt chính xác, đưa tập đoàn Húc Nhật mở rộng gấp ba lần, không những thuận lợi đưa tập đoàn Húc Nhật lọt top một trăm doanh nghiệp toàn cầu, cũng khiến mình trở thành một người đàn ông giỏi nhất, hắn chính là một kì tài thương mại, cũng là một thương nhân trời sinh, bây giờ hắn lại sở hữu những người mẫu sáng giá nhất.

Tai tiếng về phụ nữ của hắn cũng rất ít, không có cô gái nào thân cận bên hắn, điều này càng khiến cho rất nhiều cô gái điên cuồng vì hắn, cho dù biết hắn là kẻ lãnh khốc vô tình, coi phụ nữ không ra gì, cũng không có yêu bất kì ai, nhưng vẫn có một số lớn phụ nữ rào trước đón sau, như con thiêu thân lao vào hắn, nghĩ một ngày nào đó mình sẽ ngồi trên chiếc ghế phu nhân tổng tài tập đoàn Húc Nhật...

“Ôn tiên sinh, tổng tài của chúng tôi còn đang họp, anh có muốn thêm một ly nước?” Một thư kí lễ phép hỏi, cắt đứt suy nghĩ của Vũ Nhiên, thư kí lại nhìn thoáng qua người đàn ông này, hắn đã ngồi đây đợi gần hai giờ, thật sự kiên nhẫn a, tổng tài của bọn họ là một người làm việc điên cuồng, khi hắn làm việc thì không thể quấy rầy, nếu không sẽ bị hắn mắng không còn mặt mũi, và hơn nữa sẽ được về nhà sống với số tiền dành dụm được.

“Không cần, cảm ơn.” Ôn Vũ Nhiên thản nhiên lắc đầu, vẫn ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, hắn đã đợi gần hai giờ, cũng không có cái gì khó chịu, có rất nhiều người ngay đến cả phòng khách của tập đoàn Húc Nhật còn không thể bước vào, hắn coi như vẫn còn hi vọng đi.

23. Q.1 - Chương 23

Nếu tập đoàn Húc Nhật có thể chấp nhận hạng mục kia, cho dù bọn họ chấp nhận một nửa giá, tất cả nợ nần của Ôn thị đều có thể giải quyết, có thể khiến Ôn thị bị tổn thất tài chính lớn, nhưng nếu hắn muốn, kiếm lại cũng không có gì khó, chỉ cần người kia đồng ý là tốt rồi.

Bọn hắn cũng không có qua lại với nhiều người, nhưng biết người đàn ông kia không phải dễ chọc, nên hắn mới là Lê Duệ Húc.

Hắn tựa lưng vào ghế sa lon mềm mại, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, hắn biết đây mới là bắt đầu, nói chuyện với Lê Duệ Húc, chính là lập mưu với hổ, đây là cơ hội duy nhất của hắn, bây giờ, chỉ cần bọn họ muốn, Vũ Nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, hắn cũng biết. Tất cả là vì cha của hắn đã cướp trên tay Lê Duệ Húc, dám dứt một sợi lông trên người người con hổ dữ.

Bên trong phòng làm việc của tổng tài, Vệ Thần ngồi bên cạnh nhìn Lê Duệ Húc, hắn đã xem tài liệu lâu như vậy, hắn không muốn nghỉ ngơi một chút sao?

“Húc, người kia vẫn ở bên ngoài, cứ không có ý định gặp sao?” Hắn cố ý nói rồi lại nhìn ra phía cửa, nói thật, hắn rất mong nhìn thấy cảnh hai người gặp mặt, nhất định sẽ rất đặc sắc.

Lê Duệ Húc buông chiếc bút trong tay xuống, đem thân thể tựa vào ghế da.

“Cho hắn vào.” hắn chỉ lạnh lùng nhìn, đôi mắt màu trà không chút dao động, rất trầm tĩnh.

Vệ Thần khẽ cười nhạt, rốt cuộc cũng thấy a, tình địch gặp mặt, thực sự khiến người xem thích thú.

Hắn lấy điện thoại di động của mình, gọi nội bộ cho thư kí bên ngoài, chuyện cười, hắn là trợ lí tổng tài, cũng đâu phải chân chạy việc.

“Tiêu Ái, mời người ngoài kia vào.” Nói xong, hắn cất điện thoại trong tay đi, ngẩng đầu thấy Lê Duệ Húc đứng gần cửa sổ, trong tay lại cầm điều xì gà.

“Tôi nói, Húc, tôi nghĩ cả đời anh không thể bỏ thuốc.” Hắn thản nhiên thở dài một hơi, người này, bác sĩ đã nói rất nhiều lần, làm việc nhiều như vậy, cơ thể hắn đã không được tốt, tuy rằng bây giờ nhìn cũng không tệ lắm, dạ dày hắn thực sự không tốt. Tiếp tục như vậy, hắn cũng nên chuẩn bị cho tên kia một chiếc quan tài đi.

Bàn tay Lê Duệ Húc dừng lại giữa không trung, đem điều xì gà trong tay bóp nát, hắn mở cửa sổ ra, một làn khói trắng mờ dần trong không khí.

Tiếng gõ cửa truyền tới.

“Tổng tài, Ôn tiên sinh đã tới.” Bên ngoài có tiếng của nữ thư kí vọng lại, có chút khấn trương, Vệ Thần nhíu mày, gương mặt hắn lớn lên rất ôn nhu a, nên cô thư kí kia không thể sợ hắn mà chỉ có thể sợ tên kia.

“Húc, cậu nên cười nhiều hơn a, nếu không sau này cậu sẽ dọa con mình chạy mất đó, nhà người khác thì không sao, nhưng con cậu, cậu không muốn nó vừa nhìn thấy cậu đã bật khóc chứ, cho nên, cậu nên cười nhiều hơn.”

24. Q.1 - Chương 24

Trẻ con? Lê Duệ Húc cười lạnh một tiếng, hắn cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ qua mình sẽ có con a, con của hắn chỉ có thể do một người sinh, có hay không đối với hắn, không sao cả, xem ra, con hắn không thể nào tồn tại rồi.

“Quên đi, tốt nhất cậu đừng có cười.” Vệ Thần vỗ vỗ trán mình, người này ngoài cười nhưng trong không cười, vẫn là quên đi, nếu mà cười như thế này, cũng không chỉ dọa trẻ con mà là hù chết đó.

Âm thanh mở cửa truyền tới.

Nữ thư kí nhìn thoáng qua ba soái ca trong phòng, sau đó cũng không dám nhìn lung tung nữa, tổng tài cả bọn họ thật u tối, đẹp thì cực đẹp, nhưng người đàn ông như vậy, không phải những cô gái bình thường có thể chọc tới được.

Cô vội vàng ra ngoài đóng cửa lại, nơi đó là thế giới của đàn ông, thế giới của cô là bên ngoài, thực sự là muốn nghe trộm a, cood đau khổ ngồi vào vị trí của mình, ngoại trừ cố gắng làm tốt công việc của mình, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ sẽ dùng sắc để cậu dẫn tổng tài của mình.

Kì thực không phải là không nghĩ tới, nhưng lại không dám, dù sao một người đàn ông có điều kiện tốt như vậy, tất cả chỉ là mơ mộng, đâu có thể xảy ra, nhìn gương mặt lúc nào cũng lạnh của người đàn ông này, cô thực sự sợ.

Cho nên, cô vẫn là cố gắng làm tốt công việc của mình, cô gái nào làm người yêu của tổng tài sẽ thực vất vả, nhưng nếu tổng tài yêu sẽ thế nào nhỉ, cô khe mỉm môi, có chút tò mò, cũng có chút chờ mong. Mọi chuyện đã được chứng minh sau đó không lâu.

Người nào yêu tổng tài sẽ thật đáng thương, mà người nào bị tổng tài yêu cũng sẽ rất đáng thương đi.

Cửa đóng lại, Ôn Vũ Nhiên đưa mắt nhìn chằm chằm người đàn ông đứng trước mặt, gương mặt thật lạnh lùng, cảm giác như đang nhìn kẻ thù, trực giác rõ ràng, môi mỏng mím chặt, khóe mắt căng thẳng nhìn hắn, người này không hề dễ nói chuyện, cũng không phải một người hay cười.

“Xin chào, tôi là Ôn Vũ Nhiên.” Hắn lễ phép đưa tay mình ra, cho dù cần phải van xin, thái độ của hắn cũng không thể thấp kém, tay Lê Duệ Húc luôn đặt ở trong túi quần, hắn chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt màu trà lại lạnh thêm, nhìn bàn tay đưa tay trước mặt mình, bàn tay hắn nắm chặt, lông mày nhíu chặt, một lúc sau, hắn mới đưa tay mình ra, nắm chặt.

“Lê Duệ Húc.” Hần chỉ nói ba chữ, mà ba chữ kia cũng đã thể hiện hết tất cả, đây là địa bàn của hần, cũng là vương quốc của hần, toàn bộ quy tắc là do hần đưa ra.

Nụ cười trên mặt Vũ Nhiên khê cứng lại, hần cố gắng duy trì sự ôn hòa, Lê Duệ Húc buông tay, Vũ Nhiên cũng đưa tay về, thở dài, người đàn ông này, đến bắt tay cũng dùng lực như vậy sao?

Lê Duệ Húc đúng là danh bất hư truyền, so với lời đồn đại hần còn khó động vào hơn.

“Tôi nghĩ, Lê tiên sinh đã biết ý đồ của tôi khi tới đây, vậy tôi cũng không nói thêm gì nữa, đây là kế hoạch của Ôn thị, mời anh xem, tin tưởng quý công ty, nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.” Hần đưa ra bản kế hoạch của chính mình, mấy ngày vừa rồi hần toàn tâm làm, phía sau gọng kính, mắt của hần lộ chút tơ máu.

Lê Duệ Húc nhận lấy, ngồi ở một bên lật xem, đúng là hết sức tỉ mỉ, đối với người làm ăn mà nói, một một ý đều có lợi đối với hần, nếu kí hợp đồng này, chẳng khác nào hần nắm giữ 10% cổ phần của Ôn thị, lại không có chút hao tổn nào.

Hần là một thương nhân, tự nhiên biết cái gì có lợi, chỉ là.

25. Q.1 - Chương 25

Hần ném tập tài liệu sang một bên, thật xin lỗi, cái hần muốn không phải cái này.

“Không biết Lê tiên sinh có chỗ nào không hài lòng? Chúng ta có thể bàn lại.” Ôn Vũ Nhiên không nói rõ, nhưng hần và Lê Duệ Húc đều hiểu rõ, ý tứ trong lời nói. Hần muốn rất nhiều nhưng chỉ thản nhiên miết qua môi mình.

Cái hần muốn không phải thứ đó nên sẽ không có chút hứng thú. Coi như đem Ôn thị dâng lên cho hần, hần cũng sẽ không thêm nhìn.

Vệ Thần lắc đầu, rót cục cũng bắt đầu rồi.

“Hai người tiếp tục bàn bạc, tôi có việc ra ngoài trước.” Vệ Thần biết nơi này không cần hần, hần mở cửa, đứng ở cửa, nhẹ nhàng thở dài, cảm giác trái tim có chút nặng nề.

Có lẽ là rất nặng nề, hần cười khổ, hần là phó tổng thực sự rất mệt, chẳng những phải lo sức khỏe của người lãnh đạo, công việc, hiện tại còn phải lo chuyện tình cảm của hần nữa, có phó tổng nào lại mệt như hần không? Hần đi nhanh về phía trước, lại bất giác nhìn thoáng qua ban công, hai người đàn ông ở giữa chiến trường, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào, nếu không sẽ chết vô cùng thảm.

Không khó nặng nề bao trùm phòng làm việc, đôi mắt Lê Duệ Húc vẫn lạnh như băng, mà ý cười trên mặt Vũ Nhiên đã mất từ lâu, Vũ Nhiên không rõ, hần còn muốn cái gì, chỉ cần hần nói, cho dù là gì, nhất định Vũ Nhiên cũng sẽ đáp ứng, hần chính là điểm mấu chốt, nếu không được, Ôn thị có muốn gây dựng lại cũng rất khó khăn.

Lê Duệ Húc ngồi trên bàn làm việc, hần dựa vào ghế da.

Ngón tay Duệ Húc nhẹ nhàng đập trên viên đá cẩm thạch lớn trên bàn, thật lâu, khiến Ôn Vũ Nhiên cảm giác âm thanh này sắp khiến mình bị nghẹt thở, Lê Duệ Húc đứng lên một lần nữa, hần cầm bản kế hoạch kia trên tay.

Ôn Vũ Nhiên nhìn bản kế hoạch trên tay Duệ Húc, ánh mắt u ám, hần là muốn từ chối sao?

“Tôi không từ chối, tôi chỉ muốn bàn bạc với anh một ý khác.” ánh mắt hần đang suy nghĩ điều gì, hai người đàn ông đối diện, thân thể cao như nhau, khí thế giống nhau, ngoại trừ Lê Duệ Húc lạnh lùng vô tình hơn một chút.

“Ý anh là ?” Ôn Vũ Nhiên nghe thấy, trong mắt có chút cảnh giác. Đường như giữa họ, ngoài công việc thì không có gì để bàn bạc mà hần cũng chỉ muốn nói đến công việc mà thôi, nước mắt của mẹ, sự trầm mặc

của cha, còn cả gia đình bọn họ cũng khó thở, hắn chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt, hắn không biết mình có thể duy trì bao lâu nữa.

26. Q.1 - Chương 26

“Tôi sẽ giúp Ôn thị làm tiếp hợp đồng vốn là của tôi, cũng chắc chắn Ôn thị sẽ không bị tổn thất, anh cũng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, không những thế sẽ thuận lợi ngồi vào chiếc ghế tổng tài.” hắn gõ gõ ngón tay của mình, gương mặt anh tuấn như khắc, lông mày hình kiếm, môi mỏng khẽ nhếch lên, nháy mắt, trong ánh mắt chỉ có sự lạnh lẽo.

Vũ Nhiên trợn trừng mắt, trên mặt thể hiện rõ sự khó hiểu.

Lê Duệ Húc đầu phải là người dễ nói chuyện như vậy, hắn là người ăn tươi nuốt sống những người cùng ngành, hắn đầu phải là người tốt như vậy, nếu hắn tốt như vậy thì hôm nay Vũ Nhiên, hắn cần phải ngồi đây sao.

“Điều kiện của anh là gì?” Ôn Vũ Nhiên đặt bản kế hoạch lên bàn, dường như hắn đã sớm có kế hoạch rồi, cho nên kế hoạch mà hắn bỏ công sức ra làm cũng không còn tác dụng nữa.

“Quả nhiên thông minh.” Lê Duệ Húc lạnh lùng cười, “Tôi chỉ có một việc, muốn anh kết hôn với Tề Trữ San, sau khi kết hôn sẽ không được ngoại tình, cả đời cũng không thể li hôn.” hắn nhếch môi mỏng, giống như một quả bom, ném xuống mấy câu nói.

Ôn Vũ Nhiên không có phản ứng, hắn đang nói gì, hắn có biết hắn đang nói gì không?

Lê Duệ Húc ngồi lại trên ghế làm việc, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Ôn Vũ Nhiên, tất cả những gì hắn tính toán đều không sai, bây giờ cũng sẽ không sai, người con gái ở trong lòng hắn, cho dù đòi hỏi cao tới đâu, hắn cũng sẽ đáp ứng.

“Tôi...” Mặt Vũ Nhiên tối lại, hai chữ từ chối, rất muốn nói ra nhưng khi mở miệng lại không thể nói, trong đầu hắn hiện lên nụ cười rạng rỡ của Lạc Lạc, sau lại là gương mặt khóc lóc của mẹ hắn, người mẹ luôn bị một người phụ nữ khác ức hiếp, còn có chính hắn, cuộc sống của hắn với người phụ nữ kia và người anh trai của hắn.

Hắn phải lựa chọn thế nào đây, hắn biết hắn muốn gì, hắn muốn Tử Lạc, cô gái hắn muốn đi cùng cả cuộc đời, vị trí tổng tài của Ôn thị hắn cũng cần, nếu không, hắn không thể cho hai người phụ nữ hắn yêu nhất hạnh phúc, mẹ của hắn, người kia chính là Lạc Lạc của hắn.

Bây giờ, hắn phải lựa chọn, hắn nhắm mắt, trong lòng hỗn loạn.

Mất đi vị trí tổng tài, nhà của hắn cũng sẽ không còn là nhà, còn có thể mang lại hạnh phúc cho Tử Lạc sao? Nếu đồng ý, hắn lại bị trói buộc bởi hôn nhân, không chỉ nói hắn, Tử Lạc là người thế nào, hắn rõ ràng hơn ai hết. Cô ấy sẽ không làm người thứ ba. Sẽ không bao giờ. Lựa chọn của hắn, dù là thế nào, kết quả, cũng là... Mất đi Tử Lạc.

“Thời gian của tôi có hạn, Ôn Vũ Nhiên, tôi không muốn lãng phí thời gian ở đây.” Lê Duệ Húc đặt hai tay trên bàn làm việc, trên mặt bàn còn có rất nhiều văn kiện cần xem, thời gian một ngày, hắn hận không thể biến thành ba ngày, hắn đã Vũ Nhiên quá lâu rồi.

Ôn Vũ Nhiên mở mắt, nở nụ cười đau đớn, hắn còn có thể lựa chọn cơ hội khác sao?

“Tôi muốn biết nguyên nhân, vì sao anh lại làm như vậy?” Hắn có cảm giác, đây là một âm mưu, vì hắn mà đã bố trí âm mưu, chỉ đợi hắn từng bước từng bước vào.

“Nguyên nhân, anh không cần biết, anh chỉ cần làm theo những gì tôi nói.” Đôi mắt màu trà càng trở lên lạnh lẽo.

“Anh chỉ cần đồng ý làm theo, tất cả sẽ được giải quyết.” Lê Duệ Húc lãnh đạm nói.

Hai ánh mắt nhìn nhau, bọn hắn đều dựa vào đối phương mà tìm ra đáp án.

Tất cả, dựa theo vận mệnh, là ai đi lệch khỏi quỹ đạo, là ai đã sai lầm...

27. Q.1 - Chương 27

Tô Tử Lạc theo thói quen chỉnh lại quần áo, một mình cô đi trên đường, trong mắt có sự chờ mong, có cả sự phấn khích, năm ngày, cuối cùng hắn đã gọi điện muốn gặp cô, rất cục...

Cô khẽ nắm tay, trong lòng bàn tay thật ấm, đột nhiên, cô nhìn thấy quán bát súp ven đường, cả người ấm hẳn lên, độ ấm của bên ngoài, thực ra cũng là từ bản thân mà ra.

Cô đứng trước cửa quán ăn Trung Quốc, bao quanh là những tấm thủy tinh lớn, mọi người ra vào đều rất quý phái, trái lại cô còn không bằng một người phục vụ.

Cô đứng bên ngoài khá lâu, cuối cùng cắn môi mình, rồi mới đi vào.

Cách đó không xa có một người đàn ông, ánh mắt cũng đã rơi vào mắt cô, những người xung quanh dường như thành trong suốt, trừ hắn ra, trên đời này ngoài trừ hắn ra, không có một ai, một việc gì, khiến cho cô vừa nhìn thấy ánh mắt liền như cười, hạnh phúc trong trẻo vô cùng.

Người đàn ông vẫn ngồi ở vị trí cửa sổ kia, giữa khung cảnh, mơ hồ thấy ngón tay hắn tạo thành đường cong tao nhã.

Trong khoảng thời gian ngắn cô cứ đứng yên ở đó, một lúc sau cô mới tỉnh lại, mặt thoáng đỏ ửng. Vừa rồi trong gió gương mặt còn chút tái nhợt, giờ đã tươi tắn rất nhiều.

Cô vội vàng bước tới, ngồi bên cạnh hắn, đôi mắt nhỏ của Vũ Nhiên đằng sau mắt kính lóe lên tia lạnh, “Đã tới.” âm thanh vẫn ôn nhu như vậy, ánh mắt vẫn dịu dàng, có chút gì khác thường, nhưng cô lại không để ý.

“Vâng.” vài ngày không gặp, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, cũng khiến Tử Lạc xúc động, cô luôn mở to hai mắt mình, chỉ sợ nếu cô chớp mắt sẽ rơi lệ. Hóa ra, cô không hề mạnh mẽ như cô tưởng tượng.

“Lạc Lạc.” Ôn Vũ Nhiên khẽ dừng lại, hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Tử Lạc, đây có thể là lần cuối cùng hắn được sờ mái tóc này, cho nên, hắn muốn nhớ kỹ cảm giác này, phải khắc sâu vào tâm hồn mình.

“Em đây.” Tử Lạc cười nhẹ nhàng, cười hiền thực giống như con cừu nhỏ, thỏa mãn hưởng thụ chủ nhân vuốt về.

“Lạc Lạc, anh giúp em một công việc tốt hơn nhé?” Ngón tay Vũ Nhiên khẽ nắm chặt, đột nhiên nói.

Đây là một chủ đề cũ, ngày hôm nay, không biết vì sao, Tử Lạc cảm giác Ôn Nhiên có gì khác với ngày thường, dường như hắn có rất nhiều tâm sự, là công ty xảy ra chuyện, hay là chuyện trong nhà, cô rất muốn hỏi, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Nếu hắn muốn nói, vừa rồi cũng đã nói, cô hiểu được, có một số việc, hắn không muốn cô biết, một khi đã như vậy, cô vẫn là không nên biết thì hơn.

“Dạ.” Tử Lạc nhẹ nhàng gật một cái, không rõ nguyên nhân, cô chỉ cảm thấy hôm nay cô không lên cự tuyệt hắn, hắn nói tìm việc mới cho cô, vậy cứ thế đi, chỉ là một công việc thôi mà, cô tin tưởng cô sẽ làm thật tốt, sẽ không để hắn thất vọng.

28. Q.1 - Chương 28

“Anh muốn mua một căn nhà nhỏ, sau này em sẽ ở đó được không?” Ôn Vũ Nhiên vẫn cười, chỉ là trong đôi mắt giấu sau cặp kính, sự mất mát dần lộ rõ ra, còn có giọng nói, càng ngày càng chua xót.

Cha mẹ mất khi Lạc Lạc còn nhỏ, cô lớn lên cùng bà nội, mấy năm trước bà nội cô cũng qua đời, hiện tại chỉ có một mình cô, không có chỗ nương tựa, nếu hắt rời xa cô, cô sẽ càng ngày càng cô đơn.

Nhưng hắt cũng chỉ có thể giúp cô được những thứ này. Sau khi kết hôn hắt không thể chăm sóc cô nữa, Lê Duệ Húc không đồng ý, mà Tề Trữ San cũng sẽ không tích dầu thắp đèn, hắt không muốn một người không có bất kì năng lực phản kháng nào, liên lụy đến thế giới phức tạp của hắt.

Một lần nữa hắt đưa tay lên tóc Lạc Lạc, cảm xúc mềm mại, cả đời hắt sẽ không quên, hắt không thể kết hôn với cô, không thể cho cô một tương lai, hắt đem trái tim mình giao cho cô, những việc hắt có thể làm cho cô, hắt sẽ cố gắng hết sức. Có thể bồi thường cho cô, hắt cũng chỉ làm vậy.

“Em có chỗ ở rồi.” Tử Lạc ngẩng đầu, có chút lạ lùng, cô có chỗ ở rồi, hơn nữa đã quen sống một mình, cũng đã quen chăm sóc tốt cho bản thân.

“Anh không cần lo lắng cho em, nếu công việc anh quá bận, có thể không cần để ý đến em, em vẫn tốt lắm.” Cô an ủi hắt.

Một cô gái thiện lương như vậy, ánh mắt Vũ Nhiên càng thêm thống khổ.

Hắt rút tay mình về, đem một chiếc chìa khóa đặt trước mặt cô. “Đây là chìa khóa, tất cả anh đã chuẩn bị xong, nơi em ở, không coi là nhà. Nơi đây, mới có thể là nhà.”

“Em...” Tử Lạc muốn từ chối, cô lại nhìn ra trong mắt Vũ Nhiên có sự đau khổ, không muốn nói ra.

Đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên cô có cảm giác sợ hãi, sợ sẽ mất đi.

“Vũ Nhiên...” Tử Lạc đưa tay, muốn nắm lấy tay hắt, Vũ Nhiên lại buông tay mình xuống, không biết là cố ý hay vô ý, hắt né tránh tay cô, hắt đặt hai tay của mình lên trên đùi, dùng sức nắm chặt, Tử Lạc thật thần nhìn hắt.

“Lạc Lạc...” Hắt hít một hơi thật sâu, “Thực xin lỗi, Lạc Lạc, chúng ta... Chia tay đi.” Cô lẽ là tàn khốc, nhưng vẫn phải nói, dù sớm hay muộn, bọn họ cũng phải bước qua chuyện này.

Sự thật luôn quá tàn khốc, mà bọn họ chỉ có thể đối mặt, chỉ có thể bước tiếp về phía trước.

Dù là hắt hay Lạc Lạc.

Ngón tay Tử Lạc đột nhiên nắm chặt, cô mở to cặp mắt của mình, không dám tin điều mình vừa nghe. Gương mặt cô tái nhợt, đôi môi run rẩy.

“Anh vừa nói gì?” Giọng nói cô nghẹn một chút, vẫn không tin, hắt nói gì vậy, cô nghe được cái gì vậy.

Hắt muốn chia tay, vì sao phải chia tay, bọn họ không phải rất tốt hay sao, vì sao phải chia tay, tại sao vậy?

Nhất định là cô nghe lầm, đúng vậy, là nghe lầm, cô muốn bật cười, nhưng lại phát hiện cả người cô đều không thể cử động, thậm chí đến lông mi cũng không thể động.

“Vũ Nhiên, là em nghe lầm, anh nói chia tay sao?” Một lúc sau cô mới tìm được tiếng nói của mình. Đầu cô vẫn cúi, nắm chặt ngón tay trở nên đau.

Cô cẩn thận hỏi, cẩn thận nhìn, nhìn trên mặt hắt không có chút gì là vui đùa, mà hắt cũng không thể nói đùa chuyện này.

29. Q.1 - Chương 29

“Lạc Lạc, thật xin lỗi...” giọng nói Vũ Nhiên có chút khàn khàn, hẳn không muốn như thế, nhưng nhiều khi, bọn họ cũng chỉ có thể làm trái với suy nghĩ của mình, ví dụ như hiện tại, hẳn rất muốn có cô, lại chỉ có thể chia tay cô ở đây.

“Anh đã giúp em tìm nhà xong, công việc, anh cũng sẽ giúp em tìm một chỗ làm thoải mái.” hẳn kéo tay cô, cũng phát hiện bàn tay cô lạnh lẽo, xin lỗi, một câu kia, xin lỗi, hẳn lại không hề biết? Hiện tại, thứ cô cần không phải là lời xin lỗi, cô không muốn nghe câu xin lỗi.

Xin lỗi có thể đổi lấy cái gì, cái gì cũng không thể.

Tử Lạc nói lỏng ngón tay, chiếc chìa khóa rơi xuống, âm thanh nhẹ nhàng vang lên, giống như một cái gì đó vỡ vụn.

Cô khẽ chớp mắt, trước mắt không rõ có màu trắng mờ màng, “Em có thể biết nguyên nhân không?” Hóa ra, tất cả mọi chuyện, cô nghe rất rõ, hẳn cũng nói rất rõ, nhà cô không cần, công việc cô đã có, cái gì cô cũng không cần, hẳn có thể trở lại bên cô không? Có thể không?

Trong thế giới của Tử Lạc không có Vũ Nhiên, như vậy, còn ý nghĩa sao?

Nhìn thấy chiếc chìa khóa rơi xuống, ánh mắt Ôn Vũ Nhiên càng thêm đau đớn, tim của hẳn như ngừng đập, rất đau đớn, cảm giác này hẳn chưa từng trải qua, hẳn chỉ có thể xem nhẹ, chỉ có thể bỏ qua.

“Anh muốn kết hôn...” Hẳn nhắm mắt, không đành lòng nhìn nước mắt tuyệt vọng của Tử Lạc.

“Là cô gái ấy sao?” Tử Lạc ném hương vị nước mắt của mình, vừa đắng vừa mặn, giống như trong lòng cô lúc này, cô cảm thấy ngột thở, cô muốn rời xa nơi này, rồi lại phát hiện, cô không đủ sức để đứng lên, chỉ có thể im lặng khóc.

Nước mắt có thể rơi trên mặt, cũng có thể rơi trong lòng.

Vũ Nhiên khẽ gật đầu, khiến Tử Lạc hiểu rõ tất cả, thì ra, bọn họ đã sớm.... Tất cả đều đã bắt đầu từ lâu.

“Thực ra...” giọng nói Tử Lạc cứng rắn hơn chút, “Thực ra từ khi bắt đầu em đã có cảm giác, chúng ta không thể ở cùng một chỗ, nhưng...” Cô cúi đầu, chứng kiến nước mắt rơi xuống tay mình long lanh, hóa ra lại đẹp như vậy, cũng tan nát như vậy.

“Nhưng em vẫn muốn cố gắng thử một chút, đến cuối cùng vẫn là sai lầm rồi, không thuộc về em, vĩnh viễn cũng không thuộc về em.” cô không biết mình đứng lên như thế nào, cô chỉ biết khi nhìn thấy cửa, cô đã muốn chạy khỏi, nếu không đi, cô có thể sẽ bị sụp đổ mất, không chỉ có đau lòng, không chỉ có tuyệt vọng, còn có cảm giác thảm hại, cô chỉ muốn một mình mình nhìn thấy, một mình mình biết.

Bả vai không ngừng run rẩy, nước mắt liên tục rơi xuống như thủy tinh, không ai biết cô đang khóc, đau đớn muốn chết, cô bước đi, rồi cố gắng chạy, để lại chiếc chìa khóa, màu trắng dưới ánh đèn, dưới ánh đèn như vỡ vụn.

Ôn Vũ Nhiên đưa tay, nhưng lại không thể đuổi theo, động tác của hẳn dừng lại.

Đuổi theo cô rồi thế nào, lúc hẳn đồng ý với Lê Duệ Húc cũng là lúc hẳn không thể quay đầu lại, hẳn có trách nhiệm của hẳn, như mẹ, như cha, như Ôn thị.

30. Q.1 - Chương 30

“Xin lỗi, Lạc Lạc...” Hẳn nhặt chiếc chìa khóa lên, trong mơ hồ, cặp mắt luôn lạnh lợi kia, sự đau đớn hiện lên không thể nói hết.

Hắn đứng cách đó không xa, một người đàn ông buông chén rượu trong tay, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh, đôi mắt màu trà lộ rõ sự hung ác nham hiểm.

Hắn lấy ví ra, từ trong rút ra tờ tiền có giá trị lớn, đặt trên bàn, sau đó đứng lên, bộ tây phục màu đen, cà vạt màu bạc, đôi giày da màu đen. Hắn rút khăn tay trong túi quần, đôi mắt màu trà tràn ngập trầm tĩnh, hơi thở quyết đoán, khí thế giết người.

Hắn lạnh lùng nhìn qua Vũ Nhiên, màn diễn kết thúc, hắn cũng có thể đi rồi, không ai hay biết, ngày cô gái ngu ngốc kia bị bạn trai bỏ, còn có một người, chính là hắn...

Tử Lạc dựa vào tường, làn gió lạnh như băng thỉnh thoảng thổi qua người cô, thân thể cô không ngừng run rẩy, rõ ràng có mặt trời, sao lại lạnh như vậy.

Cho đến khi một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt cô, cô mới khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng nhìn cô, trong mắt hắn cô thấy được mình vô cùng thảm hại, tóc rối loạn, mắt sưng đỏ, gương mặt trắng bệch không chút thần sắc.

Mà người đàn ông này, cô không có quên...Người này chính là người cùng ăn súp với cô.

“Lau mặt đi.” khí chất như một ông hoàng, bàn tay đưa khăn tay đến trước mặt cô, cho tới bây giờ, hắn cũng không gặp qua cô gái nào khóc thành như vậy, giống như mất đi toàn bộ thế giới, cô gần như mất hết thần thái, chỉ còn cảm giác cực kỳ tuyệt vọng.

Tử Lạc muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng cái gì cô cũng không nói được, tay cô run rẩy nhận lấy mảnh khăn tay kia, nước mắt trên mặt càng lau càng nhiều. Cô cúi đầu nhìn khăn tay trong tay, cô không biết, có nên đợi cho nước mắt của mình khô đi, cô mới ngừng khóc, cô cho rằng cô thật kiên cường, tự mình đối mặt với rất nhiều việc, nhưng bây giờ cô đã biết.

Cô không kiên cường giống như cô vẫn tưởng, cô cũng sợ rất nhiều thứ, cô sợ đói, cô sợ đau, sợ cô đơn.

Bây giờ cô cảm nhận được, hóa ra cô lại bất lực như vậy.

Gương mặt Lê Duệ Húc lạnh lùng, nhìn cô gái luôn đắm chìm trong thế giới của cô ấy, có phải cô muốn ở đây cả đời, hắn đưa tay đột nhiên kéo cô đang ngồi trên mặt đất, khi hắn kéo cô đứng dậy, hắn phát hiện, cô thật gầy giống như chỉ cần gió thổi qua sẽ bay mất, môi của hắn khẽ mím lại, hắn không quên, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, nếu như vừa bắt đầu mà đã kết thúc, như vậy hắn sẽ lỗ vốn, mà hắn rất chán ghét chuyện lỗ vốn.

Tử Lạc mặc kệ hắn đang kéo cô, không có chút phản ứng, đôi mắt cô mông lung, cái gì cũng không thấy rõ, không biết qua bao lâu, cô chỉ có chút cảm giác cô bị kéo ra, sau đó là đi, sau đó là ngồi, sau đó là chờ đợi.

Cho đến khi một thứ gì đó nóng ấm đặt trong tay, cô nhìn thấy bát súp mà cô yêu thích, trước kia, mặc dù cô có bị oan ức thế nào, buổi tối chỉ cần đi ăn một bát súp lớn, mọi chuyện đều được giải tỏa, cảm thấy rất thoải mái.

31. Q.1 - Chương 31

Bởi vì, cô còn có thể uống súp, cô cúi đầu, đặt môi trên miệng bát, từng giọt nước mắt trong suốt, cứ như vậy không ngừng rơi vào trong bát, bát súp rất nóng, cũng rất ấm, không biết khi hòa cùng với nước mắt sẽ có hương vị gì.

Cô uống một ngụm, hóa ra hương vị vẫn như vậy.

Cô khóc không ra tiếng, chỉ có lệ rơi.

Lê Duệ Húc đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô gái mình mang đến, hắn không biết mình phát điên cái gì, khi hắn có phản ứng lại, cả hai đã ở đây. Lần đầu tiên, hắn gặp một cô gái khóc như thế, không có âm thanh, không có cảm giác, chỉ rơi lệ, từng giọt từng giọt, trong suốt và bi thương.

Trong ánh mắt cô không ngừng xuất hiện sương mù, sắc mặt tái nhợt càng khiến cô trở nên mong manh, hần chỉ có thể đứng yên nhìn giọt lệ của cô rơi vào bát súp, một giọt lại một giọt, một giọt nước mắt từ một hàng nước mắt, một hàng nước mắt không ngừng chảy, dưới ánh mắt trời lấp lánh đầy màu sắc.

Cuối cùng cô cũng uống xong một bát súp, vẫn biết là cần phải trả tiền, cô quen tay lấy từ trong túi một chút tiền lẻ đưa ra, bị một bàn tay đàn ngăn lại, ngón tay người này cũng thật là đẹp, cũng rất mạnh mẽ, trong tay hần cầm tờ tiền giá trị lớn, từ ngày đó, hần cũng đã có thói quen chuẩn bị một chút tiền lẻ, đó cũng là lần đầu tiên hần tiêu tiền của một cô gái, lòng tự trọng của hần đã bị đá kích, hần thề, lần đầu tiên cũng sẽ là lần cuối cùng, hần tiêu tiền của con gái.

“Không cần trả lại.”

Giọng nói lãnh đạm, giống như bề ngoài của hần, khoảng cách này, khiến cho người ta không thể tiếp cận.

Tử Lạc đứng lên, quay về phía hần, cô nhẹ nhàng chớp mắt một cái, thấy được gương mặt người đàn ông trắng trẻo nhưng thần sắc lại vô cùng lạnh lùng cao ngạo, cô cúi thật sâu chào hần. Sau đó bước thẳng về phía trước. Cô đi vô cùng chậm, từng bước từng bước một rời đi.

Lê Duệ Húc nhìn thoáng qua bóng lưng của Tử Lạc, đôi mắt màu trở nên âm u, cô gái này coi hần như không, tốt, tốt lắm... Lại là lần đầu tiên, có quá nhiều lần đầu tiên đối với hần, đều từ cô mà ra.

Hần bước nhanh theo, thậm chí còn bỏ chiếc xe con của mình ở bên cạnh, đi bộ tới.

Tử Lạc đi đường, bản thân không biết có một người đàn ông đi theo cô.

Tử Lạc bước vào căn nhà nhỏ, chiếc cửa nhỏ đóng lại trước mặt hần, hai hàng lông mày của hần nhíu chặt lại. Một lúc sau, hần xoay người đi.

Cho đến khi ngồi trong xe của mình, theo thói quen, hần cầm lấy một chiếc xì gà, thuận tay cầm một tờ báo lên, lông mày nhíu chặt lại, đôi môi hần tự nhiên mím lại, trang đầu tờ báo, có một bức ảnh của một đôi nam nữ.

Mặt hần tối lại, nhìn mấy chữ viết màu đen kia.

32. Q.1 - Chương 32

Gần đây, nhị công tử của tập đoàn Ôn thị đã kế thừa chức vị tổng tài, sắp tới còn lấy người mẫu của tập đoàn Húc Nhật, chính là thiên kim tiểu thư nhà Tề thị, Tề Trữ San làm vợ, đôi trai tài gái sắc, quả nhiên là trời sinh một đôi, ném tờ báo trong tay ra, hần tựa người vào chiếc ghế mềm mại.

Khóe môi hồ hững, dường như có chút ý cười châm biếm.

Trong xe toàn khói thuốc, hần không biết mình đã hút bao nhiêu, cho đến khi không ngừng ho khan một lúc, cảm thấy trong xe thực sự quá nhiều khói thuốc, còn không khí thì đang ít dần.

Hần vẫn tiếp tục hút.

Tử Lạc mở mắt ra, lúc này trời đã sáng, cô ngồi dậy, phát hiện mình không còn chút sức lực, cô không biết cô đã ở trong nhà mấy ngày, cô chỉ biết, cô tỉnh lại ngủ, ngủ lại tỉnh, cũng không biết bao lâu đã không ăn cơm.

Hình như từ sau khi uống xong bát súp kia.

Cô đứng lên, rót ỉnh một cốc nước, nước chảy vào cổ họng, làm cô ho khan một lúc. Cô đặt chiếc cốc trong tay xuống, nhìn chính mình ở trong gương, thật nhếch nhác, xấu xí, cũng rất bất lực.

Gương mặt cô vốn rất bình thường, bây giờ thật sự rất khó nhìn, đôi mắt sưng đỏ khiến gương mặt không có chút thần thái, trên mặt vẫn còn vết nước mắt, cô không biết mình khóc khi nào, có thể khi đang nằm mơ, cũng sẽ khóc.

Cô ngoài trừ ngủ ra, còn rất ưa thích khóc.

Cô hẳn là nên đi làm, Đường Tình nhất định giúp cô xin nghỉ, cô cần công việc, cũng cần tiền, vởi vì cô còn muốn sống, có lẽ cuộc sống đối với cô không thống khổ như thế, như vậy thật không công bằng, nhưng cô vẫn muốn sống tiếp.

Cô thay một bộ quần áo, thực ra cũng chỉ là quần áo cũ.

Đi vào tắm rửa, cô mở to đôi mắt vô thần của mình, đối với chính mình nở một nụ cười an ủi, cô phát hiện đến thói quen cười, mình cũng không còn.

Hôm nay, cô sẽ trang điểm một chút, đánh một chút phấn, tô một chút son, như vậy mới có chút tinh thần, nếu không, cô sẽ rất giống quỷ, cô tự giấu cười, thực ra, cô coi Ôn Vũ Nhiên là sinh mệnh của mình, hẳn chính là ánh mặt trời ngẫu nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, chỉ là không thể ngày nào cũng là ánh mặt trời, ư, mặt trời không phải ở bên ngoài sao?

Ban đêm, vốn không có mặt trời.

Bọn họ vốn là người thuộc hai thế giới khác nhau, chia tay, cô đã dự đoán được, chỉ là, vì sao lại nhanh như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cô còn chưa có giành những điều tốt nhất cho hẳn, hẳn đã rời khỏi cô.

Sau này, hẳn là chồng của người phụ nữ khác, không còn Vũ Nhiên của cô nữa.

Người phụ nữ rất xinh xắn, cô ấy như vậy, mới hợp với hẳn.

Môn đăng hộ đối, còn có dung mạo, tất cả, bọn họ là trời sinh một đôi, Tử Lạc chỉ là một con vịt xấu xí, vĩnh viễn không thể biến thành thiên nga.

Cô nghia, khóe mắt có chút nóng, cảm giác tan nát cõi lòng, có chút đáng thương, nước mắt làm lớp phấn trên mặt trôi đi, cô vội lau khô nước mắt, lại đánh thêm chút phấn vào rồi đi.

Thời gian dài không ra ánh sáng, nhất thời không thích ứng được, cô vội lấy tay che phía trên hai mắt, sau đó đi về phía trước, hai chân lại không có sức, chỉ bước đi cũng cảm thấy khó khăn.

Một lúc sau khi cô rời đi, ở chỗ tối có một người đàn ông đi ra, người đàn ông lạnh lùng, tay rút túi quần, một làn khói thuốc tỏa ra.

Tòa soạn báo, cô ôm lấy một đồng hồ, chuẩn bị cho công việc của mình, không có cô, những việc này không ai làm, cô cười một tiếng vô thần, cứ như vậy đi cũng tốt, bận bịu như vậy cô sẽ không phải suy nghĩ nhiều, cũng không khó sống, ánh mắt cô yếu ớt, dùng sức chớp mắt, cô đi vào phòng phô tô, cứ vậy hết một buổi sáng, thêm một buổi chiều, sau đó là một ngày, cô không đi ăn cơm, cô không đói bụng, chỉ là không có cảm giác đói.

33. Q.1 - Chương 33

“Lạc Lạc, cậu có khỏe không?” Đường Tình không biết từ khi nào đã đứng trước mặt cô, tay đặt lên bả vai cô, “Lạc Lạc, người như vậy, không đáng để cậu yêu, hẳn đã kết hôn cùng người khác, cậu đừng nhớ hẳn nữa.”

Đường Tình nói xong đã muốn vả vào miệng mình, xem xem cô vừa nói gì, không phải đã tự nói trước mặt Lạc Lạc sẽ không nhắc đến người đàn ông kia sao?

Như thế nào cô lại không quản được miệng mình, lại nói ra.

Lạc Lạc khẽ run người, động tác trên tay vẫn tiếp tục, xem ra, mọi người cũng đã biết, thêm cả chuyện mà Đường Tình biết, Ôn Vũ Nhiên bây giờ đã là người có tiếng tăm rồi, Ôn thị cũng là một công ty lớn, hẳn muốn kết hôn, làm sao có thể lấy người như cô, mà cô là bạn gái của hẳn trong ba năm qua, quan hệ của bọn họ cũng chỉ có Đường Tình biết.

Cô khẽ cần môi của mình, lắc đầu, muốn nở nụ cười, lại cảm thấy rất khó khăn.

“Mình biết, bọn mình không thể ở cùng một chỗ, đây là chuyện sớm hay muộn, là chính mình quá tham lam.”
biết rõ khoảng cách giữa hai người, nhưng vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng cô không hề hối hận.

Cho dù, hiện tại cô rất đáng thương.

Đường Tình buông tay xuống, cười không tự nhiên nói, “Tớ đi mau ít thức ăn cho cậu, cậu chắc đói bụng rồi?” Cô không chờ phản ứng của Tử Lạc, đã bước đi ra ngoài, trong lòng Tử Lạc chua xót khiến cô muốn khóc.

Tử Lạc chớp mắt, đôi mắt trống rỗng đầy nước.

Tiếng máy pho to dừng lại, bốn phía trở nên cực kì yên tĩnh, trong không khí loáng thoáng truyền lại hơi thở.

Dòng lệ chậm rãi chảy xuống.

Cô nhớ lại, cô luôn ngây ngô nhìn người đàn ông kia ôn hòa cười, cuộc đời này, sự ôn nhu của hắn đã giành ột cô gái khác.

Trong lòng có cái gì đó thật chặt, tầm mắt cùng trở nên mơ hồ.

Cô đưa tay bịt miệng để ngăn tiếng khóc của mình bật ra, nước mắt của cô cứ như vậy rơi xuống. Cô khóc đỏ hết mắt, đôi mắt sưng lên, không còn cách nào chịu đựng thêm nữa, lông mi dài khê động, cô cảm thấy từng bộ phận trong cơ thể mình, vì hắn đã thuộc về người phụ nữ khác mà chết đi.

Cô bước đi mệt mỏi ở trên đường, trên đường cũng không có nhiều người, một đôi tình nhân đi qua người cô, cô hâm mộ nhìn bóng dáng họ, đèn đường xa xa chiếu lên gương mặt cô, lòng của cô sắp bị vỡ nát rồi, cơn gió trong trời nhưng rất lạnh lùng.

Cô đứng trước một quán ven đường quen thuộc, thật lâu thật lâu, hôm nay không phải vì quá lạnh, nên họ không mở quán, cả ngày hôm nay, một chút ấm áp trong lòng cô cũng không có rồi.

34. Q.1 - Chương 34

Cô xoay người, hướng về phía nhà mình, chỉ có vài bước mà thôi, con đường này lại giống như cuộc đời của cô.

Khi nhìn thấy bài báo về lễ kết hôn của họ, cô hiểu ra, chẳng trách Đường Tình lại biết nhanh như vậy, hóa ra, hôn lễ của nhà giàu lại náo động như vậy. Cô nắm chặt tay một chút, muốn đi mua chút đồ, cuối cùng lại quên là phải mua gì rồi, nhìn tờ báo, có gì đâu.

Cô cười khổ một tiếng, lại xoay người một lần nữa, trong lòng bàn tay có lẽ vẫn còn chút ấm áp, còn đầu ngón tay của cô đã lạnh như băng rồi.

Đóng cửa lại, cô nhìn nhìn bên ngoài, đèn đường mới bật rực rỡ, cô thở dài, sự cô đơn của cô, còn cả nước mắt thương tiếc. Hiện tại lại rơi xuống, lẳng lặng rơi, tỉnh táo, cũng đã mất.

Thì ra để quên đi so với yêu còn khó khăn hơn.

Ngày hôm sau, cô nói dối, không muốn đi làm, bởi vì cô không muốn biết, không muốn nhìn, cô đã biết, hôm nay là ngày hắn kết hôn, cô gắt gao nhắm chặt mắt của mình, gương mặt tái nhợt. Chỉ cần cô vô tình mở mắt sẽ cảm thấy rất đau đớn.

Có một người đàn ông luôn đứng phía sau cô, hắn cũng nhìn qua vào bên trong hội trường hôn lễ, rất nhanh, ánh mắt của hắn lại rơi trên người cô, khóe môi hắn khẽ nhếch lên lạnh như băng, thuận tiện cầm điện thoại trên tay.

“Nhớ, đừng cho người không có thiệp mời đi vào.” Hắn lạnh lùng phân phó xong, dựa vào tường theo thói quen, thổi ra một luồng khói thuốc, một vòng một vòng khói thuốc trắng bay lên, hai mắt hắn u ám, thỉnh thoảng lại mơ hồ, không rõ ràng.

Mọi người đã rất chờ mong hôn lễ ngày hôm nay, bất luận kẻ nào cũng không thể phá.

Một màn hình ti vi lớn đặt ở trên tường, phát sóng tất cả hôn lễ ngày hôm nay, cô ngẩng đầu nhìn lên, hôn lễ xa hoa, hoa hồng màu trắng thuần khiết, phục vụ trang nghiêm, còn có rất nhiều khách, rất nhiều người đã đến, cô có thể nhìn ra, đây là một hôn lễ long trọng như thế nào, cô nhìn thấy cha mẹ Ôn Vũ Nhiên, nhìn thấy niềm vui sướng, hài lòng trong mắt cha hắn, mẹ của hắn thỉnh thoảng rơi lệ, nhưng vẫn cười nhìn con trai hạnh phúc.

Nếu hắn cưới cô, có thể cũng như thế này sao, cho nên bọn họ không thể ở cùng một chỗ, phải không?

Không biết đã bao lâu, cô đều không đi vào, cũng biết mình không có tư cách đi vào, nhìn từng người rút thiệp đồ ra đi vào, cô cười chua xót, đợi cho chiếc xe hoa đi qua, cô nhìn đến cô gái mặc váy cô dâu màu trắng, thực sự rất xinh đẹp, kết hợp với dáng người, không hổ là người mẫu nổi tiếng, từng cử động đều vô cùng tao nhã, nhẹ nhàng như gió, cô ấy mới xứng với Vũ Nhiên.

Lại một lần nữa ngẩng đầu, trên màn hình phát sóng trực tiếp hôn lễ xa hoa chưa từng có. Đèn lấp lánh, phóng viên, khách, còn có hoa tươi, rất đẹp, cũng khiến cho sự đẹp đẽ trong lòng cô tan nát, cô xoay người, nghe phía sau vang lên tiếng nhạc kết hôn.

“Đạt đạt đạt... Đạt đạt đạt...” Toàn bộ đều rõ ràng truyền tới tai cô.

Ngày hôm nay, là hôn lễ của hắn, cô dâu không phải cô, cô nhện không được quay đầu, nhìn thấy hắn mặc âu phục màu sẫm của chú rể, đã nắm tay cô dâu, đưa cô dâu đi vào nơi thiêng liêng kia, trên mặt cha mẹ hắn tràn ngập nụ cười.

Cô đột nhiên đưa tay bịt kín miệng, nước mắt đã ngập trong mắt, sau đó rơi xuống, nếu không rời đi, cô thật sự sẽ sụp đổ mất, cô xoay người, giống như một người điên chạy về phía trước, trừ bỏ chạy, cô thực sự không biết mình nên làm cái gì.

Người đàn ông trong góc khuất, đôi mắt màu trà cũng trở nên u ám, mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh, môi khẽ mím lại thật nhanh.

Hắn đưa mắt lạnh lùng nhìn lên, trên gương mặt chú rể ngầy ngà, hắn đã nói hắn nguyện ý, Ôn Vũ Nhiên, tất cả là hắn chấp nhận, hắn không có khả năng quay lại quá khứ, chúng ta cũng không thể, các người cũng không bao giờ quay lại được.

Các người... Hắn và cô....

35. Q.1 - Chương 35

Hắn dụi tắt điếu thuốc trong tay, ngón tay bắn ra, ném tàn thuốc vào trong thùng rác gần đó, trên mặt đất, đã có không ít khói bụi, lại là cùng một nhãn hiệu, từ một người đàn ông mà ra.

Trong một quán nhỏ ven đường, Tử Lạc cầm chiếc bát trong tay, chiếc bát chứa thứ cô thích ăn nhất, cô uống một ngụm, đem toàn bộ nước mắt nuốt vào bụng, mỗi khi nhớ đến hình ảnh hôn lễ xa hoa kia, lòng của cô đau như bị ai thắt chặt.

Không biết sẽ kéo dài bao lâu, cũng không biết khi nào cô sẽ quên.

Một ngày, hai ngày, một năm, hoặc là cả đời.

Cô nuốt súp xuống, hương vị lan tỏa, nháy máy bức ra nước mắt cô không muốn tiếp tục rơi.

Cô cảm giác bên ghế có người ngồi xuống, một người vừa ngồi xuống bên cạnh cô.

“Một bát súp, cảm ơn.” Giọng nói lạnh lùng cũng cao quý, cô không cảm thấy xa lạ, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên gương mặt người đàn ông lạnh lùng lại tuấn mĩ, cô bưng bát súp uống một ngụm, không biết vì sao một người đàn ông như vậy, lại hay tới nơi như thế này, một người, một cái bóng, hẳn là hẳn cũng rất thương tâm, có lẽ cũng giống như cô.

Cô không hỏi, hẳn cũng không nói.

Hai người coi như là người xa lạ ngồi cùng một chỗ, yên lặng uống bát súp, giống như đã nói từ trước, cả hai đồng thời đặt bát xuống, lại nhìn đối phương, trong mắt thấy hình bóng của mình.

Giống như hieu quạnh, giống như hai linh hồn cô đơn.

“Lê Duệ Húc.” hẳn vươn tay ra, tay hẳn rất lớn, rất rộng, cũng rất mạnh mẽ.

Tử Lạc khẽ nắm tay mình, rồi vươn tay mình ra, đem bàn tay nho nhỏ lạnh như băng của mình đặt vào tay hẳn, lòng bàn tay của người này khác hẳn với gương mặt của hẳn. Thực sự rất ấm.

“Tôi là Tô Tử Lạc.” giọng nói mềm mại, cô cố gắng cười, nhưng lại không thể, một động tác mỉm cười nho nhỏ, sao đối với cô lại khó khăn như thế.

Lê Duệ Húc nắm chặt tay cô, giống như lần đó, tay cô rất lạnh, cũng rất mềm, mơ hồ cảm nhận được vết chai trên tay cô, đây là một cô gái rất vất vả.

Tử Lạc rụt rụt tay lại, phát hiện hẳn không có ý thả tay mình, bắt tay như vậy có phải quá lâu không, hay là hẳn quên.

“Cô có muốn kết hôn hay không?” Hẳn đột nhiên thả tay ra, trong ánh mắt màu trà hiện lên chút gì đó, lại nhanh chóng biến mất, làm cho người khác không thể theo kịp.

“Kết hôn?” Tử Lạc đưa tay về, cũng thu hồi tầm mắt của mình, cô muốn a, sao có thể không muốn chứ, thậm chí có khi mơ cũng thấy chính mình mặc áo cưới, khi tỉnh lại cô liên cười, cô muốn một gia đình, một người chồng yêu thương cô, một ngôi nhà không lớn, không nhỏ, chỉ cần là nhà.

Hiên tại, người đàn ông có thể cho cô tình yêu, cho cô một gia đình, cũng không thể cho cô nữa... Môi của cô khẽ mân lại, cảm giác chua xót, cô sẽ có gia đình sao, sẽ trở thành vợ của một người đàn ông sao?

36. Q.1 - Chương 36

Tôi chỉ muốn biết, cô có muốn hay không?” Từ trước đến nay lời nói của hẳn luôn rõ ràng, đơn giản không câu lệ, hẳn không cần biết quá trình, cái hẳn muốn chính kết quả.

Muốn hay không muốn, cần hay không cần?

Tử Lạc ngẩng đầu lên, sương mù bao phủ trong mắt khiến cô không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông kia, chỉ là trong mơ hồ vẫn cảm nhận rõ đường nét gương mặt người này rất sắc nét, cô không rõ, sắc nét bao nhiêu.

“Tôi nghĩ...” Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, thật sự chờ mong một hôn lễ thuộc về mình, có cô, cũng Ôn Vũ Nhiên...

Lê Duệ Húc đứng lên, cũng vươn tay mình, không nói gì kéo tay cô, thậm chí không để cho cô cự tuyệt.

Hẳn đã biết đáp án của mình.

Tử Lạc cảm thấy không rõ ràng, cô chỉ có thể bị động đi theo người đàn ông này, cho đến khi cô đưa tay che trên ánh mắt, mới phát hiện mọi thứ trước mặt như không có thật.

Đây là lễ đường, một không gian không coi là nhỏ, không có cha xứ, trong giáo đường cũng được bao phủ bằng màu trắng của hoa hồng, giống như giấc mơ của cô. Cô vẫn không rõ tình huống bây giờ. Một đám người ở trên mặt cô, động tay động chân.

Cô thực sự giống một cô dâu, đứng ở trước gương, cô thấy được chính mình đang mặc váy cưới, nhất thời, vẫn không rõ đây là thật hay là mơ.

Đột nhiên, cô mở to cặp mắt, tất cả vẫn ở trước mặt cô không hề biến mất, váy cưới trên người, trên mặt cũng được trang điểm xinh đẹp.

“Đây không phải, không phải mình...” Cô đột nhiên nâng váy lên, đây không phải là của cô, hôn lễ, cũng không thể là hôn lễ của cô, váy cưới màu trắng trên người cô thực sự là châm chọc, thực sự là làm cô tổn thương quá lớn, cô cảm giác lồng ngực như có một cái hố rất sâu, sau đó máu cứ chảy cứ chảy.

Đột nhiên, cô muốn xé rách chiếc váy lại bị một bàn tay nắm chặt lấy, cô ngẩng đầu nhìn tới đôi mắt màu trà.

“Vi cái gì?” Môi của cô khê mấp máy, vì sao đối với cô như vậy, cô có làm sai gì sao, vì sao cô lại gặp phải chuyện này?

“Kết hôn.” Người đàn ông buông tay cô ra, khê mím môi, hắn đưa bàn tay thon dài, giúp cô sửa lại chiếc váy, chiếc váy cưới trên người cô, tuy là nhanh chóng chuẩn bị, cũng không được coi là hoàn mỹ, nhưng lại rất thích hợp với cô. Ngoài trừ gương mặt nước mắt pha phần trang điểm khiến hắn rất khó chịu.

“Cùng ai?” Cô ngẩng đầu lên nhìn, nhìn chằm chằm vào hắn, người này đối với cô vẫn là xa lạ, cũng lại không hẳn là xa lạ.

“Tôi.” Lê Duệ Húc thản nhiên nói, kéo lại tay áo của mình, mặt không biểu cảm giúp cô lau đi lớp phấn bị nhòe, cô dâu của hắn chỉ cần là cô, xấu đẹp không quan trọng.

“Vì sao?” Câu nói kia vì cái gì, cô chờ đợi, cảm giác từ tay áo của hắn đến da mặt thật đau đớn.

Từ đầu Lê Duệ Húc không quan tâm trên người mình đang mặc một bộ âu phục đắt tiền, lau sạch gương mặt nhỏ nhắn của cô, phát hiện ánh mắt của cô giống như thổ trắng.

“Tôi cần, cô cũng cần, giữa chúng ta không cần tình yêu, cô cần một gia đình, tôi có thể cho cô, cái tôi muốn, cô cũng có thể cho tôi.” Hắn buông tay xuống, thản nhiên nói, hắn muốn cái gì, cô có thể đã biết rồi. Hắn có thể cho cô một gia đình, nhưng cái giá của cô phải trả cũng không hề thấp.

Lê Duệ Húc là một thương nhân, hắn sẽ không để mình lỗ, cho tới bây giờ cũng sẽ không.

“Gia đình.” Tử Lạc có chút dao động, cô cô đơn đã quá lâu, thật sự cần một gia đình.

Kết hôn, phải không? Hiện tại kết hôn với ai cũng giống nhau, không phải là trả thù, nhưng rất mệt mỏi, mặc kệ người đàn ông này cần gì, hắn đã ở bên cạnh cô khi cô đau đớn nhất, giúp đỡ cô, cô lại không hề biết, cũng chính người đàn ông này, sẽ đẩy cô xuống địa ngục, không thể cứu vãn.

37. Q.1 - Chương 37

“Ô Tử Lạc, con có nguyện ý lấy người đàn ông này làm chồng của con hay không? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hay bất kì lí do khác, đều sẽ thương người đàn ông này, chăm sóc, tôn trọng và tiếp nhận anh ấy, vĩnh viễn một lòng đối với anh ấy không thay đổi cho đến cuối đời?”

Tử Lạc ngẩng đầu, nhìn cây thập tự giá, cảm giác mình có chút khó thở, đây là hôn lễ của cô, một người chồng xa lạ, một giáo đường trong trẻo nhưng lạnh lẽo.. Bây giờ, cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

“Con nguyện ý.” Cô nhẹ nhàng nói, đem vận mệnh của mình giao ột người đàn ông, một người cô không hiểu rõ, nhưng cũng có thể cho cô một gia đình.

“Lê Duệ Húc, con có nguyện ý lấy cô gái này trở thành vợ của con hay không? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hay bất kì lí do khác, đều sẽ thương cô gái này, chăm sóc, tôn trọng và tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn một lòng đối với cô ấy không thay đổi cho đến cuối đời?”

Cha xứ nhìn gương mặt chú rể không chút biểu cảm, đây là hôn lễ kì lạ nhất hắn từng chủ trì, không có khách mời, không có xe hoa, chỉ có một cô dâu trong trạng thái ngẩn ngơ và một chú rể quá lạnh lùng không hề giống một chú rể.

Lê Duệ Húc mỉm môi thành một đường, hắn nghe rõ giọng nói bi thương của Tử Lạc.

“Con nguyện ý.” Giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng, không nghe ra có cảm xúc gì.

Lê Duệ Húc nhìn gương mặt cô gái đa sầu trước mặt mình, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hốc mắt vẫn còn sưng đỏ, ánh mắt hắn thoáng lạnh, lấy từ trên người mình một chiếc hộp.

Hắn lấy hai chiếc nhẫn ra, thiết kế rất lạ, hoa văn kì lạ, màu đen và màu xanh đậm phối hợp, còn có đường nét nhỏ màu vàng, kết hợp cùng một chỗ, lại cảm giác rất đặc biệt.

Tử Lạc lặng người đi, Lê Duệ Húc... Lê Duệ Húc, cuối cùng cô cũng nhớ ra rồi, vì sao, lần đầu tiên cô nghe tên của hắn, lại cảm thấy quen thuộc như vậy, thì ra là hắn.

Lê Duệ Húc đem nhận đeo vào ngón áp út của Tử Lạc, phát hiện nhẫn quá lớn với tay cô, rất dễ rơi xuống.

“Đây là do anh thiết kế sao?” Cô ngược lên hỏi, thực không thích hợp, có thể người hắn muốn không phải cô, mà cô chỉ là một sự lựa chọn của hắn. Giống như lời của hắn, giữa bọn họ không có tình yêu, chỉ có hôn nhân, mà cô chỉ cần một gia đình.

Chỉ qua loa một chút, kì quái một chút, nhưng hai người lại rất giống nhau, rất cô đơn, ở cùng một chỗ, không phải là bình thường sao?

Lê Duệ Húc không nói gì, cúi người xuống, đây là bước cuối cùng của hôn lễ, hắn cầu hôn cô dâu.

Tử Lạc nhìn đôi mắt vô cảm của hắn, mặt hắn ghé sát vào mặt cô, môi của hắn không hề đụng đến môi cô, chỉ lướt qua mặt cô, không hề chạm đến da cô, cô cảm nhận được hơi thở của hắn, thật sự rất lạnh.

Có khi cô sẽ hoài nghi toàn thân người đàn ông này đều rất lạnh, trừ đôi tay kia của hắn.

Phía bên kia, một hôn lễ long trọng, hấp dẫn ánh mắt bao người, hâm mộ, ghen tị, chúc phúc, tất cả đều không rời đi ánh mắt của mình, người đàn ông anh tuấn, cô gái xinh đẹp, thực sự là rất xứng đôi.

Mà không ai hay biết, ở một giáo đường khác, cũng có một hôn lễ lãnh lẽo vô cùng, ngoài trừ áo cưới, cái gì cũng không có.

Đây là một hôn lễ cực kì sơ sài, đối với Lê Duệ Húc mà nói, đây là cái ít nhất hắn có thể cho cô, còn đối với Tử Lạc, như thế này là đủ.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay sắp rơi xuống, gơ tay lên trước mặt, cảm giác lạnh lẽo trên mặt mình không hợp với một cô dâu. Ôn Vũ Nhiên kết hôn, cô cũng đã kết hôn.

38. Q.1 - Chương 38

Cô không biết sau này cô có hối hận hay không, nhưng thời khắc này, lòng cô cũng không còn cảm giác đau, dường như cuộc sống luôn yên tĩnh của cô đã bị làm rối loạn.

Chồng của cô, cô nhìn một người đàn ông mặc âu phục, trừ cái tên của hắn, cô không hề biết gì về hắn, người như vậy chắc không phải là một người bình thường.

Cô không muốn hỏi, cũng biết người đàn ông này không dễ dàng nói cho cô biết, cô hiểu rõ, những thứ cô muốn biết rất nhanh sẽ sáng tỏ. Còn có... Cô không muốn biết.

Ánh mắt cô hướng xuống dưới, ngón tay nhẹ vỗ về chiếc nhẫn, đây giống như một giấc mơ vậy, một giấc mơ kì lạ, giấc mơ nắm giữ vận mệnh của cô.

Phòng khách rộng lớn xa hoa đối diện với một vườn hoa rộng rãi, đưa mắt nhìn lại, có rất nhiều nụ hoa đang chờ đợi để trở thành một đóa hoa xinh đẹp, đủ các loài hoa, quan sát kĩ một chút có thể thấy, vườn hoa đều được chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ. Bên ngoài có một bể bơi lớn, màu nước trong suốt phản chiếu màu xanh của nền trời, phong cảnh thật đẹp, cô đi lại... nơi này đối với cô thực sự quá lớn, trong lòng có chút lạnh, toàn bộ nơi này là nhà ở của đại gia, người không có gì như cô sao có thể ở lại nơi này.

Cô nhìn người đàn ông đi tới trước mặt mình, người chồng mới cưới của cô, hình như thân phận của hắn so với cô trong tương tượng còn phức tạp hơn nhiều.... Cao quý hơn nhiều.

Cô cũng không biết, chỉ có tổng tài của tập đoàn Húc Nhật mới có thể ở nơi hiện đại nhất, xa hoa nhất, cũng là biệt thự lớn nhất, đắt tiền nhất.

Nơi này toàn bộ là màu trắng phối với màu xanh lam rất tương xứng, tất cả đều lộ vẻ tự nhiên, giản dị. Đồ dùng trong nhà cũng rất đơn giản, nhưng có thể nhìn ra, tất cả đều là thiết kế của người nổi tiếng, từng đường nét đơn giản lại vô cùng tỉ mỉ, tất cả đều không tầm thường, mỗi vật đều là vô giá.

Bức họa thế kỉ 17, những tấm thảm sang trọng phủ trên mặt đất, lộ ra một bình hoa có điển cố ý tứ hàm xúc của Trung Quốc, trong bình hoa, có một bó hoa hồng trắng vừa hái, trên cửa sổ có bức màn được thiết kế tinh tế, rung động theo gió, giống như từng gợn sóng biển, tầng tầng lớp lớp, hòa vào nhau thành một bản nhạc lãng mạn.

Tử Lạc đi theo phía sau hắn, đi thẳng đến một gian phòng bên trong phòng khách.

“Cô có thể lựa chọn bất kì phòng nào ở đây, nhưng căn phòng cuối cùng bên phải nhất định không được đóng vào.” Hắn không xoay người, chỉ ném ra một câu, sau đó liền đi lên tầng, để cô lại một mình, Tử Lạc ngẩng đầu lên, không biết vì sao, lại cảm thấy mọi thứ mơ hồ.

39. Q.1 - Chương 39

Không biết bởi vì lạnh lùng, hay vì nơi này xa lạ. Cảm giác có chút khó chịu, cô thở dài một hơi nhẹ nhõm, dnasg về của hắn, hắn là không muốn ở chung một phòng với cô hoặc là ngủ chung một giường, bàn tay nắm chặt của cô cũng bắt đầu thả lỏng, lá gan cô còn chưa có lớn như vậy, cô và người đàn ông xa lạ sống chung một phòng, thậm chí còn làm chuyện gì gì đó.

Trong trái tim của cô, luôn luôn nghĩ rằng người mà cô sẽ sống cùng, chỉ có một người, là Ôn Vũ Nhiên, trong mắt cô đã có một chút vết thương, thấm dần vào trái tim, không thể xóa bỏ.

Cô nhắc chiếc va li nhỏ lên, ngoài trừ vài bộ quần áo ra, cái gì cũng không có, đồ đạc của cô vốn cũng không nhiều lắm. Ngoài trừ quần áo, hắn cũng không cho cô mang thứ gì đến, hiện tại xem ra, là chướng mắt đi.

Cô đi lên tầng, nơi này không có một ai, thực sự rất lớn, nhưng cũng rất trống trải.

Đi qua hai gian phòng thì cô ngừng một chút, có chút tò mò, phòng này có cái gì, mà hắn rất coi trọng, từ trước đến giờ cô không thích miễn cưỡng người khác, theo như hắn nói, cô nên ở cách xa là tốt rồi.

Cô chọn một gian phòng cách xa nhất, cũng chính là gian cuối cùng, nơi tối nhất, cô mở cửa, cửa lại không có khóa.

Cô đi vào, bên trong có một chiếc giường, một tủ quần áo, rất sạch sẽ ngăn nắp, cô nhìn cũng rất thích, cô cất quần áo vào trong tủ, trong tủ quần áo trống trơn, không có cái gì cả.

Cô mệt mỏi ngã xuống giường lớn, trên giường có hương vị của nắng, nắng đã chiếu vào căn phòng này.

Cô ngồi dậy, nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay, cô kết hôn sao, vội vàng như vậy, có ý nghĩa sao, cô vỗ về chiếc nhẫn không ngừng chuyển động trên ngón tay, biết là dễ rơi, vẫn muốn giữ lại, quyết định, cô vẫn muốn mang theo, đã tự nói mình, cô đã kết hôn, cô không có tư cách để suy nghĩ đến một người đàn ông khác.

Cô đứng lên, tìm một chiếc túi nhỏ, cẩn thận lấy ra, một chiếc nhẫn trắng, cô đột nhiên buồn vô hạn, mắt cô long lanh như hồ nước, mơ hồ nhưng xinh đẹp.

Cho đến khi cô đeo chiếc nhẫn kia vào, cô thoáng hiện nét tươi cười, rốt cục không xong, cái này thực sự rất quý, mà cô không hề muốn đánh mất.

Cô nhìn phía bên ngoài cửa sổ, trời bên ngoài cũng dần dần tối, lòng của cô càng thêm nặng nề. Cô sờ sờ bụng của mình, hình như có chút đống băng, cô cũng không nhớ lần trước mình ăn cơm là khi nào, trước kia, cô có một nguyện vọng, nếu có một ngày, cô kết hôn, mỗi ngày cô sẽ làm cho chồng cô một bàn đồ ăn ngon, bây giờ, ngay cả cảm giác thèm ăn cô đều không có.

Cô nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay, sự thật, cô đã kết hôn.

Cô đứng lên một lần nữa, đi tới trước cửa sổ cho đến khi trời tối hẳn.

40. Q.1 - Chương 40

Cô kéo rèm cửa ra, gió từ bên ngoài mang theo hương hoa hồng, rất nhanh hương hoa tràn đầy phòng. Trên giường của cô còn có chiếc váy cưới màu trắng, cô đã nghĩ tới hôn lễ của mình bao nhiêu lần, có Ôn Vũ Nhiên, có lẽ không long trọng, nhưng sẽ rất hạnh phúc, chỉ là tất cả mọi chuyện đều không thể xảy ra.

Cô kết hôn, không sung sướng cũng không hạnh phúc, đến ngày cả chồng cô cũng không phải là người cô muốn.

Đêm nay dường như rất ảm đạm, cô ngồi trên giường, đã muốn quên, hôm nay là ngày tân hôn của cô. Cô đơn, lạnh lẽo, đây không phải cái cô cần sao? Cô gắt gao ôm lấy cánh tay của mình, đôi mắt khẽ chớp, một giọt nước mắt rơi xuống.

Một gian phòng khác, Lê Duệ Húc mở một chai rượu, hần rất ít khi uống rượu, nhưng hôm nay hần muốn uống say một lần, hần cảm ly rượu đứng ở ban công, áo tắm màu trắng không ngừng tung bay theo gió, vô tình lộ ra lồng ngực hần, da thịt màu đồng, năm nào cũng rèn luyện thể thao, khiến thân hình vô cùng gợi cảm rắn chắc. Hần ngẩng đầu lên, uống một ngụm rượu. Cũng không có cảm giác gì, lại có chút vô vị.

Hần cứ như vậy uống từng ngụm, từng ngụm.

Cô kết hôn, hần cũng kết hôn, hần nở nụ cười lạnh, thì ra đây là hôn nhân, cũng không có cái gì cả.

Hần rút điện thoại di động ra. Bên kia truyền lại một giọng nói mềm mại của một cô gái.

“Cecile, đến nơi ở của tôi đi.” hần nói xong, cũng không đợi đối phương trả lời, trực tiếp ném điện thoại vào giường, một lần nữa, hần nhìn phía ngoài, biển hoa hồng sắp chìm trong bóng tối, đôi mắt màu trà, cuối cùng lại trở nên mờ lung.

Bên ngoài truyền tới tiếng chuông cửa, Lê Duệ Húc vẫn duy trì động tác, giống như một pho tượng, không hề động, sẽ có người đi mở cửa, uống một ngụm rượu, môi của hần như có như không cười lạnh, trên mặt đất không ít vỏ chai.

Hần đưa chiếc ly lên, chiếc ly thủy tinh trong suốt có hình bóng mơ hồ của hần, từ trước đến nay, hần chưa từng cho người khác nhìn thấy dáng vẻ thật vật của mình.

Tử Lạc đứng lên, mở cửa phòng, tiếng chuông cửa bên ngoài, một tiếng lại một tiếng, giống như muốn phá vỡ chuông vậy.

Cô vội vàng xuống tầng, bỗng cô quay đầu lại, nhìn thoáng chiếc cửa bên phải đóng chặt.

Cô hơi do dự một chút, liền chạy đi mở cửa, cầu thang với cửa chính cũng không quá xa, bởi vì chạy quá nhanh, gần đây sức khỏe cô lại không tốt, cho nên khi tay đặt vào cửa đã bắt đầu thở dốc.

Tiếng chuông cửa như tiếng quạ đuổi giết, không ngừng vang lên.

Cô mở cửa, một mùi hương từ bên ngoài tràn vào, một cô gái đứng trước cửa, một cô gái ăn mặc hở hang, lộ ra một đôi chân dài trắng mịn, cao gầy gợi cảm, Tử Lạc đứng trước mặt cô ta, thực sự là quá mộc mạc.

“Xin hỏi...” Tử Lạc vừa định lên tiếng, cô gái kia đã trực tiếp đi qua cô, hướng cầu thang đi tới, mà còn dừng lại trước phòng Lê Duệ Húc.

“Cô là...” Tử Lạc vội vàng đuổi theo, không rõ cô gái này muốn gì?

Cô gái kia dừng bước, nâng chiếc cằm xinh đẹp, nhìn chằm chằm cổ gái đơn thuần Tử Lạc.

“Cô là người giúp việc mới tới sao, ta đi tìm Húc, cô có vấn đề gì sao?” Cô nhẹ nhàng giơ chiếc điện thoại trong tay, “Húc kêu tôi tới, cô nói xem, một người đàn ông gọi một cô gái tới phòng hắn, là có chuyện gì?”

41. Q.1 - Chương 41

Cô gái cười đắc ý, ngửa quen đường cũ đi lên cầu thang, giống như ở nhà mình, không hề thấy xa lạ.

Một cánh cửa mở ra, phịch một tiếng, tiếng đóng cửa thật lớn truyền tới tai Tử Lạc. Cô cũng đâu phải một người ngốc, cũng đâu phải người dần, cô tự nhiên hiểu được lời cô gái ấy nói, một người đàn ông và một người phụ nữ. Còn có thể có chuyện gì đây, còn có thể là chuyện gì đây?

Đây là đêm tân hôn của cô, tay cô đặt trên lồng ngực, không biết vì sao, có cảm giác rất đau đớn.

Người cô yêu, đang ôm cô gái khác, vợ của hắn.

Chồng của cô cũng đang ôm một cô gái khác, tình nhân của hắn.

Còn cô là cái gì?

Cô ngơ ngẩn cười, nụ cười đau buồn, ánh mắt như nhìn thấu qua cánh cửa phòng Lê Duệ Húc, dường như đã nhìn thấy gì đó, rõ ràng là đang cười, mà sao trái tim cô lại đau xót như thế.

Nước mắt thấm đẫm trái tim cô.

Cô đi từ từ lên tầng, cảm giác chân mình như bị buộc đá, nhắc không nổi.

Khi cô đi lên từng bậc cầu thang, nghe được những tiếng rên rỉ, từ cánh cửa kia truyền tới, thế giới của Lê Duệ Húc.

Cô chết lặng bước tiếp lên, không phải vì trong đêm tân hôn của cô hắn lại đi ôm cô gái khác, mà cô chỉ nghĩ, người đàn ông cô yêu cũng như vậy đang ôm lấy vợ của hắn, cô đặt tay lên ngực nắm chặt áo, quá đau đớn, lồng ngực từng trận co rút, nuốt nước bọt cũng cảm thấy khó chịu, từng tiếng nấc nghẹn lên.

Bất kể là Ôn Vũ Nhiên hay Lê Duệ Húc, cô có tư cách gì đi ngăn cản đây?

Cô từng bước nặng nề, cô đi đến căn phòng của cô, thế giới của cô, nơi này không có chỗ của cô, phòng này, cô vẫn phải tạm thời ở lại.

Cô đóng cửa lại, mệt mỏi nằm trên giường, thở dài, dường như có thể nghe thấy tiếng chớp mắt của cô, như cánh bướm nhẹ nhàng, cô ôm chặt bờ vai mình, trong bóng đêm, thỉnh thoảng có tiếng nghẹn ngào nho nhỏ, không lớn, nhưng lại rất nặng nề.

Một đốm lửa nhỏ bập bùng trong đêm, bóng đen đứng trước cửa sổ vẫn không hề nhúc nhích, điều thuốc cháy giữa hai ngón tay, thật khó nhìn rõ hắn trong đêm, vẫn có thể cảm nhận đường nét tuấn mỹ, lại có cảm giác lạnh lùng.

Ánh sáng le lói trong không gian, một vẻ mặt nam tính, hần chán ghét xoay người, nhìn thấy quần áo trên đất của người phụ nữ đó, trên lồng ngực của hần còn vết cào của cô ta. Đột nhiên, Lê Duệ Húc hít sâu, chậm rãi nhả ra một ngụm khói.

42. Q.1 - Chương 42

Hần chán ghét bộ dạng như vậy, nhưng như thế này hần mới có chút không khí.

Cecile là bạn gái của hần, cũng mới ở bên hần, hần đối với với những cô gái chỉ mưu cầu danh lợi, có cũng được, không có cũng không sao, ngẫu nhiên cũng chỉ có một hai lần, bình thường cũng đều rất qua loa, cũng không phát tiết cái thân thể muốn, hiện tại, hần đã phát tiết ra rồi, nhưng tim của hần vẫn trống rỗng vô cùng, hần cảm thấy hít thở có chút đau.

Lại thở ra một ngụm khói, Cecile ngủ trên giường hần, hần chỉ muốn nhanh chóng rời đi, không muốn ngủ cùng một giường với cô.

Mở cửa, hần có chút giật mình, trong bếp có chút ánh sáng, có người bên trong, hần đột nhiên nhớ lại. Hôm nay hần đã lấy vợ.

Khóe miệng nhếch lên, hần không biết, trừ bỏ cô gái kia, nơi này còn có ai khác.

Hần xuống lầu, tiếng bước chân truyền tới, trong nhà đang có hai cô gái, một người đang ngủ, một người thì đang ngăn người, hiển nhiên không ai có thể nghe được, hần cố gắng bước thật mạnh.

Trong bếp, Tử Lạc cầm một cốc sữa, cô đã hâm nóng lại. Không biết có thể thay bát súp nóng hổi kia không, thời gian tới khó mà có thể đi tới quán ăn ven đường, không có một bát súp, cảm giác mất mát khó tả.

Cô ngửi thấy hương vị sữa thật ngọt ngào, khiến lòng cô ấm lại một chút.

Một cốc sữa, một phần cuộc sống, cô muốn một cuộc sống đơn giản, không cần gì hơn.

Lê Duệ Húc đứng ở cửa, thân thể cao lớn tạo áp lực cho người khác, không khí có chút ngột ngạt, Tử Lạc đột nhiên ngẩng đầu, thấy được ánh mắt âm trầm của người đàn ông, ngón tay khẽ run lên, chút nữa đánh rơi cốc sữa xuống.

“Anh...” Tử Lạc không ngờ sẽ đối mặt với hần trong tình huống như vậy, rất kì quái, bọn họ như vậy, lại là một đôi vợ chồng mới cưới.

Lê Duệ Húc khẽ mím môi, nhìn thấy cốc sữa trắng trong tay cô, con ngươi lóe lên, cảm nhận rõ trong yết hầu, thật là mẹ nó chứ.

“Anh muốn uống không?” Phát hiện Duệ Húc nhìn cốc sữa trong tay mình, Tử Lạc đứng lên, nới lỏng tay mình, “Tôi vừa đun nóng, cũng chưa có uống, nếu anh khát, anh uống đi.”

Cô cẩn thận đưa chiếc cốc lên, hần cao hơn cô rất nhiều, cô phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy hần.

Lê Duệ Húc thoải mái cầm lấy cốc sữa, đầu ngón tay của cả hai chẳng may chạm nhẹ, Tô Tử Lạc sắc mặt tái nhợt, vội vàng rút tay về.

Lê Duệ Húc khẽ nhíu mày, cô gái này rất sợ hần.

Hần nắm chặt cốc sữa trong tay, thờ ơ nhìn cô. Tử Lạc bị nhìn đến luống cuống, bị người như vậy đánh giá, cô có chút khản trương, nhất là người đàn ông này lại còn có danh phận là chồng của cô.

“Cô có biết chuyện của người đàn bà kia?” Hần uống một ngụm sữa, vẫn đứng ở đó, tiếng nói thản nhiên lãnh đạm, không nghe ra cảm xúc gì.

Tô Tử Lạc lặng người đi một chút, một lúc sau mới có phản ứng, hắn nói người đàn bà kia là ai, là một vừa mới đến sao, tình nhân của hắn.

“Dạ.” Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, cô biết thân phận của mình, cũng biết mình cần phải giữ thẳng bằng, hột của cả hai, là không có tình yêu, là một giao dịch, giữa hắn và cô cũng là giao dịch.

“Cô thật hào phóng, trong đêm tân hôn chồng mình lên giường cùng người phụ nữ khác, có thể bình tĩnh như vậy, tôi có phải đã quá khinh thường cô?” Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ sữa, đã uống vài ngụm, sữa trong cốc còn hơn một nữa, đầu ngón tay hắn dùng sức, có thể nghe tiếng khớp xương.

“Tôi chỉ có thể làm vậy.” Tử Lạc cúi đầu, đưa tay đặt phía sau, cô chỉ có thể như vậy, bởi vì không có tình yêu, cũng bởi vì không có thương.

Tốt lắm, Lê Duệ Húc đặt cốc sữa xuống, cúi người về phía trước, nhìn chăm chăm đôi mắt của cô.

43. Q.1 - Chương 43

“Cái chúng ta cần chỉ có hôn nhân, những thứ khác đều không có, cô hiểu biết như vậy khiến tôi rất hài lòng, tôi sẽ cho tất cả, thân phận bà lớn họ Lê, tiền tài đầy đủ, những điều cô muốn, nhưng có một số thứ, nhớ, không thể quá tham vọng, còn nữa, đừng có yêu tôi.” Tiếng nói hắn rất rõ ràng truyền tới tai cô, giọng nói không lớn, lại lạnh lẽo khác thường, như một có gái dài và nhỏ hung hăng đâm thẳng vào lòng cô, không thể nhổ ra được.

Tôi muốn hôn nhân, cô có thể chiếm được cái cô muốn, trừ tình yêu...

Tử Lạc nắm ngón tay lạnh lẽo của mình, cô cái gì cũng không cần, cô chỉ muốn có một gia đình nhỏ, đầy áp yêu thương. Ánh mắt hoảng loạn, lại có cảm giác cuốn hút, cô thấy nước mắt trào ra, từng giọt lệ tổn thương rơi xuống.

Cô nghe thấy hắn bước đi, đi lên tầng, chỉ có cốc sữa kia, như là dư thừa, cô không có uống ngụm nào, hắn lại uống vài ngụm, nhất định bỏ đi.

Cô hít hít cái mũi của mình, gương mặt, chỉ có một mình cô biết, hiện tại cô bị tổn thương như thế nào. Cô cúi đầu, ngón tay run rẩy cầm chiếc cốc lên uống, sữa đã lạnh.

Trái tim cô lạnh, sữa cũng lạnh, đây mới là cuộc sống của cô sau khi cô ra đời. Mất đi Ôn Vũ Nhiên, cô thực sự đã mất đi tất cả những gì cô có từ trước tới nay.

Cô từng ngụm từng ngụm uống hết, như uống vào tất cả đau đớn, chua xót, trước mắt tối tăm không thấy ánh sáng.

Lúc này, ở một căn phòng rộng lớn được trang trí đẹp đẽ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ của một đôi nam nữ, người đàn ông thở gấp, cô gái yêu kiều, trong phòng tràn ngập không khí ẩm ướt, trên chiếc giường lớn, một đôi nam nữ quấn lấy nhau, thân thể họ pháp phồng, mồ hôi đầm đìa, thỉnh thoảng phát ra âm thanh khiến người khác mặt đỏ tim đập nhanh.

Cho đến khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, người đàn ông nhắm mắt nằm trên cô gái xoay người, trong mắt hiện lên sự thống khổ cùng thất bại khó nhận thấy.

Một đôi tay nhỏ ôm chặt hông hắn, cô gái ngồi dậy, tựa vào bả vai hắn, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn.

“Anh thấy không, chúng ta mới xứng đôi vừa lứa, cho dù là thân phận, địa vị, thậm chí khi ở trên giường, chúng ta đúng là trời sinh một đôi.”

Cô cười duyên dáng, nhìn thấy sự phức tạp trong đôi mắt hắn, ngón tay khiêu khích lướt qua bộ ngực bóng loáng của hắn.

Ôn Vũ Nhiên chật vật đẩy tay cô ra, sau đó đứng lên, đi vào phòng tắm, đóng cửa phòng tắm, ánh mắt hần đầy sự thống khổ, đúng vậy, cô nói rất đúng, hần không muốn chạm tới cô, sai lầm một lần sẽ không muốn sai lầm thêm lần nữa,

nếu như nói lần đầu tiên do ý thức hần không rõ ràng, vậy bây giờ tính là cái gì, hần vẫn phản bội lại thân thể của mình, phản bội Lạc Lạc. Nhưng người đàn bà kia....

44. Q.1 - Chương 44

Hần oán hận đập tay vào tường, sau đó dựa lưng vào tường, hần ngẩng đầu lên, thở phì phò, khắp trên người hần là vết cào của người phụ nữ kia, thấy được vừa rồi bọn họ đã trải qua kích thích thể nào.

“Thực xin lỗi, Lạc Lạc... Thực xin lỗi...” Hần không ngừng thì thào tự nói, dùng sức túm tóc mình. Cái hần có thể cho cô chỉ có trái tim này, con người hần, thân thể hần đã sớm không còn thuộc về hần, nhưng Lạc Lạc còn cần trái tim hần sao?

Dòng nước ấm không ngừng chảy trên đầu hần, trên người, có thể xóa đi hương vị của người đàn bà kia trên người, lại không thể xóa đi cảm giác dơ dáy trong tim hần.

Mắt của hần bị nước nóng chảy vào đỏ lên, không biết có phải nước mắt của hần hay không, cứ như vậy rơi xuống.

Khi Tử Lạc mở to mắt đã thấy ánh sáng rực rỡ, cô nâng thân thể mệt mỏi ngồi dậy, trước mắt không phải căn phòng nhỏ của cô, một nơi xa lạ, một căn phòng thật lớn.

Ngón tay cô khẽ động, cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến lạnh lẽo, cúi đầu, nhìn thấy những tơ máu trên tay cô.

Cô kết hôn, cùng một người đàn ông xa lạ, cũng một ngày với hôn lễ của Vũ Nhiên.

Cô đứng lên, mở bức rèm, gian phòng ngập tràn màu sắc tươi sáng của mùa thu, cô ngăn người, cô căn bản không biết mình muốn gì, có thể làm gì?

Ngón tay cô theo thói quen vồ về chiếc vòng trên tay cô, trong mắt hiện lên tia đau đớn, cho dù có thế nào, cô cũng sẽ không lựa chọn tháo nó xuống, nó là bảo bối của cô, là một trong số ít những thứ cô có được.

Cô khẽ chuyển người, từ trong tủ lấy ra bộ quần áo, cô từ trước tới giờ vẫn không thay đổi, không hề thay đổi.

Cô mở cửa, bên ngoài yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng bước chân của cô, cô nhẹ nhàng bước đi, sợ ảnh hưởng đến người chồng xa lạ kia. Cô đi xuống cầu thang, nhìn thấy một căn phòng cuối cùng phía bên trái, nếu cô không nhớ nhầm, đó chính là căn phòng của hần, phòng hần ở bên trái, phòng cô ở cuối cùng bên phải, không biết đây có phải khoảng cách giữa bọn họ không, cô không muốn hỏi mình có đáng thương không, không có khách tới dự hôn lễ, không cầu kì, nhưng hần vẫn cho cô, cái cô muốn là một cuộc hôn nhân.

Không có phòng cưới, nhưng hần có thể cho cô một chỗ ở được, coi như là nhà của cô, cô nên là thỏa mãn mới đúng? Còn cái gì có thể lưu luyến.

Cô bước nhẹ xuống lầu, chỉ sợ không những quấy rầy hần, còn có cô gái kia.

Đi tới cửa, đôi giày cao gót đặt trước cửa tối qua đã không thấy, tay cô đặt trên lồng ngực, khẽ thở dài nhẹ nhõm, như vậy cũng không xấu hổ chứ, có lẽ cô đã là người thứ ba can thiệp hần và cô gái ấy, bọn họ yêu nhau, cô an ủi mình, nhưng đôi môi cô đã nếm quá nhiều vị đắng rồi.

Cô tìm một lúc lâu, cuối cùng đi vào phòng bếp, đồ gì cũng thật mới, rất sạch sẽ, cô mở tủ lạnh ra, khẽ thở dài nhẹ nhõm, thật tốt, trong tủ lạnh không có thiếu thức ăn, có thể làm chút đồ ăn, cô nghĩ nơi này không có nấu cơm, bởi vì quá sạch sẽ.

Đây không phải cuộc hôn nhân cô muốn, người đàn ông kia cũng không phải người cô muốn lấy làm chồng, nhưng cô muốn giúp hắn làm đồ ăn, vì hai người đã kết hôn.

Cô nhanh tay rửa thức ăn, thỉnh thoảng từ phòng bếp truyền đến tiếng đình đình đang đang, giống như một tiếng đàn, không có theo luật, lại khiến cho người khác thoải mái.

Đôi khi quá yên tĩnh, cũng không tốt.

Lê Duệ Húc thay một bộ quần áo, luôn đứng ở trước cửa sổ, chiếc bóng của hắn như một bóng ma, khiến hắn càng trở nên lạnh lùng khó tiếp cận, ngón tay vỗ về chiếc nhẫn của mình, đây là tự hắn thiết kế, có thể cả đời, người kia đều không cần.

45. Q.1 - Chương 45

Không thể đưa cho cô ấy, vậy đưa cho ai cũng không quan trọng.

Hắn đi tới mép bàn, mở ngăn kéo, lấy một hộp xì gà từ bên trong, mở ra nhìn, không còn điều nào cả, tay hắn đưa lên khê day trán, xem ra, gần đây hắn hút thuốc cũng thật lợi hại.

Hắn đột nhiên nhớ tới, hắn mới cưới một cô vợ, không biết bây giờ cô ấy đang làm gì, hắn tựa vào bàn, khê mím môi, hắn cười một người chính bản thân còn không cần, một người vợ mà cũng chẳng phải vợ.

Ánh mắt màu trà hiện lên đau đớn kịch liệt, rất nhanh liền biến mất, bắt luận ở thời điểm nào, tổng tài tập đoàn Húc Nhật, Lê Duệ Húc cũng sẽ không để lộ một kẽ hở, không có lộ bất kì nhược điểm nào, .

Hắn không để ý, đánh giá bên ngoài một chút, ném hộp xì gà vào trong ngăn kéo, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Hắn xuống tầng, ngoài ý muốn nhìn thấy trên bàn bữa sáng, chưa tính là hắn thích ăn gì, nhìn cũng rất ngon miệng, hắn hít hai mắt lại, không biết đã bao lâu hắn không ăn một bữa sáng như vậy, có thể nói, bao lâu hắn chưa sử dụng bữa.

Hắn chăm chú nhìn đồ ăn trên bàn, bỗng hắn trừng mắt, dường như những thức ăn kia có thù với hắn, kì thực chỉ có hắn biết, trong lúc này, hắn cảm giác rất đói bụng.

Lâu lắm rồi hắn không có cảm giác đói bụng, hắn là một người làm việc điên cuồng, bình thường không ăn cơm nhiều lắm, đến bữa thì ăn, từ nhỏ hắn lớn lên ở nước ngoài, đã quen với tảng thịt bò và một số đồ ăn khác, thật khác biệt, những thức ăn tinh khiết kiểu Trung Quốc, hắn rất ít khi ăn, đương nhiên hắn cũng sẽ không rảnh đi ra ngoài ăn, ăn ở công ty là được rồi.

Lê Duệ Húc có thể không ăn cơm, nhưng không thể không làm việc.

Chuông cửa phía sau vang lên, hắn nhìn nhìn màn hình, sắc mặt lộ ra vẻ không vui, hóa ra là Vệ Thần, hắn đứng lên đi mở cửa, hắn còn không nghĩ ra, cái nhà này ngoài hắn ra còn ai có thể đi mở cửa, hoặc là Vệ Thần tự mở cửa đi vào.

So sánh ra, điều thứ nhất thực tế hơn rất nhiều.

“Húc, tôi đến thăm cậu, cậu có nhớ tôi không?” Cửa vừa mở ra, Vệ Thần lộ ra hàm răng trắng, trên mặt thất chí mất, hắn dang hai tay, bỏ nhào vào, Lê Duệ Húc xoay người, đem hắn ném ra bên ngoài.

“Húc, cậu cũng không cần phải máu lạnh như vậy, chúng ta một ngày không có gặp mặt, cậu cũng không nhớ tôi sao?” Vệ Thần sờ mũi mình, người này thực không đáng yêu, đem tất cả chuyện lớn nhỏ trong công ty ném cho hắn, hắn là ai, hắn là phso tổng Húc Nhật a, sao lại một môi giống con chó vậy, Duệ Húc hắn thì tốt rồi, ở trong này nghỉ ngơi, ăn ngủ tốt.

“Có chuyện gì?” Lê Duệ Húc thần nhiên nhìn Vệ Thần giống như một đồng rác ở trong nhà, đổi giày, cởi áo khoác, sau đó đưa chân ngồi trên ghế sa lon của hắn. Người này, từ khi nào đã coi nhà của mình thành nhà của hắn vậy.

“Không có việc gì không thể tìm cậu sao?” bỏ vai Vệ Thần khê cứng lại, “Tôi vừa đi qua, đói bụng, muốn tới dùng cơm cùng cậu, tôi sợ cậu sẽ mệt chết, đến lúc đó, tôi cũng mệt chết theo.”

46. Q.1 - Chương 46

Hắn khê nhờn nhờn mảy, hắn chính là người có lòng tốt, xem đi, Duệ Húc chỉ là một người bạn học với hắn, vậy mà Vệ Thần không những quan tâm đến những chuyện trong công ty còn quan tâm cả cuộc sống của hắn, cảm giác mình sắp trở thành mẹ già.

Lê Duệ Húc khê mím môi, đối với lòng tốt của Vệ Thần, hắn cũng không lộ vẻ gì cả.

“A, đây là mùi vị gì, thơm quá?” Vệ Thần hít hít vào, sợ mình nhầm, bụng hắn không ngừng kêu lên, mùi vị này giống như mùi thức ăn, hắn vội đứng lên, Lê Duệ Húc tên này không phải ở trong này giấu đồ ngon đi, thật là keo kiệt.

Hắn nhìn về phía bên phải, nhìn thấy một bàn đồ ăn, ánh mắt sáng ngời.

“Ông trời của tôi, tôi không nhìn lầm đi, cậu thực sự giấu đồ ăn ngon a.” Hắn xoa nhẹ hai mắt của mình, vội vàng đi tới, hắn nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn sắp chảy nước miếng, nhưng không biết bắt đầu như thế nào, cũng không biết nói như thế nào, không có đùa a.

Hắn cũng không thể như người cổ dùng tay ăn.

Mặc kệ, hắn coi thường ánh mắt muốn giết người của Lê Duệ Húc, trực tiếp cầm lấy một miếng nhỏ thức ăn, bỏ vào trong miệng, thật ngon quá, tuy hơi kém so với đầu bếp làm, nhưng hương vị cũng rất nhẹ nhàng, cảm giác như gia đình vậy.

Hắn liếm liếm đầu ngón tay, còn muốn lấy thêm một miếng thức ăn nữa lại bị chặn lại.

Đôi mắt màu trà không hồn không giận nhìn chằm chằm vào Vệ Thần, giống như hắn thiếu mất mình mấy trăm vạn.

“Húc, tôi chỉ ăn có một chút, cậu không cần nhỏ mọn như vậy a?” Hắn còn muốn ăn nữa, nhưng ánh mắt đối diện hắn càng ngày càng lạnh, hắn cúi đầu xuống, tốt lắm, hắn biết rồi, hắn chịu thua, chờ tên này ăn trước a, biết đâu hắn ăn còn dư lại a? Cậu chủ tịch a.

Duệ Húc hắn khi nào thì nhỏ mọn như vậy, chỉ là một bữa cơm, cần phải như thế sao? Tiền của Duệ Húc đưa cho, hắn tiêu kiếp này, kiếp sau sau nữa, cũng chưa chắc xài hết, khéo miệng hắn khê trùng xuống, hắn thực sự không có tiền đồ, quay lưng lại lần nữa liếm liếm đầu ngón tay của mình.

Mùi vị này thực sự rất thơm, hắn đang đói có thể ăn hết cả bàn thức ăn này.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, không phải tiếng giày cao gót, rất nhẹ, có chút lãnh đạm, hắn xoay người, thấy một cô gái, một cô gái trẻ tuổi.

Chờ chút,, trong nhà Húc làm sao lại có một cô gái, không đúng, trong nhà hắn sao có thể xuất hiện một cô gái, đây là người giúp việc, coi như là người giúp việc làm việc theo giờ, hắn nghiêng nghiêng mặt mình, ngón tay xanh đưa lên cằm, không ngừng đánh giá cô gái này.

Cô gái này thoát nhìn rất trẻ, gương mặt nhỏ nhắn không có chút son phấn, ngũ quan cũng không được tính là xinh đẹp, nhưng thập phần thanh tú, hình dáng cũng rất bình thường, vừa nhìn là biết mới một cô gái mới gia nhập vào xã hội, đơn thuần dễ bị lừa, mắt của cô như cánh bướm nhẹ nhàng chớp, thực dễ dàng nhìn ra cô ấy đang nghĩ cái gì.

Tuyệt đối là một tiểu bạch thỏ.

Một tiểu bạch thỏ sao lại ở trong phòng của con sói hoang dã này chứ, sẽ không sợ bị hắn làm thịt sao, không đúng, hắn vội vàng phủ định ý nghĩ như vậy, Húc người này, cuộc sống bình thường trừ bỏ công việc

với công việc, giống như một tên hòa thượng, trong lòng hẳn ngoại trừ người phụ nữ kia, tất cả các cô gái khác đều muốn dính lấy hắn, một người đàn ông vượt trội về mọi mặt, nhưng lại là một người đàn ông si tình hiếm có.

47. Q.1 - Chương 47

Hắn mở to hai mắt, hình ảnh ngẫu nhiên lướt qua mắt hắn. Gương mặt này, hắn đã gặp ở đâu rồi.

Tô Tử Lạc thấy một người đàn ông nhìn mình chằm chằm có chút bất an, sau đó nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc đứng bên cạnh, nhìn thấy gương mặt hắn không có chút thay đổi, không hiểu vì sao lại tỏ thái độ nhẹ nhõm, dường như người đàn ông này vẫn như cũ.

Tay của cô nắm chặt một ít dưa, đi tới trước bàn ăn.

“Thực xin lỗi, tôi dùng đồ ăn của anh, tôi nghĩ anh... Anh có thể đói bụng?” Có lẽ là sợ, có lẽ cũng bởi vì không có thói quen, cô luôn luôn cúi đầu mình khi làm gì đó, giọng nói như không được phát ra, may mắn còn có thể bình tĩnh.

“Không sao, làm tốt lắm.” Vệ Thần vội vàng phản ứng, ai ya, nói không tốt, một lát ăn không vào liền xong đời, hắn cũng không có trông đợi vào mặt đen Duệ Húc sẽ nói lời hay. Nhưng hắn thực sự không hiểu nỗi thân phận của cô gái này.

“Cô là...” Hắn thử hỏi, hỏi Lê Duệ Húc, chỉ bằng hỏi đương sự còn hơn.

Lúc này Tô Tử Lạc mới ngẩng đầu lên, trong mắt như có làn nước, trong suốt, Vệ Thần lạng người đi, đôi mắt cô gái này rất xinh đẹp, thật đúng là bảo vật quý giá, không biết có người nào đó đem bảo vật thành một tảng đá, hắn đưa mắt liếc nhìn Lê Duệ Húc.

Lông mày Lê Duệ Húc nhíu chặt, cuối cùng ngồi trước bàn, cầm lên đôi dưa, có chút không quen. Hắn đã lâu không dùng qua dưa.

Vệ Thần rõ ràng hận nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn cố gắng nở nụ cười, chỉ sợ mình sẽ biến thành bộ dạng đáng sợ dọa cô gái này.

Tử Lạc lui ra phía sau, nhìn Lê Duệ Húc đang ăn những món ăn mình làm, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ cô làm không tốt lắm nhưng cũng không có làm sai.

“Tôi là Tô Tử Lạc.” Cô thản nhiên cười, khóe môi lại khẽ mím, không biết nói sao về thân phận của mình, cô là vợ của Lê Duệ Húc, nhưng cô ngoài cái tên của chồng cô, cái gì cũng đều không biết.

“Tô ... Tô Tử Lạc...” Miệng Vệ Thần mở lớn đến nỗi có thể nuốt trôi một quả trứng gà, cô nói tên cô là gì, Tô Tử Lạc, có phải là Tô Tử Lạc kia không, ánh mắt khiếp sợ nhìn Lê Duệ Húc. Húc, hắn không phải thực sự làm như vậy chứ?

“Húc...” Hắn âm thầm kêu một tiếng, không biết vì cái gì, cảm giác đầu mình có chút đau, da đầu đang run lên.

“Tôi đi bưng canh.” nhìn ra bọn họ đọc được suy nghĩ của mình, Tô Tử Lạc cười yếu ớt, đi về phía phòng bếp, thế giới của Ôn Vũ Nhiên không phải thế giới của cô, còn thế giới của Lê Duệ Húc sẽ là thế giới của cô sao? Cô muốn biết lựa chọn của cô là đúng hay sai, có điều duy nhất cô biết, cô không thể quay đầu lại.

Cô vươn ngón tay vỗ về chiếc nhẫn, kỳ thật chỉ là như thế thôi.

Hắn kết hôn, cô cũng kết hôn.

Cô cẩn thận bưng canh lên, đặt trên bàn, bát canh mới nấu có mùi hương rất dễ chịu, cũng rất nóng, nên cô có thể ở bếp ngây ngốc một chút, bọn họ cũng có nhiều thời gian một chút để nói chuyện, ví dụ như nói về cô.

Không phải không tò mò, hẳn sẽ nói chuyện này như thế nào, cũng không phải không muốn biết, nhưng cô hiểu được, cô chỉ có thể chấp nhận mọi thứ, chấp nhận cả thân phận mới của mình.

Cô dựa vào bên tường, tường thật sạch sẽ, không có mùi khói dầu, cô xoay người, không biết vì sao trong mắt hiện lên tia cô đơn không ai nhìn thấy.

48. Q.1 - Chương 48

Bên tai mơ hồ, vang lên một giai điệu quan thuộc, cứ như thể truyền tới tai cô.

Vì anh mà bị thương, vì anh mà bị lụy khiến mọi thứ không còn hoàn mỹ như trước

Anh đem tình yêu trao cho người khác có khi nào sẽ hối hận không

Có thể cầu xin em cho anh một cơ hội để sửa chữa

Anh đem tình yêu trao cho ai có khi nào tình yêu đó trở thành gánh nặng

Yêu anh nên đau đớn mà anh nào biết, chỉ vì anh giờ đang vui bên ai kia

Nữ: Anh lạnh lùng làm tim em đau nhói

Anh lạnh lùng làm tim em đau nhói

Nam: Tồn thương như vậy thì thà tự lừa dối bản thân

Cuối cùng tự lừa dối chính mình khiến tâm hồn chai sạn

Anh đem tình yêu trao ai – Vương Cường Ft Long Mai Tử

Anh đi dứt khoát dù em có rơi lệ

Không thể quên được anh nên ngậm ngùi đau thương

Bên ngoài, Vệ Thần không thể tiêu hóa nỗi tin tức này. Hắn chỉ chỉ vào trong phòng bếp.

Tại sao cô ấy lại ở chỗ này, đương nhiên hắn chỉ cô gái kia, cô gái bên trong bếp, Tô Tử Lạc.

Lê Duệ Húc vẫn bình thường ăn đồ ăn trên bàn, ăn thật ngon, mùi vị này, rất nhẹ, cũng rất độc đáo, không thể không nói, hẳn có thể cưới một cô gái có thể dùng, hẳn không gạt bỏ mấy thứ này, coi như là đầu bếp làm, chỉ cần có thể ăn là tốt.

“Anh còn ăn?” Vệ Thần trừng mắt, ngồi đối diện Lê Duệ Húc, gắt gao trừng mắt nhìn, hận không thể khoét trên người hắn hai cái lỗ.

Lê Duệ Húc không thèm liếc mắt, ngay từ đầu đã coi hắn như không khí, hắn thuận tay cầm đôi đũa ném qua.

Khóe mắt mở lớn, “Lê Duệ Húc, anh định giết ta à.” Vệ Thần đưa tay, nắm chặt đôi đũa, nếu không. Đôi đũa kia sẽ bay thẳng vào mặt hắn.

Hắn cầm đôi đũa trên tay, dùng sức gõ gõ trên bàn, nhìn Lê Duệ Húc ăn thức ăn rất ngon miệng, lập tức ánh mắt đỏ lên, tên chết tiệt này, cũng không biết là phải nhường khách sao, bọn họ là một đôi bạn thân à, khi đó đã giống như là anh em vậy, ở công ty là cấp trên cùng cấp dưới, trong cuộc sống là bạn tốt.

Hắn gấp một chút thức ăn, nhét vào trong miệng, dùng sức nhai.

“Tôi nói Húc, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, Tô Tử Lạc kia sao lại ở đây, Tề Trữ San không phải đã cùng kết Vũ Nhiên kết hôn, anh còn làm như vậy để làm gì?” Hắn nuốt đồ ăn trong miệng, đầu không ngừng suy nghĩ, khác hẳn với dáng vẻ tao nhã khi ăn của Lê Duệ Húc, bộ dáng hắn giống như quỷ đói đầu thai.

“Cô ấy?” Môi Duệ Húc khẽ mím, giọng nói thản nhiên. “Cô ấy hiện tại là vợ của tôi, chúng ta đã kết hôn, mới hôm qua.” Giọng nói của hắn rất bình thản, giống như là nói một câu chuyện không liên quan tới hắn.

“Kết hôn. Anh nói cái gì, anh kết hôn cùng Tô Tử Lạc... Tôi...”

Vệ Thần giống như phát điên, lập tức đứng lên, cũng quên trong miệng mình đầy thức ăn, hắn rất kích động, thiếu chút nữa nghẹn chết chính mình.

Hắn không ngừng vỗ lồng ngực mình, Lê Duệ Húc đưa mắt nhìn thoáng qua hắn, tiếp tục gấp đồ ăn đưa vào miệng, mọi cử động của hắn đều tao nhã nhẹ nhàng, giờ tay nhắc chân cũng rất nhịp nhàng, ánh mắt lạnh đậm, nhưng mị lực hút người là mười phần, cho dù ở bất cứ đâu cũng như thế, thấy được, hắn đã được giấy gio rất tốt.

49. Q.1 - Chương 49

“Nước... Tôi muốn uống nước...” Mặt Vệ Thần đỏ lên, thật sự hắn nghẹn sắp chết rồi, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời. Hắn muốn nước, nước liền ở trước mặt hắn, nước này đúng là sinh mệnh của hắn a. Hắn không nói gì, bưng lên uống, không quan tâm mình cầm một cốc nước hay là chậu nước, hắn ừng ực ừng ực uống, tiếng uống nước không ngừng truyền tới. Uống xong. Hắn lau miệng.

“Lê Duệ Húc, có phải cậu ước tôi chết hay không? Tôi chết đi, ai sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu?” Vệ Thần chật vật nói xong, trên tay vẫn cầm chiếc chậu.

“Không phải cậu còn chưa chết hay sao?” Lê Duệ Húc buông đôi đũa trong tay xuống, thản nhiên nhìn bộ dáng của Vệ Thần, vẻ mặt vẫn như cũ, không có nửa phần cười đùa, người này thực sự thiếu tế bào hài hước.

“Nếu cậu chết, tôi sẽ mua một phần đất tốt nhất cho cậu, mỗi năm sẽ tặng cho cậu một bó hoa cúc.” Hắn nói xong, dùng khăn ăn lau sạch miệng, tiền hắn không thiếu, chỉ cần tên Vệ Thần kia đi gặp thượng đế, hắn nhất định sẽ làm vậy.

“Lê Duệ Húc, cậu.” Hai mắt Vệ Thần trừng lớn, đây là bạn xấu, sao hắn có thể trở thành bạn tốt với người kia chứ, thật là hồng tám kiếp mà.

Tiếng bước chân truyền tới, Vệ Thần chỉ có thể hít một hơi thật sâu, nơi này còn có người khác, hắn cũng không muốn dọa chị dâu vừa mới đến.

“Chị dâu, tôi muốn biết, cái kia, tại sao khó uống như vậy?” Khuôn mặt hắn nhăn lại, đây là nước sao, sao lại khó uống như vậy.

Một tiếng chị dâu, khiến cho Tử Lạc lạng người đi một chút, hóa ra, bọn họ nói tới cô, cô nhìn nhìn chậu nhỏ trong tay hắn. Môi khẽ nhúc nhích, lại không biết có nên nói cho hắn biết hay không, cô lại cúi đầu, nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, ánh mắt hắn luôn nhìn tới bát canh trong tay cô, chưa từng chớp mắt, cô vội vàng đem canh đặt trên bàn. Sau đó ngẩng đầu nhìn Vệ Thần, hắn không nên biết thì hơn.

“Cái kia là nước ta vừa lau bàn...” Cô còn chưa nói hết, Vệ Thần đã ôm chậu lập tức chạy vào phòng vệ sinh.

Tử Lạc nghe tiếng cửa mở, mắt khẽ chớp, cô lúc này quay lại nhìn người đàn ông đang ngồi kia, rõ ràng ánh mắt của hắn không có chút cảm xúc, có thể nói là lạnh như băng, vì sao cô lại có cảm giác hắn đang đánh giá cái gì, phát hiện cái gì.

Cô ngồi xuống, không tự nhiên cầm chiếc bát nhỏ, cô rất ít khi ngồi ăn cùng đàn ông, chỉ có Ôn Vũ Nhiên, dù Lê Duệ Húc là chồng của cô, cảm giác vẫn rất xa lạ.

Cô cầm một chiếc bát nhỏ, múc một ít canh, đặt trước mặt Lê Duệ Húc, nhất thời không biết nói gì, ánh mắt của hắn khiến cô không biết phải làm sao.

Cô hít hít một hơi, không biết có phải hẳn đang trách cô hay không, trách cô không nên tự tiện như vậy, lại động tới đồ đạc của hẳn, nói là vợ của hẳn, kì thực với cô mà nói, cô chính là khách ở tạm nơi đây.

Lê Duệ Húc thu ánh mắt về, bưng bát canh lên uống, động tác vẫn tùy ý như vậy, có lẽ động tác hẳn rất nhanh, nhưng trời sinh hẳn khí chất cao quý, dù có thể nào vẫn lộ vẻ quý tộc.

50. Q.1 - Chương 50

Hắn bắt ngờ ngẩng đầu, thấy được chiếc nhẫn trên ngón tay Tử Lạc, cái kia vốn không nên ở trên ngón tay cô, chiếc nhẫn này lại thuộc về cô, vợ của hẳn.

Tử Lạc cũng vô tình nhìn chiếc nhẫn chứng minh cho hôn nhân của cô trên ngón tay, chiếc nhẫn từ ngón áp út đã được đeo sang ngón giữa, cô nghe nói, ngón áp út gần trái tim nhất, cho nên nhẫn mới đeo vào ngón áp út, cũng chứng minh hẳn đã có một cô gái ở trong lòng.

Tử Lạc cúi đầu, trong mắt hiện lên sự chua xót, trên đời này, có ai sẽ để cô ở trong lòng.

Còn nhỏ đối với cha mẹ, cô là gánh nặng, lớn lên lại là gánh nặng của Ôn Vũ Nhiên, bây giờ không phải lại là.

Người đàn ông này...

Trên bàn sự im lặng bao trùm, hẳn ăn canh cũng không tạo tiếng động, Tử Lạc lại mất tự nhiên, bây giờ hẳn đem tất cả mọi thứ trở thành không khí, hẳn chỉ cần thức ăn mà thôi.

“Chiếc nhẫn này do anh thiết kế sao?” Tử Lạc ngẩng đầu, ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn, lại hỏi hẳn một vấn đề hẳn không trả lời, có lẽ hẳn không muốn đem cô để trong lòng, mà cô đã có một người ở nơi cao nhất trong lòng, người này và cô dường như không có cách nào để thay đổi.

“Đúng, làm sao cô biết?” Lê Duệ Húc ngừng ăn, thản nhiên nhìn cô, không có cảm giác bị dè nén, có lẽ chuyện đối với hẳn mà nói, đều không đáng để nhắc tới, bé nhỏ không đáng kể.

“Em đã nhìn thấy trong sách.” Tử Lạc nở nụ cười, nụ cười trong sáng thanh khiết, cô đã từng nhìn thấy, cô cũng chưa nói cho hẳn biết, khi nhìn thấy cô đã rất kinh ngạc, bây giờ sự kinh ngạc này đang ở trên ngón tay của cô, thực sự có điểm hoài niệm nói không nên lời.

Lê Duệ Húc đứng lên, thân thể cao lớn giống như núi, có cảm giác áp bức mãnh liệt, Tử Lạc cảm giác mình bị một bóng ma bao phủ, rất muốn xoay người chạy đi.

“Một lúc nữa sẽ có người giúp việc tới quét dọn phòng, cũng có người tự đưa cơm tới đây, cô có thể không ăn, phong bếp cô có thể dùng.” hẳn thản nhiên nói hai câu, cho đến khi bóng ma trước mặt Tử Lạc biến mất, người đàn ông kia cũng đã ra khỏi cửa, có chút vô tình, có chút cự tuyệt, lòng cô căng thẳng, cảm giác trống trải.

Tiếng bước chân vang lên, Vệ Thần giống như vừa mất nửa cái mạng, khuôn mặt tái nhợt, tựa vào tường nhà vệ sinh, hẳn thật sự sắp mất mạng rồi, nhớ tới thứ nước hẳn uống vào, hẳn còn uống nhiều như vậy. Trong miệng hẳn lại có cảm giác rất khó chịu.

“Lê Duệ Húc cứu mạng...” hẳn uể oải nói. Một cốc nước đặt trước mặt hẳn, lần này là cốc chứ không phải chày, hẳn lúc này mới nhận lấy, xác định đây không phải là nước lau bàn mới yên tâm uống.

“A.. Sống...” Hẳn than một tiếng. Cầm chiếc cốc lắc lắc một chút, Lê Duệ Húc khi nào lại tốt như vậy, người đàn ông này lạnh lùng muốn chết, hẳn có chết khát trước mặt anh ta, cùng lắm sẽ bị anh ta đá một cước, xem hẳn đã chết hay chưa.

Hắn ngẩng đầu lên, người hẳn nhìn thấy không phải Lê Duệ Húc, mà là Tô Tử Lạc.

“Ha ha, chị dâu, cảm ơn nước của chị.” hần cung kính đưa cốc nước lên, mắt hí hí cười, thực ra tim của hần đang rất lạnh, cô gái này đã cưới Lê Duệ Húc , cuộc sống sau này của cô, thật sự....

51. Q.1 - Chương 51

Hần nghe thấy tiếng thở dài của chính mình, tận mắt nhìn thấy ánh mắt đơn thuần của cô gái này, không biết cuối cùng sẽ bị Lê Duệ Húc hủy hoại đến không còn chút căn bã. “Húc đâu rồi?” Hần không muốn hỏi vấn đề này, chuyện này hần không có thể quyết, người có thể quyết là Húc. “Anh ấy đi rồi...” Tử Lạc cầm lấy cốc, rõ ràng nhìn thấy ánh mắt người này có cái gì đó. Chẳng qua cô không hỏi, hần cũng không nói. “Đi rồi...” Vệ Thần nói lớn tiếng, “Cái tên kia đi như thế, đem tôi trở thành cái gì...” Hần cũng biến vợ hần thành cái gì chứ, nhưng những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng, cô nam quả nữ, hần cần tránh những hiểu nhầm, mặc dù hần đối với Tử Lạc không chút động tâm, chỉ là vợ của bạn, nhưng vẫn là vợ của Duệ Húc, hần cũng không thể yên tâm được. Hần vội vàng chạy ra ngoài. Đúng rồi, rất nhanh, hần lại chạy lại, trên trán đầy mồ hôi. “Chị dâu, em tên là Vệ Thần, là cấp dưới và bạn tốt của Húc, sau này em sẽ còn tới ăn thức ăn chị làm, chị nấu thật ngon.” Hần không quên ca ngợi hai câu, đương nhiên đây không phải là nịnh nọt, mà là thực sự ăn rất ngon, trừ nước lau bàn ra. Hần lại đi nhanh ra ngoài, giống như sau lưng có ma đuổi, sau khi hần đi ra ngoài cửa, quả nhiên đã thấy cái tên không tính người ngồi trên xe chờ hần. Hần mở cửa xe, ngồi vào. “Lê Duệ Húc, cậu cũng thật hào phóng, để tôi và vợ cậu ở cùng một chỗ, cậu không sợ chúng tôi cảm ứng cậu sao?” Vệ Thần mím môi, quả thực đối với tính cách này của Duệ Húc, hần muốn phát điên. “Tùy mấy người.” Lê Duệ Húc đặt tay lên tay lái, lái xe đi, bọn họ muốn làm gì cũng được, người phụ nữ kia, hần không cần, đúng vậy, cũng bởi vì không cần, mới không có chút lo lắng. Vệ Thần sờ sờ mũi mình, như chạm vào một cái đinh nhỏ, hần đưa mắt mình ra hướng khác, cùng người này nói chuyện, vĩnh viễn hần không thể chiếm ưu thế. “Húc, hai người kết hôn khi nào?” Hần cúi người xuống dưới ghế hỏi, hết sức tỏ mò. Nói kết liền kết, hần là một người bạn tốt từ nhỏ mà cũng không biết, đây cũng thật là quá đáng đi. “Mới...” Lê Duệ Húc thản nhiên nói, dường như chuyện đại sự cả đời của mình cũng giống thời tiết sáng tối rất đơn giản. “Mới ?” Khóe miệng Vệ Thần không khỏi cong lên, hần cũng thật là nhanh nhẹn. “Có khách mời nào không?” Hần hỏi. “Không có.” Lê Duệ Húc trả lời. “Như vậy, ai là người làm chứng?” “Không có.” “Vậy người thân của cậu ở nước ngoài cũng đến chứ?” “Không có.” “Vậy ai thấy các cậu kết hôn?” “Cha sứ...”

52. Q.1 - Chương 52

“Cậu gọi đó là kết hôn sao?” Vệ Thần không nhịn được hét lớn, đây là kết hôn sao? Sao lại có cảm giác giống như đi hộp, cũng làm theo ý mình quá rồi. Lê Duệ Húc quang sang nhìn thoáng qua cơn giận của Vệ Thần, con mắt nhỏ lại, cậu có rằng, cô ấy xứng sao? Một câu, khiến cho Vệ Thần rơi vào trầm lặng, sự tức giận vừa rồi, toàn bộ chuyển thành đồng tình, đồng tình đối với cô gái kia. Thật sự là một con thỏ đáng thương, Lê Duệ Húc, người này, tuyệt đối không có khả năng làm một người tốt. “Húc...” Vệ Thần đặt tay lên vai Duệ Húc, Duệ Húc nhìn thấy tay hần, trong mắt lóe lên một cái, dường như không thích tay hần động chạm như vậy. Tay Vệ Thần đặt trên vai hần dùng thêm sức, cũng không thêm để ý sự cảnh cáo trong mắt hần. “Húc, nếu có thể, đừng quá tàn nhẫn với cô ấy, dù sao cô ấy cũng vô tội, một cô gái vô tội bị cậu lập mưu, cô ấy không làm gì sai cả.” Vệ Thần rút cuộc rời tay khỏi vai Duệ Húc, nhìn thấy sự lơ đãng trong mắt hần, hần biết lời nói của hần là vô ích, Húc người này, từ trước tới nay đều làm theo ý mình, cho tới bây giờ cũng không đem cái gì đặt trong mắt, mà những việc hần làm, từ trước đến nay hần chưa bao giờ nghĩ là sai cho dù có tổn thương người khác. Hần có cảm giác, một ngày nào đó, Duệ Húc sẽ vì tính cách này mà hối hận vô cùng, chỉ là hiện tại mặc kệ hần nói gì, Duệ Húc đều không chịu nghe. Hần quay đầu lại nhìn, nhìn thấy căn biệt thự trước mắt càng ngày càng nhỏ cho đến khi biến mất. Tô Tử Lạc, chúc cô hạnh phúc, những gì hần có thể làm cũng chỉ có như vậy. Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh nắng

chối chang bên ngoài, rất nhanh muốn tới đêm, cô nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nhẹ nhàng xoay tròn, đem mặt trên thành mặt dưới, mặt dưới thành mặt trên. Cô cầm đôi đũa, ăn một chút đồ ăn trên bàn, cảm thấy rất vô vị, cô cũng không có đói lắm, cũng không có thèm ăn gì, nhưng cô vẫn cố gắng ăn, cô vẫn muốn sống tiếp. Cô đem bát đũa rửa sạch, cất vào trong tủ sau đó trở lại phòng mình, cô đi tới trước căn phòng đầu tiên của tầng hai, dừng lại, cô nhìn khóa cửa màu đỏ sậm, khẽ mím môi, xoay người. Hai người dù sao vẫn là người lạ, cái chung cũng chỉ là tờ giấy hôn thú. Những thứ khác, cái gì cũng không có. Căn phòng kia rất rộng, rất lớn, cô ngồi ở trên giường, chôn đầu mình vào gối, cứ như vậy chờ đợi thời gian từng giây từng phút trôi qua, thứ cô có thể làm cũng chỉ có thế. Không có ai biết, cô gắt gao nhắm chặt hai mắt, trên mặt cô, từng giọt nước mắt lăn dài rơi xuống, sau đó biến mất trong không khí. Vũ Nhiên... Mối của cô khẽ động, cái tên kia vẫn khiến cho cô đau đớn. Đêm, cực kì im lặng, trong phòng mùi hoa hồng thoang thoảng, cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, tiêu tụy, chậm rãi đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn biển hoa bên ngoài.

53. Q.1 - Chương 53

Nơi này nếu trồng thêm nhiều hoa lục bình sẽ tốt hơn, cô lầm bầm nói, ánh mắt lại không có chút thần thái. Cô đi ra ngoài, bên ngoài vẫn không có bóng người, cô xuống tầng, trực tiếp đi tới phòng bếp, cô vẫn còn biết mình đang làm gì, cần gì. Rửa rau, thái rau, ánh mắt cô trống rỗng, ngón tay vẫn tiếp tục công việc, đột nhiên, ngón tay cô khẽ động, cúi đầu, thấy một dòng máu nhỏ trên đầu ngón tay, cô đã cắt phải tay mình, chẳng qua cảm giác đau đớn lại không có. Bởi vì, nơi này của cô, trái tim cô, nơi này, rất đau. Cô làm mấy món ăn, miệng vết thương ngấm nước trắng bệch ra, cô vẫn không có chút cảm giác, có phải ai khi quá đau đớn cũng trở nên như thế, có lẽ cô nghĩ nhầm rồi, không lâu sau nữa, cô sẽ biết, đau thương ngày hôm nay không bằng một phần vạn so với về sau. Tiếng cửa vang lên, người cô khẽ run, quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông kia đi đến, hai chân thẳng tắp, mỗi bước đi đều rất hoàn mỹ. Hắn thần nhiên nhìn qua Tô Tử Lạc, sau đó bước thẳng lên tầng. “Xin hỏi.” Tô Tử Lạc đứng lên, hai tay để phía sau, cô có chút khẩn trương, không biết phải đối mặt với người chồng xa lạ này như thế nào. “Nếu như không có chuyện, đừng quấy rầy tôi.” Tiếng nói lạnh như băng truyền tới, cũng khiến Tử Lạc chột vật, cô không biết mình muốn làm gì, cô chỉ muốn hỏi, hắn có muốn ăn chút gì do cô làm không? Mối của cô khẽ mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì, có thể hắn không cần, tất cả mọi thứ nơi này đều không phải thế giới của cô, thân phận người đàn ông này đối với cô vẫn không rõ ràng, có một điều cô hiểu được hắn sẽ không ngược đãi chính mình. Cô lại nghĩ nhầm một lần nữa rồi, Lê Duệ Húc hắn cái gì cũng hơn người, nhưng hắn lại rất thích ngược đãi bản thân mình. Cô thở dài một hơi, hôm nay cô làm rất nhiều đồ ăn, làm cho hai người ăn, không biết một mình cô có thể ăn hết được không, không ăn hết, thực sự rất lãng phí, hôm nay cô còn muốn đi làm, lấy một thân phận khác, nhưng cô vẫn là Tô Tử Lạc, không phải sao? Cô đi vào trong bếp, chuẩn bị bê đồ ăn ra, sau đó ăn một mình. Lê Duệ Húc đóng cửa lại, quảng chiếc cặp trong tay sang một bên, một tay tháo cà vạt trên cổ, hắn lấy trong tủ một bộ đồ ngủ để thay, thiếu đi bộ âu phục màu đen khiến cho người hắn có chút thoải mái hơn. Nhưng gương mặt vẫn lạnh như băng, vẫn cho người khác cảm giác không thể lại gần. Hắn mở cửa đi ra ngoài, nhìn trong phòng khách không có ai, khẽ nhún mày. Tô Tử Lạc đang bê đồ ăn lên, vừa mới đi tới bàn ăn đã nhìn thấy Lê Duệ Húc thoải mái ngồi trên ghế, bình tĩnh nhìn cô. “Cô chậm quá.” hắn chậm rãi mở miệng, ngón tay không ngừng gõ xuống mặt bàn, hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, cô đã chậm hơn năm phút, phải biết rằng thời gian của hắn rất quý, năm phút đồng hồ này, cũng có thể thu được hàng triệu từ việc kinh doanh, dùng để đợi cô, có chút lãng phí. “Xin lỗi.” Tử Lạc vội vàng đi tới, đem đồ ăn đặt lên bàn, ba món ăn, một món canh, hai người ăn vậy là đủ rồi.

54. Q.1 - Chương 54

“Tôi nghĩ anh không ăn.” Tử Lạc nhợt nhạt cười, như vậy thì tốt rồi, cuối cùng cũng không lo bị lãng phí, cũng không ép mình ăn quá nhiều. “Tôi có nói như vậy sao?” Lê Duệ Húc ngẩng đầu, môi mỏng khẽ cong lên, dường như tâm tình khá hơn một chút, thực sự hắn không thích đối mặt với cô gái này, vẫn là ngoài ý muốn, cô làm đồ ăn rất hợp với khẩu vị của hắn. Hắn đặc biệt không thích ăn những thứ nhạt nhẽo, thức ăn có chút hương vị, có thể ăn là được, đồ ăn của cô làm lại có thể trong phạm vi hắn chấp nhận được, cho nên hắn mới đối xử với cô ôn hòa một chút. Tử Lạc khẽ mỉm cười, dường như đã hiểu hơn một chút về cá tính của hắn, người đàn ông này đúng là rất ngang ngược. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm vào nụ cười trên gương mặt cô, chỉ là lơ đãng nhìn đôi môi cong cong, có thể mỉm cười là tốt nhất, để hắn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã vô cảm, thật sự rất khó chịu. Ăn hết thức ăn, hắn cảm thấy dạ dày hết sức thoải mái, bởi vì có người giúp việc tới nhà, hôm nay hắn không gọi người đưa cơm đến, đúng là, cô gái này có lẽ là dư thừa, nhưng không phải cũng không có tác dụng gì. Hắn lấy ra một tấm thẻ ném trên mặt bàn, Tử Tô Lạc ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn. Đôi mắt cô mở to, như có những đốm sáng lấp lánh. “Cái này đưa cho cô, thẻ này không có giới hạn, cô có thể dùng bao nhiêu cũng được.” Lê Duệ Húc đứng lên, đi tới cầu thang lên trên tầng hai, đúng vậy, mặc kệ cho cô có hương vị như thế nào, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn ngồi trên đỉnh Kim Sơn cũng được, hắn sẽ đáp ứng cô. Âm thanh từng bước từng bước chân trên cầu thang truyền tới, khiến cho Tử Lạc cảm thấy có chút đau lòng. Cô cầm tấm thẻ lên xem, nắm chặt thẻ trong tay, trong mắt hiện lên một tầng sương mờ, hôn nhân của cô là để trưng bày sao? Dù cô không chờ mong gì cả, nhưng cô vẫn rất khổ sở. Cô tiếp tục ăn, dường như mỗi lần đều như vậy, cô vẫn luôn cô đơn một mình ăn đồ ăn, thường thức những thức ăn do chính mình làm. Thu dọn xong bàn ăn, cô đi lên tầng, sắc trời bên ngoài chỉ có một màu đen, đây là ngày tân hôn đầu tiên của cô, thật đơn giản cũng thật yên bình. Cô lại nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt kia, rồi đi về phòng mình. Ngày mai, ngày mai cô có thể đi làm chứ, mở ngăn kéo, cô nhìn chiếc thẻ bạch kim được cất kỹ, thứ cô muốn không phải thứ này, cái cô cần cũng không nhiều lắm, cô đã có đủ rồi, cô nhìn quanh căn phòng, tường màu trắng, chiếc đèn thạch anh xinh xắn treo trên trần nhà, trên vách tường cũng có, từ cửa sổ, gió nhẹ nhàng đưa vào mùi thơm mát dịu, còn có chút hơi nước. Ánh trăng mờ ảo, như một giấc mộng. Bỗng nghe được tiếng động lạ, cô vội chạy ra cửa sổ, kéo chiếc rèm sang bên, người đang bơi trong bể bơi nhân tạo rơi trong mắt cô. Nước trong bể bơi bị gió thổi tạo thành những gợn sóng lung linh, những vòng tròn lan rộng ra, ngọn đèn xung quanh khiến bể bơi giống như ban ngày. Một trận gió thổi qua, mùi hương hoa hồng bay tới ngào ngạt. Nước trong hồ xao động, người đàn ông trong nước bơi lên, hắn lau chút nước trên mặt, có thể nhìn thấy từ đầu đến lồng ngực, làn da màu đồng dưới ánh đèn như những đốm lửa nhỏ lấp lánh trên người. Hắn bơi về phía trước, tư thế thuần thực tuyệt đẹp, hai chân đập nhẹ trong nước, đẩy người về phía trước, cơ thể bóng loáng mạnh mẽ, vô cùng gợi cảm.

55. Q.1 - Chương 55

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt màu trà nhìn thẳng gương mặt Tử Lạc, Tử Lạc vội vàng buông tấm rèm xuống, tim đập nhanh hơn bình thường, cô cảm thấy xấu hổ. Cô vùi mình trên giường, cọ mặt vào chiếc gối mềm mại, gương mặt cô ửng hồng. Lê Duệ Húc khẽ nhíu mày, nếu hắn không nhìn nhầm, từ trong mắt cô có sự khiếp sợ, còn có chút ngượng ngùng, thậm chí còn có cảm giác không biết phải làm sao, ánh mắt của cô vừa rồi là nhìn lồng ngực hắn. Phụ nữ bây giờ rất phóng khoáng, người nào mà chưa từng nhìn thấy cơ thể đàn ông, cô có phải rất ngạc nhiên hay không, hắn cầm lấy chiếc khăn tắm bên cạnh choàng lên người, ngoài ý muốn hắn đưa mắt nhìn cửa sổ phòng cô, xuyên thấu qua ngọn đèn, cũng không nhìn thấy một bóng người, hắn cúi đầu, dùng khăn mặt lau tóc, thật không thể biết, cô gái mình cưới về là người như thế nào, cuộc sống của hắn luôn có quy luật, đột nhiên thêm một người, có cảm giác rất khác lạ. Hắn ngồi trên ghế cạnh bể bơi, nhìn bầu trời đầy sao, trong mắt có sự thất thần khó phát hiện. Hắn cứ ngồi như vậy, nước dưới chân hắn trong suốt nhìn thấy đáy, thân thể hắn in dưới nước trắng kiêu, còn có sự vẻ mặt thất thần, không ngờ lại rõ ràng như vậy. Thời gian cứ như vậy trôi qua, lại một ngày mới, bọn họ đều nghĩ rất khó trải qua, mở mắt nhắm mắt, một ngày đã trôi qua, ngày hôm nay cũng không hẳn là ngày đẹp trời, sương mù bao quanh, có thể có mưa, có hơi lạnh của mùa thu.

Nghe âm thanh của xe ô tô đã đi xa, Tô Tử Lạc mới đi ra, cô không cố ý trốn tránh hắn, cho dù là buổi tối, không nhìn rõ cái gì, nhưng hắn không mặc quần áo, cô vẫn thấy được, cô vốn là người bảo thủ, cái gì mà gọi là không mặc quần áo, Duệ Húc vẫn mặc một cái quần bơi mà. Tô Tử Lạc dọn dẹp xong, mấy ngày nay luôn trong trạng thái thích ứng với hoàn cảnh mới, cho nên cô không suy nghĩ nhiều được, bây giờ mọi thứ đã yên tĩnh lại, cô phát hiện, nơi sâu nhất trong tim cô vẫn rất đau. Cô đi ra ngoài, đứng xa xa nhìn chỗ ở của chính mình, dường như không thấy điểm dừng, cô cúi đầu, đôi môi có chút chua xót, cô không cần một ngôi nhà thật lớn, chỉ cần có người yêu thương cô là tốt rồi. Lấy lại tinh thần, cô đi về phía trước, mất đi tình yêu, cô vẫn phải sống tiếp, không phải sao? Trái tim của cô đau, như vậy cô vẫn cảm thấy mình đang sống, Vũ Nhiên, hắn không có sai, hắn chỉ lựa chọn người thích hợp với hắn. Cô cũng không có sai, chỉ là giữa hai người không có duyên phận mà thôi. Đứng trước cửa tòa soạn báo, cô như bừng tỉnh, cô hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào, vẫn là nơi đó, vẫn là cô, chỉ là trái tim cô đã khác trước.

56. Q.1 - Chương 56

“Tô Tử Lạc, lấy cho tôi một cốc cà phê, nhanh lên.” Một bàn tay quen thuộc vươn ra, cô đi qua, cầm lấy chiếc cốc, nụ cười trên mặt thần nhiên có chút mệt mỏi. “Quên đi, tôi tự đi lấy thì hơn.” Không biết có phải nụ cười quá gượng gạo trên gương mặt cô, khiến người khác cảm thấy lương tâm cắn rứt, người nào đó đứng dậy rời khỏi ghế ngồi, cô nhìn chằm chằm bàn tay trống trơn, ánh mắt cũng trở lên trống rỗng. Trong phòng photocopy, cô chuyên tâm vào công việc, quản lý cũng không mắng cô, chỉ là cảnh cáo một chút, nếu còn không đi làm, sẽ trừ tiền lương của cô, cô cũng đâu phải cố ý, không ai biết, cô thất tình và ngay sau đó là kết hôn. “Lạc Lạc.” Đường Tình đi tới gần cô, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai cô. “Lạc Lạc, loại người như hắn không xứng, cậu tốt như vậy, nhất định sẽ có một người đàn ông tốt yêu cậu, Ôn Vũ Nhiên thực sự không xứng với cậu.” Đường Tình khẽ cắn môi, không biết phải an ủi cô ra sao. Hôn lễ kia đã phát sóng trên ti vi, cô nhất định đã xem, Lạc Lạc đáng thương, chắc chắn cô đã rất đau đớn, cô yêu người đàn ông kia như vậy, tên đáng chết, không yêu cũng đừng tiếp cận Lạc Lạc, không cần cho cô ấy hi vọng, nếu biết sớm, trước kia đừng gặp có phải tốt không. Tô Tử Lạc cúi đầu, cảm giác đau đớn dâng lên trong trái tim. Không phải hắn không xứng với cô, mà chính cô không xứng với hắn, cũng sẽ không có người đàn ông nào yêu cô. Bởi vì cô đã kết hôn, mặc dù cuộc hôn nhân này không có tình yêu. Ai, Đường Tình thở dài, ngồi trên mặt bàn, thuận tay cầm lấy một tờ tạp chí, nhằm chán mở ra, không khí hiện tại thực sự bức bách, Lạc Lạc như vậy khiến cô không biết phải nói gì mới tốt. Dường như nói cái gì cũng không đúng, đều gây tổn thương cho cô, cuộc sống của cô thực khổ a. “Hazz, lần nào cũng là người đàn ông này, ai, lớn lên thật sự quá đẹp trai, nếu là bạn trai mình thì tốt biết mấy.” Đường Tình nói một hồi, “Lê Duệ Húc, đến cái tên cũng dễ nghe như vậy, thật là một người đàn ông có một không hai.” Tô Lạc đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nghe đến cái tên Lê Duệ Húc, cô đột nhiên ngẩng đầu, Đường Tình vừa nói gì vậy, Lê Duệ Húc, là Lê Duệ Húc kia sao. Đường Tình vẫn đang mãi mê xem tạp chí, mắt cảnh giác buông lỏng hai tay, bỗng cuốn tạp chí không cánh mà bay. “Này...” Cô ngẩng đầu lên, chớp mắt, thấy người lấy đi cuốn tạp chí, là Lạc Lạc. Tô Lạc lật ra, quả nhiên, là người đó, trên tạp chí tấm hình hắn cao lớn trầm ổn, trước mắt cô vẫn không chút thay đổi, bộ âu phục màu đen bó sát người, càng lộ thêm sự lạnh lùng vốn có của người đàn ông, tuy là chụp nghiêng mặt, vẫn nhìn rõ đường nét của khuôn mặt, cả người cao lớn, ánh mắt đầy mị lực cuốn hút người khác. Sự ngạo mạn hiện rõ nét. Lòng cô khẽ dao động, tiếp tục nhìn xuống những dòng chữ bên dưới, tất cả đều lọt vào tầm mắt của cô. Lê Duệ Húc, quả nhiên là Lê Duệ Húc. Hắn...

57. Q.1 - Chương 57

“Này, Lạc Lạc, cậu không phải không thích mấy thứ này sao?” Đường Tình vẫn ngồi trên mặt bàn, ngạc nhiên hỏi Tử Lạc, cả ngày cô ấy đều bị bắt nạt, lấy đâu ra thời gian giải trí mà xem mấy thứ đó. “Mình,

mình chỉ tiện xem chút thôi.” trong ánh mắt có chút không tự nhiên, ngón tay cầm cuốn tạp chí dùng sức. Bởi vì không xem cho nên cô không biết, hóa ra, trạng phụ của cô chính là hắn. “A, tớ nói nè, trên đời này không phải chỉ có mình An Vũ Nhiên là đàn ông, Lê Duệ Húc này nè, một trong một trăm thương nhân trên thế giới, nắm trong tay quyền lực lớn nhất của tập đoàn Húc Nhật thần bí nhất, chỉ cần hắn dậm chân một cái, nghe nói cả thương giới sẽ chấn động ngay lập tức.” Đường Tình vừa nói vừa khoa chân múa tay miêu tả, “Nếu là bạn gái hắn, cả đời này cũng đáng giá, không nói đến hắn có trong tay một tập đoàn lớn như vậy, người đàn ông này từ diện mạo, đều khiến cho người khác nằm mơ mỉm cười.” Đường Tình nói xong, tự biết với thân phận của bọn họ, làm sao có thể với một người đàn ông như này, cũng chỉ có thể mơ mộng mà thôi, Tô Lạc buông tờ tạp chí trong tay xuống, nếu Đường Tình đã biết cô kết hôn, hơn nữa, chồng cô còn chính là Lê Duệ Húc trong tạp chí, không biết cô ấy sẽ như thế nào. Cô luôn cho rằng thân phận người đàn ông kia không bình thường, từng cử động của hắn, dù là nhỏ nhất cũng có khí chất, hắn là người phi thường, chỉ là không nghĩ đến thân phận so với tưởng tượng của cô còn cao hơn rất nhiều, thật đáng sợ. Một trong một trăm thương nhân trên thế giới, tổng tài tập đoàn Húc Nhật, tuy cô không thích đọc những tạp chí này, nhưng cũng đã nghe qua tập đoàn Húc Nhật, không ít người bằng mọi cách đều muốn vào công ty đó làm việc, chỉ là cô không rõ, tổng tài Húc Nhật là ai. Hóa ra, hắn chính là Lê Duệ Húc. Cô cũng không có cảm giác tốt hơn, cũng không cảm thấy tự hào, trong lòng cô như có một vật gì đó rất nặng chìm xuống, giống như lời nói của Đường Tình, nếu thân phận của hắn cao quý không ai sánh được. Sẽ có rất nhiều cô gái xếp hàng chờ hắn tiếp cận, vì sao hắn lại chọn một người bình thường như cô, cô và hắn là người của hai thế giới khác nhau. Ánh mắt cô khẽ động, tất cả câu hỏi của cô đều không có câu trả lời. Một ngày nay, cô cảm thấy thời gian trôi thật chậm, một phần do tinh thần quá căng thẳng, gần đây đã phát sinh quá nhiều chuyện, cô thực sự khó mà đón nhận được. Cô đi ra ngoài, đưa bàn tay chần trên đôi mắt, quả nhiên, những hạt mưa bụi rơi xuống, cảm giác mát lạnh, cô không do dự bước đi trong mưa, mưa cũng không lớn, từng hạt mưa bụi dừng trên mặt cô, khiến sắc mặt cô nhợt đi. Cô cố gắng bước đi nhanh. Không phát hiện có một chiếc xe đang đi theo sau cô, người đàn ông ngồi trong xe, trong mắt đầy sự thống khổ. “Lạc Lạc...” Bờ môi khẽ mấp máy, cẩn thận lái xe theo sát sau cô.

58. Q.1 - Chương 58

Cô gầy quá, từng hình ảnh trong quá khứ xuất hiện trước mắt hắn, cảm nhận sự đau đớn tột cùng, nụ cười của cô, những giây phút hai người ở bên nhau, lần lượt chạy qua trước mắt hắn, rất rõ ràng, cô giống như hơi thở không thể biến mất. Hồ hấp trở nên khó khăn, hắn không dám bước tới, hắn sợ ánh mắt đầy hận thù của cô, cũng sợ sự đau xót trong đôi mắt cô, hắn chỉ có thể làm như vậy, đi theo phía sau cô, đứng xa xa nhìn cô. Thực sự, hắn rất muốn hỏi cô, cô có khỏe không? Hắn nắm chặt tay lái, cười chua xót, cô còn có thể tốt sao? Tô Tử Lạc nhìn thấy một gian nhà nhỏ, trong ánh mắt có ý cười, đây là nơi cô ở thật lâu trước kia, đồ vật bên trong mới chỉ dọn có một chút, còn rất nhiều đồ, cô muốn dọn dẹp toàn bộ. Nhà họ Lê cái gì cũng không thiếu, nhưng lại đầy sự cô đơn, cho dù những thứ này cũ vẫn khiến cô nhớ lại, cảm thấy mọi thứ tốt đẹp hơn, tuy có chút đau khổ, cô vẫn không buông tha được cho quá khứ. Ai cũng có một quá khứ, ý cười trong mắt dần biến mất, cúi đầu chớp mắt, một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. Cô vội vàng xoa nhẹ hai mắt, kiên cường nở nụ cười. Mở cửa, mọi thứ bên trong vẫn như lúc cô rời đi, không chút thay đổi, căn phòng này được cho thuê, tất cả đồ đạc đều đầy đủ, có thể sẽ được cho thuê lại, cô đã ở đây vài năm rồi, có rất nhiều kỷ niệm. Có rất nhiều thứ không muốn buông tay, cuối cùng vẫn phải từ bỏ. Cô mở ngăn kéo ra, cầm lấy từng đồ vật, một số thứ có thể bỏ đi, giống như ký ức, lồng ngực như bị một thứ gì đó đè nặng, kỳ thực đôi khi cố quên so với nhớ còn khiến người ta đau đớn hơn. Dọn xong một chút đồ, cô lưu luyến quay đầu lại, nhìn nơi mình đã ở thời gian qua. Đây không phải nhà cho nên, không phải là bỏ đi. Cô đi ra, bên ngoài mưa đã tạnh, bầu trời vẫn tối sầm, có một chút khó chịu, cô hít một hơi thật sâu, trong không khí có mùi của bùn đất, còn cả mùi ẩm ướt của nước. Cầm túi đồ, cô đi ra, không thể quay đầu nhìn lại vì đã không còn gì nữa, cô đã quyết định rời đi, không cần ... Quay đầu lại, làm như thể chỉ có tổn thương thêm mà thôi, không bằng cứ rời đi thật xa. “Lạc Lạc...” Tiếng âm thanh mang theo nỗi đau vang lên sau lưng cô, giọng nói quen thuộc đã từng khiến trái tim cô loạn nhịp, hiện tại lại xa lạ khiến cô đau lòng. Thân thể hắn khẽ run, cảm giác tê liệt, cả người nặng đi, không thể bước tới. Cô khẽ

hít hít chiếc mũi nhỏ, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, nhưng đôi mắt giống như cơn mưa phùn vừa rồi, nước mắt không ngừng chảy xuống. Cô đi về phía trước, từng bước từng bước đi khỏi thế giới của hắn. “Đừng... Lạc Lạc... Đừng đi.” Ôn Vũ Nhiên chạy tới phía sau, ôm chặt lấy Tô Tử Lạc, đây là người con gái hắn yêu trong ba năm quá, cũng là người con gái hắn muốn cưới, muốn dùng cả đời để chăm sóc cô gái này, hắn biết hắn không có tư cách, chỉ là nhìn thấy cô cầm những thứ đồ này đi, hắn liền sợ hãi, sợ cô sẽ rời đi, cô sẽ đi đâu, có phải cô sẽ không trở lại nữa, hắn cũng không thể nhìn thấy cô nữa. Chỉ cần tưởng tượng, vĩnh viễn không thể gặp lại, hắn cảm thấy trái tim mình như ngừng đập.

59. Q.1 - Chương 59

“Lạc Lạc, xin lỗi, xin lỗi...” Vô số lời xin lỗi hòa tan vào sự đau đớn tốt cùng, lời xin lỗi còn có nghĩa lí gì, nếu xin lỗi có thể giải quyết mọi chuyện, trên thế giới còn cần gì đến sự tha thứ. Cô vẫn cầm túi đồ, ngón tay dùng sức cầm chặt, cả người trong vòng tay ấm áp của hắn, cảm nhận được có chút ẩm ướt, lại nghe rất rõ tiếng tim đập của hắn, tiếng tim đập rất nhanh. Môi của cô khẽ mấp máy, cũng không biết phải nói gì, phải làm gì với hắn, bây giờ, có làm gì có lẽ cũng không thể thay đổi, chỉ có thể rời xa, đó là cách tốt nhất. “Buông ta ra, anh đã có vợ, cho dù là không phải vì anh, cũng hãy vì vợ anh mà giữ lấy tự trọng, được không?” Tiếng nói của cô ghen ngào, cô không quên, người này đã kết hôn, hai người đã không còn là hai người của trước kia, cả hai đều đã có một nửa của mình, có thể là không muốn, nhưng cần tôn trọng sự lựa chọn của hắn, cũng cần phải chịu trách nhiệm sự lựa chọn của hắn. “Xin lỗi, Lạc Lạc... Xin lỗi...” Ôn Vũ Nhiên khẽ nói xin lỗi, đầu hắn tựa vào trên vai Tô Lạc, thân thể hắn run rẩy, nghe giọng nói ghen ngào của hắn, hắn khóc sao? Tô Tử Lạc cười khổ, bọn họ đang làm cái gì đây, yêu đương vụng trộm sao? “Lạc Lạc, hãy nghe anh nói, nghe anh nói.” Tay hắn đặt trên bả vai Tô Lạc, dùng sức nắm chặt, “Lạc Lạc, chờ anh được không? Chờ anh giải quyết hết tất cả mọi chuyện, chúng ta sẽ ở cùng với nhau.” Nếu có thể, biết đâu bọn họ sẽ có tương lai, cho nên cô không thể rời đi, nếu cô rời đi, đến một cơ hội gặp mặt cũng không có, cho đến giờ hắn mới biết, hắn không thể mất cô. Tô Tử Lạc thoát khỏi ngực hắn, bàn tay hắn đặt trên bả vai cô vẫn dùng sức. Cô ngẩng đầu, thấy được sự thống khổ trong mắt Ôn Vũ Nhiên, trong lòng cô cảm thấy chua xót, cho dù có như thế, bọn họ cũng không thể ở cùng một chỗ, hắn có vợ mà cô... Đã có chồng. “Lạc Lạc, công ty xảy ra chuyện, nếu anh không cưới cô ấy, gia đình anh sẽ mất đi tất cả, có khi sẽ mất cả cha lẫn mẹ.” Thậm chí hắn sẽ phải gánh rất nhiều trách nhiệm, áp lực đến không thở nổi. “Lạc Lạc, đừng đi, ở lại được không, chúng ta còn có cơ hội mà.” Một lần nữa Ôn Vũ Nhiên dùng sức nắm lấy bả vai Tô Lạc, hắn sợ cô sẽ rời đi, đôi mắt sau cặp kính dâng lên sự thống khổ, hắn cho rằng mình có thể buông tay, bây giờ mới phát hiện, hắn không có khả năng này. Cô ở lại để làm gì, Tô Lạc nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm giác cổ họng có gì chặn lại, “Ở lại làm tình nhân, là người thứ ba xen vào hôn nhân của anh?” Cô ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, hắn sao có thể ích kỉ như vậy? Hắn đã cưới cô gái khác, nếu đến cả trách nhiệm cũng không có, vậy hắn cũng không phải Ôn Vũ Nhiên mà cô biết, còn cô, cô thực sự làm những việc khốn cùng như vậy, can dự vào hôn nhân của người khác, làm một kẻ thứ ba sao?

60. Q.1 - Chương 60

Hắn có phải hay không nhìn lại cô, Tô Tử Lạc. Cả người hắn đột nhiên cứng đờ, không thể không thừa nhận, lời cô nói rất đau đớn, hắn là người trực tiếp mang tới sự đau đớn đó. Ngón tay hắn nói lỏng. Sự thống khổ trong mắt càng nhiều thêm. Tử Lạc khẽ gạt tay ra, đi về phía trước, mỗi bước đi như đang giẫm lên trái tim cô, sự đau đớn đến ngạt thở truyền tới lý trí, đến từng hơi thở, từng tế bào của cô, dường như chỉ cần một va chạm nhỏ sẽ khiến cô tan vỡ. “Lạc Lạc... Em muốn đi đâu?” Ôn Vũ Nhiên nắm chặt tay mình, hắn sợ nếu hắn không nắm chặt tay, hắn sẽ làm ra hành động gì? Sẽ gây thương tổn cô, sẽ khiến cô càng chán ghét hắn. “Rời khỏi nơi này, mọi thứ sẽ tốt...” Cô ngập ngừng bước từng bước, cũng không

quay đầu lại, giống như căn phòng kia dù có tiếp tục lưu luyến, đều phải rời đi, hướng chỉ với hân, cô vẫn yêu. “Lạc Lạc, anh yêu em...” Trong cuộc đời này, người anh yêu nhất là em. Từ phía sau truyền lại từng tiếng nói rất rõ của Vũ Nhiên, lòng của cô đã chết lặng, yêu... Yêu có lợi ích gì, cuối cùng hai người vẫn không thể ở cạnh nhau. Cô khẽ cắn môi, bước đi nhanh hơn, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, cuối cùng vẫn không thể quay lại. Đôi mắt Vũ Nhiên đỏ lên, cho đến khi không còn thấy hình bóng cô, mới mệt mỏi quay lại xe, đầu hân tựa trên tay lái, ngón tay nắm chặt tay lái, hân cố gắng hô hấp, cảm giác thân thể mình đang bị cắt làm đôi. Hân không có sức để đối mặt, không có tư cách... Tim của hân... Hình như... Đã nứt ra rồi. Đau đớn... Hân không hề biết, trong một chiếc xe khác, có một đôi nam nữ. Người đàn ông theo thói quen hít một hơi xì gà, thổi ra một làn khói trắng khiến hân càng trở lên lạnh lẽo, làn khói che đi đôi mắt màu trà. “Húc, em có cái gì không tốt, rõ ràng chúng em đã kết hôn, vì sao, hân đều nghĩ đến cô ta, em sợ, em sợ cô ta sẽ quay lại cướp anh ấy khỏi tay em.” Người đàn bà dựa vào lòng Lê Duệ Húc, bả vai không ngừng run rẩy, Lê Duệ Húc ôm lấy bờ vai cô, trong mắt hiện lên sự đau lòng. “Em yên tâm, cô ta sẽ không phá được hạnh phúc của em, anh cũng sẽ không cho cô ta cơ hội.” Đôi mắt màu trà u ám tàn nhẫn, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Những thứ hân muốn, nhất định sẽ không cho kẻ nào phá hỏng, cho dù là hủy diệt, hân cũng sẽ cho cô tất cả. Ngón tay hân vuốt nhẹ những lọn tóc xoắn thật dài của cô, trong lòng cảm thấy quuyền luyến, điều này khiến hân có thể buông tha cho tất cả.

61. Q.1 - Chương 61

Chỉ cần cô đồng ý, hân sẽ làm tất cả ... Hân nắm chặt bàn tay, đã nhìn thấy con đường mình đi, cuối đường, có một cô gái im lặng bước đi. Rời đi, mọi thứ lại yên lặng như cũ, nơi này dường như chưa có sự xuất hiện của hân và cô, hai người chưa từng tới đây. Tô Tử Lạc mệt mỏi đi vào căn biệt thự nhà họ Lê, nhà mới của cô thật là lớn, cô phải đi rất lâu mới tới nơi, cả người rất mệt, cô nghĩ trong nhà không có ai, trước tới nay Lê Duệ Húc đều đi từ sáng sớm tới khuya mới về, nhưng khi cô vừa bật đèn, giật mình nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt hân lạnh như băng nhìn cô, giống như một người chồng phát hiện vợ mình vượt tường. Cô chỉ cười khổ, sao có thể chứ, giữa bọn họ chỉ có một mảnh giấy đăng ký kết hôn. Hân không thương cô, cô cũng không thương hân, cô cũng không có làm chuyện gì có lỗi với hân, cô biết thân phận của mình, cũng biết mình cần phải gì. “Anh đã về, tôi đi nấu cơm.” cô chỉ có chút giật mình, sau đó đi về phía cầu thang, túi đồ trong tay càng ngày càng trở nên nặng hơn. “Cô đã đi đâu?” Một giọng nói vang lên phía sau cô, sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân lại gần, khi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy bóng dáng Lê Duệ Húc như bóng ma trước mặt mình, dường như có thể vấy lấy cô, mà cô vĩnh viễn không thể thoát khỏi bàn tay hân. “Tôi đi làm.” Cô cố gắng ngẩng đầu lên, thấy bóng hình mình trong đôi mắt màu trà của hân, không có giả dối, cũng không nói dối, cô chỉ có chân thật, cô không lừa hân, cô thực sự đi làm. “Làm sao phải đi làm, tiền tôi đưa cô không đủ sao?” Ánh mắt hân lạnh lẽo nhìn cô, đưa tay nắm chặt cằm Tô Lạc, “Đi làm là giả, cô đi gặp người tình cũ chứ gì?” Môi của hân như băng mở ra, ngón tay dùng thêm sức, cảm Tô Lạc đã xuất hiện vết xanh. Tô Tử Lạc đau nhìn hân, ánh mắt vẫn như nước, lộ rõ sự thương tổn, cô biết, đau, chỉ có thể một mình cô nhận. “Tôi đã có thói quen đi làm.” cô muốn cúi đầu che dấu sự yếu ớt trong mắt mình, nhưng người đàn ông này không cho phép, muốn đôi mắt như nước của cô phải nhìn thẳng đôi mắt lạnh lẽo của hân. “Thói quen?” Khóe môi hân cong lên càng thêm lạnh lẽo, một tay kia của hân khẽ xoa lên khuôn mặt tái nhợt của Tô Lạc, có lẽ vì mắc mưa nên nhiệt độ cơ thể cô xuống cực thấp. Ngón tay của hân thật ấm khiến Tô Lạc muốn nhanh chóng rời xa, không biết vì cô quá lạnh, hay còn vì chưa quen với sự tiếp cận này của người chồng xa lạ. “Bỏ việc đi, nếu có người biết vợ Lê Duệ Húc này là một nhân viên nhỏ bé, cô xem sau này tôi sống thế nào trên thương trường?” Ngón tay hân dứng sức lướt qua mặt của cô, giọng nói dụ dỗ, âm điệu lại mang theo sự cảnh báo.

62. Q.1 - Chương 62

Môi Tô Lạc khẽ nhúc nhích, muốn rời xa khỏi ngón tay hắn, nhưng càng rời xa, hắn lại càng tiến gần cô, dường như tất cả của cô, hắn đều rõ, người như hắn có cái gì muốn biết mà không được. Vợ của Lê Duệ Húc... “Không phải là không có ai biết hay sao?” Cô buồn bã nhìn hắn, ánh mắt như nước, long mi nhẹ chớp như cánh bướm, không có ai biết cô là vợ của hắn, bởi vì cô vẫn là cô, không ai biết sự thay đổi, hôn lễ đó không tính là hôn lễ. Một người thân của cô cũng không có. Bởi vì không có ai biết, hắn kết hôn, là một người đã có gia đình, cô đã kết hôn, gả cho Lê Duệ Húc hắn. “Không có ai biết.” Lê Duệ Húc lặp lại lời của cô, đáy mắt sâu thẳm, xem thường nhìn cô, cô còn muốn thế nào, bà Lê, cô không có cảm giác cô đã có rất nhiều thứ sao, thân phận này, địa vị này, không ít phụ nữ thêm muốn có được. Trong mắt Tô Lạc hiện lên chua xót, rơi vào tầm mắt của hắn, cô không nói nhưng hắn biết... Vì sao bọn họ kết hôn, cô hiểu... “Bà Lê, Lê tiên sinh cần cảnh cáo cô, nơi này của cô,” Ngón tay Lê Duệ Húc dờ xuống, đặt vào trái tim cô, “Nhớ kĩ, nơi này của cô có thể ở bên ngoài..., nhưng thân thể của cô, ngàn vạn lần nên nhớ là thuộc về đây, nếu không chồng cô – Lê tiên sinh sẽ rất tức giận.” Lời nói của hắn lạnh băng, khiến cho trái tim cô thất lại, đây là cảnh cáo, cảnh cáo nguy hiểm đến tính mạng. Tô Lạc nhìn chính mình trong đôi mắt hắn, đôi môi nhợt nhạt khẽ mấp máy. “Lê tiên sinh, nếu bà Lê hứa với anh, thì anh cũng sẽ hứa với bà Lê được không?” Cô khẽ chớp mắt, một ý nghĩ lóe lên, đem tâm hôn liền đưa một cô gái về qua đêm, còn có thể cho cô sự tôn trọng sao? Cô có thể làm điều hắn muốn, vì cô không có nghĩ sẽ phản bội, cho dù là cô hay là người khác. Trái tim cô, không lâu nữa trong tương lai, cũng có thể quên. Không phải vì cô đã yêu người khác, mà là vì cô đã tê liệt. Sắc mặt Lê Duệ Húc khẽ cứng lại, thật không ngờ cô sẽ đưa ra vấn đề như vậy, cô muốn hắn trung thành, muốn nhà của hắn, cô có phải quá tham lam rồi không. Tô Lạc nhìn sắc mặt hắn đã biết được đáp án của hắn, hắn không có khả năng. Tô Tử Lạc chỉ là một thứ trang trí mà hắn cười về mà thôi, trong cuộc hôn nhân này, cho tới bây giờ chưa có một sự công bằng với cô. Ánh mắt cô trở nên mông lung, sự u ám tràn ngập trong mắt cô, đột nhiên cô cảm thấy một gương mặt tiến sát tới mặt mình. Phịch, túi đồ trong tay cô rơi trên mặt đất, trái tim yếu ớt của cô chấn động. Cô cảm thấy đôi môi mình có chút ướt, cô mở mắt ra, gương mặt người đàn ông hiện ngay trước mắt, cái gì đây, cô không biết, cô chỉ biết, đôi môi người đàn ông này đang dính vào môi cô, môi của hắn không giống như môi của Ôn Vũ Nhiên, xưa nay Ôn Vũ Nhiên đều rất nhẹ nhàng, còn hắn chỉ chạm vào môi cô, môi hắn cũng lạnh như băng, có thể cảm nhận được sự lạnh giá từ trong tim hắn.

63. Q.1 - Chương 63

Hắn cũng không có xâm nhập, chỉ là chạm vào, khi cô kịp phản ứng lại, vội vàng đẩy hắn ra, chạy thẳng lên tầng, quên cả nhặt những đồ vật rơi trên đất và chiếc cặp nhỏ của cô, tay cô đặt trên môi của mình, trong lúc đó, mặt cô đỏ bừng lên. Đây là người đàn ông thứ hai thân mật với cô, người thứ nhất chính là Vũ Nhiên, nhưng hắn cũng chưa bao giờ thân mật với cô như vậy, cô cũng không muốn hỏi, cũng không muốn thân mật hơn. Lê Duệ Húc vòng tay trước ngực nhìn cô gái chạy như gặp quỷ kia, cô giống như một người điên đẩy hắn ra, bờ môi khẽ cong, hắn nghe được âm thanh đóng cửa thật mạnh, môi hắn khẽ nhếch, có một chút cô độc, hắn đưa tay sờ cằm, ngu ngốc, hắn đâu có đáng sợ như vậy, chỉ một nụ hôn mà dọa ột cô gái sợ như vậy, hắn cũng không có ăn cô, mà sẽ... Ăn tươi nuốt sống cô. Hắn cúi đầu, nhìn trên mặt đất một đồng thứ linh tinh, đều đã cũ hết rồi, hắn là mau cho thùng rác, còn giữ làm cái gì, hắn xoay người, chuẩn bị rời đi, sau khi đi mấy bước, lại quay đầu lại, thậm chí còn thân hình cao quý của hắn còn ngồi xổm xuống, nhắc túi đồ cũ lên. Hắn không biết những thứ này cũ thế nào, hay ý tưởng vừa rồi của hắn sẽ khiến hắn tức giận. Ngón tay hắn nắm chặt, cứ như vậy mở ra, đồ vật trong túi rơi hết ra ngoài. Quần áo, sách, vở, thậm chí còn có cả áo con, môi của hắn khẽ mím lại, có chút ghét bỏ nhìn chằm chằm những thứ rơi trên mặt đất, hắn còn ở đây làm gì, rời đi thì hơn, hắn vẫn nhặt nên, nếu là hắn ngày thường đã sớm bỏ đi rồi. Hiện tại, hắn thật sự giống thằng ngốc, đứng ở đây, nhìn chằm chằm một đồng đồ linh tinh. Hắn ngồi xổm xuống, nhặt từng đồ lên, hắn cầm lên một chiếc áo nữ tính, bảo thủ, môi của hắn khẽ nhếch, khẩu khí có chút ghét bỏ, sau đó hắn cầm lên một chiếc quần lót màu trắng thuần khiết rất sạch sẽ, mặt ngoài không có bất kì một họa tiết nào, tính tình cô gái này là như nào vậy, có khi đến

nội y cô đang mặc cũng có thể nhìn ra hình dáng. Cuộc sống cô gái này thật bình thường, không có gì mới mẻ. Hắn lại cầm lên một quyển vở nhỏ, vừa định bỏ vào, quyển vở lại bị gió thổi lật mở ra một tờ, trên mặt giấy có vẽ một bức ảnh, một bông hoa oải hương màu tím được vẽ thành vòng tròn, tuy chỉ có vài nét bút, lại có chút thú vị, hắn lật từng tờ, sắc mặt hắn trầm xuống, ột sự nặng nề nói không nên lời, khác với cảm giác của hắn, ánh mắt hắn lại buông lỏng, có sự thương thức, hắn coi như đây là thiết kế, tự nhiên có thể nhìn ra một cái gì đó, hắn cất tất cả vào túi, còn giữ lại mấy quyển vở. Hắn cầm chiếc túi, đi lên trên bậc thang, khoe môi cong cong, thật mê hoặc lòng người, người đàn ông này không cần nói gì cũng khiến cho các cô gái mê mẩn điên đảo, có thể cho cô biết thiên đường đẹp để thế nào cũng có thể cho cô biết địa ngục tàn khốc ra sao. Tô Tử Lạc nằm lì trên giường, chôn mặt vào trong chiếc gối mềm mại.

64. Q.1 - Chương 64

Có thể nhìn ra, hai tai của nàng đỏ bừng, cô vốn hay thẹn thùng, người này tuy là chồng nhưng vẫn xa lạ với cô, thực sự đã dọa cô rồi. Cô ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt bình thường vì hai má ửng đỏ lại trở nên có thần hơn, sự luống cuống trong ánh mắt đã giảm xuống. Làm sao có thể chứ, cô tự cười mình, vẫn là người của hai thế giới mà. Từ cửa truyền lại tiếng gõ cửa, cô cắn cắn môi mình, một lúc lâu mới rời khỏi giường, tay đặt trên nắm cửa, không biết có nên mở cửa hay không, ở trong này, ngoài cô ra, cũng chỉ có một người nữa chính là Lê Duệ Húc, bây giờ người chồng này đã khiến cô không thể hiểu rõ. Cho đến khi tiếng gõ cửa không còn vang lên, cô đặt tay trên lồng ngực, sau đó thở dài nhẹ nhõm, hình như, hắn đã rời đi. Cô khẽ chớp mắt, rất nhanh, tiếng gõ cửa lại truyền tới, môi của cô mím chặt, ngón tay nắm chặt nắm cửa, thật không biết phải làm sao. Cuối cùng, cô hít một hơi thật sâu, vận nhẹ nắm cửa. Cửa mở ra, thân hình cao lớn chắn trước mặt cô, trước mặt người đàn ông, người phụ nữ luôn là kẻ yếu, trước mặt Lê Duệ Húc, từ đầu tới cuối, Tử Lạc luôn luôn không thể xoay sở được, thân thể cao lớn đứng trước mặt cô, che hết ánh sáng của cô. Môi của cô khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu, luống cuống. “Bà Lê, Lê tiên sinh tới muốn nói cho cô biết, đồ của cô bị rơi.” Bàn tay hắn thoải mái đưa một túi đồ lên, Tô Lạc vội vàng nhận lấy, ôm túi đồ vào lòng mình. “Cảm ơn.” giọng nói nhỏ nhỏ, nếu không chăm chú nghe cũng sẽ không nghe ra cô vừa nói cái gì. Lê Duệ Húc nghiêng người tựa vào bên cửa, nhìn Tô Lạc ôm túi đồ trong lòng, cô có chút đề phòng cẩn thận nhìn hắn, hắn thật giống một tên cướp, hiện tại trong lòng Tô Lạc hắn chính là tên cướp đi nụ hôn của cô. Lê Duệ Húc đột nhiên bước nhỏ về phía trước, không ngoài ý nghĩ, hắn thấy cô cũng lui về phía sau từng bước nhỏ, môi của hắn hình như càng cong lên, cô cho hắn là cái gì, sỏi háo sắc, vẫn chưa thỏa mãn dục vọng, hắn nhìn thân hình mỏng manh của cô, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực phập phồng của cô, quả nhiên rất nhỏ. (Ồ: Sax, anh không háo sắc, sao nhìn ngực ng ta ????) Tô Lạc nhìn thấy ánh mắt của hắn không hề khách khí, sắc mặt biến đổi liên tục, một hồi xanh, một hồi trắng, một hồi lại hồng. Cô dùng sức ôm chặt túi đồ trước ngực, ánh mắt của hắn giống như muốn xóa sạch quần áo trên người cô. Lê Duệ Húc cuối cùng cũng có chút ý tốt thu hồi lại ánh mắt của mình, lại nhìn trên gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ đề phòng của cô. “Bà Lê, em không quên bây giờ là mấy giờ rồi chứ?” Về mặt hắn từ khi gặp cô luôn lạnh như băng, lúc này lại có chút phóng dăng không quan tâm, hắn đưa cổ tay lên, nhìn chiếc đồng hồ. “Tám giờ, bà Lê, em không được quên, bây giờ là giờ cơm chiều, có phải em muốn Lê tiên sinh đói chết, sau đó chiếm hết tài sản của hắn?” Giọng nói của hắn vẫn nghiêm trang, chỉ là trong lời nói vẫn có thể nhìn ra một phần nhỏ đùa cợt, dường như không phải chính hắn nói ra vậy, vẫn là hắn nói mà. “Xin lỗi...” Tô Lạc có chút xấu hổ cười, vừa rồi quá gấp gáp, cô đã quên mất, hôm nay cô còn chưa có nấu cơm, cô vội vàng đóng cửa, cô muốn đóng cửa thay quần áo, sau đó sẽ đi nấu cơm, cửa vừa mới đóng được một nửa, đã bị một tay mạnh mẽ ngăn lại.

65. Q.1 - Chương 65

Tô Lạc ngạc nhiên nhìn lên, chiếc túi trước ngực sắp đè chết cô rồi. Thân hình cao lớn của Duệ Húc chen chúc đi vào, làm cho cô lúng túng. “Bà Lê.” Lê Duệ Húc gọi cô bằng một cái tên hằn tự đặt, thân thể hằn từ từ cúi xuống, lúc này, ánh mắt của bọn họ chỉ cách nhau mười cen-ti-mét, đều có thể nhìn rõ hình bóng của đối phương, rất rõ ràng. Ánh mắt màu trà đối diện ánh mắt màu đen giống như hai linh hồn trực tiếp va vào nhau. Thi thoảng Tử Lạc lại chớp mắt, lông mi cô mướt mà rung động như đang lướt nhẹ qua da mặt Duệ Húc, nếu như không phải giữa bọn họ còn có túi đồ thì khoảng cách sẽ còn gần hơn, Tô Lạc đứng chết lặng, bởi vì, túi đồ này thực sự quá nặng, bây giờ cô cũng không có cách nào đặt xuống, cái túi này cũng thành thứ bảo vệ cô a. Một tay Lê Duệ Húc đặt trên cửa, một tay chậm rãi gơ lên. Tô Lạc vội vàng nhắm chặt hai mắt, không biết có phải hằn muốn đánh cô hay không, thân thể cô co rúm lại, thật đáng thương, hàng lông mi rung rung, dường như chỉ cần một chút nữa, sẽ có những giọt nước trong suốt rơi xuống. Lê Duệ Húc thực sự có một loại cảm xúc dở khóc dở cười. Cô gái này cho rằng hằn muốn đánh cô, còn hằn từ trước đến giờ chưa bao giờ đánh con gái, huống chi là vợ mình, Tô Lạc vẫn gắt gao nhắm chặt mắt, lại có cảm giác ấm áp trên mặt của mình, mặt cô rất lạnh, bởi vì cô bị dính mưa, bây giờ còn chưa có ấm lên chút nào. Cô cảm giác có hơi thở ấm áp chạm đến da mặt cô, cô từ từ mở mắt ra, không ngờ lại nhìn thấy được ý cười trên mặt Duệ Húc, giống như ánh mặt trời nhảy nhót trên sông băng, phá bỏ hình ảnh lạnh lùng của hằn trước đây. Tuy rằng không phải là nhiều, giống như một khe hở nhỏ trên một tảng băng lớn, cũng đủ sức hấp dẫn khiến người khác ngạt thở. Hằn biết cười sao? Thật sự biết cười sao? Tô Lạc chớp mắt, nếu như không phải hai tay cô đang ôm một túi lớn, cô sẽ dùng sức xoa xoa đôi mắt mình, người đàn ông này bình thực lạnh như băng, nụ cười lại có thể xuất hiện trên mặt hằn, thật là kì quái. Mà tay hằn đặt trên mặt cô lại ấm như vậy, hoảng hốt, cô có cảm giác lo lắng. Nhìn người đàn ông này chỉ cảm thấy rét lạnh không có chút ấm áp nào, cô cũng chưa bao giờ có cảm giác lo lắng từ khi gặp hằn. Vì sao... Tay hằn lại ấm như vậy, chạm vào làn da của cô, giống như một ly trà ấm giữa ngày đông. Cô có chút mê muội, không biết có phải do bây giờ quá tối hay không. Lê Duệ Húc thu lại tâm tình của mình, làn da dưới tay hằn thật mỏng cũng thật lạnh, lại rất mịn màng, đây là làn da của một cô gái trẻ, không cần đồ dưỡng da, không cần mỹ phẩm mà vẫn trắng nõn. Ánh mắt hằn sáng lên, chẳng nhẽ hằn đã bị cuốn hút lên mới có cảm xúc khác thường này, chỉ muốn thử một chút, lại không thấy chán ghét. Hằn có cảm giác thích thú, cảm giác vui vẻ... Có điều, hằn muốn nói rõ với cô. “Bà Lê.” Tiếng nói của hằn có sức hút như nam châm, có lạnh, có sự thành thực của một người đàn ông trưởng thành, thật là tốt, bình tĩnh, ổn định.

66. Q.1 - Chương 66

“Bà Lê, chuyện vừa rồi, có lẽ, anh sẽ xem xét.” hằn chậm rãi nói, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, nói rõ từng chữ, giọng nói mạnh mẽ giống như tiếng tim đập của hằn. Phịch một tiếng, túi đồ trong tay Tô Lạc rơi xuống lần nữa, nhịp tim của cô cũng như hơi thở, có chút rối loạn. Lê Duệ Húc buông chiếc cầm nhỏ nhấc ra, cúi đầu, môi khẽ mím lại, bởi vì chiếc áo con màu trắng của cô lại rơi ra ngoài, thậm chí lại rơi ngay trên giày của hằn, hằn xoay người, khoe môi khẽ cong lên, có lẽ chính hằn cũng không biết, tâm tình hằn bây giờ so với lúc vừa trở về đã tốt hơn rất nhiều, không thể không nói, hằn có chút hảo cảm với cô gái có bộ dạng ngơ ngác này. Chỉ là rất nhanh, sắc mặt hằn lại lạnh lẽo trở lại. Đôi mắt màu trà thoắt nét âm u, quá lạnh. Phía sau hằn là tiếng đóng cửa vội vàng, dường như mặt đất cũng rung lên, bước chân hằn dừng lại, môi mỏng khẽ mím, sau đó đi tới phòng mình. Tô Lạc vội ngồi xuống, đem quần áo con nhét trở lại túi, mặt cô sắp bị luộc chín rồi. Động tác của cô đột nhiên dừng lại, ngón tay rùn rẩy rớt xuống, vừa rồi hằn nói gì. Có thể xem xét... Câu nói kia của cô, nếu tôi hết mình vì anh, anh cũng sẽ như thế với tôi sao. Cô nghĩ người một hồi lâu, không biết mình đã hít thở như thế nào, tay cô sờ mặt mình, vẫn cảm giác được độ ấm hằn lưu lại. Thực sự rất ấm, cô cúi đầu, nhẹ nhàng cắn môi, không thể không nói, một động tác đơn giản của người đàn ông đó lại khiến trái tim cô rộn ràng. Nhẹ nhàng thở ra, cô đứng lên, gương mặt đã bớt đỏ, cô cũng qua tuổi nầm mợ, qua tuổi ảo tưởng, cô vẫn luôn biết. Cô chỉ là một người khách qua đường trong cuộc sống của hằn, mà hằn cũng chỉ là một người đi đường trong cuộc đời cô. Cô đem quần áo treo lên, rất gọn gàng, tủ quần áo quá lớn, quần áo của cô lại đơn giản và ít, quả nhiên không hợp

nhau. Cô lấy lại tinh thần, chuẩn bị đi xuống tầng nấu ăn cho người kia, khi cô mở cửa, cả người sững lại, tay cô đặt trên lồng ngực, rất kì quái, khi cô trở về, nơi này rất đau đến nỗi không muốn sống, nhưng bây giờ cảm giác đó đã mất đi rất nhiều. Cô nhắm mắt lại, đôi môi khê cong, cô nghĩ tương lai cô sẽ tốt hơn. Cô sẽ quên, nhất định sẽ quên. Cô đi xuống tầng, đi tới phòng bếp, đúng như những gì Lê Duệ Húc nói, nơi này trừ thời gian người giúp việc tới làm, cũng rất ít có khách tới và từ khi cô bắt đầu nấu ăn ở đây, người đưa thức ăn sẵn từ bên ngoài cũng không có tới.

67. Q.1 - Chương 67

Có phải hẳn có chủ ý, mời cô làm đầu bếp riêng của nhà hẳn Đi vào trong phòng bếp, cô đeo tạp dề lên, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó mở tủ lạnh, tủ lạnh lại đầy thức ăn. “Này... Lê sinh sôi,” cô tự nói với mình, vốn tưởng rằng không có ai ở đó, nhưng trong không gian lại vang lên một giọng nói. “Ừ.” Một chữ ừ thản nhiên, cũng khiến cô giật mình xoay người, không biết Lê Duệ Húc đứng ở cửa từ khi nào, giống như một hồn ma vậy, nói đến là đến, nói đi là đi. “Em có vấn đề gì sao?” Hẳn khê nhúu mày, đôi mắt màu trà có chút buồn thả, thiếu đi vẻ lạnh lùng lãnh khốc thường ngày, lúc này mới có chút giống con người a. Một người đàn ông bình thường. Tô Lạc suýt nữa làm rơi đồ ăn xuống, cô trừng mắt nhìn Lê Duệ Húc một cái, sao tự nhiên lại xuất hiện ở đây chứ, dọa chết cô rồi. “Bà lè, không phải em đang gọi tôi sao? Ánh mắt của em là ý gì vậy?” hai tay hẳn vòng trước ngực dựa vào cửa, đối với sự lên án trong mắt cô gái này, hẳn có chút khó hiểu. Cô gái này quả nhiên là người khó lý giải. “Vì sao anh tới đây mà không nói gì?” Tô Lạc đặt đồ ăn lên bàn, hẳn tới thật ngoài ý muốn. “Nơi này là nhà của anh, anh nghĩ anh đi đâu cũng được.” hiếm thấy, hẳn lại nói nhiều như vậy. Cô nên cảm thấy vinh dự và may mắn mới đúng, chẳng lẽ cô lúc nào cũng muốn nhìn thấy sự lạnh lẽo của hẳn, sau đó giống như một tượng gỗ, hẳn còn không muốn mệt mỏi như vậy. Tô Lạc hít một hơi thật sâu, có lẽ vì nguyên nhân vừa rồi, cũng bởi vì bọn họ ở chung cũng chưa được lâu lắm, phải chăng, người đàn ông này cũng không khó sống chung như vậy, cho nên sự sợ hãi và bài xích đối với hẳn cũng giảm đi rất nhiều. Cô cất lại một phần thức ăn vào trong tủ lạnh, “Chúng ta ăn không hết.” bọn họ chỉ có hai người, làm sao có thể ăn hết nhiều đồ ăn như vậy, cho dù là heo cũng không thể, mặc dù là có tủ lạnh, nhưng để quá lâu cũng không tốt. “Ăn không hết bỏ đi là được.” Lê Duệ Húc đứng thẳng người, đi tới ghế sa lon, cô cứ việc bỏ đi, tiền hẳn nhiều, ném nhiều, ném ít hẳn cũng không đau lòng. Tô Lạc nghe xong câu nói vô tâm đó thì đáy lòng có chút đau, có phải cái gì hẳn cũng có thể bỏ đi không, đồ ăn, con người, cũng có thể sao? Trong lúc này, cô có một cảm giác rất xúc động, đến cuối cùng, cô vẫn quên rằng, bọn họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, bỏ hay không bỏ có gì khác nhau. Cô bắt đầu trầm mặc, dường như xung quanh mình không có ai. Lê Duệ Húc ngồi trên ghế sa lon, vất chân lên, cầm lấy điều khiển từ xa, mở ti vi, ngoài ý muốn, hẳn nhắm mắt lại, nghe âm thanh truyền từ phòng bếp ra, đinh đinh đang đang, đã bao lâu rồi, hẳn không nghe thấy âm thanh này, vài năm. Hẳn đưa lưng tựa vào ghế sa lon mềm mại, nhắm mắt, lúc này, hẳn thiếu đi sự lạnh lùng, có nhiều hơn chút sự mệt mỏi buông lỏng, cho dù là máy móc cũng sẽ có lúc hỏng, huống chi hẳn là con người, bỏ xuống thân phận tổng tài tập đoàn Húc Nhật, hẳn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, hẳn xoa xoa hai bên ấn đường, môi mỏng khê mím, có chút không vui.

68. Q.1 - Chương 68

Không biết qua bao lâu, khi hẳn ngửi thấy mùi thức ăn, mới mở mắt ra, một vài món ăn, màu sắc thoát nhìn rất vừa mắt, hẳn biết mùi vị cũng rất tuyệt. Hẳn cầm đôi đũa, hiện tại đã có chút quen tay, dù sao cũng là người Trung Quốc nên học cách sử dụng đũa, hẳn gấp một miếng cho vào miệng, ở môi có vị cá, thật ngon, có lẽ những món này không có gì mới, nhưng lại vẫn ngon miệng. Tô Lạc xới hai bát cơm, một bát cho hẳn, một bát cho cô, cô buồn bực ăn bát cơm của mình, không có thoải mái như hẳn, đột

nhien, một đôi đũa xuất hiện trước mặt cô, sau đó một miếng thịt đặt trong bát cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang của người đàn ông, “Ăn cơm,” hắn nói một tiếng, sau đó mới gấp đồ ăn lên bát mình, ngoài áy náy, hắn cũng bắt đầu nhớ rằng hắn có một người vợ, chẳng trách cô ít thịt như vậy, ngay cả ngực cũng không có, chỉ ăn có như vậy, cô có thể béo sao? “Cám ơn.” Tô Lạc nhột nhột cười, một nụ cười đơn thuần, lại khiến Lê Duệ Húc hừ lạnh một tiếng, hắn lại cầm đũa gấp một nui đồ ăn đặt vào bát cô, sau đó cảnh cáo nhìn cô, dường như đang nói..., nếu cô ăn không hết, Lê tiên sinh tuyệt đối không để cô yên. “Nhiều lắm.” Tô lạc khề nhíu mày, ngày thường cô ăn rất ít, nhiều như vậy, cô ăn sao được. Cô trộm nhìn Lê Duệ Húc, hắn chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, trong mắt không có sự thảo hiệp, làm cô hoàn toàn hiểu rõ. Cô không cự tuyệt nổi, chỉ có thể ăn hết, cố gắng ăn hết. Nhìn thấy cô ăn từng miếng thức ăn trong bát, Lê Duệ Húc cảm thấy chính mình hôm nay đặc biệt ăn rất ngon, có thể vì cô gái này nên hắn ăn ngon hơn mọi ngày, hắn thường ăn những bữa tiệc lớn ở khách sạn, bây giờ lại bị những món ăn đơn giản này mê hoặc, cô gái này hẳn là có cảm giác rất hạnh phúc mới đúng, Lê Duệ Húc hẳn sẽ rất ít khi vì con gái mà mua thức ăn, dù phần lớn là hắn ăn. “Tô Tử Lạc.” Lê Duệ Húc buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn cô. Tô Lạc ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn lại, hắn sao thế. “Tô Tử Lạc, công việc kia bỏ đi, nếu em muốn đi làm, tôi giúp em tìm một công việc, tập đoàn Húc Nhật cũng được.” Ngón tay Lê Duệ Húc nhẹ nhàng vỗ về chiếc nhẫn đeo trên ngón tay giữa, trong mắt có sự kiên trì không được phép thỏa hiệp. Mỗi Tô Lạc khề mấp máy, cô cúi đầu, nuốt xuống sự chua xót. “Em biết rồi.” Cô thì thào nói, thanh âm nhẹ nhàng, cô khề thở dài. Cô biết, cho dù là không muốn, cô không thể cự tuyệt người đàn ông này. Cô ăn bát cơm vô vị này, mà hắn giữa không khí như vậy, dường như lạnh lùng hơn, sự thoải mái vừa rồi, sự tiếp cận, giống như bọt biển, chỉ cần khề đụng sẽ vỡ tan. Câu Lê tiên sinh, bà Lê cũng trong khoảng khắc đó cũng tan biến. Lê Duệ Húc khề nhíu mày, không thích cô trầm mặc như vậy, cuối cùng hắn chỉ có thể đẩy chiếc ghế ra, đi nhanh về phía cầu thang lên tầng. Hắn không biết, khi hắn xoay người trong nháy mắt đó, hắn không có nhìn thấy ánh mắt Tô Lạc hồng lên, cô cố gắng chớp hai mắt, ăn một miếng cơm, cố gắng nhai nuốt, đem chính nước mắt của mình bức trở lại. Cô cố gắng ăn hết bát cơm vào dạ dày, phát hiện mình đã ăn quá no, bụng có chút khó chịu, cô đưa tay lên xoa bụng, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa đóng chặt. Cô tự giễu cười, xoay người, về mặt u sầu, bưng bát đĩa trên bàn, cô cảm thấy mình rất mệt mỏi, mệt mỏi thực sự. Mệt đến không còn chút hơi sức.

69. Q.1 - Chương 69

Cô đi lên tầng, đi tới gian phòng của mình, gian phòng kia, hắn vẫn ở trong đó. Đóng cửa lại, cô nằm lỳ trên giường, không biết vì cái gì, cô có cảm giác đau xót. Bên ngoài truyền tới tiếng nước, cô mở mắt ra, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông kia bơi trong nước, hắn hình như rất thích bơi lội, mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy, cô ngồi bên cửa sổ, cứ như vậy nhìn, nơi này ngoài trừ hắn ra chỉ có mình cô. Cô cô đơn, mà cô cũng không biết, hắn cũng cô đơn sao? Không biết câu nói kia của hắn có tính hay không, nhưng nơi này quả nhiên không xuất hiện một cô gái nào nữa. Cô cứ như vậy nhìn hắn không chớp mắt, bởi vì ở đây không còn ai ngoài hắn, cô cũng chỉ có thể nhìn hắn hoặc nhìn chính mình, nơi này yên tĩnh khiến cho người khác ngạt thở, cô cũng chỉ nhìn hắn để tìm ra hơi thở. Có lẽ trái tim cô đã bắt đầu nghẹn thở. Đôi mắt cô tình cờ nhìn thấy Lê Duệ Húc nổi lên mặt nước, cô thấy được dưới ánh đèn, nước trước ngực hắn rơi xuống hồ, làn da màu đồng trở nên rõ ràng sáng bóng, rất gợi cảm, cô nhẹ nhàng thở dài, sau đó quay lưng, ngón tay đưa nhẹ, bức màn buông xuống. Cái gọi là phi lễ chó nhìn, hay tại bức màn dày khiến cho cả phòng tối lại, cũng yên tĩnh đi nhiều, giống như chỗ ở trước của cô, chỉ có thể im lặng sống. Cô nằm trên giường, cũng ngẫu nhiên nghĩ tới Ôn Vũ Nhiên, về mặt vẫn có sự yêu thương, nhưng chỉ có yêu, đủ sao? Cô ngủ mơ màng, cũng nằm mộng, mơ thấy những ngày tháng họ đã ở bên nhau, nhưng đưa tay ra muốn chạm vào, cái gì cũng không có. Ánh nắng sớm chiếu thẳng vào phòng, rọi lên người cô, cô đưa tay che lấy đôi mắt, không biết có phải đêm qua ngủ quá muộn, cô không có cách nào tỉnh dậy, cô muốn xoay người tiếp tục ngủ, lại bị một trận âm thanh tiếng đập cửa hù dọa. Cô vội vàng ngồi dậy, xoa hai mắt mình, sau đó xuống giường đi mở cửa. Cửa mở, trước đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ của cô, người đàn ông kia đã mặc quần áo chỉnh tề, hắn có chút khó chịu nhìn chằm chằm áo ngủ trên người Tô Lạc, cũng không biết đã bao nhiêu năm, màu sắc đã phai nhạt,

tóc của cô vì ngủ nên có chút rối, ánh mắt mông lung, thỉnh thoảng còn đưa tay dụi mắt, cái miệng nhỏ khê mở, còn ngáp một cái, hần nhìn cô, khóe môi khê cong, hình như hần đã dậy sớm, bởi vì hần có thói quen làm việc sớm. Cho nên, buổi sáng hần dậy rất sớm, bây giờ thêm cả thói quen mỗi ngày sẽ ăn bữa sáng cô làm, nghĩ tới hôm nay sẽ không được ăn, hần có chút không thoải mái, có lẽ vì ba bữa được ăn đầy đủ, gần đây dạ dày hần rất thoải mái, so với trước có tinh thần để làm việc hơn nhiều. Lê Duệ Húc buông tay xuống, hần lắc lắc đầu, tự nhiên đem tay đặt lên mái tóc rối của cô, tuy rằng rất tối, nhưng rất mềm mại, mùi hương của dầu gội, không giống mùi nước hoa của cô gái khác, rất dễ chịu, không gắt mũi.

70. Q.1 - Chương 70

Hần nhẹ nhàng xoa tóc Tô Lạc, động tác mang theo một chút bất lực, dường như không biết làm gì với cô, động tác đơn giản như vậy, lại khiến hai người lặng đi, bọn họ giống như hai người xa lạ ở chung dưới một mái hiên, khi nào lại biến thành thân mật thế này. Lê Duệ Húc thu hồi tay mình, để ở phía sau lưng, ngón tay hần mất tự nhiên nắm chặt, ánh mắt hần tối lại, nhiều năm như vậy, Lê Duệ Húc hần lần đầu tiên có cảm giác kì quái. “Bà Lê, em là heo sao? Ngủ nhiều như vậy, em muốn để chồng em đói chết đúng không, sau đó sẽ mang hết giả sản của chồng em đi tìm người đàn ông mới?” Hần xoay người, đưa tay đút vào túi quần, lời nói trêu đùa cô. Tô Lạc sững sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, tay cô đặt trên đầu mình, trên tóc vẫn lưu lại hơi ấm của hần, xung quanh là mùi hương của hần, mùi hương đơn giản, cô vẫn cho rằng đàn ông dùng nước hoa sẽ rất kì quái, vì sao khi ngửi thấy trên người của hần, cảm thấy rất tự nhiên, rất cao quý. “Lê tiên sinh, hiện tại mới năm giờ, ngày hôm qua, mười một giờ đêm anh mới ăn cơm.” Tô Lạc đóng cửa lại, cô như vậy cũng không thể đi ra ngoài, mặc dù nói không còn ai khác, nhưng bộ dạng hiện tại của cô, cảm giác muốn xin lỗi chính mình, cũng xin lỗi hần. Cô đóng cửa lại, tựa lưng trên cánh cửa, sau lưng cảm giác lạnh, không hiểu sao cô cảm thấy rất lạnh, một chữ chồng kia của hần, như một tảng đá lớn, ném thẳng vào tim cô, trái tim cô như bị bật ra. Nhẹ nhàng thở dài, cô bắt đầu thay quần áo, chịu phận bất hạnh đi làm đầu bếp của Lê tiên sinh kia, cô gái hần cưới về là một người vợ vô dụng, lại là một đầu bếp hữu dụng. Đôi khi cô chuẩn bị xong xuôi, cô mới đi xuống tầng, Lê tiên sinh của cô, lúc này đang ngồi đọc báo, hần chỉ tùy ý lật qua tờ báo, lông mày ngẫu nhiên nhíu chặt lại, lông mày hần so với Ôn Vũ Nhiên còn dày hơn, không biết có phải cô miêu tả đúng hay không, cô phát hiện, người cô muốn quên, như thế nào lại luôn vô tình xuất hiện trong đầu cô. “Hôm nay anh muốn ăn cái gì?” Cô dừng bước, hỏi hần. Lê Duệ Húc vẫn ngồi yên trên ghế, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. “Ăn gì cũng được.” Mấy chữ ngắn ngủi, sau đó lại tập trung vào một đồng giấy báo, hết trang này tới trang khác, ngoài ý muốn, cô phát hiện hần không hề nhìn tới phần giải trí, cho nên tờ báo trong tay hần thực sự là lãng phí. Ăn gì cũng được, hần không khó ăn, trong lòng Tô Lạc lại hiểu thêm về hần, nhưng cô đã đoán sai rồi, Lê Duệ Húc từ trước đến nay là một người đàn ông hay bắt bẻ cực kì. “Ồ.” Cô khê thốt lên, rồi đi vào trong bếp, thi thoảng có âm thanh cắt thái từ trong phòng bếp truyền ra, bên ngoài có tiếng lật tờ báo, động tác của hai người khiến cho buổi sáng trở nên đặc biệt hơn, cảm giác bình yên, hần cũng chỉ ở cùng với người xa lạ. Lê Duệ Húc ăn xong đồ ăn, cầm cặp da lên chuẩn bị xuất phát, cũng không có cái gì cần dặn dò, cũng không có nói gì, đây chính là tính cách của hần, cô cũng không có tham vọng gì hơn với hần.

71. Q.1 - Chương 71

Tô Tử Lạc ngẩng đầu nhìn ánh nắng bên ngoài nhảy nhót, nụ cười đang dần dần hiện lên, lại biến mất. Cô hít một hơi thật sâu, đi về phía phòng mình, đi qua căn phòng hần cấm cô vào, tay của cô bắt giắc đặt lên nắm cửa, cuối cùng, vẫn là buông tay, lòng hiểu kì của cô lại tới, chỉ là cô biết, có khi không biết so với biết còn tốt hơn. Cô đi vào phòng mình lấy ra một cái bút và một tờ giấy, nơi này không có máy tính cho cô dùng, cô cũng không thể tùy tiện đi vào phòng làm việc của Lê Duệ Húc, cho nên chỉ có thể dùng bút viết

đơn từ chức, sau đó sẽ mượn máy tính của Đường Tình đánh lại, vừa mới viết vài dòng, mắt của cô đã hiện lên vẻ u sầu. Sau này, có khi nào cô giống một con chim nhỏ bị nhốt trong lồng sắt, cứ như vậy bị giam ở đây. Có khi như vậy lại tốt, nếu không, mỗi lần thấy hần, cô không biết mình có thể kiên định được bao lâu. Cô cúi đầu, bắt đầu viết đơn từ chức, cô thực sự không muốn mất công việc này, làm lâu như vậy, có khi đã trở thành một thói quen, một thói quen đáng sợ. Khi cô tới tòa soạn, đã chín giờ, cô đã làm việc ở đây một thời gian dài, ngày nào, cô cũng tới sớm quét dọn vệ sinh, dọn dẹp những đồ bỏ đi, ngày hôm nay, cô nhìn tờ đơn từ chức trong tay, bất đắc dĩ nở nụ cười, một nụ cười chua xót. Cô đi vào, mọi người đã đến gần hết, rất nhanh nghe thấy những giọng nói to nhỏ. “Tô Tử Lạc, đây là cái gì, tại sao cô không dọn bàn cho tôi?” Một cô gái trang điểm xinh đẹp đưa ngón tay chỉ lên một con côn trùng trên bàn, trong mắt có sự ghét bỏ, thứ này sao có thể ở đây chứ, cô tức giận. “Tô Tử Lạc, sao cô chưa rửa chiếc cốc trên bàn cho tôi?” “Tô Tử Lạc, hôm nay cô chưa chuẩn bị đồ cho tôi, tôi làm việc thế nào đây?” “Tô Tử Lạc,...” Tô Tử Lạc ngẩng người nhìn một lượt tất cả đồng nghiệp, cuối cùng cô xoay người, việc này, sau này cô không thể tiếp tục làm, muốn làm cũng là một người khác, có lẽ, sẽ có một người mới thay cô. Từ âm thanh vang tới tai cô, Tô Tử Lạc, Tô Tử Lạc, giật mình, dường như không phải là tên cô, không ngờ tất cả đều trở nên mờ nhạt.

72. Q.1 - Chương 72

Ngón tay cô lướt trên bàn phím, đánh đơn từ chức của chính mình, cô chăm chú, nghiêm túc đánh, chỉ sợ sẽ đánh sai chữ. “Lạc Lạc, cậu từ chức thật sao? Có phải vì Ôn Vũ Nhiên không, cậu từ chức như vậy, cuộc sống sau này cậu định thế nào?” Đường Tình đứng bên cạnh, khuyên Tô Lạc, cô đã nói lâu như vậy, Tô Lạc không nghe chút nào sao? Có phải những lời cô nói là đàn gây tai trâu. “Ừm.” Tô Lạc nhẹ nhàng gật đầu, đơn từ chức đã đánh rồi, có gì là giả sao? Nguyên nhân cô từ chức không chỉ vì Ôn Vũ Nhiên, còn vì một người khác, cô nghĩ, hẳn chắc không mong người khác biết được quan hệ của bọn họ, cho nên chuyện này, cô không nói cho Đường Tình, nếu không cái miệng rộng của Đường Tình sẽ truyền tới đâu, không biết sẽ làm ảnh hưởng gì tới người đàn ông đó. “Lạc Lạc, cậu đừng từ chức được không, tớ không muốn.” Đường Tình không ngừng kéo nhẹ áo Tô Lạc, họ đã cùng nhau tốt nghiệp, cùng nhau làm việc ở đây, cho dù có cô đơn, thì vẫn có hai người, nghĩ tới sau này chỉ có một mình, Đường Tình cảm thấy rất buồn. “Tớ vẫn ở đây mà, tớ chỉ không đi làm nữa, cậu vẫn sẽ ở đây.” cô cười cười, ý cười ảm đạm, cô có thể đi đâu, chẳng qua chỉ từ bỏ công việc, nơi đây lưu giữ rất nhiều kỉ niệm của cô, niềm vui nỗi buồn, có hạnh phúc, có bất hạnh. Đường Tình không thể ngăn cản được, cuối cùng bất lực ngồi xuống chiếc ghế, cảm giác chán nản nhìn Tô Lạc. Cho đến khi Tô Lạc đánh xong đơn từ chức, cô mới biết, tất cả đều đã kết thúc, cô sẽ từ chức. Không ngờ, có một ngày cô nhất định từ bỏ công việc này, cả quản lý và Đường Tình đều muốn giữ cô lại, cô chỉ cười nhạt lắc đầu, tất cả đều đã muộn. Cô thu dọn đồ đạc của mình, thật ra cũng chỉ có một chiếc cốc, cô ôm chặt nó vào lòng, giống như đang ôm bảo bối của mình, đây là thứ Ôn Vũ Nhiên tặng cô, cho nên cô rất quý trọng, cho dù bây giờ hai người đã chia tay, không ở cùng một chỗ nữa, cô vẫn xem chiếc cốc này như bảo bối của mình, người ở lại đều biết, tình yêu mất, chỉ còn lại hoài niệm, không phải sao? Bất kể là vì nguyên nhân gì, cô vẫn tin tưởng giữa bọn họ có tình yêu, cô vẫn ôm chiếc cốc, trước ánh mắt u oán của Đường Tình, từng bước một bước ra khỏi tòa soạn, giống như cô bước khỏi một thế giới, bước ra khỏi quá khứ, một quá khứ đã chết. Cô cười khổ, nhìn tới một chiếc xe dừng trước cửa, gương mặt cứng đờ, cô sửng sốt, thật không ngờ hần lại ở chỗ này để đợi cô, trước kia cho dù hai người có là người yêu, hần cũng không chờ cô. Hiện tại, hần đến đây, nhưng cô lại không hề mong đợi. Cô không muốn làm người thứ ba, cũng không muốn phá hỏng hôn nhân của người khác, cho dù có yêu nhiều đến mấy cũng vậy, coi như trái tim cô vẫn vì yêu hần mà loạn nhịp, vì hần mà đau đớn, nhưng cô vẫn phải rời đi, cô có lòng tự trọng, có sự kiên định, cô xoay người, đi ngược lại với hần. Ôn Vũ Nhiên tắt máy, mở cửa xe, đi nhanh tới, trong đôi mắt hần hiện lên vô vàn đau khổ, bây giờ cô đến gặp mặt hần cũng không muốn sao? Thậm chí không muốn đi cùng một con đường với hần. “Lạc Lạc,” vẫn là giọng nói Tô Lạc nghe hoài không chán, còn bây giờ Tô Lạc không muốn tiếp tục nghe nữa, bởi vì, cô cảm nhận những âm thanh này đang đâm thẳng vào trái cô, đau đớn. Cô cố gắng bước nhanh hơn, nhưng cho dù cô có nhanh hơn nữa, cũng không có cách nào nhanh hơn đôi chân của người đàn ông này. Còn hần sao có thể để cô đi như vậy. “Lạc Lạc... Em muốn đi đâu?” Tay Ôn Vũ Nhiên mạnh mẽ kéo Tô Lạc lại, trong mắt lộ rõ sự chán nản, rõ ràng,

hắn không nên làm thế nhưng hắn không chịu được, vẫn là không thể kìm lòng, hắn muốn gặp cô, thật sự muốn gặp cô. “Về nhà,” Tô Lạc thản nhiên nói, cô cố gắng xóa bỏ cảm giác rung động trong tim, cô phát hiện, mọi thứ lại khó khăn tới như vậy, tay hắn vẫn ấm áp như trong quá khứ, làm cho cô lưu luyến. Nhưng....

73. Q.1 - Chương 73

Hắn đã thuộc về cô gái khác, người của hắn, hôn nhân của hắn, một cô gái có tư cách đứng bên cạnh hắn, người đó đã không còn là Tô Lạc. “Nhà, Lạc Lạc, nhà của em là sao, em ở đâu...” Ôn Vũ Nhiên từ phía sau đột nhiên ôm chặt lấy Tô Lạc, cảm giác tim mình đau thắt lại, Lạc Lạc nói cô có nhà, nhà của cô ở đâu, nhà của cô chẳng phải đã không còn, hiện tại đến ngay cả công việc cũng không có hay sao? Nơi nào là nhà của cô ấy? Tô Lạc chặt vật khe hít hít mũi, nhà? Cô đương nhiên có, nhà của Lê Duệ Húc chính là nhà của cô, chỉ là ngôi nhà như vậy không biết có ý nghĩa gì với cô. Ánh mắt cô trở nên yếu đuối, cảm giác ủy khuất nói không lên lời, cô nhìn chiếc cốc trong tay mình, thứ này từng là bảo bối của cô, lúc này lại chỉ có một mình cô đơn đến như vậy, giống như cô thật đáng thương. “Lạc Lạc, em vẫn còn giữ chiếc cốc anh tặng em phải không? Anh biết, anh biết em vẫn yêu anh, anh cũng vẫn rất yêu em, xin lỗi, anh xin lỗi.” Giọng nói Vũ Nhiên phủ đầy sự chua xót, “Cha anh xảy ra chuyện, anh chỉ có thể cưới cô ấy mới có thể cứu tập đoàn nhà họ Ôn, đó là con đường duy nhất, không có Ôn thị, cha anh, mẹ anh, gia đình anh, có thể đã không còn...” Hắn nhẹ nhàng than thở, có chút oán giận, bởi vì như thế, hắn mới mất Lạc Lạc, khiến cô không có nhà để về. Tay hắn đặt trên tay Tô Lạc, nắm chặt tay cô, trong tay cô có chiếc cốc, cô còn nhớ, hình ảnh hắn tặng cô chiếc cốc này, hắn còn nói, chiếc cốc hắn đưa cho cốc bình thường, mà còn là cuộc đời của hắn. Bây giờ, chiếc cốc vẫn còn trong tay cô, còn cuộc đời của hắn đã thuộc về người khác. “Lạc Lạc.. Xin lỗi.” Hắn không ngừng lặp lại những lời này, mất đi Lạc Lạc, khiến cho Ôn Vũ Nhiên đau đớn như thế, đến ngay cả hô hấp cũng thấy đau. Tô Lạc nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt đang trào ra, lăn dài rơi xuống như những viên pha lê. “Chúng ta... Vì sao lại trở thành như vậy, vì cái gì...” Cô cứ như vậy dựa vào trong lòng Ôn Vũ Nhiên, gào khóc, cô rất ít khi khóc lớn như vậy, cô luôn khóc trong cảm nín, luôn kiềm chế, rất ít khi khóc thành như thế này, dường như trái tim cô đã tan nát hết rồi. Hai người cứ đứng đó ôm nhau không quan tâm ai khác, dường như, bọn họ đã quên mất thân phận của mình, cũng quên mất cả hai đều đã kết hôn, bọn họ đã trở về như lúc trước, lại phát hiện, quá khứ đã cách bọn họ quá xa.

74. Q.1 - Chương 74

Đột nhiên cô thoát khỏi vòng tay của Vũ Nhiên, có lẽ là định mệnh, chiếc cốc trên tay cô rơi xuống mặt đất, phịch một tiếng, giống như trái tim bọn họ vỡ vụn, chiếc cốc đã không còn, cả đời bọn họ cũng đã không thuộc về nhau. Tô Lạc nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, môi của cô khẽ nhúc nhích, ngón tay nắm chặt, không còn cảm giác đau. Ôn Vũ Nhiên cũng lặng người đi, ngơ ngác nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, cho đến khi Tô Lạc rời khỏi bàn tay hắn, chạy về phía trước, trong mơ hồ, có thể thấy những giọt nước mắt lưu lại dưới cằm cô, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh, xinh đẹp và đau thương. “Lạc Lạc...” Khi Vũ Nhiên kịp phản ứng lại, đã không còn thấy hình ảnh của Tô Lạc, hắn nhìn xung quanh vẫn không tìm thấy cô. Giống như cô đã biến mất khỏi thế gian này, cho dù hắn có đi tìm thế nào, cũng không thể tìm được, hắn chỉ có thể mỗi ngày chờ đợi ở đây, nhưng khi hắn chờ tới lúc gặp cô, cô lại đi nơi nào? Hắn ngồi xổm xuống, hàng lông mày nhíu chặt lại, trên mặt sự đau khổ bao trùm, tay hắn cẩn thận nhặt lên từng mảnh vỡ nhỏ. Một đôi giày cao gót đứng trước mặt của hắn, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thoáng quá, rồi lại tiếp tục nhặt những mảnh vỡ. “Ôn Vũ Nhiên, anh coi tôi là cái gì, người làm ấm giường cho anh sao? Tôi là vợ anh, anh vẫn còn muốn có người đàn bà kia sao, làm sao anh có thể,” Tề Trứ San hung hăng giậm chân mình, cô không bằng người đàn bà kia sao? Rõ ràng họ đã kết hôn, mỗi ngày đều ngủ trên một giường, mỗi ngày đều làm những chuyện thân mật nhất giữa nam nữ, vì sao, trong lòng của hắn không thể quên người đàn bà đó. Ôn

Vũ Nhiên đứng lên, đưa tay vào trong túi áo, nhìn Trữ San. “Đúng, cô là vợ tôi, xứng đáng với cái danh vợ tôi, cơ thể của tôi đưa cho cô, hôn nhân cũng cho cô, tự do cũng cho cô, thế nhưng...” Hấn chỉ chỉ vào ngực mình, chỉ vào trái tim hấn, “Nơi này, vĩnh viễn đều thuộc về cô ấy, không có ai khác có thể thay thế.” Hấn nói xong, cũng không nhìn cô, xoay người đi, hấn không biết cô đã dùng biện pháp gì để Lê Duệ Húc đưa ra điều kiện này, dùng chính cuộc đời sau này của mình để cứu lấy tập đoàn Ôn thị, hấn chấp nhận, hấn làm, cho nên đây là sự trừng phạt đối với hấn, hấn đã mất đi cô gái mình yêu nhất. Chỉ là, Lạc Lạc không làm gì sai cả, vì sao lại bắt cô chịu tất cả mọi chuyện, hấn đã phản bội cô, tất cả vết thương của cô là do hấn gây lên. Tề Trữ San đứng sau lưng hấn, trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi những gì hấn vừa nói, ý tứ của hấn có phải là hấn vẫn yêu người đàn bà đó, còn cô chẳng là gì trong trái tim hấn. “Húc, em rất sợ,” cô đột nhiên quay đầu lại, giang hai tay ra ôm lấy người đàn ông không biết đứng từ sau cô từ lúc nào, dường như chỉ cần cô cần hấn, hấn nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh cô, vô điều kiện ở bên cô, giúp cô. “Húc, em rất sợ cô ta sẽ xuất hiện, hấn nói trái tim hấn thuộc về cô ta, anh nói xem, cô ta có phá hỏng tất cả những gì em vất vả để có được hay không?” Cô dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng Duệ Húc. “Cô ta sẽ không thể cướp đi cái gì của em, cái gì là của em, sẽ không ai cướp đi được.” Ánh mắt hấn lạnh lùng, lông mày hấn nhíu lại có chút ý nhạo báng, hấn không hài lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong mắt hiện lên ý nghĩ đùa cợt.

75. Q.1 - Chương 75

Bà Lê của ta, việc hôm nay cô làm, thật là quá tốt. Tay hấn nhẹ nhàng vuốt về mái tóc dài của cô gái trong lòng, mùi hương trên tóc cô khiến hấn có chút say mê, nhưng lần đầu tiên, tim của hấn cảm thấy xa lạ. Tô Lạc vô hồn về tới biệt thự nhà họ Lê, nơi này thật sự rất lớn, chỉ có điều tất cả mọi thứ đều toát lên vẻ lạnh lẽo, cô đi vào, bàn tay luôn đặt trên lồng ngực. Ngón tay mảnh khảnh trắng bệch, cô nắm chặt áo trên người mình, cảm nhận đau đớn từ con tim, cô không thể chịu nổi nữa, cô dùng sức hít thở, dần dần buông tay xuống. Trong tay cô trống trơn, cái gì cũng không còn. Chiếc cốc đó, cô lại nắm chặt bàn tay của mình. Đầu ngón tay đau đớn. Cô ngồi trên ghế sa lon, đây là chỗ Lê Duệ Húc thường ngồi, chiếc bàn trà xinh đẹp làm từ đá cẩm thạch, trên mặt bàn vẫn còn những tờ báo buổi sáng hấn còn chưa xem hết, vẫn là những thông tin về các doanh nghiệp, cô thấy rất phức tạp, không thể hiểu được. Cô khẽ cúi mặt xuống, trước mắt hiện lên một tầng sương mù, tất cả đều mờ nhạt, cho đến khi cô ngẩng đầu lên, trên gương mặt lộ đầy sự chua xót. Cô không ngừng hít thở, đôi mắt khẽ chớp, hàng lông mi đã ướt đẫm. Không biết qua bao lâu, khi sự khó chịu đã vơi bớt, cô mới đứng lên, cảm giác cả người không còn chút sức lực. Cô đi về phía phòng bếp, cho dù là muốn đi nghỉ ngơi, rất muốn ngủ một giấc thật sâu, cô vẫn nhớ, vị Lê tiên sinh đó, sắp trở về rồi. Đứng trong phòng bếp, cô đột nhiên có cảm giác hoảng hốt, không biết cuộc sống của cô rồi sẽ ra sao, không có mục đích, cô như một chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, chỉ có thể ở mãi nơi này, nếu như vì yêu hấn, cô sẵn sàng chặt gãy đi đôi cánh của mình, nhưng bây giờ cô không yêu hấn, vẫn phải chấp nhận từ bỏ sự tự do của mình. Có khi cô vẫn có thể đổi lại sự tự do của mình, nhưng cô vẫn chọn nhà. Trong phòng bếp liên truyền tới những âm thanh thái gạo. Rất nhanh sau đó, cô đem đồ ăn bưng lên trên bàn, giống như những ngày qua... Cô nhìn đồng hồ, bình thường giờ này hấn đều đã ngồi trên ghế sa lon chờ ăn cơm, hôm nay, vẫn chưa về sao? Có phải công ty quá bận, cô biết, quản lý một công ty lớn, nhất định sẽ rất bận rộn, về muộn cũng là chuyện bình thường. Cô ngồi trên ghế sa lon, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, thực sự cũng không hấn là đang đợi Duệ Húc, cũng không phải là trông mỗi con mắt, cô chỉ lo lắng đồ ăn mình làm, nếu bị nguội lạnh, sẽ rất khó ăn, rất lãng phí. Lại chờ thêm một lát, cô đứng lên, đi hâm nóng lại thức ăn, cánh cửa sau lưng cô mở ra, cô có chút bất ngờ, hơi xoay người lại, cô cảm nhận được mùi thuốc lá theo làn gió lướt qua mũi cô, sau đó là một mùi nước hoa của phụ nữ. “Húc, không cần vội vã như vậy, chúng ta đi về phòng.” cô gái trong lòng Lê Duệ Húc thỉnh thoảng lại luồn eo thân thể gợi cảm, bộ ngực căng tròn cọ cọ trên ngực Duệ Húc, trêu đùa hấn.

76. Q.1 - Chương 76

“Không phải em rất muốn sao?” Lê Duệ Húc dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm cô gái trong lòng, gương mặt trang điểm kĩ càng, xinh đẹp cuốn hút, cơ thể nóng bỏng, gương mặt của thiên sứ, cô gái này mới nổi trong giới giải trí, hóa ra đằng sau gương mặt thiên sứ lại là một người phóng đảng như vậy. Hấn lạnh lùng nhìn Tô Lạc đứng chết chân tại chỗ, hấn chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh khốc như vậy. “Húc, người đàn bà kia là ai?” Cô gái trong lòng hấn khiêu khích nhìn Tô Lạc, đánh giá cô từ đầu tới chân, cuối cùng nhàm chán khẽ cong đôi môi đỏ mọng, dáng người không có, gương mặt bình thường, không bằng một phần mười của cô. “Cô ta...” Lê Duệ Húc thản nhiên nhìn Tô Lạc, trong mắt có sự châm chọc, “Em hỏi cô ta là ai? Tất nhiên là người anh bỏ tiền ra mua, là người giúp việc của anh, em nói xem...” “Một con chó nhỏ...” Từng câu chữ lạnh lùng từ miệng hấn truyền tới cô, trái tim cô đau đớn, vì lời hấn nói ra, trái tim như bị đập xuống. Một con chó nhỏ... Hóa ra cô ở trong lòng hấn, là như vậy sao? Ngón tay cô khẽ run rẩy, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay, thỉnh thoảng có tia lấp lánh, khiến mắt cô khó chịu, giống như chiếc kim châm khiến cô đau đớn. Môi của cô tái nhợt đi, lời gì cũng không nói được, cô muốn nói gì, cô có thể nói gì đó vì bản thân mình, nói mình là vợ của Duệ Húc, ai sẽ tin chứ? Cô xoay người, không muốn nhìn sự lạnh lẽo và châm chọc trong mắt bọn họ, con người cho dù có thấp hèn, cũng có tôn nghiêm của mình, còn cô chẳng có gì, ngay cả chút tự trọng cuối cùng cũng đã mất rồi sao? Không biết cảm giác kia là gì, cô chỉ cảm giác tim như có hàng vạn mũi kim châm, đôi mắt mở lớn, khóe mắt ngập nước, cô muốn đưa tay lên gạt đi, cuối cùng cô không làm gì cả, bước từng bước về phía nhà bếp. Phía sau cô thì thoảng truyền tới tiếng cười của cô gái, như từng cây kim dài mà mỏng xuyên vào tai cô, cô hé miệng cố gắng hô hấp, cô không thể ngăn cản dòng lệ sắp chảy ra. “A... Hóa ra là người giúp việc của anh, thực sự rất xấu nha.” cô nghe được những lời nhận xét bề ngoài của cô, Tô Lạc thản nhiên cười, tướng mạo là trời sinh, cô không thể thay đổi, xấu, là xấu, chỉ cần cô không cảm thấy mình xấu là được rồi. “Đi thôi, Húc, chúng ta đi lên tầng.” tay của cô gái hướng tới bộ ngực của hấn, trên mặt ngập tràn tham vọng tình dục. Ánh mắt Duệ Húc lộ ra sự lạnh lẽo, nhìn nhón tay cô gái vuốt ve ngực mình, môi khẽ nhếch lộ rõ sự khinh thường, đúng là một người thanh thuần “dục” nữ a. Hấn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô ta, không nhìn qua Tô Lạc, khi hấn nhìn thấy một bàn đồ ăn, ánh mắt trầm xuống. Chỉ một giây mà thôi, hấn ôm lấy cô gái lên tầng, tiếng cửa phòng đóng sầm lại, phá vỡ tim cô, cô không biết mình có buồn không, nhưng cô thực sự thấy khó sống. Cô ngẩng đầu lên, tay đặt lên má, lạnh, cô đã khóc sao, vì sao cô lại khóc... Vì câu nói kia của hấn, phá nát tự trọng của cô.

77. Q.1 - Chương 77

Cô dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, không có vấn đề gì, từ nhỏ Tô Lạc đã như vậy, cô đâu phải chưa bị mắng, cũng bị chế giễu rất nhiều, cô sớm đã có thói quen, không ai yêu cô cũng không sao, chỉ cần cô yêu chính mình là được. Cô đem đồ ăn mình làm, hâm nóng lại, không ai ăn, cô sẽ ăn. Ngồi ở trên ghế, trên bàn là các món ăn cô cẩn thận làm, ngày thường có hai người ăn, mà đa số là Duệ Húc ăn, cô cầm đĩa lên, ăn thức ăn mình làm, dù chỉ có một người, cô cũng có thể cười. Cố gắng nở một nụ cười, vô tình nhìn cánh cửa phòng hấn đóng chặt, nụ cười tắt ngấm, cô rúc người vào ghế sofa, bọn họ đã ở trong phòng hơn một giờ, cô chỉ có thể ngồi ở đây, không dám lên lầu, bởi vì, cô sợ, sợ nghe được âm thanh từ phòng của hấn. Thứ âm thanh đó sẽ khiến tim cô càng khó chịu, giống như bị kiến cắn, cắn rất nhẹ nhưng rất đau. Cô nhìn màn đêm dần buông xuống, cho đến khi ánh đèn rơi vào mắt cô, cô như người vô hồn. Hấn có phải cũng giống như Vũ Nhiên, ôm hôn một cô gái khác, ân ái với cô gái khác, thích một cô gái khác, cô biết, chỉ là cô không có tư cách để ghen tị. Không biết ngồi bao lâu, cô cảm thấy chân mình tê rần đi, đứng lên, đi vào trong phòng bếp, đun ỉnh một cốc sữa nóng, cô vừa định cầm cốc sữa lên uống, một bàn tay lớn đã lấy đi chiếc cốc của cô. Không biết có phải cô quá mãi suy nghĩ hay không, một người đàn ông đứng sau lưng cô lâu như vậy, cô cũng không phát hiện ra. Cô đột nhiên xoay người lại, thấy Lê Duệ Húc cầm cốc sữa uống một hơi hết sạch, ánh mắt màu trà nhìn chằm chằm cô, trong mắt chứa đầy sự xa cách và lạnh lùng, còn gì nữa, cô cũng không rõ. Áo ngủ của hấn phanh ra, không thêm để ý mình lộ ngực, trên lồng ngực vết móng tay còn rõ, có thể thấy vừa rồi bọn

họ làm chuyện gì, có bao nhiêu nhiệt tình cùng điên cuồng. “Sao vậy, cô đang ở đây nghĩ về người đàn bà kia, có phải cô cũng muốn leo lên giường của tôi, làm một bà Lê có danh có thực?” Ngừ điệu đùa cợt, hấn cầm chiếc cốc để lên bàn, vòng hai tay trước ngực nhìn gương mặt tái nhợt của cô. “Cô ghen tị với cô ta,” hấn bỗng dừng lại, ngừ khí như vậy, âm điệu như vậy, khiến ắt cô hồng lên, “Không..” cô lắc đầu, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ qua, thật sự đều không có, bọn họ khi đó, trừ mảnh giấy kết hôn, còn có cái gì. “Cũng là cô nghĩ tới người đàn ông khác.” Lê Duệ Húc cười lạnh một tiếng, đem toàn bộ phản ứng của Tô Lạc thu vào trong mắt, nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống, hấn đột nhiên cảm thấy bức mình.

78. Q.1 - Chương 78

Hấn ghét con gái khóc, ngoại trừ Tề Trữ San, nhưng nước mắt của cô gái này, khiến cho hấn muốn bóp chết sự xúc động của cô. “Quả nhiên là xấu.” hấn buông hai tay xuống, đi nhanh ra ngoài. Tiếng bước chân lên lầu vang lên, không ai phát hiện, trong mắt Tô Lạc, sự tổn thương cùng mất mát hiện rõ. Cô xoay người, lau nước mắt trên mặt mình, dù có lau như thế nào, cũng không thể xóa đi. Nếu người này chán ghét cô như vậy, vì sao, lúc trước lại muốn kết hôn với cô. Vì sao? Vì sao? Không ai có thể cho cô một đáp án, chính bản thân cô cũng không thể, cô lại cầm lên một cái cốc, nắm chặt chiếc cốc trong tay, cúi đầu, uống nước, bây giờ cô, uống cái gì cũng cảm thấy đắng. Cái gì cũng cảm thấy chất. Làm cái gì... Cũng đều là ... Sai. Cô đi lên tầng, do dự bước từng bước lên trên cầu thang, đi lên tầng, thân thể không tự chủ rùng mình, bởi vì... Bên tai truyền tới âm thanh của hai người ân ái, rất chói tai. Cô chạy thật nhanh vào trong phòng mình, gương mặt trắng bệch. Lê Duệ Húc mặt không đổi sắc đẩy cô gái ra, sau đó cầm lấy áo ngủ mặc vào, cô gái trên giường bị hấn ép cho nằm nguyên tại chỗ không nhúc nhích. “Anh yêu, anh thực sự lợi hại, em yêu anh chết mất.” Cô gái khẽ quay người, đôi môi đỏ mọng cong lên, nhìn người đàn ông quyền rũ trước mặt, đáng tiếc, cô chỉ là tình nhân, nếu biến thành vợ hấn, cô có chết cũng rất thỏa mãn. Người đàn ông này, chính là cực phẩm, bất kể là lúc nào cũng khiến người khác mê muội, nhất là ở trên giường, giống như dã thú, khiến cô có cảm giác như bị hành hạ sắp chết. Người đàn ông này, không phải là thiên sứ, chính là một ác ma, một ác ma khiến cho người con gái không thể rời xa, bị hấn nuốt sống cũng chấp nhận. “Yêu...” Khóe môi Duệ Húc nhếch lên lạnh lẽo, “Tình yêu của cô vẫn lên dừng ở trên thân thể thì hơn,” Cái Lê Duệ Húc cần chính là thân thể của cô ta, cái yêu mà cô ta nói là yêu tiền của hấn, còn con người hấn, tùy cô ta. Hấn đứng lên, đi ra ngoài. “Anh yêu, anh muốn đi đâu?” Cô gái xinh đẹp chớp mắt, trên mặt vẫn là lớp trang điểm dày cộm, không biết lau đi sẽ như thế nào. “Tôi không có thói quen ngủ chung với phụ nữ.” Lê Duệ Húc đi tới cửa, để lại câu nói lạnh như băng, khiến toàn thân cô run rẩy, vừa rồi bọn họ kịch liệt quấn lấy nhau, cô cho là hấn ham muốn cô, không ít thì nhiều cũng sẽ thích cô một chút, xem ra, cô đối với hấn cũng giống như những cô gái khác, chỉ là đối tượng tình một đêm của hấn. Cô rúc mặt vào gối, thật khó mà tưởng tượng nổi, người phụ nữ như thế nào sẽ chiếm được người đàn ông sắt đá như viên kim cương này. Nghĩ đến đây, trong lòng cô nổi lên sự ghen tuông rất đậm, bất kể là ai, cũng không phải là cô. Lê Duệ Húc, anh đúng là một người đàn ông đáng sợ, yêu tiền của anh so với yêu bản thân anh còn may mắn hơn. Cô giơ bàn tay lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, người đàn ông này thật hào phóng, chiếc nhẫn kim cương giá trị không phải là nhỏ, người đàn ông kia, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, muốn tới đây một lần nữa, trong lòng cô càng ngày càng chua. Nơi này thật tốt, đồ dùng trong nhà màu tối, giống như người đàn ông kia, quả nhiên là phong cách của hấn, không biết cô còn có cơ hội để tới đây không. Lê Duệ Húc không có đi, đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa ngoài cùng bên trái, cô ta thật biết chọn phòng, môi của hấn khẽ mím lại, hấn đi xuống dưới tầng, lúc này đã là nửa đêm, nhưng hấn không hề buồn ngủ, cho dù đã phát tiết không ít trên người cô gái kia, hấn vẫn không cảm thấy bị mệt mỏi, thậm chí hấn còn cảm thấy tỉnh táo hơn.

79. Q.1 - Chương 79

Hắn ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, ngón tay kẹp điều thuốc, hắn không hút, mãi chìm đắm trong những suy nghĩ của chính mình, cho đến khi đầu ngón tay thấy nóng bỏng, hắn mới vội vàng tắt điều thuốc trong tay đi, trong không khí vẫn lưu lại mùi thuốc lá. Hắn ho nhẹ một tiếng, trong bụng hắn truyền ra những tiếng kêu, đúng là, phát tiết tốn không ít tinh lực làm hắn đói bụng, thời điểm này, rõ ràng hắn không thể ăn thứ gì cả, hắn rót ین một cốc nước, ngồi xuống chỗ cũ, cố gắng chịu cơn đói, bụng của hắn thỉnh thoảng lại truyền tới âm thanh, mặt hắn vẫn không chút biểu cảm. “Anh đói bụng sao?” Thanh âm có chút buồn ngủ truyền tới, thân thể Lê Duệ Húc khẽ thẳng dậy, nhìn thấy cô gái đứng trước mặt mình, ánh mắt cô hồng hồng, không biết bởi vì cô vừa ngủ dậy, hay cô vừa khóc, dù sao nhìn cũng khá tiêu tụy. Lê Duệ Húc không nói gì, nhìn chăm chăm, ánh mắt màu trà không chút cảm xúc, trên mặt hắn có chút chật vật, hắn đói bụng, tuy hắn không nói gì, nhưng bụng của hắn rất thành thật đã cho cô biết. Mối Tô Lạc khẽ nhúc nhích, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của hắn, cô nhợt nhạt cười, “Tôi giúp anh hâm nóng lại cơm.” cô đi vào trong bếp, lấy đồ ăn trong tủ lạnh, cô vẫn chưa động đũa qua thức ăn đó, hắn có thể ăn rồi, ngón tay của cô khẽ run, nhìn nhìn bên ngoài, cảm nhận người đàn ông kia vẫn không hề nhúc nhích, vẫn ngồi trên ghế sofa. Khi thực cô không biết xảy ra chuyện gì, buổi sáng quan hệ của bọn họ vẫn tốt lắm, bây giờ thì giống như kẻ thù vậy, cô đoán không ra, cũng không rõ. Cô thở dài một hơi, cô chuyên tâm hâm nóng lại thức ăn cho hắn. Đợi cho tới khi cô bưng thức ăn ra ngoài, Lê Duệ Húc vẫn ngồi ở đó, ánh mắt màu trà che giấu hết tâm sự. “Những thứ này, tôi vẫn chưa có ăn,” Tô Lạc đặt đồ ăn nóng lên trên bàn, cho dù chỉ là đun nóng lại, đối với một người đàn ông đang đói bụng, vẫn khiến cho ngón tay họ động dậy. “Nếu, anh muốn ly hôn, tôi sẽ không ngăn cản,” Tô Tử Lạc cố gắng nở nụ cười thật tươi, nụ cười kia lại càng chua xót hơn, chuyện kết hôn giữa bọn họ thực sự là rất kì lạ, nếu hắn thực sự hối hận, cô cũng sẽ đồng ý. “Anh yên tâm, tôi không cần bất kì cái gì cả.” Cô không thiếu tay thiếu chân, có thể kiếm tiền nuôi sống chính mình, hơn nữa tất cả những thứ ở đây đều là của hắn, cô sẽ không lấy bất cứ thứ gì của hắn. Cuối cùng Lê Duệ Húc cũng nhìn về phía bàn ăn, hắn đứng lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm nụ cười miễn cưỡng của cô. “Ly hôn? Có phải cô muốn tìm tình nhân mới lại tình xưa không, à, không phải, là tìm người tình cũ mới đúng.” Lê Duệ Húc lạnh lùng cười, “Cô muốn ly hôn, kiếp sau đi, trừ khi... cô chết.” Hắn tàn nhẫn nói xong, quay người đi nhanh lên tầng, để lại Tô Lạc với vẻ mặt bị thương, còn có cả một bàn đồ ăn bốc khói. Tô Lạc cúi đầu, lông mi thật dài khẽ động, hôm nay, cô đã bị tổn thương quá nhiều, mà cô vẫn không rõ, rốt cuộc mình đã là sai cái gì, để cho hắn tức giận như vậy. Cô lại để những thức ăn đó vào trong tủ lạnh, không biết ngày mai còn có thể ăn không? Cô ngẩng đầu lên, trái tim đau đớn đến cực hạn.

80. Q.1 - Chương 80

Lại là một buổi sáng, đồng hồ sinh học đã đánh thức Tô Lạc dậy, cô ngồi dậy, chôn đầu mình vào trong gối, cô đã không phải đi làm nữa, không sống cuộc sống nhộn nhịp nhanh chóng nữa, cô giống như một người già về hưu vậy, nhưng cô vẫn sẽ mệt như vậy, không phải thân thể mệt mỏi, mà là trái tim càng ngày càng mệt mỏi. Mặt trời vẫn chưa lên, mà cô đã dậy rồi, cô chuẩn bị điễm tâm cho hắn, không biết hắn có ăn không, nhưng cô vẫn muốn đi làm. Cô càng ngày càng không thể hiểu được người đàn ông này, rõ ràng hắn chán ghét cô, vì sao lại muốn kết hôn với cô, lại không muốn ly hôn. Cô đi ra ngoài, ngẫu nhiên nhìn thấy cửa phòng hắn vẫn đang đóng, bọn họ vẫn còn đang ngủ, cô cười khổ, đôi khi, cô cũng nghĩ, nếu Vũ Nhiên không cưới người khác, nếu hai người họ có thể kết hôn, như vậy cô nhất định sẽ rất hạnh phúc, mỗi ngày cũng sẽ tỉnh lại trong lòng người đàn ông mình yêu, sau đó đi làm bữa sáng, bọn họ còn có thể có một đứa con đáng yêu, cô đột nhiên thấy hốc mắt nóng lên, vội vàng chớp mắt. Chuyện này không thể nào xảy ra, còn muốn nghĩ cái gì chứ. Đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, những thức ăn trong tủ lạnh vẫn chưa ai động vào, trong mắt cô có sự mất mát, rất nhanh, cô lấy lại tinh thần, cô còn rất nhiều chuyện muốn làm, cho nên cô không muốn cả ngày đều suy nghĩ linh tinh, nếu không một ngày nào đó cô sẽ điên mất. Trong một căn phòng trên tầng hai, phòng của Lê Duệ Húc, có tiếng mở cửa, một cô gái từ bên trong chạy ra, cô đã sửa soạn lại, bề ngoài thuần khiết, đôi mắt to dễ thương, không thể không nói, cô gái này lớn lên rất đẹp, rất mê người, cho nên, Lê Duệ Húc mới tìm tới cô, chỉ là có mẹ người đến mấy, có xinh đẹp đến mấy, cũng

vẫn không thể nào có được trái tim của người đàn ông kia. Cô chính là ngôi sao nữ mới nổi, Tống Thái Y, cái tên thật dễ nghe, người cũng xinh đẹp, ngoại trừ những thứ đó, cuộc sống sinh hoạt của cô thật không nên để người khác biết. Cô đi xuống cầu thang, nhìn xung quanh căn biệt thự xa hoa, cô không muốn đi khỏi nơi này một chút nào, đi khỏi đây, không biết tới khi nào mới có thể quay lại, lại càng không biết người đàn ông kia khi nào thì nghĩ tới cô. Ngón tay cô xoa nhẹ lên chiếc nhẫn, thật sự cô rất luyến tiếc một người đàn ông vừa anh tuấn vừa nhiều tiền như vậy, tuy cô vẫn luôn biết làm thế nào, nhưng vẫn có chút không cam tâm, con người nha, lòng tham là vô đáy, cô cũng đâu phải ngoại lệ. Bên trong phòng khách, có một mùi hương của hoa hồng thật thơm, trên bàn có một lọ hoa hồng trắng vừa mới cắt, bên cạnh còn có mấy quyển báo mới xếp ngay ngắn, cả phòng khách được quét dọn sạch sẽ, cẩn thận. Cô ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Tô Lạc đang bưng đồ ăn đi tới, Tô Lạc khoác tạp dề, từ đầu tới chân giống như một người giúp việc. “A, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là người giúp việc.” Tống Thái Y khinh thường nhìn Tô Lạc, không có một cô gái nào thích bên cạnh người đàn ông của mình có một cô gái khác, đến người giúp việc cũng không được, nhất là nơi đây lại chỉ có một mình cô ta là nữ, lại càng không thể tồn tại như vậy bên cạnh bọn họ. Tô Tử Lạc không nói gì, cô ấy nói cô là người giúp việc thì chính là người giúp việc đi, cô không muốn cãi vã, cũng không muốn lãng phí thời gian khiến mình khó, cũng khiến cho người khác không thoải mái.

81. Q.1 - Chương 81

Cô đặt đồ ăn mình làm lên trên bàn. “Đây là cái gì, cho heo ăn sao? Sao lại khó ăn như vậy?” Tống Thái Y cầm dưa ăn một miếng, vội vàng nhổ ra, cô chính là muốn gây sự, đồ ăn rõ ràng không khó ăn, cô lại chê Tô Lạc làm không ra gì, đây chính là bản năng của người phụ nữ, cô chán ghét bất kỳ cô gái nào ở bên cạnh Lê Duệ Húc. Hơn nữa trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, cô gái này không phải đơn giản chỉ là người giúp việc. Tô Lạc quay đầu nhìn thoáng qua cô, “Tôi biết, tôi làm không tốt, nếu cô muốn ăn, bên ngoài có rất nhiều món ăn.” Tô Lạc vẫn cười, đối với sự chê bai của người khác, cô nhận, dù có quá đáng, cô cũng không để ý tới. Chỉ cần cô biết, cô không có kém như người khác nói, hơn nữa, những thứ đó làm ra đâu phải cho cô ấy ăn. Nụ cười trên mặt Tô Lạc, khiến cho Tống Thái Y càng khó chịu, mặt cô ta lạnh lùng, cầm một cốc sữa lên uống, Tô Lạc nhìn cốc sữa trong tay Thái Y, trong mắt thoáng hiện tia đau lòng. Cốc sữa đó là của cô, cô còn chưa kịp uống. “Đây là cái gì, sao lại khó uống như vậy? Mau mang cho tôi một cốc sữa dê.” Tống Thái Y đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn, nhìn Tô Lạc chằm chằm. Tô Lạc thở dài một cái, “Xin lỗi, ở đây không có nuôi dê.” nếu quả thật có nuôi, hoa hồng của Lê Duệ Húc đã bị ăn sạch rồi. “Cô...” Tống Thái Y mới phát hiện mình vừa nói một câu ngu xuẩn tới mức nào, tức tái mặt. Cô tức giận ngồi trên ghế, vốn tâm tình đã không tốt, lúc này thức sự rất khó chịu. Tô Lạc lại đi ra, bưng một bát cháo đặt trên bàn, sau đó đưa tay lau mồ hôi trên trán, có thêm một người xa lạ khiến cô không quen, cô cũng chỉ có thể làm việc của mình. Tống Thái Y nhìn thấy thứ gì đó lấp lánh trên ngón tay Tô Lạc. Trước mắt Tô Lạc xuất hiện một bóng đen, cô mới giật mình thấy tay mình bị cầm chặt. “Tại sao trên tay cô lại có thứ này?” Một tiếng nói chói tay truyền tới tai cô, khiến màng nhĩ của cô khó chịu, tay của cô có chút đau. Cô nhún mắt lại, nhìn gương mặt lạnh của cô gái kia. Vẻ mặt thuần khiết bây giờ lại chỉ có sự hung dữ, ghen tị, chán ghét, còn có căm hận. Tô Lạc cố gắng kéo tay mình ra, cổ tay cô bị Tống Thái Y nắm đã chuyển màu đỏ, nhưng cô ấy là khách, còn cô là thân phận người hầu.. Cô chỉ có thể chịu đựng.

82. Q.1 - Chương 82

Chịu đựng, cô có thể, nhưng thực sự rất đau, cùng là con gái, vì sao sức lực tay người khác lại lớn như vậy. “Trên tay cô là cái gì, nói cho tôi biết,” Giọng nói Tống Thái Y càng thêm sắc nhọn, đáng vẻ dọa người, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống, uống máu Tô Lạc. Tô Lạc theo bản năng nắm chặt bàn tay thoát ra khỏi tay Thái Y, chiếc nhẫn trên ngón áp út càng rõ hơn, cô ấy ám chỉ chiếc nhẫn... Lê Duệ Húc đeo cho cô

hôm kết hôn? Sao cô ấy có thể biết được? Tô Lạc bước lùi về phía sau, có chút đề phòng nhìn cô gái đã bị sự ghen tị làm cho hoa mắt. Cô ấy có gì mà ghen tị, hiện tại, Tô Lạc cô cũng chỉ là người giúp việc mà thôi. Ánh mắt Tống Thái Y càng lạnh, nếu cô không nhớ nhầm, chiếc nhẫn kia giống hệt chiếc nhẫn trên tay Duệ Húc, nghe nói chiếc nhẫn này do chính Duệ Húc thiết kế, trên đời này chỉ có mình hắn mới có thể đeo, mà ngón tay cô gái này cũng đeo một chiếc, quả nhiên, cô đã đoán đúng, thân phận cô gái này, tuyệt đối không phải là người giúp việc bình thường, từ trước tới nay bên người Lê Duệ Húc không hề có một cô gái nào, cũng không ai ở nhà hắn ngày ngày, nhìn bộ dạng của cô gái này, chẳng những có phòng riêng, còn có thể tùy ý động chạm thứ này thứ kia, sao có thể là một người giúp việc bình thường được chứ? Cô không trông mong sẽ chiếm được người đàn ông kia, nhưng, ít nhất cũng không ai sẽ chiếm được... Thái Y đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt nhìn Tô Lạc lại đáng sợ như vậy, Tô Lạc tiếp tục bước lùi lại, bàn tay đặt sau lưng nắm chặt lại. Tống Thái Y đưa tay xoa nhẹ chiếc nhẫn ở ngón giữa, sau đó tháo xuống, “Tôi dùng chiếc nhẫn này đổi lấy chiếc nhẫn của cô được không? Tôi thích chiếc nhẫn đó, chiếc nhẫn kim cương này đổi lấy chiếc nhẫn đó không hề thiệt, tuyệt đối không hề thiệt, có chiếc nhẫn kim cương này, cô không cần phải làm người hầu, cô có thể trở thành một tiểu phú bà.” Thái Y dụ dỗ Tô Lạc, chuyện tốt như vậy xảy ra trên người mình, nên sớm tới để nhận nó. Ngoài dự kiến của Thái Y, Tô Lạc khẽ lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không thể đổi được.” Bàn tay cô phía sau lưng lại nắm chặt hơn, đây là chiếc nhẫn đính hôn, không thể tùy tiện cho người khác, kim cương rất tốt nhưng Tô Lạc chỉ thích chiếc nhẫn này. “Cô không biết điều.” bị từ chối, Tống Thái Y xấu hổ nổi giận, từ trước tới nay cô đã bị đàn ông yêu chiều thành hư, chưa khi nào bị từ chối như vậy, cô bước tới, ý vào bản thân cao hơn khỏe hơn Tô Lạc, trực tiếp kéo tay Tô Lạc. “Tiện nhân, mau đưa nhẫn cho tao, làm sao mày có thể xứng với chiếc nhẫn này? Nó là của tao.” Thái Y dùng sức kéo ngón tay Tô Lạc, hận không thể bẻ gãy ngón tay mảnh khảnh của cô. Tô Lạc không dám nổi cáu, bản tính cô quá lương thiện, rất ít khi gặp phải người nào điên cuồng như vậy, huống chi cô gái này còn là người phụ nữ của Duệ Húc, cô không muốn, dù sao, cô vẫn muốn giữ thể diện cho Duệ Húc, hắn mới là chủ nhân của nhà này. Cô chỉ cố gắng nắm chặt ngón tay, chiếc nhẫn này có lẽ vốn không thuộc về cô, cho dù là sau khi bị lấy lại, không thể thuộc về cô, chỉ cần Duệ Húc nói một câu, cô sẽ rời đi ngay. “Tiện nhân,” chiếm không được thứ mình muốn, mặt Thái Y đỏ bừng, cô dùng sức đẩy Tô Lạc, thân thể Tô Lạc lảo đảo, cô mãi nhìn bàn tay của mình, lại không để ý dưới chân, khẽ kêu một tiếng, thân thể ngã xuống, cô khẽ rên lên, cảm giác đầu mình rất đau. “Các người đang làm gì vậy?” Một tiếng nói lạnh lẽo truyền tới, là Lê Duệ Húc, giọng nói vẫn lạnh như vậy, lại mê hoặc người khác, không trong trẻo, lại khiến người khác không thể quên.

83. Q.1 - Chương 83

” Húc.” Cô nghe thấy giọng nói mềm mại của Thái Y, sau đó là tiếng bước chân, còn cô chỉ có thể mở to hai mắt nhìn trần nhà màu trắng, khóe môi khẽ cong lên. “Húc, người giúp việc của anh thật vụng về, đi vài bước mà có thể té ngã được.” “Không cần để ý cô ta, chúng ta đi ăn cơm.” cô cảm giác có ánh mắt khinh thường nhìn cô, sau đó là giọng nói hắn càng ngày càng trở nên mơ hồ. “Ăn mấy thứ này sao... Chúng ta không ăn được không?” Tống Thái Y cẩn thận hỏi, trong mắt có sự dè dặt. “Vì sao phải ăn, những thứ khó ăn như vậy, chỉ có cô ta mới ăn được thôi” Môi hắn lạnh như băng khẽ nhếch lên, lời nói của hắn cũng lạnh như thế. Không ngừng dậm vào tim Tô Lạc. Tô Lạc nhắm mắt lại, khóe mắt có một dòng nước trong suốt chảy xuống. Hóa ra, cô lại vô dụng như vậy. Hóa ra tất cả chỉ là tự cô nghĩ ra. Hóa ra... Hắn cũng giống những người khác... Lòng mi của cô nhẹ nhàng động, trong ánh trắng mờ, rất đẹp cũng rất buồn. Nhẹ nhàng nhắm mắt, cô cảm giác mình sắp chết rồi, cô muốn ngủ có được không? Có thể không cần đối mặt với sự phẫn nộ của Ôn Vũ nhiên, không cần đối mặt với cuộc hôn nhân hiện tại, còn có cả người chồng không cảm xúc.... “Húc, chúng ta đi thôi, em đói bụng rồi.” Tống Thái Y không ngừng kéo ống tay áo Duệ Húc, giống như muốn trốn tránh, muốn nhanh rời khỏi nơi này, Lê Duệ Húc híp mắt lại, cố ý tránh khỏi tay cô, hiện tại hắn cực kỳ chán ghét động tác của Thái Y, hắn không muốn quần áo mình có nếp nhăn. Chuyện vừa rồi, hắn đã chứng kiến hết, diễn viên đúng là diễn viên, đủ tố chất diễn trò. Hắn còn muốn nhìn xem Tô Lạc muốn giả bộ tới khi nào. Một phút trôi qua, hai phút trôi qua... Trên trán Thái Y lấm tấm mồ hôi lạnh, ngón tay kéo áo Duệ Húc cũng bắt đầu run rẩy, cô trộm nhìn Tô Lạc

vẫn nằm im trên mặt đất, cô ta có phải giả bộ hay không, lâu như vậy, cô ta còn chưa nằm đủ sao? Không hiểu sao, Thái Y lại có một sự cảm không tốt. Lê Duệ Húc đột nhiên đẩy ngón tay Thái Y ra, có cảm giác như có gì không đúng. Hắn vội vàng chạy lại ngồi xổm xuống, đỡ Tô Lạc trên mặt đất dậy, vừa nhìn cô, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên cực kì khó coi, gương mặt cô gái trong lồng ngực hắn trắng bệch khác hẳn ngày thường, đôi môi hồng hồng cũng tái đi, đôi móng mi dài nhắm chặt, không hề động đậy. “Tô Tử Lạc, mau tỉnh lại, đừng giả bộ nữa.” Lê Duệ Húc có chút thô lỗ vỗ vỗ mặt Tô Lạc, bất luận hắn có uy hiếp, đe dọa thế nào, cô gái trong lồng ngực hắn vẫn thủy chung không tỉnh lại.

84. Q.1 - Chương 84

Đột nhiên, hắn cảm giác tay mình ẩm ướt, hắn nâng tay lên nhìn. Tiếng thét chói tai của Thái Y truyền tới. “A... Máu, nhiều máu quá...” Cô không ngừng thét chói tai, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nhìn thấy nhiều máu như vậy. “Câm miệng.” Lê Duệ Húc ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo khiến Thái Y lập tức ngậm miệng nhưng thân thể cô ta vẫn không ngừng run rẩy, cô nhìn tay mình, cô không có quên, cô đã đẩy ngã cô gái này, có phải cô đã giết người hay không. Không... Cô lắc lắc đầu, cô không có giết người, giết người phải ngồi tù, thậm chí còn phải đền mạng, cô vẫn còn trẻ, còn có rất nhiều thứ chưa hưởng thụ, cô không muốn chết, tuyệt đối không thể chết, đúng rồi, rời đi, cô phải rời khỏi đây, nhất định phải rời khỏi đây, không phải cô sai, không phải lỗi của cô, nếu người đàn bà kia nghe lời một chút, sớm đưa nhẫn cho cô, như vậy, cô cũng sẽ không đẩy ngã cô ta, cho nên tất cả là do cô ta tự nhận lấy, không phải lỗi của cô, không phải.... Hai chân của Thái Y như bị hút hết khí lực, không phải cần rời đi sao, sao cô không thể bước đi. Mặt Lê Duệ Húc không thay đổi ôm lấy Tô Lạc, trên mặt đất có máu của cô, ánh mắt hắn nhìn thấy máu, vẻ mặt muốn giết người. “Tổng Thái Y, tốt nhất hãy cầu nguyện cô ấy không xảy ra chuyện gì, nếu không, ta sẽ để cả nhà họ Tống các người chôn cùng cô ấy.” Ánh mắt hắn sắc như kiếm, hung hăng nhìn Thái Y, khiến cô sợ hãi ngồi bệt trên mặt đất. Lê Duệ Húc nhanh chóng đi ra ngoài, lồng mày hắn nhíu chặt lại, hắn căng thẳng, hơi thở cô gái trong lồng ngực hắn mỏng manh, nếu không để ý nghe sẽ không nghe thấy, nếu hắn không thể nghe thấy tiếng cô hít thở, hắn sẽ thực sự nghĩ cô đã chết. Chỉ có hắn mới có thể biết, tim hắn bây giờ đang có cảm xúc gì, nếu cứ như thế này, hắn thực sự sẽ giết chết Thái Y. Vui đùa có thể, nhưng, nếu dẫn tới chết người, hắn sẽ không buông tha cho cô ta. Cô gái này, chỉ có thể một mình hắn mắng, một mình hắn khiến cô tổn thương, ngoài hắn ra, bất luận là ai cũng không có tư cách. Nghĩ tới đây, bước chân hắn càng nhanh hơn, hắn không hề biết, trên mặt hắn, bao trùm sự căng thẳng, sốt ruột. Lần đầu tiên, hắn có cảm giác này, thực sự khó chịu, lần đầu tiên cảm nhận sợ hãi, tính mạng cô gái trong ngực hắn có thể mất bất cứ lúc nào, tim hắn lần đầu tiên bắt đầu rối loạn cùng lo lắng. Thái Y ngồi bệt giữa phòng nhìn đồng máu lại hết lên, cô lồm cồm bò dậy hướng phía cửa chạy tới... Cô không thể tiếp tục ở lại đây, nơi này thực sự rất đáng sợ... Bên ngoài không có một ai, căn biệt thự nhà họ Lê chỉ có một màu trắng... Đáng sợ.. Trong bệnh viện... Lê Duệ Húc lấy ra hộp thuốc lá, sau đó rất nhanh cất trở lại, hắn không có quên nơi này là bệnh viện, không thể hút thuốc. Hắn mở mắt, đôi mắt màu trà lộ ra sự mệt mỏi. Hắn dựa vào tường, lấy điện thoại di động, ấn số điện thoại. “Thần... Hội nghị ngày hôm nay tạm thời hủy bỏ, tất cả đợi tôi về rồi nói sau.” Hắn ngắt điện thoại, hít thở sâu một hơi, nếu hắn không nhầm, đây là lần đầu tiên hắn hủy bỏ hội nghị, môi hắn khẽ mím lại, trên mặt lộ rõ sự khó chịu, đúng là một cô gái phiền phức. Nhưng cho dù có ghét bỏ, hắn lại không hề nghĩ cô sẽ rời xa hắn. Cửa phòng phẫu thuật mở ra, một bác sĩ trực tiếp đi tới bên cạnh hắn, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi. “Yên tâm đi, cô ấy không có chuyện gì, đầu bị xa đập mạnh, may mắn, không có xuất huyết não, chỉ bị hôn mê một chút, đúng rồi, Húc, cô ấy là ai, cậu thực sự rất căng thẳng?” Bác sĩ cười cười nhìn hắn, hắn còn không có quên, khi Húc bế cô gái này tới, gương mặt giống như tảng băng Bắc Cực. Còn nói với hắn, cứu người, nếu như cô gái này chết, sẽ phá hủy bệnh viện của hắn.

85. Q.1 - Chương 85

Lê Duệ Húc đưa mắt nhìn, nghe được Tô Lạc không có chuyện gì, ngón tay nắm chặt mới buông lỏng ra, hần nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, đôi môi không tự giác khê cong lên. “Cô ấy là vợ tôi.” Hần trực tiếp nói ra, vẻ mặt mệt mỏi của vị bác sĩ vì câu nói của hần đã thay đổi hoàn toàn. “Húc, cậu không cần đùa với tớ, tớ không mắc bệnh tim, cậu không cần nghĩ làm như thế tớ sẽ chết sớm hơn.” vị bác sĩ vỗ vỗ ngực mình, vừa rồi sự mệt mỏi của hần vì một câu nói của người này, thật sự đã kéo lại không ít tinh thần, nếu hần kết hôn thực sự, thì chính là một tin tốt lành, ai có thể tin chứ. “Có tin hay không là tùy cậu, tôi về công ty, trước mắt cứ để cô ấy ở lại đây.” Lê Duệ Húc khê nhú mày, không chỉ nói hần không tin, sợ rằng ai cũng không thể tin nổi, Lê Duệ Húc hần kết hôn, hơn nữa lại cưới một cô gái bình thường như vậy. Huống hồ, hần chưa hề nói với ai chuyện này, cho nên, trong mắt bọn họ, chuyện hần kết hôn nhất định là giả. Vị bác sĩ còn muốn nhiều thứ nữa, nhưng Lê Duệ Húc đã không muốn nói thêm gì, nhanh chóng rời đi. “Lê Duệ Húc, cậu thật sự mặc kệ vợ cậu ở lại trong này sao, thật đúng là một kẻ máu lạnh.” Hần lắc đầu, nhìn thoáng qua cô gái nằm trong phòng cấp cứu, thở dài một hơi, “Mặc kệ cô có phải là vợ của hần hay không, cô cũng là một cô gái đáng thương a.” Tô Lạc lạc vào trong một giấc mộng rất dài, cô mơ thấy mình lúc nhỏ, mơ thấy khoảng thời gian cô và Vũ Nhiên ở bên nhau, khi đó cô thực sự rất hạnh phúc, cũng rất vui vẻ, cho dù có rất nhiều khó khăn, chỉ cần hần bên cạnh, tất cả mọi thứ đều được giải quyết, khóe miệng của cô khê cong lên, không biết là mộngj đẹp gì. Cho tới khi cô mở mắt ra, nhìn xung quanh toàn màu trắng, màu trắng khiến cô có cảm giác cô đơn, ngón tay cô khê nhúc nhích, có một chút tê dại, đầu của cô, từng cơn đau xông tới, cô muốn ngồi dậy, lại phát hiện mỗi động tác của mình đều không có sức lực. Khóe môi cong cong hạ xuống, sau tất cả chỉ có sự chứa xót hiện lên, cho dù giấc mộng kia có đẹp tới đâu, thời khắc cô tỉnh lại, giấc mộng kia cũng biến mất, toàn bộ kí ức trở về là lúc cô phát hiện, hóa ra trái tim cô lại cô đơn tới như thế. Cô thất thần nhìn trần nhà màu trắng, màu trắng đơn giản sạch sẽ nhưng lại rất lạnh lẽo. Một lần nữa nhắm mắt lại, cô đã biết đây là đâu, bệnh viện, hơi khử trùng trong phòng bệnh đã nói cho cô biết, nơi này chính là bệnh viện. Lúc này, cửa chậm rãi mở ra, cô mở hé mắt. Tiếng bước chân dừng lại trước mặt cô, có một ánh mắt không ngừng đánh giá cô, rất chuyên chú, cô có thể cảm nhận được, không hề có sự ác ý, có thể là tò mò. “Kì lạ, bây giờ đã tỉnh rồi mới đúng?” Một giọng nói của đàn ông vang lên, sau đó một bàn tay đặt lên trán cô, cô mở mắt ra, bộ dạng mới tỉnh lại có chút mơ màng, nhưng tinh thần cô khá tỉnh táo/ “Cám ơn,” cô nhẹ nhàng nói, giọng nói có chút khàn khàn. Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông xa lạ đứng trước mặt mình, người này mặc quần áo bác sĩ, trẻ tuổi, anh tuấn, mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, hết sức phù hợp. “Cô đã tỉnh,” hần nở nụ cười tươi, trong mắt vẫn có sự tò mò đánh giá. “Tên cô là gì?” Hần cúi đầu, cẩn thận nhìn cô gái trên giường bệnh, muốn từ gương mặt cô có thể nhìn ra cái gì đó, cô ấy thật sự là vợ mới cưới của Lê Duệ Húc sao?

86. Q.1 - Chương 86

“Tô Tử Lạc,” giọng cô tuy nhỏ nhưng lại êm dịu. “Tôi là Đoàn Hạo, là bác sĩ ở đây, cũng là bạn tốt của Húc.” người đàn ông nở nụ cười, “Cô yên tâm đi, vết thương của cô đã không sao, rất nhanh là có thể xuất viện, đứng rồi,” anh chợt nghĩ ra cái gì đó, hơi hơi cúi người nhìn cô, “Húc nói, cô là thê tử của anh ta, có đúng không?” Không nên trách Đoàn Hạo nói thẳng ra như thế, chuyện này thực sự rất kì lạ, khiến người khác cực kì tò mò. Tô Lạc khê mím môi, hàng lông mi khê rung động, khó có thể nhìn ra cảm xúc của cô lúc này, “Lê tiên sinh hay nói giỡn, tôi chẳng qua chỉ là một người giúp việc mà thôi,” cô tự giễu nói, lời nói có chút chua xót. “A, thì ra là thế,” Đoàn Hạo đứng thẳng lên, “Cô nghỉ ngơi cho thật tốt, cần gì thì cứ nói với tôi.” anh nói xong liền đi ra ngoài, Tô Lạc nghe thấy tiếng lẩm bầm của hần, trái tim cô lạnh đi. “Đã nói mà, nếu chính là vợ, làm sao có thể để vợ đang bệnh nặng ở lại đây một mình chứ,” cửa đóng lại, không ai thấy được nước mắt lăn dài trên má Tô Lạc. Đúng vậy, không phải vợ, cho tới bây giờ anh ấy chưa bao giờ coi cô là vợ cả, cô đối với anh chỉ là một người xa lạ mà thôi, tay cô đưa ra sau đầu, nhẹ nhàng chạm một cái, cô liền cắn chặt môi, thật là đau. Lúc này, trong tập đoàn Húc Nhật, tất cả người trong công ty đang rất hoảng sợ, chỉ vì tổng tài của bọn họ hôm nay tới muộn, lại giống như ăn nhầm thuốc nổ rất nóng nẩy, anh ta đã mắg không ít nhân viên, hiện tại văn phòng của tổng tài đnag ngồi kia chính là cấm địa

của công ty, không ai dám đi vào. Lê Duệ Húc cố gắng bình tĩnh xem đồng hồ trên mặt bàn, anh đưa tay bóng nhẹ mi tâm, đôi mắt màu trà hiện rõ sự mệt mỏi. Sắc mặt anh rất xấu, gương mặt lạnh hơn cả ngày thường. “Húc, hôm nay cậu sao vậy?” Vệ Thần đưa tay xoa cằm, tuy vẻ mặt hắc vẫn lạnh lùng như vậy, Vệ Thần lại dễ dàng cảm nhận được, ngày hôm nay, Duệ Húc không hề giống Duệ Húc mọi ngày. Lê Duệ Húc mở mắt, cánh môi khẽ động, “Vệ Thần, giúp tôi làm một việc.” nói xong, ánh mắt thể hiện rõ sự sắc lạnh. Vệ Thần khẽ nhíu mày, không biết ai đã đắc tội với con người này, Húc càng tức giận thì lại càng bình tĩnh. “Chuyện gì?” Vệ Thần đứng lên, cầm tài liệu đặt trên bàn, chỉ cần một câu, anh sẽ lập tức đi làm. “Khiến cho Tổng Thái Y biến mất mãi mãi trong giới giải trí, tôi muốn cả đời cô ta sẽ không thể ngóc đầu dậy.” “Tổng Thái Y, cô gái thanh thuần ngọc nữ mới nổi, cô ta đắc tội với anh?” Trả lời câu hỏi của Vệ Thần là ánh mắt coi thường của Duệ Húc, “Được rồi, tôi biết rồi, tôi đi đây.” Vệ Thần giờ giờ tài liệu trong tay.

87. Q.1 - Chương 87

Anh ta nói muốn ai biến mất thì người đó sẽ phải biến mất, sẽ không vô duyên vô cớ mà chia mũi nhọn vào người khác, cô gái kia nên cảm tạ Duệ Húc luôn luôn lí trí, chỉ muốn cô ta biến mất khỏi làng giải trí chứ không phải là những thứ khác, trời sinh anh ta đã là một ác ma, đắc tội với ác ma còn có đường sống sao? Cửa đóng lại, Lê Duệ Húc đứng lên, đi tới trước cửa sổ sát đất, đứng trước cửa sổ, để ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt mình, ánh sáng khiến ắt anh càng lạnh. Anh lấy điện thoại di động, tìm một dãy số, không biết cô thế nào rồi, cô thực sự rất bản lĩnh, khiến cho hắn nhớ rõ cô bị thương như thế nào, bây giờ anh chỉ muốn biết, cô có còn sống hay không. Nhấn nút gọi, anh dựa vào bên tường, một bàn tay đặt lên dạ dày, một ngày nay anh chưa ăn uống gì, dạ dày rất khó chịu. “Cô ấy không sao chứ?” giọng nói không lạnh như mọi hôm, khiến người đàn ông bên kia, nở nụ cười xấu xa, rất muốn nhìn gương mặt người nào đó. “Anh nói cô ấy, người giúp việc của anh? Cô ấy tốt lắm, đã tỉnh rồi, hiện giờ cũng có tinh thần hơn, không chết được.” Một câu người giúp việc của Đoàn Hạo, khiến sắc mặt Lê Duệ Húc càng khó chịu, anh đột nhiên tắt điện thoại, ném thật mạnh xuống mặt đất, làm vợ của anh dọa người tới vậy sao khiến cô không muốn thừa nhận. Hình như anh đã quên, là ai đã cho cô cái thân phận người giúp việc. Hôm nay, không khí trong tập đoàn Húc Nhật thật nặng nề. Tô Lạc ngồi dậy, vết thương trên đầu đã bớt đau, thực ra vẫn rất rất đau, chỉ là cô không để tâm tới, cho dù có đau hơn nữa cũng có sao, cô đưa tay với quyển tạp chí trên bàn, Đoàn Hạo đã đặc biệt đem mấy quyển tạp chí tới đây để cô xem cho đỡ buồn. Ở bệnh viện không có ai tới thăm cô, cũng sẽ chẳng có ai tới thăm cô, cô chỉ cần một người, cũng chỉ có một người. Cuối cùng ngón tay cô cũng với tới quyển tạp chí, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, cô nhắm chặt hai mắt chờ đợi cảm giác này đi qua, tựa vào đầu giường, mở tạp chí, cô thực không thích xem những thứ này lắm, nhưng hiện tại cô cũng không thể làm được gì cả. Mắt cô đột nhiên mở lớn, trên tạp chí không phải là Tổng Thái Y sao? Cô ấy là tình nhân của Lê Duệ Húc mà, sao có thể... Trên tờ báo nói hết về cuộc đời của Tổng Thái Y, cái gì mà chuyên đi làm tình nhân, bề ngoài trong sáng là giả bộ, thậm chí còn có ảnh chụp rõ nét, bộ mặt thánh thiện đã bị phá vỡ hoàn toàn, còn nghe nói, tất cả những bộ phim của cô ta đóng đã không thể tìm được trên mạng, cho nên cô ta chỉ có thể rời khỏi làng giải trí, mới chỉ có một ngày, ngay cả thời gian vùng vẫy trước khi chết cũng không có. Buông quyển tạp chí xuống, Tô Lạc đưa tay lên đầu xoa nhẹ vết thương, đột nhiên cửa mở ra, cô giật mình, đập nhẹ vào vết thương, nháy mắt, khuôn mặt cô nhăn lại, đau tới chảy cả nước mắt.

88. Q.1 - Chương 88

“Cô có phải rất ngốc không?” Giọng nói của người nào đó lộ rõ sự tức giận, anh bước nhanh tới bên cạnh Tô Lạc, không khí trong phòng dường như đã giảm đi rất nhiều, một cánh tay nhẹ nhàng kéo cánh tay cô xuống, cả người cô bỗng run rẩy, khiến sắc mặt anh càng khó chịu, đối với cô mà nói, anh thực sự đáng sợ

như vậy sao? “Tô Tử Lạc, ” anh cảnh cáo trừng mắt nhìn cô một cái, tay nhẹ nhàng đặt trên lớp băng trên đầu cô, giọng nói của anh thật ôn nhu. “Cô là đồ đàn phải không, muốn đụng chết chính mình, vẫn là đụng thành ngọc, vốn đã không thông minh rồi, không biết bị đụng thế này có phải sẽ ngọc thêm không?” Hàng lông mi khẽ rung, sắc mặt cô tái nhợt, trắng bệch, cô chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng trước mặt đều bị người đàn ông này che mất. Cô cười khổ, có phải sau này cô sẽ phải sống cả đời với cái bóng ma này không. “Chết đi không phải rất tốt sao?” Cô không hiểu sao mình lại nói ra một câu như vậy, cô đẩy tay Húc đang đặt trên đầu cô, sau đó nghiêng người nằm xuống, đưa lưng về phía anh, cô cắn ngón tay mình, giọt nước từ khóe mắt chảy ra. Cô không muốn khóc, lại càng không muốn khóc trước mặt người đàn ông này, nhưng cô phát hiện cô không cách nào kìm nén được nước mắt của mình, nếu cô chết, không phải như hấn muốn sao? “Cô, đáng chết.” Lê Duệ Húc đột nhiên đứng thẳng lên, khóe miệng sắc lên như một lưỡi kiếm, có thể đâm thẳng vào trái tim người khác, chỉ có điều, từ đầu tới cuối, Tô Lạc không có nhìn thấy, cho dù có thấy được, có lẽ cũng sẽ không có phản ứng gì. Đối với một người tâm tàn ý lạnh, còn có gì để mà sợ. “Tô Tử Lạc, cô mở mắt to cho tôi, ” đột nhiên anh đưa tay nắm chặt cằm Tô Lạc, bắt cô nhìn anh, ai cho cô lá gan lớn như vậy, ở trên đời này không ai có thể nói chuyện với Lê Duệ Húc anh như vậy, nếu như cô muốn chết sớm một chút, như vậy anh sẽ giúp cô. Tô Lạc vẫn nhắm mắt thật chặt, Lê Duệ Húc tức giận, anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nếu anh không tự chủ như thế, cô gái này đã sớm bị hấn bóp chết. “Húc, anh muốn làm gì? Cô ấy là bệnh nhân,” Đoàn Hạo vừa đẩy cửa vào nhìn thấy hành động của Duệ húc, vội vàng ngăn cản, anh cũng hiểu cái gì là ôn nhu chứ, kia là một cô gái, còn là bệnh nhân nữa, anh ta làm vậy với cô ấy, có phải sợ cô sống thời gian quá dài đúng không, vậy thì nói sớm một chút, anh sẽ không cần phí thời gian làm phẫu thuật cho cô, hại anh có thêm một đồng nếp nhăn, phải biết rằng, một ngày anh có bao nhiêu cuộc phẫu thuật. Lê Duệ Húc bỏ tay xuống, nắm chặt bàn tay lại, cô gái này, không nên làm hấn tức giận, buổi sáng hấn còn chưa kịp ăn gì đã phải đưa cô tới bệnh viện, tiếp đó nhanh chóng trở về công ty họp, làm việc cả ngày, anh rất mệt chỉ muốn ngủ, bây giờ lại ở trong bệnh viện nhìn cô chọc tức anh, cô thực sự rất đáng chết, quên đi. Anh nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh, Đoàn Hạo kì quái nhìn chằm chằm bóng lưng Duệ Húc, lắc đầu thở dài, hôm nay tên này hồn nhiên như uống nhầm thuốc vậy. “Được rồi, cô nghỉ ngơi đi,” Đoàn Hạo thông cảm nhìn Tô Lạc, trong mắt hấn không thể không có sự nghi hoặc, cô ấy chỉ là người giúp việc của Lê Duệ Húc thôi sao? Sao vừa rồi giữa họ không hề có cảm giác là người giúp việc và ông chủ, lại giống như hai vợ chồng đang cãi nhau. Người vợ hờn dỗi và người chồng tức giận.

89. Q.1 - Chương 89

Đoàn Hạo đóng cửa lại, Tô Tử Lạc cũng mở mắt ra, hàng lông mi khẽ rung, từng giọt nước mắt lăn dài, thật nhiều, thật nhiều. Đoàn Hạo mở cửa phòng làm việc, mặt nhăn lại, “Tôi nói, Húc, anh muốn hút thuốc cũng đừng hút thuốc trong phòng làm việc của tôi?” Anh đưa tay không ngần ngại phẩy phẩy trước mũi, cố gắng tìm kiếm không khí trong lành, người này đã hút bao nhiêu rồi, anh vội vàng bỏ tài liệu trong tay xuống, mở hết cửa sổ ra, làm ùi thuốc mau chóng tan đi. “Húc, nếu cậu còn cứ thế này, tôi rất khó giữ mạng sống cậu tới tám mươi tuổi đó.” Anh đã cảnh cáo tên này bao nhiêu lần, còn hút nhiều như vậy, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Lê Duệ Húc dập tắt điếu thuốc, ném vào gạt tàn thuốc bên cạnh, sau đó đi ra ngoài. “Này, Húc...” Đoàn Hạo không hài lòng, lời dụng phòng làm việc của anh cũng không thêm nói tiếng cảm ơn, cứ bỏ đi như vậy, anh còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi mà? “Khi nào cô ấy có thể ra viện?” Lê Duệ Húc đột nhiên dừng lại ở cửa, quay đầu hỏi Đoàn Hạo. “Không còn gì nghiêm trọng, lúc nào ra cũng được.” Đoàn Hạo nhíu mày nói, “Đúng rồi, Húc, rốt cuộc cô ấy là người giúp việc hay là vợ của cậu?” anh không nhìn được hỏi, bởi vì hai người thực sự rất lạ, Lê Duệ Húc không thể đối xử như thế với người giúp việc, nhiều nhất anh ta cũng chỉ có thể ném ra một khoản tiền, ngay cả nơi này cũng sẽ không có cơ hội đi vào. ” Lê Duệ Húc có hay nói đùa không?” Mặt Duệ Húc không chút thay đổi nhìn Đoàn Hạo. “A, sẽ không,” Đoàn Hạo thành thật trả lời, con người này nếu hay nói đùa, thực sự là chuyện lạ, mẹ anh ta từ đầu tới cuối không hề cho anh ta chút tế bào lãng mạn nào, không chỉ nói đùa, ngay cả cười cũng khiến người khác cảm thấy dư thừa. “Húc, nếu anh thực sự kết hôn, vì sao chúng tôi đều không biết?” Đoàn Hạo nhìn anh, cho dù anh ta không để truyền thông biết, nhưng bạn bè thân thiết cũng đâu có nhiều, bọn họ đều là bạn tốt, nếu không, anh ta có cần phải xin lỗi bọn họ không, tốt

xấu gì, họ cũng đã chơi với nhau từ nhỏ, thực không nể tình. Lê Duệ Húc mở cửa, đi ra ngoài, môi khẽ động, ” Rất nhanh sẽ ly hôn, không cần phải... Cho các cậu biết.” anh để lại một câu nói ý vị xa xa, khiến Đoàn Hạo lập tức sững sờ, không biết anh đang làm cái quỷ gì. Ly hôn, như vậy kết hôn để làm gì, lãng phí thời gian tình cảm, lại còn cần một tờ giấy để viết đơn ly hôn, hẳn đâu phải ăn no mà rửng mỡ, quả nhiên là quái thai. Trong phòng bệnh, Tô Lạc cảm nhận một ánh mắt mãnh liệt trên người mình, ánh mắt như vậy cô đã trải qua không ít, có thể biết được là của ai. Chồng cô, Lê Duệ Húc. Cô xoay người một chút, cổ ý dùng lưng đối diện với anh, anh không cần nghĩ tới cô, hiện tại cô cũng không muốn gặp anh.

90. Q.1 - Chương 90

Nếu hai người họ đã chán ghét nhau như thế, tốt nhất, bọn họ hãy trở thành những người lạ với nhau thì hơn, dù sao cuộc sống hôn nhân này, cũng chỉ có hai người họ biết. Một hơi thở thoang thoảng phả vào cổ cô, cô khẽ rụt người lại, đây là hơi thở của người đàn ông đó, cô nhớ rất kỹ, cũng không có cách nào quên được, thân thể cô khẽ lui lại, trên đầu lại truyền tới một trận đau đớn. Cô vội đưa tay lên đầu, lại bị một bàn tay khác giữ lại thật chặt, “Không được chạm vào, cô muốn bị đau chết sao?” Âm điệu mang rõ sự cảnh cáo, rõ ràng âm thanh vẫn lạnh lẽo như vậy lại khiến hốc mắt Tô Lạc đỏ lên, người ta thường nói, khoảng thời gian con người bị bệnh là yếu đuối nhất, cô tưởng rằng mình rất kiên cường, cho tới bây giờ, cô mới hiểu được, Tô Tử Lạc cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, cô cũng sẽ đau, cũng sẽ khổ sở, cũng sẽ khó có thể yêu. Cô cảm giác trên mặt có một sự ấm áp, là tay của anh ấy, cô biết, anh có một khuôn mặt lạnh như băng, cò một trái tim cũng cứng như băng, nhưng lại có một đôi tay cực kì ấm áp, thật mâu thuẫn, rõ ràng là một người đàn ông lạnh lùng, sao bàn tay lại có thể ấm áp như thế, thậm chí hơi ấm khiến người khác an tâm. “Được rồi, Tô Lạc, chúng ta đình chiến đi.” Cô nghe tiếng anh thở dài, có thêm cả sự bất đắc dĩ, tay anh đặt trên đầu cô, lông mi cô đã sớm bị nước mắt thấm đẫm, lăn dài trên đôi má. Bây giờ cô thực sự muốn khóc, cô quay mặt vào trong, không muốn anh nhìn thấy nước mắt của cô. Rất nhanh, có một ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má cô. Lê Duệ Húc đưa tay đặt lên môi, ném hương vị nước mắt của cô. Đột nhiên anh cúi người, ôm thân thể nhỏ xinh này vào trong lòng mình, hơi thở của anh có mùi thuốc lá, Tô Tử Lạc biết, anh chỉ hút một chút cũng sẽ có mùi hương này, bởi vì anh vốn là người sạch sẽ. “Được rồi, đừng giận nữa.” Lê Duệ Húc đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào mặt cô, coi cô như một đứa trẻ vậy, đây là lần đầu tiên anh dỗ dành một cô gái, cũng là lần đầu tiên chịu thua trước một cô gái. Tô Lạc nắm chặt áo anh, hàng lông mi rung động, từng giọt nước mắt lăn dài, rơi trên áo anh. Trên đường đi, Lê Duệ Húc đều ôm chặt Tô Lạc trong lòng, thân thể cô vốn nhẹ, cho nên ngay cả chút sức nặng anh cũng không cảm thấy, anh cúi đầu, nhìn hai tay cô đang nắm chặt áo anh, hé ra gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cái gì cũng đều thật nhỏ, một cô gái thật biết điều mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ gặp được. Một cô gái xa lạ, lại khiến cho anh có cảm giác không nói lên lời. Cô không đẹp, nhưng lại rất đáng yêu, như là một bông hoa dại bên đường, dễ dàng thấy được, lại đặc biệt trong sáng. Ánh mắt anh chợt sáng, khóe môi khẽ cong lên, tạm thời cứ như vậy đi, những thứ khác sau này hãy nói, bọn họ đều mệt mỏi rồi, chính anh cũng không muốn suy nghĩ những thứ khác nữa, cứ như vậy đi. Anh ôm cô cẩn thận đặt vào trong xe, sau đó mới ngồi ở vị trí lái, tiếng di động vang lên, anh cầm lấy điện thoại, vừa nhìn tới tên người gọi trên màn hình, mặt anh tối sầm lại. Ấn nút nghe, một tay lái xe, một tay cầm điện thoại nghe giọng nói quen thuộc truyền tới, tiếng khóc lóc kể lể như không bao giờ ngừng. “Húc, anh ấy lại đang đợi cô ta, anh ấy luôn đi tìm cô ta, mỗi khi trời tối đều gọi tên cô ta, anh nhất định phải giúp em, đừng để anh ấy tìm được cô ta, nhất định không được, Húc, anh có thể khiến cô ta biến mất mãi mãi được không? Đừng để cô ta quẩn quýt lấy...” Từng câu lại từng câu, không dứt. Cuối cùng Lê Duệ Húc buông điện thoại trong tay xuống, gương mặt trầm mặc có chút phức tạp nhìn cô gái đang sau gù lại có chút bất an. Tắt máy di động, đây là lần đầu tiên anh không muốn nghe người nào đó khóc lóc, kể lể, không biết cô ấy mệt mỏi hay chính bản thân anh mệt mỏi, đặt di động xuống, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt non mềm của cô.

91. Q.1 - Chương 91

Tay anh khẽ dùng lực, khiến Tô Lạc không thoải mái nhăn mặt, anh đưa ngón tay đặt trên mi tâm của cô, Tô Tử Lạc, cô không phải là Tô Tử Lạc, đầu ngón tay anh thật ấm, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo vô tình. Xe tiếp tục chạy, bên trong xe truyền ra tiếng nhạc nho nhỏ, ánh mắt anh vẫn lãnh đạm như vậy, còn cô gái ngồi bên cạnh anh khẽ xoay người, trên mặt nụ cười vô cùng đáng yêu. Biệt thự nhà họ Lê, vẫn chỉ là thế giới của hai người, ngoài trừ đúng giờ có người giúp việc tới quét dọn còn lại tất cả đều rất im lặng, vắng vẻ, Duệ Húc thích cuộc sống như thế, đối với anh mà nói, nơi này cũng chỉ là nơi để nghỉ ngơi. “Tô Tử Lạc, ngồi dậy uống canh,” Anh thực sự ngạc nhiên, đem chiếc thìa trong tay đặt lên môi Tô Lạc, anh đã gọi lâu như vậy rồi, cô gái này còn không thèm để cho anh ít mặt mũi, cũng không thèm thừa một tiếng. “Tô Tử Lạc, nếu em không ăn, tôi sẽ vứt hết đi,” lòng mày anh nhíu chặt lại, trên gương mặt có một tầng băng lạnh, nếu không phải cô là bệnh nhân, anh nhất định sẽ trực tiếp ném cô ra bên ngoài. “Không cần... Em ăn...” Tô Lạc khẽ mở hai mắt, cô mệt chết đi, anh ta thật chẳng có chút kiên nhẫn. Bây giờ cô là bệnh nhân a, sao anh ta có thể thô lỗ với bệnh nhân như vậy được. Lê Duệ Húc trừng mắt nhìn cô, sau đó mới cầm thìa lên dứt canh cho cô, nhưng cô vừa mới ăn được một thìa, đã lắc đầu. “Thật khó uống...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, nói thật, từ trước tới giờ cô chưa từng uống thứ canh nào khó uống như thứ canh này. Cô không để ý khuôn mặt Lê Duệ Húc nháy mắt đen sì, anh đặt chiếc thìa vào bát canh, không uống, được, quên đi, cho cô đói chết. Anh cảm nhận thấy có một bàn tay nhỏ lạnh cầm lấy tay anh, “Tuy hơi khó uống một chút, nhưng vẫn còn uống được,” cô khẽ cười, cả gương mặt sáng bừng, thực sự động lòng người, nụ cười trong sáng, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái. Sự tức giận của Duệ Húc đã vơi đi một nửa, “Uống đi.” Anh cầm chiếc thìa lên lần nữa, từng thìa từng thìa dứt cho Tô Lạc, mà cô mỗi khi nuốt vào một thìa canh, hàng lông mày cô càng nhíu chặt hơn, nhưng cô vẫn cố gắng uống hết bát canh hần dứt. Uống xong bát canh, cô nhắm mắt lại, dường như bát canh kia, đã muốn lấy đi nữa cái mạng của cô. Lê Duệ Húc đặt chiếc bát trong tay xuống, vừa định rời khỏi phòng, bàn tay nhỏ bé lại cầm lấy tay anh. Ngón tay cô nhỏ nhắn xoa nhẹ vết thương trên ngón tay anh, cô đoán không sai, những vết thương này khi ở bệnh viện về đều không có, mà bát canh lại khó uống như vậy, nhất định là anh đã nấu cho cô, thật khó tưởng tượng, một người đàn ông cao cao tại thượng, làm sao có thể mặc chiếc tạp dề, nấu một bát canh khó uống. Tuy khó uống, nhưng lại rất quý giá với cô, cho tới bây giờ, không có ai đối tốt với cô như vậy, không ai cả. “Anh có đau không?” giọng nói của cô có chút khàn khàn, dù sao cô mới từ ra viện, vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm ngón tay cô đặt trên vết thương của ngón tay anh, vừa rồi anh không cẩn thận cắt phải tay, đau, không có cảm giác, anh không có thời gian để nghĩ tới đau hay không, vậy mà thân thể khẽ run lên. Anh cầm chiếc bát đứng dậy. “Em nghỉ ngơi đi, tôi đi ra ngoài,” dường như anh đang cố né tránh, đi ra ngoài, đóng cửa lại trong nháy mắt, trong cái nháy mắt đó cả hai người đều có chung một cảm nhận cô đơn và kiềm nén. Lê Duệ Húc dựa vào cửa, mở đôi mắt đã nhắm thật lâu, ngón tay anh phủ trên vết thương, thực sự là rất đau, rất nóng, từ trước tới giờ chưa có ai từng hỏi anh một câu như vậy, anh có đau không?

92. Q.1 - Chương 92

Khóe môi anh khẽ cong lên, cảm giác này thực sự là ngoài ý muốn, đau khiến cho người ta yếu ớt, mà Lê Duệ Húc anh không cần đến nó, anh đi về phía phòng bếp, nơi đó còn một bát canh của anh. Đi vào trong phòng bếp, anh cầm một bát canh khác, đưa lên miệng, vừa uống được một ngụm, sắc mặt trong nháy mắt đen thui. “Tô Tử Lạc” anh cảm rằng nói, “Cô có phải là đồ đàn hay không, canh như vậy cũng có thể uống được sao, sao cô không nói gì chứ?” Chẳng trách khi cô uống xong, sắc mặt còn kém hơn lúc trước. Bát canh này từ đầu tới cuối là muốn lấy mạng người đó. Anh đưa tay đổ hết bát canh vào bồn rửa, không biết uống vào có bị trúng độc không. “Cái đồ ngốc kia,” anh thấp giọng nguyên rủa một tiếng, ngón tay không tự chủ được vỗ nhẹ vào vết thương ở ngón giữa, dường như trên vết thương vẫn lưu lại cảm giác của cô, rất kì lạ, cũng rất đặc biệt. Từng giây từng phút trôi qua, Tô Tử Lạc đấu tranh ngồi dậy, tay cô đặt ở sau đầu, thuốc tê đã hết cho nên hiện tại đầu cô rất đau, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng, nhìn sắc trời bên ngoài, ngoài trời đã tối rồi, cô kéo chiếc chăn trên người ra, bụng của cô đói rồi, bát canh kia, cô nhẹ nhàng cười,

không đủ uống. Hai chân cô đặt nhẹ trên mặt đất, có chút run rẩy, một lúc sau mới có thể đứng thẳng, cô có cảm giác từ trong phòng đi ra ngoài là quãng đường rất xa. Cô dừng lại trước cửa phòng Duệ Húc, ngơ ngác nhìn, cô không biết khi nào ai sẽ đi ra ngoài, cũng không biết, khi nhìn thấy cô sẽ có phản ứng gì. Rõ ràng, cô giận anh, nhưng vừa rồi, anh vì cô nấu ra một bát canh khó uống thì sự tức giận đã không còn, bây giờ một chút tức giận cũng không có. Cô đi xuống cầu thang, trước mắt cảm giác mờ lung, cô khẽ xoa xoa mắt, mới thấy mọi thứ rõ ràng hơn một chút. Trong phòng bếp, cô mở tủ lạnh ra, cảm giác thật mát khiến thân thể khẽ lắc đảo một chút, cô nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó mới lấy đồ trong tủ lạnh ra. Cô không thể làm nhanh được, bởi vì tay cô không có nhiều sức, chậm chậm thái đồ ăn, thỉnh thoảng từ phòng bếp truyền ra tiếng cắt thái đồ ăn, cô làm ình một bát mì đơn giản, cô ngửi mùi hương, gần như một ngày chưa ăn gì, thật thơm, thật thanh đậm, mấy lát cải thìa đun đưa trước mắt, chạm phải vài giọt mỡ cay đỏ đỏ, nhìn qua thực sự rất hấp dẫn, khiến người khác muốn ăn ngay lập tức, nhất là với cô một người đang rất đói bụng. Cô bưng bát mì ra ngoài, chuẩn bị ăn thì thấy Lê Duệ Húc bước nhanh tới, đứng trước mặt cô, hung hăng nhìn bát canh trước mặt cô. Anh thoải mái ngồi đối diện cô, nhìn chằm chằm vào cô. Hận không thể trực tiếp ăn cô. Tô Tử Lạc khẽ chớp mắt, không nhìn rõ gương mặt anh, sau đó cầm đũa chuẩn bị ăn bát mì trước mặt. “Tô Tử Lạc.” Lê Duệ Húc cắn răng nói, anh nhìn bát mì trước mặt cô, thực sự có một loại xúc động muốn ném cô ra ngoài, anh đường đường là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, được người người ca tụng lại phải xuống bếp nấu canh cho cô ăn, còn bị thương nữa, cô thì tốt rồi, nấu ình một bát mì lớn như vậy, cô cho anh là cái gì, anh là máy móc sao, sẽ không đói sao.

93. Q.2 - Chương 1

“Vâng.” Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, lại ăn một miếng mì, cô có gì không đúng sao? “Tô Tử Lạc, của anh đâu,” hần đưa tay ra, trừng mắt nhìn Tô Lạc, nếu cô không cho hần ăn, hần nhất định không để cô yên. Hần... Cái gì? Tô Tử Lạc ngốc nghếch nhìn tay hần, vẫn không hiểu gì, chớp mắt một cái, cô còn chưa kịp phản ứng gì, nhìn hai bàn tay lớn vươn tới, trực tiếp bưng đi bát mì cô vừa ăn được có vài miếng. Thậm chí Duệ Húc còn lấy luôn đôi đũa trong tay cô, bắt đầu ăn, hần thực sự rất đói, cô gái này lại không chịu làm cho hần ăn, cần bản hần cũng không biết hần muốn ăn cái gì nữa, chỉ cảm thấy rất đói bụng, cũng không còn gì hần có thể ăn nữa cả. Không mất quá nhiều thời gian, một bát mì đã bị hần ăn sạch, đến canh cũng uống hết sạch. “Còn nữa không?” Hần đặt bát xuống, hỏi Tô Lạc, từng đó sao có thể đủ, mới chỉ có một bát nhỏ, mới chỉ lót được cái bụng của hần. Một lúc lâu sau, Tô Lạc mới phản ứng lại. Người đàn ông này đã ăn sạch bát mì của cô, còn hỏi cô còn không. Cô chỉ làm một bát nhỏ. Sao có thể thừa được, mà bát mì kia là của cô mà. “Không phải anh nói tôi làm rất khó ăn sao?” Cô cúi đầu, nhìn bàn tay trống trơn, cô cho rằng hần ghét ăn món cô làm cho nên mới chỉ làm một phần ình, cô cứ nghĩ, hần đã ăn một bữa tiệc lớn, giống như hần nói, cô làm cái gì, đều khó ăn, chỉ có một mình cô mới có thể ăn. “Cô nói nhiều ghê,” Lê Duệ Húc vòng hai tay trước ngực nhìn cô, trong ánh mắt màu trà có chút bối rối, cái gì khó ăn, rõ ràng là ăn rất ngon, cô gái này, thực sự không đáng yêu một chút nào cả. “A...” Tô Lạc đứng lên, ôm vết thương trên đầu đi vào trong bếp, mà Duệ Húc cũng không nhìn thấy khi cô đi qua hần, đôi môi cô khẽ cười, đúng là một người đàn ông khó chịu, cô bưng ra hai bát mì, vẫn là hương vị đó, lần này đủ cho hần ăn đi. Cô vừa bưng lên, một bát mì đã bị hần bưng đi. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm vết thương trên đầu cô, thật muốn biết cô đang suy nghĩ cái gì, cho hần là người chết sao, chẳng may bị bỏng, cô có phải lại muốn hần bỏ tiền thuốc men cho cô? Tô Lạc đi sau hần, trong mắt cô vẻ lạnh lùng của hần đã phai nhạt đi nhiều, cô dường như đã hiểu thêm về người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng này, thực ra trái tim hần cũng rất dịu dàng. Lê Duệ Húc ăn mì, nhìn thấy Tô Lạc đứng trước mặt hần, sau đó, hần buông đôi đũa trong tay xuống, khó hiểu nhìn cô. “Cô ăn đi, không cần quan tâm tới tôi,” cô nhìn Duệ Húc mỉm cười, ngồi xồm xuống bên cạnh hần, kéo tay trái của hần, ở giữa ngón tay tìm thấy một ít vết thương, cũng không lớn lắm, nhưng nếu nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm. Cô cẩn thận xoa thuốc lên tay hần, lấy một miếng băng cá nhân dán lại. Như vậy là tốt rồi, cô đứng lên, cảm giác chóng mặt ập tới, ngồi quá lâu rồi, dù sao cô cũng đang bị thương. Một cánh tay cường tráng vòng qua hông cô, cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người dựa vào một thân thể cứng rắn nhưng cũng rất mềm mại, cảm nhận hơi thở có mùi thuốc lá, không hề nồng đậm, cảm giác rất nhẹ nhàng dễ chịu. Cô mở to mắt, mới phát hiện mình đang ngồi ở một

chỗ, trên đùi Lê Duệ Húc, tay hắn gắt gao ôm lấy eo cô, cái tư thế ngồi này thực sự rất ám muội, cô thất thần mất ba mươi giây, sau đó vội vàng muốn đẩy hắn ra, nhưng mà, sức lực bé nhỏ của cô từ đầu tới cuối cũng không có ảnh hưởng gì tới người đàn ông kia. Cánh tay hắn vẫn đặt trên tấm lưng mảnh khảnh của cô, thậm chí còn dùng chút sức ôm chặt.

94. Q.2 - Chương 2

“Lê Duệ Húc... Buông..” Lời của cô còn chưa nói hết, cảm giác được bàn tay Duệ Húc giờ lên, đặt sau gáy của cô vô về thật nhẹ. “Không nên cử động, em muốn làm ảnh hưởng tới vết thương sao?” Giọng nói như một lời cảnh cáo, quả nhiên khiến cho Tô Lạc quên luôn giây dựa, cứng ngắc ngồi trên đùi hắn, cô rất ít khi gần gũi với đàn ông như vậy, ngoài Vũ Nhiên ra, chính là hắn, nhớ tới Ôn Vũ Nhiên, đôi mắt của cô ngoài sự lo lắng còn có một chút buồn phiền. Hiện tại Vũ Nhiên đang ôm một cô gái khác, còn cô cũng đang ở trong lòng một người đàn ông khác. Bọn họ cũng không , chỉ là rồi lại không thể. Không biết, đây là vận mệnh hay là... Cô hơi ngẩng đầu, thấy được Duệ Húc đang chăm chú nhìn vết thương trên đầu cô, ánh mắt màu trà lại có chút buồn, đôi lông mày rậm nhíu chặt lại. “Em là đồ đàn phải không? Cô ta đẩy em, sao em không đẩy lại cô ta?” Lê Duệ Húc thực sự muốn biết cô gái này đang suy nghĩ cái gì, người khác đánh cô ấy, cô ấy còn muốn đưa mặt mình ra cho người khác đánh, cô có phải rất ngu ngốc hay không? Bản thân hắn từ trước tới nay đều có thù phải trả, người khác nhổ của hắn một sợi tóc, hắn nhất định sẽ nhổ toàn bộ tóc của người đó. Trái tim Tô Lạc cảm giác như bị đâm, ” Cô ấy là... Khách của anh...” cô thì thào nói, thực ra cô muốn nói ra hai từ phụ nữ, đến cuối cùng vẫn dùng từ khách thay cho từ đó, thực ra cũng không cần cô nói ra, với sự khôn khéo của mình, Duệ Húc cũng đoán ra cô muốn nói gì. Cô sao có thể đánh người phụ nữ của hắn, cô là người hầu, người ta là khách, người hầu sao có thể cùng khách tranh luận, có thể ra tay, khách vốn là người cao quý, mà người hầu chính là thân phận thấp hèn, hắn không phải đã nói sao, cô đối với hắn chỉ là một con chó nhỏ mà thôi. Bàn tay cô khẽ nắm chặt, không biết vì sao, ngực cảm thấy rất đau đớn, cô đột nhiên đẩy hắn ra, nhảy từ trên đùi hắn xuống, ngồi ở vị trí của mình, sau đó cầm đũa lên, không nói một lời cầm cúi ăn, cô cúi đầu vì không muốn hắn nhìn thấy cảm xúc trong mắt cô, người đàn ông này thật đáng sợ, đôi mắt âm u kia, thực khó nắm bắt, giây trước có thể cho người khác lên thiên đường, một giây tiếp theo lại có thể khiến họ phải xuống địa ngục. Ánh mắt Duệ Húc đột nhiên trầm xuống, hắn nhìn sự trầm mặc của cô, sắc mặt lạnh lại, môi của hắn khẽ mím, đôi mắt màu trà như bị bóng tối bao phủ. Hắn bưng chiếc bát lên, cũng bắt đầu ăn, vừa rồi đáng nhẽ phát sinh một số chuyện mới đúng, nhưng lại chẳng có gì xảy ra, xung quanh một mảng tĩnh lặng, một loại áp lực vô hình, Tô Lạc khẽ xoa nhẹ lên vết thương trên đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt. Có một số người cô không thể nào lại gần, nếu không, cô sẽ không bao giờ cứu được chính mình. Lê Duệ Húc uống một ngụm nước, sau đó đi lên lầu, hình như lúc rời đi, hắn có nói cái gì đó, xem cái gì đó, Tô Lạc không có chú ý, lúc này tâm tư cô rất phức tạp, rất hỗn loạn. Cô nhẹ nhàng thở dài, đưa tay lên đặt trên lồng ngực, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, người đàn ông này đúng là khiến người khác dễ động tâm, dễ yêu hắn, nhưng là, Tô Tử Lạc cô vốn không thể. Trái tim cô đã đau đớn một lần, rồi lại một lần, cô không thể không thừa nhận, khoảng cách của bọn họ, càng ngày càng thêm xa, hai người ở hai thế giới. Cô ngồi trong phòng mình, từ cửa sổ thỉnh thoảng sẽ truyền lại tiếng nước, cô biết người đó đang bơi, dường như hắn rất thích, cơ hồ mỗi ngày vào giờ này sẽ đi bơi, cô ngồi dậy, do dự bước tới bên cửa sổ, nhìn thấy trong hồ bơi, thân thể tuyệt đẹp, cô không biết như thế nào mới được gọi là bơi tốt, chỉ là nhìn hắn, cô cảm giác đây là một loại hưởng thụ, mỗi một động tác của hắn, mỗi cái vung tay, thậm chí là mỗi lần ngẩng đầu, đều chứa đầy mị lực mà chỉ hắn mới có.

95. Q.2 - Chương 3

Cô chăm chú nhìn, quên cả thời gian, cho tới kho đôi mắt kia khóa chặt lấy cô, cô mới vội vàng kéo rèm cửa lại, trái tim đập thật nhanh. Cô quay về giường nằm úp xuống, lông mi dài khẽ dododngj, cho tới khi cơn buồn ngủ kéo tới, cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Cô không hề biết, khi cô đang ngủ say, cánh cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông đi tới, hần chỉ đứng ở đầu giường nhìn cô, cô có vẻ rất khó chịu, không còn cách nào khác, đầu cô bị thương, hiện tại chỉ có thể nằm sấp xuống mới có thể ngủ, như vậy cũng sẽ không động tới miệng vết thương. Lê Duệ Húc nhìn gương mặt lộ ra một nửa của cô, lông mi thật dài như chiếc quạt gắn trên mắt, thân hình nhỏ co lại, cô thật sự rất nhỏ, cái gì cũng đều nhỏ, môi hần khẽ mím, kéo một bên chần đắp lên người cô. Lúc này, môi Tô Lạc khẽ động, trong nháy mắt cái tên từ môi cô khiến mặt hần sắc lạnh. “Vũ Nhiên...” đầu Tô Lạc chôn trong chiếc gối mềm mại, không biết mình đã có hành động vô tâm như vậy, làm cho lòng tự trọng của một người đàn ông bị đả kích rất lớn. Hần cười lạnh, ngồi bên cạnh giường cô, đưa tay lên mặt cô, nhẹ nhàng vỗ về, ngón tay dịu dàng nhưng trái tim cũng thật tàn khốc. “Em thương hần đến nhường nào, anh không cần biết, nhưng anh sẽ khiến sau này em sẽ yêu một người khác gấp vạn lần.” Tô Lạc có chút không thoải mái cọ cọ đầu vào gối, cô không biết ánh mắt người đàn ông trước mặt cô có bao nhiêu tàn nhẫn. Đêm, tĩnh lặng như vậy, lại một đêm hần không ngủ, nhưng cũng như một sự bắt đầu của hai người, có bắt đầu, sẽ có kết thúc, tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì, không ai biết rõ. Tô Lạc không biết, mà Duệ Húc cũng không rõ. Bọn họ tin vào bản thân mà bước đi, không sợ hãi, cho dù đó là sai. Trong quán cà phê, Duệ Húc nhẹ nhàng bưng cốc cà phê lên, đây là cà phê của Pháp được làm thủ công, hương vị rất đậm, rất chính thống, xung quanh là tiếng đàn vi-ô-lông dịu dàng, phía trên là một bể cá thủy tinh thật lớn, nhưng con cá xinh đẹp màu sắc tự do bơi lội bên trong, nhưng là dù có bơi tự do cũng chỉ có thể tự do trong bể cá mà thôi. Cá cần nước mà con người cũng cần. Có một số người cần một số thứ giống như cá cần nước, không thể rời đi, nếu rời đi sẽ không thể tiếp tục hít thở... Tiếng giày cao gót liên tiếp truyền tới, tay Duệ Húc vô tình dừng lại, rất nhanh sau đó lại tiếp tục ngoay thìa trong cốc, động tác chậm rãi, khớp ngón tay gấp lại, tuyệt đẹp lại có chút cô đơn, không có chút dịu dàng, chỉ có sự nam tính, mạnh mẽ.

96. Q.2 - Chương 4

“Xin lỗi, Húc, em tới trễ.” Tề Trữ San ngồi đối diện hần, rất nhanh, một cốc cà phê đã đặt trước mặt cô, cô không cần đưa tay, Duệ Húc đã cầm lấy thìa xúc một viên đường cho vào cốc của cô, đôi khi, hần còn hiểu cô nhiều hơn chính cô hiểu cô. Một người đàn ông như vậy mới có thể che giấu cảm xúc của mình thật tốt. Tề Trữ San rất tự nhiên nhận cốc cà phê, uống một ngụm, cô đánh giá xung quanh, vẫn là như ngày trước, đây là nơi cô thích nhất, ngay cả chiếc bàn này cũng vẫn như xưa. “Húc, trí nhớ của anh thật tốt, anh vẫn nhớ em rất thích nơi này?” Cô cười dễ thương, cô đã làm một người vợ, cho dù hôn nhân của cô không hạnh phúc, vừa lòng như trong trí tưởng tượng của người khác, nhưng dù sao cô vẫn chiếm thứ cô muốn. Nhưng lòng người là vô đáy, chiếm được người, còn muốn chiếm được tâm, chiếm được tâm lại muốn chiếm được toàn bộ. Lê Duệ Húc uống một ngụm cà phê, cảm giác chua sót ở khóe môi, hần nhớ, hần nhớ tất cả những gì của cô, nét thống khổ xuất hiện trong mắt hần rất nhanh biến mất. “Húc, anh giúp em tìm người đàn bà kia được không, em nhất phải tìm cô ta trước khi anh ấy tìm thấy, cho ta bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần cô ta đi đi thật xa.” Tề Trữ San dùng sức đặt chiếc cốc trên bàn, cà phê trông cốc sánh ra ngoài làm khăn trải bàn có một vết bẩn sẫm nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nơi này, đây là tình yêu của một người với một người sao, muốn sở hữu tất cả những thứ gì của người đó. Tề Trữ San dùng sức nắm chặt tay, tin rằng, nếu hiện tại Tô Lạc ở đây, Trữ San nhất định sẽ dùng ngón tay thon dài bóp chết cô. “Anh biết cô ấy ở đâu, hơn nữa anh cũng đã nói, cô ấy sẽ không ảnh hưởng đến các em.” Lê Duệ Húc thản nhiên nói, giọng nói lạnh đậm, không ai có thể hiểu giọng nói của hần đã che giấu bao nhiêu đau đớn, tình yêu của hần thực sự rất thống khổ, giống như mũi kim, thỉnh thoảng sẽ đâm thật sâu vào da thịt hần. Trái tim và linh hồn hần đều rất đau. “Húc, làm sao anh biết?” Tề Trữ San mở to mắt nhìn hần, gương mặt xinh đẹp tươi cười, chỉ cần Lê Duệ Húc nói, nhất định là thật, hần nói cô ta sẽ không phá hủy hạnh phúc của cô, vậy nhất định là không. “Rất nhanh em sẽ biết, em yên tâm, cô ấy sẽ không thể ảnh hưởng tới em, em cứ an tâm làm bà lớn Ôn thật tốt đi.” Lê Duệ Húc nói xong, đột

nhân đưa tay ra, vuốt nhẹ lọn tóc bên tai, ánh mắt màu trà thoảng qua nét ôn nhu khó thấy. Động tác đột ngột của hắn khiến Tề Trữ San lặng người, cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trên người và cả trong hơi thở của hắn, Ôn Vũ Nhiên luôn sạch sẽ, trên người không có bất cứ mùi gì, bọn họ là hai người đàn ông khác nhau hoàn toàn, nhưng ngoài ý muốn, trái tim cô không hiểu vì sao lại đập nhanh hơn, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Nhiên, trái tim đập rộn ràng, đến cô cũng nghe thấy tiếng tim mình đập, cảm giác hồi hộp. Cô còn muốn biết rõ hơn, cảm giác này là sao, Duệ Húc đã thu tay lại. Lại bưng lên cốc cà phê uống một ngụm, ngón tay hắn khẽ động, ánh mắt Trữ San thoảng hiện lên nét mơ màng, cả người có cảm giác kì quái, khiến cô không nói nên lời. Duệ Húc vẫn tiếp tục uống cà phê, nhìn ra bên ngoài, ánh mắt có chút thất thần. Thời tiết này thực sự tốt, khiến cho người khác có chút luyến tiếc không muốn rời khỏi, còn có những con cá, không biết hay không cũng đang cố gắng tìm lấy tự do của mình, đôi khi tự do là do chính mình tìm lấy, hắn đặt chiếc cốc trong tay xuống, cảm giác tim chìm xuống. Vô tình, hắn nhớ tới cô gái ở nhà hắn, khoe môi thắm nhiên cong lên, cô gái kia đang chiến tranh lạnh với hắn, chỉ cần nơi nào có hắn, cô cũng sẽ không đi tới, cô không sợ sẽ buồn chết sao? "Húc.. Húc.." Bên tai truyền tới một giọng nữ quen thuộc, Lê Duệ Húc thu hồi tầm mắt, nhìn thấy cô gái khiến hắn có thêm sức sống cũng không khác gì đã chết. "Làm sao vậy, anh muốn ăn gì?" Hắn thản nhiên cười, đây là nụ cười thành thật, cũng chỉ ở trước mặt cô, cũng chỉ có cô mới có thể thấy hắn cười, một nụ cười không hề miễn cưỡng, không hề lạnh.

97. Q.2 - Chương 5

"Cái gì cũng được," Tề Trữ San lắc đầu, đối với sự thất thần của Duệ Húc, trong lòng có chút không thoải mái, không biết hắn nghĩ cái gì, lại có thể thất thần trước mặt cô, điều này từ trước tới nay chưa hề xảy ra. Lê Duệ Húc đưa tay, bồi bàn rất nhanh đi tới, hắn gọi một phần bít tết ba phần sống, bảy phần chín, đây vẫn là sở thích của Trữ San. Chứng kiến điều này, trái tim Trữ San lại mất cân bằng, đây mới là Lê Duệ Húc, từ trước tới nay hắn đối với cô rất tốt, cho dù là trước hay sau khi cô kết hôn. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm đĩa thịt bò trên bàn, vẻ mặt đã thả lỏng một chút, không còn căng thẳng như vừa rồi, trước mặt Trữ San, hắn không muốn thất lễ, lúc này, trong mắt hắn hiện lên ý gì đó, rất nhanh liền biến mất. Tề Trữ San là cô gái hắn yêu, nhưng hắn che giấu quá tốt, thế nên tới giờ cô cũng không biết, hắn yêu cô tới nhường nào, thậm chí để người mình yêu nhất tới vòng tay của một người đàn ông khác, bởi vì, hắn muốn cô hạnh phúc, cho dù có phải phá hủy hạnh phúc của người khác. Vẻ mặt xinh đẹp như hoa của Trữ San đã khắc sâu trong đôi mắt hắn, giống như một vầng sáng từ từ hiện ra, có một chút mơ hồ. "Húc, ngày mốt là sinh nhật em, anh nhất định phải tới, nhớ là phải mang quà cho em đó." Tề Trữ San đột nhiên kéo tay áo hắn, có chút vui vẻ nói. "Được." Lê Duệ Húc đáp lời, hắn nhìn thấy ngón tay của cô nắm ống tay áo hắn, gương mặt lạnh như băng lại lộ ra vẻ tươi cười, vui vẻ, sinh nhật năm nào của cô, hắn cũng đi, cho dù bây giờ cô đã kết hôn cũng không thể thay đổi. Hắn ngẩng đầu nhìn cô, ngẫu nhiên lại có chút mất mát, chỉ là không có ai biết. Ban đêm thật yên tĩnh, đưa Trữ San về, hắn dừng xe trước cổng nhà họ Ôn, một biệt thự nhỏ hai tầng, không thể so với chỗ hắn ở, nhưng ở đây người đến người đi, không khí náo nhiệt, không giống như nơi của hắn, chỉ có hắn và cô. Hắn lãnh đạm đưa tay, ánh lửa leo lên, hắn lại đang hút thuốc lá, hắn cứ vậy nhìn, cho đến khi một chiếc xe dừng lại, hắn mới buông thuốc lá trong tay xuống, ngón tay vẫn còn hương vị của thuốc. Chiếc xe dừng lại, một người đàn ông từ trong xe bước ra, Ôn Vũ Nhiên, hắn có chút tiêu tụy, cả người đều lộ vẻ âm u. "Tôi biết rồi, tiếp tục điều tra." hắn buông điện thoại trong tay xuống, con người sâu thẳm, đột nhiên đá vào bánh xe trước, sau đó đau khổ nhắm mắt lại, Lạc Lạc, rốt cuộc em ở đâu, mau nói cho anh biết, bây giờ em thế nào? Vũ Nhiên mở mắt, hít một hơi thật sâu, đi vào ngôi nhà khiến hắn ngất thở kia. Sau khi hắn vào, một chiếc xe khác trong đêm đen, chậm rãi biến mất ở cuối đường. Hai tay Duệ Húc nắm chặt tay lái, khoe môi cong lên một nụ cười lạnh đến run người, "Ôn Vũ Nhiên, anh không tìm thấy cô ta, cho dù anh có tìm được, anh cũng không thể bước tiếp với cô ta, mà cô ta cũng sẽ không, bởi vì các người không có tư cách." Hắn cười lạnh một tiếng, tốc độ xe càng thêm nhanh. Hắn bước đi trên con đường dài, những bóng đèn đường in hình bóng hắn xuống mặt đường, ngẫu nhiên hắn nhìn căn phòng trên tầng hai, căn phòng tối đen.

98. Q.2 - Chương 6

Hắn bước tới, rồi ngậy người đứng cạnh cửa thật lâu, đúng như hắn nghĩ, hắn nghe thấy tiếng bước chân bước nhanh lên tầng, vợ của hắn, vẫn tiếp tục trốn hắn, tay hắn đặt trên nắm cửa, lần đầu tiên, gương mặt của hắn lại dọa được phụ nữ, người con gái nào thấy hắn mà không muốn nhào tới, chỉ có vợ của hắn, thấy hắn chỉ muốn độn thổ để trốn, là do hắn không thể gặp người hay là chính cô không thể gặp người. Hắn đi nhanh vào, đặt chiếc cặp trên bàn, sau đó đi về phía nhà ăn, mặc dù bên ngoài hắn đã ăn khá nhiều bít tết, nhưng vẫn có cảm giác đói bụng. Quả nhiên, ở trong phòng ăn, có một bàn đồ ăn lớn, tất cả thức ăn đều còn nguyên, hắn đưa tay sờ thử, vẫn còn nóng, nhìn qua là cô cố ý chờ hắn về, nghe thấy tiếng bước chân hắn liền chạy nhanh về phòng. Hắn khẽ nhủ mầy, lúc này mới ngồi xuống, cầm đĩa ăn bữa tối, gần đây hắn được ăn uống đầy đủ hơn, nhưng vẫn không có béo, nhiều năm tập thể hình cơ thể của hắn rất cường tráng, không có chút nào có thịt thừa. Thức ăn thật ngon, giống như tương mạo của Tô Lạc, tuy không xuất chúng, nhưng lại rất đặc biệt, màu sắc của món ăn này cũng vậy. Khi hắn ăn xong, vợ hắn vẫn chưa có xuống, cô muốn trốn hắn cả đời sao? Tô Lạc tựa lưng vào cửa, tay đặt trên lồng ngực, thở gấp, một lúc sau, cô mới hít thở bình thường, sau đó ngồi trên giường, kì thực cô không biết nên làm gì mới trốn hắn như vậy, có lẽ bởi vì ánh mắt của hắn hoặc cô sợ sự dịu dàng vô cớ của hắn. Cô cúi đầu, mới phát hiện trong tay cô vẫn cầm cốc sữa, cô chậm rãi uống từng ngụm, mùi sữa thơm lừng ở đầu môi, thực sự rất thơm, rất ngọt. Bên ngoài truyền tới tiếng nước, cô đứng lên, đi tới bên cửa sổ, hắn vừa mới xuống hồ bơi, cô vén tấm rèm lên, nhìn ra phía hồ. Nhìn một hồi lâu, trên mặt nước vẫn không có động tĩnh, cô cảm thấy kì lạ, hai tay vẫn cầm cốc sữa, rõ ràng là cô nghe thấy tiếng nước, sao hắn lại không có ở hồ bơi? Không phải ngốc tới mức dạo chơi trong nước lâu như vậy chứ. Cô dùng sức nắm chặt chiếc cốc, bỏ qua ý nghĩ này, người kia bơi tốt như vậy, không có khả năng.... “Em đang suy nghĩ gì vậy?” Tiếng nói lạnh lạnh truyền tới, dường như còn có chút hơi nước, Tô Lạc giật mình, thả lỏng tay, chiếc cốc từ cửa sổ tầng hai rơi xuống, cô cúi đầu, nhìn thấy Duệ Húc đứng phía dưới cửa sổ phòng cô, mà nơi cái cốc rơi xuống chính là đầu hắn. “Em....” Câu kia còn chưa nói hết, cô liền nhắm chặt mắt, chờ đợi tiếng hét của hắn. Lê Duệ Húc giơ tay, khó chịu mím môi, cô gái này, có phải không vừa mắt hắn, vài ngày không thấy đã muốn mưu sát chồng? Hơn nữa đây còn là cái cốc thủy tinh. Hắn đưa tay, không dám ngẩng đầu, trực tiếp đưa tay lên đỉnh đầu, cái cốc kia giống như sinh mạng, bị hắn nắm ở trong tay, chiếc cốc thì nắm được nhưng sữa trong cốc đều đã chảy hết xuống mặt hắn. “Tô Tử Lạc...” giọng nói giống như âm hồn từ dưới tầng vang lên, có chút tức giận, thậm chí có chút bất lực không biết làm thế nào. “Lê...” Tô Lạc đưa tay bịt kín miệng, nhìn xuống phía dưới, trên mặt người kia toàn là sữa, đây là người luôn yêu cầu hình ảnh của mình phải thật kĩ lưỡng sao? Hiện tại chỉ có thể dùng một từ duy nhất để hình dung – thảm hại, trên mặt, trên ngực, thậm chí tóc của hắn là một màu trắng sữa, trong tay còn cầm một cốc sữa. Tô Lạc có chút choáng váng, cô vội vàng che mắt mình, thậm chí, cô hình như đã gây họa lớn, tay cô vô ý đặt trên cổ, không biết, người này tức giận lên có thích bóp cổ người khác không?

99. Q.2 - Chương 7

Ngoài cửa, rất nhanh có tiếng gõ cửa truyền tới, Tô Lạc nắm chặt áo, do dự không biết có nên mở cửa không, tiếng đập cửa ngày càng nhanh, càng mạnh. Phan phan phan, từng tiếp đập cửa giống như tiếng đập vào trái tim cô, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, đi tới cạnh cửa, tay đặt trên nắm cửa, dùng sức mở cánh cửa. Duệ Húc đứng ngoài cửa bước từng bước, không nói lời nào liền đi vào trong phòng cô, không đứng, nơi này toàn bộ là của hắn, nơi này vốn là phòng của nhà họ Lê, đương nhiên là của hắn, trên người hắn vẫn còn sữa, gương mặt hắn nghiêm nghị, lúc này lại có vẻ buồn cười nhiều hơn khiến người khác muốn bật cười. Nhưng Tô Lạc đương nhiên không có lá gan lớn như vậy, ánh mắt người này thực đáng sợ, dường như có thể giết người. “Xin lỗi, em lập tức lau giúp anh.” Tô Lạc vội vàng tìm một chiếc khăn mặt sạch, căn phòng tuy không nhỏ nhưng đột nhiên lại có hơi thở của người khác, cảm giác có chút

khác lạ, có chút áp lực, cũng có chút cản trở, dường như đến hơi thở của cô cũng sẽ người này cướp đi. Cô đứng trước mặt Lê Duệ Húc, vụng về thay hắt lau đi phần sữa trên ngực. Người này, lúc nào cũng mặc một chiếc áo tắm màu trắng, chiếc áo rộng rãi, chỉ có một chiếc đai lưng buộc để giữ lại, lộ ra rõ lồng ngực, làn da bóng loáng, hơi thở trên người hắt khiến người khác không thể bỏ qua, gương mặt Tô Lạc nhất thời đỏ ửng lên. Lau xong ngực, cô kiễng chân, bắt đầu lau mặt hắt, khuôn mặt hắt tối thui, dường như có ai nợ tiền hắt, thực sự khó nhìn. Tô Lạc cẩn thận lau, ánh mắt cô không dám nhìn lung tung, thế nên không có nhìn thấy ánh lửa lóe lên trong mắt hắt. Đôi môi hắt mím chặt hơn, thậm chí bàn tay hắt còn nắm chặt lại, lúc này còn dùng thêm sức, tất cả là do cô gái nhìn rất bình thường này, vậy mà lại có thể khơi mào dục vọng trên người hắt. Nhìn gương mặt đỏ ửng so với gương mặt xinh đẹp của Trữ San, từ đầu tới cuối, không thể sánh bằng, không đúng, không cần nói tới Tề Trữ San, cô so với mỗi người phụ nữ bên cạnh hắt đều không thể sánh bằng, cô rất bình thường, quá bình thường, nhưng gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng xinh xắn, dịu dàng mà yên bình, còn vì khấn trương mà chớp mũi có chút mồ hôi, dưới ánh đèn, thực sự rất mê hoặc. Lê Duệ Húc lại dùng thêm sức nắm chặt tay, hắt ghét thân thể mình lại phản bội ý chí mình. Đột nhiên, hắt bắt lấy tay của Tô Lạc, “Đủ rồi, không cần lau, cô muốn lột da mặt của tôi sao?” Hai mắt Tô Lạc mở lớn, tay cũng không biết dừng như thế nào, “Em... Không có...” cô nhỏ giọng nói, giọng nói mềm mại, non nớt, lúc này Duệ Húc có cảm giác muốn ném cô ra ngoài cửa sổ. Như vậy, cô sẽ không thể ảnh hưởng tới hắt nữa. Nếu không phải sự tự chủ của hắt rất lớn, hắt cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, cô gái này, hắt không muốn chạm tới, cũng không thèm chạm, người phụ nữ của Ôn Vũ Nhiên, hắt không có hứng thú, nhưng tại sao cô luôn có thể có những hành động vô tâm như thế, để cho sự tự chủ của hắt được khảo nghiệm. “Bà lớn Lê, có phải cô muốn hại chết chồng của cô?” Đột nhiên hắt vươn tay, nắm chặt chiếc cằm nhỏ của Tô Lạc, cúi đầu, nhìn gần gương mặt cô, nhìn gần như vậy có thể thấy rõ làn da của cô, không hề trang điểm, giống như là sữa, nhẵn, mịn, cô gái này đúng là có một làn da đẹp.

100. Q.2 - Chương 8

Môi hắt mím lại, lực tay tăng thêm một chút, nói đi, có phải cô cố tình dùng chiếc cốc để đánh hắt, hắt biết rõ không phải, nhưng không biết có phải bây giờ hắt cảm thấy buồn chán, nên mới muốn nhìn bộ dạng lúng túng này của cô. “Em không có.” Tô Lạc muốn lắc đầu, nhưng tay của hắt nắm cằm cô chặt quá, không nói đến lắc đầu, hiện tại cô muốn động đậy cũng rất khó, cô chỉ là không cẩn thận, thực sự là không cẩn thận, hơn nữa chỉ là một chiếc cốc sao có thể mưu sát được chứ, nếu quả thực muốn mưu sát, thứ rơi xuống cũng sẽ không phải là cái cốc mà là cái ti vi. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm hàng lông mi dài của cô khẽ động, trong mơ hồ, hắt cảm thấy lông mày mình nhú chặt lại, nhìn gương mặt Tô Lạc vì khoảng cách quá gần mà trở nên lúng túng, hắt lại tốt tình buông tha cô, hắt đưa mắt nhìn thoáng qua phòng cô, sau đó trực tiếp đi tới ngồi trên giường Tô Lạc, hắt tự nhiên vắt chéo chân, đây vốn là chỗ của hắt, hắt muốn ở đâu đều được hết. Căn phòng vẫn không thay đổi nhiều, trước đây, căn phòng này cũng giống như những căn phòng khác, bây giờ có thêm một cô gái cảm giác có hương vị ấm áp hơn, có thể do cô gái này, căn nhà vốn lạnh lẽo này đã có cảm giác như một gia đình. Trên mặt bàn cũng không có nhiều đồ, vài cuốn sách, mấy quyển tạp chí, có một con thỏ nhỏ khá cũ. Hắt đứng lên, thuận tay cầm lấy con thỏ, xem chừng con thỏ này đã quá cũ rồi, nhưng cũng rất sạch sẽ, xem ra cô rất quý trọng thứ này. Tô Lạc vội vàng đi tới, ánh mắt nhìn chăm chú bàn tay hắt cầm con thỏ, thiếu chút nữa đưa tay ra lấy lại con thỏ. “Thứ này rất quan trọng với em?” Hắt nắm chặt con thỏ trong tay, không dễ dàng trở lại cho cô, ánh mắt màu trà suy xét, con thỏ này có phải do người đàn ông kia tặng, cho nên, cô mới quý trọng như vậy, ngay cả khi hắt chạm phải rơi xuống, cô lại lộ ra ánh mắt sợ hãi đến vậy. “Đúng.” Tô Lạc gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi con thỏ, “Con thỏ này đã cùng em lớn lên, em cái gì cũng không có, chỉ có mỗi nó, mẹ đã mua cho em.” cô nói tới đây thì không nói thêm gì nữa, sau khi cha mẹ cô rời đi, cô chỉ còn một mình, chỉ có thứ này mới khiến cô nhớ lại, khi cô còn nhỏ cô cũng có cha mẹ yêu thương. Cô cúi đầu, ánh mắt buồn khổ. Lê Duệ Húc khẽ mím môi, đưa con thỏ cho cô, sau đó nhìn ngắm những thứ xung quanh mà hắt vừa đi qua, vô tình, vạt áo tắm của hắt vướng phải cánh cửa tủ quần áo, cánh cửa tủ mở ra, bên trong gần như trống không. Một hai ba bốn... Cũng có một số bộ quần áo, đa phần đều đã cũ. “Tô Lạc, thẻ tín dụng vàng tôi đưa cô đâu?” Lê Duệ Húc cảm thấy hai mắt mình sắp rớt ra ngoài, sắc mặt nháy mắt tối sầm xuống. Tô

Lạc vội vàng đặt con thỏ trong tay xuống, kéo ngăn kéo ra. “Ồ trong này,” cô dùng hai tay nhỏ cầm chiếc thẻ, chiếc thẻ vẫn còn rất mới, thực sự là mới nguyên, dường như cô chưa bao giờ động tới. ” Cô đã dùng bao nhiêu lần rồi?” hấn cúi đầu nhìn chăm chăm Tô Lạc, ánh mắt muốn làm rõ chuyện gì đó, ánh mắt này vĩnh viễn đều nhìn rõ tâm tư cùng linh hồn cô. Tô Lạc khẽ chớp mắt, sau đó lắc đầu, ” Tôi không có sử dụng,” Cô cũng đâu cần mua gì, nơi này không mất tiền thuê nhà, trong phòng bếp thứ gì cũng có sẵn, cô cũng không biết mình cần mua gì. “Cô không sử dụng dù chỉ một lần.” Trên trán hấn lộ rõ gân xanh, hấn không biết có phải bản thân là chồng quá thất bại hay không, hay là do vợ của hấn, muốn tiết kiệm tiền giúp hấn, thời gian cũng đã lâu rồi, cũng không sử dụng một phần tiền của hấn. Tô Lạc tiếp tục gật đầu, ” Tôi không dùng đến, tôi cũng không có gì cần mua, hơn nữa nơi này thứ gì cũng có, thứ này, anh cầm về đi,” tất cả cô nói đều thật, không có chút cảm giác gì là lạt mềm buộc chặt. “Bà lớn Lê, cô thực sự rất dễ nuôi,” Ngón tay hấn lướt qua mặt Tô Lạc, Tô Lạc cũng quay mặt né tránh nhưng vẫn cảm giác độ ẩm từ đầu ngón tay hấn. Đúng vậy nha, cô vốn rất dễ nuôi, nếu không cũng không thể khỏe mạnh sống tới bây giờ.

101. Q.2 - Chương 9

“Ngày mai đi cùng tôi,” Ngược Lê Duệ Húc không ngừng phập phồng, để lại một câu, hấn nhân lúc mình còn chưa phát hỏa, liền đi ra khỏi căn phòng, nếu không, hấn thực sự sẽ không biết mình sẽ làm những chuyện gì, có thể là trực tiếp túm lấy cô ném xuống hoặc bóp chết cô. Bọn họ chưa tính là đối vợ chồng bình thường, hấn không xem cô như một người vợ, cô cũng không xem hấn là một người chồng, nhận thức này khiến trái tim hấn cảm thấy không thoải mái. Tô Lạc vẫn cầm chiếc thẻ trong tay, một lúc sau mới đưa tay về, lại đem chiếc thẻ để vào chỗ cũ. Cô không rõ hấn đang tức giận, chỉ vì cô làm rơi cốc sữa lên người hấn sao? Trên mặt cô có chút khó chịu rất nhanh liền tiêu tan. Cô đi tới, ôm lấy con thỏ nhỏ trên bàn, một tầng sương mờ hiện lên trong mắt. Chiếc xe bắt đầu chuyển động, Tô Lạc ngồi ở phía sau, quay đầu lại nhìn căn biệt thự, nơi này thực sự rộng lớn, lái xe cũng mất nhiều thời gian để đi tới, chẳng trách mỗi khi cô đi về cảm thấy toàn thân nhức mỏi. “Chúng ta đi đâu vậy?” Đợi cho tới khi căn biệt thự chỉ còn là một chấm nhỏ, hai hàng cây xanh biếc không ngừng lui về phía sau, cô mới quay đầu nhìn chăm chăm sau lưng người đàn ông đang chuyên tâm lái xe, nói thật, xe này hết sức thoải mái, cô có thể đem bản thân rúc vào chiếc ghế lớn, thậm chí có thể đưa cả hai chân để lên. Nếu không có người đàn ông mặt lạnh kia ở đây thì thật tốt, hấn làm cho không khí trong xe như đông cứng lại, khiến cô hô hấp cũng khó chịu. Lê Duệ Húc vẫn chuyên tâm lái xe, từ đầu tới cuối cũng không có để ý tới cô, mà Tô Lạc không thấy hấn trả lời, chỉ có thể chơi với ngón tay của mình, nói chuyện với Lê Duệ Húc thực là mệt, ở chung với hấn càng mệt hơn. Bên trong một cửa hàng cao cấp, Tô Lạc ngồi ở một bên, con mắt không ngừng, mắt nhìn xung quanh, cô đã từng đi qua nơi này, quần áo bên trong thực sự rất đẹp, đương nhiên giá cả cũng không thể chê, bản thân cô cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ tới nơi này. Lê Duệ Húc đứng bên cạnh cô, những cô nhân viên kia, dường như đều hiểu hấn, hiển nhiên hấn là khách quan ở nơi này, “Chọn cho cô ấy mấy bộ quần áo.” Lê Duệ Húc ngồi xuống, trực tiếp phân phó, theo như lời hấn, tự nhiên hấn lại mang cô đi ra ngoài.

102. Q.2 - Chương 10

Tô Lạc cầm nhẹ lấy vạt áo, đứng ngồi không yên nhìn những cô gái kia nhìn cô với ánh mắt vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ. Cô còn chưa kịp nói gì, đã bị một nhóm cô gái đẩy vào phòng thay quần áo, cô nắm chặt quần áo trên người, mấy cô gái này giống như nữ lưu manh vậy, cũng tại tính cách cô dễ nói chuyện, chỉ có thể chịu đựng, mặc cho những cô gái này đem cô giống như rối gỗ đùa nghịch. Cho tới khi cô bị đẩy ra khỏi phòng thay đồ, một chiếc váy màu hồng nhạt, đường viền bằng ren tinh tế ngang hông, một chiếc váy dài tới mắt cá chân, chiếc váy màu hồng nhạt càng làm tôn thêm vẻ trắng nõn của làn da, hương chi Tô

Lạc có một làn da trắng mịn, đây vốn là trời sinh cho dù thế nào cũng không đen đi được. Cô đứng có chút mất tự nhiên, hai chân cũng không vững, diện mạo của cô không giống như mỹ nữ khiến mắt người khác tỏa sáng, nhưng ngũ quan của cô cũng rất khá, thanh tú, nhất là khi mặc bộ váy này, thực sự ngọt ngào. Cô kéo kéo lại chiếc váy trên người, làm những ánh mắt hướng về cô, khiến gương mặt cô thoáng hồng, giống như màu váy cô đang mặc, không có cảm giác kinh diễm, nhưng càng xem càng thấy thú vị. “Tiếp tục đổi đồ khác.” Lê Duệ Húc nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn, như lọt vào trong sương mù, Tô Lạc lại bị kéo vào. Lê Duệ Húc nhìn bên ngoài, ngón tay đặt ở trên đùi, khẽ nhắm mắt, một sự bình tĩnh đến thần nhiên, bình thường, hẳn đã sớm chạy lấy người, hẳn không thích lãng phí thời gian ở những nơi này, nhất là vì một cô gái. Hôm nay sẽ khác, hẳn không có gì là không kiên nhẫn, bởi vì Tô Lạc đáng giá khiến hẳn có tinh thần cùng thời gian giành cho cô. Khóe môi hẳn khẽ cong lên, cảm giác như có chút lạnh trong nụ cười đó, giống như hẳn ngày thường. Tô Lạc lại được đẩy ra khỏi phòng thay đồ, trên trán cô đã lấm tấm mồ hôi. “Dáng người tiểu thư thật là đẹp, tuy gầy, cũng không cao, nhưng tỉ lệ cơ thể tốt lắm, nhất là eo, thực sự nhỏ, không khó để chọn quần áo.” Tô Lạc nghe giọng nói của cô nhân viên, cũng không có cảm thấy đắc ý, cô chỉ cảm thấy mệt sắp chết rồi, cô khẽ chớp mắt, thật sự cô muốn về nhà ngủ. Cô cũng đã thử hơn mười bộ quần áo, thử đi thử lại, cô bây giờ chỉ cần nằm xuống là ngủ ngay. “Tốt lắm, còn gì nữa không,” hẳn nhìn về mặt mệt mỏi trên mặt cô, cuối cùng Lê Duệ Húc đứng lên, hẳn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, thời gian này cũng đủ rồi, hẳn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. “Lê tiên sinh, những thứ này có cần gói lại không?” Nhân viên cửa hàng nhiệt tình hỏi, nhân viên biết Lê Duệ Húc là một khách hàng dễ nói chuyện, từ trước tới nay hẳn đều rất hào phóng nhất là đối với phụ nữ. Lê Duệ Húc bước tới bên cạnh Tô Lạc, nhìn thấy bộ quần áo trên người cô, cô không cần những thứ rườm rà, chỉ cần đơn giản là được rồi.” Gói lại hết.” Hẳn thần nhiên nói xong, hẳn đều rất hào phóng, đây lại là vợ hẳn, vậy cần phải hào phóng hơn nữa. Tô Lạc kéo nhẹ áo Duệ Húc, “Lê Duệ Húc, không cần nhiều như vậy, em còn rất nhiều quần áo, thực sự mặc không hết,” cô ngẩng đầu nhìn Lê Duệ Húc, không ngừng lắc đầu, nhiều như vậy, nhất định sẽ rất tốn tiền, xa hoa, nếu sau này, hẳn đòi lại, bán cô đi cũng không đủ để trả. “Em thực dài dòng,” Lê Duệ Húc kéo tay Tô Lạc, kéo cô ra ngoài, quần áo này, sẽ có người mang đưa tới biệt thự của hẳn. Tay cô bị hẳn cầm đau quá, đây là cảnh cáo sao, Tô Lạc đành ngậm chặt miệng, chỉ cần nguwoiwf đàn ông này quyết định, cô căn bản là không có quyền lời để phản bác. Cô chỉ có thể đi theo sau hẳn, giống như một người hầu, hẳn đi tới đâu, cô đi theo tới đó. Lê Duệ Húc đi vào một cửa hàng vàng bạc, bên trong cửa hàng thật tráng lệ, đến các nhân viên của cửa hàng cũng thật xinh đẹp.

103. Q.2 - Chương 11

Trước mắt Duệ Húc có rất nhiều đồ trang sức, liếc mắt một cái, cũng không có thứ gì khiến hẳn thấy vừa ý. “Em thích gì? Cứ chọn đi,” Lê Duệ Húc vỗ nhẹ chiếc nhẫn trên tay, giọng nói nhàn nhạt. Tô Lạc ngẩng đầu nhìn đồ trang sức, mắt cảm giác như bị cái gì đó đâm vào, thật sự là sáng quá, cô nhìn từng món đồ một, đồ trang sức này không những có giá trị, mà còn được làm một cách tinh xảo, cô ghi nhớ từng thiết kế một, cô rất thích, nhưng thích không có nghĩa là nhất định phải có được, có khi chỉ cần nhìn, cũng là một loại hưởng thụ thích thú. “Em thích cái này?” Lê Duệ Húc dừng lại phía sau cô, nhìn thấy cô nhìn chăm chú chiếc vòng cổ, đây có lẽ là vật quý nhất ở đây, cô thực tình mắt, trong mắt hẳn có chút xem thường, phụ nữ, quả đúng là phụ nữ. “Gói chiếc này lại.” Hẳn thần nhiên phân phó cho nhân viên đứng phía sau, hẳn dứt tay vào túi quần đứng đó, lại càng lãnh đạm khiến người khác khó tới gần, mặt hẳn lạnh đi vài phần. Một lúc sau Tô Lạc mới quay đầu lại, kì quái nhìn nhân viên đem chiếc vòng cô đi, cô cúi đầu, có chút tiếc nuối, cô còn chưa nhìn kĩ văn hoa trên chiếc vòng cổ kia, thật là đáng tiếc. Khi cô còn đang thất thần, một chiếc hộp nhỏ tinh xảo đã được đặt trong tay cô, không quá nặng nhưng cũng khiến tay của cô hơi hạ xuống. Chiếc hộp trên tay cô đựng chiếc vòng cổ vốn không thuộc về cô, vội vàng đuổi theo hẳn. “Lê Duệ Húc...” Cô gọi tên hẳn, cho tới nay, cô chưa bao giờ gọi cả họ và tên một người như vậy, ngay cả khi hẳn gọi cả họ tên cô. “Làm sao vậy, em còn muốn mua gì nữa?” Lê Duệ Húc dừng lại, nhìn chằm chằm chiếc vòng cổ, khóe miệng khẽ cong cười như không cười hỏi, cô đã có được chiếc vòng đắt nhất ở đây, còn chưa đủ sao? “Lê Duệ Húc, trả lại cho anh,” Tô Tử Lạc nghe ra trong giọng nói hẳn có sự châm chọc, cô cũng đâu phải đồ ngu, cũng chẳng phải đồ dần, cô đã nghĩ vì sao hẳn phải đưa cô thứ này, hẳn nghĩ cô là

người tham hư vinh đúng không? Không thể không nói, thái độ này của hắn, khiến cô bị tổn thương, cảm thấy rất tự ái. Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm chiếc hộp tinh xảo trên tay mình, vẻ mặt càng lạnh hơn, “Cô không thích sao?” vẫn là ngữ khí này, nhưng lại có sức đả thương lớn đến người khác. Tô Lạc khẽ cắn môi dưới, trên môi có giấu răng mờ mờ, “Em rất thích, liếc mắt nhìn đã thích nó nhất, nhưng cái em thích không phải là đem nó đeo trên cổ mình, mà chính là hoa văn, là thiết kế của nó, em chỉ muốn nhìn rõ một chút, không có quy định nào là thích nhất định liền phải cầm trong tay.” Cô ngẩng đầu nhìn Lê Duệ Húc, đôi mắt kia vẫn trong suốt như trước, không có nửa phần nói dối, cô cũng không có ý kia, chính là bản thân hắn hiểu lầm. Tuy rằng cô gái nào cũng ưa thích đồ trang sức, cũng không phải cô gái nào đều có tiền để mua. Cô cũng không biết cô gái nào bên cạnh hắn có phải đều như thế nhưng Tô Tử Lạc – cô vĩnh viễn không bán mình vì tiền, nếu cần, lúc trước cô cũng sẽ không bỏ qua công việc tốt mà Ôn Nhiên lo cho.

104. Q.2 - Chương 12

“Vậy em cứ đem về nghiên cứu từ từ, những thứ Lê Duệ Húc đã lấy ra, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ lấy lại, nhất là đối với con gái,” Lê Duệ Húc đem chiếc hộp đặt lại trên tay cô, mặc kệ vì nguyên nhân gì, chiếc vòng cổ đã là của cô. “Nhưng mà em...” Tô Lạc muốn nói gì đó, đưa cho cô, cô sẽ lại đặt trong ngăn kéo, như vậy thực lãng phí. “Làm sao vậy, chồng tặng vợ một món trang sức, cô cũng lựa chọn khó khăn như vậy, cô có phải khó chiều theo quá không?” Lê Duệ Húc đưa tay dùng sức xoa nhẹ tóc Tô Lạc, không thể không nói, hắn thích động tác này, tóc cô thật mềm, sờ giống như sờ tơ lụa, suôn mềm, một mái tóc màu đen phổ biến, có lẽ vì tóc cô không phải chịu tổn hại từ những hóa chất, cảm thấy thật thoải mái. Mà hắn ghét nhất là bị từ chối, Lê Duệ Húc hắn còn chưa có bị ai từ chối nhiều như thế, cô gái này chính là không chịu nể mặt người khác. “Anh đi lấy xe, chờ anh ở đây.” Hắn buông tay, lấy chùm chìa khóa rồi nói với cô, Tô Lạc còn muốn nói gì đó, vẻ mặt hắn không cảm xúc như đã rất rõ, hắn đã quyết định, không có khả năng thay đổi. Một mình cô đứng đó, nhìn người đi đường đi tới đi lui, cảm giác cô đơn lạc lõng. “Lạc Lạc...” Một âm thanh vang lên bên tai khiến cô giật mình, mắt cô như bị thứ gì đó đâm phải, rất khó chịu, cô còn chưa kịp phản ứng, hơi ẩm quen thuộc đã bao quanh cô, một thân thể ôm chặt lấy cô. “Vũ Nhiên...” Mỗi của cô khẽ động, cả người nóng lên, cô biết cô không phải đang làm mơ. “Lạc Lạc, em đã đi đâu, em có biết anh luôn tìm em, anh rất lo lắng cho em.” Tay hắn khẽ nâng lên gương mặt tái nhợt của Tô Lạc, đôi mắt cô chứa đầy sự chua xót, Vũ Nhiên cảm giác trái tim bị bóp chặt, sự tổn thương hiện rõ trên mặt, đều do hắn dùng chính tay mình phá hỏng. “Xin lỗi, Lạc Lạc, em cứ trách anh đi, không cần tự làm khổ chính mình, quay về đi, quay về bên cạnh anh, chúng ta giống như trước đây có được không?” Ôn Vũ Nhiên ôm chặt cô vào trong lòng, những cảm xúc tưởng như đã biến mất đã quay trở lại toàn bộ. Để hắn ích kỷ một lần có được không? Hắn thực sự không thể rời xa cô, thức sự không thể. Đột nhiên Tô Lạc đẩy hắn ra, nhìn hắn giống như người lạ, “Vũ Nhiên, anh cũng biết chúng ta là không có khả năng, em cũng không thể làm người thứ ba chen vào hôn nhân của người khác,” cô dùng sức hít hít chiếc mũi, đúng vậy, cô thừa nhận, cô vẫn yêu người đàn ông này, là rất yêu, nhưng cho dù là yêu, cô cũng không có khả năng đi phá hủy hạnh phúc của người khác, nếu cô làm như vậy, cô sẽ thấy mình thật thấp hèn. Hắn đã lựa chọn ở bên cạnh vợ của hắn, lần sau sự lựa chọn vẫn sẽ là vợ của hắn mà thôi. Tô Lạc đã bị bỏ rơi rồi. “Lạc Lạc...” Ánh mắt luôn bình thản của Ôn Vũ Nhiên hiện lên sự đau đớn, cô, thực sự để ý đến chuyện đó sao? Tô Lạc xoay người, lại bị hắn kéo tay lại, cô cảm giác cổ tay có chút đau. “Lạc Lạc, chờ anh có được không? Anh sẽ nhanh chóng xử lý mọi việc.” Trên mặt Vũ Nhiên thoáng hiện sự kiên định, hắn sẽ nghĩ biện pháp, nhất định, hắn không muốn cuộc đời của hắn cứ trôi qua như vậy, Tô Tử Lạc, không có cô, hắn sẽ tiếc nuối cả đời, mà hắn không muốn phải tiếc nuối. “Chúng ta, không còn cơ hội...” Đột nhiên Tô Lạc giật khỏi tay hắn, “Vũ Nhiên, anh đã kết hôn...” cô cúi đầu... Giọng nói có chút âm u, đây là sự thật không thể thay đổi, hắn đã thuộc về cô gái khác.

105. Q.2 - Chương 13

“Anh có thể ly hôn,” Ôn Vũ Nhiên mím môi, hần sẽ không thể nghe lời người đàn ông kia cả đời, hần muốn, sẽ không có khả năng buông tha dễ dàng như vậy, nhất là người phụ nữ mà mình yêu, bỏ qua như vậy, hần sẽ không có bất kì cơ hội nào nữa. “Nhưng, em đã kết hôn...” Đột nhiên Tô Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn hần quyết tâm, hần có thể ly hôn, còn cô, chỉ cần người đó không đồng ý, cô có khả năng nói ra trước hay sao, dù sao là cô cũng đã đồng ý trước, hôn nhân không phải trò đùa, cho dù cuộc hôn nhân của cô đến một người chúc phúc cũng không có, cô vẫn rất tôn trọng nó. “Em nói cái gì...” Ôn Vũ Nhiên nheo hai mắt, vừa rồi Tô Lạc nói gì, cô ấy nói... Cô đã kết hôn, có phải là hần nghe nhầm. Cô sao có thể kết hôn, sao có thể được, mới chỉ có nửa tháng trời ngắn ngủi. “Đúng, em kết hôn, thực sự đã kết hôn,” cô nắm chặt ngón tay, để cho hần nhìn rõ chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô, chiếc nhẫn ngoài ý nghĩa đính hôn cũng không có khả năng tương trưng cho thứ khác. Ôn Vũ Nhiên khiếp sợ nhìn cô, hần không thể nghĩ rằng cô đã kết hôn, đã trở thành vợ một người đàn ông khác. “Vũ Nhiên, chúng ta thực sự không có khả năng,” Lúc Vũ Nhiên đang thất thần, cô kéo tay mình khỏi tay hần, sau đó chạy về phía trước, không biết đây là cảm giác gì, cô chỉ thấy cả người rất khó chịu, rất khó chịu, khó chịu, dường như có một thứ gì đó trong cơ thể cô bị kéo ra, rõ ràng yêu nhau, vì sao lại không thể ở cùng với nhau, hần không thể mà cô cũng không thể. “Lạc Lạc...” Một lúc sau, Ôn Vũ Nhiên mới tỉnh táo lại, hần không tin, chỉ dù cô đã kết hôn, hần cũng sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông tay. Hần đuổi theo cô, vất vả lắm mới nhìn thấy hình bóng cô, hần sẽ không để cho cô rời đi nữa, cũng sẽ không khiến chính mình tìm không thấy bóng dáng cô, nếu như thế hần sẽ phát điên, nhất định sẽ phát điên. Tô Lạc chạy nhanh về phía trước, đột nhiên một chiếc xe dừng trước mặt cô, cửa xe mở ra, lộ ra gương mặt người đàn ông lạnh như băng. “Lên xe.” giọng nói lạnh như băng vang lên khiến không khí lạnh đi vài phần, Tô Lạc nhìn thấy Vũ Nhiên giữ dòng người, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, ngồi xuống đóng cửa xe, khi cửa xe đóng lại là lúc, hần cùng với cô đã thuộc về hai thế giới, dù cho dùng cách nào cũng không thể xóa đi được khoảng cách đó, rất xa... Chiếc xe di chuyển, mọi người chớp qua, từ cửa kính xe cô nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vũ Nhiên, cô cúi đầu một lần nữa, cảm giác trên bàn tay có một giọt nước rơi xuống lạnh lẽo. Ôn Vũ Nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm chiếc xe đã rời đi, hai tay hần nắm chặt, chiếc xe rất quen thuộc, hần đã từng gặp ở nơi nào. “Lạc Lạc...” Hần nhẹ nhàng gọi tên cô, toàn thân dường như đang run lên. Lê Duệ Húc dừng xe lại, tay nắm chặt tay lái, “Xuống xe.” mặt hần không chút thay đổi nói. Tô Lạc khẽ nắm tay, xuống khỏi xe, cô còn chưa kịp hỏi gì, chiếc xe này đã giống như tên phi ra ngoài, chỉ có một mình cô ở nơi này, bao quanh dường như không có bất kì ai. Mọi cô khẽ run run, cảm giác bản thân mình thật thê thảm. Cô đi thẳng về phía trước, dùng đến đôi chân của mình, có vẻ như ngoài bước đi, cô không có thể làm gì hơn, cô không trách Lê Duệ Húc giữ cô lại, dù sao giữ bọn họ không có tình yêu, họ chỉ sống chung với nhau, khoảng cách và tôn trọng, có chăng cũng chỉ là một tờ hôn thú.

106. Q.2 - Chương 14

Kỳ thực một mình đi tản bộ, cũng tốt lắm, thực sự là rất tốt, cô ngẩng đầu, khoe môi hiện sự khổ sở, cô lại bị tổn thương. Lê Duệ Húc đi nhanh tới phòng làm việc, sắc mặt nghiêm trọng, bộ dạng lạnh như băng, khiến ọi người sợ hãi. Phịch, hần đóng cửa văn phòng thật mạnh, ánh mắt màu trà lạnh đi rất nhiều, khoe môi hần cong lên từ từ một nụ cười lạnh đến tâm can, làm người khác không rét mà run. “Tôi nói Húc, anh không cần thể hiện bộ mặt đáng sợ như vậy? Anh đừng cười sẽ tốt hơn.” Vệ Thần đẩy cửa đi vào nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo trên mặt hần, nhất thời nổi da gà. Lê Duệ Húc không thèm quan tâm tới hần, trực tiếp mở văn kiện ra làm việc, Vệ Thần sờ mũi mình, người này vẫn như vậy chẳng thay đổi chút nào. Đã là người đàn ông kết hôn, hình như, việc kết hôn chẳng có tác dụng gì cả. “Làm sao vậy, ngày hôm nay tâm tình không tốt, nhìn đáng sợ của anh cảm giác như chưa thỏa mãn được dục vọng vậy?” Vệ Thần đánh giá hần từ đầu tới chân, xác định xem hần có phải vì nén nhịn dục vọng mà hồng người hay không. Đột nhiên một tập văn kiện bị hất văng xuống, Vệ Thần vội vàng tiến lên, cẩn thận ôm tập văn kiện vào ngực, “Húc, đây là những hợp đồng trên trăm vạn, sao anh có thể ném như thế?” Vệ Thần đau lòng nhìn tập tư liệu trong lòng, xem ra, là tự hần chuốc lấy bực mình rồi. Vệ Thần cẩn thận bước ra xa, đây là những hợp đồng trên trăm vạn, vậy mà hần lại ném ngay trước mặt mình, chỉ sợ tâm tình hần càng thêm không tốt,

lại ném tiếp cái gì nữa, nhờ cái thứ gì đó lại bay thẳng vào gương mặt tuấn tú của mình, như vậy hẳn sẽ gặp xui xẻo lớn. Một lúc sau, Vệ Thần mới bước lại gần bàn làm việc, đặt tập tài liệu trên mặt bàn, đẩy về phía trước mặt Duệ Húc một chút. Duệ Húc vẫn lạnh như vậy, cầm một thứ gì đó hướng thẳng về phía Vệ Thần, hẳn vội vàng bắt lấy, thật đúng là hiểu rõ Duệ Húc, trước kia Vệ Thần cũng học qua trường để thành thủ môn, nếu không, ở bên cạnh Duệ Húc vài năm cũng sẽ biến thành kẻ ngốc. “Mau đi làm thứ này.” Giọng nói truyền tới tai Vệ Thần, bây giờ hẳn mới nhìn tờ giấy mình đang cầm trong tay, trên mặt giấy là một chiếc vòng cổ được thiết kế rất đẹp, mỗi một chi tiết nhỏ đều hoàn hảo vô cùng, từ hình dáng tới màu sắc. Đẹp tinh xảo, đẹp để chỉ hợp với một người. Vệ Thần có chút khó chịu, “Mỗi năm đều như vậy, tôi thực sự không hiểu anh đang nghĩ gì, rõ ràng yêu tới như vậy, còn đem cô ấy tặng cho người khác, đúng là tự làm tự chịu.” Duệ Húc tựa người vào ghế da, ngón tay vô ý quay chiếc bút bạc kim, hẳn chỉ muốn cô ấy hạnh phúc, hẳn yêu cô, nhưng cô lại không yêu hẳn, trong hai lựa chọn, hẳn tình nguyện để cô hạnh phúc. “Húc, tôi nay, tôi về với anh được không?” Vệ Thần đột nhiên ghé lại gần vào Duệ Húc, đôi mắt híp lại thành một đường dài nhỏ, có một chút tà mị. “Lý do?” Duệ Húc để cây viết xuống, mặt không thay đổi nhìn Vệ Thần, khóe môi khẽ cong lên lạnh lùng, Vệ Thần khẽ đưa mắt, chỉ biết nụ cười này thực sự là giết người, thực là ác mộng. “Hừm, tôi nghĩ đến đồ ăn vợ anh nấu lần trước, mới chỉ ăn được một chút, vừa vặn hôm nay tôi rảnh, chúng ta cùng đi chứ?” Nói tới đây, Vệ Thần cảm thấy nước miếng mình sắp chảy ra rồi, bọn họ đều là người đàn ông bận rộn toàn ăn uống ở ngoài, thực sự là rất ít khi được ăn một bữa cơm gia đình, hơn nữa cha mẹ hẳn còn không biết đang đi du lịch ở nơi nào, chỉ có mỗi mình hẳn, mỗi ngày đều ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nghĩ tới đây, hẳn thực muốn khóc vì tình cảnh của mình.

107. Q.2 - Chương 15

Hắn như một chú chó nhỏ muốn lấy lòng Duệ Húc, chỉ còn kém là chưa có cái đuôi để vẫy. Vệ Thần không nhìn thấy bàn tay Duệ Húc dùng sức cầm chặt chiếc bút, “Nếu cô ta quay trở về, anh có thể đi.” Hẳn nhắm mắt lại, giữa sự bình tĩnh lại có sự mệt mỏi, cô gái chết tiệt, hẳn đã cảnh cáo cô rất nhiều lần, cô vẫn dám cho hẳn đội nón xanh(cấm sờ), cô có coi hẳn là chồng sao, cô vẫn coi hẳn như không khí phải không. Nơi hẳn bắt cô xuống cách biệt thự không xa lắm, đi hơn một giờ sẽ tới nhà, sự trừng phạt này đối với cô, hẳn vẫn thấy quá nhẹ nhàng. Hẳn hừ lạnh một tiếng, khẽ mở mắt, thấy ánh mắt Vệ Thần không ngừng đánh giá hẳn, giống như trên đầu hẳn có một đóa hoa loa kèn vậy. “Cậu đang làm gì vậy?” Hẳn ngồi thẳng người, lại trở về là Duệ Húc bí hiểm, dường như sự thất thần vừa rồi của hẳn chỉ là ảo giác. “A, không có, tôi bị hoa mắt rồi.” Vệ Thần lắc đầu, có lẽ hẳn thực sự đã hoa mắt, Lê Duệ Húc sao có thể ngăn người chứ? Có lẽ chính mình đã bị ảo lực quá nên mới có thể hoa mắt nhìn không rõ. “Tôi đi ra ngoài đây.” Vệ Thần đau đầu nhìn bức hình trong tay, thứ này nhất định phải làm thật tốt, có mối quan hệ với người kia, Lê Duệ Húc luôn muốn phải thật hoàn mỹ, không hoàn mỹ, chắc chắn Vệ Thần sẽ bị trừ tiền lương, hẳn vẫn còn phải nuôi gia đình, hẳn còn có mẹ già tám mươi tuổi, có một vị hôn thê, hẳn lại vì chính mình mà thờ dài, rồi đi ra ngoài, đi tới cửa lại quay đầu lại. “Húc, nhớ anh đã đáp ứng tôi chuyện gì, buổi tối nhất định phải chờ tôi.” Hẳn cẩn thận nói một câu. Gân xanh trên trán Duệ Húc nổi lên. Vệ Thần vui vẻ đi ra ngoài, kết quả nhìn thấy cô thư ký đứng bên ngoài, nhìn về mặt ngăn người của cô, hẳn chớp mắt, mới phát hiện vừa rồi mình đã nói ra câu gì. “A...” Hẳn cười ngọt một tiếng cũng không có giải thích gì, giải thích chính là che đậy, chỉ cần hẳn biết hẳn thích con gái là được. Nhưng càng ngày hẳn càng cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể cười khổ bước đi. Biệt thự nhà họ Lê, Tô Lạc cầm chìa khóa mở cửa, bên trong đã được người giúp việc thu dọn, kỳ thực người giúp việc không cần tới, một mình cô làm cũng được, mỗi ngày đều không có việc gì làm, phần lớn thời gian để dọn dẹp. Cả người mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, chỉ cần khẽ nhắc chân, cảm giác đau đớn ập tới, cô đứng lên, đi về phía cầu thang. Chân vừa đặt trên bậc cầu thang, hai tay cũng dùng sức nắm chặt lan can. Cô khẽ cắn môi, đi về phía phòng mình, cô tự nói với mình chỉ cần kiên trì thì mọi việc sẽ qua, chỉ cần chịu đựng thì tốt rồi, đáng nhẽ chỉ cần đi bộ một giờ đồng hồ nhưng đường đang sửa, cô lại chấp nhận đi bộ ba giờ đồng hồ, hơn nữa đường rất khó đi, chân của cô đã rộp hết lên. Nhưng cô không phải thiên kim tiểu thư, cô sẽ không kêu một tiếng nào, cho dù có đau đến mấy, cô vẫn có thể chịu được, thực sự có thể.

108. Q.2 - Chương 16

Cô đi vào trong phòng, phòng cô có một đồng gối lớn nhỏ, cô thở dài một hơi, cầm lên nhìn, là quần áo cô vừa thử vừa rồi, cô ngồi trên giường, hít thở, nhìn những thứ trong phòng, trong mắt hiện lên sự mất mát. Cô lấy một chiếc hộp đựng trang sức tinh xảo từ một chiếc túi, mở ra, dưới ánh đèn, chiếc vòng cổ càng rạng rỡ và đẹp hơn, thật đặc biệt, có cảm giác xa hoa lại thuần khiết. Cô ngồi ở trên giường, mở ngăn kéo bàn, dường như tìm thứ gì đó, nhưng tìm một lúc lâu, vẫn không tìm thấy. Bàn tay cô khẽ nắm lại, kì lạ, bản vẽ phác thảo của sao lại không thấy, cuối cùng cô thở dài một hơi, có chút tiếc nuối. Có lẽ khi cô dọn dẹp đồ đạc không cẩn thận đã làm mất, cô lấy một tờ giấy và bút, ngồi vẽ mô tả, rất nhanh trên giấy xuất hiện một hình vẽ đơn giản, bông hoa lục bình nho nhỏ, tinh tế, nhỏ xinh nhưng lại duyên dáng không thể diễn tả. Tươi mát, trang nhã, xinh đẹp. Cô nhìn hình vẽ trên giấy, khóe môi cong lên nụ cười, cô đứng lên, chân đã tê rần, cô khẽ hít hít chiếc mũi, thay quần áo, mở cửa đi ra ngoài, cô muốn đi làm cơm cho hần ăn, mặc kệ mệt đến thế nào, cũng không biết sao hần lại bỏ cô ở đó, cô chỉ biết, cô muốn tới phòng bếp, chỉ thế thôi, cô không muốn nghĩ nhiều, không muốn oán hận nhiều, oán hận chỉ khiến bản thân mệt mỏi. Trong phòng bếp, cô chuyên tâm nấu ăn, cho tới khi tiếng mở cửa vang lên, cô nhìn ra phía ngoài, đã biết hần đã về, không biết vì sao, cô cảm thấy chua xót, cô vội xoa đôi mắt, không muốn mình khóc, có rất nhiều ủy khuất, cô đã trải qua, không có vấn đề gì, không có gì đâu. Ngoài cửa, Vệ Thần mau chóng theo sau Duệ Húc vào trong, hần đặt mông ngồi trên ghế sa lon, cầm lấy một quả táo trên bàn bắt đầu gặm, giống như ở nhà hần vậy, hết sức tự nhiên. “Húc, nhà anh thật lớn.” Hần dùng lực gặm quả táo, không ngừng nhìn ngó xung quanh. “Nhà cậu cũng vậy.” Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói, nhằm chán liếc mắt nhìn Vệ Thần, rõ ràng là con nhà giàu, tên này lại luôn xem mình thành kẻ nghèo, thật sự không biết trong đầu hần nghĩ cái gì, gia đình nhà hần so với Lê Duệ Húc cũng không có kém hơn. Vệ Thần cười ngọt, “Anh cũng viết, tôi trên còn có một bà mẹ tám mươi tuổi phải nuôi, dưới còn một vị hôn thê phải nuôi,” Lại là câu này, mồm mép tên này cũng được lắm. Một bóng người gầy nhỏ xuất hiện trước mắt Vệ Thần, ánh mắt hần híp lại, vội vàng chạy tới, vui vẻ lấy đĩa thức ăn từ tay Tô Lạc đặt trên bàn muốn ăn thử. “A, chị dâu, chị còn nhận ra tôi không? Tôi đã từng tới đây, hôm nay tôi tới làm phiền chị.” Hần mặt không đỏ, tìm đập không nhanh nói, Tô Lạc chớp mắt nhớ ra, người này chính là... Cô muốn nói gì đó, cuối cùng lại quay vào trong bếp, cô cảm thấy ánh mắt Duệ Húc nhìn cô vẫn rất lạnh lẽo. “Này, Húc, đây là ánh mắt anh nhìn vợ anh sao, sao lại giống như nhìn kẻ thù vậy?” Vệ Thần nhìn bàn đồ ăn đến chảy nước miếng, thấy được Duệ Húc bước lại gần, gương mặt lập tức nghiêm lại, tuy rằng ánh mắt vẫn nhìn bàn ăn nhưng gương mặt đã lạnh đi phần nào. “Húc, nên nhớ, mặt than muốn yên ổn, thực sự muốn yên ổn.” Vệ Thần không sợ chết nói. Lê Duệ Húc trừng mắt nhìn hần, đi lên tầng thay quần áo, Tô Lạc đi ra, trong tay bê một đĩa thức ăn, cô nhìn thấy bóng lưng Duệ Húc, trong lòng có chút mất mát. Có phải hần lại không ăn nữa không. “Hai người làm sao vậy?” Vệ Thần nhìn nhìn Duệ Húc, lại nhìn sang Tô Lạc, cảm thấy bọn họ hình như đang giận dỗi, cho dù có lạnh như băng, cũng không phải như thế này. “Không có gì, mời ngồi, anh...” Tô Lạc khẽ lắc đầu, không biết nên giải thích như thế nào mối quan hệ của cô với Duệ Húc, cuối cùng quyết định không nói tới. Còn có người này, cô nhận ra hần, nhưng lại không biết tên của hần. “Tôi là Vệ Thần, chị dâu có thể gọi trực tiếp tên tôi, không cần phải gọi Vệ tiên sinh, Vệ tiên sinh, bởi vì gọi vậy nghe giống như là đang gọi giấy vệ sinh.” Vệ Thần cười xua tay, nhưng trong giọng nói có chút chán nản, bởi vì cái tên của hần khiến cho người khác dễ dàng kêu thành giấy vệ sinh.

109. Q.2 - Chương 17

Tô Lạc cười âm thầm, người này dường như dần thân thiện, so với tính cách của Duệ Húc thực sự là hơn rất nhiều, không biết bọn họ sao lại có thể trở thành bạn tốt. Tô Lạc đặt bát đĩa xuống bàn, lại một lần nữa đi vào trong bếp, Vệ Thần phát hiện, chân của cô đi hình như có chút cà nhắc. Cô làm sao vậy, bị thương... Lúc này, Duệ Húc đã thay xong quần áo đi xuống dưới tầng, hần đi về phía bàn ăn, ngồi xuống, cầm tờ

báo lên, Vệ Thần vội vàng ngồi xuống cạnh hắn, nhìn hắn chăm chăm như nhìn quái vật. “Húc, hai người thực sự đã kết hôn sao?” Lê Duệ Húc buông tờ báo xuống, nhàm chán liếc Vệ Thần, hắn kết hôn hay chưa, Vệ Thần phải rõ hơn ai hết mới đúng. “Húc, anh đúng là một người chồng tồi, cho dù không thích cô ấy, nhưng hiện tại trên giấy tờ cô ấy đã là vợ anh, làm sao anh có thể không quan tâm tới cô ấy, chân của vợ anh rõ ràng bị thương, anh cũng không biết sao?” Vệ Thần nói xong, lại nhìn thức ăn trên bàn, cô gái đáng thương, kết hôn khác gì không kết hôn, đều không có ai quan tâm, không có ai yêu. Lê Duệ Húc nghe Vệ Thần nói xong, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, người hắn cười, trên pháp luật cũng không có quy định, hắn nhất định phải đối tốt với cô mới gọi là hôn nhân. Tô Lạc bê đồ ăn cuối cùng lên, Duệ Húc vẫn tiếp tục xem báo, nhưng ánh mắt của hắn vẫn vô tình nhìn xuống chân cô, không phải chỉ là đi bộ trên đường thôi sao, quả nhiên là yếu ớt, đi có một chút đã thành thế này. “Chị dâu,... chị cũng ngồi xuống ăn đi.” Vệ Thần trực tiếp ngồi xuống, bắt chuyện người này lại hỏi thăm người kia, hình như hắn mới là chủ nhân ở đây. “Không cần, ở phòng bếp, tôi đã ăn qua rồi.” Tô Lạc cười, khoe mắt khê hồng lên, thực ra cô chưa ăn gì cả, chỉ là cô rất mệt mỏi, cô cảm thấy chân cô đã bắt đầu không thể chống đỡ được cỡ thể mình rồi. Cô đi qua bọn họ, lên tầng, trong lúc đó, Duệ Húc cũng không có liếc mắt nhìn cô, ánh mắt cô nhìn xuống, lông mi dài khê chớp ngăn cho nước mắt chảy ra. Mỗi bước đi trên cầu thang, cô đều cố hết sức, cô thực sự mệt mỏi đến cực hạn, mỗi bước đi đều cố gắng nuốt xuống đau đớn. Cô đóng cửa lại, đem tất cả ngăn cách bên ngoài, cô nằm lý trên giường, nhớ tới Vũ Nhiên, nhớ tới từng bước đi của mình trên đường, cô chớp mắt, dường như, ngay cả nước mắt cũng không còn cách nào rơi xuống nữa. Vệ Thần nhìn hồi lâu, cuối cùng không hiểu vợ chồng họ đang làm cái trò gì, thực sự khso xử, hắn cảm dũa lên, còn chưa đụng tới đồ ăn, một món ăn trên bàn đã bị lấy đi. “Được rồi, anh muốn ăn, tôi cho anh.” Vệ Thần cắn dũa, lại đưa dũa ra chuẩn bị gấp, lại bị người nào đó lấy mất. Lão tử nhin, ái bảo hiện tại hắn ngồi trên bàn ăn của tên kia, ăn đồ ăn của tên kia. Ánh mắt Vệ Thần hung hăng nhìn Duệ Húc, ánh mắt mở lớn, nếu tên này tiếp tục lấy đi đồ ăn, hắn nhất định sẽ tức giận. Nhưng Vệ Thần dắc ý chưa được lâu, đĩa thức ăn kia lại bị Duệ Húc lấy đi đặt trước mặt hắn. “Lê Duệ Húc, anh có ý gì, tôi làm trâu làm ngựa cho anh nhiều năm như vậy, bây giờ ăn một bữa cơm của anh, anh lại keo kiệt như vậy?” Vệ Thần tức giận quăng dũa lên mặt bàn, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không được ăn nha, hắn đói sắp chết rồi. Lê Duệ Húc lấy một bát cơm, gấp một chút đồ ăn vào bát, hắn phát hiện, những thức ăn này đều là thức ăn hắn thích, cô lại như thế nhớ kĩ hắn thích ăn gì.

110. Q.2 - Chương 18

“Anh làm gì vậy?” Vệ Thần cầm lại đôi dũa, cái này có thể ăn, nhưng hắn lại nhìn Lê Duệ Húc, không phải tên này không muốn ngồi cùng bàn với hắn nữa chứ, như vậy Duệ Húc thật lời quá, một bàn đồ ăn đều là của hắn. “Tôi đi xem vợ tôi, anh có ý kiến sao?” Lê Duệ Húc xoay người rời đi, lông mày khê nhíu lại. “Nga, không có, không có,” Vệ Thần vội vàng lắc đầu, hắn quản cái gì cũng được, nhưng là chuyện vợ chồng người ta, hắn vẫn không quản thì tốt hơn. “Nhớ, không được ăn hết thức ăn, nếu không, sau này anh đừng hồng được tới đây.” Đôi dũa Vệ Thuần khê động thì Lê Duệ Húc ném ra một câu, nháy mắt khiến ặt Vệ Thần chảy dài, “Lê Duệ Húc...”. Vệ Thần cắn răng trừng mắt nhìn bóng lưng Lê Duệ Húc, cầm chặt đôi dũa trong tay, chỉ có thể ăn cơm trắng, làm bạn với hắn nhiều năm như vậy, nếu một lời cảnh cáo mà nghe không hiểu, thì Vệ Thần sống đã vô dụng rồi. Trong phòng, Tô Lạc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cô vẫn nằm lý trên giường, những túi lớn túi nhỏ đều được thu dọn sạch sẽ, chiếc vòng cổ đắt tiền kia cũng đã được cất chung với chiếc thẻ bạch kim, quần áo cũng đã được treo gọn gàng trong tủ, bây giờ, cô chỉ muốn nghỉ ngơi, cô mệt chết đi được, thật sự mệt, thân thể đã mệt, tâm càng mệt hơn. Trong ánh trăng mờ ảo, dường như cô nghe được tiếng đập cửa, “Phanh phanh phanh...” Cô nghĩ là ảo giác, nhưng tiếng đập cửa vẫn tiếp tục vang lên, đôi mắt cô vẫn nhắm chặt, không muốn mở ra, cho tới khi một bóng ma chặn hết tất cả ánh sáng trước mắt cô, cô mới khó chịu mở mắt ra, lông mi khê hé, một gương mặt không có chút thay đổi đứng trước mắt cô. Lê Duệ Húc... Cô vội vàng ngồi dậy, khê dụi mắt, còn tưởng rằng mình đang làm mơ. “Anh vào đây bằng cách nào?” Cô nhớ mình đã đóng chặt cửa, rõ ràng cô đã khóa cửa, hắn sao có thể đi vào đây? “Đây là nhà của tôi, vì sao tôi không thể vào?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, vẫn là thái độ lãnh đạm. Tô Lạc khê mím môi, biết cái gì cô nói cũng bị người này bác bỏ, cho nên, cô quyết định không nói gì nữa. “Ăn cơm.” Một bát cơm đặt trước mặt cô, một nửa là cơm một nửa là thức ăn đầy tràn.

“Cám ơn,” Tô Lạc bưng bát lên, miệng nhỏ khê nhai, cô nhìn trộm Duệ Húc, phát hiện hắn luôn nhìn cô chăm chăm, không biết trên mặt cô có cái gì? Một lần nữa ngẩng đầu lên, phát hiện hắn đã đi ra ngoài, cô thở phào nhẹ nhõm, ăn một miếng cơm nhỏ, cô mệt mỏi quá, cũng rất đói bụng, cô cho rằng hắn sẽ không vào nữa, không nghĩ tới, tiếng mở cửa phòng vang lên, cô vội đặt chiếc bát xuống đúng lúc Duệ Húc bước vào, trên tay cầm chiếc hộp cấp cứu. “Ngồi cẩn thận.”, hắn ra lệnh, Tô Lạc ngoan ngoãn làm theo, ngồi cẩn thận lại, cho tới khi Duệ Húc nắm chặt chân cô, cả người cô mới co rúm lại. “Không được cử động.” giọng lớn hung dữ, hắn lạnh lùng cảnh cáo, giống như ác ma chuẩn bị ăn thịt người vậy. Tô Lạc chỉ có thể giống như đầu gỗ ngồi bất động. Lê Duệ Húc cởi tất của Tô Lạc ra, bàn chân trắng nõn đã bị sưng đỏ, thậm chí có chỗ bị sưng mọng nước, sắc mặt hắn trong nháy mắt tối sầm lại, “Cô là đồ đàn phải không, không biết gọi xe để về?” Hắn lạnh lùng nói, thuận tiện lấy trong hộp một cái kim, cũng không quan tâm Tô Lạc có đau hay không, trực tiếp chọc vỡ bong nước. Tô Lạc cắn chặt môi dưới, cô biết hắn vì muốn tốt cho cô, nếu bong nước này không được chọc ra, cô sẽ còn bị đau vài ngày nữa. Nhưng, ngồi xe, chẳng lẽ hắn đã quên, cô căn bản không có xe để về, nhất thời cảm thấy ủy khuất, kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, nếu chỉ có như thế mà cô đã khóc, sau này, cô chắc sẽ khóc tới chết. Cô cảm thấy thật may mắn, dù sao hiện tại cũng có người bồi thuốc cho cô, mặc dù nói vết thương của cô là do hắn gián tiếp gây ra. “Em có thể anh vì sao anh lại tức giận không?” Tô Lạc thu chân lại, không muốn làm cho hắn biết, lúc đó cô có thể nhận thấy... Lúc ấy hắn thực sự rất tức giận, mà cô không hề biết cô đã làm gì để chọc tới hắn, bọn hắn lúc mới rời khỏi cửa hàng không phải rất tốt hay sao. Tuy bộ dạng hắn vẫn rất ôn hòa nhưng ánh mắt đã lạnh đi rất nhiều.

111. Q.2 - Chương 19

“Bà Lê, hình như em đã quên một chuyện?” Lê Duệ Húc cất thuốc vào trong hộp, cả người đứng thẳng nhìn chăm chăm Tô Lạc. Ánh mắt hắn tối lại, đây là lần thứ hai, nếu còn một lần nữa, hắn không biết cô còn mạng để mà tiếp tục sống hay không. “Em quên cái gì?” Tô Lạc khó hiểu nhìn hắn, cô không rõ hắn đang nói tới cái gì? “Cái gì?” Lê Duệ Húc cười lạnh một tiếng, đột nhiên vươn tay nắm lấy cằm của cô, khiến ánh mắt cô nhìn thẳng hắn. Đôi mắt màu trà đường như có sự giận dữ, rõ ràng nhìn ra hắn đang tức giận. “Bà Lê, tôi đã nói rồi, nếu em tận tâm với tôi, như vậy tôi cũng sẽ suy nghĩ giành những thứ xứng đáng cho em, không nên quên, em bây giờ là người đã kết hôn, chồng của em là Lê Duệ Húc, không phải người tên Ôn Vũ Nhiên, em cùng tình nhân cũ ôm ấp, em dám đội nón xanh lên đầu tôi, em nói xem tôi nên để em sống tiếp?” Lê Duệ Húc cười lạnh nói, hắn nhìn gương mặt Tô Lạc tái nhợt đi, trong giọng nói hắn đầy tính cảnh cáo, “Bà Lê, mong em hãy chú ý thân phận của mình, em và hắn vĩnh viễn không có khả năng, mà tôi ...” Hắn buông cằm Tô Lạc ra, bước ra ngoài... Cái quan trọng nhất... Hắn vẫn không nói ra. Phịch, tiếng cửa đóng lại, Lê Duệ Húc đứng ngoài cửa, bàn tay nắm chặt, hắn mới bắt đầu, sẽ không thể để cho cô đi phá hoại hạnh phúc người hắn yêu, một chút cũng không thể. Đôi mắt Tô Lạc mở lớn nhìn cánh cửa đóng lại, ánh mắt trống rỗng vô hồn. Ngay cả nghĩ cũng không được hay sao? Cô cúi đầu, lông mi dài che đi những thống khổ trong mắt cô. Vũ Nhiên, anh biết không? Đây chính là khoảng cách giữa chúng ta, đây là khoảng cách mà chúng ta không cách nào xóa bỏ, anh có nhà của anh, mà em cũng có ... Nhà của em. Lê Duệ Húc đi xuống tầng, Vệ Thần vẫn ngồi trên bàn ăn mở to mắt giống chú chó nhỏ nhìn hắn, Vệ Thần đã ăn hết hai bát cơm trắng, bữa ăn thật khó khăn. Duệ Húc ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa, nhìn Vệ Thần như gió cuốn thức ăn trên bàn, toàn bộ đặt trong bát cơm của hắn, rất nhanh một ngọn núi nhỏ xuất hiện trong bát. Đường như còn có thể cao hơn nữa. “Húc, vợ anh nấu ăn thật ngon, chẳng trách dạo này trong anh béo lên, hóa ra là có vợ nuôi béo.” Vệ Thần vừa ăn, một bên vẫn không quên nói chuyện. Lê Duệ Húc cúi đầu nhìn người mình, hắn béo lên? Vậy sao hắn không phát hiện. “Húc, thế này đi, nhà anh nhiều phòng như vậy, không bằng cho tôi đến ở đi?” Vệ Thần chớp mắt ăn một miếng lớn thức ăn, Lê Duệ Húc liếc mắt nhìn Vệ Thần, cái nhìn khinh thường, khiến mặt Vệ Thần dài ra, hắn đang từ chối, kẻ hẹp hòi, Vệ Thần dùng sức nhai nhai miếng cơm trong miệng, hôm nay nhất định phải ăn thật nhiều, nếu không tên Húc đáng ghét kia được hời. Bát cơm thứ tư đặt xuống, Vệ Thần mới hiểu được, hóa ra người hời nhất không phải Duệ Húc, mà là hắn, hắn đã ăn quá no rồi. Vệ Thần quá ồn ào đã bị Duệ Húc đá ra khỏi cửa, cả căn nhà lại khôi phục sự im lặng, giữa sự im lặng lại có sự cô đơn lạnh lẽo

khác thường. Lê Duệ Húc đứng lên, hần vừa ngẩng đầu đã thấy Tô Lạc đứng ở trên cầu thang. Hần đi lên trước, ánh mắt dừng lại ở chân cô, hần chưa từng gặp cô gái nào có đôi chân nhỏ trắng như vậy, còn mặt của cô Cũng thực nhỏ. Trong ánh mắt hần có sự không hài lòng, cô còn không nghĩ ngơi cho tốt, đi ra đây để làm gì, muốn cho hần thấy áy náy sao, nếu cô muốn như vậy, cô đã sai lầm rồi, Lê Duệ Húc không phải loại người dễ mềm lòng, đương nhiên không phải là một người tốt, cho tới bây giờ hần không biết áy náy gọi là gì? Hần đi qua cô, lại bị cô kéo lại, hần dừng lại, mặc cho cô kéo áo hần. “Xin lỗi...” Giọng nói nho nhỏ trong miệng cô truyền ra. “Xin lỗi...” Lại một tiếng, dường như cô đã hiểu rõ, nguyên nhân vì sao hần thay đổi nhanh như vậy, hần vốn cao ngạo, cho dù cô không phải người vợ hần muốn, nhưng hần vẫn không muốn vợ mình ở cùng với một người đàn ông khác, nhất là người mà vợ hần yêu, yêu hay không vốn chẳng liên quan, vấn đề là sự tự ái. Cô đã vợ của hần, hần cho cô chỗ ăn chỗ ở, mà cô đã làm được gì cho hần, thậm chí còn khiến hần tức giận. Lê Duệ Húc xoay người, kéo mảnh áo từ trong tay cô ra, sau đó lên tầng, ánh mắt màu trà càng lạnh thêm, cô gái này quá đơn thuần, còn nói xin lỗi với hần, mà chính cô không biết, người lỗi cô xuống địa ngục chính là hần. “Nhớ rõ lời của tôi, tôi không hi vọng có lần thứ ba.” Giọng nói từ xa truyền tới, Tô Lạc nắm chặt tay. Cô nhẹ nhàng gạt đầu, cô đã biết, sau này sẽ không, không bao giờ..., cuối cùng vẫn là không có kết quả, cô cũng không muốn đụng chạm tới vấn đề này ... Cũng chỉ khiến mình bị tổn thương thêm. Cần gì chứ. Cô hít một hơi, trong không khí vẫn còn phảng phất sự tức giận của người kia, vẫn còn chút nặng nề, cô xoay người, khoe môi cong lên cười tươi. Cô muốn, bọn họ ở chung tốt hơn một chút, cho tới khi cả hai tìm được hạnh phúc của riêng mình. Nhưng, hạnh phúc, có đôi khi, lại rất xa xôi, tưởng rằng đưa tay là có thể chạm tới, cuối cùng mới biết tất cả chỉ là do bản thân ảo tưởng. Cô đi xuống dưới tầng, chân đã được bôi thuốc băng bó nên đã đỡ đau đi nhiều, có lẽ hần không phải là người dịu dàng nhưng lại là người rất cẩn thận tỉ mỉ. Cô có chút không rõ, rốt cuộc người chồng này của cô là người như thế nào, Lạnh lùng vô tình, nhìn qua thì đúng là vậy. Không hợp tình hợp lý, cũng có, kì lạ. Dịu dàng cẩn thận... Hần có sao? Hình như không có, cô khẽ cười, tâm tình vốn không tốt nay đã buông lỏng một chút, người này thật kì quái, nhìn thì có vẻ không hề có mâu thuẫn, nhưng tất cả lại rất mâu thuẫn. Cô đi vào trong phòng bếp, dọn dẹp một chút, sau đó cô có thể nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai, chính là một ngày mới. Khi cô mở tủ lạnh ra, cả người choáng váng, một bàn đồ ăn lớn, ngoài trừ để cho cô một chút, tất cả đã hết sạch, bọn họ sao có thể ăn hết, cô nhìn qua bàn ăn, không còn đồ ăn nào, đến cả bát đĩa cũng sạch. Đây là người ăn sao? Trán cô đỏ mồ hôi.. Nếu lần sau người đàn ông kia lại tới, cô cần chuẩn bị nhiều hơn mới được. Cô vội vàng rửa bát đĩa, lại làm cho bản thân mệt hơn, rửa xong cô liền hâm nóng một cốc sữa, cầm cốc sữa ngồi trên ghế sa lon, tùy tiện lật tờ báo, trên báo có một bức ảnh chụp khiến cô có chút đau đớn. Người này không lâu trước kia còn là người đàn ông yêu thương của cô, bây giờ đã có vợ, trước mặt cô hiện lên cảnh hai người ân ái, cười nói ngọt ngào, người đàn ông tuấn tú tài giỏi, cô gái xinh đẹp dịu dàng, quả nhiên là một đôi, hiện tại bọn họ đã là một cặp vợ chồng khiến người khác hâm mộ, còn ai có thể xen vào giữa họ chứ, ai có thể nhấm nháp như thế, cô gấp tờ báo, uống một ngụm sữa, hương vị ngược hần với tâm tình, ngọt đến chán ghét.

112. Q.2 - Chương 20

Tiếng bước chân truyền tới tai cô, sau đó dừng lại trước mặt cô, một bàn tay đưa ra trước mặt cô, “Của anh đâu?” Giọng nam lạnh lùng, ở nơi yên tĩnh lại lộ rõ sự lạnh lùng đến thế. Lê Duệ Húc mím môi, có chút không vui nhìn cốc sữa trong tay Tô Lạc, cô có phải đã quên mất chồng mình rồi, Tô Lạc vội vàng đi vào trong bếp, lấy một cốc sữa đưa cho Duệ Húc. Lê Duệ Húc liếc qua cô, cầm cốc sữa uống, vô tình tay hần lật tờ báo, ánh mắt hần âm u, sau đó như không có gì để tờ báo sang một bên, tiếp tục uống sữa, kì thực buổi tối hần thích uống một cốc cà phê hơn, nhưng, mỗi ngày Tô Lạc đều pha sữa, cho nên, hần cũng chỉ có thể uống sữa vậy, uống nhiều cũng thành quen, hai người im lặng ngồi trên ghế, dù không ai nói gì, nhưng cũng không ai nhằm vào ai, rõ ràng trong lúc này bọn họ đều có tâm sự riêng của mình. “Lê Duệ Húc...” Đột nhiên Tô Lạc ngẩng đầu, tay nắm chặt chiếc cốc, có chút do dự không biết có nên nói hay không. “Uhm,” Lê Duệ Húc lãnh đạm uhm một tiếng. “Anh đói sao?” Ngón tay Tô Lạc vuốt nhẹ chiếc cốc dò hỏi, cơm cũng đã ăn xong rồi, nhưng cảm giác hần còn chưa ăn đủ. “Không.” Một lúc sau, Lê Duệ Húc mới bật ra một chữ, khoe môi khẽ nhếch lên, Vệ Thần kia ăn như heo vậy, tuy rằng hần đã sớm cảnh cáo,

dù sao cũng không thể để khách bị đói, nhất là Vệ Thần. “Em đi nếu hai bát canh trứng, được không?” Tô Lạc đứng lên, nhìn nhìn phòng bếp, nấu rất nhanh thôi, hơn nữa cô cũng đói bụng. “Tùy.” Lê Duệ Húc tiếp tục uống sữa, cảm giác hài lòng, dường như bà Lê cuối cùng cũng đã nhớ tới người chồng này. Ngồi trên ghế so lon, Lê Duệ Húc đặt cốc sữa xuống bàn, mở tờ báo vừa này, thấy nụ cười của Vũ Nhiên, khoe môi nhếch lên khinh thường, như vậy là đủ rồi, Ôn Vũ Nhiên, sau này nếu còn tiếp tục, trong lòng anh nhớ tới ai, tôi sẽ khiến cho người đó sống không bằng chết. Quảng tờ báo lên mặt bàn, Tô Lạc đã bưng một bát canh trứng ra, cô làm cho Duệ Húc một bát lớn còn mình một bát nhỏ. Lê Duệ Húc nhìn chiếc bát trong tay, khẽ nhíu mày, cái này thực sự không công bằng, cô muốn hấn no chết sao? “Không đủ sao?” Tô Lạc cầm bát nhỏ lên, lại sể một nửa vào bát Duệ Húc, như vậy chắc đủ rồi, nếu không cô cũng không còn gì để ăn. Lê Duệ Húc không nói gì thêm, lồng ngực phập phồng mạnh, hấn bưng bát canh lên uống, hương vị thanh thanh đậm đậm, rất ngon, hấn đã không ngồi chờ vô ích, hấn lại nhìn nhìn bát lớn trong tay, rồi nhìn cái bát nhỏ của Tô Lạc, cuối cùng lại sể chút canh sang bát cô. “Uống hết, không cho để lại.” lồng mày hấn nhíu lại, lạnh giọng nói, Tô Lạc ngơ ngác nhìn chiếc bát trong tay, nở nụ cười, đây như là một cách quan tâm khác biệt vậy. “Lê Duệ Húc, chúng ta không cãi nhau?” cô ngẩng đầu lên hỏi, giọng nói nho nhỏ. “Em nói đi?” Lê Duệ Húc nói một câu coi như là đồng ý để cô nói, không thể phủ nhận, hiện tại tâm tình hấn rất tốt, hơn nữa, cãi nhau, đâu có, giữa họ là chiến tranh lạnh. “Lê Duệ Húc, sau này trước khi bạn anh tới, có thể nói cho em biết trước, được không?” Tô Lạc uống một ngụm canh, không biết có phải do canh rất nóng nên trái tim cô cũng thấy rất ấm áp hay không... Tô Lạc cầm hai chiếc bát đi vào phòng bếp, “Thật sự hấn ăn rất nhiều, em sợ chúng ta sẽ không đủ cơm ăn.” Tất cả thức ăn trong tủ lạnh đều hết sạch, đó là thức ăn hai ngày cơm của cô và Duệ Húc, Tô Lạc thở dài. Tới bây giờ, cô chưa gặp người nào ăn nhiều như vậy, phần cơm của hai người họ đều bị hấn ăn sạch, nếu không phải Lê Duệ Húc đã để cho cô một chút, như vậy cô cũng sẽ đói bụng giống Duệ Húc rồi. Nghĩ tới, cô lại nở nụ cười vui vẻ. Thật ra, Húc thật sự rất tốt, chỉ là, hấn không thương cô, cô cũng không thương hấn. Lê Duệ Húc lặng người đi, sự lạnh lùng trên mặt hấn nháy mắt biến mất, nếu là người hiểu rõ hấn rất nhanh có thể nhìn ra, kia chính là hấn đang cười, cười mà không hề biết lí do. Quan hệ giữa họ, một lần nữa lại gần gũi hơn. Tô Lạc có chút bất an nhìn gương, cô vừa mới chuẩn bị đeo tạp dề, đã bị Duệ Húc kéo vào trong xe, như lọt vào trong sương mù, bây giờ cô đang ngồi ở đây, sau đó có một người không ngừng lau mặt cô, tô vẽ cái gì đó? Mặt cô hơi căng cứng, cuối cùng vẫn không hỏi đang có chuyện gì, chuyện mà người đàn ông kia làm, cô cũng không có quyền từ chối. Lê Duệ Húc ngồi ở bên ngoài, xung quanh có rất nhiều lễ phục, hấn lấy từ túi ra một chiếc hộp tinh xảo, trong hộp chính là chiếc vòng cổ hấn tự tay thiết kế, trên đời này người con gái có thể khiến hấn tự tay thiết kế đồ trang sức chỉ có một. Mỗi một năm đến sinh nhật cô, hấn đều tự mình thiết kế, sau đó mới tặng cho cô. Ôn Vũ Nhiên, hi vọng anh không để tôi thất vọng, hôm nay, tôi cũng sẽ không khiến anh thất vọng chỉ có thể khiến anh tuyệt vọng, môi của hấn khẽ nhếch lên, cắt vòng cổ đi. “Tốt lắm,” Một giọng nam truyền tới, sau đó liền leo Tô Lạc đang buồn ngủ ra ngoài, trên người cô mặc một bộ váy dài màu trắng để lộ đôi chân trần, bộ váy được làm bằng tơ lụa trắng mịn như tuyết, nhìn vô cùng cao quý, thiết kế theo kiểu váy quây, chỉ có một đoá hoa trắng nhỏ kéo dài vắt qua vai, không thể không nói, nhà tạo hình này rất biết chọn quần áo, khung xương Tô Lạc vốn nhỏ, tuy rằng bản thân chưa hấn là đẹp, nhưng lại có khí chất tươi sáng, nhất là làn da cô trắng nõn, còn có gương mặt nhỏ nhắn, bờ vai lộ ra, bộ trang phục này đã khiến ưu điểm của cô lộ hết ra ngoài. Lê Duệ Húc đứng lên, cầm một đôi giày cao gót màu bạc, phía trên được tô điểm bằng một vòng đá thạch anh nhỏ xinh, ở dưới ánh đèn lấp lánh đến lóa mắt. “Nhắc chân.” hấn ngồi xổm xuống, đem đôi giày đặt trên mặt đất, Tô Lạc trừng mắt nhìn hấn, không tự chủ được lui về phía sau vài bước, để hấn đi giày ỳnh, cô thực sự cảm thấy kì quái. Hơn nữa, cô sợ chính mình không chịu nổi. “Nhắc chân...” Lê Duệ Húc có chút không kiên nhẫn, lần đầu tiên hấn chịu đi giày ột cô gái, cô như thế nào còn ghét bỏ? Một lúc sau, Tô Lạc mới nhắc chân lên, giống như một cô bé lọ lem, đeo chiếc giày cao gót lấp lánh, chiếc giày không lớn không nhỏ, rất vừa chân, dường như được làm để giành cho cô vậy.

113. Q.2 - Chương 21

“Lê Duệ Húc. Làm sao anh lại biết cỡ giày của em?” Tô Lạc thấy khó hiểu, chân khẽ động, tuy rằng đôi giày này có chút cao, nhưng đeo vào lại rất thoải mái. Lê Duệ Húc đứng lên, liếc nhìn cô từ trên xuống,

“Anh đã từng nắm chân của em.” Nghe xong, mặt Tô Lạc liền đỏ ửng lên. Tuy bây giờ không phải thời cổ, nhưng mặt cô vẫn đỏ giống như quả táo chín vậy. Khiến người khác hận không thể cắn một miếng. Lê Duệ Húc tuy không muốn đi cắn người, nhưng ngón tay khê đưa ra, dễ dàng đỏ mặt như vậy, đúng là một người hiếm có, những phụ nữ bên cạnh hắn lúc nào cũng muốn nhanh chóng leo lên giường của hắn, không chỉ nói tới đỏ mặt, tốc độ cởi quần áo của các cô cũng rất nhanh, mà Tô Lạc đúng là không thể nghĩ ngờ là một dạng phụ nữ sắp tuyệt chủng. “Chúng ta đi đâu?” Ngồi trên xe, Tô Lạc nhìn hai hàng đèn đường sáng ngời chạy dọc theo xe, có chút khó hiểu hỏi, ngay từ đầu, cô đã bị động, bị kéo tới kéo lui, tới bây giờ cô vẫn chưa biết bọn họ đi đâu, làm gì? “Rất nhanh sẽ biết thôi,” Lê Duệ Húc lái xe, tay đặt trên lồng ngực, chạm phải chiếc hộp, khóe môi cong lên nụ cười lạnh, dường như có âm mưu mà người khác không biết. Tô Tử Lạc muốn hỏi thêm, cuối cùng chỉ có thể im lặng, cô biết hiện tại cô hỏi cái gì cũng vô ích, giống như hắn nói vậy, rất nhanh cô sẽ biết. Đường đi này, nơi này, cô biết, là nơi cô chưa từng đặt chân vào, nhà của Ôn Vũ Nhiên. Cô lắc lắc đầu, cô nghĩ lung tung rồi, rất nhanh, mọi thứ đều chứng minh suy nghĩ của cô không hề lung tung, nơi họ đi tới chính là nhà của Vũ Nhiên, trong nháy mắt sắc mặt cô chuyển trắng bệch, Lê Duệ Húc thản nhiên nhìn bộ dáng cô, trên mặt không có nửa ý cười. “Đi thôi.” hắn đưa tay về phía cô. Tô Lạc nắm chặt tay, thực sự cô rất muốn chạy khỏi nơi này, mong có thể cách xa nơi này thật xa, rõ ràng không muốn có bất kì sự va chạm nào, tốt nhất là đừng bao giờ nhìn thấy nhau nữa, vì cái gì, bây giờ còn ép cô, còn muốn ép cô tới đây. Bàn tay Duệ Húc vẫn ở trước mặt cô, cô biết, hôm nay cho dù có phải cô nguyện ý hay không, vẫn phải đi tới, mọi người đang nhìn, hơn nữa cô sẽ lấy thân phận là gì, người giúp việc, bạn gái hay là vợ của hắn, mỗi thân phận cô đều không thể tiếp nhận. Rốt cuộc cô đặt tay mình vào tay Lê Duệ Húc, hắn cảm nhận rõ ràng cả người cô đang run lên, lại có phần không muốn. Tô Tử Lạc, chỉ cần cô vẫn là Tô Tử Lạc, chuyện này, nhất định cô phải đổi mặt, nhất định. “Nhớ kĩ thân phận của em, Tô Lạc.” Lê Duệ Húc đặt bàn tay lên tấm lưng mảnh khảnh của Tô Lạc, dùng sức áp chặt, cả người khẽ rung mình, cô nhẹ nhàng gật đầu, cô biết, mặc kệ thân phận của cô là gì, ngày hôm nay, cô chỉ có một thân phận – người phụ nữ của Duệ Húc, không hơn không kém. Bên trong, có rất nhiều ông to bà lớn đã tới, hôm nay là sinh nhật hai tư tuổi của Trữ San, phần lớn người tới đều là người có máu mặt, hơn nữa còn có hai nhà họ Tề và họ Ôn liên kết làm việc với nhau, bữa tiệc này, dĩ nhiên người bình thường không thể tham gia. Mẹ của Vũ Nhiên có chút căng thẳng đứng bên cạnh chồng, hôm nay bà mặc một bộ váy dạ hội màu đen, tuy rằng đã lớn tuổi, dáng người bà vẫn rất đẹp, trang điểm thêm nữa, nhìn bà trẻ ra mấy tuổi, Đỗ Mỹ Tây ở cạnh trông mắt nhìn bà, những lúc thế này luôn chỉ có một mình bà ta được đứng ở đây, hôm nay còn có thêm một người nữa, bà có thể không tức giận, không ghen tị sao, ... Bà trông mắt nhìn con mình, sao hắn lại không có tiền đồ như vậy, đến cả chức tổng tài cũng không chiếm được, càng không có bản lĩnh, không lấy nổi một người như Trữ San về làm vợ. Trước đây, bà có thể hô mưa gọi gió, muốn cái gì là có cái đó, mà bây giờ về già, lại phải cúi người trước mặt người đàn bà kia sao? Bà tức giận toàn thân phát run, cũng không dám phát tác, hôm nay tới đây toàn những ông to bà lớn, bà nếu không thể nhịn được, như vậy, người đầu tiên bị dọa sẽ là bà, da mặt bà cũng không có dày như vậy. Ôn Vũ Nhiên ôm vợ yêu trong lòng, khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ. “Nhiên, nhất định anh phải thấy may mắn khi cưới em, anh xem hôm nay mẹ rất đẹp, mẹ cười thật vui vẻ, như vậy mới xứng đứng bên cạnh cha,” Tề Trữ San kéo tay Vũ Nhiên, những chuyện này đều là cô làm cho hắn, nếu đổi thành người khác, chắc chắn hắn sẽ chẳng chiếm được cái gì cả, sẽ mất đi tất cả. Cho nên cưới cô, mới chính là lựa chọn sáng suốt. Khóe miệng Vũ Nhiên giật giật, nhìn mẹ mình căng thẳng đứng cạnh cha, ánh mắt ghen tị của bác gái, vẻ mặt khó chịu của anh trai, quả thực không thể bác bỏ, những điều này là do cô gái bên cạnh, quả thật cô đã cho hắn rất nhiều cái lợi lớn, lớn đến nỗi hắn không thể tưởng tượng được, hắn cho rằng phải mất rất nhiều thời gian hắn mới có thể ỉnh và mẹ những thứ này, lại phát hiện, mọi thứ tới quá sớm, ngoài dự đoán của mọi người, nhưng tất cả những thứ này là thứ hắn cần sao? “Cám ơn.” Vũ Nhiên nắm chặt tay Trữ San, cho dù với cô không có tình yêu, cũng là biết ơn, cô vì hắn và mẹ đã làm rất nhiều việc, hắn nhìn thấy cũng sẽ ghi vào trong lòng, hắn sợ nhất mẹ hắn bị bác gái làm khó, từ khi có cô ở đây, dường như người luôn bị làm khó là bác gái, hiện tại mẹ hắn cười cũng nhiều hơn, lại càng ưa thích người vợ này của hắn, đột nhiên hắn nhớ tới Lạc Lạc, nếu như là cô ấy, không biết tất cả những vật chất này còn có không, mẹ sẽ thích cô ấy không, hắn lắc đầu, họ không giống nhau, hắn tin tưởng mẹ hắn vẫn sẽ thích cô gái mà hắn yêu, nhưng ... Thời điểm đó, có thể họ đã không có một cuộc sống như thế này. “Không cần cảm ơn, chúng ta là vợ chồng.” Trữ San dịu dàng dựa sát vào lòng Vũ Nhiên, cô đúng là một người phụ nữ rất thông minh, bởi vì muốn chiếm được toàn bộ, cho nên cô trở thành một người phụ nữ có thu nhập tốt, một người vợ tốt, cho tới bây giờ cô làm gì đều lấy danh nghĩa của Vũ Nhiên.

114. Q.2 - Chương 22

Cô cho hấn sĩ diện, cho hấn sự tự tôn, nhưng hấn lại chẳng có cảm giác được, tất cả những gì hiện tại, đều nhờ cô, chính hấn đã dùng cả cuộc đời của mình để đổi lấy. Hấn nắm chặt tay Trữ San, cô là một người vợ tốt, hấn hiểu được, chỉ là trong tim hấn thủy chung có một người con gái khác, dù lời nói với Trữ San có nhiều hơn cũng chỉ có thể là lời cảm ơn. Ánh mắt Trữ San thoáng hiện nét không vui, hiện tại ở trước mặt Vũ Nhiên nên cô không biểu hiện ra ngoài, cô vẫn chưa có được trái tim người đàn ông này, cho nên hiện tại cô rất tức giận. Trong lúc này, một đôi nam nữ đi từ cửa vào, người đàn ông mặc một bộ âu phục màu xám đậm, ánh mắt trầm tĩnh, cả người cao to, gương mặt lạnh lùng, trong mơ hồ hơi thở lạnh lẽo khiến người khác không muốn lại gần, không khí xung quanh hấn cũng ngưng đọng lại, tay hấn vòng qua eo ôm lấy một cô gái nhỏ xinh, cô gái có vẻ ngoài thanh tú, nhưng lại khí chất trong sáng, hai người đứng cùng một chỗ giống như thiên sứ và ác ma, nhìn qua quả thật không hề xứng đôi, càng nhìn lâu, lại sinh ra cảm giác kì lạ, dường như màu trắng tinh khiết bên cạnh ác ma lạnh lùng lại khiến hấn có tính người hơn. “Húc...” Trữ San nắm chặt chiếc váy, ánh mắt không dám tin nhìn cô gái đứng bên cạnh Duệ Húc, làm sao lại là người đó, cô ta có hóa thành tro cô cũng nhận ra, không ngờ lại là Tô Tử Lạc, bạn gái trước đây của Ôn Vũ Nhiên, là người luôn chần ở giữa bọn họ. Lê Duệ Húc nắm chặt tay Tô Lạc, hấn có ý cảnh cáo cô nên nắm chặt hơn, cảm giác người cô đang run lên, gặp mặt người tình cũ, hồi hộp hay phấn khởi, hấn nhìn người đàn ông phía trước đang nhìn chăm chăm vào vợ hấn, khóe môi khẽ cong lên. Hấn đưa Tô Lạc tới gần hơn, lấy ra món quà mình chuẩn bị từ trước, “Cái này cho em.” Ánh mắt màu trà không còn bớt lạnh, vẻ lạnh lùng trên mặt hấn cũng vơi đi, cảm nhận sự dịu dàng trôi qua. “Cảm ơn,” Trữ San nhận lấy món quà, mở ra nhìn, chiếc vòng cổ đính kim cương lấp lánh xinh đẹp “Nhiên, anh có thể đeo cho em không?” Cô mỉm cười quay người, đưa chiếc vòng cổ cho Vũ Nhiên, cô không phát hiện ánh mắt Duệ Húc tối lại, càng dùng sức nắm chặt tay Tô Lạc. Tô Lạc cảm thấy đau đớn, rốt cuộc cũng tránh khỏi gương mặt kinh sợ của Vũ Nhiên. “Xin hỏi vị này là...” Trữ San biết rõ còn cô tình hồi, ôm chặt tay Vũ Nhiên, ánh mắt khiêu khích nhìn Tô Lạc. “Bạn gái anh.” Lê Duệ Húc ôm chặt eo Tô Lạc, ánh mắt nhìn thẳng Vũ Nhiên, “Ôn tiên sinh, bạn gái của tôi có vấn đề gì sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần cảnh cáo, không biết vì Vũ Nhiên không để ý đến Trữ San hay vì ánh mắt nhìn chăm chăm vào thứ đồ của người khác. “Xin lỗi, thất lễ rồi, vị này là Tô tiểu thư sao, rất giống một người bạn của tôi.” Ôn Vũ Nhiên thu hồi ánh mắt của mình, kìm nén bi thương vào tận sâu đáy lòng của hấn. Lạc Lạc, cuối cùng là vì cái gì, cả người khẽ chấn động, hấn đã nhớ tới ngày nào đó, chiếc xe cô ngồi trên sao lại quen thuộc đến thế. Cái biển số kia, là của Lê Duệ Húc- Tổng tài tập đoàn Húc Nhật, chỉ có mình hấn mới có. Biển số kia thực sự rất độc đáo. Lúc này không ai nhìn thấy giữa bốn người bọn họ, áp lực ngày càng lớn, Tô Lạc khẽ cúi đầu, nơi này thực sự là một nơi đầy sự giả dối. Hóa ra, trong mắt bọn họ, Tô Lạc chỉ đáng như thế. Rõ ràng là vợ, lại chỉ là bạn gái, rõ ràng trước là bạn gái, lại trở thành một người giống người, thật sự là mỉa mai, cô chớp mắt, không phát hiện, mọi thứ trước mắt một lần nữa trở nên mờ ảo, ánh mắt cô mơ hồ, trái tim cũng mờ nhạt. Tiếng nhạc vang lên, Lê Duệ Húc buông tay Tô Lạc, để lại một mình cô bơ vơ. Hấn đưa tay về phía Trữ San, sau đó nhìn Vũ Nhiên, “Không để ý tôi và vợ anh khiêu vũ một bản chứ?” Cả người Vũ Nhiên cứng ngắc gập đầu, cảm giác chính mình đứng cũng không vững, hiện tại tất cả hấn chỉ để tâm tới Tô Lạc, trong mắt không còn nhìn thấy ai nữa, trong đầu hấn tràn ngập suy nghĩ về cô, như thế nào, quá khứ tuy vất vả, nhưng cô rất kiên cường sống, bởi vì cô là Tô Tử Lạc, cô yêu quý bản thân mình, cũng yêu cuộc sống của mình, nằm mơ hấn cũng không thể ngờ, cô lại ở bên cạnh Duệ Húc, ngay khi ... Bạn gái, không đúng, phải gọi là người tình mới đúng, Lạc Lạc, làm sao em có thể. “Anh ta là gì của em?” Giọng nói Vũ Nhiên lạnh lùng vang lên, phải mất một lúc hấn mới có thể tìm lại bình tĩnh của mình, hấn đi qua Tô Lạc, Lạc Lạc trong sáng thuần khiết trong lòng hấn ở nơi nào đây, vì sao cô ấy lại biến thành thế này, cô có biết Lê Duệ Húc là ai, hấn là một thương nhân ăn tươi nuốt sống người khác, hấn chính là ma quỷ. Tô Lạc bước lùi về sau, lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt Vũ Nhiên đáng sợ như vậy, lúc này, tất cả sự dịu dàng trước đây của hấn đã biến mất, có thể đây mới chính là hấn, chỉ là cô đã xem nhẹ, đây mới chính là tính cách thật nhất của hấn. “Anh ấy đã nói rồi đó, em là bạn gái anh ấy.” Tô Lạc cố gắng nói thật thoải mái, cô biết, trong lòng cô có một hòn đá to đè xuống rất nặng, rất nặng. “Tô Tử Lạc, anh mặc kệ em và người đó có quan hệ gì, rời xa hấn ngay lập tức, người kia không phải người em có thể chọn tới, em không biết, chúng tôi ...” Ôn Vũ Nhiên còn muốn nói thêm, phát hiện người đàn ông cao lớn đã đứng

trước mặt. “Ôn tiên sinh, tôi gửi Ôn phu nhân lại cho ngài, chúc ngài vui vẻ.” Lê Duệ Húc kéo tay Tô Lạc, hai người rời khỏi tầm mắt hần, Vũ Nhiên định đuổi theo, lại có nhiều người hướng hần chúc rượu, hần không có quên, mình là chủ nhân của bữa tiệc này, Trữ San đang đứng trước mặt hần, làm tốt phận sự của nữ chủ nhân, nhưng cô lại trừng mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh Duệ Húc, không hiểu vì sao, cô cực chán ghét sự tồn tại của người này. Lê Duệ Húc lấy cho Tô Lạc một ly nước, Tô Lạc nhận lấy, cả người run lên.

115. Q.2 - Chương 23

“Tô Tử Lạc, em sẽ rời khỏi anh sao?” Đột nhiên hần đưa tay về phía Tô Lạc, cô vội vàng nhắm chặt mắt, lông mi dài khẽ rung sợ hãi. “Em không cần sợ hãi như vậy, anh sẽ không đánh em,” Khóe môi Duệ Húc cong lên, giống như lời hần nói, tay hần đặt trên bả vai Tô Lạc, sau đó dùng lực nắm chặt. Tô Lạc cảm thấy đau, nhưng lại không phát ra tiếng kêu, sự trừng phạt này so với ăn một cái tát còn đau khổ hơn. “Tô Lạc, em vẫn chưa trả lời anh, em sẽ rời khỏi anh sao?” Cuối cùng tay hần cũng bớt lực, thân thể hần chắn trước Tô Lạc, nhiều người đã nhìn qua về hướng bọn họ, cả người hần đã đủ thu hút ánh nhìn của mọi người, cho dù ở đâu trong trường hợp nào cũng giống nhau. “Anh sẽ để em rời khỏi sao?” Tô Lạc ngẩng đầu, trên vai cảm thấy đau, cô nắm chặt hai bàn tay, hóa ra hần đã nghe thấy tất cả những gì họ vừa nói. “Em cứ nói đi?” Lê Duệ Húc có chút tình người buông cô ra, nhưng tay lại vòng qua eo cô, dùng sức ôm, chỉ cần một lần gìm chặt có thể lấy mạng cô. Tô Lạc chỉ có thể ngây ngốc dựa vào người hần, cho tới bây giờ, cô cũng không biết, bên trong một người đàn ông lại có thể tồn tại song song sự đối địch nước với lửa, rõ ràng trên mặt hần như có băng tuyết bao trùm, ánh mắt của hần lại lộ rõ sự tức giận như núi lửa phun trào. Cô đã biết, tất cả của cô đều nằm trong tay người đàn ông này, muốn rời khỏi, không thể nào, trước mắt cô, Vũ Nhiên đang tươi cười, nói chuyện với những vị khách, đây là gương mặt mà cô chưa bao giờ nhìn thấy... Thông minh lanh lợi, sành đời, thật lợi hại. “Vừa rồi, có phải anh cố ý không?” Tô Lạc túm lấy cổ tay hần, dùng sức kéo, Duệ Húc liếc nhìn cô, nhìn thấy cổ tay áo bị cô nắm, có phải cô muốn làm nhàn ầu phục của hần. “Vợ, em không hề cố ý.” Hần nghiêng người, che Tô Lạc ở phía sau mình, dường như đang ngăn cản ánh mắt mọi người nhìn tới, tất cả những cô gái ở đây đều rục rịch, cô lại như một bông hoa dại, thực sự rất đặc biệt, bởi vậy nên có rất nhiều người chú ý tới cô. Tất cả những thứ hần sở hữu, hần sẽ xem xét, sẽ không để cho bất kì kẻ nào nhìn ngó, chưa kể còn có một người khác ở đây. “Em sẽ không đi đâu cả, trừ khi anh để cho em đi, nếu không, em sẽ không chủ động rời đi, câu trả lời như vậy anh có hài lòng không?” Tô Lạc quay mặt, ánh mắt nhìn vào khoảng không. Thế giới của cô đã tràn ngập sự dò xét và những toan tính, cuộc sống như thế là cái cô cần sao? Cô cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, xung quanh truyền tới tiếng nhạc, tiếng nói cười, nhưng trái tim cô thực sự cô đơn. Một mối, một bàn tay áp áp đặt lên má cô, nhẹ nhàng xoa. “Dạ,” Tô Lạc nhẹ gật đầu, bàn tay này thật ấm áp, chỉ tiếc có mỗi nó là thứ duy nhất ấm áp. “Chúng ta đi thôi.” Ngoài ý muốn, Duệ Húc đưa Tô Lạc rời khỏi, ngoại trừ thời gian khiêu vũ bên cạnh Trữ San còn lại hần đều ở cạnh Tô Lạc, không ai biết thân phận của cô, cũng không người nào biết gia cảnh nhà cô, nhưng họ biết cô gái này đã chiếm gần hết thời gian tối nay của Duệ Húc. Tề Trữ San nhìn ra cửa, nhìn thấy sự biến mất của hai người, cảm giác trong lòng không hề thoải mái.. “Trữ San, vì sao hai người họ lại cùng tới đây?” Vũ Nhiên kéo tay Trữ San, bọn họ muốn làm gì Tô Lạc. Lê Duệ Húc muốn làm gì, hần hủy đi mình còn chưa đủ sao, còn định ra tay với Tô Lạc sao? “Lạc Lạc, trong lòng anh chỉ có Lạc Lạc, anh đừng quên, em mới là vợ của anh,” Vỗ Trữ San đã khó chịu, bây giờ Vũ Nhiên còn nhắc tới Lạc Lạc, cái tên này giống như âm hồn quỷ ám lấy cô, bao lâu nữa, cô mới không phải nghe thấy cái tên ghê tởm này. Ôn Vũ Nhiên mím môi không nói gì, từ từ buông tay Trữ San ra. “Anh và cô ta đã không còn khả năng, bởi vì cô ta đã là người của Duệ Húc, mà anh cũng đã có em, Nhiên...” Trữ San ôm lấy cánh tay Vũ Nhiên, trong thâm tâm khẽ nguyên rửa chính mình, như thế nào lại không kiềm chế được tính tình của mình. “Anh biết rồi.” Vũ Nhiên như mất hồn ôm lấy cô gái trước mặt vào lòng, cảm chạm vào mái tóc của cô, dường như trở lại quá khứ hần từng có. Nhớ khi đó, hần thích nhất là động tác này, hần thích mái tóc thơm dịu của Tô Lạc, hiện tại, chỉ có một mùi nước hoa xa lạ, hai người không có khả năng? Vì sao, hần vẫn chưa từ bỏ ý định, không muốn hết hi vọng. Tô Lạc ngồi trong xe trầm mặc không nói gì, cô không biết cảm giác hiện tại của mình là như thế nào, rõ ràng không muốn gặp, cuối cùng vẫn đối mặt, thấy người ta ân ái, trái tim cô lại đau, từng đợt từng đợt giống như chiếc kim nhọn đâm tới, rất

khó chịu, thậm chí đến hít thở cũng khó khăn, trái tim cứ như thể co rút đau đớn. Đau lòng, người đàn ông ngồi ở phía trước, lạnh lùng nhìn về mặt cô, sự thống khổ trong mắt cô không thể gạt được hẳn, cô đang suy nghĩ cái gì, hẳn đều biết, cái hẳn muốn chính là sự đau khổ của cô, muốn cô hết hi vọng, đương nhiên cả người đàn ông kia. Tô Lạc nhìn ra phía kính xe, khóe môi hiện lên nụ cười chua xót, cuối cùng cô có thể hiểu rõ, vì sao Vũ Nhiên lại gọi người này là ác ma, hẳn đúng là ác ma, tất cả phát sinh ngày hôm nay, là do hẳn cố ý, hẳn cố ý cho cô thấy sự thân mật của họ, cố ý khoét vào vết sẹo của cô, cũng cố ý cho cô biết cô không có khả năng trở về là cô của ngày xưa. “Nhớ, Tô Lạc, em bây giờ là vợ của Lê Duệ Húc, trong mắt của em, trong tim của em, chỉ có thể có một người đàn ông là anh.” Hẳn nói ý cảnh cáo cô. Tô Lạc vẫn nở nụ cười, cô không cười, chẳng lẽ bắt cô khóc sao? “Chúng ta chẳng qua cũng chỉ là quan hệ bạn bè giữa nam và nữ mà thôi,” Giọng nói Tô Lạc rất nhẹ truyền tới, chiếc xe đột ngột kêu két một tiếng dừng lại, sự đột ngột này khiến cho Tô Lạc suýt nữa ngã lên phía trước. Cửa xe mở ra, Tô Lạc cảm nhận một luồng gió thổi qua tai cô, tóc mai khẽ bay, lạnh lẽo, một người đàn ông ngồi bên cạnh cô. “Tô Lạc, em là đang trách anh?” Một đôi tay đặt trên bả vai trần trụi của cô, cả người cô liền co rúm lại, không có quên, hẳn có sức lực lớn thế nào. Lớn tới nỗi có thể bóp nát xương cốt của cô.

116. Q.2 - Chương 24

Tô Lạc vẫn im lặng, trách hẳn, cô có sao? Lời cô nói chỉ là sự thật mà thôi. Từ trước tới nay giữa họ đâu có sự công bằng, mà cái cô muốn lại chính là công bằng. Cô nhìn ra phía ngoài, vẫn không hề nói gì với hẳn, bởi vì cô không có gì để nói cả. “Tô Tử Lạc,” Lê Duệ Húc buông bả vai cô ra, dùng sức cào tóc mình, cô gái này học ai lại dám tỏ thái độ như vậy với hẳn, ai dạy cô, lá gan của cô ngày một lớn rồi. “Tô Tử Lạc,” giọng nói lạnh lùng vang lên lần nữa, Tô Lạc ngược đôi mắt vô cảm nhìn hẳn. “Được rồi, Tô Lạc, không nên giận dỗi.” Bàn tay to đặt trên đầu cô, sau đó nhẹ nhàng xoa tóc cô. Ánh mắt cô như bị thứ gì đó đâm vào, rất khó chịu, cô khó chịu khẽ xoay người, cô tình nguyện để người đàn ông này mắng chửi cô cũng không muốn sự dịu dàng của hẳn. “Cô ngốc, mặc kệ em có đồng ý hay không, hiện tại anh chính là gia đình của em, dù em không chấp nhận, em vẫn là bà Lê,” Duệ Húc ôm lấy cô, tay hẳn vỗ về mái tóc Tô Lạc, sau đó rời bàn tay đặt ở ngang hông, ôm cô chặt thêm. “Em tức giận vì anh khiến em hết hi vọng, hay là tức giận, anh không nói em là vợ anh?” Đột nhiên hẳn cúi đầu, ngón tay nắm cằm Tô Lạc, để ánh mắt cô nhìn hẳn, dù cho sắc mặt hẳn vẫn rất bình thản, nhưng ngón tay của hẳn lại rất dịu dàng, khiến cô có chút hoảng hốt. Ai, giữa lồng ngực truyền tới tiếng thở dài, Duệ Húc ôm cô chặt thêm, giữa bóng đêm cô đơn này, chỉ có hai người họ làm bạn, ấm áp chỉ trong khoảnh khắc, chỉ giành cho hai người họ. “Anh đưa em tới chỗ này,” nói xong, hẳn vỗ nhẹ lên mặt cô, khiến ặt cô hồng lên, không còn vẻ tái nhợt như vừa rồi, khi cửa xe mở ra trên mặt hẳn thoáng hiện lên vẻ mặt lạnh như băng. Trong một quán ăn ven đường, vẫn chiếc ghế đó. Lúc này, hai người đang ngồi, Duệ Húc không thoải mái duỗi thẳng chân mình, hẳn nhớ lần thứ nhất họ gặp nhau, bọn họ cũng như bây giờ ngồi cùng một chỗ, hiện tại quay về nơi này, nhưng thân phận và cảm xúc, tất cả đã thay đổi. “Canh nóng của hai người,” Bà chủ bưng hai bát canh tới, đặt trước mặt Duệ Húc và Tô Lạc. “Cảm ơn,” Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói lời cảm ơn, cũng khiến cho bà chủ thụ sủng nhược kinh, người đàn ông này không giống những người có thể tới những quán ven đường nhỏ bé, hẳn lau tay của mình, cảm giác có chút khẩn trương. “Tô Lạc, mau uống,” Hẳn bưng bát canh đặt lên tay Tô Lạc, bây giờ sắp tới giờ quán đóng cửa, gió không ngừng thổi tấp vào mặt họ, cảm giác tự nhiên trong trẻo, lạnh lùng, ngọn đèn đường mờ tối, thỉnh thoảng những chiếc lá vàng úa tung bay, mùa thu dường như đang đi vào quá khứ, mùa đông đã tới. Tô Lạc bưng bát canh, uống một hớp nhỏ, ấm quá... Cô dường như đã quên mất sự ấm áp này, cảm giác này, bao lâu rồi cô chưa trải qua. Mà bát canh này, đã bao lâu rồi cô không uống. Cô uống từng ngụm từng ngụm, ngẫu nhiên nhìn sang bên cạnh, người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề cũng đang uống canh, kì thực bọn họ là một đôi đặc biệt, người đàn ông mặc âu phục, người con gái mặc bộ váy dạ hội màu trắng, từ đầu tới cuối đều không giống những người sẽ đi ăn ở những quán này, bà chủ quán cũng nhiều lần ngó nhìn bọn họ. Rất nhanh, Duệ Húc uống xong bát canh, hẳn lấy một tờ tiền trong ví da đưa cho bà chủ, bà chủ nhìn thấy tờ tiền có giá trị lớn rất khó xử, hôm nay bọn họ làm ăn không tốt lắm, không có nhiều tiền lẻ để trả lại. “Không cần trả lại,” Duệ Húc đứng lên, kéo tay Tô Lạc, tay cô đã ấm lên rất nhiều rồi, điều này không phải cứ có tiền là mua được. Nói xong,

không chờ bà chủ quán phản ứng, hần kéo Tô Lạc rời khỏi quán. “Bà Lê, em có nhớ anh còn nợ em một bát canh?” Đột nhiên Duệ Húc dừng bước, nhìn chăm chăm Tô Lạc đứng trong gió, tóc tung bay, cô khẽ rụt người lại, khẽ nhíu mày, cô đang nhớ lại lần đầu tiên cô nhìn thấy con người này. “Vì sao anh muốn kết hôn với em?” Cô hỏi hần một lần nữa, xung quanh hần có rất nhiều cô gái để hần lựa chọn, nhưng tại sao cứ phải là cô? “Bởi vì em là người thích hợp, người mà anh nghĩ anh muốn kết hôn,” Duệ Húc đưa tay nhẹ nhàng búng lên trán cô, “Em có nhiều vấn đề quá, bà Lê, cho dù hiện tại em rất hối hận, cũng không thể bỏ chạy, nếu không, em phải bồi thường tổn thất tinh thần cho Lê tiên sinh, ba đời em cũng khó sống tốt.” Tô Lạc cúi đầu xuống, là hần phải bồi thường tổn thất tinh thần cho cô mới đúng. Duệ Húc cởi áo ngoài khoác lên người Tô Lạc, áo của hần rất to, có thể bọc cả người cô lại, giống như một đứa trẻ mặc quần áo của người lớn vậy, có chút buồn cười, lại có sự ấm áp rất kì lạ. “Cám ơn.” Tô Lạc đưa tay kéo chặt chiếc áo trên người, trên áo có độ ấm của hần làm cô cảm thấy thật ấm. Gò má cô phồng hồng, không biết có phải do vừa ăn canh nóng hay còn bởi vì chiếc áo này, một người đàn ông lạnh lùng, cũng may là chỉ có chút dịu dàng nếu không, không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn chết dưới người hần. Lê Duệ Húc - người đàn ông này, quả đúng là một quý ông, tất nhiên là khi tính tình hần ôn hòa. Duệ Húc mở cửa xe, đưa cô vào trong xe, chiếc xe chuyển bánh, bánh xe đi qua những chiếc lá khô vàng, cách đó không xa, dưới ánh đèn đường, quán ăn ven đường đã bắt đầu dọn hàng. Tô Lạc tựa người vào chiếc ghế mềm mại, mi mắt từ từ hạ xuống, cô ngẩng đầu, nhìn được người đàn ông đang chuyên chú lái xe, cảm nhận hình như thiếu một chút sự lạnh lùng vô tình của ngày thường, nhiều hơn một sự dịu dàng. Duệ Húc bất ngờ quay đầu, thấy cả người cô gái đang tựa vào chiếc ghế, lông mi cô thật dài, nhìn thật thích, sắc mặt đỏ ửng, ngón tay nắm chặt chiếc áo của hần, dễ dàng nhận thấy cô đã ngủ. “Bà Lê, đây chính là chiếc áo giá trị hơn một vạn của chồng em, để cho em nắm như vậy, em nghĩ xem mai chồng em mặc đi làm sẽ như thế nào?” Hần đưa tay ra, kéo chiếc áo đắp lại cho cô, ánh mắt hần lóe lên, môi mím chặt.

117. Q.2 - Chương 25

Hiện tại không cần phải làm trò nữa, hần còn quan tâm tới cô gái này làm gì? Xoay người, tiếp tục lái xe, kì lạ, tầm mắt hần vẫn vô tình vô ý nhìn sang bên cô, tất cả động tác, nét mặt của cô đều được hần thu vào tầm mắt, thậm chí hần còn đưa tay kéo chiếc áo đắp lại cho cô. Xe dừng, Duệ Húc mở cửa xe, đứng ngoài khoanh hai tay trước ngực nhìn cô, cô gái này vẫn còn ngủ được, đem xe hần thành giường, áo hần thành chăn đắp, bây giờ cô không định bắt hần bế cô vào nhà nữa chứ. Hần đưa tay đặt lên mặt cô, vốn định đánh thức cô dậy, hần nheo mắt nhìn cô, cuối cùng là cam chịu số phận bế cô xuống xe, cơ thể vẫn nhẹ như thế, chẳng có cảm giác nặng, hần rất ít khi bế con gái, còn cô chắc đã phải tu mấy kiếp mới có được sự may mắn này. Tiếc là, không may gặp phải Lê Duệ Húc. Lê Duệ Húc bước nhanh, cúi đầu, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn trong lồng ngực đang ngủ say, không hiểu vì sao, cảm giác lồng ngực rất thỏa mãn, giống như một sự cần thiết, kì lạ, không hề khó chịu. Hần đi lên tầng, vốn muốn đi tới phòng Tô Lạc, nhưng hần lại chỉ mở cửa phòng mình, bên trong căn phòng, mọi thứ dường như chỉ có một màu đen và xám, tất cả đồ đạc đều thể hiện được sự lạnh lẽo của hần, cửa sổ màu xám, tủ quần áo màu đen, đến chiếc giường lớn cũng màu đen. Hần đặt Tô Lạc lên trên giường của mình, sau đó lấy quần áo đi vào nhà tắm, khi hần tắm xong bước ra, Tô Lạc vẫn đang ngủ, chỉ là chiếm mất một phần giường của hần, Duệ Húc nhíu mày, ngủ thế này cũng coi như là ngoan. Hần lâu không tắm, sau đó nằm lên giường, cũng cẩn thận đắp tấm chăn cho Tô Lạc. “Cô nhóc, hôm nay Lê tiên sinh sẽ nhường cho em một chút giường của mình, ngày mai nhớ tự rời đi.” Hần nói xong, với tay tắt chiếc đèn ở đầu giường, nhắm mắt lại ngủ, trong bóng đêm, hần có thể nghe thấy được hơi thở của cô, rất nhẹ và đều, không ngáy ngủ, cũng không có nói mơ, coi như là không ồn ào. Bên người có thêm một cô gái, hần tưởng mình sẽ không ngủ được, nhưng sự thật chứng minh, hần đã có giấc ngủ sâu hơn mọi khi. Bên người có thêm sự ấm áp mềm mại, theo bản năng hần đưa tay ôm chặt, khẽ mở mắt, hần mới phát hiện, cái hần ôm không phải là gối mà là một cô gái nhỏ xinh. “Mềm quá...” Giọng nói nhỏ nhỏ vang lên, bởi vì ngủ lâu nên có chút khàn khàn nhưng cũng rất dễ nghe. Tô Lạc theo bản năng đưa thân thể dịch lên, bởi vì rất là ấm, ấm tới nỗi khiến cô không muốn rời khỏi. Lê Duệ Húc định đẩy cô ra, nhưng tay hần lại đặt ở ngang hông cô, kéo cô sát lại gần hần hơn. “Vũ Nhiên...” Giọng nói nhỏ vang lên... Không rõ ràng, nhưng Duệ Húc đã nghe thấy. Đột nhiên hần mở mắt ra, trên mặt thể hiện sự khó

chịu, đây là lần đầu tiên có cô gái ở trong lòng ngực hắn nhưng lại gọi tên một người đàn ông khác, thực sự đã động tới sự tự ái của hắn. “Tô Lạc, tránh xa tôi ra.” Hắn không chút dè dặt đẩy cô gái trong lòng mình ra, Tô Lạc vẫn nắm chặt áo hắn, thân thể mềm mại thi thoảng cọ xát lên người hắn, Duệ Húc là một người đàn ông bình thường, như vậy hắn là hắn sẽ có phản ứng, cô gái này cho rằng hắn là đầu gối hay sao. “Đủ rồi.” Hắn cúi đầu gầm lên một tiếng, dùng chân quần chặt cô lại, tránh cho cô lại lộn xộn, tới bây giờ, hắn cũng chưa muốn chạm vào cô, có lẽ sau này hắn sẽ thay đổi chủ ý, nhưng hiện tại hắn không có khả năng ở tình huống này lại chiếm lấy một cô gái, đối với cô gái có người đàn ông khác trong lòng, hắn không có hứng thú. Chỉ là, Tô Lạc... Tay hắn lướt qua làm da trơn mềm của cô. “Tô Lạc, tôi sẽ khiến cho em yêu tôi, tuyệt đối chỉ mình tôi.” Đây chính là một lời nguyện, một lời nguyện u ám, có những người không thể dễ dàng yêu, nếu không, đó sẽ là bị kịch của cả một đời. Khi Tô Lạc mơ màng mở mắt ra chỉ cảm giác toàn thân như được ánh mặt trời bao quanh thật ấm, khiến cô có chút luyến tiếc không muốn rời khỏi, chiếc gối đầu thật mềm mại, cô đưa má cọ xát với chiếc gối, rất nhanh cô phát hiện có điểm không thích hợp, cô nhìn lên trên, kia là chiếc cằm đẹp đẽ của một người đàn ông, tiếp tục nhìn lên, đôi mắt người này đang nhắm nghiền, mà nơi cô đặt tay lên, không phải là chân cũng không phải đùi mà là lưng của người kia, dường như cô còn cảm nhận được đôi chân của người này, bấp chần cô quần lấy chân hắn, thậm chí lòng chân hắn không ngừng cọ nhẹ vào da cô, thân thể cô cứng đờ, không dám thở mạnh, cô cẩn thận đưa tay về, ngồi dậy mới phát hiện trên người mình vẫn mặc bộ váy ngày hôm qua, thân thể cũng không có cảm giác gì kì lạ, tay cô đặt trên lồng ngực, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đêm qua giữa họ không có xảy ra chuyện gì, thật may quá. Cô cẩn thận xuống giường, chân trần chạm xuống tấm thảm, chân cũng không có cảm giác lạnh như băng, cô xoay người lại, kéo chăn đắp cẩn thận cho Duệ Húc, hắn vẫn ngủ, vẫn là tướng mạo tuấn tú khôi ngô, không biết hắn đang có phiền muộn gì, ngay cả lúc ngủ, mi tâm cũng nhăn lại. Cô cầm đôi giày trên mặt đất, chân trần bước nhẹ ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cái này cũng không tính là trốn, cô cũng không biết, chỉ là không muốn hắn tỉnh lại, cô sẽ rất xấu hổ, cho dù giữa họ không xảy ra chuyện gì, nhưng cô đã chiếm mất giường của hắn, còn bắt hắn chia một nửa chiếc chăn ỉn. Đi ra, trên mặt cô đỏ ửng, tay đặt trên lồng ngực, may mắn, hắn không có tỉnh lại, nếu không, cô cũng không biết phải làm sao bây giờ. Cô cũng không hề biết, khi cô vừa đóng cửa lại, đôi mắt luôn nhắm chặt từ từ mở ra, ánh mắt màu trà mang theo ý cười, ý cười lạnh như gương mặt của hắn. Cô gái khác ước được bám chặt lấy hắn tới khi trời sáng, chỉ có cô, coi hắn như thú dữ, lén lút rời khỏi hắn, hắn đưa tay sờ mặt mình, hóa ra trong mắt cô, Lê Duệ Húc hắn cũng chỉ có như thế. Hắn lật người, tiếp tục ngủ. Khi hắn tỉnh lại một lần nữa, đã là hơn bảy giờ, hắn ngồi dậy, bên ngoài đã có ánh nắng, mặc quần áo, rửa mặt, chờ tới khi hắn làm xong hết tất cả, đi xuống dưới tầng, bữa ăn sáng đã được đặt trên bàn, đều là những món hắn thích, hắn đặt chiếc cặp sang một bên, người giúp việc theo giờ đã không tới làm nữa, phòng khách đều được dọn dẹp rất sạch sẽ, hắn biết là cô làm, cô tới cả công việc của người giúp việc cũng làm, cô muốn người ta thất nghiệp sao?

118. Q.2 - Chương 26

Tô Lạc từ phòng bếp đi tới, trên tay bê hai chiếc bát cháo. Cô đi rất nhanh vì bát cháo nóng bỏng. Đợi cho cô đặt hai bát cháo xuống bàn, hai tay xoa xoa đưa tới chiếc miệng thổi phù phù, khi cô không chú ý có một bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. “Lê Duệ Húc...” Cô ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông đứng trước mặt, hắn vẫn nắm tay cô thật chặt, trên mặt lộ vẻ không vui, cúi đầu, hắn mở lòng bàn tay Tô Lạc ra trước mặt, phát hiện lòng bàn tay cô đỏ rực lên. “Đau không?” Ngón tay hắn vuốt nhẹ lòng bàn tay cô, cả người cô cứng đờ, muốn rút tay ra khỏi tay hắn, nhưng hắn nắm tay cô chặt quá, cô chỉ có thể lắc đầu nhưng nhìn giống như đang gật đầu. “Bà Lê, là em không thể gặp người, hay là tôi không thể gặp người, hử?” Lê Duệ Húc buông tay cô ra, lại đặt lên trên tóc cô. “Em đúng là một cô gái ngốc, chẳng lẽ không biết dùng đĩa để bê ra?” Tô Lạc khẽ lùi lại một chút, “Nhưng có hai bát, bê như vậy sẽ dễ hơn, em cũng quen rồi,” cô nhỏ giọng nói, nghe thấy tiếng hừ lạnh của Duệ Húc. “Ăn sáng” giọng nói không dễ chịu chút nào, Tô Lạc chỉ có thể ngửa mặt lên trời thán, hiện tại người này lại bắt đầu kì quái rồi. Hai người ngồi mặt đối mặt, buổi sáng hôm nay tinh thần Duệ Húc luôn rất tốt, có thể thấy được đêm qua hắn ngủ rất ngon, hắn mở tờ báo ra xem, vừa ăn vừa xem, Tô Lạc ngẩng đầu nhìn hắn một lúc lâu, tóm lại là cô có chuyện muốn nói. “Em có chuyện gì, nói đi,” Lê Duệ Húc đặt tờ báo trong tay xuống, quay

đầu nhìn cô, cô thể hiện rõ như vậy sao, còn có sao hấn lại đáng sợ như vậy rồi? “Lúc ăn cơm, không nèm xem báo,” Tô Lạc cắn cắn môi, cuối cùng cũng nói ra một câu, Lê Duệ Húc khẽ cau mày, lá gan cô gái này càng ngày càng lớn, bây giờ còn dạy bảo hấn nữa, nhưng hấn vẫn ném tờ báo sang một bên, chuyên tâm ăn sáng, hấn nhìn đồng hồ, đã đến giờ đi làm. Hấn đứng lên, không có vội rời đi, đứng tại chỗ nhìn Tô Lạc chăm chăm. “Tô Tử Lạc, qua giúp ảnh chỉnh cà-vạt,” hấn lãnh đạm nói, một bàn tay đang kéo kéo chiếc cà-vạt, không có gương, cái gì hấn cũng không nhìn thấy. Tô Lạc đứng lên, đi tới trước mặt hấn, nghe lời chỉnh lại cà-vạt của hấn. Sau đó cô cầm chiếc cặp ở bên cạnh, đưa cho hấn, giống hệt một người vợ tiền chồng đi làm, mà bọn họ vốn là vợ chồng, cũng là đôi vợ chồng có kính trọng mà không có tình yêu. Lê Duệ Húc cầm chiếc cặp, vẫn nhìn chăm chăm Tô Lạc. Tô lạc đưa mắt nhìn xung quanh, hấn còn thứ gì chưa mang sao? “Lại đây,” Duệ Húc nhìn Tô Lạc nói, ánh mắt màu trà lộ ra thần thái đặc biệt, Tô Lạc tới gần, ngẩng đầu nhìn hấn, cô chớp mắt, ánh mắt xinh đẹp trong trẻo đáng yêu như chú nai con. Đột nhiên Duệ Húc cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô. “Bà Lê, em thực sự rất thấp.” chữ tính là có sự đùa giỡn trong lời nói hay không, nhưng rõ ràng có ý cười trong đó. Khi Tô Lạc kịp phản ứng lại, Lê Duệ Húc đã nhanh chóng rời khỏi, tay cô đặt trên trán mình, có thể cảm giác độ ẩm từ đôi môi đó. Khóe môi cô từ từ hé ra, phát hiện nơi này chỉ có một mình cô, cho dù có thêm người ở đây, cô cũng chỉ có thể độc thoại một mình. Tay đặt trên trán, cả người thất thần, nhìn ra phía ngoài, không biết từ lúc nào, ánh nắng mặt trời chiếu vào tấm thủy tinh màu trà, ánh sáng phát ra thực sự giống ánh mắt của ai đó. Tâm tình Duệ Húc ngày hôm nay thật là tốt, tuy rằng khi bước vào công ty vẫn là bộ dạng lạnh như băng kia, quản lý không cẩn thận lại xảy ra lỗi, nếu là trước kia hấn đã sớm dùng ánh mắt giết người, vậy mà bây giờ hấn cũng chỉ nhìn qua người quản lý kia, rồi cho hấn đi ra, dễ dàng buông tha hấn như vậy, thật sự khiến người khác không thể tin được. “Húc, tâm tình anh rất tốt?” Vệ Thần ghé vào bàn làm việc của Duệ Húc, không ngừng đánh giá hấn, hôm nay người này thật không bình thường, tuyệt đối không bình thường. “Cậu rảnh rồi như vậy sao?” Lê Duệ Húc mở máy vi tính, không để ý về mặt cột nhà của Vệ Thần, đứng vậy, hôm nay tâm tình hấn rất tốt, nhưng cái này không có liên quan tới bọn họ. “A, tôi không rảnh rồi, tôi còn rất nhiều việc, cho nên anh không cần giao thêm công việc cho tôi,” Vệ Thần vội vàng đứng lên, chạy trốn chết ra khỏi văn phòng Duệ Húc, không chạy sao, gốc mới ở lại nơi này nhận chết, Duệ Húc này là ma quỷ, còn không dùng công việc để đè chết hấn. Lê Duệ Húc không biết tâm tình tốt đẹp này không thể duy trì lâu dài, một người đàn ông bước vào phòng làm việc của hấn, tất cả tâm tình tốt đẹp từ sáng đã bị phá tan hết. Duệ Húc ngồi trên ghế làm việc, lạnh lùng nhìn đàn ông trước mặt, ánh mắt màu trà đối diện ánh mắt màu đen, hai người đều không chịu buông tha đối phương. “Lê Duệ Húc, anh muốn gì?” Ôn Vũ Nhiên đột nhiên đứng lên, hấn không thích vẻ kiêu ngạo của người đàn ông này, người này không thể cái gì cũng cướp của hấn, nhất định phải khống chế vận mệnh của người khác mới vui vẻ sao? “Đây là văn phòng cá nhân của tôi, Ôn tiên sinh,” Duệ Húc vất hai chân lên, tựa vào chiếc ghế, cười lạnh nhìn vẻ tức giận của Vũ Nhiên, muốn người này biết, Duệ Húc hấn mới chính là chủ ở đây, nơi này là thế giới của hấn, chỉ có hấn mới có thể định đoạt, còn chưa đến phiên Ôn Vũ Nhiên hoa tay múa chân với hấn. “Lê Duệ Húc, tôi cảnh cáo anh, không được làm tổn hại đến Tô Lạc, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh,” Ánh mắt Vũ Nhiên dưới tấm kính liền biến thành lãnh khốc, biểu tình Duệ Húc vẫn như vậy, khóe môi của hấn khẽ cong lên. “Ôn Vũ Nhiên, anh lấy cái gì để cảnh cáo tôi?” Trong giọng nói của hấn lộ rõ vẻ xem thường, nếu Vũ Nhiên hấn có năng lực, hiện tại Tô Lạc cũng sẽ không ở bên cạnh Duệ Húc này. “Lê Duệ Húc, anh...” Ôn Vũ Nhiên nắm chặt tay, thật sự muốn vung nắm đấm xóa sạch vẻ mặt cười lạnh này, “Lê Duệ Húc, đây là chuyện giữa chúng ta, không liên quan tới Tô Lạc, anh hãy buông tha cô ấy, nếu không...” “Nếu không, sẽ thế nào...” Lê Duệ Húc không vội hỏi lại một câu, nếu không..., hấn thật muốn nghe một chút, hấn có cái gì để uy hiếp mình. Ôn Vũ Nhiên cũng bình tĩnh trở lại, hấn hiểu được cùng Lê Duệ Húc cứng đối cứng, hấn vĩnh viễn không có khả năng chạm tới hấn.

119. Q.2 - Chương 27

“Nếu anh chịu buông tha Tô Lạc, Tề Trữ San sẽ nhận được tất cả những thứ cô ấy muốn.” Ôn Vũ Nhiên thần nhiên nói, hấn cũng không ngu ngốc, lúc trước người này đã hao tổn tâm tư để gả cô ấy cho hấn, như vậy, trong lòng Duệ Húc, Trữ San nhất định có một địa vị không bình thường. Nếu người đàn ông này

có nhược điểm, vậy chỉ có thể chính là một người. Hấn đang đánh cược, mà hấn nhất định phải thắng, nếu không hấn sẽ không thể biết Tô Lạc sẽ gặp phải những chuyện gì, hấn có thể nhìn thấy cô hạnh phúc, nhưng tuyệt đối không muốn nhìn thấy cô đau khổ. Hấn không còn cách nào mang lại hạnh phúc cho cô, nhưng hấn nhất định sẽ khiến ác ma này rời xa cô. Nhất định phải như vậy. “Thật xin lỗi, Ôn tiên sinh,...” Lê Duệ Húc đứng lên, thân thể cao lớn như núi ép xuống, “Tôi chỉ tin tưởng mình” Hấn chỉ tin tưởng mình, hạnh phúc của cô, chính hấn sẽ trông coi, hấn sẽ không đem quyền chủ động giao vào tay người khác. “Lê Duệ Húc, nếu anh dám làm gì Tô Lạc, như vậy, tôi sẽ đòi lại trên người Trữ San,” Ôn Vũ Nhiên bước tới, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Lê Duệ Húc xoay người, trong mắt như đóng băng, giọng nói cũng như băng, “Ôn Vũ Nhiên, anh cứ thử xem, anh muốn xem tôi với anh ai sẽ tàn nhẫn hơn,” trên thương trường, sự tàn nhẫn của Duệ Húc đã có danh tiếng, hấn có thể sẽ không lưu tình với Tô Lạc, bởi vì cô ấy đối với hấn chỉ là một quân cờ, khác hấn với Vũ Nhiên, hấn không thể tàn ác như thế với Trữ San. Bởi vì hấn không giống như Duệ Húc trời sinh lãnh khốc vô tình. Ôn Vũ Nhiên hít một hơi thật sâu, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Hấn... Nhận thua, còn chưa bắt đầu hấn đã nhận thua, được rồi, hấn không đủ lãnh khốc, không đủ tàn nhẫn, cũng không có sự bạc tình. Bởi vì Duệ Húc không phải con người, hấn là ác ma Lê Duệ Húc ngồi xuống, cầm một điều thuốc lên, “Tôi nghĩ những gì cần làm, Ôn tiên sinh hấn phải rất rõ ràng, không cần tôi nói cái gì nữa, tôi tin tưởng, anh không phải là người ngốc, nếu không, anh sẽ không có tư cách ngồi lên vị trí Ôn tổng tài.” Lê Duệ Húc mở tài liệu trước mặt, “Xin lỗi, Ôn tiên sinh, tôi rất nhiều việc, nếu anh còn có việc, mời gặp thư kí của tôi hẹn trước,” nói tới đây, ngay cả một cử chỉ tiễn khách cũng lười làm, lời nói rõ ý đuổi khách, nếu ngay cả như vậy Vũ Nhiên còn không hiểu ra, thì hấn thực sự thành ngốc rồi. Ôn Vũ Nhiên trừng mắt nhìn Duệ Húc, cuối cùng xoay người đi ra ngoài, gặp Vệ Thần tới đưa tài liệu cho Duệ Húc, Vệ Thần nhìn chăm chăm sắc mặt Vũ Nhiên, hiện tại bắt đầu suy nghĩ có nên đi vào hay không, tên kia có khi nào đang nổi nóng không? Lúc này, một cô gái ăn mặc hết sức mát mẻ lác lác chiếc eo đi tới, Vệ Thần ôm chặt tài liệu trong lòng, không khỏi lác đầu thở dài, xem đi, một vật thí nghiệm tới rồi. Cô gái không thèm để ý tới sự cản lại của thư kí, trực tiếp đẩy cửa đi vào, chưa nghe thấy một câu nói dịu dàng nào, chiếc gạt tàn thuốc bay thẳng ra, dường như khiến không khí có thể đóng băng ngay tức khắc. Vệ Thần sờ sờ chóp mũi, thật may hấn thông minh, nếu không, cái người bị ngốc kia sẽ chính là hấn. Hấn nhìn người đàn bà kia ngây ngốc đứng đó, tàn thuốc từ trên người rơi xuống, nếu không phải cô ta vận khí tốt, hiện tại có khi đã bị ném tới đầu rơi máu chảy. Không cần hi vọng Duệ Húc sẽ đối xử khách khí với phụ nữ, người này hoàn toàn từ đầu tới chân, luôn không hề biết khách khí là gì. Vệ Thần vội vàng đi về phía bảo vệ nháy mắt, ý bảo bọn họ đưa cô gái này đi nhanh nhanh một chút. Cô gái vẫn ngây ngốc đứng đó, hiển nhiên là bị Duệ Húc dọa cho sắp ngất rồi, khuôn mặt trắng bệch, chỉ thiếu nhắm mắt nữa là bất tỉnh rồi. “Mau mau...” Vệ Thần quả thực không muốn nhìn thêm nữa, hấn hôm nay khỏi nghĩ tới ăn cơm rồi. Khuôn mặt trắng bệch giống như ma cộng với hàng lông mi giả dài ngoằng, thực là sắp dọa chết người rồi. Người phụ nữ kia cho tới bây giờ có khi vẫn chưa biết mình bị bảo vệ lôi ra ngoài, Vệ Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, đi ra ngoài, người đàn ông này hiện tại không thể động vào, đợi tới lúc tâm tình hấn khá hơn rồi nói sau vậy, hấn dừng cước bộ, cả gương mặt nhẵn lại, hấn không rõ, Húc đang tức giận cái gì, rốt cuộc là đang giận Ôn Vũ Nhiên tới đây, hay là đang tức giận Vũ Nhiên muốn giành lại vợ của hấn. Tên kia chắc là không đem vợ mình tới đi, nhưng trên đời này, cái gì cũng có thể giao dịch được, chỉ có tình cảm là không thể. “Húc, sao tôi lại có một loại cảm giác, anh đang hối hận.” hấn lẩm bẩm nói xong, nhưng tên kia sau khi biết hối hận sẽ là cảm giác gì? Hấn lác lác đầu, rất hoài nghi, rốt cuộc Lê Duệ Húc có trái tim, có tình cảm hay không. Hấn không ngừng lác đầu thở dài, nhìn thư kí không ngừng chớp đôi mắt, vẫn không hiểu những gì đang xảy ra ngày hôm nay. Trong khu biệt thự của Duệ Húc, một chiếc xe màu trắng đã dừng lại khá lâu, một người đàn ông ngồi trong xe không ngừng hút thuốc, bỗng nhiên, hấn mở cửa xe, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng trên mặt hấn, lộ ra chút nhợt nhạt. Hấn nhìn thăm cỏ xanh mướt, cách đó không xa là một tòa nhà màu trắng được thiết kế tinh xảo, rất yên tĩnh, không hổ là một trong những tòa nhà bậc nhất trong thành phố, ngoại trừ Duệ Húc, hấn thật không nghĩ tới, ai lại có thể lớn lên ở nơi như vậy, thực sự quá xa xỉ. Hấn dùng tay che mắt, giống như bị đóng đinh tại nơi này, một lúc lâu đều không có bước tới. Hấn hít một hơi thật sâu, mới đi thẳng về phía trước, nhưng vừa đến cổng, đã bị bảo vệ chặn lại, “Xin lỗi, tiên sinh, đây này là nơi ở cá nhân, không thể tùy tiện đi vào.” Giọng nói lễ phép khách khí, cũng lộ rõ ý từ chối, Lê Duệ Húc vốn không thích người khác tới nhà hấn, cho nên, ở trong này, cơ bản cũng không có người ngoài đi vào, hấn cũng không thích người khác biết nơi riêng tư của hấn vì thế nơi này luôn có bảo vệ trông chừng, để tránh phóng viên đi vào. Ôn Vũ Nhiên đứng ở cổng, nhìn vào bên trong, muốn nhìn cái gì đó hoặc đang tìm một ai đó. “Tôi tìm Tô Tử Lạc,” trong mắt hấn hiện lên sự khó chịu, trầm mặc đứng ngoài cổng, hôm nay, hấn nhất định phải gặp được cô, nếu không,

hắn sẽ không rời khỏi. “Tô Tử Lạc?” bảo vệ khó hiểu nhìn hắn chăm chăm, “Xin lỗi, vị tiên sinh này, nếu anh muốn đi vào, nhất định phải được Lê tiên sinh đồng ý, nếu không, nơi này, bất luận là ai đều không thể vào,” bảo vệ vẫn đưa tay chặn Vũ Nhiên. Ôn Vũ Nhiên xoay người không nói gì nữa, bọn họ không cho vào, vậy hắn sẽ đợi, một ngày không được, hắn sẽ đợi hai ngày, hai ngày không được, có thể đợi ba ngày, cho tới khi hắn gặp được cô mới thôi.

120. Q.2 - Chương 28

Hắn đứng một bên cầm điều thuốc đưa lên miệng, từng làn khói mỏng thổi ra, con người đen nheo lại nhìn chăm chăm cánh cổng. Hắn không tin cô sẽ ở trong căn nhà này mãi mãi, cũng không tin Duệ Húc có thể giam giữ cô cả đời. Từng điều thuốc rút ra, hắn đưa tay lấy mắt kính xuống, lộ ra đôi mắt sáng thông minh lạnh lợi, không có kính mắt, hắn như đã biến thành một con người khác, mất đi sự ôn nhu, sự lạnh lùng hiện rõ. Tô Tử Lạc cầm một chiếc túi màu xanh, chuẩn bị đi siêu thị mua một chút đồ dùng, siêu thị cách nhà không xa, cô không cần đợi Duệ Húc đưa cô đi, cô vừa đi vừa nhìn xung quanh, phong cảnh nơi này thật là tốt, nhưng đi một mình khó tránh khỏi cảm giác cô đơn, đưa tay đặt lên trán, đột nhiên, cô nhớ tới nụ hôn kia, khiến trái tim cô rung động, cảm giác thật lạ, có chút sợ hãi lại không có chán ghét. Cô nhẹ nhàng bước tiếp, cố gắng xóa đi những suy nghĩ ở trong lòng, chẳng qua là biểu hiện của bạn bè mà thôi, không có ý nghĩa gì khác. Cuối cùng giữa họ cũng có thể nhìn nhau mà không có sự chán ghét, cô chỉ hi vọng mọi thứ sẽ tốt hơn, cô không nghĩ mình sẽ có một cuộc hôn nhân khiến người khác phải ghen tị, cũng không nghĩ sẽ có một người chồng yêu mình vô cùng, hiện tại những thứ đó vốn không thể xảy ra, như vậy cũng tốt, cứ như thế cô cũng sẽ không bị tổn thương nữa. Đặt tay trên lồng ngực, sau này cô sẽ bảo vệ trái tim này thật tốt, chỉ có thể tự mình khóc, tự mình khổ sở, sau này cô sẽ không để chính mình đau khổ nữa, cô cũng chỉ có thể chịu đựng một lần, nhiều hơn một lần, cô không biết mình có thể tiếp tục sống tiếp hay không. Cười nhẹ, cô đưa tay che đôi mắt, ánh nắng mùa thu nhảy nhót rơi vào trong mắt cô, bao quanh là màu vàng ấm áp, khiến cho gương mặt nhợt nhạt của cô ửng đỏ. Cô đi tới cổng, bảo vệ đứng tránh sang một bên, Tô Lạc cúi đầu chào họ, sau đó mới đi ra ngoài. Bước ra khỏi cổng mấy bước, cô dừng lại cước bộ, một lúc sau, cô mới chậm rãi xoay người lại, thấy được người đàn ông đang dựa trên xe, tóc hắn có chút rối, một bộ âu phục, lúc này không còn cà- vạt, ngay cả nút áo cũng có mấy chiếc không đóng, hắn cứ đứng ở đó, dịu dàng nhìn Tô Lạc. Ánh mắt thương tâm, cô vội vàng xoay người lại, đi thẳng về phía trước, giữa bọn họ, gặp lại không bằng tưởng nhớ, như vậy là tốt rồi, đó là tốt nhất. Hắn bước nhanh theo cô, kéo tay Tô Lạc, rõ ràng trước kia hai người yêu nhau say đắm mà bây giờ đến người lạ còn không bằng, không nói lời nào, cũng không dám tới gần, sợ vừa chạm mặt sẽ không có cách nào xóa đi sự đau đớn của chia ly. “Lạc Lạc,” hắn đi lên phía trước, hai tay đặt lên bờ vai Tô Lạc, “Lạc Lạc, rời khỏi hắn, rời khỏi người đàn ông kia,” lồng mày nhíu chặt lại, chỉ cần nghĩ tới Tô Lạc cùng người đàn ông không có tình người kia ở cùng nhau, tim hắn như bị dao đâm, sự đau khổ hắn chịu không nổi. Tô Lạc nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt nhìn Vũ Nhiên, lúc này hắn không còn là Vũ Nhiên của ngày trước, mà Tô Lạc cũng không còn là Tô Lạc ngày xưa. “Xin lỗi, em không thể.” Cô bước lui về phía sau, cô và hắn đều là người đã kết hôn, vì vợ của hắn vì chồng của cô, bọn họ cần duy trì khoảng cách. “Lạc Lạc, rời khỏi hắn, em nhất định phải rời khỏi hắn,” Ôn Vũ Nhiên bước từng bước, “Nếu em cần tiền, anh sẽ cho em, em muốn cái gì anh cũng có thể cho em,” sắc mặt hắn càng ngày càng kém, lời nói cũng đã vượt qua tầm kiểm soát, “Em ở cùng một với hắn chẳng phải mong có được những thứ này sao, những thứ đó anh cũng có thể cho em,” “Hắn có thể cho em những gì, anh cũng có thể.” Ôn Vũ nhiên mất tự chủ, ngay tới ánh mắt nhìn Tô Lạc cũng lộ ra chút xem thường. Hắn biết rõ Tô Lạc không phải cô gái như vậy, nếu không, bọn họ yêu nhau hơn ba năm, cô còn có thể ở căn phòng tồi tàn cô thuê sao, còn phải đi làm công việc cực nhọc. Nhưng, hắn đã không thể khống chế suy nghĩ của mình, không thể đối mặt với Tô Lạc. Cả người cô khẽ thu lại, từng giọt nước mắt rơi xuống, lần thứ hai giặt lại tay mình, khéo môi nở nụ cười thản nhiên mà xa lạ, tới lúc này Ôn Vũ Nhiên mới phát hiện mình đang nói cái gì. “Xin lỗi, Lạc Lạc, anh không cố ý. Anh chỉ muốn...” Hắn muốn giải thích, muốn nói xin lỗi, lại phát hiện, cả người như vô lực không thể nói tiếp. Hắn biết một câu nói này của hắn hoàn toàn tổn thương Tô Lạc. “Anh không cần phải nói gì cả, em đều hiểu,” Tô Lạc xoay người, đi về phía trước, khoảng cách với Ôn Vũ Nhiên càng ngày càng xa, hóa

ra, từ đầu tới cuối, ở trong mắt hắn, Tô Lạc chính là một người phụ nữ như vậy, hóa ra, tình cảm ba năm giữa bọn họ lại kết thúc một màn như vậy. Hắn không biết cô, mà cô cũng không biết hắn... “Lạc Lạc... Xin lỗi...” Ôn Vũ Nhiên định đi về phía cô, một tiếng phanh xa lớn vang lên bên tai, một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề bước ra, liếc mắt nhìn Vũ Nhiên sau đó đi thẳng về phía Tô Lạc. Tô Lạc ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hiện rõ sự tổn thương, nước mắt vương nơi khóe mắt, trái tim cô đau quá. “Tốt lắm, không có việc gì, anh đã về rồi.” Lê Duệ Húc đặt tay lên bờ vai cô, đột nhiên có cảm giác tim bị thứ gì đó đâm phải, Tô Lạc rất muốn cười với hắn, nhưng khóe môi chỉ thoáng động, ánh mắt nhìn xuống, nét yếu ớt thoáng qua. “Chúng ta về thôi,” Duệ Húc ôm lấy cả vai Tô lạc, để cô dựa sát trên người mình, ánh mắt nhìn về phía Vũ Nhiên tràn ngập lãnh khốc cùng cảnh cáo. Ôn Vũ Nhiên nắm chặt hai bàn tay, trên mặt đầy áy náy, nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ dần dần biến mất trước mắt, hắn muốn chạy lên, muốn tách hai người họ ra, nhưng hắn có tư cách gì, có lí do gì, hắn đã là chồng của một cô gái khác, hắn còn có ý coi thường Tô Lạc, hắn phát hiện bản thân chính là một thằng khốn, dùng sức đập vào xe, trong đôi mắt xuất hiện những đường tơ máu. Sắc mặt Duệ Húc còn kém hơn cả Vũ Nhiên, tâm trạng cực kì tồi tệ, nhưng hắn lại dùng sức nắm chặt bàn tay, không giống như trước kia muốn bóp nát cô gái này.

121. Q.2 - Chương 29

“Em ra đây làm gì?” giọng nói nhàn nhạt, bình tĩnh, nghe không ra có ẩn chứa cảm xúc gì, cũng không nhìn rõ tâm tư của hắn bây giờ. “Mua thức ăn, trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi,” Trên tay cô vẫn cầm chiếc túi nhỏ, ngoại trừ mua thức ăn cô còn có thể đi đâu a? “Sau này những chuyện như thế, không cần em làm, anh sẽ tìm người làm thay.” Sắc mặt hắn không tốt nói, rõ ràng sẽ không để cho người khác từ chối. “Vâng...” Tô Lạc nắm chặt chiếc túi trong tay, gật đầu. “Sau này không được gặp người đàn ông đó...” “Vâng,” Tô Lạc vẫn rất nghe lời, nhưng tất cả đều lộ sự yếu ớt. Cô giống một chú chim nhỏ được bảo vệ, có phải cuối cùng một chút tự do cũng sẽ không còn. “Tô Tử Lạc, nếu anh phát hiện em lại gặp mặt hắn, anh nhất định sẽ cắt đứt chân em,” Đột nhiên Duệ Húc dừng lại, dùng sức nắm chặt tay Tô Lạc, hắn đối với cô mà nói, đã không phải chỉ là sưởi ấm trái tim cô, mà là tùy thời điểm có thể lấy đi tính mạng của cô. Hắn hiện tại, âm tàn, tàn khốc, lạnh như băng, vô tình ... Đây mới chính là Lê Duệ Húc đi. “Vâng,..” Vẫn là thần nhiên gật đầu, cô chỉ liếc nhìn Duệ Húc một cái, ánh mắt vô hồn, khóe môi cong lên nở nụ cười, đành như vậy đi. Hắn nói cái gì cũng tốt, cái gì cũng tốt. “Tô Tử Lạc, không được cười như vậy,” Trên trán sự phiền muộn cố gắng kìm nén, cô là như thế nào đây, rõ ràng nghe lời hắn như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy không thích, hắn nhớ lần đầu tiên gặp cô, trong ánh mắt cô là sự trong trẻo linh hoạt... Bây giờ cái gì cũng không có. Tô Lạc hạ tầm mắt, nụ cười nhanh chóng biến mất, giống như một em bé ngoan nghe lời, hắn nói làm gì, chính là làm cái đó, hắn muốn cô làm cái gì cô sẽ làm cái đó. Cuộc sống của Tô Lạc, không còn là của cô mà là của bọn họ. Trong mắt bọn họ, còn có cô sao? Bọn họ muốn an bài cô như vậy, có bao giờ nghĩ tới cảm giác của cô, nghĩ tới mong muốn của cô. Bàn tay đặt trên bờ vai Tô Lạc bắt đầu thả lỏng, sắc mặt lại càng tệ hơn, nhưng Tô Lạc vẫn không có biểu tình gì. “Tô Tử Lạc, có phải hiện tại anh bảo em chết, em cũng sẽ đi chết?” Giọng nói của Duệ Húc gần như đóng băng, một cô gái không có tư tưởng, thực là cô sao? Tô Lạc lặng người đi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái. “Được, Tô Tử Lạc, ngay bây giờ, cô hãy tìm tới cái chết đi.” Lê Duệ Húc buông cả vai cô ra, đi nhanh về phía biệt thự. Tô Lạc nhìn theo bóng lưng hắn, sau đó buông lỏng bàn tay, chiếc túi rơi xuống mặt đất, cô là một người rất trân trọng mạng sống, mặc kệ có đau khổ cỡ nào, cô đều không nghĩ sẽ kết thúc tính mạng của mình, nhưng hiện tại... Cô xoay người, từng bước hướng về phía bể bơi cách đó không xa... Mặt nước phản chiếu đôi mắt vô hồn của cô, nơi đó ẩn chứa đau thương khắc cốt ghi tâm chỉ có cô mới có thể biết, có thể hiểu, Vũ Nhiên... Cô nhớ kĩ cái tên Ôn Vũ Nhiên, cảm giác đau đớn giày vò tâm can, Vũ Nhiên, ở trong mắt anh, Tô Lạc thực sự là người như vậy sao, là như vậy sao? Cảm giác thống khổ, bi ai, bọn họ thực sự... Có yêu sao? Về mặt Duệ Húc vô tình, ánh mắt biểu hiện toàn bộ sắc thái, đột nhiên, hắn nghe tiếng thứ gì đó rơi xuống nước, ánh mắt hắn mở lớn, xoay người, thấy được bóng dáng chìm trong bể nước, vẫn là bộ quần áo màu trắng mặc ở nhà, không có màu sắc khác, thậm chí sẽ bị người khác xem nhẹ, nhưng trong mắt hắn lại rất tươi sáng. “Tô Tử Lạc...” Duệ Húc giống như sắp cắn nát cái tên Tô Tử Lạc, đi nhanh về phía bể bơi, vừa đi vừa cởi áo khoác của mình, cô có phải là đồ đàn không, muốn nhảy xuống bể bơi để tìm cái

chết, muốn tìm chỗ chết thì cũng tìm chỗ khác chứ, không cần làm bản chỗ của hần, nhưng, trong lòng hần không tự chủ xuất hiện cảm giác hoảng loạn, một cảm giác chưa từng có, hần gần như chạy nhanh về phía bể bơi, cả giày còn chưa kịp cởi liền nhảy xuống. Lại một tiếng va đập vào nước vang lên, trên mặt hồ, bọt nước bắn tung tóe. Trong nước, Tô Lạc cái gì cũng không nhìn thấy, cô vẫn luôn mở to đôi mắt, nhìn vào chính bản thân mình, mọi thứ đều yên tĩnh như vậy, đây là cảm giác chết sao? Một đôi tay ôm chặt eo cô, cô cảm nhận mình không ngừng nổi lên, cô không có sức lực để ngăn lại, cô lại cười, cười xót xa... “Tô Lạc, mau thở đi, mau thở đi, có nghe hay không...” Duệ Húc kéo Tô Lạc từ trong nước lên, bởi vì là bể bơi, nên mới có thể cứu dễ dàng như vậy, cả người cô tái nhợt, khiến tim hần như bị đè chặt. Hần dùng sức vỗ lên mặt Tô Lạc, còn không sợ sẽ vỗ chết cô sao. Tô Lạc cảm thấy mặt mình rất đau, mà người kia vẫn dùng sức vỗ. “Đau quá..” Cô muốn đẩy tay hần ra nhưng một chút sức lực đều không có. “Đau... Cô ngay cả chết còn không sợ, còn sợ đau?” Lê Duệ Húc nghe thấy giọng nói yếu ớt, rốt cuộc cũng không vỗ vào gương mặt sắp sưng lên của cô nữa. Hần đưa tay lên vuốt tóc dính đầy nước của cô sang một bên. Tô Lạc nhắm mắt lại, dựa vào lồng ngực hần, trên người hần có mùi thoang thoảng của thuốc lá, hiện tại còn có cả hơi nước, cô biết, bây giờ mình an toàn rồi, chìm trong nước, cô cũng đã bình tĩnh, cũng đã hiểu chuyện rồi. “Xin lỗi.” giọng nói nhỏ nhỏ không ngừng khiến trái tim Duệ Húc dao động, hần muốn mắng, muốn đẩy cô gái ngu ngốc này ra, cuối cùng lại ôm thật chặt lấy cô, không muốn buông tay... Ngu ngốc, thật sự muốn chết sao? Cô mà chết, hần phải đi đâu để tìm vợ đây. Hai người toàn thân ướt đầm ngồi cạnh bể bơi, mặt nước trong hồ vẫn trong suốt, mọi thứ đều như cũ, mà trái tim họ có lẽ đã... Không biết đây là cảm giác gì, mất lại có được hay là tái sinh. Duệ Húc ôm chặt cô gái trong lòng, hàng lông mi dài nhẹ nhàng rung động như cánh bướm, dựa đầu vào lồng ngực hần, hần cảm nhận hơi thở của cô, còn cô nghe rõ được nhịp đập trái tim hần, thanh âm này thật kì lạ, rõ ràng không lớn lại có thể rung động cuộc sống cả hai người họ. Trên mặt đất vẫn còn chiếc áo khoác bị ném xuống, còn có một chiếc túi, bọn hần cũng không còn cô đơn nữa. Lê Duệ Húc ôm Tô Lạc đi vào trong phòng của mình, trực tiếp ôm cô tới phòng tắm, trên người đã ướt đầm, cuối mùa thu, tuy là không lạnh lắm, nhưng nếu cứ để thời gian dài, khó tránh sẽ bị cảm, bật vòi nước nóng, Duệ Húc thả Tô Lạc đứng chân trần trên mặt đất, hần đưa tay cởi quần áo của mình, bọn họ vốn là vợ chồng, cũng không có cái gì bất thường cả, chỉ là khi tay hần đặt trên chiếc áo của Tô Lạc, cô liền nắm chặt lấy mảnh áo trước lồng ngực, hàng lông mi còn đầm nước khẽ chớp.

122. Q.2 - Chương 30

“Anh chỉ giúp em tắm, em yên tâm, em nghĩ anh sẽ làm gì em?” Duệ Húc khó chịu giải thích với cô, “Em là vợ của anh, anh chỉ lo em sẽ bị cảm,” những lời này nói ra thật không quen, mặt hần vẫn lạnh như vậy, nhưng trong mắt lại hiện lên sự kiên trì.

Ngón tay Tô Lạc run rẩy buông áo, nhớ lại cảm giác ngạt thở khi đang ở trong nước, tay từ từ hạ xuống.. Một chiếc cúc áo, hai chiếc cúc áo, lộ ra sự tinh khiết nhất trước mặt Duệ Húc, hần rung động, cảm giác này quá chân thật. Sự rung động chạy dọc theo cơ thể, không đúng, như vậy còn chưa đủ, thực sự là không đủ.

Nước ấm chảy trên thân thể họ, đem sự lạnh giá ở hồ bơi rửa sạch, người đàn ông cao lớn, làm da màu đồng càng làm tôn thêm làn da trắng nõn của cô gái trong lồng ngực hần, Duệ Húc giúp Tô Lạc gội đầu, đầu cô luôn tựa vào bờ vai hần. Hai người kề sát nhau, thật ấm áp, thật dịu dàng.

Duệ Húc thấp giọng nguyên rửa một tiếng, hần cảm nhận rõ sự phản ứng của thân thể mình, hần không phải kẻ ham muốn tình dục, nhưng bản thân ôm một cô gái lại có phản ứng lớn đến vậy, đúng là lần đầu tiên. Hần vội vàng dùng khăn tắm quấn lấy người cô, hần còn chưa thèm khát tới mức sẽ ra tay với một cô gái chưa lấy lại ý thức, hần muốn sự khuất phục, sự tự nguyện của cô, nếu không Lê Duệ Húc hần quá rẻ tiền rồi.

Hần đặt Tô Lạc lên trên giường mình, đáng ra hần phải mặc kệ cô mới đúng, nhưng hần phát hiện, hần không thể. Hành động và suy nghĩ của hần luôn đi theo hai chiều hướng khác nhau, động tác cũng rất nhẹ nhàng...

Tô Lạc nắm chặt chiếc chăn trên người, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào trong gối, cho tới khi sự ấm áp tới gần cô, theo bản năng tiến về phía trước.

“Tô Tử Lạc...” Một giọng nói đầy sự cảnh cáo truyền tới, Tô Lạc chớp mắt, nhìn thấy vòm ngực cường tráng của đàn ông, còn có vòm ngực phập phồng lên xuống.

“Tô Tử Lạc, lui sang kia ngủ đi, cách xa anh ra,” Lê Duệ Húc tiếp tục cảnh cáo, hần nhìn chăm chăm cô gái trong lòng như con mèo nhỏ cuộn tròn lại, trên mặt còn đỏ ửng. Chẳng qua màu da hần màu đồng, hơn nữa trong phòng chỉ có ngọn đèn nhỏ, cho nên hần căn bản vẫn là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật luôn cao cao tại thượng, vẫn là Lê Duệ Húc mặt lạnh vô tình, nhưng chỉ có hần mới biết, hiện tại thân thể hần đã muốn cô gái này tới mức sắp tự thiêu rồi, cô gái trong lòng là vợ của hần, hần lại không thể động vào, hần không muốn mọi chuyện cứ như vậy, thời điểm vẫn còn chưa tới.

Tô Lạc hé đôi mắt, thân thể khẽ lùi về sau, sau đó xoay lưng về phía hần, nhích người cách hần một khoảng, không biết có phải ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều tới nỗi sự yếu đuối bám dính lấy cô, cô không muốn khóc nhưng bờ vai đang run lên, nước mắt không ngừng chảy ra, giống như trân châu, từng giọt rơi xuống.

Hai bàn tay lớn từ phía sau đặt lên bả vai cô, xoay người cô lại, ngón tay nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của cô, “Bây giờ đã biết sợ, sao lúc trước lại có dũng khí như vậy, lời anh nói chỉ là lúc tức giận mới nói, em muốn cho anh tội danh mưu sát vợ mình sao?” Duệ Húc thật dịu dàng lau đi nước mắt của cô, “Được rồi ... Mau ngủ đi.” Hần vỗ vỗ vào bả vai Tô Lạc, cười khỏ một tiếng, đây vẫn là lần đầu tiên ôm một cô gái mà không cá xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn cho phép ngủ trên giường mình.

Hần còn chưa có được thứ hần muốn, bây giờ vẫn chưa thích hợp. Hần đưa tay tắt đèn, bóng đêm bao trùm trong nháy mắt, dường như thấy được khóe môi hần cong lên, lộ ra nụ cười lạnh.

Một đêm, giấc ngủ đến với họ quá nặng nề.

Khi Tô Lạc mở to mắt, cảm nhận rõ hơi thở quen thuộc của một người đàn ông, giống như lần đầu tiên, cô cẩn thận ngồi dậy, trái tim lại loạn nhịp, thân thể hần to lớn khác hần thân thể nhỏ bé của cô, cô nhẹ nhàng xuống giường, đắp chăn lại cho hần, ngón tay cô khẽ dừng lại, nhìn gương mặt Duệ Húc lúc ngủ, bây giờ mới giống một người đàn ông bình thường, nhưng chỉ cần tỉnh dậy hần liền biến thành một con Sư Tử hung ác, thật trái ngược, cô đứng lên, tay lại bị kéo lại.

Tô Lạc cúi đầu, cả người bị hần kéo có chút không biết làm sao, ánh mắt cô cũng chỉ rơi vào trên lồng ngực hần, không dám nhìn lung tung.

“Sau này không được như vậy nữa. Phải sống thật tốt cho anh,” Duệ Húc không làm khó cô nữa, hung hăng nhéo mặt cô, đau, Tô Lạc mở to mắt nhìn hần chăm chăm, hần nhéo cô đau quá.

“Có nghe hay không?” Lê Duệ Húc khẽ mím môi, không dịu dàng chút nào vỗ nhẹ vào gương mặt Tô Lạc vừa bị hần nhéo đau.

Tô Lạc gật đầu một cái, cũng thản nhiên nở nụ cười, cô cảm giác trong nội tâm người đàn ông này có sự quan tâm vụng về.

“Em đi nấu cơm.” cô đứng lên, ánh mắt như đang cười, một thoáng qua vô cùng xinh đẹp, Duệ Húc nhíu mày, để cho cô chăm sóc hần đi, ngày hôm qua hần đã hao tổn quá nhiều tâm tư để chăm sóc cô, cứu cô, giúp cô tắm rửa, còn làm gối ôm miễn phí nữa, hiện tại cả người hần đều không thoải mái, đương nhiên vì cả một đêm một cô gái mềm mại trong lòng, lại không thể động vào. Hần có nên tìm một người nào đó để phát tiết một chút.

Hần ngồi dậy, lấy bên trong tủ một điều thuốc, dựa người vào đầu giường, màn khói mỏng lượn lơ trước mắt hần, trong mắt hần quá nhiều sự phức tạp, cuối cùng trở nên mơ hồ.

Tô Lạc đứng trong phòng bếp, tay đặt trên lồng ngực, cô cười khỏ một tiếng, sau đó mở tủ lạnh, trong tủ lạnh đã đầy thức ăn, dường như là hần đã chuẩn bị, cô lẳng người đi một chút, lại nhớ tới toàn bộ chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Không thể không nói, sự hoài nghi của Vũ Nhiên, đã khiến trái tim cô tê liệt, cảm giác giày xéo tâm can, hẳn có thể không cần cô, nhưng không thể lãng mạ cô, như thể chẳng khác nào sỉ nhục tình cảm giữa ba năm của bọn họ.

Xoay người, cô lấy đồ trong tủ lạnh, xa xa không biết ai đó lại hát một câu hát...

Anh đem tình yêu cho ai, anh giao trái tim này cho ai...

Đã là một buổi sáng khác.... Mọi chuyện ngày hôm qua, giống như một giấc mộng, Lê Duệ Húc Cô nhẹ nhàng gọi tên hắn, động tác cũng chậm dần.

123. Q.2 - Chương 31

Khi cô bừng bữa ăn sáng lên đã thấy Duệ Húc quần áo chỉnh tề đang ngồi xem báo, cô đưa chiếc bát qua, Duệ Húc đưa tay nhận lấy, nhìn gương mặt hơi tái nhợt của cô, trong mắt hiện lên sự lo lắng. Sắc mặt kém như vậy, không biết có phải bị ốm hay không, nếu cô ốm, cuộc sống của hắn cũng không thể tốt được. Đầu tiên là sẽ không có ai nấu cơm cho hắn ăn. "Em muốn đi làm sao?" Lê Duệ Húc đặt chiếc bát trong tay xuống, nhìn chăm chăm cô hỏi, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào mắt cô, toàn bộ cảm xúc suy nghĩ của cô lúc này đều không thể thoát khỏi đôi mắt hắn. Tô Lạc nhẹ nhàng gật đầu, cô muốn đi, nhưng hắn sẽ đồng ý sao? Không phải hắn đã nói, tốt nhất là cô không nên bước chân ra khỏi cửa, cô sẽ nghe theo hắn, cô không biết nên nói thế nào đây, có nên đi làm hay không. "Ăn xong rồi tới công ty với anh, anh sẽ giúp em tìm một công việc thích hợp, có thể đó sẽ không phải là công việc tốt nhưng đó là chuyện của em, anh sẽ giúp em." Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói, hắn sẽ giúp cô tìm một công việc nhẹ nhàng một chút, nhưng hắn cũng không thể lúc nào cũng để ý tới cô, hắn còn rất nhiều việc cần làm. Để cô ở cạnh hắn là an toàn cho hắn, cho cô cũng ột người con gái khác, ở bên cạnh hắn, hắn xem Ôn Vũ Nhiên kia làm cách gì để tiếp cận cô. Tô Tử Lạc khẽ chớp mắt, "Anh nói thật sao?" Trong mắt lộ ra sự nghi hoặc, cô có thể đi làm, hơn nữa còn làm ở tập đoàn Húc Nhật, sẽ không bị giam ở nơi này nữa, làm một con chim nhỏ bị gãy cánh. "Đương nhiên là thật, không cần nghi ngờ như vậy, bà Lê," Duệ Húc đưa tay xoa nhẹ mái tóc của cô, trong mắt hiện lên sự âm hiểm khó lường, còn Tô Lạc ngoài sự lạnh nhạt trên gương mặt hắn thì cô cũng không thấy có chỗ nào khác thường, hắn trời sinh đã vậy rồi? "Cảm ơn..." Tô Lạc cúi đầu, nhỏ giọng nói cảm ơn, khoe môi cong lên một nụ cười xinh đẹp, có lẽ đi làm việc sẽ khiến cô quên đi một số chuyện khác. Hơn nữa còn là tập đoàn Húc Nhật, nơi đó rất lớn sao. Không khác nhiều với suy nghĩ của cô, tập đoàn Húc Nhật quả là rất lớn, lớn hơn cả trong suy nghĩ của cô, một tòa nhà bốn mươi năm tầng, bên trong có hơn một nghìn công nhân viên, nhất là lúc trưa, trong phòng ăn rất nhiều người, thực sự khiến cô rung động, Duệ Húc đưa cô vào, trực tiếp gọi điện cho phòng quản lý nhân sự, đã có người bố trí công việc cho cô, bằng cấp của cô cũng không cao lắm, kinh nghiệm lại ít, cho nên chỉ có thể làm chân chạy việc ở phòng thiết kế, nếu để người khác biết vợ của Lê Duệ Húc làm chân chạy việc ở trong này, không biết cảm giác sẽ như thế nào a. Nhưng, cô lại rất vui vẻ, rất hạnh phúc, cô không có nghĩ thân phận cô rất cao, ở trong này, cô cũng chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi, đến nỗi hôn nhân của cô, cũng không có ai biết. Đường như chuyện bọn họ ngủ cùng một giường, như là một giấc mộng đã qua, hắn vẫn lạnh lùng như thế, đôi khi ngẫu nhiên gặp nhau, cô chỉ cúi đầu, bọn họ đều coi như không thấy, cô cảm thấy hơi chua xót, nhưng cuối cùng vẫn mỉm cười cho qua, như vậy là tốt rồi, dù sao cũng không bằng giá giống như trước kia. Tối thiểu, buổi sáng hai người sẽ cùng nhau ngồi ăn điểm tâm, sau đó chia ra đi làm. Cô không có cảm giác mình bị ủy khuất, bởi vì, cô cũng không phải người vợ thật sự của Duệ Húc, đợi cho hắn tìm được người con gái hắn yêu, như vậy, lúc đó, cô có thể rời đi. "Tô Tử Lạc, đem cái này đến phòng tổng tài đi," Một cô gái mặc đồ đen đưa một chồng giấy tờ cho Tô Lạc. Mà những cô gái xung quanh lại tỏ vẻ bằng lòng. "Quản lý, vì sao lại để cô ta đi, cô ta chỉ là người chạy việc, lại không phải nhân viên chính thức của chúng ta." "Đúng vậy, để tôi đi còn nghe được," một cô gái khác lại cầm chiếc gương nên ngắm nhìn, thỉnh thoảng lại chớp chớp đôi mắt. "Cái gì mà cô đi, phải là tôi đi mới đúng," một cô gái khác đứng lên, lắc lắc chiếc eo nhỏ đi tới trước mặt Tô Lạc, vừa định đưa tay lấy chồng giấy trong tay Tô Lạc, lại bị quản lý trừng mắt lườm, cô gái vội vàng thu tay lại, đứng ở bên cạnh, ánh mắt lườm lườm Tô Lạc, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Quản lý nâng gọng kính màu sẫm, còn mặc bộ quần áo màu đen. Vừa nhìn đã biết đây là người phụ

nữ trung niên rất nghiêm khắc. “Đừng tưởng rằng tôi không biết mấy người muốn làm cái gì? Mấy người đi lên trên đó vì muốn thấy tổng tài, mấy người đừng quên, tổng tài ghét nhất phụ nữ nhìn thấy hần là chảy nước miếng cả ngày, nằm mơ thì có thể, nhưng không nên vì thế mà vứt bỏ bát cơm của mình, không phải ai cũng có thể làm việc ở tập đoàn Húc Nhật, mấy người nghĩ công việc hiện tại dễ tìm lắm sao? Phía dưới có bao nhiêu người muốn trèo lên, mấy người có biết không?” Quản lý nói nước miếng bay tứ tung, cả một đám phụ nữ vừa rồi còn bao nhiêu dục vọng giờ đều cúi đầu, không dám nói gì cả. “Nhưng, vì sao cô ta có thể đi?” Một giọng nói nhỏ vang lên, đem mũi nhọn chỉ sang một bên, về mặt khó hiểu nhìn Tô Lạc. Quản lý thần nhiên liếc mắt nhìn Tô Lạc, “Cô ta không có khả năng đó, hơn nữa tổng tài cũng không thể vừa mắt với cô ta được.” Mọi người xung quanh đều hiểu gật gật đầu, hóa ra vì cô gái này quá bình thường, nằm mơ cũng không thể có, trong mắt bọn họ đầy sự xem thường cùng mỉa mai, những người làm việc trong tập đoàn Húc Nhật, ngoài trừ có năng lực làm việc còn phải có diện mạo tốt, hơn nữa nơi này là phòng thiết kế, nơi cho ra những sản phẩm quý báu của tập đoàn Húc Nhật, đương nhiên các nữ thiết kế ở đây, người nào không đẹp, vóc dáng cũng rất nóng bỏng. Còn Tô Lạc, cô quá bình thường, một người chạy việc, có thể làm cái gì? Tô Lạc chỉ cúi đầu, cô không có tự ti, cô chỉ cảm thấy không biết làm sao, đi ra ngoài, ôm chồng giấy tờ trong lòng, cô – Tô Tử Lạc chưa bao giờ đi làm những điều không thực tế trong mơ, cô biết, giấc mơ vốn rất đẹp, nhưng sau khi tỉnh lại, chỉ có cô đơn và tiếc nuối. Cô đứng chờ thang máy từ tầng 45 đi xuống, đây là thang máy chuyên dụng, từ khi vào làm cô cũng chưa có lên qua, ở trong này, hần là kẻ cao cao tại thượng, tổng tài của tập đoàn, còn cô chỉ là một nhân viên bình thường. Ở nhà, bọn hần mới ở chung coi như là vợ chồng, không thể nào thân mật hơn, ngẫu nhiên cô cũng cảm nhận được sự dịu dàng trong lúc vô ý, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng. Vào thang máy, cô nhìn bên ngoài qua tấm kính, nơi này thật là tốt, có thể nhìn thấy mọi người đang làm việc, cô cúi đầu nhìn chồng giấy trong tay, dựa người vào tấm kính, cô lật qua vài tờ, trên mặt có chút suy tư. “Chỗ này nếu đổi thành màu tím sẽ càng thuận mắt hơn,” cô lầm bầm nói, cô muốn xem nhiều hơn một chút nhưng cô biết cô phải đưa cái này đến cho hần rồi.

124. Q.2 - Chương 32

“Chị dâu...” Một người đàn ông vội đi tới, kinh ngạc chỉ vào Tô Lạc, mồm hần mở to mắt nhìn nhét được một quả trứng gà. Hần không có nhìn lắm, tại sao cô ấy lại ở chỗ này. Vợ của Húc a.. Ông trời, hần nhất định nhìn lầm đi. “Tôi tới đưa cái này, phó tổng,” Tô Lạc khẽ cười, vẫn bình tĩnh nhìn hần, làm ở đây cũng được một thời gian, từ miệng của những cô gái khác cô cũng biết khá nhiều chuyện về công ty này, cả chuyện của người đàn ông ăn rất khỏe này lại chính là phó tổng công ty, mọi người xung quanh nói hần giống như hồ ly cực khôn khéo, gian xảo, hần đúng là hồ ly sao, không phải cái loài ăn nhiều ... Heo sao? “A, đưa đồ... Nơi này...” Vệ Thần ngậy người một lúc mới phản ứng lại, cô gọi hần là phó tổng, xem ra, Húc đã sắp xếp cô vào công ty làm. Hần chỉ cho cô tới phòng tổng tài, Tô Lạc cảm ơn hần, đi thẳng về phía trước. “Đợi một chút... Nơi đó, không được...” Vệ Thần chợt nhớ ra điều gì, vội vàng ngăn cản, quá muộn Tô Lạc đã đi tới cửa. Hần vội vàng cầm điện thoại di động, gọi một cuộc điện thoại, chỉ có tiếng tút tút không ngừng vang lên, không có ai nghe máy... Trán hần chảy xuống một giọt mồ hôi... Cái này xong rồi.. Tô Lạc đi qua thư ký, thư ký chỉ hỏi lí do sau đó để cô đi vào, xem bề ngoài cô bình thường, ăn mặc cũng bình thường, là tới đưa văn kiện, cũng sẽ không thể muốn được nhiều hơn, hơn nữa trong tay cô là những bản thiết kế, tư liệu của phòng thiết kế, không phải là những người thấp kém trà trộn vào. Tô Lạc đưa tay gõ nhẹ lên cửa, đợi một lúc lâu không có ai mở cửa, bên trong cũng không có âm thanh nào truyền ra, cô lại nhìn thoáng qua cô thư kí đang cầm cúi làm việc, sau đó rời tầm mắt lên những bản thiết kế trên tay. Cô lại đợi thêm một lúc lâu, cảm giác đứng ngồi không yên, dưới phòng còn đang chờ kết quả, cô không thể giống một kẻ ngốc cứ đứng đây chờ đợi. Cô cứ vậy đi vào, chắc hần sẽ không tức giận đâu, cô chỉ tới đưa đồ, chỉ là đưa đồ, đây là công việc, tuyệt đối không phải việc tư. Tay cô đặt trên nắm cửa, ngón tay dùng lực. Bên tai vang lên tiếng mở cửa. Cửa từ từ mở ra, mọi thứ dần hiện ra trước mắt cô, khiến cô chết chân tại chỗ, toàn bộ tài liệu trên tay rơi xuống mặt đất. Trên chiếc bàn làm việc lớn, một nam một nữ đang quần lấy nhau, đôi chân thon dài trắng đẹp của cô gái vòng trên lưng người đàn ông, mái tóc uốn cong bỗng bồng bềnh không ngừng run trên bả vai, trên mặt đất áo lót, quần lót vương vãi khắp nơi, người đàn ông đứng, đôi mắt màu trà xinh đẹp

híp lại, môi của hắn đang mím chặt, trong văn phòng thỉnh thoảng truyền tới tiếng rên rỉ của cô gái, còn có tiếng thở dốc của người đàn ông, động tác của hắn càng ngày càng nhanh, mạnh, cô gái kia sắp không chịu nổi rồi, khi cửa mở ra, cô gái mở to mắt, hét lên một tiếng chói tai. Người đàn ông híp mắt, quay đầu lại, thấy được cô gái đứng ở cửa. Ánh mắt hắn sâu thêm, dùng sức ném đồng tài liệu trên bàn. “Biến.” Môi hắn giương lên nói một chữ lạnh như băng, động tác ở eo vẫn chưa ngừng, vẫn không ngừng va chạm vào chỗ nhạy cảm nhất của cô gái kia, cô gái nhanh chóng quên mất có một người đang nhìn, hoàn toàn chìm đắm vào động tác mãnh liệt của hắn. “A, Húc, em còn muốn... Nhanh nữa...” Giọng nói khàn khàn kêu mị vang lên. Ánh mắt nhìn qua thân thể bóng loáng của cô gái, một quyển tài liệu đập trúng chán của cô, cô không biết mình có đau hay không, nhưng lòng của cô thì rất đau, cô xoay người, trong nháy mắt không ai thấy trong mắt cô đã có một tầng sương mỏng, cô buông tay, cánh cửa phía sau cũng dần đóng lại, ngăn cách cô với thế giới kia, ngăn cách những tiếng âm thanh dục vọng. Không ai có thể chịu được chồng mình yêu đương vụng trộm với cô gái khác, tay cô nắm chặt vạt áo, hắn rõ ràng đã nhìn thấy cô, lại không có dừng lại, hắn còn bảo cô biến đi, cô còn có nơi nào để đi, có thể đi đâu đây? Không phải hắn đã nói, chỉ cần cô tận tâm với hắn, hắn cũng sẽ như thế, nhưng vì sao hắn lại làm thế với cô. Cô không quay về phòng thiết kế, cô đã làm xong công việc họ muốn cô đi, phải làm, không nên làm cô đều làm rồi, cô nghĩ mình có thể tan làm được rồi, đứng ở cửa, cô ngẩng đầu, nhìn tầng 45 của tập đoàn Húc Nhất, tầng cao nhất kia chính là thế giới của hắn, còn đây mới là nơi thuộc về cô. Cô đưa tay sờ trán, mơ hồ, cảm giác đau đớn truyền tới, không biết là đau ở đâu hay là ... Trái tim cô. Cô đi thẳng về phía trước, ngày này qua ngày khác, vẫn chỉ có một người, cô vốn không có người thân, cũng không có nhà. Trong phòng Duệ Húc, mọi thứ đã trở lại bình thường, Duệ Húc cầm quần áo, mặt không chút thay đổi mặc vào, hơi thở từ từ bình ổn, vẻ mặt hắn vẫn như thường, không giống như vừa mới trải qua một thời gian vận động quá sức. Cô gái cao gầy kia, thân thể mềm mại không xương, nhìn qua, khả năng phải mất nửa ngày mới có thể khôi phục lại. Cửa bị mở ra... Duệ Húc cầm một quyển tài liệu, không thêm liếc mắt liền ném qua. “Tôi đã nói rồi, Vệ Thần, trong bất kì trường hợp nào nếu không có lệnh của tôi, là ai cũng không thể vào, cậu không nghe được sao, tai của cậu bị hỏng rồi sao?” Chưa tính tới việc lớn giọng, so với bình thường đều lạnh hơn băng rất nhiều rồi, thậm chí còn có cảm giác hủy diệt đáng sợ lan tỏa tới người khác. Anh nói rất đúng nếu là người khác, lại không có nói cô ấy cũng không được ngoại trừ, dù sao cô ấy cũng đâu phải người ngoài, Vệ Thần bắt được quyển tài liệu, hắn không giống như ai đó, chỉ thích quăng tài liệu, hơn nữa hắn không có sai, người nào đó đã sai rồi, còn chết không chịu nhận, lừa gạt mình chứ định lừa gạt ai a. “Yêu đương vụng trộm cũng không phải tôi, bị bắt gian cũng không phải tôi, tôi có gì sai?” Vệ Thần khinh thường nhếch môi, chỉ là rất nhanh gương mặt hắn trở về bình thường, nhìn gương mặt đen thui của Duệ Húc. Hắn, xứng đáng. “Mau gọi cô ấy tới”. Duệ Húc mặc quần áo, ngồi vào ghế làm việc, nếu như không có cô gái đứng thất thần ở cửa, không có mùi hương dục vọng của nam nữ hoan ái trong không khí, mọi thứ nơi này đều trở thành đúng đắn. Nhưng, đáng tiếc, mọi thứ đều đã xảy ra, khiến cho người khác có cảm giác ... Ghê tởm. Vệ Thần khẽ mím môi, thoải mái bước tới, hắn nhặt tài liệu bị ném trên mặt đất, giống như một quả bom từng bước tiêu sái đi tới, cố gắng để không đụng tới quần áo của người đàn bà kia, còn có áo lót, uhm, màu hồng mỏng manh, hai mảnh nho nhỏ, không biết có thể che được cái gì, thực thô tục. “Nếu anh cần gấp, anh tự mình đi gọi đi, còn có cô ấy tới để đưa cái này.” Hắn đem toàn bộ tài liệu đặt trên bàn, đại khái mọi việc diễn ra như nào, hắn cũng hiểu rõ rồi, rõ ràng là một phụ nhân lớn, bây giờ lại thành một chân chạy việc.

125. Q.2 - Chương 33

Lê Duệ Húc, đồ máu lạnh. Lê Duệ Húc, đồ vô tình. Lê Duệ Húc, đồ khôn khéo. Nhưng, hắn chỉ dám trừng mắt nhìn, cũng không dám nói, bởi vì gương mặt của tổng tài Duệ Húc vô cùng âm hiểm. “Đủ rồi.” Duệ Húc đột nhiên đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài, giẫm cả lên chiếc áo lót màu hồng, Vệ Thần có chút đồng tình nhìn thoáng qua cô gái vẫn nằm trên mặt đất kia, không biết bị giẫm như thế tí nữa sẽ mặc thế nào. “Húc...” Giọng nói mềm mại vang lên, khiến Vệ Thần nổi da gà. Bước chân Duệ Húc dừng lại, khóe miệng nhếch lên, trực tiếp lấy một tờ chi phiếu ném xuống. “Húc, em không cần...” Cô gái nhìn tờ chi phiếu trên mặt đất, vội vàng từ chối, thấy ánh mắt lạnh như băng của hắn, thân thể khẽ run, có thêm một người đàn ông ở đây, cô cũng có chút ngại ngùng, bây giờ, lại càng cảm thấy không có mặt mũi để đi gặp người khác.

“Cô không cần thứ này, vậy cô tới đây muốn có được cái gì?” Hấn gần giọng ra từng chữ, lạnh lùng vô tình, không có để lại chút mặt mũi nào cho người khác, cô ta không cần thứ này, vậy cần cái gì, vị trí phu nhân của tổng tài, cô ta nằm mơ thấy cũng là may mắn rồi. Cô gái bị hấn nói ngẩn người, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cuối cùng đứng dậy mặc quần áo, bất chấp nhọc nhằn đứng lên, đứng rồi, còn không quên nhặt tờ chi phiếu trên mặt đất, từ trước tới nay Duệ Húc đối với phụ nữ đều rất hào phóng, nhất là những phụ nữ ăn nằm với hấn, một tờ chi phiếu cho dù không cần nhìn, cũng biết có thể ăn tiêu thoải mái trong nhiều năm. Người không có được, vậy thứ này nhất định phải cầm. Người đàn ông này, quả nhiên không thể chậm tới, khiến cô muốn ngừng mà không ngừng được, nhưng, cũng chỉ có thể đứng ở xa nhìn. Cô lưu luyến, người đàn ông này có khi sẽ sớm quên đi diện mạo cô, Vệ Thần ở phía sau Duệ Húc, hết nhìn phí Duệ Húc rồi đi rồi nhìn cô gái, giờ phút này còn đảo mắt đưa tình, tổng tài đã sớm chạy đi nơi nào rồi. Phòng làm việc ở tầng năm, gần giữa trưa, thời gian cũng khá rảnh rồi, hơn nữa có người làm vệ sinh, có người đưa đồ, có người chạy việc. Đương nhiên mọi người rất nhàn nhã. “Tô Tử Lạc, nhớ đem cơm cho tôi, tôi không ăn trứng chim,” “Tô Tử Lạc, tôi muốn ăn thịt bò, nhớ lấy nhiều một chút.” “Tô Tử Lạc, sàn nhà bẩn rồi, cô mau lau đi.” Một câu lại một câu dặn bảo, mọi người đều cúi đầu, chăm chú tô vẽ móng tay, có người thì ngủ ngon, tất cả đều không để ý có một người ở cửa nghe thấy từng câu nói của bọn họ, không khí dường như đã lạnh đi rất nhiều. “Tô Tử Lạc, cô còn đứng đó làm gì, nhanh lên đi, cô muốn chúng tôi chết đói phải không?” Một cô gái cầm hộp phấn đập mạnh lên mặt bàn, ngẩng đầu, vốn gương mặt rất đắc ý khi nhìn thấy người đứng ở cửa liền trắng bệch. Mặt của cô ta giống như bị đánh, nháy mắt từ xanh sang trắng. “Tổng.... Tổng...” Giọng nói không rõ ràng, từng chữ bị nghẹn lại ở cổ họng, không có cách nào thoát ra. Lê Duệ Húc lạnh lùng nhìn những người có đầy đủ bộ dạng màu sắc này, khóe môi nhếch lên, cười lạnh. Được, tốt lắm, đây chính là nhân viên bộ phận thiết kế của hấn, bọn họ làm việc như này, còn ăn hiếp vợ hấn, mặc dù hấn không quan tâm tới cô lắm, nhưng trên đời này ăn hiếp cô chỉ có là một người – Lê Duệ Húc, những kẻ khác đến cả một sợi tóc cũng đừng mong chạm vào. “Tổng Tài..” Quản lý đi tới, nhìn thấy người này đứng ở cửa thì sững sờ, tổng tài tới đây lúc nào, một bộ phận thiết kế nho nhỏ, hấn vốn không cần để tâm tới. Hai chữ tổng tài phát ra, làm cho phòng thiết kế vô cùng náo nhiệt lập tức im bật, đến một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ có tiếng hít thở dưới áp lực không ngừng vang lên. Lê Duệ Húc mặt không đổi nhìn những người này, sau đó nhìn người quản lý đeo kính, một người phụ nữ trung niên. “Cô Trần, đây đều là cấp dưới của cô, công ty của tôi chỉ dùng người đến để kiếm tiền chứ không dùng người tới nói chuyện phiếm,” Giọng nói lạnh như băng, Trần Mỹ Liên toát mồ hôi lạnh, cô biết những người trẻ tuổi này, từ trước tới nay vẫn rất nông nổi, nhưng bọn họ cũng đều có những bản thiết kế tốt, đôi khi cô mất nhăm nhăm mở cho qua, cũng có lúc sợ phiền toái, nên tránh một số việc, dù sao mọi chuyện vẫn rất tốt. Nhưng, Lê Duệ Húc cũng không cho bọn họ quá nhiều thời gian, hiện tại tất cả đều bị hấn tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng coi như có chút tài hoa hơn người, có lẽ sẽ... Rồi khỏi tập đoàn Húc Nhật, có thể tìm công việc khác, nhưng nếu để bị sa thải, không biết còn có công ty nào dám nhận, không ai dám đắc tội với tập đoàn Húc Nhật, không người nào dám đắc tội với Lê Duệ Húc. “Xin lỗi, tổng tài,” Trần Mỹ Liên cúi đầu, cô muốn giải thích, nhưng sự giải thích đó không có tác dụng với Lê Duệ Húc. “Là ai bảo Tô Tử Lạc đưa tài liệu lên?” Mặt Duệ Húc âm u, hấn không có quên sắc mặt của Tô Lạc lúc đứng ở cửa, tới bây giờ nhớ tới, hấn cảm thấy rất không thoải mái, bề ngoài hấn vẫn rất bình tĩnh, thực ra, trái tim hấn không có như vậy, sau khi rời khỏi người phụ nữ kia, một chút cảm giác hấn cũng không có, hấn chỉ là tình lực dư thừa nên phát tiết một chút, chẳng có mấy hứng thú, nếu không phải người đàn bà kia tìm tới cửa, nếu không phải đêm nào đó bị cô vợ hấn khơi mào ham muốn mà không có cách nào phát tiết, hấn cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy. Trần Mỹ Liên cúi đầu thấp hơn, “Xin lỗi, tổng tài, là do tôi bảo cô ấy lên.” Cô lại đi bảo một cô gái chạy việc lên đưa đồ, thật không sáng suốt, nhưng chỉ có cô ấy là hợp nhất. Trần Mỹ Liên không hề biết, Duệ Húc tức giận chính là điểm này, chỉ vì quyết định của cô, khiến Tô Lạc thấy được việc không nên thấy. Lòng ngực hấn phập phồng, hấn nhìn phòng thiết kế, các cô không hề cúi đầu, không hề cảm thấy mình làm gì sai, toàn những kẻ hám trai mê mẩn nhìn hấn, người như này, có thể thiết kế ra tác phẩm tốt sao. “Cô Trần, tôi nghĩ cô đã biết phải làm gì, tôi không muốn lần sau tới đây lại nhìn thấy cảnh này, còn cô nữa...” Hấn nhìn xuống vẻ mặt hối lỗi của Trần Mỹ Liên, bọn họ đã hợp tác lâu như vậy, hấn tin tưởng cô biết phải làm gì là tốt nhất. Nhưng ... “Cô Trần, gần đây cô làm việc hình như không tốt lắm, cô nên xuống dưới tầng một để học hỏi thêm.”

126. Q.2 - Chương 34

Hắn nói trắng như vậy, Trần Mỹ Liên sững sờ, ý tứ của hắn là cô bị giáng chức. “Tôi hiểu rồi, tổng tài, tôi sẽ tới trình diện.” Cô hít một hơi thật sâu, thực ra, có một số việc, cô đã thiếu sự phán đoán suy xét, đúng là cần bị phạt. “Tô Tử Lạc đâu?” Duệ Húc nhàn nhạt đưa mắt, nhìn xung quanh, không tìm thấy bóng dáng hắn muốn nhìn thấy nhất. “Tô Tử Lạc?” Trần Mỹ Liên lặng người đi một chút, không biết cô gái kia đã làm ra chuyện gì nữa, cô khẽ liếm môi, “Tổng tài, hôm nay là ngày nghỉ của Tô Lạc, cho nên cô ấy đã về rồi, thực ra hôm nay cô ấy nên về sớm hơn nữa, chẳng qua là công việc quá nhiều cho nên...” Nói như vậy cũng chính là giải vây cho bọn họ, rõ ràng là bọn họ lừa, luôn luôn ăn hiếp một nhân viên nhỏ. “Được, tốt lắm...” Lê Duệ Húc cười lạnh một tiếng, bọn họ lại dám đối xử như thế với vợ hắn, dùng mọi cách ăn hiếp vợ hắn, hắn xoay người, mau chóng rời khỏi, lưu lại trong mắt bọn họ một bóng lưng cứng rắn đến đáng sợ. Lúc này, tất cả đều người nhìn ta, ta nhìn người, từ trong mắt đối phương có thể nhìn rõ sự sợ hãi, có khi, nói chuyện so với không nói lời nào còn khiến người khác cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Không nói gì làm người khác không thể đoán ra tâm tư, còn chưa đủ đáng sợ sao? Duệ Húc đi ra nhìn thấy vẻ mặt tươi cười gọi đòn của Vệ Thần, Duệ Húc có một loại cảm xúc muốn đập cho Vệ Thần mấy phát. “Húc, bây giờ không phải là lúc dạy bảo tôi, hoặc quá xúc động với những lời nói của người khác, tìm người quan trọng hơn, đó là vợ anh, không phải vợ tôi, hơn nữa, cô ấy bị anh dọa đuổi đi.” Vệ Thần sờ sờ cằm, Duệ Húc trừng trừng mắt nhìn hắn, đối với loại ánh mắt giết người này, Vệ Thần sớm đã có miễn dịch. Hắn không có bị dọa dẫm. “Hừ...” Duệ Húc hừ lạnh một tiếng, đi nhanh ra ngoài. “Đúng là, một thiếu gia khó chịu, rõ ràng bản thân lo lắng như thế, mặt vẫn lạnh tanh, không biết mẹ hắn sinh hắn như thế nào nữa, có phải di truyền thiếu mấy bộ dây thần kinh cho hắn, chẳng giống người gì cả, hết một cái máy.” Sau bóng lưng Duệ Húc, Vệ Thần lầm bầm nói với mình, còn có những người này... Hắn nhìn thoáng qua bộ phận thiết kế không mấy hay ho, phỏng đoán có thể mỗi người sẽ bị giáng chức xuống một cấp. Những người này, ăn hiếp ai không ăn hiếp, lại ăn hiếp tới người đứng trên đỉnh đầu bọn họ, tuy rằng tên kia cái gì cũng không nói, hắn bao che khuyết điểm muốn chết. Hắn thở dài một tiếng, đi về phòng làm việc của mình, lúc này, nụ cười mới biến mất, lông mày nhíu lại, Húc, như vậy dường như có chút không đúng, biểu hiện như thế mà lạnh như băng sao? Nhìn dáng vẻ của Duệ Húc, sắp tới tận thế sao, tới mức ném cả tài liệu đi, hắn có biết hắn đang làm gì không? Bên ngoài, ánh nắng rực rỡ xuyên qua tấm cửa thủy tinh trải dài nền nhà, đôi khi nó khiến cho người ta không thể mở to mắt... Có khi có người bỏ qua sự chân thật vốn có bởi vì ánh mắt họ trong lúc đó không có nhìn tới.. Tô Tử Lạc vô hồn bước đi, cô nhìn về phía trước, không biết đâu là điểm đến của mình, bản thân muốn đi đâu, tất cả giống như một mê cung, hiện tại cô không muốn trở về biệt thự nhà họ Lê, Ôn Vũ Nhiên cũng có gia đình của riêng mình, căn nhà trước kia cô ở cũng không còn, cô nhìn lại bản thân, chỉ còn một chút tiền tiêu vặt, cô đã để quên túi xách ở công ty, nhưng cô vẫn bước đi, dùng đôi chân của mình, không biết đi tới nơi nào, không biết phải đi đâu... Khi cô dừng lại mới phát hiện bản thân đã tới nơi này, cái quán ven đường kia, đã lâu rồi cô không tới, bây giờ mới là buổi chiều nên cũng chưa có khách, vợ chồng ông bà chủ nhanh chóng dọn hàng ra, thỉnh thoảng lại nói gì đó, ngẫu nhiên cũng nghe được tiếng cười vui vẻ của ông chủ, đang nói về con cái, đang nói về hàng xóm, đều là những câu chuyện bình dị, giúp bọn họ quên đi thời gian mệt mỏi, Tô Lạc cứ đứng như vậy nhìn họ. Chỉ là ngẫu nhiên, cô cũng nở một nụ cười, thực ra, cuộc sống như thế mới chính là cuộc sống, bình thản như nước, sử dụng tiết kiệm sẽ dùng được lâu. Cô đi tới, ngồi xuống, ông chủ dường như nhận ra cô, trực tiếp lấy bát mức canh đưa cho cô, “Cô gái này lâu rồi mới thấy tới đây a, có phải rất nhiều việc hay không?” Ông chủ nhiệt tình hỏi thăm cô... “Vâng, gần đây cháu nhiều việc quá, cho nên không có tới được.” Tô Lạc gật đầu, hiện tại cô có rất nhiều việc, ở nhà cũng bận, ở công ty càng bận hơn, còn mệt hơn lúc trước làm ở tòa soạn báo, có thể vì tập đoàn Húc Nhất quá lớn, hơn nữa lại rất nhiều người, cho nên, những nơi cô cần tới cũng nhiều hơn. “Cô gái, cháu kết hôn chưa, có muốn ta giới thiệu cho vài người không?” Ông chủ cười híp mắt nói, có thể nghĩ xem con cháu trong nhà có ai hợp với cô, ông chủ cười lộ ra nếp nhăn, bị bà chủ lườm, “Ông hỏi cái này làm gì? Một đứa trẻ tốt như này sao lại chưa có bạn trai chứ?” Tô Lạc mỉm cười, trong ánh mắt có chút xót xa, “Cháu kết hôn rồi,” giọng nói nhỏ nhỏ, lại khiến cho ông bà chủ ngượng ngùng gãi đầu, hóa ra là đã kết hôn, lại còn muốn giới thiệu bạn trai cho người ta, đúng là đáng chê cười. Tô Lạc im lặng bưng bát canh lên, lông mi khẽ chớp. Cuộc hôn nhân kia, là đúng hay là sai, cô cũng không biết rõ. Cô cảm giác chiếc ghế trùng xuống, có thể có người ngồi xuống, cô vẫn cúi đầu uống bát canh, là ai đến cũng vậy, giữa họ đâu có quen biết. Một bàn tay đặt lên vai cô, bàn tay thật xinh đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương tạo thành đường cong hoàn mỹ, cô ngẩng đầu lên, không khí mang theo một hơi thở lạnh lẽo, hơi thở này, cô cảm giác rất quen thuộc... Cô đột nhiên xoay người, thấy được đôi mắt màu trà quanh

năm băng lạnh... “Lê Duệ Húc.... Anh” môi khẽ động dậy.. Lê Duệ Húc nhìn cô, một bàn tay đặt lên vai cô, ngoài ý muốn, hần không có mắng cô, cũng không trỉ chích cô, chỉ đem bát canh ông chủ vừa bưng ra cho hần đặt trước mặt cô. “Cho tôi thêm hai bát canh nữa...” Tay Tô Lạc đang bưng bát canh khẽ run rẩy, hai bát, cô có thể uống hết sao? Cô cảm giác trong miệng có vị chua, kì quái, cảm giác muốn khóc, muốn xóa sạch đi, khẽ chớp mắt, một lần nữa cúi đầu nhìn trong bát canh, rõ ràng canh có vị cay, không có một chút vị chua nào, vì sao cô lại cảm thấy chua như thế.

127. Q.2 - Chương 35

“Ha ha...” Ông chủ nở nụ cười, vị này thoát nhìn như là quen biết cô gái này, không phải là chồng của cô ấy chứ. Ông chủ thử hỏi, ông không có quên, hồi trước, hai người này đã đến quán khá nhiều lần, ông đã nhìn rất nhiều người, bộ đồ người đàn ông này mặc thật đắt tiền, nhất định không phải là người bình thường. “Vâng...” Lê Duệ Húc hào phóng thừa nhận, không có ý muốn che giấu, Tô Lạc đột nhiên ngẩng đầu, bên môi thoáng qua nụ cười chua xót, cuối cùng hần cũng thừa nhận, nhưng sự thừa nhận này có ích lợi gì chứ, bọn họ là vợ chồng, có ai có thể biết đây. “Uống trước đi đã,” Lê Duệ Húc nhăn mày, hần ghét cái cảm giác gương mặt hần cứ như mỉm cười, khiến hần không thể nắm bắt, cũng sẽ không thể đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra, cho tới bây giờ hần luôn ghét bỏ, hần thích nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay mình, nắm lấy vận mệnh của mình. Thành công của hần từ trước tới nay cũng không phải may mắn, mà là hần dùng thủ đoạn mới có được, đương nhiên, với cô gái nay cũng thế. Tô Lạc uống xong bát canh của mình, nhìn đến một bát canh còn nguyên trước mặt, không hề cử động. “Uống đi...” Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói, giọng nói thể hiện rõ không cho thỏa hiệp, Tô Lạc bưng bát canh lên, nhắm mắt lại bắt đầu uống, giọt nước mắt dần hiện lên nơi khóe mắt. Dường như có cái gì rơi vào bát canh, vừa rồi là chua xót hiện tại biến thành đau khổ, rất đau khổ. “Đủ rồi...” Lê Duệ Húc dường như không chịu nổi nữa, hần đưa tay nắm chặt chiếc bát trong tay Tô Lạc đặt xuống bàn, sau đó kéo tay cô, bảo cô làm cái gì thì cô làm cái đó, cô có còn suy nghĩ của bản thân hay không. Cô còn không có sự đấu tranh, cứ như vậy để người khác bắt nạt sao? Hần có thể tưởng tượng qua thời gian qua cô đã trải qua những chuyện gì. Chuyện trước kia hần không truy cứu, nhưng sau này, nếu cô vẫn cứ như thế, như vậy, hần không bằng bóp chết cô luôn, quên đi, sẽ bị cô làm cho tức chết thì đúng hơn. Hần lấy tiền trong ví, đặt trên mặt bàn, ông chủ định nói gì, Lê Duệ Húc đã kéo Tô Lạc rời khỏi quán. “Lần này lại không trả lại tiền được rồi, chúng ta phải nhớ rõ, bọn họ là người làm ăn nhỏ, chúng ta không thể hưởng lợi của người khác được...” “Ông nói xem có phải bọn họ đang cãi nhau, người kia thật là hung dữ, ông nói xem hần có bắt nạt cô gái kia không?” Bà chủ lại gần nói. “Cái người này, nói linh tinh...” Ông chủ lên giọng nói, bà chủ lại lườm ông, cả đời này, chỉ có bà mới có thể chịu được ông ta. Duệ Húc kéo tay Tô Lạc về phía xe, đẩy cô ngồi vào trong xe, sau đó hần ngồi xuống ghế lái, hần rút ra một điều thuốc, mùi khói thuốc lan tỏa nhanh trong xe, hần cứ hút thuốc, trầm mặc như vậy. Tô Lạc ho nhẹ, làn khói ngày càng nhiều, Lê Duệ Húc khẽ híp mắt lại, hần ấn nút, cửa thủy tinh hai bên xe mở ra, không khí trong lành tràn vào, thật sự rất thoải mái. “Em có biết từ chối nói như thế nào không?” Lê Duệ Húc xoay người nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của Tô Lạc, lồng ngực phập phồng, thoát nhìn, vừa rồi hần đã hết sức nhẫn nại, nhưng vẫn phải tiếp tục nhẫn nại, cô vẫn chưa nói ra chữ không. Hần thật sự hết cách với cô gái này, hần bảo cô chết đi, cô cũng không nói một chữ không, thậm chí còn nhảy xuống bể bơi của hần, tuy cô không có chết, nhưng cô cũng khiến hần tức muốn chết rồi. Bàn tay Tô Lạc đặt trên đùi nắm chặt, không hiểu vì sao tự dưng hần lại tức giận như vậy, nếu như là do việc vừa rồi, cô có thể giải thích, cô không có cố ý. “Xin lỗi.” Cô cúi thấp đầu, có quá nhiều lời xin lỗi, cũng không biết bắt đầu từ đâu, cô nên chờ hần, không nên đẩy cửa đi vào, nếu không chứng kiến chuyện kia, như vậy cũng sẽ không có gì xảy ra, cô vẫn là một cô gái chạy việc như cũ, mà hần vẫn là một tổng tài cao cao tại thượng. “Vì sao lại xin lỗi?” Lê Duệ Húc cười lạnh nói, “Chồng của em ân ái với người phụ nữ khác, em nói xin lỗi, em bị bắt nạt trong công ty của chồng em, em cũng xin lỗi, Tô Lạc à Tô Lạc, em có bao nhiêu lời xin lỗi có thể nói. Đứng...” Duệ Húc đặt tay lên bả vai Tô Lạc dùng sức nắm chặt. “Xin lỗi,” Tô Lạc lúc này cũng chỉ có thể nói xin lỗi, trong nháy mắt khiến cho sắc mặt Duệ Húc lạnh thêm vào phần. Một lúc sau, hần buông bả vai cô ra, nhìn thoáng qua ánh mắt mờ mịt của cô, đôi mắt cô trong suốt như thủy tinh, cũng không cần người khác nghĩ thế nào, cô ở trong mắt hần vốn trong suốt, tất cả tâm sự của cô đều trốn không được ánh

mắt hần. Hần biết, chính hần đã cho cô những ảo tưởng... Có lẽ cũng không phải ảo tưởng, mà là hần cố ý, không thể không nói, hiện tại, hần có chút hối hận. Tay hần rời khỏi bả vai cô, lại vòng qua eo cô, kéo thân thể cô dựa trên bờ vai hần, Tô Lạc bất ngờ, mùi hương của người đàn ông này khiến trái tim cô run lên, một lúc sau, cô đưa tay ra ôm lấy hông hần, rõ ràng là hai con người khác nhau, nhưng hiện tại cô không muốn rời xa sự ấm áp trên người hần, có thể khiến cho cô bớt lạnh lẽo, cho dù là vợ chồng giả, nhưng hần không biết, cô luôn coi hần là chồng của cô. Hần sẽ không bao giờ biết.... “Tô Tử Lạc, tức giận, ...” Lê Duệ Húc thở dài, bế Tô Lạc ngồi lên đùi hần, cầm hần đè lên tóc cô, trên tóc cô có mùi hương thoang thoảng, rất dễ chịu, khiến người khác cảm thấy thoải mái. Hai tay Tô Lạc ôm chặt hông hần, đầu dựa vào lồng ngực hần, rõ ràng là một người lạnh lùng nhưng thân thể hần lại thật ấm áp. “Không có,” Cô thì thò nói, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cô biết mình không có tức giận, cũng không có tư cách để tức giận. “Nói dối, đã khóc rồi, còn nói không giận?” Ngón tay hần nhẹ nhàng chọc vào má cô, Tô Lạc vội vàng cúi đầu xuống, đúng là nước mắt của cô đã lăn dài trên má rơi xuống. Rõ ràng cô không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ chảy ra. “Được rồi, là anh không đúng, anh xin lỗi.” Lê Duệ Húc ôm cô chặt hơn, đưa tay vuốt ve gương mặt cô, không thể không nói, hần thích thân thể mềm mại của cô, cũng thích cảm giác khi ôm lấy cô. “Tô Tử Lạc, nhớ, cơ thể và tình yêu của đàn ông là hai thứ khác biệt, hần có thể cùng phụ nữ lên giường không có nghĩa hần sẽ thích người phụ nữ đó.” Từng câu chữ của hần truyền vào tai Tô Lạc, nhưng lại khiến cô đau buồn hơn, bởi vì là hai thứ khác biệt cho nên. Không cần tận tâm phải không? Nếu yêu, sau đó, cơ thể và trái tim rời khỏi nhau, vậy vẫn có thể yêu sao? Cô không lên tiếng, bọn họ vốn không phải là người cùng thế giới....

128. Q.2 - Chương 36

“Tô Tử Lạc, em đang nghe anh nói sao?” Lê Duệ Húc ôm cô chặt hơn nữa, không biết vì cái gì, hần chợt có một cảm giác một sự đau đớn đang len lỏi trong trái tim mình, vì sự im lặng của Tô Lạc, sự im lặng khiến cho hần bất an. “Em đang nghe, cũng nghe rất rõ,” Tô Lạc khẽ hít hít chiếc mũi, cố gắng kìm nén cảm giác chua xót trong lòng. Mặt cô vẫn dán vào ngực Duệ Húc, thân thể gần sát nhưng trái tim lại càng thêm xa. “Tô Tử Lạc, nhớ sau này không được để người khác bắt nạt em, em phải học cách nói không. Em hiểu chưa?” Tay hần nắm chặt tay cô, ngón tay cô nắm chặt lấy áo hần, thậm chí còn dùng chút sức, hần có thể tưởng tượng, giá trị của chiếc áo này, sắp bị vò nát trong tay cô rồi. “Vâng...” Tô Tử Lạc gật đầu, hàng lông mày khẽ động, không biết có phải do quá mệt mỏi, mắt cô từ từ nhắm lại, hơi thở cũng ổn định hơn. “Tô Tử Lạc, nhớ là phải biết nói không, ngay cả anh, em cũng có thể nói.” “Vâng...” Tô Lạc vô ý thức trả lời, không biết chính mình đã quen với mùi hương của người này, cô thật sự rất mệt mỏi, cô ở trong lồng ngực hần cứ như vậy ngủ thiếp đi, một cảm giác thật an toàn, tin tưởng, nhưng không thể không nói, ngày hôm nay, Lê Duệ Húc đã làm tổn thương cô quá nhiều, cô không nói không có nghĩa là trái tim cô không có cảm nhận gì. Những hình ảnh đau đớn kia, đâu chỉ có thương tâm. Có thứ gì đó vẫn luôn thay đổi, cô không biết mà hần cũng không hề nắm rõ. Xin lỗi, Duệ Húc ôm cô, ánh mắt mộng lung nhìn ra ngoài cửa kính. Cô không hề biết, những lời này của hần cũng chính là giải thích, là thật tâm lại có chút mờ mịt. Ngày đó dường như cũng không ảnh hưởng tới họ, họ vẫn duy trì cuộc sống thường ngày, chỉ khác là trong trái tim hai người như có một thứ gì đó biến đổi, họ cũng không rõ, cũng có chuyện khiến Tô Lạc khó hiểu, cô từ tầng bốn của tòa nhà chuyển thẳng lên tầng bốn năm, ở cạnh Duệ Húc, cô vẫn là một người chạy việc, nhưng hiện tại cô chỉ giúp việc ột mình hần. Khi cô hỏi nguyên nhân thì lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Duệ Húc, nói cho cô biết, như vậy cô sẽ thuận tiện cho việc bắt gian. Giống như bây giờ.. Cô bưng một ly sữa đứng ở cửa, vốn người kia nói muốn uống cà phê, nhưng cô lại phát hiện hần có bệnh về dạ dày, liền luôn làm trái ý hần, cho dù hần có trừng mắt nhìn cô, nhưng trừng thì trừng, còn hơn là bệnh của hần nặng thêm. Dù đàn ông có mạnh mẽ đến mấy, bị bệnh vẫn rất yếu ớt, cô tình nguyện để hần trừng mắt với cô, cũng không hi vọng, hần không qua tâm tới sức khỏe của mình, như vậy cô cũng rất khổ, cô mới phát hiện, người lãnh khốc này, khi bị bệnh thật khó chăm sóc. Cô đứng ở cửa một lúc lâu, chân cũng bắt đầu đau, nhưng bên trong vẫn không mở cửa, ly sữa trong tay cô cũng nguội dần. “Tử Lạc. Cô đứng ở đây làm gì?” Vệ Thần bước nhanh tới. Ngoài ý muốn nhìn thấy cô, đương nhiên, hần gọi tên của cô, chứ không phải gọi là chị dâu, dù sao đây cũng là nơi cần giữ bí mật, có người không muốn cho người khác biết, hần cũng không có cách nào khác. “Tôi đang đợi mở cửa,” Tô Lạc có chút mắt tự nhiên cười

cười nói, cô thực sự lo sợ bên trong đang diễn ra chuyện mà cô không muốn nhìn thấy nhất, bản thân cô cũng không muốn nhìn thấy lần thứ hai. “A, tôi biết rồi...” Vệ Thần khẽ cười, “Yên tâm, sai lầm như vậy, người kia tuyệt đối không phạm phải lần thứ hai.” Vệ Thần nói xong trực tiếp mở cửa ra, dù sao cửa này từ trước tới giờ chỉ có hần thường lui tới, rất ít khi hần gõ cửa. Lê Duệ Húc đang vui đùa vào một đồng tài liệu, chiếc bút di chuyển không ngừng, rất nhanh chóng lại quay sang máy tính tìm gì đó, dường như là rất bận rộn. “Vệ Thần, vĩnh viễn cậu không biết gõ cửa phải không?” Giọng nói nhàn nhạt truyền tới, không hề cảm nhận sự tức giận nhưng vẫn lộ ra chút không hài lòng. “Tôi không có gõ cửa, nhưng có người gõ cửa, lại không ai để ý, người đó cứ đứng mãi bên ngoài, dù sao có gõ, anh cũng không có nghe được, vậy nói tôi gõ để làm gì.” Vệ Thần nói xong, còn nhìn Tô Lạc nháy mắt một cái, xem đi, hần đã nói mà, Duệ Húc không phải kẻ ngốc, bị bắt gian một lần, lại có lần thứ hai... Con người này cũng chẳng rảnh rỗi không có việc gì làm, từ trước tới nay cũng chẳng có nhiều hứng thú với phụ nữ, chuyện gì đó cũng chỉ là ngoài ý muốn, thực sự chỉ là ngoài ý muốn, tiếc là một lần ngoài ý muốn đó lại bị Tô Lạc nhìn thấy. Không biết nên nói vận khí của tên này tốt hay là cực kỳ xấu nữa. Lê Duệ Húc ném chiếc bút trong tay, mím môi, lông mày nhíu chặt lại. “Tô Tử Lạc, em muốn anh chết khát sao?” Hần đang chờ cà phê của mình, cô bắt hần đợi quá lâu, nói là một chút mà cũng đã gần hai giờ đồng hồ, nếu không phải cô là vợ hần, không biết hần sẽ bóp chết cô bao nhiêu lần nữa. Lúc này, Tô Lạc mới bước từ sau lưng Vệ Thần ra, Vệ Thần cầm tài liệu đặt xuống liền rời đi, chuyện giữa vợ chồng họ, họ tự giải quyết, hần chỉ muốn xác định Húc sẽ không động tay, động chân với cô. Cửa đóng lại, Lê Duệ Húc vòng hai tay trước ngực ngồi tựa vào ghế da, cô đến gần, đặt chiếc cốc trong tay xuống. Lông mày hần nhíu chặt hơn, hần muốn đen nâu chứ không phải cái màu trắng này. Cuối cùng hần khẽ miết môi, bưng cốc sữa lên, cốc sữa không quá nóng, cảm nhận được cả độ ấm của cô, hần uống một hơi hết cốc sữa, mặc dù không dễ uống như cà phê, sau khi uống xong, lại cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn. Hần đặt lại chiếc cốc lên mặt bàn, đưa tay kéo, Tô Lạc đứng không vững bị hần ngồi ở trên đùi, Tô Lạc kinh hãi, bản năng ôm lấy cổ hần, tránh mình sẽ bị ngã. Cô muốn đứng lên, nhưng bàn tay Duệ Húc đặt trên lưng cô dùng sức nhiều hơn, khiến cô hít thở khó khăn, gần đây hần thường xuyên như thế, không biết có phải hần đang ăn đậu hũ của cô hay không, dù sao, bọn họ cũng là vợ chồng, tuy không có những chuyện gì đó, việc này cũng chỉ có thể nói là như thế. Hần là người chồng hợp pháp. “Em đang sợ anh sao?” Ngón tay Duệ Húc nhẹ nhàng lướt qua mặt Tô Lạc, sau khi xảy ra chuyện lần trước, rõ ràng cô càng gầy càng xa lánh anh, mặc dù tình cảm giữa họ là rất ít, nhưng so với trước đây, thật là khác biệt, trừ khi thực sự cần thiết, cô gái này mới xuất hiện trước mặt hần, còn không thì luôn tránh hần giống như hần là thú dữ vậy. “Không có,” Cả người Tô Lạc cứng đờ, đối với sự đụng chạm của hần, cô cũng không chán ghét, chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên. “Tô Tử Lạc, em nhất định phải tập thói quen, đừng có quên, anh là chồng của em, nếu em không muốn anh lại đi ra ngoài tìm phụ nữ, vậy em sẽ...” Giọng nói của hần như mê hoặc vậy, khiến Tô Lạc nghe thấy liền sợ.

129. Q.2 - Chương 37

“Vậy anh hãy đi tìm những cô gái khác, em... Không có vấn đề gì,” cô nhỏ giọng nói, giữa bọn họ cũng không có sự thân mật đến mức như vậy. Cũng không đến tình trạng gì đó. “Tô Tử Lạc,” Giọng nói Duệ Húc lạnh thêm, cô nói rất nhỏ, nhưng hần vẫn có nghe thấy rõ. “Tô Tử Lạc, em có thể hào phóng như vậy sao, có thể nhường chồng mình cho người khác, nếu là Ôn Vũ Nhiên, em có thể như thế hay không...” Lê Duệ Húc hí mắt nguy hiểm nhìn cô, cố tình nhắc tới cái tên khiến trái tim cô đau đớn. Đúng vậy, Ôn Vũ Nhiên chính là cái gai trong lòng cô, ánh mắt hần đột nhiên trở nên lãnh khốc, nhìn qua, hần dường như biến thành một người rất nhân từ, giữa hai người đó vốn là không còn chút hi vọng. Bàn tay cô nắm chặt vạt áo, ngón tay thon dài trắng bệch. Đột nhiên, hần hơi cúi đầu đoạt lấy đôi môi cô, lông mày khẽ nhíu lại, đôi môi này thật là mềm mại, hần chưa bao giờ hôn môi phụ nữ, vì hần rất ghét màu son trên môi họ, nhưng cô gái này không giống như thế, cô rất ít khi trang điểm, màu môi tự nhiên nhợt nhạt, khẽ giao động, thực mê người, không thể không nói, thân thể cô tuy rất bình thường, nhưng lại nhỏ nhắn mềm mại... Nụ hôn của hần còn mang theo sự trừng phạt, cũng mang theo sự chiếm đoạt, đây là vợ của hần, là người vợ hợp pháp của hần, hần muốn tất cả nơi cô, nhưng bản thân hần lại không thể làm một chồng hoàn toàn thuộc về cô, dù là thân thể hay trái tim... Nụ hôn này đoạt hết không khí của cô, quá mạnh mẽ, Tô Lạc

bắt buộc phải chịu áp lực trên đôi môi mình, từng giọt nước mắt chảy xuống, cô muốn hít thở, nhưng tay người đàn ông này vẫn ôm chặt eo cô, làm cô chỉ có thể nhận nụ hôn mãnh liệt của hắn, không đúng, đây không phải là hôn, hắn đang cắn, cắn môi cô đau quá, trái tim cũng đau. Cuối cùng hắn cũng chịu rời khỏi đôi môi cô, nhìn nước mắt ở trong mắt cô, sự thân mật của hắn khiến cô khó chịu như vậy sao? “Tô Tử Lạc, em ghét anh?” Hắn nâng cô ngồi cao lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn biết, cô sẽ không tới mức chán ghét hắn, cô gái lương thiện gần như ngọc này, ngay từ đầu cô đã không biết bản thân rơi vào âm mưu của hắn, thậm chí trong công việc, dù chỉ là một chân chạy việc, cô cũng rất cảm ơn hắn, còn hắn chỉ có thể nhìn cô cười lạnh. Lương thiện tới mức ngọc ngà. Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu, mở to hai mắt mờ mịt, cô không ghét, nhưng cô rất sợ, cô biết người đàn ông này không phải là người đàn ông mà cô có thể với tới, cô cũng không biết bản thân có thể chấp nhận thứ tình cảm này một lần nữa. Trong lòng cô vẫn còn hình bóng của Ôn Vũ Nhiên, nụ cười của hắn, vẻ mặt tiếu nuối, vô tình, đúng vậy, tất cả, cho dù đã qua, đối với cô vẫn quá vô tình. Cho dù có bồi thường hay nhắc nhở, đều như thế vô tình... “Vì sao không thử đón nhận anh, chúng ta là vợ chồng chính thức có được không?” Ánh mắt Duệ Húc càng sâu hơn, khiến người khác không thể nhìn ra, bây giờ hắn đang suy nghĩ gì? Ngón tay nhẹ nhàng vuốt về hai má Tô Lạc, giọng nói âm u, lúc này lại lộ ra ít khàn khàn, thấp phần gợi cảm. Tô Lạc sợ hãi, vội vàng đẩy hắn ra. Cô, không cách nào làm được, người đàn ông này rất tốt, là người mà không ai có thể từ chối, nhưng cô không có đủ dũng khí. Cô chạy ra ngoài, trái tim nhảy từng từng, cảm thấy chua chát, cảm giác không thể chịu được, không có một chút sung sướng, không hề vui vẻ, thậm chí nổi bất an trong cô ngày càng lớn. Lê Duệ Húc nhìn theo bóng lưng của cô, cả người dựa vào ghế. Người ở lại, vậy trái tim ở đây, an toàn nhất, chính là giữ lại trái tim, như vậy, cô cũng không còn tác dụng.. Khóe miệng hắn lạnh băng cong lên, Tô Tử Lạc vĩnh viễn không phải đối thủ của Duệ Húc, chỉ dù là chuyện tình cảm cũng vậy, hắn đang chờ cô tự tay dâng trái tim mình lên cho hắn. Nếu bây giờ có người nhìn thấy ý cười trên gương mặt hắn chỉ có thể hình dung ra sự sợ hãi. Tô Lạc chạy vào phòng trà nước, rót ỉnh một cốc nước, sau đó ngồi xuống ngay ngốc uống. Hắn nói, Tô Tử Lạc, chúng ta làm vợ chồng chính thức có được không? Được không... Cô không biết, thật sự không biết... Cô muốn có một gia đình, muốn có chồng, nhưng người đàn ông kia, có thể chứ? Cô uống một hớp nước, sắc trời bên ngoài, dần dần tối, xuyên qua tấm kính thủy tinh, cô nhìn khung cảnh bên ngoài, mọi thứ đều nhỏ, khi đứng ở trên cao có thể nhìn thấy tất cả, nhưng tất cả... Chỉ có mình cô cô đơn. Tan tằm, cô đứng ở bên ngoài, không ít người đi qua liếc nhìn cô, có khi cũng có những tiếng bàn luận, đột nhiên cô được chuyển lên tầng bốn năm, không thể không nói, đây là chuyện hết sức kì quái, hơn nữa, nghe nói còn là do chính tổng tài đưa ra chỉ thị, tầng bốn năm, đó không phải là nơi là người bình thường có thể vào, mà một cô gái bình thường như Tô Lạc, diện mạo, thân thể, đều quá bình thường, không thể không khiến người khác hoài nghi, nơi đó rốt cuộc có chuyện gì, tất cả mọi người đều không biết. Không có dám tìm Tô Lạc gây phiền phức, bởi vì chuyện xảy ra khi cô ở bộ phận thiết kế, trừ cô ra, cả bộ phận đều bị giáng chức, không ai biết, có phải cô là tay trong của tổng tài hay không? Duệ Húc cũng không nghĩ, một cái chỉ thị của hắn có thể gây vô vàn phiền phức cho Tô Lạc. Nhưng bây giờ không ai có lá gan nói ra, phía trên chính là người lãnh đạo trực tiếp, chủ của bao nhiêu nhân viên. Tô Lạc đứng bên ngoài, gió cuối thu thổi vào người thật lạnh, xa xa, ánh đèn một chiếc xe soi rọi, người đàn ông trong xe, luôn nhìn cô, nhìn không chớp mắt. Cho tới khi tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn mới di động đưa sát bên tai. “Anh đang ở công ty, sẽ về nhanh thôi,” đầu bên kia truyền tới giọng nói dịu dàng, chính là vợ của hắn, nhưng hắn lại đang nói dối cô, nói dối mà mặt không đỏ, thở không nhanh, Ôn Vũ Nhiên bây giờ đã không còn là Ôn Vũ Nhiên của ngày xưa. Hiện tại, hắn có quyền lực, có tất cả, nhưng hắn cũng đã mất đi một thứ hắn muốn có nhất, bất kể là như nào, trái tim hắn không có cách rời bỏ Tô Lạc. Hắn không quên, ai đã khiến hắn mất đi Tô Lạc, nhưng, giống như ai đã để cho hắn ngồi trên vị trí tổng tài của Ôn thị. Hắn lấy ra điều thuốc, đèn xe vẫn sáng, Tô Lạc bị đèn xe chiếu vào mắt liền nhắm mắt lại, sau khi mở to hai mắt cô lại không có nhìn thấy vẻ mặt buồn khổ của người kia. Ánh sáng mặt trời về chiều trải dài trên mặt đất, xa xa, hoàng hôn nhuộm màu đỏ như máu. Cô ngẩng đầu, nhìn bầu trời, trong ánh mắt có màu đỏ của mặt trời. Cho tới khi có bước chân truyền đến, cô bị người ta ôm chặt, cái ôm rất ấm áp, rất an toàn, nhưng cũng rất đáng sợ, cô muốn đẩy ra, mới phát hiện mình có chút không nổi, cho dù chỉ là một lúc khiến cô lưu luyến không muốn rời, một lúc thôi, được không?

130. Q.2 - Chương 38

Lưng cô dính chặt vào lồng ngực của hắn, mặc hắn ôm lấy vòng eo cô, tay cô nắm chặt tay hắn, cảm hắn tựa trên đỉnh đầu cô, dường như có thể giúp đỡ cô chống đỡ tất cả mọi thứ, và cô chỉ cần sống dưới đôi cánh của hắn là tốt rồi. “Đang nhìn gì vậy,...” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, rất ấm, rất êm tai. “Trời chiều, rất đẹp, nhưng lại quá muộn, có lẽ đẹp, nhưng cũng đã tàn.” “Em muốn ngắm nhìn nữa, ngày mai lại tới đây.” Lê Duệ Húc xoa nhẹ tóc cô, đưa cô ngồi vào xe. Trong xe, Duệ Húc cũng không buông tha cho Tô Lạc, giống như muốn cắn nuốt cô vậy, một nụ hôn như chiếm đoạt đặt xuống, hai đôi môi dính chặt lấy nhau, đầu lưỡi hắn trêu đùa đầu lưỡi cô, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, trải nghiệm sự hòa tan đơn giản nhất, hài hòa nhất. Cô cảm nhận hơi thở của hắn ngay trước mắt, tay hắn ôm chặt vòng eo cô, hắn dùng sức như muốn chứng minh điều gì đó, muốn cướp lấy cái gì đó, cô chỉ có thể bị động nhận lấy, cô phát hiện, cô không ghét nụ hôn của hắn, nụ hôn của hắn khác hẳn với nụ hôn của Vũ Nhiên, Ôn Vũ Nhiên luôn nhẹ nhàng, cẩn thận và dịu dàng. Nhưng, với Lê Duệ Húc, hắn dường như không chỉ muốn chiếm hữu đôi môi cô, thân thể mà còn cả linh hồn cô. Chậm rãi, cô khép đôi mắt lại, ngón tay nắm chặt áo hắn, đột nhiên Duệ Húc mở mắt, trong ánh mắt màu trà thoảng hiện âm mưu, hắn đưa mắt lên nhìn một chiếc xe đỗ cách đó không xa không ngừng nhấp nháy đèn. Hắn đã thấy, Ôn Vũ Nhiên, cô ấy không có khả năng gặp lại anh, cạnh anh cũng chỉ có thể có một người phụ nữ, người đó sẽ là vợ anh cả đời, mà anh, vĩnh viễn không thể chiếm lại được Tô Lạc. Hắn sẽ không để bất kì thứ gì phá vỡ hạnh phúc của cô gái kia, cho dù là cô cũng như vậy.. Thật lâu sau, khi linh hồn bọn họ dường như muốn thoát khỏi cơ thể, hắn mới chịu kết thúc nụ hôn này, hắn nhìn cô gái dịu dàng trong lòng, khóe môi cong lên ý cười lạnh lẽo, chỉ có ngón tay của hắn vô thức xoa nhẹ đôi môi bị hắn hôn sưng đỏ, một lần lại một lần. Hắn đã quên mất, nơi nào đó có một người đang nhìn, chăm chú nhìn, ánh mắt bị thương giận dữ muốn giết người. Ôn Vũ Nhiên dập tắt thuốc trong tay, nhìn sự thân mật của hai người, hắn dùng sức nắm lấy tay lái, một tích tắc sự dịu dàng đã hoàn toàn biến mất khỏi mắt hắn, trán hắn nhăn lại, vẻ mặt âm u. Xe của hắn vẫn dừng ở đây, từ đầu tới cuối Tô Lạc không hề biết, có một người đàn ông luôn nhìn về phía cô, ánh mắt ấy, như là tuyệt vọng. Cho dù cô thấy được cũng đâu thay đổi được gì, bọn họ không có khả năng để quay đầu lại, cũng không thể trở về như trước. Trời tối dần... Chiếc xe kia vẫn ở đó, Ôn Vũ Nhiên nhắm chặt hai mắt, tiếng di động vang lên, hắn nhận điện. Giọng nói dịu dàng truyền tới, “Được, anh biết rồi, anh về nhà ngay đây.” Ánh mắt hắn phức tạp nhìn về chiếc xe kia, Lạc Lạc, trái tim em thay đổi nhanh như vậy sao? Nơi này, tay hắn đặt lên ngực, nơi này vẫn có sự tồn tại của em, còn nơi đó của em... Có còn anh không? Bản thân hắn đã quên, hắn không có tư cách để nói ra câu đó, dù sao, người buông tay chính là hắn... Mất đi cũng là do hắn. Tô Lạc có chút không thoải mái khẽ cử động người, người đàn ông ngồi bên cạnh cô, vẫn ôm chặt cô trong lồng ngực, thực sự hắn không muốn buông cô ra. “Tô Tử Lạc, anh đói,” cuối cùng Duệ Húc đã chịu buông cô ra, chẳng qua là vì hắn đói, Tô Lạc đứng lên, hiện tại cô cảm giác mình giống cái gối ôm, mà hành vi của người này khiến cô không thể hiểu, cô sớm đã vượt qua tuổi mơ mộng về tình yêu rồi. “Lê Duệ Húc, chúng ta nói chuyện được không?” Cô không đi nấu cơm, mà ngồi xuống chăm chú nhìn hắn, cô muốn biết vì sao, cô chớp đôi lông mi dài, ngăn lại sự phức tạp trong mắt, cô không tin đột nhiên người đàn ông này sẽ nảy sinh hứng thú với cô, từ trước tới nay cô đều thực tế, tất cả mọi thứ với cô cũng đều thực tế. “Nói chuyện gì?” Lê Duệ Húc nhàu mày, đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô, khóe môi cong lên một nụ cười hiểm hoi, xóa tan sự lạnh lẽo bao quanh hắn. “Anh không thể ngừng trêu em được sao?” Cô kéo tay Duệ Húc xuống, hắn thông minh như vậy, sao có thể không biết cô đang muốn gì? “Tô Tử Lạc, trong lòng em, có phải mỗi việc anh làm đều là trò đùa, đúng không?” Nụ cười lúc nãy biến mất ngay lập tức, hắn lại trở về sự lạnh lẽo vốn có, không đúng, so với trước cảm giác còn lạnh khốc hơn. Tô Lạc không nói gì thêm, bởi vì cô không biết, nên cô mới thấy bất an, theo trực giác của cô, người đàn ông này không phải là người như thế, cũng không thể nào thích cô, nhưng hắn lại nói chúng ta hãy làm vợ chồng thật sự, khiến cho trái tim có cảm giác sống lại, thẳng thắn mà nói, hắn đối với cô rất tốt, nếu không có hắn, không biết hiện tại cô sẽ như thế nào, người đàn ông anh tuấn, nhiều tiền, tuy đôi khi cũng kì quái nhưng vẫn được chọn là một người chồng tốt, cô thật sự... Thật sự có thể bước tới sao? “Nói cho anh biết, Tô Lạc, em còn yêu Vũ Nhiên sao?” Duệ Húc đưa tay nâng gương mặt cô lên, để cho cô nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt cô cũng không hề tránh né, cô nhẹ nhàng gật đầu, nói không còn yêu là giả, nói còn yêu cũng không đúng, không ai nói không yêu liền không yêu, nói yêu liền yêu, Tô Lạc là người, cô có tình cảm, có trí nhớ. Ngón tay Duệ Húc khẽ dùng sức, hắn hít một hơi thật sâu, “Tô Tử Lạc, em thích Lê Duệ Húc sao?” hắn hỏi một lần nữa. Tô Lạc lặng người đi, sau đó lắc đầu. “Em không ghét anh, nhưng thích vẫn là không có...” Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, đúng ra, người đàn ông này quá ưu tú, rất dễ để yêu hắn, nhất là dưới lớp băng tuyết

kia là sự chu đáo, dịu dàng, thật sự khó có ai mà không động tâm, nhưng hiện tại cô vẫn không có sự động tâm đó, bởi vì trái tim cô có một vết thương lớn chưa lành... Cô không muốn động tới chuyện tình cảm, cô sợ hãi và lo lắng. Duệ Húc mỉm môi, có thứ gì đó rất nhanh hiện lên trong ánh mắt nhưng lại không ai có thể nhìn ra, “Tốt lắm, đi nấu cơm,” hần vỗ nhẹ lên mặt Tô Lạc, ngoài ý muốn lại không có một sự tức giận nào cả. Tô Lạc có chút bất an nhìn hần, môi của cô khẽ động, cuối cùng vẫn đi về phía phòng bếp. Lê Duệ Húc nhắm mắt lại, trong sâu thẳm dâng lên sự phiền chán, khó chịu. Cho tới khi tiếng điện thoại vang lên, hần cầm di động đi về phía cửa sổ. Bên ngoài, trời đã tối sầm, một đêm thật yên lặng cũng quá nhiều thứ cần đề nén.

131. Q.2 - Chương 39

“Húc...” Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ nghẹn ngào, khiến bàn tay Duệ Húc nắm điện thoại chặt hơn, “Làm sao vậy, Trữ San, hần đã làm cái gì?” Hần không cần đoán, cũng có thể biết, ngoài Ôn Vũ Nhiên ra, không có ai có thể làm Trữ San khóc như vậy, mà cô như vậy, khiến trái tim hần đau đớn. “Húc, đến bây giờ anh ấy vẫn chưa chịu buông tha cho Tô Tử Lạc, tuy anh ấy không nói gì, nhưng em biết nhất định anh ấy đi tìm cô ta, Húc, em đối với anh không tốt sao? Em đã cho anh ấy tất cả, vẫn chưa đủ sao?” Tiếng khóc ngày càng lớn, sắc mặt Duệ Húc càng kém. “Hần sẽ về bên cạnh em, em yên tâm, hần sẽ không rời xa em, anh đã nói anh sẽ giúp em...” Duệ Húc nghe giọng nói của chính mình, có chút dao động, hần ngắt điện thoại, cảm nhận khoảng trống trong tim hần. Đi ra ngoài, đặt chiếc điện thoại lên trên bàn, Tô Lạc nhìn thấy cũng không nói gì, hần luôn có chuyện riêng của hần, cô sẽ không hỏi đó là điện thoại của ai, cũng không hỏi vì sao hần phải tránh sang một bên để nhận điện thoại. Cô đặt một đôi đũa vào tay Duệ Húc, khoảng cách giữa hai người như lớn hơn, vẫn món ăn đó, vẫn hương vị đó, nhưng lúc này, cảm xúc đã thay đổi, tâm sự nặng nề, tất cả đều biến thành áp lực làm cho hương vị cũng thay đổi. Buổi tối, Tô Lạc ngồi trước cửa sổ theo thói quen, bề bơi bên ngoài, Lê Duệ Húc đang bơi lội, đây đã thành thói quen của bọn họ, một người nhìn, một người bơi. Lê Duệ Húc trôi lên mặt nước, ngẩng đầu nhìn lên cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ, hần vươn tay, nước từ tóc rơi xuống, ánh đèn hắt xuống lấp lánh, không biết có bao nhiêu cuồn cuộn đã cùng phóng tung, những giọt nước chảy xuống ngực hần, nói không hết sự gọi cảm. “Tô Tử Lạc, mang cho anh một chiếc khăn mặt.” Giọng nói của hần truyền tới tai Tô Lạc, cô khẽ chớp mắt, sau đó mở cửa chạy ra ngoài, đương nhiên không quên mang cho hần một cái khăn mặt. Nước trong hồ bơi trong suốt, khi ánh đèn chiếu xuống, những gợn sóng lăn tăn lấp lánh, dịu dàng xinh đẹp. Cô đưa chiếc khăn cho Duệ Húc, hần cầm lấy, đưa lên lau tóc. “Có muốn thử một chút không?” Hần đưa mắt nhìn bể bơi, nơi từ trước đến nay chỉ có mình hần độc chiếm, đây là nơi mà hần không hề muốn chia sẻ với bất kì ai, ngay đến cả Vệ Thần cũng không, nhưng cô gái này sớm đã trở thành ngoại lệ, cô nhảy xuống bể bơi của hần, lại là tự tử. Một lần hay hai lần không có gì khác nhau. Tô Lạc không ngừng lắc đầu, bước lùi về sau mấy bước, cô không muốn, cô sợ. “Em nhất gan...” Duệ Húc đưa tay còn động nước xoa nhẹ mái tóc cô, một câu nói nhỏ nhỏ, mang theo chút trêu đùa, lại có cảm giác đang che dấu sự dịu dàng sâu đậm, giống như một chú nhóc can đảm trong trái tim của quỷ, điều này thật đáng sợ. Không sợ bị thương, lại sợ tình yêu đối với vợ sao? Tô Lạc sững sờ, ngốc nghếch đi theo hần, đi về phía trước, rời xa khỏi bể bơi, cũng không tính là xa lắm, nhưng một câu nói kia, khiến sự ngọt ngào dâng lên trong trái tim cô, thậm chí có một cảm giác cực kì vui sướng. “Tốt lắm, đi ngủ thôi,” Duệ Húc ném chiếc khăn trong tay, trực tiếp kéo lấy tay Tô Lạc, nắm thật chặt, mặc kệ cô giãy dụa thế nào, không có khả năng thoát khỏi. “Tô Tử Lạc, chúng ta là vợ chồng,” hần thở dài một tiếng, không biết cô đang kiên trì cái gì, nếu đổi thành những cô gái khác, đã sớm chạy lên giường của hần, cô gái này, còn giãy dụa, điều kiện của hần so với Ôn Vũ Nhiên còn tốt hơn, bởi vì cho tới bây giờ hần sẽ không để cho chính mình phải hối hận vì những gì đã làm rồi sau đó mới lo lắng xoay chuyển tình thế. Tô Lạc giãy dụa một lúc cuối cùng cũng buông lỏng xuống, hai người đi lên tầng, Lê Duệ Húc vẫn không chịu buông tay cô, dẫn cô tới phòng của mình, nơi này vẫn như trước, không chút thay đổi, cũng với một nơi nào đó thật khác nhau, nơi này ngoài màu đen trắng và tro ra không có những màu sắc khác, phòng của hần với tính cách của hần quả là giống nhau. Lê Duệ Húc ngồi trên giường, Tô Lạc đứng trước mặt hần, tay hần vẫn nắm tay cô, không có buông, giữa hai người hần nên phát sinh chuyện gì đó, giống như lời hần nói, bọn họ là vợ chồng, nếu hần muốn sử dụng quyền lợi của người chồng,

cô cũng không có cách nào từ chối. Thân thể cô run rẩy, bàn tay bị hấn nắm ướt đầm mồ hôi. Cảm giác thân thể nhẹ bẫng, cả người bị hấn ôm trong lòng, sau đó lưng của cô dán trên giường, hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt mở lớn, khóe mắt đọng nước. Lê Duệ Húc hít sâu một hơi, " Tô Tử Lạc, chúng ta là vợ chồng, cùng giường chung gối là chuyện đương nhiên, còn có, không cần nhìn anh với ánh mắt như thế, anh không phải tội phạm cường gian." Hấn nói xong, đưa tay xoa nhẹ đôi lông mày đang nhíu chặt của cô, cô gái này đã đả kích thật lớn lòng tự tôn của hấn, hấn cũng không tin, cô và Vũ Nhiên chưa xảy ra chuyện gì, bọn họ đã là người yêu trong ba năm, ... Bây giờ trai gái đều rất thực tế, cô còn thẹn thùng sao? Bản thân hấn còn chưa từng được lên giường với gái trinh, nhưng, trái tim của hấn vì suy nghĩ này, cảm thấy có chút không thoải mái. "Ngủ đi," hấn cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán Tô Lạc, sau đó nằm xuống ôm cô nhắm mắt lại, giống như ôm một cái gối ôm vậy, không phải hấn không có cảm giác, nhưng hấn không muốn cố chấp, cũng không muốn cô không cam lòng, Lê Duệ Húc muốn phụ nữ nào mà chẳng được, không nghĩ sẽ phải đi ép buộc một cô gái, huống chi cô gái này còn là vợ của hấn. Thân thể Tô Lạc có chút cứng nhắc, hơi thở của hấn thỉnh thoảng sẽ chạm vào cô, cả tiếng thở của hấn, cô có thể cảm nhận sự tồn tại của hấn, một sự rung động mãnh liệt. Cô không ngừng nhúc nhích thân thể, hai người không phải chưa từng ôm nhau, nhưng cảm giác bây giờ quá chân thực, cảm nhận thời gian chậm chậm trôi qua. "Tốt lắm, ngủ đi", Duệ Húc đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ, giống như đang dỗ một đứa trẻ, Tô Lạc dần thả lỏng cơ thể, có lẽ vì quá căng thẳng nên khi buông lỏng bản thân, cô cảm thấy rất mệt. Cô cứ nghĩ mình sẽ không thể ngủ, nhưng khi dựa vào lòng người đàn ông này, cô thấy sự an tâm, nhất là mùi hương trên người hấn, một mùi hương thuốc lá quen thuộc, rất dễ chịu, không hề chán ghét. Một lúc sau, Duệ Húc mở mắt ra, nhìn cô gái trong lòng, ngón tay chạm nhẹ lên trán cô, phát hiện, cô có chút không thoải mái khê nhãn mặt nhíu mày, lại càng tiến sát vào trong lòng hấn. Kì thực ôm cô cũng không cảm thấy chán ghét.

132. Q.2 - Chương 40

Hấn đưa tay tắt chiếc đèn ngủ phía đầu giường, có lẽ đêm nay họ cũng sẽ ngủ thật ngon, đơn thuần là ôm nhau thôi cũng đã tra tấn hấn rồi. Hấn cười khổ một tiếng, Lê Duệ Húc hấn khi nào lại học được cạc kiem chế dục vọng... Nhưng, tất cả đều xứng đáng, cái hấn muốn... Là trái tim của cô gái này. Bóng đêm nặng nề, gió màu thu từ từ thổi, từng chiếc lá trên cây bắt đầu rụng, mùa đông đang tiến lại rất gần. Buổi sáng, ánh nắng mặt trời chiếu trên cửa sổ, nhưng vì có một bức rèm ngăn lại ánh sáng trong phòng cũng dịu hơn. Tô Lạc trở mình, cảm giác cả người không thể di chuyển. Cô mở mắt ra, ánh mắt màu trà rơi vào đôi mắt cô, cô khê chớp mắt, ngây người. "Lê Duệ Húc..." Bờ môi khê nhúc nhích, rất nhanh ánh mắt bị bóng đen bao phủ, một bờ môi nhẹ nhàng dịu dàng đặt lên môi cô, cô chỉ có thể bị động đón nhận, càng ngày càng như một thói quen, càng ngày càng không thể chống lại, thời điểm hấn ngang ngược cô không thể phản kháng, bây giờ khi hấn dịu dàng cô lại càng không thể. Cô cảm nhận trên đùi cô có vật gì đó đè lên, cứng rắn, nóng bỏng, sắc mặt cô ửng đỏ. Đột nhiên, cô khê cong người, muốn cách cái thứ kia xa xa một chút, dường như cô đã biết cái kia là cái gì... Cái kia của hấn... "Dường như em cũng biết. Bà Lê của anh ..." Lê Duệ Húc khê nhíu mày, không thềm để ý khát vọng của mình đối với cô, hấn không phải là thái giám, đương nhiên sẽ có cảm giác, ôm một cô gái cả đêm, cái gì cũng không có làm, nói ra, đoán chừng sẽ không có ai tin. "Xin lỗi..." Tô Lạc đặt hai tay trên lồng ngực hấn, toàn thân đỏ bừng. "Làm sao em lại dễ xấu hổ như vậy, cái này em chắc là phải không xa lạ chứ, đừng có nói với anh em vẫn là xử nữ..." Lê Duệ Húc ngồi dậy, trong lời nói lộ rõ sự tổn thương người khác. Trái tim Tô Lạc như bị ai bóp chặt một cái, cô cắn nhẹ môi, cũng không muốn giải thích, cho dù là cô là xử nữ, thì thế nào đây? Hấn đã nhận định như vậy, có giải thích cũng chẳng thay đổi được gì. Ôn Vũ Nhiên chính là vách ngăn lớn nhất giữa họ, cô để ý, còn hấn so với cô dường như còn để ý hơn. Tay họ vẫn nắm lấy nhau, nhưng trái tim của Tô Lạc một lần nữa khép lại, cô không muốn thể hiện sự thành tâm, vì cô không thể chịu nổi sự tổn thương một lần nữa. Đối với sự trầm mặc của Tô Lạc, Lê Duệ Húc nhíu chặt hàng lông mày, hấn khê mím môi, ở nơi không ai biết, lộ ra sự lạnh lùng đến đáng sợ. Trong tập đoàn Húc Nhật, Tô Lạc ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một cốc nước, mỗi khi cô cảm thấy mệt mỏi, đều tới nơi này để nghỉ ngơi, dù sao ở đây cũng không có người, nữ thư kí duy nhất ở đây, tất nhiên thời gian trước đã bị cảnh cáo, mặc kệ cô ấy có tốt đến cỡ nào, thân là thư kí riêng của Lê Duệ Húc, liền sẽ biết, cái gì có thể nói ra, cái gì cần phải giữ kín. Nếu không, cứ tự nhiên về

nhà sống bằng tiền dành dụm đi. “Có muốn ăn cái gì không, anh kêu người mang lên,” Lê Duệ Húc đi tới ngồi xuống cạnh cô, theo thói quen đưa tay xoa tóc cô. Biểu hiện của cô bây giờ khá tốt, cô gái này rất biết nghe lời, bình thường hẳn nói một cô sẽ không bao giờ nói hai, trong một số tình huống đặc biệt cô sẽ lấy hết can đảm trừng mắt nhìn hẳn, sau đó bản thân tự tìm lấy khó chịu. “Cái gì cũng được,” Tô Lạc uống một ngụm nước rồi nói, “Lê Duệ Húc,” đột nhiên cô kéo áo hẳn, “Em không ở lại đây có được không, dù sao bên ngoài cũng có rất nhiều nơi để em nghỉ ngơi, em thấy không có vấn đề gì cả,” Cô muốn thương lượng với hẳn, dù sao đây cũng là phòng của tổng tài, nếu bị người khác thấy được, cô cũng không biết phải giải thích thân phận của mình thế nào, đến lúc đó còn mang đến phiền phức cho hẳn. “Làm sao vậy, em cảm thấy việc em là vợ anh sẽ dọa người khác sao?” Tâm tình của hẳn vừa rồi còn rất tốt, vì một câu nói của cô trong nháy mắt liền biến mất. “Không phải,” Tô Lạc vội vàng lắc đầu, “Em chỉ sợ gây phiền phức cho anh,” cô cúi đầu, hàng lông mi dài khẽ động, cô biết hôn nhân của hai người không được để người khác biết, đây không phải là điều hẳn muốn sao? Cô biết thân phận mình không xứng với hẳn, cũng biết mình cần phải làm những gì... “Ngốc nghếch...” Trong lồng ngực hẳn có gì đó đang rung động, hẳn luôn luôn không phát hiện ra một chuyện, hóa ra, cô vẫn rất để ý. Hẳn ôm cô vào trong lòng, bàn tay đặt ở eo cô, “Em có biết vì sao anh không công khai hôn nhân của chúng ta?” Hẳn hỏi rất nghiêm túc, cũng là lần đầu tiên chủ động nói đến vấn đề này, hẳn biết nếu hẳn không chủ động hỏi, cô gái này cũng sẽ không chủ động nói. Tính cách của cô, hẳn đã hiểu ở vài phần. Tô Tử Lạc lắc đầu, trong mắt hiện lên sự bi thương... Cô là... Không xứng đi. “Không cần nghĩ lung tung,” Lê Duệ Húc xoa nhẹ gương mặt cô, “Anh không ghét bỏ em, nhưng thân phận bà Lê rất cao, kèm theo rất nhiều phiền phức, ví dụ như phóng viên, ví dụ như các buổi tiệc xã giao, em xác định em có thể đối phó được, anh nghĩ em hẳn đã quen với cuộc sống bây giờ, em chỉ cần biết anh là chồng em là được.” Ánh mắt màu trà nổi lên ý cười nhợt nhạt. Tô Lạc ngẩng đầu lên nhìn hẳn, trên mặt lộ rõ vẻ mơ màng, cô vẫn cho rằng, hẳn cảm thấy cô không xứng đáng nên quan hệ hôn nhân của họ mới được giữ bí mật, lại thật không ngờ chính là vì nguyên nhân này, mặc kệ hẳn nói sự thật, hoặc là nói dối, không thể không nói, cô bây giờ rất cảm động, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc. Đầu Lê Duệ Húc đặt lên tóc cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, chỉ là trong mắt hẳn hiện lên sự nhỏ nhen, ích kỷ. “Nếu em muốn công khai, hiện tại anh sẽ công khai.” Đột nhiên hẳn nói, Tô Lạc lắc đầu, “Không cần, như vậy cũng tốt lắm rồi, có lẽ em thực sự không thích hợp với cuộc sống như thế.” Như vậy chính là tốt nhất, mọi chuyện đều giữ nguyên hiện trạng, Tô Lạc nhắm mắt lại, thay đổi không nhất định là chuyện tốt, thân phận có thể nói lên cái gì, cô không sợ người khác, mà đang sợ... Chính mình. “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm,” nhìn ra sự cự tuyệt của Tô Lạc, Duệ Húc đứng lên, kéo tay cô, đi ra ngoài, thư kí nhìn thấy họ, chỉ nhìn thoáng qua sau đó cúi đầu, giả vờ như đang làm việc, nói thật đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tổng tài thân mật với một cô gái, đương nhiên cũng lần đầu tiên nhìn thấy có cô gái có thể lại gần được vị tổng tài lạnh như băng này. “Làm sao vậy, vẫn còn xem, có cái gì đẹp sao?” Một giọng nam hài hước truyền tới, cô thư kí vội vàng ngồi thẳng dậy, “Chào Phó tổng,” cô cố gắng nở ra nụ cười, bị bắt được, may mắn không phải là tổng tài, là phó tổng, cả tập đoàn Húc Nhật đều biết, phó tổng so với tổng tài dễ nói chuyện, dễ ở chung hơn.

133. Q.2 - Chương 41

“Được, tốt lắm,” Vệ Thần khẽ cười, hẳn ngoài cười nhưng trong không cười, hẳn tốt cái (P) a, Lê Duệ Húc coi hẳn giống như một chú chó vậy, giờ Húc đã có vợ, ăn toàn đồ ngon, còn Vệ Thần hẳn là một cu-li thật đáng thương. (P) : Cái mông Cu-li: Người khuôn vác, người giúp việc. “Phó tổng, tôi có thể hỏi anh một việc được không?” Thư kí cẩn thận hỏi, giọng nói xuống đến mức thấp nhất, dù người kia có đi rồi, cô vẫn cảm thấy rất lo sợ a. Vệ Thần khẽ nghiêng người, “Cô muốn hỏi thân phận của Tô Lạc?” Hẳn không cần đoán cũng biết cô muốn hỏi cái gì. “Vâng...” Thư kí vội vàng gật đầu một cái, phó tổng và tổng tài có quan hệ tốt như vậy, nếu hẳn không biết, thì còn ai biết nữa đây. Cô tò mò, thực sự rất tò mò. “Cô ấy là...” Vệ Thần cố tình nói lớn còn kéo dài giọng nói khiến cho cô thư kí như bị nghẹn trong cổ họng. “Cô hay là không biết thì sẽ tốt hơn ...” Vệ Thần gõ gõ xuống mặt bàn, người kia không muốn nói, hẳn cũng không thể nói ra được, tất cả do người kia quyết định, hơn nữa biết quá nhiều, đối với một cô thư kí là không có lợi, ngộ nhỡ bị truyền ra ngoài, hẳn cũng chẳng hay ho gì, hẳn còn không muốn nhìn bộ mặt âm u của Duệ Húc đâu. Nụ cười cương cứng trên mặt cô thư kí, phó tổng này, thật biết tra tấn người khác. Vệ Thần đi

ra ngoài, sờ bụng mình, hần cảm thấy đói bụng rồi, cũng phải đi ăn cái gì thôi. Lê Duệ Húc dừng xe trước một nhà hàng, hần là khách quen của quán này, có một chỗ ngồi độc quyền đặc biệt, ở đây khá ít người, môi trường lại rất tốt, hần tương đối hài lòng. Tô Lạc đi theo hần, tay vẫn bị hần nắm chặt, cô muốn rút bàn tay ra, nhưng chỉ cần khẽ động, hần lại cầm tay cô chặt hơn nữa, khiến tay cô sẽ bị đau. Cô đành để hần nắm lấy, kéo đi. Ngồi trước bàn ăn, tiếng nhạc Piano du dương vang lên khắp căn phòng, từng nốt nhạc truyền tới, động lòng người, ăn cơm ở đây, đôi khi chính là một sự hưởng thụ. Lê Duệ Húc gọi hai phần bò bít – tết, sau đó tạo nhả vắt chân lên đặt lên chân kia, hần đưa cô tay nhìn đồng hồ, còn một giờ nữa, hần còn rất nhiều việc phải làm, ngày trước chỉ có một mình hần, buổi chiều có thể không ăn cơm, còn bữa trưa hần sẽ qua loa cho xong chuyện, bây giờ có thêm một cô gái, không thể không nói, gần đây, thói quen sinh hoạt của hần đã thay đổi không ít. Lúc này, cửa mở ra... Một đôi nam nữ đi vào, hai người đều có vẻ bề ngoài ưu tú, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, trên gương mặt đeo cặp kính mắt tinh xảo, đằng sau cặp kính mắt đó là đôi mắt nhỏ dài, sắc nhọn, bờ môi hoàn mỹ khe hép hờ, hần một cô gái có dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình nóng bỏng. “Em muốn ngồi ở đâu?” Ôn Vũ Nhiên tự nhiên ôm Trữ San, hần biết hiện tại... Vợ hần rất xinh đẹp, đi tới chỗ nào cũng hấp dẫn ánh mắt của một đồng đàn ông, cho dù hần đối với cô cũng không có tình yêu, nhưng vợ của mình bị người khác nhìn như thế, là một người đàn ông hần vẫn cảm thấy không thoải mái. “Chỗ cũ đi.” Trữ San nhìn chung quanh một chút, đối với cửa hàng này rất hài lòng, đây là cũng là nơi cô thích nhất, hơn nữa luôn luôn ngoài ý muốn gặp được người quen. Khi nhìn thấy một người đàn ông, ánh mắt cô đột nhiên sáng ngời, khi nhìn sang cô gái bên cạnh hần, khóe môi khẽ nhếch lên, dường như, hôm nay vận khí bọn họ thật tốt. “Hình như chúng ta gặp người quen,” Cô càng sát lại trong lòng Vũ Nhiên, có chút khiêu khích nhìn Tô Lạc, hiện tại người đứng cạnh Vũ Nhiên chính là cô, cho nên cảm giác được sự tự cao tự đặc khó có thể lý giải. “Ai...” Ôn Vũ Nhiên nhìn theo hướng ánh mắt của cô, nhìn thấy một cô gái đang cúi đầu, thân thể hần cứng lại, cảm giác này, là cô ấy, là Lạc Lạc, mà bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông khác. Lê Duệ Húc. Vì sao bọn họ lại ở đây? Hai người cũng đồng thời nhìn thấy Trữ San và Vũ Nhiên. Thật sự không biết là duyên phận gì, hay đây chính là nghiệt duyên. “Chúng ta đi thôi, Nhiên, chúng ta cũng đâu phải là người xa lạ.” Tề Trữ San nhìn vẻ mặt trầm mặc của Vũ Nhiên sau đó đi lên trước, cái cô cần chính là như vậy, gặp mặt tình địch, quả nhiên máu nóng nổi lên, cô cười càng thêm xinh đẹp, bộ đồ Channel mới nhất trên người khiến thần thái cô càng động lòng người, giống như một cô gái đang ngập tràn hạnh phúc, so sánh với bộ dạng thiếu dinh dưỡng của Tô Lạc, cô biết được mình nắm được bao nhiêu phần thắng. Bờ môi màu hồng nhạt cong lên thật xinh đẹp, cô dịu dàng cười. “Húc, thật tình cờ, cô cũng ở đây sao,” bọn họ là người quen, đương nhiên không cần câu nệ, còn cô gái kia, chẳng phải cũng là người quen sao? Ôn Vũ Nhiên bị động để cô kéo tới, sắc mặt lạnh lại, trầm mặc nhìn Duệ Húc chằm chằm, hai nam nhân đối mặt nhau, cả hai đều lạnh lùng nhìn đối phương. Tô Lạc cúi đầu, nở nụ cười chua xót, lại gặp nhau. Bây giờ cuộc sống của cô đã hạnh phúc, đã tốt lắm rồi. Cô cảm giác bàn tay của mình bị nắm chặt, hần dùng sức như muốn bóp nát xương cốt cô ra. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Duệ Húc, hần đang tức giận cái gì, tức giận vì ngẫu nhiên gặp phải mối quan hệ liên quan tới cô ư? Khóe môi Duệ Húc hiện lên nụ cười lạnh. “Đúng vậy, lại gặp mặt rồi,” đương nhiên những lời này hần nói đối với Trữ San, còn với Vũ Nhiên, không có xúng. “Nhiên, chúng ta ngồi đây ăn được không?” Tề Trữ San dịu dàng kéo tay Vũ Nhiên, chính là muốn để cho người khác chứng kiến sự ân ái của họ, cô cũng không phải không biết, có một người đàn ông ánh mắt luôn hướng về một phía, không để cho người khác phát hiện trong ánh mắt có quá nhiều cảm xúc, còn có tia mắt mát hiện lên trên mặt. “Tùy ý.” Ôn Vũ Nhiên mặc cho vợ mình lôi kéo, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Tô Lạc, cảm giác vô cùng mỉa mai, bọn họ thành hai đôi, quá đủ đặc sắc, trong lúc này, Vũ Nhiên lại cảm thấy hận, nếu không phải bọn họ đột ngột chia cắt hần và Tô Lạc, hôm nay tất cả đã không thành cái dạng này. Đương nhiên Duệ Húc thấy được vẻ không cam chịu trong mắt Vũ Nhiên, một người đàn ông muốn buông tha ột cô gái là chuyện rất đơn giản, nếu, hần không chịu buông, như vậy hần quá cố chấp rồi. Hần lạnh lùng cười, “Ôn tiên sinh hình như rất hứng thú với bạn gái tôi?” Hần buông tay Tô Lạc, mà bây giờ Tô Lạc lại biến thành ngồi nổi lớn nhất giữa hai người. Khóe môi Tô Lạc khẽ động, không ai nhìn thấy sự đau xót trong mắt cô, dường như, trên đời này cô vốn không nên tồn tại. Nếu như không có cô, như vậy mọi thứ đều ổn. Bọn họ và cô.

134. Q.2 - Chương 42

“Quan hệ của chúng tôi, Lê tiên sinh không phải là không biết, xem ra, Lê tiên sinh khá là thích nhận những thứ đồ người khác không cần nữa?” Vũ Nhiên lạnh lùng nói mang theo sự mỉa mai, vẻ mặt Duệ Húc vẫn thâm sâu khó lường. Đôi mắt Tô Lạc mờ đi, nụ cười trên môi cũng rơi xuống. Hóa ra, trong mắt hắn, cô chỉ là một cô gái bị dùng qua... Đây là người đàn ông mà cô yêu những ba năm qua, rõ ràng cô không sai, nhưng vì sao cho tới bây giờ, tất cả lỗi sai đều do cô. Sau khi nói xong, Ôn Vũ Nhiên mới phát hiện mình đã nói những gì, hắn muốn nói câu xin lỗi nhưng lại không thể mở lời. Hắn dùng lực nắm chặt bàn tay, sau đó đột nhiên đứng lên, “Tôi còn có việc, tôi đi trước, mọi người cứ ăn từ từ.” Hắn kéo tay Trữ San, không để ý cô có đau hay không.... Trong mắt Duệ Húc thoáng qua một tia cay nghiệt. Hắn nhìn chằm chằm Tô Lạc đang cúi đầu, ánh mắt màu trà, sự u ám che đi, bao phủ toàn bộ con người hắn, người đàn ông quá thâm trầm khiến người khác không thể đoán được. Sau đó xung quanh lại yên tĩnh trở lại, Tô Lạc ngẩng đầu lên, cô nhìn về phía cánh cửa đang đóng. Trong mắt sự mờ mịt lung nhàn nhạt. Lúc này, bỗng bàn đã mang đồ ăn lên, nhưng bữa ăn này, đối với bọn họ mà nói, đã trở thành vô vị, một người đang suy nghĩ, một người đang nhìn, tâm tư đã không còn ở đây. Lê Duệ Húc lái xe với tốc độ rất nhanh, đi được một nửa quãng đường, kết một tiếng, xe đột nhiên dừng lại, nếu Tô Lạc không cài dây an toàn, đã sớm bị đập vào cửa kính ở trước. “Xuống xe, tự mình đi về.” Giọng nói Duệ Húc thản nhiên truyền tới, không biết có phải do tức giận, hắn toát lên lạnh giá không người nào dám tới gần, bờ môi cô khẽ động, cuối cùng cũng không nói ra tiếng nào. Bởi vì, cô không có gì để nói. Chân của cô vừa mới đặt trên mặt đất, chiếc xe kia cũng vụt đi nhanh chóng, để lại cô, con đường phía trước còn dài, vẫn phải tự dựa vào đôi chân của bản thân thôi. Cô nhìn về phía trước, cứ đứng ở đó thật lâu. Cô đi thẳng về phía trước, ngoài trừ đi, cô không thể nghĩ được biện pháp nào khác, cứ như vậy từng bước một, cô dùng đôi chân của mình đi về nhà riêng của hai người, người đàn ông kia khi nóng khi lạnh, cô không biết phải đối mặt với hắn như nào. Đưa tầm mắt nhìn, nhìn con đường phía trước, dường như có điểm dừng, sắc trời đã ngả về chiều. Có khi, một người đi trên một con đường, nhìn chính những gì mình đã đi qua, giống như cả một cuộc đời, có lẽ đây cũng là cái Tô Lạc cần. Cô nhẹ nhàng hít hít cái mũi của mình, cảm giác tủi thân, nhưng lại chỉ có chính mình phải thừa nhận, từng chiếc đèn đường được bật lên, ngẫu nhiên bên cạnh cô những đôi tình nhân, những cặp vợ chồng đi qua, cô thực sự rất hâm mộ họ, cô hiểu được, cô chưa bao giờ được hưởng thụ cảm giác này, chỉ đơn giản là đi tản bộ, đối với cô cũng trở thành một sự xa xỉ, những thứ cô cần thực sự rất đơn giản, vậy mà không cách nào có được. Tại sao chứ? Ánh mặt trời đã tàn dần, cô vẫn đi về phía trước, ánh đèn đường nhàn nhạt chiếu lên mặt cô, có chút mơ màng lại có một sự thê lương không nói lên lời. Không biết bây giờ là lúc nào, người đi trên đường càng ngày càng ít, cô cứ mãi đắm chìm giữa suy nghĩ của chính mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, cô phát hiện mình đi vào một con đường nhỏ không có người, quá yên lặng, khiến cô muốn rời khỏi đây nhanh một chút... Cô bước đi nhanh một chút, còn tự mình trách, sao lại đi vào con đường như vậy, cô sợ tối, sợ nhất là màn đêm quá yên tĩnh. Cô chỉ cần đi nhanh qua là được rồi, sẽ an toàn thôi, nhưng có một số việc hàng ngày không xảy ra lại đúng lúc này phát sinh. Phía sau cô xuất hiện liên tiếp tiếng bước chân, thậm chí như đang cố tiếp cận gần hơn, cô khẽ cắn môi, đi nhanh hơn nữa, bước chân vội vàng, nhưng mặc kệ cô có như thế nào, nước chân đằng sau cô càng ngày càng gần cô. Cô dùng sức nắm chặt chiếc túi nhỏ, không dám quay đầu lại, trên người của cô cũng không có nhiều tiền, trang sức lại càng không có, nhưng giữa đêm tối, trái tim của cô không ngừng sợ hãi... “A..Ha ha...” Một tiếng cười giống như ma quỷ vang lên, trái tim của cô đột nhiên co rút, thiếu chút nữa là ngừng thở. Cô chạy nhanh về phía trước, ánh mắt nhìn về phía ngọn đèn đằng trước, chỉ còn một chút nữa thôi, một chút nữa thôi. Đột nhiên tay cô bị giữ chặt, giống như bị một thứ bẩn thỉu bám lấy, sắc mặt cô trong nháy mắt trắng bệch, đôi môi cô không ngừng run lên. Quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông với ánh mắt tà ác, ước chừng là một người hơn hai mươi tuổi, đầu tóc nhuộm vàng, vẻ mặt không đứng đắn, nhìn qua đã biết không phải người tốt. “A, cô em lớn lên cũng rất được nha, hôm nay vận khí không tệ à?” “Không...” Tô Lạc sợ hãi lùi lại, miệng bị người đàn ông dùng sức bịt lại, cô muốn giãy dụa, nhưng không thể đấu lại sức lực của người này, tiếng hét của cô bị giữ lại trong cổ họng, cả người bị dón vào bức tường lạnh giá, hắn như một con rắn, gât gao quấn lấy cô, trên mặt cô tràn ngập thống khổ tuyệt vọng. Cô biết, lần này cô thực sự xong rồi. “Xin lỗi...” Cô nhắm chặt mắt lại, không biết lời xin lỗi này giành cho ai... Truyền tới bên tai cô là tiếng quần áo bị xé rách, cô tuyệt vọng nhắm chặt mắt, nếu bây giờ cô có thể chết thì thật tốt, nhưng cô đến quyền chết cũng chẳng có. Số mệnh của Tô Tử Lạc cô cũng chỉ được có như thế thôi sao? Thân thể cô co rúm lại, cảm giác phần da bị lộ ra ngoài lạnh như băng, cô ngẩng đầu nhìn những đốm sao nhỏ trên trời, cho tới khi một bàn tay đặt lên người cô, ánh mắt u tối lại bị che phủ bởi lớp sương mù... Không cần, không

cần phải đối với cô như thế, cô trù bản thân ra đã không còn gì nữa, thật sự cái gì cô cũng không có... Chỉ là không có người nghe được lời thỉnh cầu của cô, cũng không có ai có thể tới cứu cô... “Cứu cứu tôi... Cứu cứu...” Trong miệng cô không ngừng truyền ra những tiếng khóc kêu.... Lại bị những tiếng động hòa tan.

135. Q.2 - Chương 43

“Lê Duệ Húc... Lê Duệ Húc... Cứu cứu em...” Cô định đưa tay lên, muốn đẩy cái gì đó ra xa, chỉ nghe được hơi thở như bắn, ghê tởm, quá ghê tởm... Mau để cô... Chết đi... Chết đi... Lại tiếng quần áo bị xé rách vang lên, một lần nữa nhắm mắt lại, lúc này cô sống không bằng chết... Không biết khi nào thì, trên người của cô phát ra những tiếng kêu đau đớn, sau đó thân thể bắn thiu kia buông lỏng cô ra... Cô dán chặt vào tường trượt xuống, quần áo trên người đã bị xé rách hết, không thể che được làn da trắng nõn của cô... “Tô Tử Lạc... Tô Tử Lạc...” hơi thở mang theo vị thuốc lá lan tỏa đến người cô, sau đó một bàn tay không ngừng vỗ vào mặt cô, cả thân thể cô co rúm lại... Một tiếng thét chói tai vang lên... “Không cần... Buông... Buông ra...” Tiếng kêu thê lương, có thể nhìn ra cô đã bị kinh sợ đến mức nào, cả người giãy dụa, gào thét. “Tô Tử Lạc, là anh...” Một giọng nói mang theo sự tức giận còn có sợ hãi, ánh mắt u ám nhìn người đàn ông bị hấn đánh ngã đang nằm trên đường, trong mắt sự cay nghiệt giết người, giống như một ma quỷ trong bóng đêm, hấn đưa chân đạp mạnh, tên kia không kịp phản ứng, đầu bị đập vào tường, sống hay không đã là một việc khác. Giọng nói này thật quen thuộc, mùi hương này thật quen thuộc.... Cuối cùng cô cũng ngừng giãy dụa, vươn tay ôm chặt người đàn ông này, thời khắc này, cô cảm thấy cô thật may mắn. Thật là may mắn, trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, cô... Còn sống. “Lê Duệ Húc.... Chồng ...” Giọng nói cô khàn đặc thật đáng thương, cổ họng cô thật khó chịu. “Đúng, là anh, Tô Lạc, anh ở đây. Không có việc gì, ngoan....” Lê Duệ Húc ôm chặt cô gái trong lòng, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó cẩn thận bế cô đứng dậy, tên kia nằm trên mặt đất nhìn thấy hấn, cả người vội vàng thu lại, ánh mắt Duệ Húc như muốn phá hủy mọi thứ, thật tàn khốc. Hấn nhìn thoáng qua cô gái đang nhắm chặt đôi mắt ở trong lòng, gờ chân đạp thật mạnh lên bụng dưới của tên đó, chỉ cần lui xuống một chút nữa, có thể tên này đã bị tuyệt tự. Hiện tại, Duệ Húc rất muốn làm như vậy... Hấn cười lạnh một tiếng... Tiếng cười vang lên khiến tên kia co rúm người, không thể nào tưởng tượng được, rốt cuộc hấn đã chọc phải một người đàn ông đáng sợ như thế nào. “Em muốn về nhà, muốn về nhà...” Cô gái trong lòng thỉnh thoảng lại thốt ra những từ thống khổ vô nghĩa, Lê Duệ Húc rút chân lại, đi về phía trước, thân thể cao lớn có chút căng thẳng, cơ bắp căng cứng lên. Sau khi thân ảnh kia rời đi, kẻ vẫn nằm trên mặt đất mới lồm cồm bò dậy... “Lão... Lão Đại...” Hấn ôm bụng mình, liên tục rên rỉ, Một người đàn ông từ chỗ tối đi ra, hấn đi qua, ngồi xổm xuống, một bộ chỉ tiếc rên sát không thành thếp. “Ta nói, Tiểu Lục, yêu cầu cậu diễn, cậu cũng không cần phải... Sao, cậu không nghĩ muốn diễn giả thành thật đó chứ? Người đó chỉ muốn cậu dọa cô gái kia, cậu xé quần áo của người ta để làm gì, cậu có biết hay không, người đó thiếu chút nữa cho cậu tuyệt tự luôn.” Người có tên là Tiểu Lục ho khan một tiếng, “Em đâu có biết, diễn không phải làm như thật sao? Trong ti vi đều diễn như vậy mà, ai biết người đàn ông kia lại có chuyện gì, cho chúng ta đi dọa cô gái kia, rồi lại chính mình đi cứu cô ta?” “Có người đàn ông nào lại để người khác đi cưỡng hiếp vợ hấn”, tuy là một người đàn ông không tốt chút nào, nhưng cô gái kia gọi là chồng, hấn nghe được. Thật là một đôi vợ chồng kì quái. “Bụng của tôi...” Tiểu Lục rên rỉ một tiếng, hấn đây là đang làm việc quên mình để kiếm tiền a. “Cậu quản người ta làm cái gì? Kẻ có tiền, thật là kì quái. Ở bên ngoài bọn họ đều có ba hai, bà ba, đây đều là chuyện thông thường, tiền nhiều như vậy, rảnh rồi không có việc gì làm..., này cho cậu...” Người đàn ông rút ra một cọc tiền lớn từ trong túi. “Tiểu Lục, chúng ta cũng không thiệt. Cú sút vừa rồi cũng đáng lắm, người này thật hạo phóng, số tiền này đủ để chúng ta tiêu xài nhiều năm.” Gương mặt Tiểu Lục đầy đau khổ, tiền này là tiền của lòng dạ hiểm độc, có thể tiêu xài thoải mái sao? Con đường nhỏ tối om thỉnh thoảng truyền tới tiếng rên rỉ đau đớn... Không có ai biết, nơi này vừa xảy ra chuyện gì, có lẽ, ngày hôm nay qua đi, có rất nhiều thứ trong cuộc sống đã thay đổi, đến cả số mệnh của bọn họ cũng bắt đầu một vòng quay mới. Sắc mặt Duệ Húc luôn u ám, thỉnh thoảng hấn nhìn cô gái trong lòng mình, cho dù đã vào trong xem cô vẫn nắm chặt quần áo, thân thể không ngừng run rẩy, Lê Duệ Húc mím chặt môi, hấn đưa tay chạm nhẹ vào mặt Tô Lạc cũng có thể cảm nhận cô đang thu người lại. “Xin lỗi...” Gương mặt hấn chạm vào mặt cô, trong mắt hiện lên tia phức tạp, “Bà xã... Xin lỗi...” Giọng nói của hấn bớt đi sự lạnh lùng, nhiều hơn đó là sự vô lực... Tô Lạc

vươn tay, ôm cô hẳn, không ngừng lắc đầu, không biết ý cô muốn nói là mình không có việc gì, hay đang nói cho hẳn biết, cô không trách hẳn. Xe đi rất nhanh, dọc theo đường đi, Tô Lạc đều dựa sát vào người Duệ Húc, hẳn đã cứu cái mạng nhỏ của cô, nếu như không có hẳn, hiện tại cô đã sụp đổ. Chuyện như vậy, đối với cô mà nói, thực sự rất đáng sợ. Ánh đèn sáng choang trong biệt thự nhà họ Lê, bên ngoài hồ bơi, từng cơn gió thổi làm sóng nước lăn tăn. Trong phòng Duệ Húc, hẳn cẩn thận kéo lại quần áo của Tô Lạc, làn da trắng nõn vì giấy dựa mà biến thành màu xanh tím, cho dù hẳn có tiếp tục hận, cũng không nghĩ có người dám tổn thương thân thể của cô. Bọn hẳn dám.... Chính hẳn còn không nỡ tổn thương cô, bọn hẳn lại dám tổn thương cô như vậy. Hẳn nắm chặt tay thành quyền, rất nhanh nghe thấy được tiếng khớp xương kêu lên kèn kẹt. “Lê Duệ Húc...” Tô Lạc nhớ kỹ tên của hẳn, thân thể rúc vào lồng ngực của hẳn, chỉ nơi này cô mới cảm thấy không sợ hãi, cũng chỉ có nơi này.... “Không phải sợ, không có chuyện gì, anh ở đây.” Hẳn nhẹ nhàng hôn bờ môi cô, ở khóe môi cô cảm nhận được mùi hương của máu, rất khó chịu, cũng rất khó nhin. “Có phải em rất bẩn không? Lê Duệ Húc...” Tô Lạc nhìn vết thương trên cánh tay, không thể nào quên được người kia đã sờ vào người cô, cô đưa tay đặt lên cổ, cảm giác ghê tởm, quá ghê tởm...

136. Q.2 - Chương 44

“Lúc ấy em đã nghĩ, nếu lúc đó em chết đi thì thật tốt, nhưng anh biết không, em rất yêu tính mạng của mình, cho dù cuộc sống có vất vả thế nào, em đều mong có thể sống sót, bởi vì, em còn chưa tìm được gia đình của mình.” Trái tim Duệ Húc như bị một vật nhọn đâm vào, cảm giác đau đớn không thể diễn tả được, hẳn đặt một nụ hôn lên trán cô, ánh mắt mờ mịt, ẩn chứa sự đau thương cùng ấy nấy, rất ít khi hẳn phải hối hận, nhưng lúc này đây, dường như hẳn đã biết cảm giác hối hận là như thế nào. “Lê Duệ Húc, có phải em rất bẩn không?” Cô dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, cô cảm thấy mình thật bẩn, nghĩ lại khi bị bàn tay đó chạm vào người, cô không muốn bị nó ám ảnh cả đời. “Không, em vẫn là Tô Tử Lạc trước đây, không bẩn, không hề bẩn,” tay hẳn nhẹ nhàng vỗ về gò má vẫn còn lộ ra sự lãnh lẽo của cô, giọng nói bình ổn không ngừng truyền tới, hàng lông mi dài khẽ động giọt nước mắt từ từ chảy xuống, nếu như tối nay không có hẳn, có thể Tô Lạc cô đã phải xuống địa ngục. “Tử Lạc, bà xã...” Lê Duệ Húc nhìn chằm chằm giọt nước ở khóe mắt cô, trái tim hẳn như bị bóp nghẹn, cả người cúi xuống, đặt đôi môi mình lên đôi môi lãnh lẽo của cô, một nụ hôn dịu dàng nhất của hẳn giành cho cô, không biết là cô đáng thương, hay hẳn cảm thấy hối hận, lúc này đây, nụ hôn của hẳn không có bất kì sự xâm lược nào. Hẳn như đang an ủi cảm xúc của cô, dùng thân thể, dùng đôi mình, dùng cả đôi tay của chính mình. “Anh sẽ nói cho em biết, em không hề bẩn,” Ở trong mắt Lê Duệ Húc, cô vĩnh viễn là một Tô Tử Lạc trong sạch nhất. “Ông xã...” Tô Lạc ngẩng đầu, mờ mịt, chỉ là một từ xưng hô lại ẩn chứa nhiều tình cảm như vậy, cô gắt gao ôm cổ hẳn, nước mắt không ngừng rơi xuống, rất nhanh liền bị nụ hôn của hẳn làm cho biến mất. “Ừ, anh ở đây, bà xã...” Lê Duệ Húc đặt cô nằm lại trên giường, cả người hẳn đè lên thân thể cô, người cô thật nhỏ, dường như một bàn tay của hẳn cũng có thể bóp nát cô. Môi của hẳn không rời khỏi đôi môi cô và tay cô cũng không rời khỏi cổ hẳn... “Ông xã...” Tô Lạc cảm nhận được sự vuốt ve của hẳn, cảm nhận được thân thể nóng bỏng của hẳn, cô lại không cảm thấy ghê tởm, chỉ có cảm giác lo lắng, thân thể lạnh lẽo của cô cũng bắt đầu nóng lên. Lê Duệ Húc ôm thật chặt cô gái trong lòng, có một số cảm giác tưởng chừng đã mất từ lâu nay lại xuất hiện. Đêm nay, giữa họ sẽ phát sinh chuyện gì. Khi thân thể hai người không có gì ngăn cách dính sát vào nhau, quần áo của hẳn vương vãi trên mặt đất, còn cả bộ quần áo đã bị xé rách không nhìn ra hình thù. Cả người Tô Lạc khẽ run rẩy, hơi nước trong mắt càng dày, giống như muốn thoát khỏi, Lê Duệ Húc tiếp tục hôn môi cô, nụ hôn nồng cháy khiến đôi môi cô sưng đỏ, cô cố gắng hít thở, không ngăn cản mà cô cũng không muốn ngăn hẳn lại. “Em nguyện ý sao?” Trán hẳn đặt trên trán cô, cơ thể căng lên như một cây cung, nếu như là cô gái khác, hẳn đã đánh nhanh thắng nhanh, trực tiếp tiến công sau đó rời đi, hẳn chưa bao giờ đặt tình cảm trên người phụ nữ, cô là người đầu tiên. “Vâng...” Tô Lạc nhẹ nhàng gật đầu, từ từ nhắm mắt lại. Phía dưới của Duệ Húc nóng như một ngọn lửa đốt cháy cả cánh đồng, khiến Tô Lạc không chịu được run rẩy sợ hãi, cho tới khi cô cảm giác được hai chân mình bị tách ra, sự kích thích đột ngột này khiến cho thân thể cô không khỏi vặn vẹo, toàn thân cô đã bị hơi thở nam tính bao quanh, đôi mắt Duệ Húc dần dần bị dục vọng che lấp, không còn sự lạnh giá âm u như băng nữa mà lại như đang ở giữa những đốm lửa, trong đêm đen, ánh mắt hẳn hấp dẫn khiến người khác mê muội,

thieu đốt tất cả đam mê cháy bỏng. “Đau...” Khi thân thể hắn chìm xuống, Tô Lạc cảm thấy cả người như bị xé rách, cô cắn chặt môi dưới, thật sự là rất đau. “Xin lỗi, anh sẽ cẩn thận hơn...” Lê Duệ Húc có thể cảm nhận rõ mình đã phá tan một lớp màng mỏng manh, trong lòng hắn có sự vui sướng, thân thể của cô chưa bị bất kì kẻ nào động vào, ngay cả Vũ Nhiên cũng chưa từng, hắn cũng không phải để ý cô có phải xử nữ hay không, nhưng khi biết cô chỉ thuộc một mình hắn, sự thỏa mãn này khiến hắn còn hưng phấn hơn cả khi kí hợp đồng với hàng triệu doanh nghiệp, đã lâu lắm rồi hắn chưa có được cảm giác như thế. Bên ngoài mặt nước trong bể bơi vẫn rung động theo làn gió, ánh đèn soi xuống lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời... Xuyên qua bức rèm giữa đêm đen, mơ hồ có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, còn có tiếng nỉ non khe khẽ của người phụ nữ... Trong đêm đen... Sự thân mật trở nên xinh đẹp vô cùng. Thời gian qua đi, mọi thứ dần dần an tĩnh. Gió từ bên ngoài thổi bay một góc rèm, ánh nắng dịu dàng chạy vào phòng. Bên trên chiếc giường gỗ lớn xa hoa, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ... Ánh mặt trời dừng lại trên gương mặt trắng nõn của cô, Tô Lạc đưa tay che đôi mắt, đây là một thói quen chung, cô từ từ mở mắt ra, cảm thấy cả người đều rất mệt, nhất là giữa hai chân của cô, cảm giác đau đớn yết ớt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đã ôm cô ngủ cả một đêm, trên mặt xuất hiện hai đám mây hồng. Cô không quên đêm qua giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới sẽ làm chuyện thân mật giữa nam nữ như thế, nhưng cô không hối hận, một chút cũng không hối hận vì đã giao thân thể của mình cho hắn. Mắt Duệ Húc vẫn nhắm nghiền, sự sức bén ngày thường đã không còn, đằng sau sự lạnh khốc hàng ngày là một người có trái tim dịu dàng. “Ông xã...” Môi của cô khẽ mở, cảm giác sự rung động của trái tim thật rõ ràng, bởi vì tên gọi này, cũng bởi vì người đàn ông này. Cô cẩn thận kéo chiếc chăn ra khỏi người, trên người cô đã được mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trong mơ hồ, cô nhớ chính mình không chịu nổi sự nhiệt tình của hắn cứ thế mê man trải qua, những chuyện về sau, cô không thể nhớ rõ. Cô biết, bộ quần áo này là hắn thay cho cô, như vậy thực sự đủ rồi, quá đủ rồi. Cô cẩn thận đứng lên, chân vừa chạm đất, toàn thân như muốn rời ra từng mảnh, cô cúi đầu, kéo chăn đắp lại cho Duệ Húc, sau đó mới đi ra ngoài... Khi cánh cửa đóng lại, người đàn ông nằm trên giường khẽ nhú mồm, nửa đêm hắn mới ngủ, đương nhiên là rất mệt mỏi. Lê Duệ Húc nhú chặt mồm, hắn đưa tay sờ soạng bên cạnh, nhưng chỉ chạm vào đệm và không khí. Đột nhiên hai mắt mở lớn, hắn nhìn thấy bên cạnh đã không có ai, chiếc chăn được đắp cẩn thận trên người hắn. Cô gái này, Lê Duệ Húc không vui ngồi dậy, ăn hắn sạch sẽ rồi liền đi luôn. Hắn đứng lên, không thèm để ý bản thân không có mảnh vải che, hắn đi vào trong phòng tắm, chuẩn bị đi tắm một chút cho thoải mái, chờ khi hắn đi ra lại trở về là con người thờ ơ lạnh lùng khiến người khác không dám lại gần.

137. Q.2 - Chương 45

Hắn nhìn chiếc đồng hồ trên tay, hắn biết hiện tại hắn có thể tìm cô vợ nhỏ bé đáng yêu ở đâu, nhà bếp. Đứng ôi, chính là nhà bếp. Hắn xuống tầng, nghe được âm thanh nấu nướng vang lại, hắn khẽ nhú mồm, hình như thân thể cô vẫn tốt lắm, hắn có chút hối hận đêm qua đã buông tha cô quá sớm, tuy cô khá gầy, nhưng dáng người cũng rất được, không thể không nói, rất ít khi hắn ở trên người phụ nữ lại mất hồn, đêm qua là lần đầu tiên, như muốn gắn kết cô với bản thân mình, thầm nghĩ yêu cô, yêu thân thể cô... Nghĩ tới đây, bản năng đàn ông lại trỗi dậy trong hắn. Hắn đi tới, đứng ở cửa nhìn cô gái đang làm thức ăn, trước đây hắn luôn cho rằng phụ nữ ở trong nhà bếp rất bẩn, rồi mùi dầu, mùi khói lưu lại khiến cho hắn cảm thấy không được thoải mái, nhưng Tô Lạc lại không như vậy, trên người cô luôn có một mùi hương dịu dàng, sạch đẹp. Cô cũng đã chứng minh với hắn, cô thực sự rất sạch sẽ. Hắn đi vào, ôm lấy eo cô từ phía sau. Tô Lạc giật mình, thiếu chút nữa làm rơi con dao đang cầm trong tay xuống. Độ ấm từ thân thể người đàn ông lan ra da thịt coo, mang theo sự rung động không thể diễn tả. “Đau không?” Lê Duệ Húc nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, câu hỏi này thật khiến người khác mặt đỏ tim run. Đau? Một lúc say Tô Lạc mới hiểu hắn nói đau là cái gì... Cô nhẹ nhàng lắc đầu, thực ra cũng không đến mức như thế, chỉ là cảm thấy không thoải mái. Duệ Húc kéo cô một chút, ôm chặt cô trong lòng, Tô Lạc cảm giác được một vật cứng rắn chạm vào lưng cô, cả người không tự chủ được khẽ run rẩy, hiện tại không phải hắn... “Oh...” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười bình thản, cảm cô bị hắn nâng lên, “Bà xã, em sẽ không cho rằng chồng em chỉ cần một đêm chứ,” hắn nhẹ nhàng hôn đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó vỗ nhẹ vào mặt cô,

“Em yên tâm, buổi sáng hôm nay anh sẽ không chạm vào em, em đã quá mệt rồi.” Hấn biết trải qua đêm đầu tiên, phụ nữ nhất định sẽ rất khó chịu, cho nên, sáng sớm nay hấn đã xác định buông tha cô, nhưng cũng chỉ là buổi sáng nay thôi, sau này hấn nhất định sẽ không để bản thân phải chịu đựng. Hấn đi ra ngoài, tay Tô Lạc vẫn nắm chặt vạt áo mình, để nhận ra cô đang rất khẩn trương. Cô vẫn không quen hấn như thế, cô lại đi hi vọng hấn lạnh lùng giống như trước kia, bây giờ hấn, nói thật, khiến cô, không thể từ chối. Trái tim trong lồng ngực cô như muốn nổ tung, vì hạnh phúc mà nhảy tung tung... Gương mặt cô theo thói quen nở nụ cười hạnh phúc. Trong phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Húc Nhật, cuối cùng Duệ Húc cũng chịu buông tha cho cô gái trong lòng, hấn đã khiến cho đôi môi cô sưng đỏ rồi, Tô Lạc khẽ chớp mắt, hai tay nắm chặt lấy áo hấn, cô dựa vào ngực hấn, từ từ hít thở. “Mệt mỗi...” Lê Duệ Húc đưa tay đặt lên mặt cô, hấn nhìn ra được sự mệt mỏi trên gương mặt cô, bây giờ cô thực sự mệt chết đi được, dù sao đêm qua cô cũng bị sợ hãi như vậy, sau lại bị hấn lấn qua lấn lại đến nửa đêm, người cô nhỏ nhắn như vậy, có thể không mệt mỗi được sao? Hấn đứng lên, ôm cô gái trong lòng đi vào một căn phòng nhỏ, trong phòng làm việc của hấn có một gian phòng nhỏ, đôi khi công việc quá nhiều, hấn sẽ nghỉ ngơi tại đây, đương nhiên cũng có tác dụng ột số chuyện khác, nhưng hấn không thích trên giường mình có mùi hương của phụ nữ, cho nên đôi khi hấn đều giải quyết ở ngoài, có khi ngay trên bàn làm việc. Hấn không nghĩ sẽ ôm Tô Lạc đặt lên giường của mình, còn giúp cô đắp chăn cẩn thận, Tô Lạc cố gắng mở đôi mắt nhấp nhem ra. “Em còn có công việc chưa làm xong,” cô muốn ngồi dậy, lại bị Duệ Húc ấn nằm xuống. “Công việc của em chính là nghỉ ngơi... Hiểu chưa?” Duệ Húc ra lệnh cho cô, “Em là người làm việc cho anh, bây giờ ông chủ nói, không cần em.” Hấn lãnh đạm nhíu mày, cô gái này có phải thích đối địch anh? Hấn hừ một tiếng, đứng lên. Lại bị Tô Lạc kéo lại. “Xin lỗi.” Tô Lạc nhỏ giọng nói, cô giống như lại chọc tức người này. “Ừ...” Lê Duệ Húc nhìn tay cô, sau đó đưa tay nắm lấy tay cô, “Nghỉ ngơi cho tốt, anh ở bên ngoài,” Hấn còn đặt tay cô vào trong chăn, không nhìn được lại hôn đôi môi cô, hòa vào cô, không thể không nói, nụ hôn của cô thật tuyệt, thực sự rất ngọt. “Gọi tên anh, Tô Lạc,” cuối cùng Duệ Húc cũng rời khỏi môi cô, cảm nhận hơi thở dồn dập của cô, ánh mắt mơ màng, hấn thực sự muốn bắt nạt cô ngay tại đây, nhưng tương lại còn dài, hấn có nhiều thời gian để làm như thế. “Lê Duệ Húc...” Tô Lạc thất thần gọi. Lại bị Duệ Húc nắm lấy cằm, “Bà xã, ai bảo em gọi tên của anh? Mau gọi ông xã...” Đột nhiên hấn có chút chờ mong, từ chổng do chính cô nói ra. Cực kì ngọt ngào, hấn rất hưởng thụ... Tô Tử Lạc nhìn hấn, cúi đầu, nhẹ nhàng nói. “Ông xã...” Lê Duệ Húc giúp cô đắp chăn, trong mắt thể hiện sự vui vẻ, “Sau này hãy gọi anh như vậy, hiểu chưa? Bà xã...” Tô Lạc khẽ gật đầu, nhìn Duệ Húc đi ra ngoài, tâm tình hấn ngày hôm nay hình như rất tốt. “Ông xã, thực sự có thể sao? Gọi cả đời có được không?” Cô xoay người, khoe miệng khẽ cong lên, chiếc chăn này có mùi hương của hấn, có lẽ vì quá mệt mỏi, rất nhanh cô liền thiếp đi. Đây là thế giới của Duệ Húc, mà cô là người phụ nữ đầu tiên có thể lại gần hấn. Lê Duệ Húc quay trở lại bàn làm việc, bắt đầu mở xem giấy tờ, thỉnh thoảng hấn sẽ nhìn qua màn hình máy tính để tra tài liệu, ngày hôm nay công việc khá là nhiều, đừng tưởng hấn là tổng tài có thể thoải mái hơn người khác, quá sai lầm, cái chức tổng tài này, người khác không thể hiểu được áp lực của nó, đây chính là trách nhiệm cũng như nghĩa vụ hấn phải làm. Từ cửa truyền lại tiếng đập, hấn cũng không ngẩng đầu, chỉ nói mời vào, sau đó một mùi hương truyền tới, khiến mũi hấn cảm thấy khó chịu, hấn không thích mùi nước hoa đậm như vậy. Hấn nhăn mặt lại, nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang tiến lại gần hấn. “Lê tổng, em tới rồi,” Cô gái này vừa nhìn thấy hấn, ánh mắt liền sáng ngời, khoe môi xinh đẹp cong lên, dường như trước mắt là con mồi ngon.

138. Q.2 - Chương 46

“Kim LiLi,” cô gái tự nhiên đưa tay ra và nói tên mình, nụ cười của cô thật ngọt ngào, thỉnh thoảng cô lại đưa tay vuốt mái tóc dài mượt, cô biết rõ cái gì của bản thân có thể hấp dẫn cánh đàn ông. Kim LiLi? Lê Duệ Húc nhíu mày nghĩ, là người mẫu mới nhất của tập đoàn Húc Nhật, nghe nói là mới vào nghề, danh tiếng cũng coi như là tốt. “Xin chào...” Lê Duệ Húc đưa tay, hai người bắt tay, rất nhanh hấn liền buông ra, khoe miệng khẽ nhếch, lạnh đi vài phần. Kim LiLi cảm thấy có chút mất mát, ngón tay của cô mới chỉ đụng nhẹ vào lòng bàn tay hấn, cô biết diện mạo mình hoàn hảo, rất ít người đàn ông có thể quay đi trước mặt cô, mà người đàn ông này, Lê Duệ Húc, dường như ngay từ lần gặp đầu tiên cô đã không bỏ xuống được. “Tôi muốn biết, cảm giác của Lê tổng với tôi ra sao?” Kim LiLi không phải loại người ngại

ngừng, tay cô đặt trên mặt bàn làm việc của Duệ Húc, khẽ cúi người để lộ ra khoảng ngực trắng, không hề để ý bộ ngực đầy đặn bị người khác nhìn thấy. “Rất đẹp,” Ánh mắt Duệ Húc nhìn chăm chăm vào gương mặt Kim LiLi, trong mắt hiện rõ sự thản nhiên như không. “Tôi cũng muốn biết, Lê tổng rất yêu thích tôi sao?” Câu hỏi ngày càng lớn mật hơn, cô không hề che dấu sự hứng thú của mình với Lê Duệ Húc. “Không...” Đôi môi mỏng khẽ động, bật ra một chữ vô tình. “Như vậy, sau này, có lẽ anh sẽ có hứng thú với tôi.” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, cô là một mỹ nhân có sức hút, cô tin tưởng bản thân mình, nhưng dường như chính cô đã quên, Lê Duệ Húc là một người đàn ông có quá nhiều sức hấp dẫn, bản thân hẳn lại càng tin tưởng mình hơn. “Không biết ...” Ánh mắt hắn không nhìn cô thêm lần nào, hắn đã nói không thì tuyệt đối là không. “Tôi muốn biết nguyên nhân, có thể chứ?” Kim LiLi cười có chút không cam lòng. “Tôi chỉ yêu vợ của tôi...” Lê Duệ Húc ngồi thẳng lên, không để ý nói ra chuyện hôn nhân cho người khác biết, khi nói tới vợ ánh mắt hắn sáng lên, thấy được hình ảnh người kia đang nằm trong phòng hắn. “Tôi đã biết, cảm ơn...” Kim LiLi đứng thẳng người, cô là một cô gái thông minh, cái gì nên hỏi sẽ hỏi, cái gì nên quên sẽ quên, cô đều biết rõ ràng. “Cô có thể đi gặp bộ phận quản lý nhân sự, có vấn đề gì tìm thư ký của tôi sẽ được giải thích rõ ràng hơn,” Lê Duệ Húc tiếp tục vui đùa vào công việc, dường như tập tài liệu trước mắt còn gây hứng thú với hắn hơn, mà quả đúng là như thế. “Tôi đã hiểu, Lê tổng,” Kim LiLi kéo lại quần áo, đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa, cô liền dừng bước, “Tôi thật muốn biết, vợ của anh là người như nào, cô ấy thật là một người phụ nữ may mắn.” Kim LiLi cảm thán. Chiếc bút trong tay Duệ Húc dừng lại một chút, cô ấy, may mắn sao? Hắn không thấy vậy. Hắn nghĩ, rồi nói “Coi như tôi mới là người may mắn đi,” khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt màu trà lại bình tĩnh như chưa có gì xảy ra. Cánh cửa văn phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại tiếng bút viết trên giấy, sột soạt. Tô Lạc ngủ một giấc thật say trên giường lớn, khi cô tỉnh lại, vẻ mặt mơ màng, cô nắm hai tay với nhau, tình cờ chạm vào chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út, hắn nói yêu... Là yêu sao? Ngón tay cô khẽ động, trái tim cô đang rất rối loạn, cô không sao chỉnh đốn lại cho nó ổn định. Cảm giác bên giường lún xuống, một bàn tay đặt lên trán cô, thật lớn, thật ấm, cũng làm cho cô cảm thấy an toàn, từ hơi thở cho tới mùi hương đều quá quen thuộc, cô nghe được tiếng đập loạn nhịp của trái tim mình, bình bịch bình bịch.... Tiếng đập thật rõ nét, lại nhanh như vậy. Đột nhiên cô không muốn tỉnh lại nữa, cảm giác như ở một góc sâu nào đó có một hạt nhỏ nảy mầm, lú lên thật nhanh, thậm chí đã bắt đầu ra hoa kết trái. “Làm sao vậy?” giọng nói dịu dàng truyền tới, tay hắn trượt từ trán cô xuống má cô, vỗ về nhẹ nhàng, nghe trong giọng nói sự lo lắng rõ ràng. Tô Lạc mở to đôi mắt, đối diện với đôi mắt màu trà. “Ông xã...” Cô nhẹ nhàng gọi, dịu dàng mềm mại. Một chữ của cô giống như một chiếc gai nhọn đâm mạnh vào trái tim Duệ Húc. Không hề đau, lại cảm thấy có chút chua xót, có chút ngọt. “Uhm, anh đây, có phải không thoải mái không?” cả người hắn cúi xuống, đặt trán mình lên trán cô để kiểm tra nhiệt độ. Hai tay Tô Lạc tự nhiên vòng qua cổ hắn, hơi thở hai người đan xen vào nhau, thật đẹp... Cả người như bị điện giật, đây là cảm xúc mà bọn họ chưa từng có. Hai người dựa sát vào nhau khiến thân thể phản ứng dữ dội, giữa sự phức tạp đến mơ màng mà quên đi những điều quan trọng nhất. Tô Lạc không ngừng lắc đầu, cô chôn mặt vào trong lồng ngực hắn, nghe tiếng tim đập, khóe mắt một dòng lệ chảy xuống. Ánh mắt Duệ Húc sáng lên, im lặng ôm cô, tay hắn đặt trên vai cô, nhẹ nhàng vỗ, lòng của phụ nữ thật yếu ớt, chỉ cần cô đã yêu thì chính là yêu. Tô Tử Lạc, em đã yêu tôi sao? Từ cửa truyền tới tiếng gõ... Tiếng gõ càng ngày càng lớn. “Húc ... Húc...” Giọng nói Vệ Thần truyền tới... Sau đó là tiếng bước chân lại gần. “A, xin lỗi... Cái gì tôi cũng chưa nhìn thấy, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục...” Vệ Thần nhìn thấy hai người đang ôm nhau, vội vàng lui ra ngoài, hắn như một cái bóng đèn vậy, phá vỡ không khí tốt lành giữa họ. Duệ Húc ngẩng đầu lên, ánh mắt u tối, khiến Vệ Thần khẽ rung mình, đại ca của tôi, hắn còn chưa có phá vỡ cái gì, sao lại trừng mắt nhìn hắn chứ, thật đáng sợ a. “Em ngủ thêm một chút nữa đi, tí nữa chúng ta sẽ về nhà,” Lê Duệ Húc lại dựa nhẹ vào trán cô, sau đó buông cô ra, rồi đắp lại chăn cho cô thật cẩn thận. Tô Lạc khẽ gạt đầu, bàn tay trong chăn nắm chặt lại. Bên ngoài, Vệ Thần nhìn Duệ Húc như nhìn một người lạ, vừa rồi người hắn nhìn thấy là giả đúng không, hắn làm sao có thể dịu dàng được như thế. “Húc, anh không định nói với tôi, anh thực sự yêu cô ấy?” Thịt cá hắn không thích, lại nảy sinh cảm giác với cây cải thìa kia, nói thật, hắn tình nguyện tin tưởng, người hắn vừa nhìn thấy không phải là Lê Duệ Húc. (Ồ: Anh Vệ Thần đang ví von, mấy mỹ nhân ngực nở mông cong, gia đình điều kiện là thịt cá còn chi Lạc nhà ta ... nên chỉ là cải thìa thôi :v) “Cậu nói xem?” Khóe môi Duệ Húc khẽ cong lên, yêu, hắn có nói qua sao? “Húc, tôi đã nói rồi, tình cảm không thể dùng để giao dịch, tôi có cảm giác anh sẽ hối hận.” Vệ Thần lắc đầu thở dài, hắn, điều này có đáng không? Đối với cô ấy công bằng sao? “Cậu có cảm thấy gần đây cậu rầy dài dòng không? Vệ Thần.” Duệ Húc rút ra một điều thuốc, khói thuốc khiến ánh mắt hắn càng u tối, bản thân hắn bây giờ khiến cho người khác khó mà nắm bắt được. “Được rồi, anh nói tôi dài dòng, sau này cái gì tôi cũng không quan tâm nữa, cái gì cũng không nói,” Lòng

tốt của Vệ Thần bị người khác biến thành lòng lang dạ sói, Duệ Húc nhìn ra cửa sổ, sắc mặt thâm trầm, hẳn biết mục tiêu của hắn đã xong. Có thể bảo vệ hạnh phúc của cô ấy, hẳn không cảm thấy sao hết.

139. Q.2 - Chương 47

“Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, buổi đầu thảo sắp bắt đầu, tập đoàn họ Ôn cũng muốn tham gia, anh có nắm chắc không?” Vệ Thần ngồi trên ghế sa lon, đối với thủ đoạn của Duệ Húc, hẳn trăm phần trăm tự tin, nhưng lại dính tới người đàn bà kia, tự tin chỉ còn năm mươi phần trăm, có thể còn ít hơn. Lê Duệ Húc thổi làn khói mỏng vào không khí, “Tôi nhất định phải có được mảnh đất kia.” giọng nói lạnh lẽo nhưng luôn cao quý và khí phách, cái hắn muốn cho tới giờ chưa có gì là không chiếm được. Mà hắn cũng sẽ không chịu thất bại. “Vậy là tốt rồi,” Vệ Thần gật đầu một cái, vẫn ngồi lì trên ghế, cái mông của hắn còn chưa ấm mà, rõ ràng nhìn thấy trong mắt Duệ Húc có ý đuổi khách, hắn chỉ có thể mím môi, có vợ yêu liên gối lằm, lại đi bắt nạt một kẻ cô đơn như hắn, bây giờ chỉ nghĩ đuổi hắn đi thôi. Hắn thật không muốn nâng cái mông xinh đẹp của mình lên, ghế sofa này thật mềm, hắn không muốn rời khỏi nó. Nhưng ánh mắt Duệ Húc ngày càng lạnh, cuối cùng Vệ Thần đành phải đứng lên. “Được rồi, anh không cần phải trừng mắt nhìn tôi, tôi đi là được, đúng là trọng sắc khinh bạn,” Vệ Thần lầm bầm, trực tiếp đá cửa đi ra ngoài. Duệ Húc dụi tất điều thuốc trong tay, đi vào gian phòng nghỉ ngơi của hắn, ngồi ở bên giường, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng lông mi dài đậm của cô gái đang ngủ trên giường hắn, trong mắt hiện lên quá nhiều sự phức tạp. Hắn khẽ nhếch khóe môi... Hắn sẽ hối hận sao? Sẽ không, vĩnh viễn là không, bây giờ và sau này hắn cũng sẽ không bao giờ hối hận, cả đời này cũng sẽ không. Hàng lông mi khẽ động, Tô Lạc mở mắt ra, thấy bộ dạng thất thần của Duệ Húc, cô đưa tay nắm chặt tay hắn. Cô đưa tay hắn áp vào má mình, dường như cô đã hiểu rồi. Có một hạt mầm tình yêu từ sâu thẳm đang nảy mầm, qua mọi chuyện, cô vẫn muốn có một tình yêu chân thành, có thể chứ? “Em muốn ăn gì?” Ngón tay Duệ Húc vẫn đặt trên má cô, hòa tan đi sự lạnh lẽo nơi hắn, cho dù mọi thứ là giả, sự dịu dàng này cũng là giả nhưng tình cảm thì không thể giả được. “Em không đói bụng.” Tô Lạc lắc đầu, buổi sáng cô đã ăn quá nhiều, bây giờ không có cảm giác đói gì cả. “Vậy không được,” Duệ Húc khẽ nhéo má cô, “Nếu em không có sức khỏe, buổi tối sao có thể thỏa mãn anh chứ?” Hắn không hề để ý lời nói của mình mờ ám như thế nào, Tô Lạc nghe xong chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống. Người đàn ông này đúng là táo bạo, bản thân cô lại phát hiện trái tim mình đập càng nhanh hơn, tiếng đập càng to hơn. Cô thật lo lắng, có phải hắn đã nghe được, tiếng tim cô đập và cả tiếng nói trong cô. Kỳ thực không cần nhiều, Tô Lạc vốn là một người đơn giản, toàn bộ tâm tư của cô đều bị phơi bày trong ánh mắt cô, không cần đoán này đoán kia, nhất là đối với một người như Lê Duệ Húc, cô căn bản không phải đối thủ của hắn. Hắn muốn nâng đỡ một cô gái cũng rất đơn giản, mà muốn hủy diệt một cô gái cũng dễ dàng nhanh chóng. Buổi tối, trong biệt thự nhà họ Lê, trên chiếc giường lớn sang trọng, chiếc chăn sẫm màu rơi trên mặt đất, vài ánh sáng lẻ loi xuyên qua tấm rèm quần lầy hai người, người đàn ông cao lớn, cô gái nhỏ xinh, hơi thở dục vọng vây quanh, một hồi lâu, tất cả đều trở nên tĩnh lặng, hơi thở của họ cũng trở nên nhẹ nhàng. Duệ Húc vòng tay ôm lấy thân thể ướt đẫm mồ hôi của cô, cẩn thận ôm cô vào lồng ngực, rất ít khi hắn giành thời gian cho việc này, hắn cho rằng cô gái này không cho hắn bất cứ hứng thú gì, cùng cô trên giường cũng chỉ có lệ, nhưng hắn thật không ngờ, thân thể nhỏ nhắn của cô lại cuốn hút hắn, không thể không nói, hắn cảm thấy hài lòng với thân thể cô, hắn sợ sẽ làm đau cô nhưng lại càng muốn tra tấn cô. Tô Lạc dựa vào lồng ngực hắn, hơi thở hỗn hển, cô cảm thấy cả người mềm nhũn, cô dán mặt mình lên trên lồng ngực còn động mồ hôi rộng lớn của hắn, hàng lông mi khẽ chớp, tình cờ chà qua chà lại ngực hắn. “Bà xã, em đang dụ dỗ anh sao?” tay hắn đặt trên lưng cô, cảm giác dục vọng của mình lại bị cô khiêu khích. Thậm chí muốn ngừng mà không được. Mà một câu bà xã kia, gọi cũng thật dễ nghe. “Không có...” Thân thể Tô Lạc khẽ lùi về sau, cô mệt rồi, thực sự mệt lắm rồi. Lê Duệ Húc ôm cô chặt thêm, “Tốt lắm, hôm nay anh sẽ bỏ qua cho em, em cũng nên biết, người chồng này không có dễ thỏa mãn như vậy.” Tô Lạc thở phào, ngón tay đặt trên lồng ngực hắn, “Ông xã...” cô nhẹ nhàng gọi. “Uhm, anh đây.” Duệ Húc xoa nhẹ tấm lưng cô, cuối cùng hơi thở hai người cũng bình phục, lúc này trời đã về khuya. “Ông xã...” Cô gọi tiếp một tiếng, “Uh... Anh đây.” “Sau này, em sẽ luôn gọi anh như vậy sao?” Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung mờ mịt. Duệ Húc cảm thấy trái tim như bị va mạnh một cái, cái cảm giác đau lòng, trái tim hắn bị ánh mắt mông lung kia

đam đến đau. “Em vốn là bà xã của anh, không gọi anh là chồng, vậy định gọi là gì, còn muốn gọi thẳng tên anh sao?” Hấn gõ nhẹ lên cái trán cô, hấn nghĩ, có một bà xã như vậy, cũng không phải là tệ. Tô Lạc lắc đầu, lúc này cô, cảm giác mình thực sự hạnh phúc. Động tâm, không biết bắt đầu từ lúc nào, khi cô cố gắng nhớ là lúc nào, cũng không thể rời khỏi nữa rồi. Vũ Nhiên... Cô khẽ nhắm mắt lại, muốn nhớ tới chuyện trước kia, lại phát hiện, nét mặt ai đó đã dần trở nên mơ hồ. Là hết hi vọng, hay là đau thương, có lẽ cô thực sự rất ích kỷ, cô không muốn đau khổ, cô muốn hạnh phúc, có được không? Cô tiến gần vào lồng ngực Duệ Húc, ở trong ngực hấn, cô có thể an tâm ngủ ngon. Cô không hề biết, Duệ Húc luôn nhìn cô khi cô ngủ, ánh mắt chứa đầy sự phức tạp mà cô không hiểu được, còn có sự lạnh lùng không có cách nào tới gần. Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên rơi vào trong phòng, Tô Lạc khẽ cọ mặt vào ngực người nào đó, lần này, thói quen dậy sớm nấu ăn của cô cũng không có tác dụng gì, cũng bởi vì người đàn ông này sức khỏe thật tốt, giăng co cô gần như đến nửa đêm. Lê Duệ Húc mở mắt ra, đưa tay che mắt, hấn xoay người ngồi dậy, ánh mặt trời chiếu thẳng lên lưng hấn, nhìn cô gái đang nằm trong lòng hấn ngủ ngon như một chú mèo, đặt tay lên bờ vai cô, cúi đầu, nhìn thấy cô vẫn đang say ngủ, lông mi cô thật dài, đen dày, như một điểm nhỏ tô vẽ trên gương mặt nhợt nhạt của cô, hấn tò mò đưa ngón tay đụng nhẹ một cái, muốn xem có phải là thật không. Chưa bao giờ hấn lại ngắm nhìn một cô gái kĩ như thế, làn da cô trắng nõn tinh tế, không hề trang điểm, thực sự rất mịn màng, hấn không dám dùng sức, sợ sẽ làm đau da cô.

140. Q.2 - Chương 48

Tô Lạc cảm thấy hai mắt ngứa ngứa, theo phản xạ đưa tay đánh nhẹ vào tay Duệ Húc ra, lại dựa sát vào lồng ngực hấn ngủ. “Vợ, mới sáng sớm em đã đánh chồng mình rồi sao? Em muốn mưu sát chồng sao?” Hấn nắm nhẹ gương mặt cô, không có chú ý tới ý cười trên mặt mình, thật chân thật và thoải mái. Đáng nhẽ gương mặt hấn phải khó chịu, nhưng bây giờ một chút trầm mặc cũng không có. “Không cần...” Tô Lạc lẩm bẩm hai tiếng, hai tay ôm hông hấn, thỉnh thoảng cọ vào lồng ngực hấn, dường như đã đem lồng ngực hấn thành cái gối đầu. “Được, không cần thì không cần...” Lê Duệ Húc buông lỏng tay, tiếp tục nằm, tay kia cầm lấy chiếc điện thoại di động trên bàn, xem giờ, lông mày khẽ nhíu lại, sẽ không ai nghĩ rằng tổng tài của tập đoàn Húc Nhật đi muộn, thậm chí việc giúp vợ ngủ ngon là một việc hiển nhiên, hơn nữa đã thật lâu hấn có thời gian nghỉ ngơi, thời gian nghỉ ngơi đúng nghĩa. Tô Lạc có cảm giác không đúng lắm, cô mở mắt, ánh nắng xuyên qua cửa sổ đâm thẳng vào mắt cô, cô khẽ nhíu mày, nhắm chặt mắt, sau đó từ từ mở ra, thấy ánh mắt chăm chú của Duệ Húc, ánh mắt khác hấn so với ánh mắt màu trà thường ngày. “Có phải em đã dậy trễ không?” Cô thì thào nói xong, cô muốn ngồi dậy, nhưng tay Duệ Húc như song sắt ôm cô thật chặt, đừng nói là lên tiếng ngay cả cử động cũng không được. Da mặt cô hồng hồng, bộ dạng mơ mơ màng màng, thật đáng yêu. “Em nói xem, vợ, em khiến chồng mình đi làm trễ rồi.” Lê Duệ Húc âm thầm giễu cợt cô, nhưng trong giọng nói lại không có một điểm trách cứ, nhìn qua, hấn như đang rất hưởng thụ giây phút nghỉ ngơi hiếm có này. Buông lỏng thực ra rất đơn giản, chỉ cần hấn nguyện ý là được. “Xin lỗi, em dậy ngay ...” Sắc mặt Tô Lạc trắng nhợt, đều tại cô không tốt. Lê Duệ Húc dè bả vai cô xuống, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Là sao em lại thích khóc như vậy, anh lại không có trách em,” hấn thở dài, cô gái này có phải quá cẩn thận rồi, hấn cũng không phải ma quỷ, nếu không phải hấn tự nguyện, cô nghĩ cô có thể giữ hấn lại sao? “Xin lỗi...” Tô Lạc rất áy náy, cô cúi đầu, có chút đa cảm, không biết vì cái gì, có phải bởi cô đang quá hạnh phúc cho nên mới có cảm giác như thế, là sợ bị tổn thương hay sợ hạnh phúc quá ngắn. “Một lát nữa anh sẽ tới công ty, em ngủ thêm một chút đi,” Lê Duệ Húc hôn nhẹ lên trán cô, cũng không phát hiện sự thay đổi của cô, hấn ngồi dậy, cầm quần áo mặc vào, lại quay lại vỗ nhẹ vào hai má cô, “Đừng đi ra ngoài, trong nhà cái gì cũng có, anh không yên tâm về em,” khóe môi hấn khẽ cong lên cười cười, “Nhớ, đem thứ này đưa vào nơi này, khi anh quay lại hi vọng nhìn thấy thứ này của em, hiểu không?” Tô Lạc nắm chặt chiếc chăn, nhẹ nhàng gật đầu một cái, cô nhìn Duệ Húc đi ra ngoài, cũng giúp cô đóng cửa. Cô nắm chặt chiếc chăn đắp trên người sau đó mới ngồi dậy, phát hiện trên người mình lưu lại rất nhiều dấu vết ân ái nóng bỏng ngày hôm qua, dường như hấn cố ý, bao giờ cũng thích lưu lại dấu vết của hấn trên người cô. Mặt cô càng đỏ hơn, cô vẫn là một cô gái dễ ngượng ngùng, đột nhiên tay cô chạm phải bụng, bọn họ cũng không dùng biện pháp tránh thai nào, không biết cô có mang thai hay không, cô có chồng, nếu tiếp tục có một đứa con nữa, như vậy cô sẽ nguyện dùng mười năm sinh mệnh để

đổi lấy tất cả. Cô thật sự muốn có một đứa con, cô mặc quần áo, đi xuống giường, kéo chiếc màn lên, ánh sáng tràn vào, có chút chói mắt, nhưng cô vẫn cố gắng mở mắt thật lớn để nhìn. Mọi thứ bên ngoài sáng ngời. Cô muốn tương lai của cô cũng như vậy, cũng sẽ ấm áp sáng ngời. “Chồng...” Cô cúi đầu, đưa tay đặt lên ngực, sau đó dùng lực nắm chặt, nở một nụ cười dịu dàng, thật động lòng người, dường như cô đã có được cả thế giới vậy. Lê Duệ Húc đi vào công ty, không ít người trộm nhìn hần – một tổng tài chưa bao giờ đi muộn, hôm nay, thật là đúng là lần đầu tiên, một người cuồng công việc như hần cũng sẽ đi muộn, mọi người đều nghi hoặc nhưng không ai dám hỏi, cũng không ai dám lên tiếng, ai bảo hần là ông chủ, cho dù là đi muộn một ngày, hay là ngày nào cũng đi muộn đều là quyền của hần. Lê Duệ Húc bước thẳng về phía trước, vẻ mặt hần vẫn như mọi ngày, không phải là hần không có nhìn thấy vẻ mặt khác thường của các nhân viên, cũng thật là lạ, hần lại không có tức giận, thậm chí trong lòng còn có một cảm giác nói không nên lời – bình thản. Hần bước vào thang máy chuyên dụng cho tổng tài, số người đi thang máy này cũng không vượt quá năm người. Đứng trong thang máy, dựa vào một bên, khoe môi khẽ cong lên, cái nhà kia ngày càng giống nhà, còn hần có một lại cảm giác kích động muốn đi về nhà ngay. Hần muốn có thể cùng cô gái đó chơi đùa vài ngày liền. Đi vào phòng làm việc, nhìn trên bàn làm việc, vẫn là chất đầy các loại giấy tờ, hần ngồi xuống, đưa tay xoa ấn đường, thở dài một một hơi, mới bắt đầu một ngày công tác, cho dù tới trễ, những công việc cũng không có ai làm thay hần. Điện thoại di động vang lên, hần mở di động ra, đây là dãy số riêng, ngoài trừ cô ấy ra không có mấy ai biết, ngay đến Tô Lạc cũng không biết, hần khẽ mím môi, rồi mới nhận điện thoại. “Alo...” Giọng nói trầm thấp gọi cảm từ điện thoại truyền ra, thật hấp dẫn người khác. Đầu bên kia, cô vừa nghe thấy, thân thể khẽ run lên, cảm giác thật kỳ quái. Cô nhìn ra bên ngoài, gương mặt xinh đẹp có chút hoảng hốt. “Húc, là em...” Bàn tay hần khẽ nắm, hần biết là cô. “Húc, anh có thể giúp em được không? Em biết anh sẽ không từ chối em,” Tề Trữ San nhìn thân thể trần truồng ở trên giường, khi cô đơn, hần luôn là người đầu tiên cô nghĩ tới, cho dù cô đã kết hôn cũng vậy, hần là kỹ sư của cô, từ rất lâu đã thế. “Được... Em nói đi.” Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói, gương mặt thoáng qua nét cười khổ, cô nên biết, hần sẽ không từ chối cô bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô nói, hần đều làm cho cô. Sau một hồi, hần buông điện thoại trong tay xuống, nhắm hai mắt lại, cảm nhận lồng ngực hần phập phồng nhanh hơn. Khi hần mở hai mắt là lúc, sự lạnh lẽo bao trùm lấy tất cả, sự bình thản vừa rồi, toàn bộ đã bị hủy diệt.

141. Q.2 - Chương 49

Hần hiện tại, âm trầm, lãnh khốc, như một vị vua chúa trên chiến trường thương mại, không từ một thủ đoạn nào, bất kể là chuyện gì cũng dám làm chỉ cần đạt được cái mình muốn. Cái hần muốn chính là kết quả, dù đem người khác giẫm đạp dưới chân mình. Cúi đầu, không ai có thể nhìn thấy sự mất mát trên gương mặt hần, nhưng tất cả lại quá rõ ràng. “Húc, chúng ta cần phải đi,” Vệ Thần trực tiếp đẩy cửa đi vào, hần nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, buổi đấu thầu sắp bắt đầu rồi. “Tôi biết rồi.” Lê Duệ Húc buông tập tài liệu trong tay xuống rồi đứng lên, khoe môi khẽ nhếch, hần nắm chặt những tài liệu tốt nhất đi ra ngoài, không ai nhìn thấy, giờ đây, lưng hần đang rất cố gắng để đứng thẳng cũng quá cứng nhắc. Đoàn người tập trung bên trong hội trường, Lê Duệ Húc và Vệ Thần ngồi cạnh nhau, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện truyền lại từ bên cạnh, đôi mắt Duệ Húc khép hờ, đưa tay đặt lên đầu gối, ngoài ý muốn trầm tĩnh, không ít người khi nhìn thấy Duệ Húc đến đã âm thầm quyết định rời khỏi buổi đấu thầu này, có thể cùng tập đoàn Húc Nhật bắt phần thắng bại, nơi này không có mấy người, so với sự lãnh khốc tàn ác của Duệ Húc, lại càng không có ai. Cách làm việc tàn nhẫn của Duệ Húc đã có tiếng, hần có thể không để ý tới sự sống chết của người khác, có nhiều người vì phá sản mà chạy tới cầu cứu hần, hần chỉ lạnh lùng liếc người đó một cái, cho dù có tự sát trước mặt hần, hần cũng không thèm nhìn tới. Trong khi bên kia đang đoán rằng buổi đấu thầu này, không thể nghi ngờ tập đoàn Húc Nhật sẽ giành được phần thắng, lại có một đôi nam nữ ngồi một bên, cô gái dựa vào người đàn ông, hai người rất tình cảm, thậm chí tay hai người còn nắm chặt lấy nhau. “Nhiên, anh đã đáp ứng em, nếu hôm nay chúng ta thành công chiếm được mảnh đất này, anh đã nói, sẽ đưa em đi nước ngoài,” Tề Trữ San kéo kéo cánh tay Vũ Nhiên, bờ môi đỏ mọng cong cong thật đẹp, rời khỏi nơi này là tốt nhất, bọn họ chỉ cần ra nước ngoài không cần quay lại nữa, như vậy, hần cũng sẽ không còn nhớ tới người đàn bà kia. Người đàn bà kia là cái gai giữa hôn nhân của họ, không thể dung túng, nếu dung phải, sẽ khiến tất cả đều đau. “Được... Anh nhớ,” Ôn Vũ Nhiên thản nhiên nắm

tay Trữ San, ánh mắt thấy được người ngồi cách bọn họ không xa – Lê Duệ Húc, ánh mắt trở lên sắc bén. Khác hẳn với ánh mắt của ngày xưa, Lê Duệ Húc mở mắt, quay đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt mang theo sự khiêu khích của Vũ Nhiên, hắn nhìn thấy Trữ San tựa vào người Vũ Nhiên, trong ánh mắt hiện lên cái gì đó, nhưng cũng rất nhanh biến mất làm cho người khác không thể nhìn thấu. Lại một lần nữa nhắm mắt dưỡng thần, mà không ai nhìn thấy, bàn tay hắn đặt trên đầu gối đang nắm chặt, các khớp tay đều trắng bệch. Vệ Thần nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, tiếp tục nhìn thoáng qua đôi nam nữ tình cảm phía bên kia, không khỏi thở dài một hơi, cái này thật là không biết phải làm sao, có điều, đôi khi hắn nghĩ, cái này chính là do Duệ Húc tự làm tự chịu, không thể không nói, người này là kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn trong công việc, lãnh khốc với người khác, mà đối với chính mình lại càng ác độc. Khi người chủ trì buổi đấu thầu đi lên, Duệ Húc vẫn còn nhắm mắt dưỡng thần, tất cả đều nằm trong bàn tay hắn. “Buổi đấu thầu bắt đầu...” Giọng nói người chủ trì vang lên. Gương mặt Vệ Thần tự tin nở nụ cười, bọn họ đã chuẩn bị thật tốt, cho nên, mảnh đất này nhất định bọn họ sẽ có được. Lúc này, Duệ Húc mở mắt ra, sau đó giơ tấm thẻ trong tay lên, cả người Vệ Thần cứng lại, hắn dùng lực kéo tay Duệ Húc, “Húc, anh điên rồi sao?” Cái này không đúng với những gì trong kế hoạch. Duệ Húc vẫn lạnh lùng như vậy, con số kia giống như một cây kim, đâm mạnh vào lòng hắn, còn có hình ảnh của một đôi nam nữ thật tình cảm, đủ để sự u ám bao trùm lấy hắn. Điều này khiến ọi người đều giật mình, tất cả mọi người đều nghĩ tập đoàn Húc Nhật sẽ thắng, thật không ngờ, Duệ Húc lại thua, thua một cách thê thảm, người thắng không phải hắn mà là tổng tài mới của tập đoàn Ôn Thị, mảnh đất giá trị kia, có thể khiến cho tài sản của Ôn Thị tăng vọt lên. Không ít người tiến lên chúc mừng, vì sự phát triển của tập đoàn Ôn Thị trong tương lai mà muốn làm thân. Cái tên Ôn Vũ Nhiên này lại có thể bắt đầu thắng Lê Duệ Húc. “Húc, anh làm sao vậy?” Vệ Thần vội vàng đi theo, bọn họ vẫn có thể ngăn chặn Ôn Thị, như thế nào đột nhiên lại thay đổi chủ ý. cứ như vậy mất công sức để dâng miếng thịt ngon cho Ôn Vũ Nhiên. Lê Duệ Húc khẽ nhún mày, lãnh đạm dứt tay vào túi áo, cuộc chơi này hắn nhất định phải thắng cuối cùng lại trở thành kẻ thua. Hắn bước thật nhanh, Vệ Thần dừng bước, nhìn đôi nam nữ phía sau, thật sự là đẹp mắt, ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, dường như đã hiểu tất cả. Húc, như vậy thực sự đáng sao? Kẻ thù lợi hại nhất của đàn ông là phụ nữ. Kẻ cướp lợi hại nhất của đàn ông là phụ nữ. Một người đàn ông mạnh mẽ cỡ nào khi gặp người phụ nữ anh ta yêu đều trở nên mềm yếu. Vệ Thần vội vàng chạy theo, không có nói gì nữa, hắn cảm thấy thân thể Duệ Húc đang không ngừng run lên, cho dù ánh mắt trời vẫn đang chiếu rọi, lưng hắn, bờ vai hắn, tay hắn, thậm chí cả người đều đang run lên. “Thần, xin lỗi...” Giọng nói lãnh lẽo truyền tới, nhiều hay ít, có nghe thấy từ xin lỗi. Mảnh đất này, bọn họ đã nắm giữ từ lâu rồi, nhất là Vệ Thần, tâm huyết của hắn đặt vào tuyệt đối không ít hơn Duệ Húc. Vệ Thần đặt tay lên bờ vai Duệ Húc, thờ dài một hơi, “Người cần nhận câu xin lỗi, không phải tôi mà là anh, không nên quên, tập đoàn Húc Nhật là của anh, không phải của tôi.” Bàn tay đặt trên bờ vai dùng sức nắm chặt, hắn... Thật xin lỗi chính mình. Duệ Húc không nói thêm gì, ánh mắt màu trà càng ngày càng sâu xa. Đây là hàng triệu doanh nghiệp, nhưng nếu hỏi hắn có hối hận? Vẫn là câu nói kia, chuyện mà Lê Duệ Húc hắn làm, cho tới bây giờ đều không hối hận, nhưng trong mắt hắn vẫn có nỗi buồn, thực tế thật quá khó. Duệ Húc quay lại công ty, ngày hôm nay là ngày đầu tiên hắn thất bại, hắn càng trầm mặc, sắc mặt lạnh như băng, người khác nhìn đều cảm thấy đáng sợ, ngay tới vị phó tổng vẫn dễ nói chuyện, lúc này cũng chỉ biết cười khổ.

Không ai dám dây vào hai người kia, tập đoàn Húc Nhật, bắt đầu từ hôm nay có lẽ đã biến thành cơn bão lớn, trung tâm cơn bão là tầng bốn năm của tòa nhà.

Sắc trời tối dần, Lê Duệ Húc bước ra khỏi công ty, toàn thân tỏa ra khí lạnh, hắn dứt tay vào túi áo, đôi mắt lạnh lẽo vô tình, lộ ra vẻ thâm trầm.

142. Q.2 - Chương 50

Tùng cơn gió thổi bung sợi tóc trước trán hắn, hắn mím môi, bước thẳng về phía trước. Ngồi ở trong xe, hắn không có lái xe, chăm một điều thuốc lá. Bắt đầu hút thuốc, dường như đã rất lâu hắn không như vậy, khóe mắt nhắm lại hiện lên tia rét lạnh, còn lạnh hơn cả gió đông. Tô Lạc ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường, một bàn đồ ăn đã nguội lạnh, hắn vẫn chưa về, cô bưng thức ăn đi vào phòng bếp hâm nóng,

mỗi lần đi ra đều nhìn về phía cửa, không biết bây giờ hắn đang làm cái gì, cô đi tới cầm chiếc điện thoại lên, cuối cùng vẫn buông xuống, cô chỉ biết mỗi số điện thoại ở văn phòng hắn, mà bây giờ đã tan sở, không có ai tăng ca trễ như vậy, cô lại không biết số điện thoại riêng của hắn. Cô đi lên tầng, lại nhìn nhìn cánh cửa, cánh cửa vẫn đứng yên như cũ, một âm thanh nhỏ cũng không có, bể bơi phía bên ngoài cũng yên lặng không một gợn sóng. Cô mở cửa phòng, đi vào, thấy căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, gối chăn được xếp chỉnh tề trên giường, có hai chiếc gối đầu, trong nhà tắm cũng nhiều đồ dùng hơn, trong tủ quần áo của hắn cũng có treo quần áo của cô, tuy là không nhiều, nhưng những thứ này đã đánh dấu đây là phòng của hai người. Cô ngồi trên giường, ôm chiếc gối đầu vào trong lòng, nhớ tới người đàn ông luôn lạnh lùng kia mở miệng gọi một tiếng vợ, đôi môi hồng khê cong, trái tim như nở ra, thật ấm áp. Chiếc đèn ngủ tỏa sáng càng làm gương mặt cô hồng hơn, trong ánh mắt nồng đậm ôn nhu. Nhắm mắt mơ màng, cô có cảm giác như có ai đang nhìn mình, cô mở mắt ra, trong không khí có mùi hương của rượu đỏ, còn có hơi thở mang vị thuốc lá quen thuộc, khiến lòng mày cô nhướng lên, cô ngồi dậy, nhìn thấy người đàn ông in lặng đang ngồi ở bên giường. Hắn quay lưng về phía ánh sáng, ánh sáng như bị chắn sau tấm lưng to lớn đó, hắn giống như một tảng băng lớn ở Bắc Cực, chỉ cần liếc mắt một cái, nhìn thấy ngay sự giá lạnh đến thấu xương, giống như một thiên thần tới từ địa ngục, hắn được sinh ra để hủy diệt. Tô Lạc muốn nói gì đó, thấy được bóng ma ngày càng lớn trước mắt cô, rất nhanh, một cơ thể đầy mùi rượu ôm chặt lấy cô, cô chỉ biết ngẩn người, không có giây dựa. Hắn uống rượu, hơn nữa còn uống rất nhiều. “Anh...” Cô muốn hỏi làm sao vậy, môi lại bị đôi môi hắn chặn lại, thậm chí hắn còn dùng răng mình cắn môi cô, cô đau, đau đến nhăn mày, nhưng cũng không hề giây dựa. Cô khê ngẩng đầu lên, thấy được sự đau thương trong mắt hắn, đột nhiên cô thấy trái tim thật đau, hai tay càng ôm chặt lấy cổ hắn. Người này giống như một con thú hoang dã, không ngừng cắn cắn thân thể cô, linh hồn của hắn, còn có tất cả của cô. Bàn tay hắn dùng sức xé nát quần áo trên người cô, sau đó tự xé quần áo mình, cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã trực tiếp tiến vào thân thể cô, dùng sức đụng chạm và thân thể gượng gạo của cô. Một giọt nước mắt từ khóe mắt Tô Lạc chảy xuống, môi cô tái nhợt, đau, đau quá... Còn đau hơn cả lần đầu tiên, đây cũng là lần đầu tiên cô biết, hóa ra, quá khứ hắn có bao nhiêu dịu dàng, cô đem mặt mình dán chặt vào lồng ngực hắn, chịu đựng sự đau đớn giày xé thân thể, buổi tối này, hắn như một kẻ điên đoạt lấy thân thể cô, đến hơi thở nóng rực cũng không có, còn cô đem toàn bộ nước mắt nuốt vào trong. Chồng, nếu anh mệt mỏi, anh còn có em. Chồng, nếu em không thể giúp gì cho anh, chỉ cần anh cần, em đều có thể cho anh. Chồng Không cần phải tự làm đau mình? Thân thể cô khẽ run lên, mỗi một ánh nhìn đều không oán không hận đến ngốc nghếch, cho dù thân thể đau như vậy, giống như cả người bị xé thành hai, nhưng cô vẫn cười, cười rất dịu dàng. Bóng đêm buông xuống thật dịu dàng, thỉnh thoảng từng cơn gió lạnh thổi tung một góc rèm cửa, tiếng thở dốc trong phòng cũng ngừng lại, Tô Lạc cuộn cả người rúc vào trong lòng Duệ Húc, chợt cô ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, ánh mắt cô thật trong trẻo. Từ đầu tới cuối, không oán không hận. Chỉ có yêu và yêu. Ánh nắng mặt trời ấm áp bị chắn sau cánh cửa sổ dày, bên trong căn phòng tràn ngập ánh sáng, thân thể Duệ Húc khê giật giật, say rượu khiến hắn bị đau đầu, không thoải mái mở mắt ra, thấy được gian phòng của mình, từng hơi thở nhẹ nhàng của một cô gái, hắn cúi đầu, nhìn cô gái trong lòng mình. Nháy mắt tim hắn như bị bóp chặt, vội vàng lật tấm chăn trên người ra, đôi môi cô sưng lên đỏ mọng, nhìn rõ dấu vết bị cắn, hàng lông mi dài thỉnh thoảng khê rung lên, ngẫu nhiên một giọt nước mắt trong suốt đẹp đẽ chảy xuống, đẹp khiến người khác phải đau lòng. Thân thể cô co rúm lại, trên làn da trắng nõn đầy vết xanh tím, có cắn, có bóp, còn có nắm chặt. Nhất là ở thắt lưng, có một mảng lớn xanh tím, nhìn rất thê thảm, Duệ Húc khê nheo lại hai mắt, sau đó hắn nhắm mắt lại, đắp lại chiếc chăn. Dường như hắn nhớ tới cái gì đó, đêm qua cô không phản kháng sao, hắn biết ngày hôm qua mình đã thô bạo như thế nào, thậm chí hắn cố tình dùng sức để làm đau cô, cô chỉ có thể chấp nhận, hắn không có một chút ôn nhu nào sao? Tay hắn đặt lên gương mặt cô, nhẹ nhàng xoa, sau đó xoa hàng lông mi đầm nước, vì sao cô khóc, bởi vì đau sao? Cảm giác như có gì cọ cọ trên mặt, Tô Lạc mở mắt ra, cô nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Duệ Húc, còn có sự tự trách mình, như vậy thôi cô đã thỏa mãn rồi, cô biết không phải là hắn cố ý, cái kia là đủ rồi, thật sự đủ rồi. “Đau không?” Duệ Húc đưa tay chạm nhẹ vào môi cô, dịu dàng xoa, giọng nói lạnh lùng lúc này lại có chút đau lòng. “Không đau,” Tô Lạc lắc đầu, ánh mắt lấp lánh ý cười. “Không có vấn đề gì, em không đau, thực sự không đau,” cô nắm chặt Duệ Húc, miệng nói không đau, nhưng hai chân, cảm giác đau đớn như lửa đốt truyền tới. “Cô gái ngốc,” Duệ Húc ôm chặt lấy cô, ánh mắt màu trà âm u sâu thẳm, không còn máu lạnh, không còn vô tình. Có một thứ gì đó nhiều hơn, lại có thứ gì đó được che dấu kĩ hơn. Tô Lạc dựa vào lồng ngực Duệ Húc, nghe tiếng trái tim hắn đập, thân thể có đâu, cô vẫn nở nụ cười, cười thật ngọt ngào, thật đẹp. Ngày hôm nay, Duệ Húc không đi làm, hắn ở nhà với cô.

143. Q.2 - Chương 51

Tập đoàn Húc Nhật, Vệ Thần nhìn cánh cửa phòng tổng tài vẫn đóng chặt, mệt mỏi cúi đầu, hần thực sự mệt mỏi ngất rồi. “Phó tổng, Giang tổng tới rồi.” Thư kí của hần đi từ phía sau nói. “Phó tổng, ngài không nên quên, ba giờ có một cuộc họp.” “Phó tổng, một số hợp đồng vẫn chưa có chữ kí...” Thư kí của hần tiếp tục nói, ánh mắt hần đau khổ, cả gương mặt bắt đầu cười một cách cứng nhắc, trên thế giới này thiếu ai, trời cũng không sập, nhưng tập đoàn Húc Nhật thiếu Lê Duệ Húc liền gặp phiền phức, còn Vệ Thần thiếu Duệ Húc sẽ bị mệt chết. Hần lau một chút mồ hôi trên trán, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Húc a Húc, ngày mai nhất định anh phải tới, nếu không, anh cũng chỉ có thể tặng tôi một phần mộ. Hôm nay, hần bị mệt sắp chết rồi, cái người mà hần cho rằng không tới thì công ty sẽ gặp phiền phức, lúc này đang cùng với vợ hần, nhảu rồi ngồi ở bên bể bơi. Tô Lạc giúp hần lau tóc, hần vừa từ dưới nước lên, cả người bao trùm bởi một màng nước mỏng. Tay hần kéo cô ngồi trên đùi mình. “Khá hơn chưa?” Tay hần vuốt nhẹ mái tóc cô đang dấn vào ngực mình, trái tim đập nhanh hơn, đêm qua hần quá thô bạo, đã làm cô bị thương, cô gái này cũng thật yếu ớt, chỉ cần hần mạnh mẽ một chút, liền có thể bóp nát cô. “Không đau,” Tô Lạc tiếp tục lắc đầu, Duệ Húc nhú chặt lông mày, lại là câu này, mấy câu này được lặp đi lặp lại, không đau, không có vấn đề gì, rất khỏe, rõ ràng trên gương mặt lộ rõ vẻ tái nhợt, nếu như nói cô không có việc gì, tên của hần sẽ đọc lộn ngược. “Xin lỗi, hôm nay lại làm anh không đi làm,” Tô Lạc vòng tay ôm hông hần, cô rất thích hơi thở của hần, trên người hần vẫn còn nước sẽ làm ướt quần áo cô, nhưng cô vẫn không buông tay, sự dịu dàng hiếm có này, bất kì ai cũng không muốn bỏ qua. “Đi làm lúc nào cũng có thể đi, vợ thì chỉ có một,” Duệ Húc xoa nhẹ tóc cô, rõ ràng hần cảm nhận được cô gái trong lòng, thân thể khẽ run nhẹ. “Tô Tử Lạc, em hãy yêu anh?”, hần cúi đầu, nhìn chăm chăm ánh mắt đang luống cuống của cô, cô vẫn cố gắng che giấu nhưng đối với một người như Duệ Húc mà nói, một ánh mắt, một động tác, một sự rung động nhỏ, hần đều có thể nhìn ra. Hiện tại, hần không muốn gì hết, chỉ muốn ở cạnh cô gái này, hưởng thụ thời gian nghỉ hiếm hoi này. Tuy chỉ có một ngày, đối với bọn họ có bao nhiêu là quý giá. Ngày hôm nay trôi qua thật chậm, nhưng dù có trôi chậm đến mấy thời gian một ngày cũng sẽ hết, thời gian trôi qua, không biết cuộc sống như vậy có thể quay lại hay không, không phải bọn họ không muốn, cũng không phải bọn họ không nguyện ý, chỉ là có những việc xảy ra, đều vượt quá tầm tay, bọn họ có đủ khả năng để chọn tình yêu chân thành nhất. Tầng bốn năm tòa nhà Húc Nhật, Tô Lạc đứng trước cửa sổ nhìn xuống thật lâu, không biết vì sao, cô cảm thấy rất chóng mặt, cao quá, hôm nay có mới có thể cảm nhận rõ được thế nào là “cao xử bất thăng hần” hóa ra cao như thế cũng mệt mỏi như thế. Cô xoay người lại, nhìn thấy thư ký thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô, như cố gắng tìm được cái gì đó trên người cô vậy, có lẽ cô thư kí này luôn cố đoán ra thân phận của cô, cô và Duệ Húc có mối quan hệ như thế nào, cô không cần biết người khác thấy thế nào, chỉ cần bản thân cô biết là được, cô là vợ của Lê Duệ Húc, mặc kệ thân phận của Duệ Húc là gì, trong lòng cô, hần chỉ là chồng của Tô Tử Lạc. Cô đi vào gian phòng trà, rót một chén sữa, hôm nay hần bề bộn nhiều việc, mới có một ngày không tới công ty, trên mặt bàn tài liệu đã dày gấp đôi, đến ngay cả thời gian dùng cơm cũng không có, tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, bề ngoài vẻ vang, ăn trên ngồi trước, có mấy ai biết được, áp lực mà hần phải chịu so với những người khác cao hơn rất nhiều. Nắm chặt chiếc cốc trong tay, trái tim cô có chút không thoải mái, vì người đàn ông kia, hần nhất định đang rất mệt. Cho nên, cái gì cũng có thể tha thứ, bản thân cô cũng không có tức giận. Cô bưng cốc sữa đi ra, lại thấy thư kí đưa mắt đánh giá mình, cô khẽ mỉm cười, đi ngang qua, thư kí có chút xấu hổ cúi đầu, mọi người cùng là phụ nữ, bị nhìn như vậy, là ai cũng đều sẽ cảm thấy không thoải mái. Cô đẩy cửa phòng, trừ Vệ Thần ra, cô là người duy nhất không cần gõ cửa, chỉ là cần chắc chắn người nào đó sẽ không phát hỏa và tự dừng lại xuất hiện một cô gái trong phòng. Tô Lạc đi vào, đặt cốc sữa lên trên bàn, nhìn thấy tài liệu trên bàn hần, là vài bản thảo thiết kế, mỗi bản vẽ đều tinh xảo và hoàn mỹ. Duệ Húc buông cây bút trong tay xuống, đưa tay ra, Tô Lạc hiểu ý đi về phía sau bàn làm việc của hần, thoáng một cái cô đã ngồi trên đùi Duệ Húc. “Hôm nay cảm thấy thế nào?” Tay Duệ Húc đưa tay vuốt nhẹ má cô, một gương mặt nhỏ nhắn mịn màng không chút son phấn. Tô Lạc lắc đầu, hai má hồng lên, cô dựa đầu vào lồng ngực hần, hai mắt nhắm hờ lại, đêm qua hần chăm sóc cô cẩn thận, không hề chạm vào cô, đêm nay, có thể không nhất thiết phải như vậy, mỗi một câu nói, một ánh mắt đều rõ ràng như thế, cô muốn bỏ qua là điều không thể. Lê Duệ Húc bưng cốc sữa trên bàn lên uống, vẫn như trước đây, hương vị này hần vẫn không thích, nhưng đây là của cô chuẩn bị cho hần, hần có chút miễn cưỡng uống hết. “Hôm nay, anh có nhiều việc, em có thể đi dạo xung quanh,

không nhất định phải ở đây, nếu như mệt thì vào phòng nghỉ ngơi.” Hấn nói chính là một gian phòng nhỏ kia, chỉ cần hấn đồng ý, giường của hấn, cô có thể ngủ lúc nào cũng được, ai bảo cô là vợ của Duệ Húc hấn. “Vâng.” Tô Lạc gật đầu, nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng lại vô cùng đẹp. Duệ Húc hôn nhẹ lên đôi môi vẫn còn hơi sưng đỏ của cô, không dám dùng sức, chỉ sợ làm cô đau, đêm qua ôm cô ngủ, không ai biết hấn nhẩn nhin vất vả thế nào, hấn là một kẻ buông thả dục vọng nhưng cũng là một kẻ có thể kìm nén dục vọng, rất nhiều cái không, hiện tại cũng chỉ có thể biến thành một từ có, ào ào bộ đều bởi vì cô gái này. Tô Lạc đứng lên, Duệ Húc lại tiếp tục vui đùa vào công việc, nếu mấy thứ này làm không xong, hấn lại phải tăng ca, sẽ không có nhiều thời gian ở bên cạnh vợ hấn. Bản thân hấn lại không muốn phí phạm quá nhiều thời gian ở công ty. Tô Lạc đóng cửa lại, không quấy rầy hấn, cô không có cách nào giúp hấn, nhưng sẽ không gây thêm phiền phức cho hấn. Cô đi vào thang máy, đi xuống bên dưới, cô muốn đi ra ngoài một chút, cô vẫn chưa nhìn qua hết các nơi trong công ty, mỗi tầng đều là một ngành độc lập, nghiệp vụ của tập đoàn Húc Nhật lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, thậm chí có những cái cô chưa từng nghĩ tới.

144. Q.2 - Chương 52

Đây là tầng mười ba, là nơi quay quảng cáo của tập đoàn Húc Nhật, hấn có một nhóm người mẫu và các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, Tô Lạc chọn một nơi ít ai để ý ngồi xuống, cô người mẫu xinh đẹp đã thay ba bộ trang phục, mỗi lần thay đồ trang sức cũng khác đi, đây là những mẫu đồ trang sức mới nhất do tập đoàn Húc Nhật thiết kế ra, từng đường nét xinh đẹp đều mang cảm giác tinh tế quý giá. Tô Lạc say mê ngắm nhìn, những tia chớp sáng từ máy ảnh thỉnh thoảng chiếu lên gương mặt thanh tú nhỏ nhắn làm làn da cô trắng nõn. Cuối cùng cô người mẫu xinh đẹp cũng hoàn thành tốt phần của mình, cô lập tức đi đến bên cạnh Tô Lạc, đôi môi được kẻ vẽ tinh tế khẽ nhếch lên vẽ khinh thường, nhìn thì cũng bình thường, không biết sao cô ta có thể làm ở tầng bốn năm, lại còn gần với tổng tài như vậy. Người khác sợ nhưng cô không sợ. Đây cũng chỉ là một cô gái không biết xấu hổ mà thôi. “Tránh ra, đồ xấu xí,” đứng là người mẫu, đáng vẻ xinh đẹp, vòng eo thon nhỏ, thân thể khiêu gợi, cặp chân dài mịn màng, phụ nữ nhìn thấy cũng thấy xấu hổ phần nào. “Tôn Dương, làm người phải biết lưu lại đường sống ỳnh, nếu không, sẽ tự hại mình,” Một cô gái khác từ phía sau đi tới, cầm một cốc nước uống, cô chính là Kim LiLi, con người vừa xinh đẹp lại thông minh, tinh vi, cho nên, ở trong này cô nổi tiếng hơn nhiều so với Tôn Dương kiêu căng. Tôn Dương nhếch môi xem thường, “Kim LiLi, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì, cái chúng ta muốn đều giống nhau, làm mơ cũng mơ cùng một cái, cho nên cô cũng chẳng cao quý hơn tôi đâu, chúng ta chẳng ai có tư cách nói ai,” Kim LiLi thăm dò nhìn thoáng qua Tô Lạc, sau đó liền xoay người rời đi, cái gì cô cũng không muốn nói, Tôn Dương muốn thế nào cũng được, đúng là một cô gái không có đầu óc, cô gái bên cạnh Duệ Húc có thể để cho cô ta chạm vào sao? Đường như Kim LiLi đã đoán được thân phận của Tô Lạc, Kim LiLi rất thích nằm mơ, nhưng cô lại yêu cái mạng của mình hơn. Không phải Tô Lạc không nhìn ra sự trái ngược giữa hai người phụ nữ này, ở đây, chiến tranh là vô tận, nhất là giữa các cô gái, cô đứng lên, ngồi sang một bên, việc của hai người họ, cô không muốn tham dự vào. “Cô kia, đây cũng là chỗ của tôi,” ý vào mình là người mẫu có chỗ đứng ở tập đoàn Húc Nhật, sau khi Tề Trữ San đi rồi, Tôn Dương coi như là người mẫu số một ở đây, nếu như không có Kim LiLi, cô vẫn là đóa hoa đẹp nhất, đáng tiếc một người đi, lại có một người đến, khiến Tôn Dương không thể vui vẻ, hiện tại lại càng phiền hơn, không biết ở đâu xuất hiện một cô gái, toàn bộ người ở công ty đều biết, trong phòng tổng tài có một cô gái thần bí, luôn ở tầng bốn năm, tùy chỉ là một người chạy việc, nhưng lại không ai dám đắc tội. Tôn Dương không phục, cô cũng không tin, cô gái xấu xí này thì làm được cái gì, chỉ là một người tầm thường mà thôi, đáng người, khuôn mặt, tất cả đều không có, dựa vào đâu mà bắt Tôn Dương phải chịu đựng. Tô Lạc đứng lên, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô gái này hình như là nhằm vào cô, quên đi, cô không được chào đón, vậy cô đi. “Chờ một chút, cô như vậy còn muốn chạy, cô làm bản ghê của tôi rồi, cô nói xem cô phải làm sao đây?” Về mặt Tôn Dương vênh lên, rõ ràng là Tôn Dương cố tình. Kim LiLi đứng một bên nhấp một ngụm trà, cười lạnh một tiếng, sau đó liền im lặng theo dõi, một cô gái ngu xuẩn, phải nói là bất trị. Tô Lạc nhìn về chỗ cô vừa ngồi, cô chỉ ngồi một lúc, sao có thể làm bản. Một số người bên cạnh nhìn xem như trò đùa, có người thì nói chuyện phiếm, dường như chuyện như này không phải mới xảy ra lần một lần hai. “Xin lỗi, Tô Lạc cúi đầu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Duệ

Húc đã rất mệt rồi, cô không muốn gây thêm phiền toái cho hắn, nếu cần một câu xin lỗi của cô, vậy cô sẽ nói. “Cô...” Thật không ngờ Tô Lạc lại nói lời xin lỗi dễ dàng như vậy, khiến cho Tôn Dương không kịp phản ứng lại, nếu Tô Lạc tranh cãi với cô, như vậy Tôn Dương đã có lý do, nhưng bây giờ nếu Tôn Dương làm âm ỉ lên thì sẽ không còn cái gọi là khoan dung, rõ ràng chính là Tôn Dương tự rước họa vào thân, Kim LiLi cười nhạo nhìn Tôn Dương, cái này, coi như kết thúc đi, nhưng, Kim LiLi nhìn Tô Lạc, ánh mắt có gì đó khác biệt, thật đúng là một cô gái đặc biệt. Như thế là quá đủ, một cô gái có tính cách như vậy so với Tôn Dương chỉ có bộ ngực mà không có đầu óc rõ ràng mạnh hơn hắn, nếu Kim LiLi là đàn ông, cô sẽ chọn cô gái có gương mặt thanh tú này, cô gái khiến cho người khác có cảm giác thoải mái, tuyệt đối sẽ không bao giờ chọn người ngu ngốc như Tôn Dương. Cô gái đẹp, đôi khi lại không có liên hệ với diện mạo, có người càng xem càng thấy đẹp, mà có những người càng nhìn lâu, liền phát hiện thật tục không chịu được. Tô Lạc cúi thấp đầu, không phải vì sợ hãi, bởi vì nó thật sự ồn ào, gần đây cô rất hay mệt mỏi, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng quay lại bên cạnh Duệ Húc, chỉ cần nơi nào có hắn là được, hiện tại cô đã biết, đôi khi cuộc sống bên ngoài, không phải gặp cái gì cũng là tốt. Cô xoay người, gương mặt Tôn Dương tái mét, một số tiếng cười truyền đến, tất nhiên người bị cười là Tôn Dương, cô gái này đã đắc ý quá lâu rồi, bây giờ đã đụng trúng cửa sắt, cô gái Tô Lạc này, chỉ cần là người có đầu óc đều biết, cô gái này không thể đụng vào, nếu không cô gái này đã sớm bị một tập đoàn phụ nữ trong tập đoàn xé vụn. “Đợi một chút, cô dám coi thường tôi?” Nhất thời Tôn Dương không thể nhịn được, đi lên kéo tóc Tô Lạc, thậm chí dùng sức giật xuống, cả người Tô Lạc mất thăng bằng ngã về phía sau, da đầu đau tê đi, cô còn chưa kịp phản ứng, chợt một tiếng bóp vang lên, cảm giác mặt mình đau rất, tay Tôn Dương còn dừng giữa không trung, một bên má Tô Lạc đã sưng phồng lên, trên má còn in rõ năm ngón tay. Mọi người bị dọa đến ngây người, mọi người đều biết cô Tôn Dương này vẫn luôn tự mình là nhất, cho rằng bản thân cao cao tại thượng, không thèm coi ai ra gì, thật không nghĩ tới, cô ta lại ra tay đánh người, hơn nữa lại còn là Tô Lạc, cô gái thần bí ở tầng bốn năm. Kim LiLi buông chiếc cốc trong tay xuống, nhú mày, rất nhanh sẽ có trò hay để xem, hừm... Cái tát này quá nặng rồi, xem đi, mặt sưng thành thế này. “Cô nhìn cái gì vậy, có cái gì để nhìn?” Đột nhiên Tôn Dương đẩy Tô Lạc ra, lửa giận đã che mắt cô ta rồi, có chuyện gì mà không làm được. Tô Lạc chưa kịp đứng vững, liền nghiêng sang một bên, phịch một tiếng, cả người ngã nhào trên mặt đất, từ đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn, cô bây giờ, đau mặt, đau đầu, đau chân, toàn thân đều đau. Một người đàn ông từ xa đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía này, cho tới khi có người nhìn thấy hắn vội vàng kêu một tiếng Tổng tài, thân thể Tôn Dương run rẩy, cảm giác sợ hãi ập đến.

145. Q.2 - Chương 53

Duệ Húc từng bước bước tới, nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái ngã trên mặt đất, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, sự lãnh khốc nhanh chóng bao trùm lấy tất cả. Hắn đi lên trước, đứng ở cạnh Tô Lạc, vẻ mặt lạnh lẽo khiến người khác không lạnh mà run. “Ai đã động vào mặt cô ấy?” Chỉ một tiếng, cũng khiến thời gian, không gian như ngừng lại, chỉ có giọng nói lãnh khốc của hắn như muốn đưa người khác vào chỗ chết. Tay Tôn Dương không ngừng run rẩy, hai mắt chớp liên tục. “Cút.” Một tiếng cút bật ra, Tôn Dương mở to hai mắt, sau đó nhìn Tô Lạc đang ngồi dưới đất. “Cô có nghe thấy không, tổng tài bảo cô biến đó, cô định không để chúng tôi làm việc sao,” Tôn Dương vẫn vênh mặt lên, rõ ràng cô vẫn chưa hiểu rõ những chuyện trước mắt, Kim LiLi xoay người, ngồi xuống, khước môi khẽ nhếch lên. Có những người, vĩnh viễn không biết mình sẽ chết như thế nào, ví dụ như người phụ nữ ngu xuẩn kia. Tôn Dương đứng thẳng lên, thậm chí còn lộ ra vẻ oan ức nhìn thoáng qua Duệ Húc, lại quay lại trừng mắt nhìn Tô Lạc. “Cô có nghe hay không, tổng tài bảo cô biến đi, cô còn mặt dày ở đây là gì...” Tô Lạc cắn nhẹ môi dưới, trái tim như chìm xuống. Ánh mắt Duệ Húc tối tăm, tàn ác, hắn đưa tay, bóp một tiếng, một tiếng này khiến cho tất cả mọi người không dám thở mạnh, mọi người không dám tin vào mắt mình, chỉ thấy Tôn Dương đưa tay ôm mặt, ánh mắt mở to, tới bây giờ, vẫn chưa hiểu bản thân mình đã làm sai cái gì? “Tổng tài... Tôi tôi...” Cô còn muốn nói gì đó, thấy được vẻ mặt lãnh khốc tàn ác không chút thay đổi của Duệ Húc thì miệng không mở nổi, không dám nói gì nữa. Duệ Húc nắm chặt tay, “Ta bảo cô cút, cô bị điếc sao?” Ánh mắt hắn như hàng ngàn con dao nhọn trừng trừng nhìn Tôn Dương, cô ta thật to gan, ngay cả hắn cũng không muốn làm cô gái này bị thương, cô ta còn dám đánh. “Tổng tài, vì sao...” Tôn Dương vẫn ôm chặt mặt, mắt ngập nước

mà không dám khóc, dáng vẻ chật vật. “Vì sao?” Khóe môi Duệ Húc nhếch lên, có vài phần châm biếm, “Cô còn dám hỏi vì sao, vợ ta lại có thể để cho cô đánh sao? Duệ Húc ta chưa bao giờ đánh phụ nữ, đây là cái giá phải trả khi dám đánh cô ấy, cầm đồ của cô, rút khỏi tập đoàn Húc Nhật, đừng để ta gặp lại cô, nếu không, ta nhất định khiến cô sống không bằng chết.” Không khí xung quanh như dừng lại, tiếng loảng xoảng vang lên, chiếc cốc trong tay một người rơi xuống đất, sự im lặng này, một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ. Người duy nhất giữ được bình tĩnh là Kim LiLi, cô chỉ ngẩng đầu nhìn Duệ Húc, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, cô đã đoán đúng, hắn đã từng nói hắn chỉ yêu vợ hắn, mà Tô Tử Lạc lại có thể thoải mái ở tầng bốn năm, chắc chắn quan hệ hai người không đơn giản, Kim LiLi đã sớm đoán được, chỉ là không có cách nào chứng minh, cuối cùng mọi thứ cũng đã sáng tỏ, có chút ghen tị, có chút mất mát, dù sao người đàn ông kia đã khiến cô vừa gặp đã yêu, nhưng so với yêu hắn, cô càng yêu bản thân mình hơn, bởi vì cô biết rõ, người đàn ông kia không dễ chọc. Động tới người của hắn, cả đời coi như đã bị hủy, Kim LiLi có thể tưởng tượng Tôn Dương từ nơi này đi ra, sau này cũng chỉ có thể ra đường ăn xin. Chân Tôn Dương mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất, hắn nói cái gì, cô gái xấu xí này là vợ hắn, nói cách khác là tổng tài phu nhân, cô nhìn tay mình, cô đánh tổng tài phu nhân, ông trời ơi, mắt cô bị mù rồi sao, cho tới khi bảo vệ tới lời Tôn Dương đi, cô vẫn chưa tin vào những chuyện xảy ra. Lê Duệ Húc ngồi xổm xuống, mím chặt môi, Tô Lạc kéo nhẹ tay áo hắn, “Em không sao,” cô muốn cười nhưng mỗi cử động nhẹ như thế đều khiến nước mắt cô rơi xuống, trong suốt xinh đẹp, vỡ nát trong tim Duệ Húc. “Đồ ngốc,” Duệ Húc đưa tay xoa nhẹ má cô, một nửa gương mặt bị sưng đỏ lên, cô còn vẫn muốn nói, cô không đau sao, thực sự là không đau sao. Sao cô lại ngốc như vậy, vợ của Lê Duệ Húc sao có thể dễ dàng bị người khác bắt nạt, chỉ có cô mới có quyền bắt nạt bọn họ. Hắn ôm lấy cô gái trên mặt đất, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, rời khỏi nơi này, Tô Lạc gắt gao ôm lấy cổ hắn, dán mặt vào lồng ngực hắn, thân thể cô đau quá, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy rất hạnh phúc, vì hắn nói, nói cô là vợ hắn, hắn thừa nhận thân phận của cô. Cả tập đoàn Húc Nhật đều chấn động, người này truyền người kia, tổng tài của bọn họ đã bí mật kết hôn, vợ hắn lại chính là người làm cùng tầng với hắn – Tô Tử Lạc, tất cả mọi người nghĩ và bắt đầu sợ, cảm thấy may mắn chính mình không đi trêu chọc cô, nếu không, hậu quả của Tôn Dương cũng chính là hậu quả mà các cô phải nhận. Trần Mỹ Liên bị giáng chức khi nghe thấy tin này, cả người ôm một đồng tài liệu đứng chết chân tại chỗ, hiện tại cô đã biết, bị giáng chức vẫn còn rất may mắn. Tay Duệ Húc không ngừng xoa xoa má Tô Lạc, một tay lau nước mắt không ngừng lăn xuống của cô. “Có thể không làm vậy được không, thực sự rất đau,” Cô kéo bàn tay to của Duệ Húc, hắn dùng lực lớn như vậy, có phải sợ cô chưa đủ đau. Duệ Húc lườm cô một cái, “Nếu không dùng sức, em còn đau lâu hơn,” giữ đau dài và ngắn, không cần nói cũng biết Duệ Húc sẽ chọn cái nào. “Em rõ chưa.” Hắn nói xong, còn dùng tay xoa thật mạnh bên má cô không bị sưng. Tô Lạc đành buông tay hắn ra, biết hắn đang tức giận, hơn nữa là rất tức giận. “Xin lỗi...” Môi cô khẽ mở ra, ánh mắt ngập nước mờ mờ, cuối cùng Duệ Húc buông tha cho gương mặt cô, ôm cô vào lòng, “Tại anh không tốt.”, hắn đặt cằm lên đỉnh đầu cô, “Anh nghĩ như thế đối với em là tốt nhất, sẽ không để em bị tổn thương, thật không ngờ, suy tính như thế, vẫn có kẻ không biết tự lượng sức mình, khiêu chiến với anh.” Hắn nói thực giống như mình là một ông vua, khẩu khí vô cùng ngạo mạn, đây cũng là tư chất trời sinh của hắn. Cuối cùng, Tô Lạc đã buông xuống được, vì hắn mà buông xuống tất cả, có lẽ trước đây còn có chút hoài nghi, nhưng bây giờ sẽ không còn hoài nghi nữa... Không bao giờ... Duệ Húc ôm chặt cô gái trong lòng, cúi đầu, ánh mắt có phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, cảm giác khác lạ, những lời hắn nói có thể khiến một cô gái cảm động.

146. Q.2 - Chương 54

“Cảm ơn anh...” Tô Lạc cảm thấy mặt mình không còn đau, ngay cả trái tim cũng thế, cô tưởng rằng trái tim mình đã chết, bây giờ sự ấm áp đang lan tỏa dần, không biết bắt đầu từ khi nào, cô luôn nghĩ về hắn, người đàn ông này đã tiến sâu vào trái tim cô, khi cô phát hiện ra thì bản thân cũng đã lún quá sâu. Duệ Húc đưa tay xoa nhẹ tóc Tô Lạc, nhìn sắc trời bên ngoài, ánh nắng mặt trời giữ trưa chói chang, chuyện hắn đã kết hôn rất nhanh, mọi người đều sẽ biết còn có bọn họ vẫn ở trong này, môi hắn khẽ nhếch lên, ánh mắt màu trà không hề có chút dịu dàng, toàn bộ là sự lạnh lẽo. Đúng như hắn đoán, chuyện hắn kết hôn, rất nhiều người đã biết, cả tập đoàn Húc Nhật, có khi cả thế giới đều biết hắn có vợ, chẳng qua vì vợ

hắn là một người hay ngượng, cho nên hắn luôn giấu chuyện kết hôn, nghe nói, hắn rất yêu vợ mình, chỉ có trước mặt vợ hắn mới thể hiện sự dịu dàng, nghe nói, cô gái này là người hắn yêu nhất. Nghe nói, cô gái ấy có tên là ... Tô Tử Lạc. Trên máy bay, hai tờ báo được đưa tới tay một đôi nam nữ, bọn họ chính là hai người mới từ nước ngoài trở về – Ôn Vũ Nhiên, Tề Trữ San, vì mảnh đất kia đã thuộc về tay Vũ Nhiên nên hắn sẽ thực hiện lời hứa của mình, đưa Trữ San đi hưởng thụ tuần trăng mật thứ hai của họ, không thể không nói, lần du lịch này cảm giác rất tốt, quan hệ của hai người đều phát triển hơn, tuy chưa tới mức yêu, nhưng cũng có cảm giác của đôi vợ chồng. Vũ Nhiên không phải là một người ngốc, tất cả những gì Trữ San làm, hắn đương nhiên biết, còn có quan hệ giữa cô và Duệ Húc, một mối quan hệ hơi kì quặc, cho nên một số việc, hắn đã cố ý, giống như mảnh đất kia vậy... Trong tay Duệ Húc cũng nắm được thứ hắn không yên tâm nhất, nhược điểm của hắn – Tô Tử Lạc, trái tim hắn sẽ không bao giờ có thể buông Tử Lạc xuống, bởi vì đó là tình yêu, cho dù không thể ở bên cạnh cô. Hắn mở tờ báo ra, nhìn thấy tiêu đề bài báo, nháy mắt cả gương mặt trở nên căng thẳng, cả người run rẩy. “Sao vậy, Nhiên, có chuyện gì?” Trữ San dựa vào người hắn nghỉ ngơi, cảm nhận rõ thân thể hắn đang run lên, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt thấy được tiêu đề bài báo. Tổng tài tập đoàn Húc Nhật bí mật cưới vợ, mấy chữ này thật to, mặt trên tờ báo còn có một bức ảnh chưa qua xử lý, Duệ Húc che chở một cô gái đi vào trong xe, tuy ảnh chụp hơi mờ, nhưng khí thế Duệ Húc vẫn giữ nguyên, còn người phụ nữ trong ngực hắn, nhìn qua khá quen, dáng người nhỏ nhắn, mái tóc buông dài, ăn mặc cũng bình thường. Tô Tử Lạc ... Mối Trữ San khẽ mấp máy, lại không có tiếng nói truyền ra, cô không để ý dùng sức nắm chặt tay, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay đau đớn, nhưng bản thân lại không có chút cảm giác nào. Húc, anh lại cưới cô ta, điều này sao có thể, làm sao có thể. Cô nghĩ tới Duệ Húc cả đời này không thể kết hôn. Cô hít một hơi thật sâu, nghĩ lại, nếu bọn họ đã kết hôn, như vậy người phụ nữ kia sẽ không có khả năng phá hủy hạnh phúc của cô, sẽ không có cơ hội xen vào giữa cô và Vũ Nhiên. Cô nhìn trộm người đàn ông ngồi cạnh, thấy mặt hắn tái mét, ánh mắt đỏ ngầu, lòng cô lại có thêm sự phức tạp, quả nhiên, cho dù cô đối với hắn tốt thế nào, ở trong lòng hắn, cô vĩnh viễn không thể so với Tô Lạc. Như vậy thì sao, tất cả đã vô dụng. Có Húc ở đây, Vũ Nhiên và Tô Lạc vĩnh viễn sẽ không có khả năng, hắn cũng chẳng có tư cách để xen ngang. Cô nhắm mắt lại, lại cảm thấy khó ngủ, cũng như cảm nhận bản thân bị mất đi thứ gì đó, cô thực sự khó chịu. Ôn Vũ Nhiên dùng sức nắm chặt tờ báo trong tay, trong mắt đỏ ngầu. Lạc Lạc, em lại có thể giả vờ người như vậy, làm sao em có thể, sao có thể. Hắn đang ghen tị, ghen tị vì kẻ khác có được cô, cô gái hắn yêu ba năm trời, như thế nào lại trở thành vợ của người khác. Hắn thật ích kỉ, bản thân đã có vợ, lại không muốn buông tha cho Tô Lạc, hiện tại bản thân hắn đã biết mình không còn có cơ hội để giành lại cô, cảm giác hàng ngàn mũi kim đang đâm sâu vào tim hắn, sự đau khổ này, thật khó mà chịu được. Lê Duệ Húc, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, người cướp hết tất cả của ta, vậy ta sẽ dùng mọi cách để giành lại. Nhân phẩm, tự do, cả Lạc Lạc, nhất định hắn phải giành lại. Biệt thự nhà họ Lê, Tô Lạc đặt tờ báo trong tay xuống, tùy rằng ảnh chụp không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét mặt cô, một bên má cô đã không còn bị sưng nữa, lại lộ rõ sự phiền não, cô ngồi trên ghế sa lon, hàng lông mày nhăn lại. “Đang suy nghĩ gì?” Duệ Húc đi ra, ngồi cạnh cô, sau đó ôm cô đặt lên đùi mình, hắn rất thích động tác này, hắn cưng chiều cô, làm cô giống như một đứa trẻ. “Cái này có gây phiền cho anh không?” Cô rút người vào lòng hắn, trên tay cầm tờ báo lên. “Làm sao vậy, em thấy xấu mặt khi làm vợ anh,” Duệ Húc nhíu mày, cố ý đùa cô, hắn biết rõ, người đầu tiên cô gái nhỏ này lo lắng đến là hắn, bản thân hắn thì luôn muốn trêu chọc cô. Cô nhóc này, thật thú vị, hắn cứ tưởng cuộc sống của hắn, có thêm một cô gái, cũng không có gì thay đổi, sai lầm rồi, sai quá nhiều, quá nhiều thứ nằm ngoài dự tính của hắn, nhưng lại không hề làm hắn khó chịu. “Đâu có.” Tô Lạc cầm lấy tay áo hắn, “Em sợ anh sẽ gặp phiền phức, ” cô cẩn thận nói, cô đâu có xấu mặt, chỉ là cô hình như cô đã trèo cao quá. “Đừng suy nghĩ linh tinh, nếu không anh sẽ làm em ba ngày không xuống giường được,” Duệ Húc ôm chặt eo Tô Lạc, hắn không hề thích cái giọng điệu này của cô, coi như hắn hiểu rõ cô, nhưng từ trước tới nay, hắn đều không thích cais suy nghĩ như vậy của cô. Hai má Tô Lạc hồng hồng, cùng giường chung gối một thời gian khá lâu rồi, bộ dáng cô vẫn như lần đầu tiên vậy, mặt thật dễ đỏ, Duệ Húc khẽ cười, hình như hắn đã cưới được một bảo vật. Nếu cô không gây ra thiệt hại gì cho cuộc sống của hắn, hắn cũng sẽ không để ý mà sống cả đời cạnh cô, cho dù hắn không yêu cô, nhưng hắn cũng sẽ không yêu một người nào khác. Hắn ôm cô chặt hơn, lần đầu tiên, có suy nghĩ về cả đời, chỉ là, đôi khi mọi thứ phát triển luôn khiến hắn trệch hướng đường ray, hắn muốn, cái gì cũng có thể giành được, chỉ có một thứ hắn không thể giành lấy.

147. Q.2 - Chương 55

Có lẽ ngay từ đầu, hắn đã lựa chọn rồi. Từng tờ báo được gỡ ra, xung quanh yên bình, không khí dễ chịu, không ai biết được, rất nhanh thôi, không khi dễ chịu cùng sự yên bình này sẽ bị phá vỡ hoàn toàn. Vũ Nhiên đứng lên, ánh mắt lạnh nhìn vào cánh cửa đang đóng, hắn nhớ về một ngày nào đó, hắn ở chỗ này chờ gần hai giờ, sau đó hắn chấp nhận một cuộc giao dịch mất đi Lạc Lạc, không cần nói tới sau này có hối hận hay không, nếu có cơ hội để lựa chọn lại một lần, có lẽ hắn vẫn chọn như thế. Hắn bước thẳng về phía trước, thư ký nói hắn có thể đi vào, Lê Duệ Húc, quả nhiên là quân bài lớn, hắn muốn nhìn xem, quân bài lớn này có thể lớn đến mức nào, có thể cười tới khi nào. Tiếng gõ cửa truyền tới, Duệ Húc chỉ nói một tiếng mời vào, hắn đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, đây là tầng cao nhất của tập đoàn Húc Nhật, còn hắn chính là chúa tể nơi này, không ai có thể vượt qua hắn. Cửa mở ra, tiếng bước chân vang lên phía sau hắn, hắn xoay người lại, tựa vào cửa nhìn thẳng người đàn ông trước mặt, nhìn rõ sự căm hận trong mắt Vũ Nhiên. Duệ Húc hơi nhíu mày, thật có lỗi, trên thế gian này người hận hắn không thiếu, cũng không phải chỉ có một mình Vũ Nhiên. “Ôn tổng, tìm tôi có việc gì, hình như giữa chúng ta không có cuộc đàm phán kinh doanh nào?” Duệ Húc ngồi trên ghế làm việc, lưng dựa sát vào ghế, khóe môi khẽ nhếch lên như cười như không, hắn rất rõ vì sao Vũ Nhiên lại ở đây. “Lê Duệ Húc, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Vũ Nhiên bước nhanh tới trước mặt hắn, đưa tay muốn nắm phần áo trước ngực lại bị Duệ Húc chặn lại. “Ôn tổng, không nên quên, đây là tập đoàn Húc Nhật, không phải Ôn Thị của anh, còn nữa, tôi không thích người khác chạm vào quần áo mình, rất bẩn.” Đôi môi mỏng khẽ mở, nói ra từng chữ câu, mỗi câu nói ra đều làm sắc mặt Vũ Nhiên lạnh đi. Người đàn ông này thật sự khiến người khác muốn giết hắn. “Lê Duệ Húc, anh đã làm gì Lạc Lạc?” Ôn Vũ Nhiên hít một hơi lấy lại bình tĩnh, cuối cùng buông tay xuống, hắn nói không sai. Nơi này là địa bàn của hắn, cho dù Vũ Nhiên có làm cái gì đều đứng ở giữa tâm bão. Duệ Húc xoay chiếc bút ký tên trên tay, ánh mắt nhìn ra phía ngoài, ngẫu nhiên, hắn lại nghĩ tới cô gái nhỏ ở chỗ này chờ hắn, thật kỳ quái, hắn thích cảm giác này, đến nỗi hắn không để tâm tới câu hỏi của Vũ Nhiên... Hắn tiếp tục dựa người vào ghế. Ánh mắt màu trà trở nên u ám, giống như hố sâu của vũ trụ, nhìn không thấy đáy. “Ôn tổng, không nên quên, bây giờ cô ấy là vợ tôi, tôi không thích người khác gọi tên vợ tôi như thế.” Hắn đặt chiếc bút xuống, mặc dù giọng nói bình tĩnh nhưng hàm ý cảnh cáo cũng có thừa. “Lê Duệ Húc, anh đang lợi dụng cô ấy để khống chế tôi?” Vũ Nhiên trầm mặc một lúc, đột nhiên mở miệng nói. Duệ Húc thản nhiên nhìn hắn, “Anh nói xem?” Hắn không trả lời vấn đề, cũng không có nghĩa vụ trả lời, hắn chỉ biết, hiện tại Tô Lạc là vợ hắn, những thứ khác không còn quan hệ với cô. “Lê Duệ Húc, nếu anh dám làm gì Lạc Lạc, anh có tin không, tôi sẽ làm y như thế với Tề Trữ san,” Ôn Vũ Nhiên cười lạnh một tiếng. Duệ Húc nhếch môi, cười châm biếm, “Anh có thể thử ?” Duệ Húc không để ý chút nào đến sự uy hiếp của Vũ Nhiên, bởi vì trái tim của Vũ Nhiên không sắt đá như hắn, cũng không tàn nhẫn như hắn. Ôn Vũ Nhiên lặng người đi, đối với thái độ lạnh nhạt của Duệ Húc, hắn sớm đã nghĩ tới, cho nên hắn mới là Ôn Vũ Nhiên chứ không phải là Lê Duệ Húc, cho dù phải giẫm lên bao nhiêu người cũng sẵn sàng để bước tới. “Lê Duệ Húc, đừng tưởng rằng tôi không thể làm gì, anh đừng quên, mỗi người đều có điểm mạnh của mình, con thỏ khi nóng tính cũng biết cắn người, bây giờ không phải không có nghĩa sau này sẽ không như thế.” Hắn đi về phía cửa, không tính là cảnh cáo, chỉ là nói nên một sự thật mà thôi, bây giờ hắn còn có thể khống chế bản thân, nhưng không thể biết trước được sự không chế này tồn tại được đến bao giờ, hắn cũng không để ý nếu phải chết cùng một chỗ với Duệ Húc. Lê Duệ Húc mở mắt, hai tay đan vào nhau đặt trên bàn. “Anh có nghĩ tới, bây giờ cô ấy còn yêu anh?” Giọng nói mang theo ít gió lạnh thổi mạnh vào lòng Vũ Nhiên... Nhất thời khiến trái tim hắn đau đớn. Bây giờ, cô còn yêu hắn sao. Tô Tử Lạc còn yêu Ôn Vũ Nhiên sao? Đối với sự phản bội của hắn, lại có một người đàn ông cẩn thận che chở cô, cô còn có thể yêu hắn sao? Ôn Vũ Nhiên nắm chặt bàn tay, lúc này đây, hắn không còn gì để nói, cũng không thể đoán được, hắn không có tự tin, hắn không phải Tô Lạc, nhưng hắn lại hiểu rõ về Tô Lạc. Một cô gái bị tổn thương nặng nề, cách tốt nhất để quên đi chính là chấp nhận tình cảm của một người đàn ông khác, bản thân Vũ Nhiên lại không có tư cách yêu cầu cô không được thay lòng đổi dạ. “Anh không biết,” Đôi môi mỏng khẽ mở ra, mỗi một câu nói, đều như một mảnh băng sắc nhọn đâm vào tim hắn. “Ôn Vũ Nhiên, hiện tại người cô ấy yêu.... Là tôi.” Khóe môi hắn cong lên, hắn không suy đoán mà là khẳng định, cô ấy yêu hắn, rất yêu hắn, tuy rằng cô chưa bao giờ nói ra, nhưng ánh mắt cô không thể nào giấu được hắn, có lẽ bản thân cô cũng không biết, cô yêu Duệ Húc – chồng của cô, đây chính là kết quả hắn muốn. Đây là cái giá của cô phải trả khi trở thành vợ hắn. Cả người Vũ Nhiên run lên, bước chân nặng nề, hắn đi về phía trước, không ai biết, lúc này, tim của hắn đau tới mức nào. Duệ Húc nhìn về phía cánh cửa, khép hờ đôi mắt lại, cảm giác mệt mỏi xuất hiện. Cánh cửa mở ra rồi khép lại, hắn vẫn duy trì động tác này, thật lâu. Tô Lạc không

thoải mái kéo kéo chiếc váy trên người, cô ngồi trong xe, thỉnh thoảng nhìn Lê Duệ Húc. “Anh muốn đưa em đi đâu?” Buổi tối, hần không nói gì, trực tiếp đẩy cô ột chuyên gia trang điểm, cô như lọt vào sương mù rồi biến thành cái dạng này, vẫn là chiếc váy dài, đôi giày màu trắng xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm càng xinh đẹp, thanh lịch, không thể không nói, Tô Lạc rất dễ nhìn, cô không phải là một mỹ nữ bắt mắt, nhưng lại khiến cho người khác không thể quên được. “Đi dự tiệc, chẳng lẽ em muốn chồng mình đưa cô gái khác đi?” Duệ Húc đưa tay khẽ捏 má cô, gần đây cô hình như béo lên một chút, nhìn xem, ở cùng hần, thịt trên mặt nhiều hần lên. Còn hơn là ở cùng cái người đàn ông không biết tốt xấu kia, cho nên, lựa chọn của cô chỉ có thể là Lê Duệ Húc. Mà tất cả những gì cô đang có đều là Duệ Húc tạo ra.

148. Q.2 - Chương 56

Tô Lạc chớp mắt, khi nghe thấy từ cô gái khác, trái tim như bị bóp một cái thật chặt. Cô không muốn hần đi với cô gái khác, thực sự không muốn. Lắc đầu, cô tựa vào vai hần, không để ý trong mắt hần toát ra sự lạnh lẽo. Đây là một bữa tiệc giữa các thương nhân, nơi tụ họp đông đủ các thương nhân có tiếng, tất nhiên sẽ có Lê Duệ Húc và tổng tài của tập đoàn Ôn Thị – Ôn Vũ Nhiên, một người cưới được người mẫu nổi tiếng Tề Trữ San, còn giành được mảnh đất trong buổi đấu thầu khiến các công ty khác ghen tị, Ôn Thị đã có bước tiến mạnh, đang dần đuổi kịp tập đoàn Húc Nhật, nếu cho hần vài năm nữa hần sẽ làm được những gì, không ai có thể đoán được, nhưng cho tới nay, tập đoàn Húc Nhật, vẫn đứng đầu các doanh nghiệp trong ngành. Tô Lạc kéo tay Duệ Húc, tiếp nhận những ánh mắt tò mò đánh giá, cô có chút hồi hộp, sợ hãi, nhưng độ ấm trên người Duệ Húc đã khiến cô dừng cảm lên nhiều, tuy nụ cười của cô hơi mất tự nhiên, hai má đỏ hồng lên ngượng ngùng, bộ váy trắng thuần tha, giống như một đóa hoa đại trắng nõn, không bắt mắt nhưng lại có một hương vị rất riêng biệt. Duệ Húc tán thưởng nhìn cô, vợ hần ngày càng dừng cảm. Khi hần xoay người.... đối diện với một đôi nam nữ, vẻ mặt thay đổi rất nhiều, cuối cùng chỉ có khóe môi khẽ nhếch lên. Bề ngoài không hề thay đổi, nhưng trái tim đã không thể bình tĩnh. Trữ San, đang nhìn hần, dường như còn có một chút mất mát và đau thương. Vì sao.... Hần không rõ.... Tề Trữ San nhìn vẻ mặt hạnh phúc của cô gái bên cạnh Duệ Húc, không biết vì sao, trái tim cô thấy đau, cảm giác mất mát ngày càng lớn, lớn đến nỗi giày vò cô lúc nào không hay, trước kia không lâu, người phụ nữ duy nhất ở cạnh Duệ Húc chính là cô, còn bây giờ, thời gian ngắn ngủi có quá nhiều thứ thay đổi, tại sao lại là người phụ nữ cô căm ghét nhất. Cô liếc mắt nhìn Vũ Nhiên, sắc mặt hần thật khó coi, cả người lạnh băng, cô không thể tiếp tục lừa gạt mình, mặc dù cô có cố gắng thế nào, vĩnh viễn trong lòng hần chỉ có bóng dáng của Tô Lạc. Điều này làm cho cô càng không thể chịu đựng được. Người phụ nữ kia có cái gì tốt, khiến một người đàn ông nhớ nhung ngày đêm, lại khiến một người đàn ông khác đối xử tốt với cô ta. Sự dịu dàng trong ánh mắt Húc không thể gạt người, có lẽ ngay chính bản thân hần cũng không biết điều này, khi hần nhìn cô gái ấy, dường như đó chính là tất cả của hần. Đột nhiên Trữ San có một dự cảm đáng sợ, cô sẽ mất đi tất cả. Húc... Là thật sao? Còn cô thì sao... Cô giật mình, cô đang suy nghĩ gì vậy, người cô yêu không phải là người đàn ông luôn ở bên cạnh cô, một người cô đã hiểu quá rõ, người phụ nữ kia là vợ Duệ Húc, sẽ không thể cướp được Vũ Nhiên của cô, cô hần nên cười thật lớn mới đúng, vậy tại sao cô chỉ muốn khóc. Tô Lạc nhìn thấy Vũ Nhiên, bên cạnh hần là người vợ xinh đẹp, cô đặt tay lên lồng ngực, không hề đau đớn như cô tưởng, hiện tại cô còn muốn đi tới chúc phúc hai người họ. Cô nở nụ cười, giống như trước đây, cô cười với Vũ Nhiên, nụ cười dịu dàng nhất, trong sáng nhất, khiến trong tim Vũ Nhiên có đủ các loại mùi vị. Hần còn chưa quên, cô đã quên. Không biết là hần vô tình hay là cô vô tình nhiều hơn. “Em đi toilet một chút,” Cô nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Duệ Húc khi nhìn Tô Lạc, nhìn thấy sự phức tạp và mất mát trên gương mặt Vũ Nhiên, cô không biết cảm giác của mình bây giờ là gì, cô cần yên tĩnh một chút. Cô buông tay Vũ Nhiên, lại thấy được ánh mắt Duệ Húc nhìn cô chằm chằm, trái tim loạn nhịp, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, đi về phía toilet, mỗi lần chỉ cần cô thể hiện động tác này, hần nhất định sẽ đi theo cô. “Anh đi ra ngoài một lát, em đứng yên ở đây đợi anh,” Lê Duệ Húc rời khỏi vòng tay cô, nhàn nhạt nói, hần nói xong cũng không chờ phản ứng của Tô Lạc đã ném cô tại đây, mặc kệ cô có bao nhiêu sợ hãi, lo lắng. Tô Lạc nhìn bóng lưng lạnh lùng của hần, cô đành đứng ở nơi vắng người nhất chờ hần, Vũ Nhiên đứng một lúc lâu liền đi theo. Trong Toilet, Trữ San nhìn chính mình trong gương, một lúc sau mới hồi phục, cô buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, mới cảm nhận cái đau từ lòng bàn tay truyền tới, thật là đau. Cô không biết mình bị

làm sao, cô chỉ biết bây giờ cô muốn xóa đi cái cảm giác này. Tức giận, buồn phiền... “Đang lo lắng về hấn sao?” một giọng nói lạnh đậm đầy quyến rũ truyền tới, cửa phòng bị mở ra, một thân ảnh cao lớn bước vào, hấn dựa người vào cửa, đột nhiên bước lên, đưa tay chạm vào má cô, “Em khóc, anh nhớ từ trước tới nay em chưa bao giờ khóc, em nói khóc chính là yếu đuối,” Duệ Húc đưa ngón tay chạm vào khóe mắt cô, tuy cô đã trang điểm kĩ càng lại, ánh mắt vẫn còn hồng hồng, vừa rồi cô đã khóc. Là vì người đàn ông kia sao? Hấn khẽ nheo mắt lại, nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của cô, hấn dường như thấy được ánh mắt của một chú thỏ đang khóc, trong khi người phụ nữ kia thường khóc, có khi sẽ khóc lén lút, nhiều nhất cũng chỉ có hấn cảm giác giống như một chú thỏ đang đưa mắt nhìn. Rất nhanh, hấn liền quăng cái suy nghĩ dư thừa này đi, người của hấn, trong mắt hấn, chỉ có cô gái xinh đẹp trước mặt này. “Húc, em cảm thấy hơi mệt một chút, cho dù em làm cái gì, hấn đều không nhìn thấy, em cứ nghĩ chỉ cần ra nước ngoài, hấn sẽ tốt với em hơn, sẽ quên đi người đàn bà kia, em cho rằng mình đã làm đúng, nhưng em phát hiện ra, chỉ cần hấn vừa nhìn thấy người đàn bà kia, trong mắt hấn đã không còn có em”. “Húc, anh nói xem em còn có thể kiên trì được nữa không?” Trước mặt Duệ Húc, cho tới bây giờ cô đều không cần che dấu bản thân mình, bởi vì hấn hiểu cô, hấn luôn giúp cô, cô cũng biết, chỉ cần cô lên tiếng, hấn đều có thể làm tất cả cho cô. “Anh đã nói rồi, cô ấy sẽ không thể phá hoại hạnh phúc của em, hiện tại người cô ấy yêu là anh,” Duệ Húc nói, hấn thật muốn khẳng định cả thể xác và tinh thần của Tô Lạc đều thuộc về hấn, cô ấy sẽ không thể phá hoại hạnh phúc của cô, Trữ San muốn người đàn ông kia, rất nhanh người đó sẽ thuộc về cô. “Húc, anh yêu cô ta sao?” Trữ San nghe những lời này, không rõ cảm giác trong tim là gì, có chút vui sướng, lại có chút chua chát, dường như có gì đó mắc tại cổ họng, hết sức khó chịu. “Yêu?” Duệ Húc khẽ nhếch môi, ánh mắt màu trà sâu thẳm, hấn thâm hiểm nhìn qua người phụ nữ trước mặt, “Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ nói anh sẽ yêu người khác, anh đã hứa với em, sẽ khiến cho hấn hết hi vọng với cô ấy, em nói xem, giữa anh và cô ấy có tình yêu sao?” Làm sao Lê Duệ Húc có thể yêu, tình yêu của hấn, sớm đã không có.

149. Q.2 - Chương 57

“Húc, cảm ơn anh,” trái tim Trữ San loạn nhịp, cô đưa tay ôm chặt eo Duệ Húc, cả người dính vào người hấn, ngoài ý muốn, cô có cảm giác có một luồng điện chạy từ người hấn sang người cô, cảm giác này cô chưa bao giờ có, đây không phải cảm giác của Vũ Nhiên mang lại cho cô. Cô vẫn không rõ, đây là cái gì, cái này nói lên điều gì, cô chỉ biết, tất cả những gì người đàn ông làm đều là vì cô, thân là một người phụ nữ thích hư vinh, cảm giác cao cao tại thượng này khiến cô thấy tuyệt vời. Cảm giác này quá đẹp. “Húc, nhất định anh không được yêu cô ta, được không? Cô ta không xứng.” Tề Trữ San ngẩng đầu lên, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, ngay cả khi cô khóc, cũng thật đoan trang xinh đẹp. “Uh...” Lê Duệ Húc gật đầu, trong ánh mắt màu trà chỉ có hình bóng của cô, cũng chỉ có một mình cô, hấn nắm chặt hai tay, cuối cùng vẫn không nhìn được, đưa tay ôm chặt lấy Trữ San. Đúng vậy, hấn yêu cô, nhưng người cô yêu lại không phải hấn, cho nên hấn không thể miễn cưỡng, thâm nghĩ thành toàn cho cô, thâm nghĩ làm cho cô hạnh phúc, cho dù hấn phải có một cuộc kết hôn ngoài ý muốn. Nhà vệ sinh vốn không phải nơi để nói chuyện, nhưng hiện tại Trữ San không hề muốn rời đi. Ở trong ngực hấn, cô cảm thấy yên tâm, cảm giác này khiến cô lưu luyến không muốn rời xa. Bọn họ ở nơi này thật lâu, hấn sẽ không có khả năng yêu người khác, thật sự không có khả năng. Trữ San tựa mặt vào lồng ngực hấn, hiện tại cô đã quên mất người đàn ông mà cô phải nghĩ trăm phương ngàn kế để có được, cô không hề muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp của Duệ Húc. Trong giây lát, cô như nhận ra điều gì, có phải cô đã sai ở đâu rồi. Trong mắt cô hiện chút bối rối, gấu gao ôm chặt lấy hấn. Bên ngoài, cảnh tượng vẫn rất náo nhiệt. Mọi người nói, cười, vài đôi nam nữ đang khiêu vũ trên sàn nhảy, mỗi người đều thật xinh đẹp lộng lẫy. Tô Lạc cầm lấy một ly nước trái cây, uống một ngụm nhỏ, thỉnh thoảng cô lại nhìn về phía cửa, không biết khi nào hấn sẽ quay lại, cô đưa tay xoa nhẹ bả vai, cô cảm thấy hơi lạnh. “Báo chí viết là thật sao?” Một giọng nói quen thuộc truyền tới, cô ngẩng đầu, ánh đèn sáng bị chặn lại. “Báo chí viết là thật sao?” Ôn Vũ Nhiên cúi người xuống, mắt kính chặn lại ánh mắt của hấn, lần đầu tiên sự lãnh khốc lại xuất hiện trước mặt cô. Tay Tô Lạc nắm chặt chiếc ly, nhìn sang chỗ khác. “Tô Tử Lạc,” đây là lần đầu tiên, hấn gọi cả họ tên cô, không còn gọi cô là Lạc Lạc, cũng không còn sự ấm áp nữa, thời gian thật là đáng sợ, không có ai biết, có lẽ chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ trở nên hoàn toàn xa lạ. “Anh muốn tôi nói gì?” Cuối cùng Tô Lạc cũng nhìn hấn, trên mặt lộ rõ vẻ

nụ cười ưu thương, “Em nghĩ anh muốn em nói gì? Nói em không kết hôn, đang đợi anh, nhưng em đã kết hôn rồi, đã phản bội anh.” “Giữa chúng ta, còn có thể dùng từ phản bội để hình dung sao? Nếu có, vậy là ai phản bội ai?” Vũ Nhiên nhứ chặt mày, Lạc Lạc đã thực sự thay đổi, không còn là cô gái ngoan hiền dịu, cô đã học được sự phản kháng, lại dùng phương thức này để nói chuyện với hần, hần biết là người đàn ông kia, nhất định là người đàn ông kia đã thay đổi cô. “Lạc Lạc, anh đã nói, cách xa người đàn ông kia, hần không phải là người tốt.” Lại là câu nói này, người tốt, người xấu, lấy cái gì đánh giá đây. Tô Lạc nhìn nước trái cây sòng sánh trong chiếc ly, khẽ cười, “Tôi biết anh ấy không phải là người tốt, nhưng tôi chỉ cần biết anh ấy luôn đối tốt với tôi.” Tính khí của người đàn ông kia thật là kém, nhưng không thể không nói, hần đã cho cô rất nhiều thứ, rất nhiều. Cho nên, Duệ Húc trong mắt cô, chính là một người tốt. “Lạc Lạc, em có biết vì sao lúc trước anh phải rời xa em không?” Vũ Nhiên hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén sự tức giận của mình, khá lắm – Lê Duệ Húc, chẳng những hủy đi cuộc đời hần, còn làm hỏng mất cuộc đời của Tô Lạc. Tốt, tốt lắm, hai người đã kết hôn, như vậy bọn họ muốn gương vỡ lại lành, căn bản đã không còn cơ hội, cho dù Tề Trữ San muốn buông tay, Lê Duệ Húc sẽ sao, hần sẽ đồng ý buông tay sao? Sự hận thù của hần đối với Duệ Húc ngày càng sâu. Ánh mắt Tô Lạc hướng xuống, một giọng nói nhỏ nhỏ truyền tới, “Nguyên nhân là gì, đã không còn quan trọng nữa,” tất cả đều đã xảy ra, mọi thứ đều đã kết thúc, kết thúc chính là kết thúc, hiện tại Vũ Nhiên đã có vợ, cô đã có chồng, mọi thứ đã qua, còn có ý nghĩa gì đâu, bởi vì, vĩnh viễn bọn họ không thể quay lại quá khứ. “Tô Tử Lạc, em có yêu hần không?” Giọng nói Vũ Nhiên lạnh đi ít nhiều, nghe từ miệng Duệ Húc nói ra, hần không tin, hôm nay tận mắt nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Tô Lạc với người đàn ông kia, hần tin, cô yêu người đàn ông kia đúng không, như vậy,... Vũ Nhiên hần ở đây, có phải hần đã bị cô xếp vào trong quá khứ. Tô Lạc khẽ chớp hàng lông mi dài, cô không trả lời câu hỏi của hần, sự trầm mặc của cô chính là đáp án giành cho Vũ Nhiên. Hần có tư cách gì nữa đâu, người bỏ đi trước chính là hần. “Lạc Lạc...Nghe lời anh, rời khỏi hần,” Đột nhiên Vũ Nhiên đưa tay đặt lên bả vai cô, Tô Lạc có thể cảm nhận rõ hơi thở của hần, dường như rất khó khăn, mà tay hần dùng lực bóp chặt bả vai như muốn bóp nát xương cốt cô. Tô Lạc khẽ kêu lên, cô phát hiện có rất nhiều người đang nhìn cô và Vũ Nhiên. “Vũ Nhiên, anh buông tôi ra đi?” Cô có chút cầu xin hần, cô thực sự không muốn tiếp tục như thế này, nếu người đó thấy được, có thể sẽ rất tức giận, hần đã rất nhiều lần tức giận rồi. “Lạc Lạc, cho dù em không chịu thừa nhận, là hần, là hần... Tất cả đều là hần... Hần...” Vũ Nhiên còn chưa nói hết, một tiếng hét giống như âm hồn từ phía sau truyền tới. “Nhiên, anh đang làm gì vậy?” Ngón tay Vũ Nhiên run rẩy buông xuống, hần buông Tô Lạc ra, quay đầu lại, thấy Tề Trữ San đang đi tới, còn có Duệ Húc đi ngay sau lưng cô sắc mặt thâm trầm khác thường. Đôi môi Tô Lạc khẽ mở, cũng không biết phải làm thế nào, vừa rồi, có phải hần đã thấy được tất cả... Trái tim cô như bị nắm chặt, rất khó chịu, cô cắn chặt môi... Cảm giác trước mặt có một bóng đen rơi xuống.

150. Q.2 - Chương 58

“Cứ cần như vậy sẽ rách môi mất.” ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi cô, hơi thở chứa mùi thuốc lá quen thuộc tỏa ra xung quanh cô, cô cảm thấy chua xót, có chút tủi thân, hần đã đi đâu, sao bây giờ mới trở lại? “Xin lỗi...” Cô có thật nhiều điều muốn nói, muốn hỏi, cuối cùng những gì cô có thể nói cũng chỉ có hai chữ kia. Tình yêu giống như một canh bạc, ai yêu trước, người đó sẽ thua, dường như cô đã là kẻ thua rồi, cho nên mới cẩn thận, để ý như vậy. Ôn Vũ Nhiên lặng lẽ nhìn Duệ Húc, Tề Trữ San đứng cạnh hần có chút mất tự nhiên, cô kéo cánh tay Vũ Nhiên, “Nhiên, chúng ta qua bên kia đi, Triệu tổng đang ở đó, chúng ta có hợp đồng còn cần sự giúp đỡ của ông ta,” cô vẫn giống như một người vợ ngoan hiền, không chỉ trong cuộc sống vợ chồng còn ở tận ở phương diện công việc, cô là trợ thủ tốt nhất của hần. Ôn Vũ Nhiên không từ chối, hần biết rõ hần muốn giành lại tất cả, chỉ có cách khiến bản thân càng ngày càng mạnh hơn, Tề Trữ San lại là trợ thủ tốt nhất của hần, từng bước chân trở nên cứng nhắc, hần không thể quay đầu lại, lại nghe rõ được giọng nói của Tô Lạc. Một câu chòngg “Em muốn về,” Tô Lạc ngẩng đầu nhìn đôi mắt màu trà của Duệ Húc, giọng nói chút khó khăn, nghẹn ngào. “Được, chúng ta đi về,” Duệ Húc đưa ngón tay trở chọc nhẹ mấy cái vào vào trán cô, hai mắt khẽ híp lại, vẻ mặt bình tĩnh vẫn không thể che giấu được vẻ không hài lòng. “Vợ... Hôm nay em không gọi anh là chồng, thế nào, em ngưỡng sao?” Tay hần chạm vào cằm cô, sau đó dùng sức nắm chặt, động tác có chút thô lỗ, đến nỗi làm đau cô, trong giọng nói của

hắn, phảng phất sự ghen tuông, ánh mắt Tô Lạc mờ mịt nhìn hắn. Khi một người đàn ông học được cách ghen và khi họ biết ghen vì một cô gái, họ đã bắt đầu yêu cô gái ấy, trong mắt Tô Lạc, chính là như vậy. “Chồng...” Tuy cảm cô rất đau, nhưng Tô Lạc lại nở nụ cười, cười có chút ngượng, ánh mắt cô dịu dàng nhìn hắn, khiến sắc mặt của hắn trong nháy mắt mềm mại đi rất nhiều. “Tốt lắm, chúng ta về thôi, anh biết em không thích những nơi như này,” hắn đứng lên. Kéo bàn tay nhỏ bé, đi ra ngoài, phía sau có hai ánh mắt luôn theo dõi hắn, nhìn theo bọn họ đi ra ngoài. “Nhiên,” Tề Trữ San dựa vào vai hắn, trong ánh mắt lộ ra chút mong lung ngay cả cô cũng không hiểu được. “Nhiên, anh yêu em sao?” Khi nói xong, cô có cảm giác mình đang hỏi một vấn đề thật ngu ngốc. Cả người Vũ Nhiên khẽ cứng lại, hắn đưa tay vòng qua hông Tề Trữ San, hơi dùng sức ôm chặt, “Yêu, còn chưa có,” câu nói này là thật, một thoáng chưa xốt lướt qua nét mặt Trữ San. “Nhưng em là vợ anh, anh nghĩ anh sẽ thích em,” Ôn Vũ Nhiên từ từ nói, hắn không phải kẻ không có trái tim, bọn họ là vợ chồng cùng giường chung gối, một đôi vợ chồng thật sự, nếu nói không có chút cảm giác gì chính là giả. Hắn thật sự không thể tuyệt tình như Duệ Húc, có lẽ, Duệ Húc đã nhìn ra điểm này của hắn, mới làm cho hắn có thể cưới Trữ San. Hắn nhìn về phía cửa, nơi đó đã không còn hình bóng của người kia, lúc này, hắn đã biết, hai cô gái này, hắn đều không thể buông xuống được. Tề Trữ San nhắm mắt lại cam chịu, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, cô nghĩ tới bản thân mình phải thật vui vẻ, hạnh phúc, cho dù là không nhiều lắm, nhưng cô đã có được một phần tâm hồn hắn, qua ít ngày nữa, chỉ cần hắn không gặp lại cô ta, như vậy sẽ không sao nữa. Nhưng, trái tim cô lại rất bình tĩnh, chỉ có một cảm giác luôn xuất hiện – cảm giác bản thân đã đánh mất thứ gì đó. Sự mất mát này khiến cô càng ngày càng đau khổ. Một căn phòng sạch sẽ, u tối, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi vào qua cửa sổ, xen vào đó là bầu không khí nóng bỏng đầy dục vọng. Trong phòng, người đàn ông nhú chặt lông mày, hai tay nâng thân thể người phụ nữ lên, cả người dùng sức va chạm vào cô, mồ hôi từng giọt chảy xuống lộ ra da thịt thật gợi cảm, cô gái phía dưới hắn, hàng lông mi dài khép chặt, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt long lanh xinh đẹp. Hôm nay hắn dùng sức quá nhiều, làm cô có chút đau, nhưng cô vẫn giành cho hắn toàn sự dịu dàng, chẳng sợ hắn có làm cho cô đau thêm nữa, dục vọng mãnh liệt cộng với sự đau khổ, còn có một chút mê đắm. “Nói, em yêu anh.” Duệ Húc dùng sức cắn một miếng ở cổ cô, giống như một con quỷ hút máu, muốn đoạt hết máu thịt cô. Hàng lông mi dài nhú chặt lại, cô khẽ mở mắt ra, ánh mắt mong lung giữa đêm đen đẹp như một viên ngọc Lưu Ly. “Em yêu anh...” giọng nói dịu dàng mang theo hơi thở gấp gáp truyền vào tai hắn, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú không hề che dấu chút tình cảm, cô yêu hắn, thực sự yêu hắn, không biết được tình yêu này sẽ như thế nào, chỉ biết yêu chính là yêu... “Ngoan...” Duệ Húc xoa nhẹ gương mặt cô, giống như cô là một con vật cưng khiến người khác yêu thích. “Nói cho anh biết, em yêu anh sao? Vợ.” Là sự uy hiếp đầy mê hoặc, Tô Lạc không hề nhìn thấy sự lãnh khốc trong mắt hắn, cho dù trải qua một thời gian dài gần gũi, trái tim của hắn vẫn không thể đón nhận cô. Như hiện tại, thân thể bọn họ dính vào nhau, không có chút khoảng cách nào, nhưng cô cũng không có cách nào chạm vào linh hồn hắn, chỉ có thể ôm cổ hắn, không ngừng nói cô yêu hắn. Cô thực sự yêu ... Còn hắn, từ đầu tới cuối một chữ yêu hắn cũng không hề nói... Cô đã ngây ngốc tin tưởng, hắn cũng yêu cô, bởi vì, hắn đối với cô rất tốt... Làm cho cô cảm động, cô muốn khóc... Sau khi tất cả dừng lại, Duệ Húc lập tức rời khỏi cô, trực tiếp đi vào phòng tắm, cả người Tô Lạc mệt mỏi vẫn nằm đó, hàng lông mi thật dài, khẽ chớp, một giọt nước mắt lăn xuống. Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng nước truyền tới từ phòng tắm, không biết vì sao, trong lòng có chút khó chịu. Hôm nay, hắn rất khác thường, không biết có phải là do nhìn thấy cô và Vũ Nhiên nói chuyện lúc tối hay không. Cô suy nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi, không đoán ra, thực ra tâm tư của hắn với cô vốn không liên quan. Duệ Húc mặc cho nước ầm chảy trên người hắn. Hắn ngẩng đầu, vài sợi tóc đen bám trên mặt, còn có ánh mắt màu trà lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, hắn mở mắt ra, nhìn hai bàn tay, hôm nay hắn đã ôm người hắn yêu nhất, nhưng cô lại không thuộc về hắn. Hắn vuốt mấy sợi tóc ướt đầm ra đằng sau rồi mặc áo tắm đi ra, hắn ngồi trên giường, nhìn cô gái đang quấn tròn người lại. Tay hắn đặt trên má cô, cô đã bị hắn làm ệt mọi không còn chút sức nào.

151. Q.2 - Chương 59

“Cô gái ngốc,” trong đêm đen truyền tới tiếng thở dài của người đàn ông, thân thể của cô để mặc hắn trút giận hết lên, cô biết không? Ngón tay vuốt nhẹ khóe mắt cô, trong đêm đen, môi mím lại lạnh lẽo, lạnh

khốc và tàn nhẫn. Đường như mọi thứ đều rất yên ổn, trong căn phòng lớn chỉ có tiếng hít thở đều đều vang lên. Tô Lạc ngồi trên ghế sa lon trong văn phòng của Duệ Húc, hiện tại tất cả mọi người đã biết thân phận của cô, như vậy cô cũng không cần tiếp tục... Che giấu, bây giờ cô giống như một người đi làm cùng Duệ Húc, một tờ giấy rơi xuống cạnh chân cô, cô nhặt lên nhìn, trên tờ giấy là một bản vẽ. Đây là bản vẽ chiếc vòng cổ rất đẹp, nhưng hình như thiếu mất cái gì đó. “Vứt nó đi...” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền tới, Tô Lạc ngẩng đầu nhìn về phía người nói, thấy Lê Duệ Húc vẫn chăm chú làm việc, lông mày nhíu chặt nhìn bản thiết kế, gần đây các bản thiết kế đều không đạt được yêu cầu, hẳn không hề cho rằng yêu cầu của mình là quá cao. Hẳn muốn nhân viên của mình phải tiến bộ không ngừng, nếu như chỉ biết vừa lòng và không chịu tiến bộ, người như thế, chắc chắn hẳn sẽ loại bỏ. Tô Lạc đứng lên, nghe lời cầm tờ giấy trong tay cho vào thùng rác, cô không hỏi nguyên nhân, hẳn bảo cô vứt, cô sẽ vứt, nhưng bản thiết kế kia rất được, chỉ cần sửa lại một chút, không cần nghi ngờ vì sao cô biết nhiều như vậy, bởi vì từ nhỏ cô đã rất thích thiết kế trang sức, ước mơ của cô chính là trở thành một nhà thiết kế, có điều bây giờ cô chỉ có thể làm người chạy việc... Ước mơ kia cao quá, có lẽ cô sẽ không thể đuổi kịp. Cô che miệng ngáp một cái, sau đó đưa tay xoa nhẹ mắt mình. “Mệt sao?” Giọng nói đàn ông lần thứ hai truyền tới, cho dù không ngẩng đầu lên, từng cử động nhỏ của cô, hẳn đều nắm rõ. Tô Lạc chưa trả lời đã bị Duệ Húc kéo lại, hẳn ôm cô thật chặt, cô có chút phản kháng, không nên quên, bây giờ họ đang ở trong công ty chứ không phải ở nhà, tuy nơi này là văn phòng của tổng tài cũng không có nghĩa sẽ không ai đi vào. “Ngủ đi, đêm qua em đã quá mệt rồi,” một tay hẳn ôm Tô Lạc, một tay dở tài liệu, chưa nói đến có dịu dàng hay không, nhưng đó thôi cũng đủ làm cho các cô gái xin chết vì hắn. “Em sẽ ngủ ở trong kia,” Tô Lạc kéo tay hắn, không biết có phải là giống như hắn nói, đêm qua hắn đã khiến cô rất mệt, cô chỉ biết hôm nay cô thật sự không muốn rời khỏi giường. “Không cần, nơi này sẽ tốt hơn, em là vợ anh,” Lê Duệ Húc vỗ nhẹ vào mặt cô, thỉnh thoảng lại cẩn thận nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của cô, trong mắt có sự lo lắng mà chính hắn cũng không biết. Cô gái này quá yếu, hẳn thật đúng là sợ có một ngày, hắn sẽ trực tiếp giết chết cô. Không thể, ánh mắt hắn sáng lên, mày rậm, môi mím lại lạnh lẽo, hắn dựa người vào ghế, cẩn thận ôm lấy cô gái trong lòng, không để có một chút động tĩnh nào làm cô thức giấc. Cửa được mở ra từ bên ngoài... “Húc...” Một cái giọng nói làm mất vui truyền tới, Lê Duệ Húc không nói gì trực tiếp cầm quyển tạp chí trên bàn ném tới. “Húc...” Giọng nói của Vệ Thần biến mất hoàn toàn, đương nhiên không phải bị một quyển tạp chí làm cho ngắt đi, quyển tạp chí đó, hẳn đã bắt được rồi, Vệ Thần mở to mắt nhìn Duệ Húc ôm một cô gái trong lòng, chẳng trách hắn lại hung dữ như vậy, hóa ra là để ý tới vợ. Vệ Thần rón rén đi tới, đặt quyển tạp chí kia ngay ngắn vào chỗ cũ, sau đó mới đứng thẳng người nhìn. “Tôi nói này, Lê tổng, anh đừng có quên, sắp đến giờ họp rồi,” hắn bĩu môi, cái người này có vợ rồi liên quên đi họp. “Tôi biết...” Lê Duệ Húc nhàn nhạt nói, lần đầu tiên trên mặt Vệ Thần xuất hiện sự suy tư, “Húc, tôi có cảm giác anh có gì đó không bình thường, anh có phát hiện, anh đối với cô ấy quá tốt,” ngón tay Vệ Thần chỉ chỉ cô gái trong lòng Duệ Húc, không phải hắn nói ngoa, cho dù là diễn kịch, cái này có phải quá mức chân thật rồi. “Tôi đi qua đây,” Lê Duệ Húc nói xong, đứng lên, ôm Tô Lạc vào trong gian phòng nhỏ bên trong, mặc Vệ Thần đứng tại đó không ngừng liếc mắt nhìn, nói không cần, đó là giả, xem đi, chẳng qua là rời đi một lúc mà lại là đi họp, còn luyến tiếc như vậy, nếu rời khỏi mười ngày nửa tháng, không phải muốn chết chứ? Tất nhiên Duệ Húc không thể biết trong lòng Vệ Thần đang nghĩ gì, hắn chỉ ôm Tô Lạc đặt lên trên giường ở gian phòng trong, Tô Lạc có chút không thoải mái nhíu chặt mày, có thể vì hơi thở ấm áp khiến người khác yên tâm ở bên cạnh đột nhiên biến mất. Cô mở mắt ra, nhìn thấy Lê Duệ Húc. “Anh đi họp, một lúc sẽ quay lại, em ngủ ở đây sẽ tốt hơn,” Duệ Húc đưa ngón tay vuốt nhẹ mặt cô, dịu dàng nói. “Vâng,” Tô Lạc gật đầu một cái, bàn tay đang nắm chặt lấy áo hắn từ từ buông ra, lại cảm thấy mình có lỗi, áo hắn bị cô làm cho hơi nhăn. Duệ Húc cũng đã phát hiện ra, hắn cúi đầu nhìn áo mình, khẽ cười, hẳn thuận tay nắm nhẹ cằm cô, “Vợ, nếu bị người khác thấy được quần áo chồng em không được chỉnh tề, em là vợ cũng rất xấu mặt đấy.” Tô Lạc vội vàng kéo chăn che mặt lại, hắn trêu cô, làm mặt cô đỏ hồng lên. Lê Duệ Húc đã đứng lên, bất đắc dĩ cười, vợ của hắn rất hay ngượng, cứ chum chán kín như vậy cũng không sợ bị ngạt chết sao? “Vợ, anh đi đây...” Lê Duệ Húc xoay người, mới bước được một bước, liền quay đầu lại, đột nhiên lùi về phía sau vài bước, Tô Lạc kéo chăn xuống, cô còn chưa kịp phản ứng, một bóng đen lớn đã cúi xuống ngay trước mặt cô, môi cô khẽ hé ra, bị Duệ Húc cắn một cái, sau đó là một nụ hôn thật sâu thật dài, đầu lưỡi hai người quấn vào nhau, thỉnh thoảng tiếng thở dốc truyền tới khiến mặt cô đỏ tía tai, người đàn ông này chưa bao giờ che dấu dục vọng của bản thân. Cho tới khi hai người hít thở khó khăn, Lê Duệ Húc mới không vui buông cô gái trong lòng ra, tay hắn xoa nhẹ mái tóc cô, “Chờ anh quay lại,” câu nói hết sức mập mờ, cũng khiến người khác suy nghĩ lung tung. Tô Lạc nhẹ gật đầu một cái, Duệ Húc hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó mới đứng lên, hắn chỉnh lại quần áo trên người, xoay

người đi lại trở về là Tổng tài tập đoàn Húc Nhật lãnh khóc, vô tình.

152. Q.2 - Chương 60

Bên ngoài, Vệ Thần lười biếng nhìn ngó xung quanh. Thỉnh thoảng hắn đi tới đi lui, lại nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Lê Duệ Húc, hắn không phải rời khỏi cũng khó như thế chứ, Vệ Thần xoay người, vừa hay nhìn thấy Duệ Húc, không khỏi huyết sảo một cái. “Húc, không phải anh thật sự yêu cô ấy chứ?” Vệ Thần đưa tay đặt lên vai Duệ Húc, trong giọng nói có ba phần vui đùa, lại có bảy phần nghiêm chỉnh, nếu quả thật đã yêu, như vậy, tốt nhất hãy chấp dứt tất cả, nếu không, hắn sẽ phải hối hận. Về mặt Duệ Húc không thay đổi, đẩy bàn tay của Vệ Thần đặt trên vai hắn ra. “Tôi biết rõ, trái tim của tôi dao động vì ai,” hắn lạnh lùng nói, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc, bước đi như gió, vẫn lạnh lùng như vậy. “Có thật là anh biết không?” Vệ Thần từ từ nói xong, hắn nhìn nhìn gian phòng bên trong, lại nhìn nhìn cửa, cuối cùng lắc đầu bước ra ngoài, nhiều khi, mọi người đều tin tưởng bản thân, ngược lại bỏ qua những điều thực tế xảy ra trước mắt, Húc, hắn cũng là người như vậy sao? Hắn hiểu rõ tính cách Duệ Húc, cái gì cũng nói là không có. Chỉ có tự bản thân Duệ Húc mới có thể thông suốt được, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn là được rồi, nếu không, Duệ Húc sẽ cực kì hối hận. Duệ Húc dứt tay vào túi áo, bước đi lên, không thể không nói, một câu nói của Vệ Thần khiến hình bóng ai đó xuất hiện trong tim hắn, nhưng, yêu, cô ấy, cô xứng sao, tất cả những gì hắn làm chỉ là một vở kịch mà thôi. Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, nụ cười trên mặt càng lạnh hơn. Tô Lạc xoay người, từ từ nhắm mắt lại, cảm thấy nơi này thật ấm, cô rút người vào chiếc chăn mềm mại, sau đó đưa ngón tay chạm vào môi, vẫn cảm nhận được sự tê dại trên môi. “Chồng...” Cô nhẹ nhàng gọi, cảm giác hạnh phúc tuyệt vời, trái tim tràn đầy sự dịu dàng, ấm áp. Cô cọ mặt vào chiếc gối đầu, gương mặt trắng nõn giấu không được nụ cười hạnh phúc. Duệ Húc lật xem tài liệu trong tay, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, ánh mắt màu trà khác hẳn với người khác lại càng lạnh hơn, khiến tất cả những người phía dưới bắt đầu cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ không cẩn thận một chút, sẽ bị tổng tài giết chết ngay. Duệ Húc ném tài liệu trong tay ra trước mặt, giọng nói cực kì lạnh, “Nếu các người muốn chiếm được thị trường ở sáu tháng cuối năm, không bằng về nhà nằm mơ đi, vẫn một kiểu dáng, màu sắc, mẫu thử này, các người nói xem, nó có thể chiếm được mấy phần thị trường?” Hắn nói rất nhẹ, nhưng sự lạnh lùng bao quanh hắn ngày một nhiều hơn, áp lực của hắn khiến người khác cảm thấy khó thở. Nhất là quản lý bộ phận thiết kế, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Những tác phẩm này hắn đều đã xem qua, hắn cũng có cảm giác như thế, nhưng đây là kết quả bọn họ cố gắng suốt một tháng... “Tổng tài, chúng tôi đã...” Một câu kia hắn dùng hết sức để mở miệng, liền nhìn thấy ánh mắt sắc nhọn đâm thẳng về phía hắn, trực tiếp tổn thương hắn. “Ông muốn nói các ông đã cố gắng hết sức hay muốn nói các ông vô dụng, như vậy, tôi nghĩ ông có thể tìm một công việc khác rồi, sản phẩm này là sản phẩm chủ đạo của tập đoàn Húc Nhật sáu tháng cuối năm, tôi sẽ chọn người mới, ông không có ý kiến gì chứ?” Duệ Húc vuốt vuốt chiếc bút trong tay, gần từng tiếng nói, giọng điệu không nhanh không chậm, cũng khiến gương mặt già nua của quản lý bộ phận thiết kế tái nhợt đi, nếu chọn người khác, vậy bộ phận thiết kế của hắn, còn hắn sẽ đi đâu đây? Duệ Húc không thèm quan tâm dẫm nát một người dưới chân, quan niệm của hắn, những người không có tác dụng thì chỉ có thể vứt đi. “Nghe rõ chưa?” Duệ Húc đứng lên, hai tay dứt vào túi quần, khiến người khác cảm thấy áp lực hơn, “Tôi không hi vọng chuyện này xảy ra một lần nữa, nếu tác phẩm lần sau vẫn như thế, các người có thể rút.” Về mặt hắn u ám, ánh mắt lãnh khốc, khiến người khác kinh hãi. Quản lý bộ phận thiết kế cúi đầu, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều. Những lời này, rõ ràng là nói với hắn, bọn họ bị tổng tài chửi mắng cảm thấy thật xấu hổ. “Đúng rồi,” đi tới cửa, đột nhiên Duệ Húc xoay người lại, trái tim của mọi người như ngừng đập. “Vệ Thần, giúp tôi làm một việc.” Hắn nhìn người vẫn ngồi nhàm chán ở đó, Vệ Thần vừa nghe tới hắn gọi tên mình, khẽ nhú mày, không biết người này lại bắt hắn làm gì đây, không phải lại làm trâu làm ngựa cho hắn nữa chứ. Duệ Húc nói xong, lạnh lạnh nhìn qua những người còn lại, ánh mắt lạnh đậm khiến áp lực tăng lên không ít. Sau khi hắn đi khỏi phòng họp, không khí dần dần trở lại bình thường, mọi người cảm thấy hít thở tốt hơn, có người kia ở đó, không khí vốn là không đủ dùng. “Hắn cũng đâu phải quái vật, mấy người sao lại phải sợ vậy chứ?” Vệ Thần cười cười, hắn đứng lên, còn vịn vịn cái lưng nhừ mỗi của hắn, ngồi một thời gian lâu như vậy, móng của hắn đau chết được. Những người khác lườm hắn một cái, rõ ràng tổng tài của bọn họ chính là quái vật, mà phó tổng này cũng

là quái vật, hắn không sợ người kia, không phải là quái vật thì là gì? “Đúng rồi, quản lý Vương, “Vệ Thần đưa tay bóp bóp cái eo hắn, nhìn về phía quản lý bộ phận thiết kế, “Tốt nhất ông nên chuẩn bị một số tác phẩm có thể nhìn được, mấy cái bức tranh do trẻ con vẽ, nếu người kia có thể vừa ý, có mà điên.” Vệ Thần ngoài cười nhưng trong không cười nói, rõ ràng vẻ mặt rất ôn hòa, giống hệt một công tử tao nhã, nhưng lời nói ra còn hơn cả Duệ Húc, còn độc hơn vài phần. Duệ Húc là người trực tiếp văng bom nguyên tử, còn Vệ Thần là ném lựu đạn bọc đường. Đều có thể nổ chết người. “Một mỗi quá,” Vệ Thần không ngừng xoa cái lưng hắn, có vợ thật là tốt, xem đi, hắn chính là minh chứng tốt nhất, vì không có vợ, mới bị Duệ Húc xem như máy móc. Cũng không có ai nấu cơm cho ăn, không ai giúp hắn đi làm, ôi, độc thân thật là đau khổ. Còn có, hắn khề mím môi, còn chưa có quên, vừa rồi hắn bị Duệ Húc chỉ đích danh. Những người khác nhìn Vệ Thần đi ra khỏi cửa, toàn bộ đều nhìn quản lý Vương với ánh mắt đồng tình, đoán chừng rất nhanh hắn có thể về nhà dưỡng lão rồi. Bị hai người kia ghét, còn có thể sống yên qua ngày sao?

153. Q.2 - Chương 61

Quản lý Vương khóc không ra nước mắt, hắn đã trêu ai chọc ai, hắn chỉ là một quản lý nhỏ bé, không phải nhà thiết kế a. Nhưng những lời này hắn chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà than, ở tập đoàn Húc Nhật, vinh viễn hắn chỉ có thể nói có, không được phép nói không, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại, nếu không sẽ không có tư cách ở lại nơi đây. Trong văn phòng Duệ húc, Vệ Thần nằm chán ngời trên ghế sa lon. “Húc, anh không đi xem vợ anh sao?” Xem đi, xem đi, thấy hắn đang tự do, không giao việc còn bắt ngồi chờ, hắn cũng có thể đi tìm các cô gái trẻ đẹp để nói chuyện tình cảm, nói chuyện tình yêu đẹp đẽ, làm cái gì cũng được còn hơn là phải ngồi chỗ này nhìn cái bộ mặt lạnh lẽo kia, thật nằm chán. “Cô ấy đang ngủ,” Duệ Húc đang xem tài liệu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Vệ Thần như kẻ ngốc. Vệ Thần cam chịu nở nụ cười, xem đi, đúng là làm trò cười mà. “Húc, anh tìm tôi không phải ngồi ở đây nhìn anh làm việc chứ, đừng có quên, tôi cũng có công việc của tôi, anh không định nuôi không tôi chứ?” cuối cùng Vệ Thần không thể chịu được đứng lên, tiếp tục ngồi như thế, cái mộng hắn thật muốn nở hoa rồi. Một lúc sau, Duệ Húc mới đặt tài liệu quan trọng trong tay xuống, lấy ra một điều thuốc, định hút, lại nhớ ra ở đây còn có một người nữa, nên cất điều thuốc đi, tất nhiên, người kia không phải Vệ Thần, mà là cô gái Tô Lạc đang ngủ bên trong, cô rất mệt mỏi, hắn đã trở lại lâu như vậy mà cô còn chưa tỉnh, gần đây cô rất dễ bị mệt, có phải do buổi tối hắn quyết liệt quá không? “Vệ Thần, giúp tôi một việc, ” hắn thở dài. Vệ Thần vênh tai lên nghe. “Tôi muốn mua một thứ.” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ nói, ánh mắt màu trà lộ ra chút trống rỗng. “Anh cần mua cái gì?” Vệ Thần đi lên trước, cảm giác có chút khang khác, đồ gì Duệ Húc cần mà hắn lại không biết, hắn còn tưởng người này không có gì không làm được, hóa ra vẫn cần người giúp. “Món quà sinh nhật,” Duệ Húc nhàn nhạt nói, xoay xoay chiếc bút trong tay, có chút phiền muộn. “Quà sinh nhật?” Khóe miệng Vệ Thần giật giật, “Không phải anh định chuẩn bị quà sinh nhật cho Tề Trữ San chứ, sinh nhật cô ấy mới qua gần một tháng, sinh nhật sang năm thì còn lâu mới tới.” “Không phải,” Duệ Húc lắc đầu, “Sinh nhật Trữ San chính tay tôi sẽ chuẩn bị, tôi muốn tặng Tô Lạc,” hắn ném chiếc bút trong tay xuống bàn, hai tay vòng trước ngực. “Sao anh không tự chuẩn bị, tại sao lại tìm tôi, cô ấy cũng không phải vợ tôi?” Vệ Thần chớp chớp mắt, Duệ Húc này không có cảm giác dùng dao mổ trâu để giết gà sao? Hắn là phó tổng, không phải thư ký của hắn, sao lại giao cho hắn việc như vậy chứ? “Không phải cậu luôn nói mình là thánh tình sao? Chuyện này, cậu là người thích hợp nhất.” Hắn biết, cho dù hắn tặng Tô Lạc cái gì, cô ấy đều rất vui, rất cảm động, nhưng hắn... “Không muốn tặng món nào đơn giản, sao anh không tự thiết kế đi?” Vệ Thần lẩm bẩm nói, như vậy còn có ý nghĩa hơn. Duệ Húc mím môi, “Xin lỗi, tay tôi chỉ vẽ vì cô ấy.” Hắn nhìn chằm chằm ngón tay mình, thần nhiên nói. Hắn làm Vệ Thần tức giận không biết nói gì. “Được rồi, tôi sẽ giúp anh chọn, nhưng...” Vệ Thần hít một hơi thật sâu nói, “Húc, anh phải biết rằng, rốt cuộc anh muốn cái gì, muốn làm gì, anh không thể đi sai đường, tránh cho tương lai phải hối hận.” Vệ Thần nói, đi nhanh ra ngoài, để lại Duệ Húc đang trầm ngâm. Khóe môi Duệ Húc khề nhếch lên, lạnh khốc. Cậu sai lầm rồi, Vệ Thần, tôi luôn biết mình muốn gì? Hắn tiếp tục cầm tài liệu trên bàn, tập trung tinh thần, hắn không có phát hiện, sự phức tạp hiện rõ trên mặt hắn. Tô Lạc nhìn chiếc hộp trên bàn, cô cầm lên, lại đặt xuống, cứ như vậy mười mấy phút đồng hồ, vẫn không biết bên trong là thứ gì. “Muốn biết, sao lại không mở ra xem?” Duệ Húc ngồi cạnh cô, thoải mái ôm lấy vòng eo của cô. Tô

Lạc chớp chớp mắt, chỉ chỉ cái hộp trên bàn, “Đây là cho em sao?” Không biết chiếc hộp này đựng cái gì, chỉ nhìn chiếc hộp cô đã thấy thích rồi. “Tất nhiên, ” Duệ Húc nâng cầm cô, nhìn thấy sự yếu thích không hề che dấu trên gương mặt cô, trong mắt hiện lên sự dịu dàng. Hấn bỏ mặc công việc, ở cạnh cô gái này, có thứ này, trái tim của cô sẽ không thể chạy thoát. Tô Lạc nhìn chăm chăm chiếc hộp, nhẹ nhàng tháo sợi dây nơ xinh đẹp trên nắp hộp, sau đó mở từng lớp giấy.... Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong là một chiếc bánh sinh nhật hình trái tim, trên mặt bánh một dòng chữ tiếng anh viết rất cẩn thận, Tô Lạc nắm tay lại, hốc mắt đỏ hồng lên, chớp mắt, nước mắt rơi xuống. Duệ Húc cúi đầu, môi khẽ nhếch lên. Đúng là chỉ có Vệ Thần mới có thể nghĩ được. “Sinht nhật vui vẻ, vợ, anh yêu em...” Hấn không khỏi nhíu mày, quá giả tạo, Lê Duệ Húc hấn sao có thể nói những lời buồn nôn như vậy, hấn nhìn thấy cô gái trong lòng lộ rõ sự hạnh phúc, còn có nước mắt cô đọng trên mu bàn tay hấn, hấn biết cô gái này tin hấn. Quên đi, chỉ cần đạt được cái hấn muốn, tất cả đều không sao. Trái tim hấn nhói đau.... Rất nhanh, môi hấn chạm vào tóc cô, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng, xem như cô không may mắn, ai bảo cô là... Cô gái của Vũ Nhiên, cô gái cản trở hạnh phúc của Trữ San, tim của hấn lại nhói đau, đúng là hấn yêu, từ đầu tới cuối, hấn đều yêu Trữ San. “Buổi tối, chờ anh về,” Hấn hôn má tóc có mùi hương dịu của cô, nở nụ cười lạnh, “Buổi tối, anh sẽ đón sinht nhật cùng em,” hấn ôm cô thật chặt, vốn nghĩ đây chỉ là một giao dịch, có một điều lạ là hấn không hề cảm thấy bị ép buộc. “Vâng, em sẽ chờ anh..” Tô Tử Lạc ngửi mùi hương có lẫn mùi thuốc lá trên người hấn, nhẹ nhàng gật đầu, trái tim tràn ngập hạnh phúc, vui sướng.

154. Q.2 - Chương 62

Duệ Húc dùng lực ôm chặt vòng eo cô, nhìn ánh mắt mông lung cô, hấn biết, trái tim cô, đã hoàn toàn thuộc về hấn. Tô Lạc cẩn thận đặt chiếc bánh ngọt lên bàn, ngón trỏ quét một chút bơ đưa lên môi nếm thử, thật ngon, thật ngọt, cô nhìn chiếc đồng hồ trên tường, rõ ràng thời gian đã trôi qua lâu rồi vậy mà mới chỉ có nửa giờ đồng hồ, cô không biết khi nào thì trời mới tối, đây gọi là sống một ngày dài như một năm, hôm nay cô đã cảm nhận rõ. Cô đứng lên, chuẩn bị làm một bàn ăn thật ngon, hấn trở về có thể ăn. Khi cô vừa xoay người, nghe thấy tiếng điện thoại kêu, cô đứng yên tại chỗ một lúc mới đi tới, cầm điện thoại lên, cô cảm thấy hơi lạ, nơi này rất có ít người gọi tới, người này là ai? Cô đặt ống nghe lên tai, nhẹ nhàng alô một tiếng. “Lạc Lạc, là anh.” Một câu Lạc Lạc, là anh, khiến ngón tay cô cầm điện thoại khẽ run lên. “Lạc Lạc, anh biết là em,” hơi thở người kia dường như nặng hơn, còn thở dài một mỗi, “Lạc Lạc, em không muốn nói chuyện với anh sao? Một câu cũng không muốn sao?” Ánh mắt cô có chút khấn trương, tay nắm chặt điện thoại. “Tôi còn có thể nói gì đây?” Hiện tại cô có thể nói cái gì, bọn họ đã giống như hai người lạ từng quen, cho dù đã từng yêu nhau, nhưng tất cả đã là quá khứ. “Lạc Lạc, sinht nhật vui vẻ,” Tay Vũ Nhiên cầm một bó hoa, cái này giành cho cô, chỉ có điều hấn biết bó hoa này, không có cách nào tới tay cô. “Cảm ơn...” Tô Lạc nghẹn ngào một tiếng, hấn còn nhớ sinht nhật cô, cái này quá đủ rồi, thật sự, cô không trách hấn, cũng không hận hấn. “Lạc Lạc...” Vũ Nhiên hít một hơi thật sâu, “Lạc Lạc, em có thể đi ra ngoài một chút không? Chúng ta cần nói chuyện, có một số việc, em cần phải biết, chuyện của chúng ta, còn có Lê Duệ Húc.” Khóe môi Tô Lạc khẽ run, lại không biết phải nói gì... “Lạc Lạc... Em còn nghe anh nói sao? Chúng ta thực sự cần nói chuyện, em có thể đi ra ngoài một chút được không? Không lâu đâu, chỉ cần một lúc thôi, anh sẽ không làm mất thời gian của em, anh chỉ muốn em biết được sự thật, Duệ Húc, người đàn ông đó không phải người đơn giản như trong tưởng tượng của em đâu...” Hấn còn chưa nói xong ... Bên kia lại không có bất kì tiếng động gì, cho tới khi hấn định nói một lần nữa, bên kia lại truyền tới tiếng điện thoại dập máy, hấn chậm rãi buông điện thoại trong tay xuống, môi mím chặt lại, “Tô Tử Lạc, em cứ như vậy ở cạnh người đàn ông kia, thậm chí cũng không muốn biết hấn đã làm những gì sao?” Hấn sẽ chờ, chờ cho tới khi cô trở thành người của hấn Lê Duệ Húc, anh rất tàn nhẫn, anh biết không? Anh đã làm thay đổi cô ấy. Hấn nở nụ cười chua xót, ném điện thoại di động sang một bên. Trong điện thoại vẫn truyền lại tiếng tút tút. Tô Lạc dập điện thoại xuống, dùng sức vỗ vỗ hai bên má, nở nụ cười có chút nhợt nhạt, không nên tiếp tục như này, mọi thứ đã không còn quan trọng, chuyện trước đây, cô không muốn biết, cũng không muốn đoán, chỉ cần hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc là được, cô rất quý trọng quãng thời gian hạnh phúc này, cho nên, cô thật sự không muốn biết thêm gì nữa, tất cả đã qua dù tốt hay xấu. Cô đi về phía phòng bếp, không để tâm thời gian đã trôi qua thêm nửa giờ. Tập

đoàn Húc Nhật, thỉnh thoảng Duệ Húc lại nhìn chiếc đồng hồ trên tay, ngay cả Vệ Thần đang hoa chân múa tay cũng phát hiện ra. “Húc, anh có việc, muốn về sớm sao?” Húc có chút tốt bụng vỗ vai Duệ Húc, “Có phải nhớ vợ không?” Duệ Húc liếc mắt nhìn Vệ Thần, nhưng không thể không nói, hắc đã đoán đúng, Duệ Húc đang nhớ tới cô gái đó, trước khi đi, trong mắt cô hiện rõ sự dịu dàng hạnh phúc, chạm nhẹ vào trái tim lạnh giá của hắc. Đây là một cuộc giao dịch tốt, còn hắc đã rơi vào tình yêu do chính cuộc giao dịch này tạo ra. Thật là, rốt cuộc nói nửa ngày chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, Vệ Thần quyết định cầm tài liệu đi ra ngoài, bởi vì cần phải thu thập toàn bộ các bản thiết kế của công ty cho nên gần đây bọn họ đều rất bận rộn, Vệ Thần cũng bận đến nỗi ngạt thở rồi, không còn thời gian để đi tìm bạn gái nữa. “Húc, sau khi mọi việc hoàn thành, tôi muốn nghỉ vài ngày, tôi muốn đi tìm vợ...” Đột nhiên Vệ Thần quay đầu lại, trên mặt đầy sự ai oán, nếu không đi tìm vợ, hắc sẽ phải sống độc thân cả đời mất. Lê Duệ Húc ngẩng đầu lên, bĩu môi, “Nếu cậu làm việc khiến tôi hài lòng, tôi có thể cho cậu nghỉ một năm đấy.” Vệ Thần giống như nuốt phải một quả trứng to, đi cũng không được, ở cũng không xong, người này, thật quá đáng, rõ ràng đang đe dọa hắc, một năm, vậy một năm này hắc ăn không khí à. “Coi như tôi chưa nói,” Vệ Thần lẩm bẩm đi ra ngoài, cánh cửa đóng lại, để lại một khoảng không yên tĩnh cho Duệ Húc. Mặt trời từ từ lặn xuống, sắc trời tối dần, như muốn nói ọi người biết, một ngày làm việc đã kết thúc, bận rộn công việc một ngày cũng đã được nghỉ ngơi. Duệ Húc nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã sáu giờ chiều. Lần đầu tiên hắc mong chờ tới giờ tan tầm như vậy, cảm giác có người đang chờ đợi mình ở nhà, kì thật rất tốt, khá tuyệt. Hắc cầm chiếc áo khoác, đi ra ngoài, khi gần bước tới chiếc xe, điện thoại hắc kêu lên. Hắc lấy di động ra, nhìn tên trên màn hình, vẻ mặt chìm xuống. “Alô...” Giọng nói trầm thấp gợi cảm truyền tới, không cần nói tới diện mạo, chỉ cần nghe giọng nói cũng đủ cảm nhận được sự gợi cảm. “Húc, em muốn gặp anh,” Một giọng nữ yếu ớt truyền tới khiến trái tim Duệ Húc đập chậm lại một nhịp, sao giọng nói của cô lại thiếu sức sống vậy, có phải cô đã xảy ra chuyện gì? “Trữ San, chờ anh, anh sẽ tới ngay,” Hắc dập điện thoại, nhanh chóng bước lên xe, khi chiếc xe khởi động cũng là lúc nó càng cách xa biệt thự của hắc.

155. Q.2 - Chương 63

Tô Lạc bưng món ăn cuối cùng đặt lên bàn ăn, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc, đôi mắt hí hí cười hình trăng khuyết, chiếc bánh ngọt đáng yêu được đặt ở giữa bàn, hôm nay là sinh nhật hai mươi một tuổi của cô, qua hôm nay, cô lại lớn thêm một chút, hạnh phúc cũng nhiều hơn một chút. “Chồng...” Cô đưa tay đặt trên lồng ngực, cúi đầu, ánh mắt chứa chan hạnh phúc. Trong một quán cà phê kiểu dáng Tây Âu tao nhã, Trữ San cầm chén cà phê nhấp một ngụm, hương vị cà phê nhập khẩu thật thơm cũng thật đáng, cô xoay người nhìn về phía ngoài, nhìn ánh đèn chiếu xuống mặt đường, trên đường có vài người đang đi lại, chiếc bóng kéo dài phía sau. Cô nắm chặt chiếc chén trong tay, cảm giác trái tim có chút hồi hộp, có phải vì cô sắp được gặp hắc. Tay cô đưa lên trán, không biết cô bị làm sao nữa, từ sau khi trở về từ bữa tiệc kia, cả người đều cảm giác khác lạ, cô luôn nghĩ tới hắc, nhớ hắc đến phát điên. Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, cả người cô khẽ cứng lại, có chút căng thẳng, giống như một người đang yêu, tim đập nhanh hơn, thở cũng gấp gấp, ánh mắt mông lung, cô không phải đồ đần, biết những cảm giác này biểu hiện cho cái gì, nếu đúng là như vậy, cô đã mất đi một lần, cô không muốn tiếp tục mất đi lần thứ hai, nhất là lại bại dưới tay người phụ nữ mà cô căm ghét nhất. Cô ngẩng mặt lên, vẻ mặt mơ màng khiến trái tim hắc có chút đau, cô sẽ chứng minh cô làm được, Duệ Húc đã rất nhanh tới bên cạnh cô, bàn tay nắm chặt, lúc này, trái tim, ánh mắt thậm chí cả linh hồn hắc đều chỉ tồn tại hình bóng của Trữ San, hoàn toàn đã quên còn có một cô gái đang đợi hắc, chờ hắc mòn mỏi. “Làm sao vậy, có phải hắc gây chuyện với em?” Giọng nói Duệ Húc khàn khàn, có chút khó chịu, nhần nhịn, hắc ngồi xuống, đưa tay chạm vào má Trữ San, giống như từ trước tới nay, lần đầu tiên Trữ San ý thức được trong mắt hắc che dấu cái gì, dường như rất sâu đậm, rất mạnh mẽ.... Tình yêu. “Húc, em muốn biết vì sao anh luôn đối tốt với em như vậy, muốn gì được nấy, thậm chí vì em mà chấp nhận bỏ qua mảnh đất kia?” Mắt cô mở to, không muốn bỏ qua bất cứ một thay đổi nhỏ trên gương mặt hắc, còn có đáp án của hắc. Duệ Húc mím môi, cười ảm đạm, sự lạnh lùng của hắc bị hòa tan ngay lập tức. “Bởi vì, đó là em...” Đúng vậy, chỉ có vài chữ ngắn ngủn, bởi vì cô chính là cô, cho nên, hắc sẵn lòng trả giá cho những gì cô muốn, bởi vì cô là Tề Trữ San. “Húc, anh yêu cô ta sao?” Ánh mắt Trữ San sáng lên, người mà cô nói chính là Tô Lạc. “Yêu?” Duệ Húc khẽ nhếch môi, hắc

yêu sao? Đường như là không. “Làm sao em lại nói đến vấn đề này, anh cũng đã sắp ba mươi, cưới ai cũng vậy, chẳng qua là một cô gái mà thôi,” hắn nói xong, cầm chén cà phê lên uống, vẫn là mùi vị đó giờ khắc này lại dăng đến khác thường. “Húc, vì em anh mới cưới cô ta đúng không?” Trữ San cúi đầu, nhưng ánh mắt luôn hướng tới gương mặt Duệ Húc. Duệ Húc nắm chiếc chén trong tay, khẽ lắc đầu, ánh mắt màu trà u ám. “Trữ San, mặc kệ nguyên nhân lúc trước là gì, bây giờ, cô ấy cũng đã là vợ anh, đây là sự thật không thể thay đổi.” Hắn không muốn nói nhiều, nhất là trước mặt cô, đúng vậy, mặc kệ lúc trước nguyên nhân gì, lý do gì, bọn họ cũng đã kết hôn. Cô sẽ có được những gì cô muốn, còn hắn sẽ vì cô mà chấp nhận làm tất cả, thậm chí cưới một cô gái khác, chỉ để cho cô được hạnh phúc... Cho dù Không yêu... “Húc, em biết, tất cả chuyện này đều vì em...” Đột nhiên Trữ San đứng lên, ánh mắt bao phủ bởi lớp sương mỏng, thật đẹp, cô trời sinh đã đẹp, thêm giọt nước mắt trong veo lại càng xinh đẹp hơn. “Đừng khóc...” Trái tim Duệ Húc rung động, đưa tay kéo cô, rốt cuộc không kìm chế được ôm cô vào lòng. Ánh mắt hai người nhìn nhau, nhìn thấy bóng dáng chính mình trong ánh mắt nhau, không có che giấu, không có khoảng cách, ngày hôm nay, bọn họ đã nhìn rõ mình, nhìn rõ trái tim của nhau. “Đừng khóc,” Ánh mắt màu trà thoáng hiện sự đau lòng, Trữ San đã nhìn thấy, môi cô khẽ hé, đột nhiên lại muốn cười, lại muốn khóc, đến cuối cùng cô đang làm gì đây, đi một chặng đường dài như vậy mới phát hiện, hóa ra, cô yêu hắn, cô luôn hưởng thụ sự dịu dàng, che chở của hắn, mà quên mất không có một ai, không có một người đàn ông nào có thể đối xử tốt với một cô gái lại không nói tới điều kiện. “Húc, người anh yêu là em?” Rốt cuộc cô đưa tay đặt lên lưng hắn, thân thể hai người gần sát, bờ môi chỉ cách nhau vài cen-ti-mét, chỉ cần khẽ cúi đầu có thể phá vỡ tất cả những gì họ đang có. Hắn không cử động, cô cũng đứng yên. Cô đang đợi đáp án, vậy mà hắn lại trốn tránh đáp án đó. Cô vì sao lại cố chấp như vậy, lại không thể buông tha cho thứ mình muốn, cái cần kiên trì lại không kiên trì, kết quả mới phát hiện, hóa ra, người cô muốn chính là người luôn bên cạnh cô, cô còn kịp cứu vãn không? “Húc, nói cho em biết, anh yêu em sao?” Trữ San dùng sức ôm hắn chặt hơn, một giọt nước rơi từ khóe mắt cô, đâm thẳng vào tim hắn. Duệ Húc hít một hơi, buông lỏng bàn tay đặt trên bả vai cô, “Trữ San, em đã kết hôn, em cần hạnh phúc ở nơi đó,” Hắn nheo mắt lại, kìm nén sự đau đớn, yêu, sẽ thế nào, không yêu, sẽ ra sao? “Húc... Anh yêu em, em biết, em biết...” Trữ San ôm chặt lấy hắn, đem bộ ngực đầy đặn dính chặt vào lồng ngực hắn, cả người Duệ Húc cứng lại, hắn biết hắn phải rời khỏi, nhưng giọng nói và nước mắt của cô khiến hắn đau lòng. Hắn không thể rời đi, lại sợ một số việc khi đã xảy ra sẽ không thể cứu vãn những gì đã qua.

156. Q.2 - Chương 64

Trong một căn phòng khách sạn cao cấp, không biết ai là người chủ động, đôi môi hai người dính chặt lấy nhau, lưỡi không ngừng chạm vào nhau, từng tiếng thở gấp gấp truyền tới, dục vọng dâng trào không thể ngăn cản, không có cách nào trốn tránh, có lẽ họ đã chờ đợi thời khắc này quá lâu rồi. Hai người dùng sức điên cuồng xé quần áo trên người nhau, mãnh liệt, nóng bỏng, dục vọng bao trùm lấy tất cả, họ vội vã muốn có được thân thể của nhau. Duệ Húc ôm cô đặt lên trên giường, hai tròng mắt đầy tơ máu, tai nghe tiếng rên rỉ khiêu gợi của cô, bây giờ hắn đã quên hết tất cả, bỏ qua tất cả, chỉ muốn thỏa mãn bản thân mình. Hắn quên mình đã có vợ, quên Trữ San đã có chồng, trong mắt hắn chỉ còn tồn tại cô và cô cũng chỉ còn nhìn thấy hắn, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt họ. “Húc... Em muốn...” Trữ San mê mẩn nhìn da thịt của hắn, làn da màu đồng gợi cảm, cơ thể săn chắc, thật mạnh mẽ, một người đàn ông cường tráng, cô khó chịu thở ra khí nóng, cảm giác quyết liệt này chưa từng có người đàn ông nào mang lại cho cô, cô chỉ muốn giữ lấy, muốn được thỏa mãn. Hai người họ đã quen biết nhau một thời gian dài, ngày hôm nay mới như tìm thấy chính mình ở trong con người kia, hóa ra, bọn họ đều điên cuồng như thế. Ánh mắt Duệ Húc mê say ngấm nhìn cô gái dưới thân hắn, khẽ lắc đầu, dường như Tề Trữ San biến thành một cô gái gái nhút nhát và trong sáng, cho dù đang ở giữa sự kích tình, cô khẽ cắn môi dưới kìm nén không kêu ra tiếng, dáng vẻ này khiến cho hắn càng muốn đối xử thô bạo với cô. Hắn thất thần mất mấy giây, khiến Trữ San khó chịu, đôi chân dài quần chặt lấy hông hắn, cô thật sự muốn thứ cứng rắn kia của hắn lấp đầy nơi mềm mại của cô, sự đụng chạm nhẹ nhàng của cô khiến hắn không thể khống chế chính mình. Hắn dùng lực đưa người về phía trước, tiến vào nơi sâu nhất của cô, vội vã lấp đầy nơi mềm mại đó, hai tròng mắt hắn đỏ hơn, cô gái dưới thân hắn thật xinh đẹp, hai chân của cô dùng sức quần chặt lấy hông

hắn, bộ ngực cao ngất không ngừng cọ sát vào ngực hắn. Hắn không ngừng thở dốc, chỉ còn lại dục vọng đam mê giữa nam và nữ, bên trong không ngừng truyền ra tiếng thở gấp gáp của người đàn ông và sự rên rỉ không ngừng của người phụ nữ, từng đợt từng đợt mãi không ngừng. Chiếc điện thoại trong túi xách hiệu Chanel đặt trên bàn không ngừng kêu lên nhưng không có ai tiếp. Trên mặt đất, quần áo vương vãi khắp nơi còn trên giường là một đôi nam nữ đang yêu nhau mãnh liệt. Xa xa, ánh đèn đường kéo dài trong đêm, vài chiếc ô tô lướt nhanh trong gió.... Đã khuya... Tô Lạc co người ngồi trên ghế sa lon, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, kim ngắn đã chỉ tới số một, hắn vẫn chưa về, cô đứng lên, nhìn thấy bàn đồ ăn đã nguội lạnh, còn một chiếc bánh ngọt chưa đụng tới, ánh mắt chua xót, đi tới cạnh chiếc điện thoại bàn, cầm lên, nhưng cầm nửa ngày, cũng không biết mình phải bấm con số nào. Cô đặt điện thoại trong tay xuống, đi tới chiếc ghế sa lon, cô không biết số điện thoại cá nhân của hắn, cho nên bây giờ cô không biết hắn đang ở đâu? Hắn có việc hay đã xảy ra chuyện gì? Trái tim cô có chút khó chịu, cả người cảm giác như có thứ gì đó chặn trong cổ họng, thật khó chịu, lo lắng, căng thẳng, cả sự sợ hãi, cô chỉ biết co người lại, cứ ngồi như vậy trong đêm. Cô nhìn chiếc bánh ngọt trên bàn, sinh nhật cô, cũng đã qua rồi, nhớ tới lời hắn nói sẽ tổ chức sinh nhật với cô, chỉ biết nở nụ cười buồn, không có vấn đề gì, cô biết hắn có rất nhiều việc cần làm, sinh nhật mỗi năm đều có, sang năm, sang năm nhất định hắn sẽ ở cùng cô. Cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời đã tối đen, không biết từ khi nào, nước mắt đã rơi xuống. Cô đưa tay lau nước mắt, ngồi dậy, cầm chiếc dao gọt trái cây, cắt một miếng bánh ngọt, đặt ở đối diện, lại cắt thêm một miếng đặt trước mặt mình. Ngọn nến trên bánh sinh nhật đã không còn, mà sinh nhật cô vốn đâu có những thứ đó. Câu nói sinh nhật vui vẻ, ai đã từng nói, cô cũng quên rồi. Cô ăn một miếng bánh ngọt, thật ngọt cũng thật chua xót. Cô nhìn chiếc ghế đối diện, ánh mắt híp lại hình trăng khuyết, có chút mong lung. Dường như cô đang nhìn thấy người đàn ông đó, hắn xoa tóc cô, mắng cô ngốc, cả người lạnh lùng gọi cô một tiếng vợ, nụ cười như có như không, con người lúc nào cũng thơ ơ, lạnh lùng, ít ai biết đến sự dịu dàng đằng sau sự lạnh lẽo đó. “Chồng...” Khóe môi cô khẽ cong lên, nếm được hương vị nước mắt của chính mình. Thì ra, vô tình cô đã yêu sâu đậm như thế, chờ mong như thế, còn lớn hơn cả tình yêu của cô với Vũ Nhiên, điều này có nghĩa, cô đã yêu hắn, đã sớm vượt qua những gì giành cho Vũ Nhiên. Cô nhìn đồng hồ trên tường, thời gian cứ thế trôi đi, còn cô vẫn cứ đợi, cứ chờ. Cô chờ suốt một đêm, chờ đợi bóng dáng hắn, cô tin tưởng hắn nên cô nhất định sẽ chờ hắn. Mí mắt cô nặng trĩu, vết thâm quầng hiện rõ dưới mắt, hai tay nắm chặt đặt trên bàn, cố gắng kiên trì, cố gắng níu giữ lại sự ấm áp. Sáng sớm, từng cơn gió thổi qua, thỉnh thoảng sẽ tìm được khe cửa lọt vào lướt nhẹ qua phòng, Tô Lạc khó chịu khẽ co người lại, mơ hồ nghe được tiếng cửa mở, cô muốn mở to mắt, cô thực sự rất mệt, mệt tới nỗi không thể mở mắt ra được nữa. Cả người co lại, cô biết người đàn ông cô chờ đợi cả đêm đang nhìn cô, ánh mắt u ám sâu thẳm, hắn đi tới, đứng trước mặt Tô Lạc, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tái nhợt của cô, đôi mắt nhắm chặt, hàng lông mi khẽ rung, càng lộ rõ sự mệt mỏi, sắc mặt ngày càng tái nhợt. Hắn nhìn qua thức ăn trên bàn vẫn chưa hề động đũa, cả hai phần bánh ngọt được cắt ra, môi mím lại. Hắn cúi người xuống, đưa tay ôm cô vào lòng. “Chồng...” Tô Lạc không có ý thức ở trong ngực hắn khẽ gọi, bước chân hắn chậm lại, trong mắt sự phức tạp ngày càng nhiều. Hắn ôm cô đi lên tầng, mở cửa, đặt cô trên giường, mới đêm hôm trước, hai người còn thể hiện điều tuyệt vời nhất giữa tình cảm của họ, nhưng từ hôm nay, tất cả đã thay đổi.

157. Q.2 - Chương 65

“Chồng...” Một tiếng gọi, gương mặt nhỏ nhắn tái đi vì lạnh cọ nhẹ vào tay hắn, Duệ Húc vội vàng thu tay lại, dường như đang trốn tránh điều gì, hắn đi nhanh về phía phòng tắm, tiếng nước ào ào truyền tới. Khói nước mong lung, hắn mở mắt ra, ánh mắt màu trà đầy vẻ tuyệt tình. Hắn nhìn thân thể mình, cảm nhận được trên lưng có rất nhiều vết đỏ, là vết cào của Trữ San. Tiếng nước truyền tới đánh thức Tô Lạc đang ngủ, cô xoay người, quay mặt về phía cửa phòng đang đóng, gương mặt cười nhợt đầy vẻ cô đơn mệt mỏi, cô... Rốt cuộc cũng đợi được hắn. Duệ Húc choàng áo tắm màu trắng đi ra, bước đi trầm ổn, sắc mặt lạnh lẽo, có lẽ hắn luôn luôn như vậy, rất ít khi nhìn thấy sự thoải mái của hắn. Hắn lấy hộp thuốc từ trong ngăn kéo đứng ra ban công, hút thuốc, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, suy tư. Một đôi tay nhỏ vòng qua hông hắn, sau đó ôm chặt lấy hắn, có chút căng thẳng, sợ hãi, hắn có thể cảm nhận rõ qua thân thể đang run lên phía sau. “Em không hỏi anh đi đâu làm gì sao?”hắn không quay đầu lại, vẫn nhìn ra khung cảnh bên

ngoài, gương mặt lộ ra chút hối hận nhưng rất nhạt nhòa. Tô Lạc dán mặt mình lên lưng hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, cái gì em cũng không hỏi,” nhưng hắn không biết, để làm được như vậy cô đã khó khăn như thế nào, lại cố gắng lấy tinh thần như thế nào. Cô muốn đi từng bước, muốn một lần nữa cùng người mình yêu, yêu say đắm, dùng tất cả để yêu. Cô thực sự đã yêu hắn. “Chồng... Anh đói không? Anh có muốn ăn gì không, em đi làm cho anh?” Giọng nói dịu dàng vì một đêm chưa ngủ lại có chút yếu ớt khàn khàn. Đột nhiên hắn quay người lại, giật ra hai tay cô đang ôm hắn, ánh mắt lạnh lùng, tay Tô Lạc bị hắn nắm thực sự rất đau nhưng hắn chưa bao giờ biết. Cô vẫn cười, cười thật dịu dàng, thật dè dặt. Trái tim Duệ Húc cảm thấy phiền muộn, cả người cúi xuống, dùng sức hôn đôi môi tái nhợt của cô, hắn dùng sức hôn, dùng lực cắn, có phải hắn đang tự trừng phạt chính mình, hoặc giành cho ai đó, Tô Lạc ngẩn người, cuối cùng đưa hai tay vòng qua cổ hắn. Dùng sự dịu dàng của cô chào đón sự thô bạo của hắn. Cô không biết hắn bị làm sao, cô chỉ biết, chỉ cần hắn muốn, cô sẽ không từ chối, cô cũng không hiểu sao mình lại ngu ngốc tới vậy, cô chỉ biết, cô thực sự yêu hắn quá nhiều. Hắn là chồng cô... “Sau này không được ngốc như vậy,” Duệ Húc buông lỏng cô, ngón tay đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô, xoa nhẹ. Tô Lạc khẽ gật đầu, dán mặt lên lồng ngực hắn. Ngón tay Duệ Húc đặt trên tóc cô, trên người cô có mùi sữa tắm dịu nhẹ, hắn nhớ tới đêm qua hắn đã phóng túng như thế nào, nhớ tới hương nước hoa nồng đậm của một cô gái khác. Lúc này, hắn phát hiện, hắn không muốn đẩy thân thể nhỏ nhắn này ra, tay hắn đặt trên lưng Tô Lạc, ôm cô chặt hơn, cô là người con gái duy nhất chờ hắn, cũng là cô gái ngốc nhất, chỉ bởi vì một câu nói kia của hắn sao? Hắn nheo mắt lại, mùi hương thuốc lá còn bám trên đầu ngón tay, trong không khí nhạt dần nhạt dần rồi biến mất. Một đêm hắn không về, hắn không nói nguyên nhân, cô cũng không hỏi, bọn họ vẫn như trước, nhưng Tô Lạc luôn cảm thấy có gì đó khác lạ, ví dụ như, hắn nói chuyện với cô ít hơn trước, dường như càng ngày càng xa cách cô. Cô nghĩ lại, nở nụ cười ngược, không phải vì hắn nói ít đi mà là cô đã nói nhiều hơn. Duệ Húc làm việc trong văn phòng, Tô Lạc nhàm chán ngồi vẽ lên giấy. Cô chăm chú vẽ, ngẫu nhiên nghĩ tới gì đó, khóe môi cong lên nở nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc. “Cô đang suy nghĩ gì vậy, không phải là Húc chứ?” Một tiếng nói xen tiếng cười truyền tới, Tô Lạc ngẩng đầu, thấy được Vệ Thần không biết đã đứng trước mặt cô từ khi nào, người này là mèo sao? Làm sao mà đi ra đi vào cũng không có gây chút tiếng động. “Không,” Tô Lạc tuy lắc đầu nhưng ánh mắt của cô đã bám dính cô rồi, quả nhiên là một cô gái đơn giản, đi theo Húc thật là thiết thời cho cô, bản thân cũng không biết đã bị Húc lựa chọn, ăn đến ngay cả bã cũng không còn. “Đúng rồi, đây là tranh cô vẽ sao?” Vệ Thần không trêu cô gái đang đỏ mặt này nữa, có một câu vợ của bạn không thể chọc, bây giờ hắn đang cô đơn, làm thế sẽ giống như một kẻ vô lại, tuy rằng hắn không cho là như thế, nhưng người khác nhìn thấy có nghĩ được như hắn, cho nên, lời nào cũng có thể nói a, xem đi, cô thư kí của Húc không ngừng nhìn vào đây, có lẽ đang chuẩn bị tìm chuyện để tám. Vệ Thần nhíu mày, bọn họ có thể làm cái gì chứ, thật là phiền phức, nếu như muốn làm chuyện gì, còn mở cửa lớn để người khác nhìn như vậy sao? Trong lòng họ không có quỷ mà trong lòng mấy bà tám đã có một con quỷ rất to rồi. Hắn cúi đầu, cảm xúc tranh Tô Lạc đang vẽ dở lên xem, đó là một hình vẽ kì quái, có màu sắc, lại không có hình dạng gì, nhưng màu sắc phối rất độc đáo, sử dụng những màu sắc đậm để tạo ra sự khác biệt, điểm này có chút giống Húc, màu sắc này thật đẹp, khiến người khác kinh ngạc, đẹp mà không hề thô tục, cái này quả đúng là một sản phẩm dở dang tuyệt vời. “Tử Lạc, cô có muốn tham gia cuộc thi thiết kế của công ty không, có lẽ cô sẽ thắng,” Vệ Thần đưa tay xoa xoa cằm, khóe môi khẽ nhếch lên, có lẽ Húc đã nhặt được một bảo vật rồi, có khi Tô Lạc chính là một thiên tài. Dù sao cũng nên trải nghiệm một chút, cô cũng sẽ không thiệt hại gì. “Anh nói tới cuộc thi thiết kế trang sức kia sao?” Tô Lạc cầm lại bức tranh, giọng nói có chút không chắc chắn, cuộc thi thiết kế của tập đoàn Húc Nhật gần đây chỉ có một, Vệ Thần không phải đang nói đùa chứ, làm sao cô có thể tham gia được, cô chỉ là một người tốt nghiệp đại học bình thường, học vấn cũng bình thường, không có gì đặc biệt, còn mấy bức tranh này đều vẽ theo sở thích, đều rất bình thường. “Đúng vậy, trừ cái kia ra, cô còn cho là cái nào nữa, được rồi, tôi sẽ đăng kí giúp cô, đến lúc đó sẽ cho Húc bất ngờ được không, cho dù là không thành công, nhưng ít nhất thì cô đã tham gia,” Vệ Thần đứng lên, vỗ tay một cái, bắt đầu làm chủ.

158. Q.2 - Chương 66

Tô Lạc muốn từ chối, nhưng Vệ Thần nhắc tới Duệ Húc làm cô lại dao động, nói thật, đây mới chính là thứ hấp dẫn cô nhất, cô không cần nổi tiếng, chỉ cần có thể bước lại gần thế giới của hắn thêm một chút. Cuối cùng, cô không từ chối, cô không biết mình có thành công hay không, chỉ là muốn thử một chút, thử một lần, sẽ không có khó khăn gì đâu, ngay cả khó khăn nhất cô cũng đã bước qua rồi, còn cái gì khó hơn nữa chứ. Cô cúi đầu nhìn bức vẽ của mình, động tác vẽ càng nhanh hơn. Cửa mở, cô vội vàng ngẩng đầu, nụ cười trên mặt cứng đờ, có chút mất tự nhiên. Một chữ kia cũng bị giữ lại trong miệng, không cách nào phát ra. “Húc, nơi này vẫn giống hệt trước đây, một chút cũng không khác.” Giọng nói ngọt ngào giống như người của Trữ San, cô ta thoáng nhìn qua Tô Lạc, giống như cô không hề tồn tại kéo tay Duệ Húc, dường như chính cô mới là chủ nhân ở đây, còn Tô Lạc chỉ là một cô gái chạy việc mà thôi. Kỳ thực vẫn có sự khác biệt, thừa ra một cô gái. “Uhm,” Duệ Húc trả lời, cũng không đẩy cô gái đang kéo tay hắn ra, thậm chí trong mắt còn có sự ôn nhu chưa từng có với người phụ nữ đã làm vợ hắn. Tô Lạc nắm chặt chiếc bút trong tay, ngòi bút cắm vào lòng bàn tay cô, thật đau. Vì sao hai người họ lại gần gũi như vậy, vì sao hắn không đẩy cô ấy ra... Vì sao? Cô cảm giác mình như không khí vây quanh họ vậy. “Em đi ra ngoài trước đi, anh có việc cần nói với cô Tề,” Duệ Húc cũng không liếc mắt nhìn Tô Lạc một cái, không muốn nhìn hay thực sự lười phải nhìn... Hắn hơi giật lại tay bị Trữ San nắm, phát hiện, Trữ San như ôm chặt tay hắn hơn, hắn cũng không có cách gì cản lại. Hắn sẽ không bao giờ cản cô làm chuyện gì, nhất là đi tổn thương người phụ nữ là vợ hắn. Cả người Tô Lạc cứng nhắc, cô cúi đầu, trong mắt hiện lên tầng sương mờ, cô vẫn đứng lên, đi ra ngoài, khi cô đi tới cửa, lại quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, Duệ Húc vẫn trầm mặc, còn có nụ cười đầy ý xấu của Trữ San. “Chờ một chút...” Giọng nói Duệ Húc từ sau truyền tới... Ánh mắt Tô Lạc hiện lên gì đó, một mảnh khói hoa thật đẹp. “Nhớ, đóng cửa lại...” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, một lần nữa khiến mắt cô mờ đi. Ngón tay run rẩy đặt lên cửa, khi đóng cửa lại, cảm giác hốc mắt nóng lên, nước mắt cứ như vậy rơi xuống, không hề dự báo trước, cô hít hít cái mũi, bước nhanh về gian phòng trà, cô không muốn khóc ở đây, cũng không muốn nghĩ tới những gì khác? Bọn họ sẽ không có việc gì, nhất định sẽ không. Chồng cô đã từng nói qua, hắn sẽ đối với cô thật tốt, nhất định là như vậy, nhất định... Trong văn phòng, là một hình ảnh khác, Duệ Húc ôm chặt cô gái trong lòng, đôi môi hai người dính chặt với nhau, nụ hôn điên cuồng, dường như đang chứng minh cái gì đấy, rõ ràng hai người đều đã có hôn nhân của riêng mình, lại thích cảm giác này, bắt đầu từ ngày đó, Trữ San điên cuồng nghĩ tới Duệ Húc, thậm chí nhìn người đàn bà bên cạnh hắn khiến cô phát điên vì ghen tức, “Húc, em muốn làm sao đây...” Trữ San tựa đầu vào vai hắn. “Húc, nếu sớm biết có ngày nay, ngày đó, em sẽ không bao giờ yêu Vũ Nhiên, bây giờ, em cũng không cần đau khổ như thế...”. Khóe mắt hồng lên, giọt nước mắt lăn xuống, không biết có ý khác hay không, nhưng rất thật. Bàn tay đặt lên người cô, Duệ Húc đau lòng lau nước mắt cho cô, rất nhiều việc không phải nói hối hận là có thể giải quyết, giống như bọn họ bây giờ. “Húc, anh có thể đồng ý với em một điều kiện không?” Trữ San khẽ cười, nụ cười này đột nhiên khiến Duệ Húc có chút căng thẳng, có chút đau lòng, hắn chưa từng thấy cô cười yểu ớt như vậy, thật ảm đạm. Cô phát hiện cô yêu hắn, phải, nhưng đã muộn? Thực ra với Duệ Húc mà nói, cái gì đều không muộn, chỉ cần cô muốn, chỉ cần... Hắn đồng ý. Tất cả đều không thể muộn. “Được...” Duệ Húc ôm chặt Trữ San, đây là người phụ nữ hắn yêu, người phụ nữ hắn đã yêu từ rất lâu rồi, bây giờ đang ở trong lòng ngực hắn, nhưng hắn không còn thấy cao hứng như trước đây, thậm chí hắn có cảm giác mình đang bị dồn nén, nhưng hắn biết, hắn không có khả năng buông cô ra, không bao giờ có khả năng đó. “Húc, anh đừng chạm vào cô ấy nữa được không? Em sẽ ghen tị, sẽ rất đau lòng,” Ngón tay Trữ San nắm chặt mảng áo trước mặt Duệ Húc, trong mắt thoáng hiện sự lạnh lẽo, cô quá ghen tị với người đàn bà kia, người đó có được trái tim của Vũ Nhiên, lại được nằm cùng một giường với Duệ Húc, tất cả đáng nhẽ phải là của cô, nhưng bây giờ cô cái gì cũng không có. Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng, tất cả đều là của cô, đều là của cô, người đàn bà kia, dựa vào cái gì, cô ta xứng sao? Còn Trữ San cô đang mất đi tất cả, cô sẽ từng chút từng chút một lấy đi tất cả của người đàn bà kia, khiến cô ta chỉ còn hai bàn tay trắng. Trữ San dựa sát vào lồng ngực Duệ Húc, nghe tiếng đập của trái tim hắn, gương mặt xinh đẹp vì ghen tuông mà méo mó. “Anh đồng ý,” Giọng nói lạnh lẽo, xuất phát từ miệng hắn, hắn đã từng nói, vì cô hắn sẽ làm tất cả. Toàn bộ... “Cảm ơn anh, Húc...” Trữ San ôm chặt eo Duệ Húc, tay từ áo khoác của hắn luồn vào trong... Duệ Húc nhìn cửa sổ, trong mắt hiện lên sự khó hiểu... Là thâm trầm, là mê man, vẫn là không rõ ràng. Tô Lạc bước ra từ gian phòng trà nước, chân trước vừa mới bước ra, nhìn thấy một đôi giày cao gót màu bạc, cô đi từng bước về phía trước, mà đôi giày cao gót kia vẫn đứng yên. Cô ngẩng đầu, bởi vì Trữ San cao, cho nên cô chỉ có thể ngẩng đầu lên, đầu tiên nhìn thấy mái tóc quần xuôn dài, sau đó là gương mặt xinh đẹp, thật đẹp, đôi môi đỏ mọng khê

nâng lên. Nhẹ nhàng hé ra, có chút sưng đỏ, giống như vừa trải qua một nụ hôn cuồng nhiệt với đàn ông. “A, cô Tô...” Đột nhiên Trữ San nở nụ cười, đưa tay vuốt mái tóc dài, ngón tay thon dài trắng nõn, không thể không nói, cô gái này trời sinh đã là một mỹ nữ, Tô Lạc giống như món cháo loãng dùng để ăn sáng, còn Trữ San giống như một món ăn ngon đẹp mắt khiến nhiều người ưa thích.

159. Q.2 - Chương 67

“Cô Tề...” Miệng Tô Lạc khê run, không biết vì sao, nhìn thấy Trữ San, trái tim của cô lại có cảm giác đau. Cô ấy gọi cô là cô Tô chẳng nhẽ cô ấy không nhớ, bây giờ cô đã là bà Lê... Là vợ của Duệ Húc. “A, sau khi xem xét, Húc đã đồng ý để tôi quay lại làm việc,” cô như cười như không nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Lạc, bước lên một bước, “Cô Tô, cô nói xem tôi có thể nhường Nhiên cho cô được không, dù sao trước đây hai người cũng yêu nhau như vậy,” Trữ San nhìn thấy sự đau đớn trong ánh mắt của Tô Lạc. Yêu, có thể tùy tiện nhường sao? Nếu đã lựa chọn cũng đừng nên dễ buông tay như vậy, cô thật sự hiểu rõ tình cảm của mình sao? Còn có một câu kia của Húc, trước kia có phải quan hệ của họ tốt lắm đúng không... Tốt đến mức nào. “Tôi phải đi rồi, ngày mai gặp lại, cô Tô,” Trữ San cười tà ác, giày cao gót vừa nhắc liền dẫm mạnh lên chân Tô Lạc. Tô Lạc cắn môi, dùng sức kìm nén tiếng kêu lên. “A, xin lỗi, cô Tô, tha lỗi cho tôi, chân cô nhỏ quá, tôi không cẩn thận dẫm phải,” cô khê đi chuyển chân, “Thật may giày của tôi không bị làm sao, đây chính là sản phẩm có giới hạn của Pháp, bị hỏng sẽ không có đôi thứ hai.” Trữ San cong môi nói, trên mặt không hề lộ chút gì gọi là có lỗi, trong mắt Trữ San, Tô Lạc có khi còn không bằng một đôi giày đi dưới chân, chính là như thế. Cô cầm chiếc túi, nghênh ngang đi ra ngoài, Tô Lạc tựa lưng vào cửa phía sau. Nhẹ nhàng nhắc chân, một động tác nhỏ cũng khiến mặt cô tái đi vì đau. “Tô Lạc, cô làm sao vậy, sắc mặt lại xấu như vậy?” Vệ Thần ôm một đồng tài liệu đi tới, hắn còn đang nghĩ thầm, hắn làm phó tổng mà chẳng khác nào một người chạy việc. Đúng lúc hắn nhìn thấy Tô Lạc đang đứng trước cửa, sắc mặt tái nhợt. “Không có việc gì,” Tô Lạc lắc đầu, lấy sức để đứng lên. “Vệ Thần, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” Cô ngẩng đầu nhìn Vệ Thần, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy mặt hắn, đồng tài liệu đã che mất hắn rồi. “Hỏi đi, chỉ cần tôi biết nhất định sẽ nói cô biết,” Vệ Thần cười vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng bóc, tiếc là không ai có thể nhìn thấy. Tô Lạc nhìn xuống dưới, cảm giác đau đớn trên chân vẫn còn, nhưng trái tim lại đau hơn, cảm giác thật khó chịu. “Tôi muốn biết, quan hệ của Húc và Tề Trữ San...” hai tay cô nắm chặt lấy nhau, không muốn biết lại không thể không biết, trực giác nói cho cô biết, quan hệ của bọn họ không hề đơn giản, có phải còn có chuyện gì mà chưa bao giờ biết được sự thật. Vệ Thần lặng người đi, chút nữa thì làm rơi đồng tài liệu trên tay, vội vàng ôm chặt lấy, lão hồ ly chính là lão hồ ly, rất nhanh hắn lấy lại bình tĩnh, “Cô hỏi Trữ San?” Vệ Thần nở nụ cười, thực ra tim hắn sắp không đập nổi nữa rồi. “Cô ấy với Húc là bạn tốt, chúng ta cũng coi như là bạn học cùng trường đại học, cô ấy là người mẫu của Húc Nhật, sau khi kết hôn liền tạm thời nghỉ việc, lý do chắc cô cũng biết, cô ấy phải giúp chồng.” Vệ Thần nói tới đây, thật sự muốn tự vả vào miệng mình, tại sao hắn lại nói tới Vũ Nhiên, đây không phải là xát muối vào lòng người ta sao? Hắn đã cố ý nói Trữ San với Húc là bạn tốt, như vậy sẽ không có mập mờ gì nữa. Hắn phát hiện, giác quan của cô thật nhạy bén, chuyện như vậy, một người đơn thuần như Tô Lạc cũng có cảm giác khác lạ. “Đừng ồi, tôi đi đưa tài liệu đây, cô nhìn xem cái đồng này sắp dẽ chết tôi rồi.” Bây giờ Vệ Thần cảm thấy có cái đồng tài liệu này thật là may mắn, có thứ làm bia đỡ đạn, nếu không, cái vẻ mặt khó xử này đến người ngu cũng nhận ra. Hắn vội vàng xoay người, đi tới phòng tổng tài, hắn biết, một ngày nào đó Húc sẽ thất bại, sẽ gẫn thôi. Tô Lạc dựa vào cửa trượt ngồi xuống, đặt tay lên chân, ánh mắt đau xót. Phải không, chỉ là bạn bè, đây là sự thật sao? Cô không ngừng lẩm bẩm, là đang tự thuyết phục chính mình hay đang thuyết phục người khác. Vệ Thần gõ chân đập mạnh vào cửa phòng Duệ Húc, không nên hỏi vì sao hắn dùng chân, bởi vì tay hắn hiện giờ rất bận. Trừ khi hắn có thêm một cái tay nữa. “Húc... Phiền toái của anh tới rồi...” Vệ Thần vội vàng đặt đồng tài liệu lên bàn Duệ Húc, sau đó đưa tay áo lau mồ hôi, cái áo này rất đắt, hắn đang lãng phí a. Duệ Húc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vệ Thần, ánh mắt màu trà u ám. Từ trước tới nay Duệ Húc chưa bao giờ bận tâm tới phiền phức, vì hắn chính là phiền phức của người khác rồi. “Húc, vợ anh có thể đã biết chuyện giữa anh và Trữ San, không hiểu sao cô ấy lại biết được?” Vệ Thần dùng tay áo lau đi lại trán mình, rồi mới nhìn Duệ Húc, sắc mặt khảm trương. Duệ Húc thật làm hắn thất vọng, vẻ mặt hắn

lạnh tanh như người chết, ngay cả một chút biểu hiện cũng không có. “Tôi nói, Húc, sân sau nhà anh sắp bị lửa đốt rồi, anh không lo lắng sao?” Thiếu chút nữa là hắn ngồi lên bàn làm việc của Duệ Húc, hắn vẫn không dám, cuối cùng đành ra ngồi lên ghế sofa. (Ta nghĩ, anh Vệ Thần đang nói ẩn dụ, ý là chị Lạc biết chuyện thì sẽ có nhiều rắc rối... Chắc thế...TT) Cho dù hắn có nói có hỏi thế nào, Duệ Húc đến cái rắm cũng không phóng ra. (Ồi trời, Vệ Thần ơi là Vệ Thần, Duệ Húc lạnh lùng bị anh nói hay quá :v) Rốt cuộc Vệ Thần không nhìn được định lên tiếng hỏi lại thấy Duệ Húc đặt bút xuống, hai tay đan vào đặt trên bàn, “Biết thì sao, không biết thì sao?” Mồm mồm khẽ nhếch lên, lời nói lạnh lẽo vô tình, dường như người kia không phải vợ hắn mà chỉ là một cô gái không liên quan tới hắn. “Húc, anh thật vô tình,” Vệ Thần nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể nói một câu như vậy, hắn cho rằng Duệ Húc với Tô Lạc tối thiểu cũng có chút cảm tình, cho dù không phải là yêu thì cũng là một thói quen, giờ hắn phát hiện, hóa ra, ở trong mắt Duệ Húc, cái gì cũng không có. Tô Tử Lạc, không biết cô yêu người đàn ông này là đúng hay sai.... Hắn vì tên bạc tình kia mà thở dài một tiếng. Vệ Thần đi ra ngoài, đóng cửa lại, hắn không biết, sau khi hắn ra ngoài, Duệ Húc liền nhắm mắt lại, vẻ mặt u ám. Lựa chọn, hắn chọn hay hắn muốn.

160. Q.2 - Chương 68

Tô Lạc xuống xe, cô đang đợi hắn, nhưng vừa bước xuống xe Duệ Húc liền trực tiếp đi về phía trước. Cô cố gắng bước nhanh theo, từng bước từng bước, Duệ Húc không hề nhìn thấy, hoặc hắn không muốn thấy, không muốn không quan tâm, để ý tới cô. Duệ Húc cảm giác tay áo bị kéo lại, hay quay đầu, thấy được gương mặt nhỏ nhắn của Tô Lạc đang nhìn hắn, vẻ mặt cô không tốt, nhưng vẫn nở nụ cười, cười có chút khổ, cô kéo lấy tay áo hắn, nụ cười ngày càng chua xót. “Có thể đợi em không? Chồng, em đau chân...” Cô hít hít cái mũi, chân thực sự đau, đã bị sưng lên rồi, nhưng cô vẫn muốn đi cùng hắn... Có được không? Duệ Húc đưa tầm mắt xuống dưới chân cô, đưa tay hất tay cô ra, “Tô Lạc, cô đừng giở mấy trò này, chuyện như vậy không hợp với cô đâu.” Tô Lạc có chút ngỡ ngàng, gió lạnh không ngừng thổi tung tóc mái cô, lộ ra lấm tấm mồ hôi. Tay cô dừng giữa không trung, cô đưa tay ra, muốn nắm cái gì đó, cuối cùng phát hiện không thể nắm được gì. Cô nghẹn ngào một tiếng, lại cố gắng bước lên, đi theo sau hắn. “Chồng... Thực sự chân em rất đau, không phải là giở trò, nếu anh nói em không đau, vậy em sẽ không đau nữa được không?” Cô chạy bước nhỏ, cố gắng đi theo hắn, Duệ Húc liếc nhìn cô gái từ phía sau chạy tới, khóe môi khẽ nhếch lên khinh thường. “Tô Lạc, từ khi nào cô cũng đã học được cách giở trò vậy?” Một người đàn ông bắt đầu cảm thấy phiền chán một cô gái thì tất cả những gì thuộc về cô gái đó đều khiến hắn ghét bỏ. Tô Lạc đi vào phòng cùng Duệ Húc, nhìn hắn thu dọn mấy đồ dùng. “Sao vậy, chúng ta chuyển nhà sao?” cô đứng ở cửa, không dám tới gần hắn, ánh mắt bị bao phủ bởi tầng hơi nước, chỉ cần chớp mắt, liền rơi xuống. Duệ Húc cầm mấy bộ quần áo đi ra ngoài, đi qua Tô Lạc, hắn thản nhiên nói, “Không phải chúng ta, chỉ có tôi, gần đây có một số việc, tôi sẽ ở thư phòng,” hắn nói xong, cũng không nhìn phản ứng của Tô Lạc, đi ra ngoài, Tô Lạc đứng nguyên tại chỗ, cô rất muốn hỏi, nhưng lại không thể mở miệng. Cô không rõ, cô đã làm gì, vì sao hắn lại như vậy, cô không đi gặp Vũ Nhiên, thậm chí điện thoại của hắn cũng không nhận. Vì sao... Rốt cuộc là vì sao... Cô xoay người, thấy được thân ảnh cao lớn biến mất cánh cửa gần đó, tất cả chìm vào im lặng, im lặng tới nỗi cô có thể nghe được tiếng động của lông mi mình, hàng lông mi dài khẽ cụp xuống, một giọt nước mắt lăn dài. Cô đưa tay ôm chặt thân thể mình, mặc cho sự lạnh lẽo bao quanh người, thật lạnh, tim của cô cũng thật lạnh. Duệ Húc mở cửa, nghe thấy tiếng nước chảy, hắn biết cô đang khóc, khóc thật thương tâm, thật đau lòng, hắn nắm chặt tay, ngăn cản mình đi tới cạnh cô, cô không phải là người hắn muốn, cho nên, quan tâm cũng chỉ là dư thừa. Ầm một tiếng, hắn đóng cửa thư phòng, không biết sự tra tấn này giành cho ai, cho cô hay cho chính bản thân hắn, có lẽ sự tra tấn này giành cho cả hai. Khi Tô Lạc mở mắt, trong phòng đã tối đen, cô không biết mình ngủ từ khi nào, cũng không biết đã ngủ bao lâu, cô đưa tay sờ mặt, chạm tới nơi nước mắt vẫn còn đọng. Cô vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, sau đó đứng lên, chân vừa chạm đất, cảm giác đau truyền tới, cô cố gắng dựa vào cửa, tránh ỉnh bị ngã. Mở cửa, từng bước đi ra ngoài, chân vẫn sưng đau, cô khẽ cắn môi, dùng sức, cô có thể cảm nhận được vị mặn mặn, không biết là máu hay là nước mắt của cô, cô đưa tay lau mặt, không phải tất cả sao? Không thể khóc, khóc sẽ càng làm cô xấu đi. Cô đi vào phòng bếp, nhâm nhi một cốc sữa, cốc sữa nóng khiến tay cô ấm hơn hắn. Cô rất muốn uống nhưng lại không uống nổi, cô đi từng bước lên bậc thang, nhẹ nhàng gõ

cửa, bên trong một tiếng động cũng không có, cô chỉ chờ đợi, chờ đợi.... Duệ Húc dập máy điện thoại trong tay, vẻ mặt lạnh lẽo tốt hơn một chút, nhưng tiếng gõ cửa từ bên ngoài khiến lông mày hắn nhíu chặt lại, bây giờ người gõ cửa ngoại trừ cô ấy thì còn ai nữa? Hắn đặt điện thoại di động xuống bàn, hắn muốn xem cô gái này có thể đứng chờ hắn được bao lâu, tiếng gõ cửa không ngừng truyền tới làm sắc mặt hắn càng ngày càng xấu đi, càng ngày càng tức giận, hàng lông mày nhíu chặt lại. Tiếng gõ cửa lại vang lên, cuối cùng hắn bước tới, dùng sức kéo cửa. “Tô Tử Lạc, cô vẫn chưa thỏa mãn được dục vọng của mình sao, không có đàn ông thì không thể sống sót được sao?” Sắc mặt hắn tối sầm, giọng điệu đầy châm chọc cùng xem thường, Tô Lạc nắm chặt chiếc cốc trong tay, cốc sữa đã dần nguội lạnh, giống như cô vậy. “Không phải, em chỉ muốn đưa anh...” Cô còn chưa nói hết, cửa phòng liền đóng sầm trước mặt cô, tiếng vang thật lớn, giống như một cây kim nhọn, dùng sức đâm mạnh vào tim cô. “Em chỉ muốn, muốn pha cho anh một cốc sữa nóng thôi...” Cô thì thào nói, cố gắng mở to mắt nhưng nước mắt vẫn rơi xuống. Chảy trên má rồi rơi vào trong cốc sữa. Cô cầm cốc sữa, uống từng ngụm, từng ngụm, không biết hương vị của nó như thế nào, cô chỉ cảm thấy đau, rất đau. Cô xoay người, cả người gầy yếu run lên, trái tim cố gắng kìm nén sự đau đớn. Đi vào căn phòng kia, bật đèn lên, cô dựa vào giường còn có hơi thở của hắn, đêm nay, một đêm cô không ngủ. Giữa bọn họ đã có thứ đã thay đổi, thật nhanh, nhanh tới nỗi cô không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, còn chưa kịp quý trọng từng giây từng phút bên nhau. Tia nắng sớm chiếu trên đôi mắt sưng đỏ của cô, cô ngồi dậy, cả người đều đau nhức, đưa tay sờ sang bên cạnh, tất cả thật lạnh lẽo.

161. Q.2 - Chương 69

Cô chớp mắt, đứng lên, trời sáng rồi, cô muốn đi nấu bữa sáng. Cô nhớ, hắn rất thích đồ ăn cô làm. Cô đi xuống tầng, xung quanh tĩnh lặng vắng vẻ, thỉnh thoảng có tiếng chim hót từ ngoài truyền tới, trong không khí đã không còn mùi hương hoa hồng dịu nhẹ nữa. Hoa ở nơi này sớm đã khô héo, nhưng bông hoa này héo sẽ lại có bông hoa khác nở, còn trái tim khô héo rồi, còn có thể nở tiếp hay sao. Cô không muốn suy nghĩ nhiều, nhưng có quá nhiều thứ khiến cho cô không thể không nghĩ. Khi cô đã chuẩn bị xong đồ ăn, người đàn ông kia từ trên tầng đi xuống, cô nở nụ cười nhìn hắn... “Chồng, em đã chuẩn bị xong rồi,” Cô cảm thấy nụ cười mình thật cứng nhắc, có lẽ vì sắc mặt hắn quá lạnh, trái tim hắn cũng lạnh tới mức vô tình. Duệ Húc lãnh đạm mấp máy khóe môi, vẻ mặt vô cảm. “Sau này không cần chuẩn bị phần ăn cho tôi nữa, tôi không có thời gian để ăn,” bỏ lại câu nói chứa bao nhiêu lãnh khốc, hắn cầm chiếc cặp rồi đi ra khỏi nhà, dù cho dạ dày hắn đang hết sức kháng nghị, thực ra hắn rất muốn ăn, rất muốn, nhưng thấy được gương mặt tái nhợt kia, hắn sẽ không tránh khỏi buồn phiền. “Chồng...” Tô Lạc mở to mắt, không để ý chân mình vẫn còn sưng đau, cô chạy lại, dùng đôi tay nhỏ bé ôm lấy eo hắn. “Chồng, anh nói cho em biết đi, em đã làm sai cái gì được không, để em thay đổi, cái gì em cũng có thể thay đổi,” giọng nói cô có chút nghẹn ngào, còn khăn khăn vì một đêm mất ngủ, cái gì cô cũng không cần, cô chỉ cần hắn, chỉ cần hắn. Nếu như cô làm sai, cô có thể sửa, có thể thay đổi, thật sự... Có thể... Cả người Duệ Húc cứng lại, vì tay cô ôm hắn thật nhanh, cô sai ở đâu ư, hắn khẽ mím môi mỏng, không. Cô cái gì cũng không sai, người sai là hắn. Vì Duệ Húc không thương cô. “Tôi phải đi làm, cô hãy đi xe tới công ty.” Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó dùng lực giật vòng tay của cô ra. “Chồng... Đừng đi được không?” Tô Lạc tiếp tục vòng tay dùng sức ôm chặt hắn, hắn giật ra, cô lại ôm lấy, lặp lại mấy lần, sắc mặt hắn càng ngày càng xấu, hắn không để ý tay cô có đau hay không, dùng sức giật mạnh tay cô ra, rồi nhanh bước về phía trước, lưu lại bóng lưng cứng nhắc. Cũng thật vô tình và lãnh khốc. Tô Lạc nhìn tay mình, không nhìn rõ những gì trước mắt, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắn mờ ảo rồi biến mất trước những giọt nước mắt của cô, cô mệt mỏi ngồi trên mặt đất, từng cơn đau nhói trong tim truyền tới thân thể. Lúc này tại nhà họ Ôn, Vũ Nhiên lạnh lùng nhìn Trữ San không ngừng ngắm vuốt mấy bộ quần áo, từng bộ từng bộ, không biết đã bao nhiêu lâu rồi, cuối cùng cô cũng chọn được bộ quần áo mình ưng ý nhất, sau đó liền ngồi trước gương trang điểm, nhìn chính mình thật xinh đẹp trong gương. “Thế nào, em có hên hò ở ngoài sao? Lại để ý hình tượng mình như vậy,” Vũ Nhiên không nói nữa, tựa người vào đầu giường, lãnh đạm nhìn cô, lồng ngực có chút buồn bực, thật khó chịu, tuy cô không phải là người vợ hắn yêu nhưng cô vẫn là vợ hắn, nếu bị cấm sừng, hắn nghĩ không có một người đàn ông nào chịu được. “Đâu có, chẳng lẽ anh muốn em càng ngày càng... Xấu đi sao? Trữ San không hề tức giận, nhìn qua hôm nay

cô rất vui, xác định trên người mình không có chút khuyết điểm nào, cô mới đứng lên, cầm chiếc túi da, đi tới bên giường, hôn lên mặt Vũ Nhiên, “Chồng, em muốn đi làm.” Vũ Nhiên kéo người cô, độ ẩm trên thân thể hần khiến tim Trữ San đập nhanh hơn, với người đàn ông này cô không phải không có tình cảm, cho nên cô không hề muốn rời khỏi hần, dù sao khó khăn lắm mới giành được hần, nếu dễ dàng buông tay như vậy, cô không cam tâm. “Anh không nuôi nổi em sao, phu nhân tổng tài Ôn Thị mà phải đi làm sao?” Bàn tay Vũ Nhiên vuốt ve bên hông cô, cô gái này trời sinh là báu vật, thân thể cô khiến đàn ông mê đắm, điều đó không có nghĩa sẽ biến Vũ Nhiên thành một đứa ngốc. “Em muốn đi làm, như vậy em cảm thấy cuộc đời mình có ý nghĩa hơn.” Trữ San chớp mắt, đôi mắt to long lanh, hôn lên mặt Vũ Nhiên một cái rồi đứng lên. “Nếu, anh không đồng ý, em vẫn muốn đi làm sao?” Vũ Nhiên tiếp tục tựa vào đầu giường, giống con mèo lười. Trữ San lặng người đi, cô cảm giác lời nói của hần còn có ý khác. “Nhiên... Sao anh lại không đồng ý chứ? Đâu phải là em đi công tác đâu, mỗi ngày chúng ta vẫn được gặp nhau, hơn nữa, sau khi tan việc là em sẽ về ngay,” Trữ San bĩu môi, bộ dáng giống như một đứa trẻ, đáy lòng Vũ Nhiên cười lạnh, nhưng lại không hề biểu hiện ra ngoài. Tề Trữ San, mộ ngày nào đó, cô sẽ vì những ham muốn của mình mà phải trả giá thật đắt, một ngày nào đó cô sẽ biết... Ôn Vũ Nhiên đứng lên, đi về phía cửa sổ đối diện với cánh cổng, đúng như dự đoán nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen có rèm che. Quả nhiên là hai kẻ ích kỉ, hần đứng cạnh cửa sổ, thuận tiện cầm chiếc điện thoại trên bàn lên. Cho tới khi nghe được tiếng alô từ đầu bên kia, hần cảm giác có chiếc kim nhọn không ngừng đâm vào tim hần. “Lạc Lạc, anh có việc muốn nói với em, nếu em không đi được, vậy anh sẽ tới chỗ em ở, nếu em muốn tới tập đoàn Húc Nhật, anh sẽ ở quán cà phê gần đó chờ em, tới hay không tự mình quyết định,” hần không giành thời gian để chờ bên kia lên tiếng, trực tiếp dập điện thoại, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo, Ôn Vũ Nhiên đã không còn là Ôn Vũ Nhiên của ngày xưa, hần ném điện thoại đi động lên trên giường, neho mắt lại, hần không phải kẻ ngốc, lại càng không phải một kẻ ngốc để kẻ khác tính kế. Tô Lạc từ từ buông điện thoại trong tay xuống, quay đầu lại, hàng lông mi khẽ run lên, từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô ngồi trên ghế sa lon, nhìn bàn cơm còn nguyên trước mặt, một hồi lâu, đều không có cử động, cô chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, không được sao? Vì sao, tất cả mọi người đều không buông tha cô, vì sao... Cô không hiểu, thực sự không hiểu. Cô đứng lên, cầm chiếc túi nhỏ, đóng cửa lại, tất cả nơi này đều bị phủ lên một lớp dày bi thương.

162. Q.2 - Chương 70

Bên ngoài, từng cơn gió lạnh thổi vào mặt, lau khô nước mắt trên mặt cô, cô đi về phía trước, gió cứ vờn quanh cô, dường như chỉ cần một cơn gió mạnh có thể thổi bay thân thể gầy yếu của cô, không có ai có thể giúp cô, cũng không còn ai thương cô. Cô đưa tay che trước mặt, mặc cho gió thổi quần áo cô kéo về sau. Trên chiếc xe con màu đen, âm nhạc dịu dàng lan tỏa, Trữ San dựa người vào Duệ Húc, thỉnh thoảng nói gì đó với hần.. “Húc, tí nữa chúng ta sẽ đi đâu ăn cơm?” Giọng nói cô thật mềm mại, làm hần vừa nghe liền bị hấp dẫn, quả nhiên là người mẫu chuyên nghiệp khác hần với người thường. “Em muốn ăn gì ..” Duệ Húc đưa tay chạm vào tóc cô, rất nhanh đưa xuống ôm lấy eo cô, hành động chạm vào tóc giống như một thói quen nhưng nó không giành cho cô. “Chúng ta đi ăn cơm tây đi, nhà hàng trước kia chúng ta hay ăn đó.” Trữ San nhìn về phía trước, khóe môi cong lên cười vui sướng. “Được,” Duệ Húc không hề từ chối, hần nhẹ nhàng vỗ lên tay cô, bên cạnh hần là người phụ nữ hần yêu, qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc hần đã chiếm được cô, nhưng hết lần này tới lần khác, hần có cảm giác trái tim không vui vẻ như mình nghĩ, ngẫu nhiên trước mặt xuất hiện gương mặt nhỏ nhắn kia, còn có ánh mắt sừng đỏ, hần neho mắt lại, cố gắng loại bỏ hình ảnh này ra khỏi đầu. Từ đầu tới cuối Tô Lạc chỉ là một quân cờ của hần, bây giờ hần đã không cần quân cờ đó nữa, cho nên, cô chỉ có thể rời khỏi hần. “Trữ San, em ly hôn đi.” tay Duệ Húc đặt trên vô lăng nắm chặt lại, hần muốn biết đáp án của cô, cô yêu hần hay là yêu Ôn Vũ Nhiên. Trữ San chớp mắt, dịu dàng dựa sát hơn vào người hần, “Húc, anh có biết, không thể nhanh như vậy, nếu bây giờ em ly hôn với anh ta, như vậy, giới truyền thông sẽ viết như thế nào về chúng ta, cuộc hôn nhân của em và Vũ Nhiên chưa tới ba tháng, “Cô yếu ớt nói. Duệ Húc hiểu rõ buông tay cô ra, sắc mặt u tối. “Húc, nếu em ly hôn, vậy còn anh và cô ta nữa, làm sao đây?” Trữ San cắn cắn môi dưới, hỏi ra vấn đề mình suy nghĩ từ lâu. Cô không quên, hai người họ đã kết hôn, cô không biết người đàn ông này yêu ai nhiều hơn, cô biết mình yêu Duệ Húc, nhưng cô cũng luyến tiếc Vũ Nhiên, cho nên, cô cần phải suy nghĩ thật cẩn thận. Con

người thì không thể tham quá mức, bây giờ cô thật sự rất tham lam, hai người đàn ông này cô đều muốn, đều luyến tiếc, cô muốn là người phụ nữ duy nhất bên cạnh hai người đàn ông này. “Cô ấy không phải vật cản giữa chúng ta,” Duệ Húc lạnh lẽo nói, “Cô ấy chẳng là gì đối với anh cả, lúc nào anh cũng có thể bỏ,” Duệ Húc nói xong, không biết vì sao, trái tim có chút nhói đau. “Húc... Cảm ơn anh...” cuối cùng Trữ San đã có được đáp án như ý, dựa vào người Duệ Húc, cười có chút đắc ý. Duệ Húc vẫn lái xe, từng cơn gió bên ngoài thổi mạnh vào kính xe, bên trong xe, không khí ấm áp và yên bình. Gương mặt hắn cứng nhắc, không hề có chút thoải mái, hắn không biết thực ra hắn đã sớm mất sự thoải mái giành cho ngày hôm nay. Tô Lạc kéo chặt quần áo, ngẩng đầu, nhìn quán cà phê trước mặt, cô không biết đã bao lâu cô không bước vào nơi này, lại một lần nữa đứng ở đây, cô giật mình, cảm giác như đã qua mấy kiếp. Cô chà xát hai bàn tay vào nhau, có chút lo lắng, bước từng bước nhỏ đi vào. Vẫn chiếc bàn gần cửa sổ, vẫn là người đàn ông đó ngồi, có chút thành thực nhưng càng ngày càng khó nắm bắt, chuyện đơn giản nhất, mọi thứ đã thay đổi, họ đã không còn là họ của ngày xưa. Tô Lạc tới gần, sau đó ngồi xuống đối diện, lén lút đánh giá, một ly nước trái cây được đặt trước mặt cô. “Cảm ơn,” câu nói này thật khách khí và xa cách, thật không nhìn ra họ đã từng là người yêu của nhau ba năm trời. Thời gian thật là đáng sợ, bản thân còn chưa kịp thích ứng, nó đã mang tới cho bạn quá nhiều thứ. Tô Lạc bưng ly nước lên lại không uống, cô muốn sự ấm áp của ly nước này giúp đôi tay lạnh giá của cô ấm hơn một chút. “Lạc Lạc, em đã học được cách khách khí với anh?” Vũ Nhiên nhấp một ngụm cà phê, khoe môi khê cong lên, “Anh không biết do anh rời khỏi làm em thay đổi hay là Duệ Húc đã làm em thay đổi, em biết không? Em thay đổi rất nhiều.” Hắn nói xong, đưa tay, muốn chạm vào má cô, cô vội quay mặt đi, mặc cho tay hắn dừng ở giữa không trung. Vũ Nhiên thu tay lại, nụ cười có chút đau khổ, quả nhiên cô đã thay đổi, hắn biết, hắn và cô không thể trở lại như ngày xưa nữa. “Lạc Lạc, anh chưa bao giờ nói cho em biết, lý do anh phải rời xa em và cưới Trữ san,” Hắn lại nhấp một ngụm cà phê, chén cà phê này thật là đắng cay. “Không có vấn đề gì, tất cả đều đã qua..” Tô Lạc cúi đầu, nắm chặt ly nước trong tay, mặc kệ nguyên nhân là gì, bây giờ hắn đã kết hôn, cô cũng vậy. “Nhưng nó có liên quan tới anh...” Đột nhiên hắn đặt chén cà phê xuống, trong lời nói mang theo ý lạnh, sự ấm áp biến mất hoàn toàn. “Tô Tử Lạc, em biết không? Người hại chúng ta phải chia tay rất cuộc là ai?” Vũ Nhiên nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau nhức.” Tô Lạc, em vĩnh viễn không thể biết được, người bức chúng ta phải chia tay là ai?” Mỗi lần hắn nói, đều khiến Tô Lạc sợ hãi, cô không biết mình có nên nghe tiếp không, nếu cứ tiếp tục cô sẽ không biết phải làm sao. “Em còn có việc phải làm, em đi trước,”: Cô vội vàng đứng lên, đặt ly nước trong tay xuống, ly nước rời khỏi tay, độ ẩm trên tay cô cũng biến mất. “Lạc Lạc, em đang sợ cái gì, tại sao phải trốn tránh?” Cô muốn rời khỏi đây, nhưng phải xem Vũ Nhiên hắn có đồng ý hay không. Cả người cô khê run lên, cô biết cô không hề biết gì, cô biết thế giới này thật tàn nhẫn, cô vẫn cố gắng tin, ngày mai sẽ là một ngày tươi đẹp. “Tô Lạc, lúc trước tập đoàn Ôn Thị phải đối mặt với một nguy cơ phá sản rất lớn, anh cần tìm gấp một số tiền lớn mới có thể cứu được Ôn Thị, mới có thể cứu được gia đình anh,” Giọng nói Vũ Nhiên từ phía sau truyền tới.

163. Q.2 - Chương 71

“Mẹ anh là vợ hai của cha anh, anh luôn có ước muốn bà sẽ không bị vợ cả ức hiếp, cha anh nói với anh, chỉ cần anh có thể giải quyết được vấn đề của Ôn Thị, anh sẽ ngồi lên chức tổng tài...” Mặc cho Tô Lạc có muốn nghe hay không, Vũ Nhiên lãnh đạm nói, nói một câu chuyện như một câu chuyện của người khác, thật bình tĩnh, Tô Lạc định bước đi liền dừng lại, vì cô nghe được tập đoàn Húc Nhật. “Vì thế anh đã tìm tới người giành được hạng mức kia, tập đoàn Húc Nhật, tìm tới Lê Duệ Húc, em có biết Duệ Húc đã đưa ra điều kiện gì với anh không?” Hắn bưng chén cà phê, lại ngừng một chút. Nhìn Tô Lạc đưa lưng về phía hắn, cả người run lên, bọn họ đã yêu nhau ba năm, với cô, nhiều hay ít, hắn đều hiểu. “Anh không cần phải nói, anh nghĩ em cũng biết, điều kiện của hắn chính là anh cưới Tề Trữ San, chỉ là anh không nghĩ ra được hắn làm như vậy vì cái gì, còn em, em có biết không? Lạc Lạc, dù sao bây giờ hắn cũng là chồng em...” Hắn nhấn mạnh chữ chồng,... Thực ra hắn cũng mang máng đoán được, nhưng nếu không bị vạch trần, thì đúng là, Lê Duệ Húc kia, thực sự tàn nhẫn, đối với chính mình còn tàn nhẫn như vậy, càng không nói đối với người khác. Hắn uống ngụm cà phê đã nguội lạnh, cảm giác đau khổ càng nhiều thêm, ngẩng đầu, đã không nhìn thấy bóng dáng Tô Lạc, “Lạc Lạc, có lẽ chuyện này với em là quá mức tàn khốc, nhưng, em

nhất định phải biết, Duệ húc, hẳn không có khả năng một lúc có được cả hai người phụ nữ, anh không thể mà hẳn cũng không thể.” Vũ Nhiên nhếch môi cười lạnh lẽo, Ôn Vũ Nhiên của ngày xưa đã hoàn toàn biến mất. Tô Lạc chạy ra, cho dù gió không ngừng tạt vào mặt vào người, trán cô vẫn lấm tấm mồ hôi, cô dùng sức nắm chặt mảng áo trước ngực, trong nháy mắt, cô cảm giác trái tim mình như vỡ vụn. Đây không phải là thật, không phải, không phải hẳn ép Vũ nhiên cười Trữ San, cô không muốn tin, âm mưu này xuất phát từ hẳn, cô muốn đi hỏi, muốn đi hỏi hẳn sự thật có phải vậy hay không, vì sao? Cô không muốn đoán, cô chỉ muốn biết sự thật. Cô vậy một chiếc taxi, ngồi trên xe, cả người không ngừng run lên. “Cô gái, cô không sao chứ?” Tài xế tốt bụng nhìn sắc mặt của cô không tốt, lo lắng hỏi, cô gái này không phải bị bệnh chứ, cả người không ngừng run rẩy, sắc mặt còn tái mét như vậy. “Không có chuyện gì... Cảm ơn.” Tô Lạc nở nụ cười gượng gạo, tay đặt trên đầu gối dùng sức nắm chặt. Chiếc xe dừng lại, cô đi ra, nhìn tòa nhà bốn năm tầng này, lần đầu tiên, có một cảm giác sợ hãi bao phủ lấy cô, cô sợ phải đi vào, sợ những thứ mà mình sẽ được biết. Cô hít một hơi thật sâu, bước vào, thỉnh thoảng có những ánh mắt khác thường nhìn cô, cô là phu nhân tổng tài, nhưng lại không có một đám cưới hoành tráng nào được diễn ra, chính miệng Duệ Húc thừa nhận thân phận cô, mà hiện tại cô vẫn như một ánh sáng không tồn tại. Cô vào thang máy chuyên dùng cho phòng tổng tài, thang máy lên một tầng, tim của cô đập nhanh hơn một phần, cho tới khi cửa thang máy mở ra, cô vẫn muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng cô biết, có một số việc, dù bây giờ không muốn biết, sau này vẫn phải biết. Cô mở cửa phòng tổng tài, bên trong, Vệ Thần và Duệ Húc đang trao đổi gì đó, Vệ Thần nhìn thấy cô, trong mắt hiện lên gì đó, cuối cùng chỉ giống như trước kia, hé môi.” Tôi đi ra ngoài trước, hai người cứ từ từ nói chuyện.” Vệ Thần đi qua người Tô Lạc, có gì đó muốn nói với cô, cuối cùng đành lắc đầu rời đi. Húc, hẳn đã quyết, không có ai có thể thay đổi. “Em...” hai bàn tay Tô Lạc đan vào nhau, cô có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng vừa nhìn thấy Duệ Húc, cô chỉ có thể bật ra một từ, không thể nói gì thêm. “Cũng đúng lúc anh có việc muốn nói với em,” Duệ Húc buông chiếc bút trong tay xuống, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua cô, không có một chút ôn nhu nào giống như trước kia, trong mắt hẳn dường như tất cả những gì đã từng có đối với cô, toàn bộ đều đã biến mất hoàn toàn. Thậm chí hẳn còn không nhìn cô, hiện tại sự có mặt của Tô Lạc với hẳn mà nói chỉ giống như một người ngoài, là nhân viên của hẳn, không, thậm chí đến nhân viên cũng không phải. “Anh nghe nói, em muốn tham gia cuộc thi thiết kế của công ty?” Giọng điệu bình thản, nghe không ra buồn vui trong đó, nhìn không rõ được cảm xúc, thản nhiên hỏi, không có chế nhạo, cũng không có cổ vũ. “Vâng,” Tô Lạc nhẹ nhàng gật đầu, đứng ở cửa nhìn hẳn, dường như giữa họ có một khoảng cách mà cô không thể nào bước qua được. Cô muốn tới gần hơn một bước, hẳn lại lạnh lùng hơn, như muốn từ chối. “Em đi xuống tầng mười ba đăng kí đi, nếu em muốn học thiết kế, nơi đó sẽ giúp em rất nhiều, Vệ Thần đã dặn qua rồi, em cứ trực tiếp tới thì tốt hơn.” Duệ Húc lật tài liệu trong tay, thỉnh thoảng sẽ kí tên mình dưới tập tài liệu, nhìn qua có vẻ hẳn đem hết tâm trí lên tài liệu này, nhưng chỉ có hẳn mới biết, hẳn đáng chết, ánh mắt hẳn luôn hướng tới cô. “Nếu không có việc gì, em có thể đi xuống rồi, hiện tại anh rất nhiều việc,” Húc tiếp tục cầm tài liệu lên đọc, cố ý không nhìn tới sắc mặt tái mét của cô. Cả người Tô Lạc run lên, cô xoay người, đóng cửa lại, cô có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng, hẳn lại không cho cô bất kì cơ hội nào. Âm thanh giày cao gót giẫm trên sàn nhà truyền tới, Tô Lạc ngược mắt lên, nhìn thấy Trữ San hết sức kiêu căng đi tới, Trữ San đi tới cạnh Tô Lạc rồi cố tình dừng lại, cười dịu dàng nhìn Tô Lạc, “Cô Tô, chúng ta lại gặp nhau rồi, nghe nói cô muốn tới tầng mười ba để học thiết kế, chúc mừng cô, cô phải hết sức cố gắng đấy, đây là cơ hội mà Húc cho cô,” Trữ San gần từng tiếng, giống như bố thí cho Tô Lạc, mỗi chữ đều như cây kim đâm thẳng vào tim cô. Tô Lạc cắn môi dưới, cô tình nguyện không cần cơ hội như vậy, thật sự... Tình nguyện không cần. Trữ San nhìn cô từ trên xuống dưới, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô, khóe môi cong lên như cười như không, “Tôi phải đi trước, cô Tô, chúc cô làm việc thật tốt, còn nữa, nếu thật sự cô có thể thiết kế cái gì đó, cuối cùng chúng đều ở trên người tôi.” “Nhưng, tôi sợ...” Ánh mắt quyền rũ liếc nhìn Tô Lạc, lộ rõ sự chế nhạo ngày một tăng, “Cô hình như không biết, Húc con người này thực sự rất kén chọn,” Trữ San có ý muốn nói, có dù Tô Từ Lạc có cố gắng thế nào, đều không thể lên mặt bàn được. (Hình như là sẽ không thể leo cao, không thể thay đổi được) Trong lòng Trữ San, từ đầu tới cuối đều không đem Tô Lạc vào trong mắt. Đối với cô mà nói, Tô Lạc chỉ là một tên hề mà thôi, Vũ Nhiên cô đã đoạt được, còn Duệ Húc, cô cũng tự nhiên mà đoạt lấy.

164. Q.2 - Chương 72

“A, đúng rồi, Húc tìm tôi có việc, tôi không thể nói chuyện với cô được nữa rồi, cô Tô.” Trữ San nhấn mạnh chữ cô Tô, dường như ở đây, Tô Lạc là khách còn cô mới là chủ nhân. Tô Lạc vẫn không nói gì, cô chỉ mở to mắt nhìn Trữ San không coi ai ra gì đi vào văn phòng của Duệ Húc, cánh cửa đóng lại, thế giới trong đó không ai có thể biết. Tô Lạc bước vội lên một bước, cô vội theo muốn nói với Trữ San cô là bà Lê, Duệ Húc là chồng cô, cuối cùng, cô chỉ có thể chớp mắt, hít thở khó khăn, tim như muốn vỡ tung. “Húc,” trong phòng làm việc, Tề Trữ San vừa đi vào, liền đi lên ôm lấy cổ Duệ Húc, trực tiếp ngồi lên đùi hắn, nhớ tới vẻ mặt đáng thương vừa rồi của Tô Lạc, cô có chút sáng khoái. “Trữ San, anh đang làm việc,” Duệ Húc có chút không vui kéo hai tay của cô, chỉ dù cô gái hắn yêu cũng không được, hắn đang làm việc, có một hợp đồng rất quan trọng, có ảnh hưởng rất lớn tập đoàn Húc Nhật, hắn không được phép mắc một chút sai lầm. “A,” Trữ San đứng lên bên cạnh người hắn, tay đặt lên bả vai hắn, trước kia cô chưa bao giờ có cảm giác như này, bây giờ một chút cô cũng không muốn rời xa hắn, nhất là khi bên cạnh hắn có sự tồn tại của Tô Lạc, tuy cô không hề để mắt tới Tô Lạc, nhưng thân phận hiện của cô ấy cũng khiến cô có chút lo lắng. Cô không có quên, Tô Lạc trên giấy tờ có quan hệ gì với Duệ Húc. “Húc, tối nay chúng ta đi ra ngoài đi,” cô tựa đầu vào bờ vai hắn, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng thổi vào tai hắn, hơi thở nóng bỏng, sự câu dẫn không hề che giấu, Duệ Húc không thể không hiểu. Từ sau lần đó, họ mỗi ngày cũng chỉ có ôm hôn, chưa có thời gian để thân thiết hơn nữa. “Ôn Vũ Nhiên đâu?” Duệ Húc không ngẩng đầu, ngoài ý muốn, hắn cũng không có phản ứng gì mãnh liệt, đối với chuyện nam nữ từ trước đến nay hắn đều bình thản, cho dù với cô gái hắn yêu thương, hắn vẫn có thể bỏ qua. “Anh ta đi công tác rồi, vài ngày sau mới trở về,” Trữ San cắn môi dưới, tuy rằng mỗi ngày Vũ Nhiên đều ở cạnh cô nhưng người cô muốn là hắn, không thể không nói, Duệ Húc là người đàn ông tốt nhất, thân hình của hắn thật quyến rũ, hơn nữa lại hiểu phụ nữ, nhất là giữa sự lạnh lùng của hắn là sự dịu dàng chết người, khiến cho người khác khó có thể quên. “Được không, Húc...” Đôi môi đỏ mọng lại thổi vào tai hắn, cô rất muốn ở trong này với hắn.... Nhưng, cô nhìn trước mặt ẩn một đồng tài liệu thì biết không thể được. Người đàn ông này, công việc chính là sinh mệnh của hắn. Cho dù với cô cũng không có ngoại lệ. “Uhm...” Duệ Húc khẽ lên tiếng, lông mày khẽ nhíu lại, có chút suy tư. Cửa bị mở ra, Vệ Thần đi nhanh tới, thấy được Trữ San đứng cạnh, khóe môi khẽ nhếch lên, “Bà Ôn, nơi này không phải nơi cô có thể đứng, nếu người khác thấy được, thanh danh của cô sẽ bị hủy.” Một người phụ nữ đã lập gia đình quyến rũ một người đàn ông đã lập gia đình, đúng là một sự mỉa mai lớn. Trước đây Vệ Thần không thích Trữ San, hiện tại càng không thích, có thể nói là ghê tởm. Thật là một kẻ ích kỷ, phá hủy một đôi tình nhân còn chưa đủ, còn muốn phá một đôi vợ chồng nữa, thật không biết cô ta có cái gì tốt mà Húc lại yêu cô ta tới vậy. Trữ San bị nói trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu, cô đứng thẳng lên, đi ra phía cửa, đi qua Vệ Thần, trợn mắt lườm hắn, Vệ Thần cũng không chịu yếu thế, trừng mắt lại nhìn cô, hai người vốn đã không cùng một phe, Duệ Húc mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy gì. Sau khi Trữ San rời đi, Vệ Thần đi tới trước mặt Duệ Húc, thỉnh thoảng nhìn hắn, giống như trên đầu Duệ Húc bị cắm một đóa hoa. “Cậu muốn nói gì?” Duệ Húc ngẩng đầu lên từ đồng tài liệu, vẻ mặt thờ ơ. “Húc, anh thực sự cần cô ta trở lại làm việc? Anh đừng quên, cô ta đã kết hôn,” Vệ Thần nói hết sức nghiêm túc. Duệ Húc tựa lưng vào ghế da, “Không ai nói, kết hôn rồi thì không thể làm việc, Vệ Thần cậu đang ngụ biện sao?” Vệ Thần sờ sờ mũi, cảm giác mình hỏi những thứ này thật kì quái, kỳ thực hắn nói đúng, cô ta đã gả cho Ôn Vũ Nhiên, đã là bà Ôn, bọn họ cũng cần tránh bị nghi ngờ, không nên như vậy, đối với cả hai đều không tốt. “Húc, anh không được quên, anh đã kết hôn,” Hai tay Vệ Thần đặt trên bàn làm việc của Duệ Húc, không quá tán thành nói, mọi người đã là người lớn, có một số việc, có thể làm hay không, tin rằng, hắn rất rõ ràng. “Lúc nào tôi cũng có thể ly hôn,” Mặt Duệ Húc không chút thay đổi nói, dường như hai chữ ly hôn này với hắn đều là chuyện nhẹ nhàng, chỉ là một thủ tục đơn giản, Vệ Thần sững sốt, thật không ngờ chính mình lại nghe thấy được những lời này của hắn. “Húc, đối với Tô Lạc, anh thực sự không có chút cảm giác nào sao? Cô ấy tuy không xinh đẹp, nhưng anh hãy sờ vào lương tâm của mình xem, cô ấy đối với anh không tốt sao? Một cô gái tốt bụng, hiền lành như vậy, anh đi đâu để tìm đây?” Lần này Vệ Thần thực sự tức giận, Duệ Húc tên này không thể ở trong phúc mà không biết hưởng, hiện tại để tìm được một cô gái như Tô Lạc thực sự rất khó, hắn không thể coi một bảo vật như một hòn đá, đá đi. “Nếu cậu muốn, cậu có thể đón nhận cô ấy.” Giọng nói Duệ Húc lạnh dần, đột nhiên Vệ Thần đứng thẳng lên, lần đầu tiên bản thân lại tức giận như vậy. “Được, Lê Duệ Húc, chuyện của anh, tôi sẽ mặc kệ, tôi muốn nhìn dáng vẻ hối hận của anh, đến lúc đó chớ trách tôi không cảnh cáo anh.” Vệ Thần hừ một tiếng, ném tập tài liệu lên bàn xoay người đi ra, đóng cửa một cái thật mạnh. Đúng là một thân, hắn còn nói dối Tô Lạc giúp Duệ Húc, cảm giác hiện tại thật không đáng, tên Duệ Húc này quả thật không tim, không phổi, quái vật còn

không tới nỗi tuyệt tình như hần, người phụ nữ yêu hần thật đáng buồn. Duệ Húc nheo mắt, một lúc sau, hần mới quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trừ bầu trời hần không nhìn thấy bất cứ gì khác. Hối hận sao? Sẽ không, vì Trữ San hần có từ bỏ tất cả mọi thứ, Tô Lạc chỉ là một quân cờ thôi. Tô Lạc đứng ở tầng mười ba, từ nơi này cô đi lên giờ lại quay lại, cô biết, hần không muốn gặp cô, cái gì học tập cũng chỉ là lấy cớ, cô không ngốc nhưng vẫn là ngốc, cô để mọi thứ trong tim.

165. Q.2 - Chương 73

Cô cúi đầu, hàng lông mi dài khê động, ánh mắt mông lung, cô hít hít mũi, cô không muốn nhận thua, cho dù là ở tầng mười ba, không phải cô vẫn là vợ Duệ Húc sao? Thân phận của cô vẫn không hề thay đổi. Cô đi vào phòng thiết kế, vẫn là quản lý Trần, cô ấy vẫn không hề thay đổi, vẫn đeo chiếc kính gọng đen che đi ánh mắt, cả người vẫn nghiêm nghị, bộ dáng của một phụ nữ độc thân. “Tô Tử Lạc, tôi mặc kệ thân phận của cô là gì, ở đây, cô chỉ là một nhà thiết kế thực tập, cô hiểu không?” Trần Mỹ Liên đưa tay đẩy đẩy gọng kính, lạnh nhạt nói. Tô Lạc khê gật đầu, cô ở đây, cũng không muốn dùng thân phận của mình gây áp lực cho người khác, thân phận này ở trong mắt Duệ Húc, chỉ sợ có cũng như không. Cô ngồi vào ghế, cảm nhận rõ ánh mắt của mọi người nhìn mình, có cổ ý, có xem thường và nhiều hơn thế nữa, cô không hề biết, rời khỏi tầng bốn năm xuống tầng mười ba, dường như đây chính là khởi đầu và cũng là kết thúc của cô. Cô lật xem một quyển sách, ngày hôm nay trôi qua thật lâu, cô đứng lên, cầm chiếc cốc chuẩn bị đi rót trà, trước kia việc này cô thường làm, cho nên, nơi này đối với cô không hề xa lạ, có chăng là cái tên phu nhân tổng tài, còn cô từ trước tới nay vẫn như thế. Gian trà nước có tiếng nói chuyện hai người truyền ra. Tô Lạc vốn định đi vào, nghe lén không phải thói quen của cô, nhưng cuộc nói chuyện này nhắc tới tên cô, khiến bước chân cô dừng lại. “Này, cô nói xem, Tô Lạc kia đúng là vợ của tổng tài sao? Sao tôi lại có cảm giác không phải vậy, cô xem cô ta làm sao có thể phù hợp với một người như tổng tài được chứ?” “Đúng vậy, “Một giọng nói khác vang lên, “Tôi còn tưởng rằng tổng tài sẽ lấy Trữ San, bọn họ thật xứng đôi, không ngờ Trữ San lại kết hôn với người khác, làm tôi buồn bực một thời gian, thậm chí không biết từ đâu lại xuất hiện cái cô Tô Lạc này.” “Cô nói thử xem, bây giờ Trữ San đã quay trở lại, có phải sẽ tiếp tục mối duyên tình với tổng tài không?” cô gái kia tò mò hỏi, hình như mọi người đều rất thích buôn chuyện, nhất là phụ nữ. “Ai biết được, nhưng Trữ San trở lại, tôi cũng không cảm thấy kì lạ, là ai cũng được, chỉ cần không phải cái cô Tô Lạc kia là được, tôi cảm giác rất nhanh tổng tài sẽ bỏ cô ta thôi.” Hai người không ngừng nói chuyện, từng chữ từng chữ đều lọt vào trái tim yếu ớt của Tô Lạc. Bọn họ nói, Duệ Húc và Trữ San rất xứng đôi, được rồi, Tô Tử Lạc cô thì là gì, cô nắm chặt chiếc cốc trong tay, đứng ở đó, chân giống như bị đóng đinh, không thể động đậy. Cửa phòng trà đột nhiên mở ra, hai cô gái đi ra nhìn thấy Tô Lạc đứng ở cửa, hai cô gái không khỏi liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng bước nhanh qua cô, không ai thấy được sự đau xót tột cùng trong mắt cô, cũng không ai biết, lúc này trái tim của cô sợ hãi tới nhường nào, tiếp tục nắm chặt chiếc cốc trong tay, cô đi vào gian phòng trà. Cô rót một nước đầy, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt chảy xuống. Gió bên ngoài ngày một lạnh hơn. Tô lạc đứng trước cửa tập đoàn Húc Nhật, nhìn thấy tất cả bên trong, có rất nhiều người đi lại, có nhiều người bước qua cô, sắc trời âm u, không biết có phải trời sắp mưa không, thật âm đạm, thật áp lực, khiến người khác thấy khó thở. Cô kéo lại quần áo trên người, ngón tay cô lạnh như băng, cô nhìn từng người đi qua cô, tất cả đều không phải người cô đợi. “Tử Lạc,” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, cô dùng sức nhe nụ cười, nhưng nụ cười cũng thật chua xót. Vệ Thần. Quay đầu, quả nhiên, người gọi cô, đúng là Vệ Thần, ở đây, gọi cô Tử Lạc chỉ có một mình hần. “Cô đang chờ Húc sao?” Vệ Thần cảm thấy có lỗi hỏi. Cả người Tô Lạc khê cứng lại, có một loại dự cảm không tốt, “Vâng,” cô khê gật đầu, ngoài hần ra cô còn có thể chờ ai nữa. “Hôm nay cô không cần chờ, tôi sẽ đưa cô về, vừa rồi hần có việc, cho nên, chưa tan làm đã đi rồi,” thực sự Vệ Thần không muốn nói dối, nhưng hần không đành lòng nhìn thấy cô bị tổn thương hơn nữa, đáng vẻ của cô, khiến cho người ta cảm thấy đau xót. Tô Lạc khê lắc đầu, “Không sao, tôi có thể tự bắt xe về.” Ánh mắt cô nhìn về phía xa mông lung, đau xót lọt vào không trung mờ mịt, hiện tại cô chỉ muốn gặp hần, có phải quá khó khăn. “Cô Tề đâu?” Đột nhiên cô hỏi vấn đề này khiến Vệ Thần bối rối không biết trả lời như thế nào. “Cô nói Trữ San sao, cô ấy cũng đã về từ sớm, là về một mình đó,” Vệ Thần nói xong mới phát hiện, vẻ mặt hần càng ngày càng ngốc, vì sao phải nói câu cuối đó, rõ ràng giống như đang

dầu đầu hỏ đuôi vậy. Tô Lạc khẽ cười, nụ cười tái nhợt, vô lực. Cô không đợi nữa, bởi cô biết, có chờ đợi thêm, cũng không ai xuất hiện, toàn bộ hi vọng, trong nháy mắt đều vỡ tan, không còn gì để hi vọng nữa. Giữa cơn gió lạnh, cô không ngừng bước về phía trước, dựa vào chính đôi chân của mình, từng bước từng bước tiến về phía trước, Vệ Thần nhìn cô gái bị gió không ngừng tạt vào, thở dài một hơi, những gì hắn có thể giúp đều đã cố gắng, cuối cùng hai người sẽ như thế nào, phải xem vận mệnh của bọn họ. Đêm nay, Tô Lạc ngồi trên ghế sa lon, lại một đêm không ngủ, cánh cửa vẫn chưa được mở ra, cô ngồi một mình lạnh lẽo trên ghế, nghe tiếng gió thổi va vào cửa thủy tinh, xào xạc, xào xạc... Trong gian phòng khách sạn cao cấp, một đôi nam nữ đang ôm nhau thật chặt trên chiếc giường lớn, Trữ San đưa ngón tay lướt nhẹ trên vòm ngực Duệ Húc, hắn cầm lấy tay cô, không biết vì sao, khi tay cô chạm tới tim hắn, tim hắn cảm giác có chút đau. Có thể chỉ là cảm giác nên rất mơ hồ. “Húc, anh để cô ta ở nhà một mình, thật sự sẽ không sao chứ?” Trữ San dán mặt vào lồng ngực Duệ Húc, thân thể hai người dúi chần đầy mồ hôi nhơ bẩn, hai người vừa trải qua hương vị của thể xác. Trong bóng tối mọi thứ dường như càng ám muội, vẻ mặt Trữ San hạnh phúc vui sướng, Duệ Húc ôm cô trong lòng, vẻ mặt trong đêm tối không lộ rõ thần sắc.

166. Q.2 - Chương 74

“Cô ta thì có thể có chuyện gì?” Hắn lãnh đạm nói, hắn không lo cho người phụ nữ đó không có hắn sẽ không sống nổi, cô ta mất đi Vũ Nhiên chẳng phải vẫn sống tốt sao, bên ngoài tuy nhu nhược, nội tâm tuyệt đối không phải như vậy, có thể chịu đựng được đả kích. “Húc, nếu sớm biết chúng ta sẽ... Nhất định em sẽ không cưới Vũ Nhiên,” Trữ San ngẩng đầu lên, hai mắt ngập nước, nếu cô biết sớm sẽ như thế này, sớm biết mình yêu người đàn ông này và người đàn ông này cũng yêu cô mãnh liệt như thế, nói thật, cô đã không để cho người khác chiếm lấy đồ của mình lâu như vậy, đúng vậy, ở trong mắt cô, Duệ Húc vốn đã là cô của cô, tất cả đều là của cô. “Hiện tại vẫn còn kịp, anh vẫn ở đây.” Duệ Húc đưa ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Trữ San, thật kì lạ, hắn không có cảm giác đau lòng, lại có một cảm giác gì đó giống như vậy, lại rất mãnh liệt rất khác biệt nhưng hắn lại không biết là cái gì? “Húc, em yêu anh.” Trữ San chủ động chu môi môi đỏ mọng lên, bờ môi hai người chạm vào nhau, dục vọng trong mắt Duệ Húc lại bùng phát, tay đặt ở gáy Trữ San, từ bị động thành chủ động, cảm xúc mãnh liệt một lần nữa dâng trào, nhiệt độ ở đây ngày càng tăng, và ở một nơi khác, nhiệt độ ngày càng lạnh đi. Tô Lạc mở mắt, cô ngồi dậy, trong phòng khách vẫn sáng đèn, thức ăn trên bàn nguội lạnh vẫn chưa ai động đũa, nhiều món ăn ngon nhưng có người không muốn ăn. Cô ôm chiếc gối trên ghế vào lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc gối, xung quanh lạnh lẽo, không biết lúc nào, nước mắt đã rơi đầy mặt. Cô cho rằng giữ lệ trong lòng đã là khổ hóa ra cảm nhận nước mắt chạm vào môi còn khổ hơn gấp vạn. Hắn không biết cô nghĩ về hắn, bởi vì hắn không yêu cô, cô biết rõ hắn không cần cô, cô vẫn yêu hắn, bởi vì cô ngốc. Đôi khi, trốn tránh không phải bởi vì sợ hãi phải đối mặt mà là sợ hãi phải chờ đợi không biết những gì sẽ đến với mình. Chồng, hắn thất sự, thật sự không yêu cô sao? Chỉ cần vứt bỏ tình yêu của chính mình, trái tim sẽ vui hơn, nhưng lại không thể vứt bỏ được, bởi vì cô yêu hắn so với yêu chính bản thân mình nhiều hơn gấp bội. Cô ghen ngào một tiếng, không có ai trả lời cho cô. Duệ Húc mở cửa, quần áo trên người nhăn nhúm, hắn muốn thay quần áo, nếu cứ để vậy đi làm, hình tượng của hắn sẽ bị hủy mất. Ngoài ý muốn, cửa vừa mở ra, ánh đèn trong phòng khách vẫn sáng, ở giữa trời sáng, có chút ấm áp, mặc kệ khi nào thì hắn trở về, đều có một ánh đèn chờ đợi hắn, qua nhiều năm như vậy, mỗi lần hắn trở về đều là tự mình bật đèn, chỉ có một mình lặng lẽ, cuối cùng đã có một người vì hắn mà chờ đợi, vậy mà hắn càng ngày càng không thoải mái. Hắn đứng ở cửa, nhìn thấy cô gái đang ngồi trên ghế sa lon, cả người nhỏ nhắn co lại, thật đáng thương, ôm một chiếc gối vào ngực, cho dù không đến bên cạnh cô, hắn cũng có thể nhìn thấy, dưới mắt cô có vết thâm, có thể thấy được cô đã không ngủ, không nghỉ ngơi. Hắn cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn, cảm giác không thể đoán, thật khó chịu, có chút buồn, có chút phiền muộn, lại không thoải mái, ánh mắt màu trà hiện lên chút tơ máu, khẽ nhắm, cuối cùng che dấu đi tất cả những cảm xúc nơi đáy mắt. “Cô gái ngốc,” Hắn cúi người xuống, cẩn thận ôm lấy cô, cô thật sự rất nhỏ bé, ở trong ngực hắn giống như một con mèo, thật biểu hiện cũng rất đáng yêu. “Nếu như không có cô ấy, anh có thể giữ lại em, cả đời...” Tay hắn vòng qua vai cô, nói một câu chính mình cũng không rõ, nếu không có Trữ San, có thể hắn sẽ yêu cô gái này, có dù không yêu cũng sẽ thích. “Đừng đi... Chồng,” giọng nói yếu ớt truyền tới, có chút khàn khàn do không ngủ, cũng có thể vì cô

đã khóc quá nhiều nên giọng nói trở nên như vậy. “Không đi,” Duệ Húc cúi đầu để trán hấn chạm nhẹ vào trán cô, cảm giác trán cô nóng lên, cô bị ốm, hấn mím môi, nhìn thấy tóc mái có chút rối trên trán cô, cô nằm trên ghế sa lon cả đêm sao? Có giường không ngủ, vì sao phải ở đó, cô đúng là đứa ngốc. Hấn không hề biết, cô gái ngốc này đang chờ đợi chồng mình chính là hấn cả một đêm. Dường như hấn biết nhưng lại bỏ qua. Hấn vuốt ve cô ngày một nhiều hơn như muốn đem hơi ấm trên người hấn cho cô, để cô không còn lạnh nữa. Trong phòng, hấn đắp chăn dày cho cô, đóng tất cả cửa sổ lại, chỉ sợ gió lạnh thổi vào sẽ khiến bệnh tình cô nặng hơn. “Tô Lạc, uống thuốc đi,” Duệ Húc cầm viên thuốc trong tay, đặt bên môi cô, đỡ cô dựa vào lồng ngực hấn, đôi môi tái nhợt vẫn ngậm chặt. “Tô Tử Lạc, uống thuốc, anh lệnh cho em há miệng ra,” giọng nói của hấn lạnh đi, chỉ là sự uy hiếp này đối với một người đang bị bệnh căn bản không có tác dụng. “Tô Tử Lạc,” viên thuốc trong tay hấn đang tan dần nhưng cô gái bị bệnh đang ở trong ngực hấn, ngay căn hấn cũng không để ý tới. Hấn hít một hơi thật sâu, môi chạm vào tai cô, “Vợ, uống thuốc đi, ngoan một chút,” giọng nói của hấn thật dịu dàng, không hề có chút lạnh lùng nào. Một chữ vợ, khiến bản thân hấn cảm thấy ấm áp hơn, giống như một bát súp ở quán ven đường kia, tuy không tuyệt phẩm nhưng cảm giác đó không gì có thể thay thế. Tô Lạc mê man cảm giác được hơi thở quen thuộc ở cạnh mình, quen thuộc khiến tim cô đập nhanh, còn có tiếng vợ, là hấn sao? Thật là hấn sao? “Chồng..” Môi cô khẽ hé, Duệ Húc nhân cơ hội đặt viên thuốc vào mienegjc ô. “Tốt lắm, em bị bệnh, ngoan, mau uống thuốc đi, như thế sẽ không khó chịu nữa,” hấn bưng cốc nước lên, uống một ngụm rồi nhẹ nhàng chạm vào đôi môi tái nhợt kia, nước chảy lên môi cô, môi cô có vị thuốc đắng nhưng cũng thật mềm... Khiến trái tim hấn loạn nhịp, có chút đau đớn, nhức nhối không thể xua đi.

167. Q.2 - Chương 75

Hàng lông mi dài khẽ động, một giọt nước trong suốt lăn xuống từ khóe mắt, rơi trên mu bàn tay của hấn, Duệ Húc cả kinh, cảm giác cả bàn tay nóng lên, hấn vội rút tay lại, đặt Tô Lạc nằm trên giường. Hấn đứng thẳng lên, phát hiện bàn tay nhỏ bé đang kéo góc áo hấn. “Chồng, đừng đi.... Xin anh,” lông mày cô nhíu chặt lại, đôi môi tái nhợt run lên, vẻ mặt mệt mỏi. “Xin anh... Đừng đi...” Ngón tay cô dùng sức kéo góc áo hấn, tuy hai mắt vẫn nhắm chặt, nhưng trong ý thức, cô không muốn hấn rời đi, vĩnh viễn không muốn. Duệ Húc nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, lại ngồi xuống bên giường, hấn kéo chiếc chăn lại cho Tô Lạc, tay chạm nhẹ vào má cô, không chủ ý xoa nhẹ, hấn không hề biết, lúc này đây, trên mặt hấn có bao nhiêu đau xót, yêu thương giành cho cô. Điện thoại hấn vang lên, hấn vội vàng cầm lên nhìn, trực tiếp tắt máy, bởi vì tiếng chuông điện thoại khiến Tô Lạc đang ốm khó chịu nhíu mày. Hấn để điện thoại về chế độ im lặng, ngay sau đó màn hình lại sáng lên, một cuộc lại một cuộc. Đều là một người gọi. Tê Trữ San... Trữ San dùng sức nắm chặt điện thoại lại, cô khó chịu giậm chân, lại gọi tiếp một cuộc, bên kia vẫn không ai nghe máy, cô ở đây đã chờ hơn một giờ, Húc chỉ đi thay một bộ quần áo, sao lại lâu như vậy chưa quay lại, có phải người phụ nữ kia lại câu dẫn hấn, để hấn quên cô đang chờ hấn, bản thân cô đã quên Tô Lạc mới chính là vợ hợp pháp của Duệ Húc, nếu như nói ai là bên thứ ba thì chính cô mới đúng, cô chính là người thứ ba dễ xen vào cuộc hôn nhân của bọn họ. Cô tức giận bắt một chiếc xe, ngồi lên, vẻ mặt tức tối, khiến tài xế thấy ớn lạnh, một cô gái xinh đẹp, gương mặt lại dữ tợn như vậy, không chừng giống như cạp mẹ ác độc, là người không tốt a. “Nhìn cái gì vậy, lái xe mau.” Trữ San tức giận nhíu chặt mày, “Nhìn nữa, tôi móc mắt anh, kẻ háo sắc, ai cũng muốn nhìn, cũng không xem lại bộ dạng của mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, nằm mơ đi.” tài xế khẽ nhíu mày, sau đó quay mặt không thèm nhìn lại. Một cô gái như vậy, có cho hấn nhìn tiếp, hấn cũng không thèm, ác mộng. Tài xế nói, “Chị gái à, thật xin lỗi, xe này của tôi vừa xấu vừa không tốt, không thích hợp cho cô ngồi, mời cô nhắc cái mông cao quý của cô, đi tìm xe khác mà đi,” tài xế nói xong, trực tiếp mở cửa xe, làm tư thế mời. Đây là lần đầu tiên Trữ San bị người ta đuổi xuống xe, muốn nói lý với hấn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt mời cô xuống xe, cô chỉ có thể nhắc chân xuống xe, sau đó dùng lực đóng cửa xe thật chặt, Trữ San cô còn không thèm đau. Xe ta xi nhanh chóng rời đi, còn muốn chọc tức Trữ San để khói nóng thổi vào người cô. “Tên chết tiệt, đừng để cho ta nhìn thấy người một lần nữa,” cô chỉ chỉ vào chiếc xe đã chạy xa tít tắp rồi mắng to, không hề giống một người mẫu xinh đẹp mà giống như một người đàn bà chanh chua chửi bới người khác. Cô thở phì phì tiếp tục vẫy một chiếc xe khác, đi tới tập đoàn Húc Nhật, Tô Tử Lạc, tất cả những gì tôi phải chịu hôm nay nhất định sẽ trả lại hết cho cô, Trữ San đem toàn

bộ đồ lên đầu Tô lạc, nếu như không có người phụ nữ đó, Vũ Nhiên sẽ là của cô, Duệ Húc cũng sẽ là của cô. Cô cũng không cần phải chật vật như bây giờ, đến một tài xế ta xi cũng dám bắt nạt cô, cô quên rằng bây giờ mình là Ôn phu nhân.... Và chỉ là tình nhân của Duệ Húc. Trữ San tựa vào ghế, nhắm mắt lại, khoe mắt được kẻ đen cong cong, sự trong treo đã sớm biến mất trong đôi mắt kia. Duệ Húc đưa tay đặt lên trán cô, sau đó cúi đầu chạm trán hần vào trán cô, cảm giác cô đã hạ sốt, mới có chút thoải mái, hần mở đi động ra, màn hình thông báo các cuộc gọi nhỡ, ngoài Trữ San còn có Vệ Thần. Nhìn điện thoại di động ọt lúc, hần khẽ mím môi, dường như mỗi lần hần đến trễ đều do cô gái này. Hần cẩn thận kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Lạc đang nắm áo hần ra, ngón tay cô thật nhỏ, dường như chỉ cần hần dùng sức một chút là có thể bẻ gãy, tay Tô Lạc không ngừng muốn lôi kéo gì đó, sắc mặt Duệ Húc ngày càng không tốt, nếu hần cứ ở đây như vậy hôm nay sẽ không thể đi làm được. Suy xét, hần đứng lên, đi ra ngoài, nhưng vừa đi tới cửa. Lại nghe được giọng nói giống như khóc của cô... “Chồng... Chồng... Xin anh... Đừng đi...” Cả người hần cứng lại, cuối cùng hần vẫn quyết rời đi. Hần đóng cửa lại, đem toàn âm thanh nhốt lại trong phòng, hần không hề phát hiện, lúc này tay hần đang dùng sức như thế nào. Hần đi vào thư phòng của mình, thay một bộ quần áo, vừa xuống tầng đã nhìn thấy một bàn ăn, không biết vì sao, lòng hần lại càng khó chịu, hần ngồi trên ghế, cầm một đôi đũa, không để ý thức ăn này đã nguội lạnh sau một đêm, bắt đầu ăn. Đồ ăn cũng không vì nguội lạnh mà mất đi hương vị, hần cảm giác ăn thật ngon, thậm chí hần đã quên, đã bao lâu hần không nếm qua những món ăn này. Hần ăn thật nhiều, thật nhiều, cho tới khi cảm thấy không thể ăn được nữa hần mới đặt đôi đũa xuống, hần cầm khăn lau bên cạnh lên lau khoe miệng rồi đứng lên. Bây giờ, hần đã muộn một giờ đồng hồ. Công ty bởi vì hần đến chậm mà có không ít bão gió, đầu tiên là vị người mẫu đứng đầu công ty Tề Trữ San luôn cấu kính khó chịu, một hồi nói quần áo không hợp, một hồi nói ánh sáng đèn không tốt, một hồi lại nói mệt mỏi, thật khó hầu hạ, làm cho tiến độ buổi chụp chậm hần, thực ra quảng cáo này không phải không có cô là không xong, nhưng là do tổng tài yêu cầu, cho nên, bọn họ cũng chỉ có thể tuân theo. Kim LiLi đã sớm hoàn thành buổi chụp của mình, sau đó đứng ở một bên uống nước, cô uống từng ngụm nhỏ, nhìn vẻ mặt Trữ San như cả thiên hạ thiếu nợ cô, khoe môi khẽ nhếch lên, phụ nữ thông minh là chuyện tốt chính là không thể quá thông minh, nếu không, một ngày nào đó, sẽ bị sự thông minh của mình làm tổn thương, khi đó, muốn thay đổi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

168. Q.2 - Chương 76

Cô chỉ là lãnh đạm nhìn, lời đồn đãi trong công ty không phải cô không biết, nhưng biết cũng sẽ không có hứng thú tham gia, có khi, cứ giữ lại ình là tốt nhất, không thể không nói Duệ Húc chính là một người đàn ông cực phẩm, nhưng hần không thuộc về cô, mãi mãi đều không thuộc về cô nên cô không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn. Điện thoại di động Trữ San vang lên, ở nơi này dám để chuông điện thoại cũng chỉ có mình cô. Quả là người có ô dù lớn, có tổng tài làm chỗ dựa, cho nên không ai dám chọc tới cô. Ánh mắt Trữ San sáng lên, vội vàng chạy tới cầm di động, nhìn thấy tên người gọi thì vừa yêu vừa hận, cô muốn tắt máy, rồi lại không nỡ, muốn nghe lại cảm thấy như thể mình sẽ không còn mặt mũi. Cuối cùng, cô cắn cắn đôi môi đỏ mọng, đưa điện thoại áp lên tai, cả gương mặt như bị mây mù che phủ. Cô bước đi trên đôi giày cao gót, dáng người hoàn mỹ khiến ai đi qua cũng phải liếc nhìn, phụ nữ thì ghen ghét còn đàn ông thì nhìn không chớp mắt, chưa nói tới thân phận của cô, thường xuất hiện trên tạp chí với thân phận Ôn phu nhân, nhưng cô lại ... Ở công ty này làm người mẫu, thật khiến người khác mở mắt. Người phụ nữ này là một còn hồ ly, còn là một con hồ ly cực kì xinh đẹp kiều mị. Trữ San lấy chiếc gương nhỏ, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của mình trong gương, xác định mình thật hoàn hảo, mới không coi ai ra gì đi vào văn phòng Duệ Húc, cô thư kí ngồi bên ngoài khẽ nhếch môi, không phải ai cũng thích Trữ San, so ra, cô vẫn thích tổng tài phu nhân đơn giản kia hơn, tối thiểu, cô ấy không vênh mặt đi qua cô. “Húc, “Trữ San đi tới, hai tay ôm lấy vòng eo Duệ Húc, “Húc, vì sao hôm nay anh không tới em?” Môi cô cong lên, trong mắt có chút mất hứng, cả trong lòng cũng thế, thật khó chịu, cô hần là người mà hần quan tâm nhất, để ý nhất, bất kể là trước kia hay sau này, trong thế giới của hần, cô được xếp hạng đầu tiên, khi nào thì địa vị của cô bắt đầu thấp đi, nhận ra điều này khiến cho Trữ San cảm thấy lo sợ về mối nguy trước mặt. Dường như có thứ gì đó rời khỏi cô, mà cô nhất định phải giữ lấy nó, nếu không, cô sẽ phải hối hận cả đời. Duệ Húc mặt cho cô ôm, tay đặt trên bả vai cô, một hồi lâu vẫn không có phản ứng gì, hần nhìn Trữ San

cúi đầu, trong mắt lại như xuyên qua người cô, thấy được hình ảnh của cô gái khác, còn có câu nói của cô. “Chồng.... Đừng đi... Xin anh... Đừng đi...” Tim của hắn như bị bóp nghẹn, thật khó chịu. “Húc, anh vẫn chưa trả lời em, sao hôm nay anh không tới đón em, có phải vì cô ta ...” Trữ San không định bỏ qua nói, chỉ cần là liên quan tới Tô Lạc, cô không có cách nào để bình tĩnh, duy trì tính tình cô, lúc này cô giống như một người vợ hoài nghi chồng mình ngoại tình, mà sự thật, hắn căn bản không phải là chồng cô. “Cô ấy bị ốm,” giọng nói lãnh đạm vang lên, khiến cả người Trữ San khẽ run lên, cô nhìn xuống, không ai nhìn thấy sự ghen tị sâu đậm trong mắt cô. Là cô ta, quả nhiên là cô ta... Cô không nói gì thêm, chỉ ôm chặt lấy eo Duệ Húc, sợ hắn sẽ chạy mất. “Húc, anh thích cô ấy... Có phải không...” Một lúc sau, cô mới thì thào ra tiếng, giọng nói run rẩy, khiến người khác dễ dàng nhận ra cô đang lo sợ, còn có để ý, Duệ Húc khẽ nhủm, ngón tay trượt xuống trên lưng Trữ San. “Đừng nói linh tinh, làm sao anh có thể yêu cô ấy, cô ấy chỉ làm một quân cờ trong tay anh, cưới cô ấy, để tránh cô ấy phá hủy tình cảm của em,” nói tới đây, hắn phát hiện hình như mình đã nói thái quá, hắn nhẹ nhàng vỗ lưng Trữ San, ôm cô chặt hơn. Hắn tự nói với mình, đây mới là cô gái hắn yêu, thậm chí không từ một thủ đoạn nào để yêu cô, thật vất vả, cô mới quay lại bên cạnh hắn, mặc kệ là nguyên nhân gì, hắn sẽ không buông tay cô. Hiện tại hắn, hiển nhiên đã quên một cô gái khác. Không biết là cố ý hay là hắn đang tự ép mình... Ánh mặt trời bên ngoài sáng ngời, dừng lại trên hai người nam nữ đang ôm nhau, họ thật xứng đôi, thật hài hòa, cũng ánh sáng đó xuyên thấu qua căn biệt thự bị cản lại ít nhiều. Tô Lạc cố sức mở mắt ra, cảm giác mắt mình thật đau, ánh sáng xuyên qua tấm màn khiến cô chói mắt, cô ngồi dậy, cả người đau ê ẩm, đưa tay đặt lên trán, cười khổ, hình như cô bị ốm, nhưng cô nhìn gian phòng quen thuộc, cô nhớ mình đang ngồi trên sa lon ở ngoài phòng khách, tại sao lại ở chỗ này. Ngồi dậy, đặt chân xuống nền nhà, trong nháy mắt cảm thấy chóng mặt, tay đặt trên cửa sổ, thở nhẹ, không biết khi nào, cô thực sự cảm thấy mình yếu đi. Tô Tử Lạc chỉ giống như một ngọn cỏ, sẽ không yếu ớt như vậy. Cô mở mắt ra, đi ra ngoài, chỉ muốn biết, hắn... Đã quay lại chưa. Cả người động phải góc bàn, đau tới chảy nước mắt, cô xoa nhẹ cái eo, ánh mắt mờ mịt nhìn thấy tờ giấy trên bàn, không, phải nói là một mảnh giấy nhấn. Cô vội vàng cầm lên, về mặt mơ màng, trái tim như bị đâm nhẹ để tỉnh táo, ánh mắt mơ hồ rồi nhìn rõ... Cảm giác giống như từ địa ngục tới thiên đường, thật đẹp, thật đẹp. Cô cẩn thận cầm tờ giấy áp vào lồng ngực, trái tim cô khẽ đau. Trên tờ giấy là vài nét chữ đơn giản, “Thuốc ở trên bàn, ăn xong nhớ uống,” chỉ có mấy chữ ngắn ngủi khiến cô hạnh phúc muốn chết đi được, cô vốn không phải một kẻ tham lam, thứ cô cần thật nhỏ bé. Cô cúi đầu, chớp mắt một giọt nước mắt chảy xuống rơi trên ngón tay cô, có chút lạnh, cô đi tới trước bàn, nhìn thấy mấy vỉ thuốc, có một vỉ đã bị bóc ra, cô cầm lên, nắm chặt, mở ra ngấn kéo, cất toàn bộ thuốc vào bên trong. Mở cửa, bên ngoài, đã tới giờ người giúp việc bắt đầu quét dọn, một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, nhìn thấy cô chỉ cười cười, nụ cười thật phúc hậu, “Lê phu nhân, cô tỉnh rồi, hôm nay hình như cô dậy hơi muộn, có phải cô bị bệnh không?”

169. Q.2 - Chương 77

Tô Lạc nắm chặt tay, nở nụ cười, nụ cười trong sáng động lòng người, mây đen bao phủ cô mấy ngày nay đã biến mất, không ai biết những ngày sau này còn có những mưa gió lớn hơn chờ cô. “Không có chuyện gì, một lúc nữa cháu sẽ đi làm,” Tô Lạc nói xong, cảm giác cổ họng mình đau, giọng khàn khàn. “Người trẻ tuổi cần uống nhiều nước, như vậy thân thể mới tốt,” một người phụ nữ có kinh nghiệm nói, tuy rằng không hiểu rõ tình hình thực tế của nhà này nhưng bà rất thích nữ chủ nhân không hề kiêu ngạo này, không giống như những nữ chủ nhân khác, họ thật kiêu ngạo, rõ ràng cô ấy có thể như thế nhưng cô ấy lại không làm như thế. Kẻ có tiền cũng thật nhiều quy tắc. “Cảm ơn, cháu biết rồi ạ,” tuy rằng cả người vẫn có chút không thoải mái, nhưng tâm tình cô hiện tại rất tốt, trái tim của cô như sống lại, cô thực sự nhớ... Muốn tới công ty, muốn đi gặp hắn, thậm chí cô đã quên hết những gì Ôn Vũ Nhiên nói. Đã mất đi một khoảng thời gian, cô nghĩ sẽ quý trọng những gì đang có, mặc kệ nguyên nhân gì, cô chỉ biết, cô yêu căn nhà này, còn có, chồng của cô. Trên mặt ngây ngốc nở nụ cười, giống như một kẻ ngốc đưa tay vào lửa, cô vẫn sẽ cười, bởi vì, cô sẽ không hối hận. Cô bước ra khỏi thang máy nhìn sang một thang máy khác, giống như đang chờ mong một cái gì đó, ví dụ như sự xuất hiện của người đàn ông kia, cô biết chuyện như thế sẽ không xảy ra, một người tăng bốn năm, một người tăng mười ba, khoảng cách giữa họ, trong cửa ngoài cửa lại quá xa vời. Đi vào phòng thiết kế, mọi người ngẩng đầu nhìn cô, về mặt quen thuộc nhưng lại không hề

thân thiện, nhưng vì thân phận của cô nên họ cũng không dám nói gì hoặc làm khó cô? Tô Lạc ngồi vào vị trí làm việc, bắt đầu nghĩ tới những hình ảnh đầu tiên giành cho thiết kế của mình, cô thích thiết kế, thích pha trộn những màu sắc xinh đẹp, còn có cô không muốn hấn mất mặt, cô sẽ cố gắng, cho dù không thành công nhưng cô biết mình sẽ không phải tiếc nuối. Cô nghiêm túc đặt bút vẽ những nét đầu tiên, không để ý tới ánh mắt của những người khác, họ nhất định cho rằng cô không có khả năng vẽ, cô sẽ vẽ, dù không chuyên nghiệp cũng sẽ giành tất cả tâm huyết cho nó. Cô cầm chiếc cốc lên, đi tới gian phòng trà, rót một cốc nước, cô chờ nước nguội đi, đưa tay lên sờ trán, vẫn hơi nóng, nhưng cô lựa chọn không uống thuốc, không biết như thế có tính là mảnh khỏe không, có khi nào hấn sẽ quan tâm cô hơn một chút trong thời gian cô bị ốm, nếu cô khỏi bệnh, có phải hấn sẽ giống như mấy ngày trước. Cô cười khổ, bưng cốc lên uống từng ngụm nhỏ. Cô đặt chiếc cốc xuống, xoay người, bỗng nhiên giật mình, một cô gái đứng ở ngoài cửa, hai tay khoác trước ngực. Cô gái mặc bộ đồ màu trắng đen xinh đẹp, hai chân thon dài, khuôn mặt xinh đẹp, so với cô ấy, Tô Lạc chỉ là một con vịt xấu xí. Tô Lạc khẽ mím môi, cầm chặt chiếc cốc trong tay, cô bước đi từng bước, hướng phía cửa đi tới. Cô cười có chút mất tự nhiên, coi như lời chào xã giao. Các cô cũng không tính là thân quen, huống chi, cô có chút sợ cô ấy... “Tô Tử Lạc... Nghe nói cô bị bệnh?” Trữ San buông lỏng hai tay, vẫn đứng ở cửa, cố ý chặn đường Tô Lạc, giữ cô ở trong không gian nhỏ hẹp này. Đột nhiên, không khí trong gian phòng trà có chút bất thường, Tô Lạc hít một hơi thật sâu, lại không nói gì. “Tô Tử Lạc, hóa ra, cô cũng không đơn giản, cô cho rằng giả bệnh có thể giữ lại Húc sao?” Trữ San cười nhạo báng, dường như đang cười Tô Lạc không biết tự lượng sức mình, cười vì mấy cái mưu kế này thật mất công, mặt Tô Lạc tái đi, cô cúi đầu, ngón tay gắt gao nắm chặt vạt áo, quả thực cô đã từng nghĩ như thế... Nhưng có liên quan gì tới cô ấy? Lê Duệ Húc là chồng của cô, cô mới là vợ của hấn. ” A... Tô Tử Lạc, không biết cô ngốc thật hay là giả ngốc,” Trữ San bước tới gần Tô Lạc, cúi đầu, nhìn thấy gương mặt bình thường của Tô Lạc – cô ta thì có cái gì tốt chứ, khiến cho Vũ Nhiên nhớ mãi không quên, thậm chí khiến cho Duệ Húc không đành lòng với cô ta, thậm chí vì cô ta mà bỏ cô lại. “Cô Tề, xin lỗi, tôi còn muốn làm việc, làm ơn cho tôi qua.” Tô Lạc ngẩng đầu lên, không muốn nghe những lời Trữ San nói nữa, cô biết cô gái này không có hảo cảm với cô, có lẽ lời nói kế tiếp của cô ấy đều là những lời cô chưa bao giờ muốn nghe. “Cô muốn trốn tránh sao? Tô Lạc.” Trữ San không buông tha cho cô, cũng không tránh đường, cô gái như này sao có thể ở cạnh Duệ Húc, đúng là không tự lượng sức mình, người phụ nữ có thể đứng cạnh Duệ Húc ngoại trừ Trữ San không còn ai có tư cách. Ánh mắt Trữ San lạnh đi, nhìn chằm chằm về mặt tái nhợt của Tô Lạc, khóe môi nhếch lên, tốt lắm, thù mới hận cũ tính luôn một lượt đi. Đột nhiên cô kéo tay Tô Lạc, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô. Cả người Tô Lạc khẽ rụt lại, cảm giác tay bị kéo tới đau. “Cô Tề, làm ơn buông tôi ra.” Cô không ngừng giãy tay ra, Trữ San dùng lực ngày càng mạnh. Chiếc nhẫn này thật đẹp, Trữ San cười lạnh, cười thật độc ác. Tay cô chạm lên chiếc nhẫn, nhìn thấy có chút chỉ quận trên nhẫn. Bỗng nhiên, cô tháo chiếc nhẫn xuống, Tô Lạc định lấy lại, nhìn thấy Trữ San tháo sợi chỉ ra, sau đó đeo trên ngón tay mình, không lớn không nhỏ, vừa khít, dường như, chiếc nhẫn này làm ra vốn để giành cho cô. Sắc mặt Tô Lạc trắng bệch, sợi chỉ nằm cô đơn trên mặt đất, giống như sợi tơ hồng của nguyệt lão giành cho cô bị người khác dùng sức kéo đứt, dường như một đoạn duyên phận cũng đã bị cắt đứt. “Có thể anh ấy chưa nói với cô, chiếc nhẫn này là do chính anh ấy thiết kế, nhưng lại giành cho tôi,” Trữ San cười ác ý, hết sức vui vẻ nhìn gương mặt tái nhợt của Tô Lạc, đây chính là cái cô cần, cô muốn cô gái này biết khó mà lui, cô gái này thật không biết lượng sức mình, mười Tô Lạc cũng không so với một Trữ San. Cô cũng muốn cô biết, rốt cuộc trái tim Duệ Húc giành cho ai.

170. Q.2 - Chương 78

“Trên tầng hai biệt thự họ Lê, có một phòng bí mật, không biết cô có biết không? Nhưng...” Nói tới đây, Trữ San nụ cười, nụ cười thật xinh đẹp, “Tôi khuyên cô không nên biết thì tốt hơn bằng không...” Trữ San không nói gì, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út, màu sắc thật đẹp, cái này vốn thuộc về cô. “Ai, thật đáng tiếc, cái này đã bị cô đeo qua, dơ bẩn,” Cô tiếc nuối nói. Ánh mắt Tô Lạc trong chớp mắt liền ngập nước nhưng lại không hề chảy xuống, cô cố gắng chịu đựng, hai bàn tay đan chặt vào nhau lại không thể ngăn được sự đau đớn đang tràn ra trong tim. Trữ San quay người lại, vô cùng tao nhã, cô kéo chiếc nhẫn ra, cầm trên tay, “Cô muốn sao, vậy tôi cho cô, cái này tôi vốn không cần.” Cô nở nụ cười thật đẹp,

nhưng không thể ngăn được sự độc ác hiện rõ trên mặt. Tô Lạc thần thờ đưa tay ra, cô ấy không cần nhưng cô cần, cô ấy coi như cỏ rác còn đối với cô nó chính là thứ quý giá nhất. Trữ San cười lạnh, ngón tay khẽ bắn nhẹ, chiếc nhẫn nhỏ từ tay cô rơi xuống... Sau đó, cứ như làm trò trước mặt bọn họ, rơi xuống dưới đất keng một tiếng rồi lăn đi, có thể lăn xuống cống thoát nước, cũng có thể ở trên sàn nhà, nhưng tất cả đều là bóng tối. “Nhẫn của tôi...” Môi Tô Lạc run lên, cảm giác ngón tay áp út đau tới trái tim, sự đau đớn tột cùng này cứ đeo bám cô, cô đi qua, ngồi xổm xuống, muốn đi tìm nhẫn của mình, không nhìn thấy nó, không tìm được nó, cảm giác tim mình ngừng đập, ánh mắt vô hồn, giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt tái nhợt rồi rơi xuống bàn tay lạnh giá của cô. “A, xin lỗi, tôi lỡ tay,” Trữ San thoải mái đứng nhìn rồi cười, cười thật ác độc, lời xin lỗi chính là vô nghĩa, cô chính là cố ý, Trữ San cô không chiếm được thì người khác đừng hòng chiếm được. Cô không chiếm được vậy cô sẽ phá hủy đi tất cả. Chiếc nhẫn kia vốn là của cô lại bị người khác đeo rồi, cô không thích nữa, thật bẩn. “Vì sao...” Tô Lạc đứng lên, ánh mắt ngập nước, “Vì sao cô phải làm như vậy, cô cho họ là gì, cô muốn thì cô giành lấy, cô không cần thì cô vứt bỏ, họ là con người, họ có cảm tính, không phải đồ chơi của cô, tình cảm có thể tùy tiện như vậy sao? Cô biết không? Cô là một cô gái xinh đẹp nhất nhưng trái tim cô lại xấu xí nhất.” Sắc mặt Trữ San càng ngày càng khó coi, đây là lần đầu tiên có người dám nói cô như thế, từ nhỏ tới lớn, cô chính là thiên kim tiểu thư luôn được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, cho tới giờ chỉ có ca tụng, tán thưởng, hâm mộ, bây giờ lại có người bảo cô xấu xí, hơn nữa lại là người mà cô ghét nhất. “Cầm miệng, Tô Tử Lạc, kẻ ngu ngốc này, cô cho tôi là ai, cô dựa vào cái gì mà dám dạy dỗ tôi, cô đối với Húc bắt quá cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.” Tô Lạc nghe thấy hai chữ quân cờ, cả người lạnh đi, cô cố gắng đứng vững nhìn Trữ San, cô cười, đúng vậy, cô cái gì cũng không phải, nhưng cô có cái mà cô ấy không có, Tô Lạc chưa bao giờ làm điều xấu xa, cô không hề có cảm giác mình là kẻ thấp kém, nếu có thể chọn, cô vẫn chọn trở thành Tô Tử Lạc, không hề muốn trở thành một cô gái trong ngoài không đồng nhất. Ánh mắt thông cảm lại có chút mỉa mai khiến Trữ San không thể chịu được. Cô ta dựa vào cái gì mà cười cô, cũng không xem lại chính bản thân mình, chỉ là một vai hề mà thôi. Xa xa, có tiếng bước chân trầm ổn đi tới, tiếng bước chân này đối với cô quá quen thuộc. Trữ San lấy lại bình tĩnh, cô đi tới trước mặt Tô Lạc, cầm lên một chiếc cốc, đưa ngón tay chạm nhẹ vào nước trong cốc, đôi môi cong lên, Tô Lạc, muốn đấu với cô sao, thật đúng là không biết tự lượng sức mình. “Chúng ta cùng chơi một trò chơi, để xem, hán chọn ai...” Cô ghé sát vào tai Tô Lạc, môi đỏ khẽ hé, dường như có một trận gió thổi qua... “A...” Hai cô gái cùng kêu lên một lúc... Tiếng bước chân ngoài cửa ngày một nhanh hơn, giọng nói cũng có chút gấp gáp. “Trữ San,” giọng nói trầm ổn truyền tới, nháy mắt một thân ảnh màu đen đi vào gian phòng trà, ánh mắt lạnh lẽo nhíu lại, dừng lại tại nước mắt trên mặt Trữ San, cô khẽ cắn môi dưới, hòa với nước mắt thật động lòng người. “Húc... Em đau quá...” Cô cầm lấy tay mình, run rẩy nói. “Trữ San, em làm sao vậy?” Duệ Húc bước nhanh tới, trong mắt hán, chỉ còn Trữ San, hán không hề nhìn thấy còn một gái cúi đầu đứng đó. “Húc,” Trữ San nhào vào lòng Duệ Húc, một ngón tay bị nước nóng dội vào đồ lên, cô lại cắn cắn môi dưới, lại không nói gì, bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, dễ dàng khiến cho người khác nhìn ra, cô lúc này đang rất oan ức, về mặt hán lo lắng không phải là giả, bởi vì cốc nước nóng vẫn còn đó và nó rất nóng. Duệ Húc cúi đầu thấy được gương mặt buồn bã thì ánh mắt khẽ nhíu lại. “Tô Tử Lạc, cô làm cái gì vậy?” Giọng nói hán trở lên lãnh khốc chưa từng có, giống như một chiếc châm nhọn, cứ như vậy đâm vào tim Tô Lạc. Tô Lạc đưa hai tay về sau lưng, đôi môi trắng nhợt khẽ run lên, cô không hề giải thích gì, cũng không biết mình cần giải thích cái gì, hán cái gì cũng không hỏi cũng đã định tội cho cô rồi, ở trong mắt hán, Tô Lạc thực sự là người làm những việc này sao? Cho tới bây giờ hán cũng không hề tin tưởng cô, cho tới bây giờ đều không hề tin cô sao? “Tô Tử Lạc, tôi thật quá xem thường cô rồi, hóa ra, cô lại giấu nghề như thế sao,” cô không nói, càng khiến hán xác định cô đang làm gì với Trữ San, hán cầm lên một cốc nước, độ ấm vừa phải đủ để làm nóng tay hán. Ngón tay hán dùng sức nắm chặt, tay kia ôm cô gái mảnh mai trong lòng. Bỗng nhiên, tay hán gơ lên, giọng nói Tô Lạc như bị nghẹn ở cổ, cô không dám tin mở to mắt, cả người run lên, mảng áo trước ngực cô đầm nước, nước không ngừng chảy xuống, không ai nhìn thấy làn da cô, ngày một hồng lên, đó là nước sôi, là nước sôi, hán thật sự hất nước vào người cô... Thật sự làm như vậy...

171. Q.2 - Chương 79

Cô đã không còn cảm giác đau nữa, cả người đứng chết lặng. “Nếu Trữ San có chuyện gì xảy ra, Tô Tử Lạc, tôi sẽ trả lại cô gấp mười lần,” phịch một tiếng, hần ném chiếc cốc sang một bên, chiếc cốc vỡ tan, mảnh vỡ bay xuống, hần ôm lấy Trữ San rồi đi, không thèm liếc nhìn Tô Lạc một cái, giống như cô là một thứ bần thỉu, đến nhìn một cái cũng sẽ làm hần khó chịu. Trữ San quay đầu nhìn qua Tô Lạc, ánh mắt chứa đầy sự đắc ý và mỉa mai, khóe môi cong ngày càng cao, Trữ San khẽ hé môi, Tô Lạc nhìn thấy nở nụ cười chua xót, bóng lưng hần ngày một xa, cô nghe được tiếng Trữ San nói... “Tô Tử Lạc, cô nhìn thấy chưa, tôi thắng.” Cô đưa tay về phía trước, trên ngón tay đã bị bỏng một mảng, còn cả trên người cô, nơi bị nước dội vào, làn da nóng đỏ bừng, cả người cô ngày càng nóng còn hần đã lạnh lùng chấm dứt tất cả. Cô quay lưng về phía cửa, cả người không ngừng run lên, cô đưa tay bịt kín miệng, cố gắng không phát ra tiếng khóc, cố gắng đè nén. Một số người ở phòng thiết kế đứng ngoài cửa, nhìn thấy cô bắt đầu xì xào bàn tán. “Mấy người nói xem, cô ta đúng là tổng tài phu nhân sao?” Có người hoài nghi hỏi. “Tôi thấy không giống, tôi còn tưởng tổng tài sẽ lấy cô Tề, dù sao bọn họ mới xứng đôi, mà có lấy cũng không thể lấy một cô gái bình thường như thế này được đúng không?” “Đúng vậy, thật sự không xứng.” Những người khác cũng không ngừng nói, không ai nhìn thấy nước mắt Tô Lạc ngày càng nhiều, cô cố gắng kìm nén tiếng khóc, ở đây, nếu không nhìn được vậy cô còn có thể chịu đựng được cái gì nữa, còn có thể chịu đựng được cái gì nữa đây. “Mấy người đứng chỗ này làm gì, tất cả về làm việc mau nếu không muốn bị trừ tiền lương,” một giọng nói nghiêm khắc truyền tới, là quản lý của họ, giống như bọn họ đều bị giáng chức. “Quản lý, không nên quên, lúc trước là vì cô ta, cho nên cô cũng bị giáng xuống một bậc,” có người không phục nói, Trần Mĩ Liên trừng mắt nhìn người vừa lên tiếng, người nọ đành phải ngậm miệng, có chút bực mình theo những người khác đi ra ngoài, bước chân có chút nặng nề, người nọ vẫn rất bất bình. Sự im lặng bao trùm tất cả, tiếng hít thở truyền tới, có thêm cả tiếng thở dài. “Tô Tử Lạc, uống xong nước, quay lại làm việc, nếu cô không muốn để người khác nói mình đi cửa sau thì hãy làm cho tốt, họ dùng miệng nói, cô dùng tay để làm việc, hiểu không.” Hai tay khoanh trước ngực, bình tĩnh nói xong, đối với chuyện vừa rồi, cô chỉ biết chuyển sang chuyện khác. Nói xong, cô xoay người rời đi, hàng lông mày nhíu chặt lại. Tầng mười ba này dường như trở thành nơi nhiều chuyện rồi. Tô Lạc buông tay xuống, mu bàn tay đỏ ửng lên, trái tim cô đau đớn, cô dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, nhưng cho dù cô lau nhiều như thế nào, nước mắt vẫn rơi xuống. Cô ngẩng đầu lên, trước mắt đều mờ ảo, cô khẽ nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, lúc này lại hồng hồng. Cô đi ra ngoài, không ít người nhìn theo bước chân của cô. Có xem người gặp họa, có khinh bỉ, cũng có chút đồng tình, mắt cô sưng đỏ, ngồi vào chỗ làm việc của mình, cầm chiếc bút lên, ngón tay cô lại không thể nắm chặt chiếc bút. Những nét vẽ ngày càng nhiều trên tờ giấy, màu sắc tinh tế, giống như nhuộm lên một bức tranh thủy mặc, không ngừng lay động, xinh đẹp bay bổng cũng héo tàn. Trong văn phòng Duệ Húc, Trữ San khẽ xoa tay mình, “Đau...” Cô cẩn thận nhìn thoáng qua hàng lông mày nhíu chặt của Duệ Húc, tay kia thì đặt lên hàng lông mày của hần, “Đừng nhíu mày, Húc, anh như vậy sẽ mau già, em không đau” Cô cố gắng cười, chính là nụ cười kia, khiến cho tim Duệ Húc nhói đau, không biết vì sao, nụ cười của cô giống như ai đó, khiến trái tim hần nhói đau. Tuy nói là một chút, nhưng sự đau đớn này quá rõ ràng. Hần cúi đầu, cẩn thận bôi thuốc lên tay Trữ San, cho tới khi bàn tay cô không còn đỏ nữa, khóe môi hần khẽ mỉm lại. “Vì sao lại đi vào đó?” Hần kéo Trữ San vào lòng, ngón tay không ngừng xoa nhẹ vào tay cô, nhưng lời hần nói lại không có nửa phần ôn nhu, dường như có trách cứ, có chỉ trích.... “Em...” Trữ San cắn môi dưới, “Xin lỗi, Húc... Em sẽ không chủ động đi tìm cô ấy nữa, hiện tại em đã biết, mặc kệ một cô gái có vẻ bề ngoài đơn thuần như thế nào, khi yêu đều dễ bị kích động,” Trữ San khẽ thở dài, dùng lời nói đơn giản để trả lời vấn đề của hần, hần là một người đàn ông thông minh, mà cô cũng là một người phụ nữ thông minh, bọn họ đã ở cùng nhau lâu như vậy, tính cách của hần, cô hiểu rất nhiều. Hần rất tự nhiên với cô. Mặc kệ sự thật của chuyện đó là gì. Có hần ở đây, hần sẽ kết thúc mọi chuyện. “Anh không muốn em gặp những chuyện như vậy,,,” Ngón tay Duệ Húc dùng lực một chút, Trữ San cảm thấy đau, nhưng vẫn nở nụ cười, quả nhiên cô đã đoán đúng, cô thắng. Tô Lạc về tới nhà, căn nhà vẫn trống rỗng như vậy, ngoài trừ cô ra, cái gì cũng không có, trừ bỏ hơi thở của cô, cô không hề nghe được tiếng gì nữa, hôm nay hần lại tặng ca, lại không thể về, gần đây hần luôn tặng ca, cô cười chua xót, thật sự không có gì quan trọng, cô hiểu rồi, Tô Tử Lạc với hần mà nói, vốn không hề quan trọng. Cô cúi đầu, nhìn bàn tay sưng đỏ, một số chỗ bị phỏng nước, cô khẽ chạm vào, cảm thấy đau đớn, nhưng cô không hề để ý, thực sự không để ý, cô nhìn tới ngón áp út, nghĩ tới chiếc nhẫn, đó là thứ đại diện cho cuộc hôn nhân này của cô, là thứ quan trọng nhất tới cô, là thứ cô trân trọng nhất, cho dù người khác không cần, đối với Tô Tử Lạc mà nói, chiếc nhẫn kia chính là bảo bối của cô.

172. Q.2 - Chương 80

Trữ San nói chiếc nhẫn đó là do Lê Duệ Húc thiết kế giành riêng cho cô ấy, vốn là của cô ấy, chiếc nhẫn rất vừa vặn với ngón tay của cô ấy, cái này chứng minh điều gì, cô còn muốn lừa người dối mình sao? Tô Tử Lạc, cô còn muốn tự thương hại mình tới khi nào. Cô hít một hơi thật sâu, từng bước bước lên bậc thang, căn nhà to lớn này, chỉ có tiếng bước chân của cô, vang lên đều đều lại có chút nặng nề. Cuối cùng, cô cũng bước lên được bậc thang cao nhất, giống như đi qua một con đường dài đau khổ. Cô đứng ở trên tầng hai, một lời nhắc nhở vô thanh vô thức vang lên bên tai, “Tất cả những phòng ở đây cô đều có thể ở, trừ bỏ căn phòng này,” cho tới bây giờ cô chưa bao giờ muốn mở cửa căn phòng này, cho tới bây giờ đều không nghĩ tới những bí mật trong căn phòng này, cô chỉ muốn sống thật tốt, muốn mọi thứ bình yên. Tay cô chạm vào nắm cửa, nhẹ nhàng xoay cổ tay, cô cảm giác mình nghe được tiếng chốt cửa từ từ chuyển động, cánh cửa này không bị khóa, có lẽ hẳn luôn cho rằng sẽ không có ai lại gần cánh cửa này. Tuy nhiên, cô lại không như thế. Trữ San nói, nơi này là một bí mật, cô không nên nhìn, nhưng hiện tại cô rất muốn nhìn, bất kể là cái gì, cô cần phải biết, cần phải biết tất cả mọi chuyện. Cạch .. Khóa cửa vang lên, cô biết cửa đã mở ra, tay khẽ dùng lực, mọi thứ dần hiện ra trước mắt, căn phòng này khá lớn, mơ hồ cô có thể nhìn thấy trần nhà màu trắng, cũng có thể cảm nhận ánh sáng bên trong. Cửa mở lớn, cô giống như kẻ ngốc đứng ở đó, cô không dám bước vào, sắc mặt trắng bệch, cô ngồi bệt xuống đất, xung quanh im lặng tới đáng sợ, hàng lông mi dài khẽ chớp, giống như cánh bướm dịu dàng nhẹ nhàng, trong nháy mắt tất cả đều vỡ nát, tất cả đều là giả, đều là sai. Bức tường, nơi sáng nhất trong căn phòng, có rất nhiều bức ảnh, mỗi bức ảnh đều là một người – Tề Trữ San. Tề Trữ San... Cô ấy nói nơi này là một nơi chứa rất nhiều bí mật, cô nên biết và cô đã biết. Tay cô đặt trên ngực, dùng sức nắm chặt mềnh áo trước ngực, ngón tay cũng tái đi, thật đau, trái tim cô như bị xé nát, cô đứng lên, khẽ ngẩng đầu. Mỗi bức ảnh đều rất đẹp, mỗi bức ảnh đều thể hiện rõ tâm tư của người chụp, mỗi góc độ chụp đều xinh đẹp tuyệt trần, người trong tất cả bức hình đều là cùng một người nhưng được chụp vào các thời điểm khác nhau, từ lúc còn ngây thơ đáng yêu cho tới khi thành thực như hiện tại, thậm chí còn có bức hình Trữ San mặc áo cưới, khóc, cười, thậm chí tức giận, không cần hỏi vì sao nơi này lại có nhiều bức ảnh chụp Trữ San như vậy, cô cũng chẳng có tìm ra lý do gì để thuyết phục chính mình, hẳn chỉ thích sưu tập những bức ảnh này, cô không phải kẻ ngốc, không phải kẻ ngu. Cô đưa tay cầm lên một tấm hình, khi cô buông tay, tấm hình từ từ rơi xuống như bông tuyết trắng rơi xuống sàn nhà, chân cô vô thức bước về phía trước, trên tấm hình có một dấu chân, ánh mắt cô mở to vô hồn trống rỗng, nhìn tất cả mọi thứ trước mặt... Trái tim, thật ... Không sao? Bên ngoài có tiếng xe hơi đang tiến lại gần, cô không hề nghe được gì, chỉ ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, có cơn gió từ đâu thổi tới khiến cả người cô lạnh như băng. Lê Duệ Húc mở cửa ra, hẳn đưa tay lên trán, vừa rồi cùng Trữ San ăn cơm xong, trong tay hẳn vẫn còn cặp tài liệu chưa làm xong, nói gần đây hẳn rất vội cũng không hề là giả dối. Hắn đóng cửa lại. Trán hẳn chặt lại có chút đau, hẳn đưa tay bóp nhẹ, phòng khách lạnh như băng, một chút ấm áp đều không có, cũng không có đồ ăn trên bàn, hẳn có chút khó chịu mím môi, không biết sao lại để ý đến những thứ đó, hiện tại bụng hẳn cũng đã no rồi, nhưng hẳn vẫn nghĩ tới một bàn thức ăn đơn giản, cảm giác như đã lâu hẳn không có ăn qua. Đột nhiên ngẩng đầu, cặp tài liệu rơi xuống đất, bởi vì căn phòng kia có ánh sáng. Nơi này không có người ngoài, trừ hẳn ra chỉ còn Tô Tử Lạc. Trong nháy mắt gương mặt hẳn biến thâm trầm, sự không hài lòng hiện rõ, còn có sự căng thẳng ngày càng tăng lên. Hẳn đi nhanh lên tầng, Tô Tử Lạc, được, tốt lắm, từ lúc nào, cô cũng học được những thứ này, học được những thủ đoạn này, có lẽ trước kia hẳn còn cảm thấy có lỗi với cô, hiện tại, hẳn chỉ cảm thấy cực kỳ tức giận, hẳn không thích cô như vậy, thực sự chán ghét cô như vậy. Hẳn đứng ở cửa, nhìn cô đứng ở bên trong, tất cả đều rơi và ánh mắt đang khép hờ của hẳn, hẳn dùng sức nắm chặt tay. Thấy được bức ảnh rơi trên mặt đất, hai mắt trợn lên. “Tô Tử Lạc, cô đang làm gì vậy?” Hẳn đi nhanh vào, cẩn thận nhặt lên tấm hình, cô gái chết tiệt này, cô muốn làm cái gì, cô có biết đây là bí mật sâu kín nhất của hẳn, là người hẳn luôn yêu say đắm hay sao? Tô Lạc chờ đợi quay đầu, thấy được Duệ Húc đứng sau lưng mình. Môi cô tái nhợt khẽ run lên, ánh mắt vẫn vô hồn. Bóp một tiếng, Tô Lạc chờ đợi khẽ chớp mắt, đầu cô quay sang một bên, nhìn thấy bàn tay Duệ Húc còn chưa hạ xuống, một hồi sau, cô đưa tay đặt trên má, nhẹ nhàng xoa, thật đau... “Tô Tử Lạc, ai bảo cô vào đây?” Giọng nói Duệ Húc lãnh khốc, không ai chứng kiến bàn tay vừa tát Tô Lạc đang ở phía sau lưng hẳn, dùng sức nắm chặt, không biết đang che dấu cái gì? Cả người hẳn dường như đang run lên, hơi thở của hẳn thật đáng sợ. Tô Lạc ngẩng đầu nhìn thấy sự lãnh

khóc trong mắt hần, khóe môi nhếch lên chua xót. Hóa ra, Trữ San đã nói đúng, cô chỉ là một quân cờ của hần mà thôi. Cô có dự cảm, rất nhanh cô sẽ biết tất cả những chuyện này, thời khắc đó cũng chính là địa ngục của cô. Trong phòng khách, Tô Lạc co người ngồi trên sa lon, cánh cửa kia đã đóng lại, rõ ràng ảnh chụp đẹp như thế, vì sao phải cất giữ, vì sao phải che giấu. Hai tay cô ôm lấy đầu gối, quên vừa rồi hần đã thô lỗ kéo cô ra khỏi phòng, hần nói, cô dơ bẩn làm bẩn chỗ của hần. Ngón tay cô khẽ động, mấy vết bồng bị mưng lên bị hần mạnh mẽ mài nát, hiện tại chỉ cần khẽ động, sẽ đau, cả người cô đều đau đớn. Cô nhìn hần qua lớp nước mờ ảo, ánh mắt hần lạnh như băng, nhìn cô không có chút cảm tình nào. “Nếu không yêu, vì sao phải tiếp cận?” Cô nghe được giọng nói run run của mình, cảm giác thể lương không thể nói hết. Không yêu, cô không có cách nào tự lừa gạt mình nữa. Cho tới bây giờ hần chưa hề yêu cô. Duệ Húc đột nhiên đứng lên, bàn tay lớn đưa ra, dùng sức nắm chặt người cô, Tô Lạc bị bắt phải nhìn hần, còn nhìn thấy chính mình trong mắt hần, thật chặt vật, thật đáng thương. “Nếu không có cô, cô ấy đã có được hạnh phúc,” Giọng nói lạnh khốc truyền tới, nháy mắt làm trái tim cô đóng băng. Cô khẽ nắm tay lại, một chút thần thái vừa rồi đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có trái tim, bắt đầu vỡ vụn, lần đầu tiên cô biết, cái gì gọi là thương tâm muốn chết, cái gì gọi là đau tới tận cùng của đau, cô hạ tầm nhìn xuống, khẽ chớp mắt, mọi thứ như bị nghiền nát. “Anh có yêu em không?” Cô hỏi, cô biết mình không thể thay đổi được cái gì, sự cảnh cáo của Vũ Nhiên, sự khiêu khích của Trữ San, còn có cả sự vô tình của hần, tất cả đã nói cho cô biết, cô không muốn tiếp tục như thế này nữa, cô chỉ muốn biết, hần có yêu cô không? Chỉ cần một chút, một chút, cô sẽ cảm thấy mình không còn đáng thương như lúc này, chính mình có thể sống tiếp, có một lí do để sống. Có lẽ, hần yêu cô, không bằng một phần vạn cô yêu hần. Như vậy, cô vẫn có thể mỉm cười. Duệ Húc buông cô ra, đứng lên, sự u tối bao quanh, âm trầm, lạnh lẽo. “Cô nói xem?” Hần nghiêm mặt, mỗi một câu một chữ, đều là sự khởi đầu, hần nhất định cố chấp phá tan cô, cũng hủy đi tất cả những gì cô có, tình cảm của cô, trái tim cô và cả hi vọng của cô. Ánh mắt Tô Lạc như đã hiểu nháy mắt trở nên mịt mù, sau đó cô như nhìn thấy giọt nước mắt của mình, từ đôi mắt cô lưu lại trong trái tim cô, chua xót như vậy, đau đớn như vậy. Hần không cần phải nói, cái gì cũng không cần, trong mắt hần chứa đầy sự châm chọc và khinh thường, đã cho cô biết toàn bộ đáp án, hần không hề yêu cô, một chút cũng không có. “Đối với anh, em là cái gì?” Cô nhìn theo thân ảnh hần bước lên tầng, giọng khàn khàn, làm cho cả người hần cứng lại, ngoại trừ hần là một người đàn ông sắt đá, còn là một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu thì sẵn sàng nắm lấy bàn tay đau của cô ấy, còn đối với người phụ nữ hần không yêu, dù thế nào vẫn ra tay rất tàn nhẫn. Bước chân của hần chậm lại. “Quân cờ...” Lời vừa ra khỏi miệng, bước đi lại vững vàng như cũ, còn Tô Lạc đã không còn nghe thấy bất cứ cái gì nữa. Quân cờ, ha ha, Tô Lạc cô đúng là một quân cờ, hần thực sự yêu cô ấy sao? Yêu, thậm chí nguyện vì cô ấy mà chính mình phải chịu thiệt thòi, lấy một người mà bản thân không yêu. Cả người cô co thêm một chút, toàn thân tỏa ra sự lạnh lẽo, gắt gao nhắm mắt lại, không ai nhìn thấy, linh hồn cô vết thương chồng chất vết thương, hai đoạn tình cảm, hai người đàn ông, đều rời bỏ cô. Trong mắt bọn họ, Tô Lạc chỉ là một quân cờ, chỉ là một quân cờ không còn tác dụng. Hiện tại tình yêu của hần đã quay trở lại, vậy còn cô thì sao, Tô Tử Lạc cô thì sao, coi cô là cái gì đây, cô là cái gì đây... Duệ Húc đóng cửa phòng lại, tay hần đưa lên đầu, nắm ngón tay cào cào tóc, ánh mắt u ám tối tăm, giống như vực sâu không đáy. Hần đi tới bên cửa sổ, lấy trong hộp ra một điều thuốc, châm lửa, phát hiện ngón tay hần đang run lên, lòng bàn tay của hần còn lưu lại độ ẩm bất thường của cơ thể cô. Cô gái chết tiệt, hần khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó dùng lực hút một hơi thuốc thật sâu, không biết vì sao hần lại buồn rầu, khó chịu như thế. Hần lấy điện thoại di động, tìm một con số rồi gọi đi. “Húc...” Tiếng Trữ San mềm mại dịu dàng vang lên khiến tim hần cảm thấy thoải mái hơn một chút. “Hôm nay anh muốn gặp em ở đó,” Hần nghe Trữ San nói được, đột nhiên dập điện thoại, hần thổi từng làn khói trắng ra ngoài, cả người giống như ác ma, không có một chút gì gọi là tình cảm con người. Hần cảm áo khoác đi xuống tầng, Tô Lạc vẫn ngồi trên ghế sa lon. Cô không hề nhúc nhích nhìn hần, giống như một con vật nhỏ bé bị bỏ rơi, sớm đã không còn linh hồn. “Chồng... Anh có đói bụng không, anh muốn ăn cái gì?” Cả người khẽ thả lỏng, cố gắng cười, muốn giống như trước đây, có thể họ không biết, không ai có thể trở về như trước, chân tướng mọi chuyện cũng đã lộ ra, như vậy, việc làm trò, không ai còn có hứng diễn nữa. Nhưng tất cả đã qua thực sự chỉ là một vở hài kịch thôi sao? Duệ Húc mở cửa, ánh mắt tàn nhẫn nhìn qua cô, khóe môi hần khẽ nhếch lên, chứa đầy sự lãnh khốc, “Cô nên biết tôi sẽ ở đó, hơn nữa sau này cô không cần làm những món khó ăn như vậy nữa, tôi sẽ không ăn, thu lại cái bộ dáng đáng thương của cô lại, tôi sẽ không đau lòng...” Phịch, tiếng cửa đóng lại. Dường như cảm giác sự tàn nhẫn của mình là chưa đủ, có vẻ như cô vẫn còn chút hi vọng. Nhưng, hần lại không hề biết Tô Lạc ngay cả linh hồn cũng đã không còn, bây giờ cô một chút hi vọng đều không có. Cô nhìn cánh cửa đóng lạnh lẽo, cố gắng nuốt toàn bộ nước mắt vào trong. Đôi mắt sưng đỏ, không khóc không được. Một căn phòng có màu sắc âm áp,

hơi thở gấp gáp nóng bỏng tràn đầy không khí, một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, làn da màu đồng của người đàn ông, do vận động mà có mồ hôi chảy xuống lồng ngực đầy sự gợi cảm. “Húc, em muốn tới phòng thiết kế,” Trữ San vươn ngón tay chạm vào ngực Duệ Húc, hưởng thụ độ ấm trên người hắn, Duệ Húc mở mắt ra, sự mệt mỏi trong mắt khó mà giấu được. “Vì sao lại muốn tới đó?” Húc kéo tay Trữ San đang nghịch ngợm ở lồng ngực mình, ánh mắt càng ngày càng chìm xuống. “Anh không nhớ sao, trước kia em làm chuyên ngành thiết kế, tuy thời gian trôi qua đã khá lâu rồi, nhưng em tin tưởng em sẽ thành công, hơn nữa, nghề người mẫu không thể làm cả đời, nếu làm nhà thiết kế kiêm cả người mẫu sẽ làm em thấy em đạt được nhiều thành quả hơn.”

173. Q.3 - Chương 1

Trữ San ôm cổ Duệ Húc, thổi khí nóng vào cổ hắn, một cô gái xinh đẹp, chưa nói tới kĩ năng, nếu như một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh, sự quyến rũ của cô sẽ lớn hơn. Một người như Tô Lạc cũng có thể tới phòng thiết kế, nói gì tới cô. “Em muốn tham dự cuộc thi thiết kế của công ty?” Ngón tay Duệ Húc nhẹ nhàng chạm vào mái tóc dài của cô, vô tình hàng lông mày khẽ nhú lại dường như suy nghĩ gì đó. “Vâng,” Trữ San không phát hiện sự khác thường của hắn, vẫn tựa vào lồng ngực hắn, cảm giác này thật tốt, nếu như không có người kia tồn tại, cuộc sống của cô tốt hơn giờ nhiều. Duệ Húc có chút trầm mặc, trước kia với bất cứ yêu cầu gì của cô hắn đều đồng ý mà bây giờ lại bắt đầu suy nghĩ, do dự, nhận thấy điều này khiến lòng Trữ San cực kì không thoải mái, dường như từ khi gặp người phụ nữ đó hắn đã khác rồi. Sắc mặt cô u ám, nhưng rất nhanh khoe miệng cong lên mỉm cười xinh đẹp, ngón tay đặt trên ngực Duệ Húc, “Làm sao vậy, Húc, anh sợ em sẽ hơn cô ấy ở mọi mặt, sợ cô ấy thua sao?” Cô cố ý nói như vậy, mà người cô nói đến, hai người đều biết là ai. Tay Duệ Húc hơi dùng sức nắm lấy tóc cô, “Nếu em muốn thì cứ làm như vậy đi,” sắc mặt hắn lộ ra chút căng thẳng, hắn không thể phủ nhận, thực sự vừa rồi hắn đã nghĩ tới cô gái ấy. Điều này khá rõ ràng, Trữ San sẽ ứng phí với cô ấy. Nhưng từ đầu tới cuối mọi thứ của hắn đều giành cho cô gái trong lòng hắn, còn Tô Lạc chỉ là một quân cờ của hắn, hiện tại quân cờ đó có cũng như không, cho nên, hắn sẽ không đau lòng, cũng sẽ không để ý đến. Chỉ cần người hắn yêu thích là được. “Húc, em yêu anh...” Trữ San chủ động hôn lên môi hắn, cười hạnh phúc, một câu cô yêu hắn lại khiến hắn khẽ mỉm môi lại, dường như câu kia hắn đã nghe quá nhiều rồi, đã không còn cảm giác động tâm, cũng không cảm giác đau lòng, thậm chí một chút buồn cũng không có. Nhưng với bản năng của một người đàn ông, thân thể hắn vẫn thích sự nhiệt tình của cô. Ngày thứ hai sau một đêm hai người dây dưa với nhau rồi không coi ai ra gì ngang nhiên đi tới tập đoàn Húc Nhật, thân phận của Trữ San rất đặc biệt, một người phụ nữ có chồng, hiện tại lại thân mật với một người đàn ông khác như vậy, khó tránh được lời ra tiếng vào, vì Duệ Húc trước mặt người khác luôn giữ khoảng cách với cô nên cũng không có ai nói quá đáng. Phịch một tiếng, cánh cửa phòng của hắn bị đá ra, Duệ Húc ngẩng đầu lên, ném chiếc bút trong tay xuống. “Vệ Thần, nếu lần sau cậu còn như vậy, sẽ không cần tới đây nữa đâu.” Vệ Thần đi nhanh tới, một chút ý tứ vui đùa cũng không có. “Húc, anh đang làm cái quỷ gì vậy, anh điều Trữ San tới phòng thiết kế, anh muốn vợ anh bị ăn tươi nuốt sống sao?” Vệ Thần chống hai tay lên bàn làm việc của hắn, trừng mắt nhìn hắn. “Anh đưa Tô Lạc tới tầng mười ba, tôi có thể hiểu, dù sao, anh cần vụng trộm yêu đương, nhưng anh đưa tình nhân của mình tới cùng một chỗ với vợ anh, có phải quá đáng hay không?” “Chú ý cái miệng của cậu, Vệ Thần,” Ánh mắt Duệ Húc tối sầm lại, không khí trong văn phòng nháy mắt bị ép xuống. Vệ Thần vẫn trừng mắt nhìn Duệ Húc, có thể nói hiện tại hắn coi Duệ Húc không ra gì, “Húc, Trữ San là người như thế nào chẳng lẽ anh không biết? Cái gì cô ta muốn, từ trước tới nay đều không từ một thủ đoạn nào để giành lấy, tôi không biết anh thích cô ấy ở điểm nào, nhưng anh đừng có quên, cô ấy đã kết hôn, anh cũng đã kết hôn, hiện tại vợ anh là Tô Lạc, cô ấy mới là người vợ hợp pháp của anh.” Vệ Thần cố gắng kìm nén tức giận, những gì cần khuyên hắn đã nói. Hắn không tin, Duệ Húc không biết Trữ San là loại người gì, nếu để Tô Lạc cùng một chỗ với Trữ San, vĩnh viễn cô ấy không thể xoay người. “Chỉ cần li hôn,” Duệ Húc thản nhiên cầm điều thuốc lên, cho tới bây giờ hắn đều không nghĩ rằng một người như Tô Lạc có thể trối chết hắn, hắn là Lê Duệ Húc, hắn vĩnh viễn là chúa tể. “Húc, làm sao anh có thể nói như vậy, anh coi hôn nhân là cái gì? Là anh muốn kết hôn liền kết hôn, muốn li hôn liền li hôn sao?” Vệ Thần như kêu lên, người đàn ông này, đến tột cùng hắn có biết hắn đang làm cái gì không, Tô Lạc là một cô gái tốt như vậy,

hắn lại không cần, lại cần một người phụ nữ nhiều mặt như Trữ San. Rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì vậy? “Vệ Thần, hình như đây là chuyện của tôi.” Duệ Húc lãnh đạm nói, làn khói mờ ảo, khiến sắc mặt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng xa cách. Không ai biết, hiện tại hắn muốn làm gì, cho dù là người lớn lên từ nhỏ với hắn – Vệ Thần. “Được... Chuyện nhà của anh, chuyện nhà của anh, tôi đã nhiều chuyện rồi, anh cảm thấy tôi phiền phức có phải không?” Vệ Thần lấy tay hung hăng bới tóc mình, tốt lắm, chuyện của hắn, sau này Vệ Thần sẽ không bao giờ xen vào nữa. Hắn thật muốn nhìn Duệ Húc sau này sẽ khóc lóc như thế nào. Thật sự là hết hi vọng. Vệ Thần đặt tài liệu trong tay xuống, nhanh chóng rời đi, chân hắn dùng sức dẫm mạnh lên nền nhà, dường như muốn tạo thành mấy cái hố trên nền nhà vậy. Cánh cửa phòng lại một lần nữa bị đập mạnh, Duệ Húc vẫn hút thuốc, một điếu lại một điếu, hắn đã quên lời cảnh cáo của bác sĩ, sức khỏe hắn không hợp để hút thuốc, nhưng hiện tại hắn chỉ muốn hút thuốc, để làm tê liệt những cảm xúc khác lạ của hắn. Hối hận sao? Hắn dập tắt điếu thuốc trong tay, ánh sáng chiếu qua nửa tối nửa sáng, khoe môi hắn khê nhếch lên, vẫn là câu nói kia, cho tới bây giờ Lê Duệ Húc đều không biết hối hận, trước kia như thế, sau này cũng vậy. Tầng mười ba, tất cả mọi người đều ngược nhìn cô gái cao gầy đang đi tới trước mặt, đôi chân dài trắng mịn, cơ thể cân đối, chẳng trách lại có thể trở thành người mẫu đắt giá nhất của tập đoàn Húc Nhật, chẳng trách giá trị con người lại cao đến vậy, gương mặt như vậy, thân hình như thế lại thêm sự thông minh, đúng là người trong mộng của mọi đàn ông, có mấy ai kháng cự được sức hút của cô. Mọi người lại nhìn nhìn cô gái đang ngồi trong góc, một người hết sức bình thường, một người lại quá chói lọi, không thể so sánh, đúng ra là không thể so sánh được. Tô Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Trữ San, cô cúi đầu xuống, nắm chặt chiếc bút trong tay. Tầng mười ba quả nhiên đã thành một nơi chứa chuyện thị phi, mọi người đều không nói ra nhưng vẫn ngầm ngầm đưa chuyện với nhau.

174. Q.3 - Chương 2

Trữ San chọn chỗ ngồi cho chính mình, cô chọn chỗ ngồi bên cạnh Tô Lạc, cô lảng lơ khê vuốt mái tóc, cô ý làm cho Tô Lạc thấy được những vết hồng trên cổ, dấu vết này tin tưởng Tô Lạc sẽ không thấy xa lạ đi. Tô Lạc nhìn thấy dấu vết trên cổ cô, ngón tay khê run lên, cô vội vàng hướng ánh mắt xuống dưới, mặc cho sự chua xót lấp đầy. Đó là dấu hôn, dấu hôn của đàn ông. “Làm sao vậy, nhận ra sao?” Trữ San buông mái tóc dài xuống, nụ cười thật đáng yêu, Tô Lạc càng đau xót bao nhiêu thì cô sẽ hưng phấn bấy nhiêu, thật sự là cao hứng. “Ngày hôm qua, Húc đều ở bên cạnh tôi, đã lâu rồi hắn không chạm vào cô phải không?” Trữ San nhìn thấy sắc mặt Tô Lạc ngày càng tái nhợt liền biết mình đã đoán đúng, cô rất hài lòng, cô biết Duệ Húc đã đáp ứng cô chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Bên cạnh hắn chỉ có thể là cô, chỉ có thể là một mình cô mà thôi. “Bây giờ chúng ta chơi tiếp một trò chơi đi, trận đấu này tôi nói tôi sẽ thắng còn cô chỉ có thể thua.” Trữ San cười càng tươi hơn, giờ ngón tay cái thể hiện sự tự tin, giống như cuộc tranh tài này phần thắng vốn là thuộc về cô. Tô Lạc cúi đầu, mím môi cay đắng, cô rất muốn nói, những gì cô vừa nghe cô đã biết. Cô tiếp tục đưa bút vẽ bức tranh của mình, nét vẽ không ngừng nhòe ra, những vòng tròn màu đen hiện ra. Tuy nhìn không bắt mắt, nhưng cũng không hề khó coi. Những người bên cạnh không ngừng xì xào bàn tán, còn Tô Lạc chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, đau khổ hoặc bị ai, tất cả một mình cô chịu. Tan tầm, mọi người chuẩn bị trở về với gia đình, họ đều vui vẻ, thoải mái, đối với bọn họ mà nói, nhà là một nơi rất tuyệt. Còn đối với Tô Lạc, cái nhà kia cái gì cũng không phải, đó chỉ là nơi để ngủ, là một nơi khiến cô rơi nước mắt ngay cả trong lúc ngủ. Cô thu dọn đồ của mình, tinh thần mệt mỏi, vẫn luôn trầm mặc, bởi vì cô không biết mình còn có thể làm được cái gì nữa đây. Trữ San bóp nhẹ cái eo thon, nơi này thật không thoải mái chút nào, nhưng mỗi ngày có thể chứng kiến bộ dạng đau khổ của cô gái kia, cô cảm thấy mấy cái này rất đáng. “Tô Tử Lạc,” Cô gọi tên Tô Lạc, tay chống vào eo mình, cười vui vẻ sáng lạn, trong mắt Tô Lạc thực sự chói mắt. Tô Lạc lảng người một chút, cũng không có xoay người, mỗi câu của Trữ San đều khiến cô thấy khó thở, cho nên, cô không nghĩ rằng Trữ San sẽ nói cái gì dễ nghe. “Tô Tử Lạc, một lúc nữa tôi và Húc sẽ ra ngoài ăn cơm, cô có cần phải ngồi xe của chúng tôi để đi về không,” Trữ San nhìn móng tay được cắt tỉa cẩn thận nói, cả người Tô Lạc cứng nhắc. “Xin lỗi, tôi tự đi được rồi,” cô cố gắng để giọng điệu bình tĩnh nói, nhưng chỉ có cô mới biết, một câu kia, câu nói của Trữ San lại như chiếc kim đâm vào tim cô, sau đó là cảm giác đau đớn không nói lên lời. Đây là khoe khoang hay là đang ra uy. Lê Duệ Húc vốn là chồng của cô, nhưng hiện tại lại thành một người đặc biệt

của cô gái khác, không biết đây là sự bi thương của cô hay là sự đáng thương cô phải chịu nữa. Cô buộc mình phải đứng thẳng người, bước về phía trước, cô sẽ sự đau khổ của họ giành cho cô, cô chỉ mang đi sự tôn trọng duy nhất giành ỉnh, có lẽ trong mắt bọn họ, Tô Lạc sớm đã không còn chút tự trọng nào. Duệ Húc mở cửa xe, Trữ San khẽ cười, vui vẻ đi vào trong xe, “Chúng ta đi đâu đây?” Tâm tình cô thực sự rất tốt, thân mật kéo tay Duệ Húc, giống như hai người họ mới đúng là vợ chồng. “Em muốn đi đâu thì chúng ta tới đó,” Duệ Húc nổ máy xe, xe rất nhanh liền biến mất giữa dòng người, đi tới đâu cũng được, ăn cái gì cũng được, hiện tại hẳn không chọn, bởi vì dù có ăn thứ gì, hẳn đều không cảm thấy ngon miệng. “Chúng ta đi tới nhà hàng cơm tây mà chúng ta thường hay tới đi,” Trữ San dựa vào vai Duệ Húc, giống như một cô gái nhỏ mới yêu lần đầu, quả nhiên chỉ có người đàn ông này mới khiến cô có thứ cảm xúc mãnh liệt này, đến nỗi người mà cô đã dùng mọi thủ đoạn để giành lấy – Ôn Vũ Nhiên đã bị cô quăng lên chín tầng mây. Duệ Húc không nói gì, khẽ mỉm môi, chạy xe về phía nhà hàng kia, lúc này trái tim hẳn vô cùng lạnh lẽo, giống như một Duệ Húc trên thương trường, không có chút thoải mái, chỉ có áp lực cùng căng thẳng. Cho tới khi chiếc xe kia chạy không thấy bóng dáng, từ sau bức tường, một dáng người nhỏ bé đi ra, gió không ngừng thổi qua người cô, dường như muốn thổi bay cô vậy, cả người cô khẽ khụy xuống, một bàn tay nhanh chóng đỡ lấy cô. “Cám ơn,” Cô quay đầu lại, thấy được ánh mắt buồn của Vệ Thần, có lẽ trên thế giới này, người hiểu được trái tim cô chỉ có một mình hắn. “Tô Lạc, tin tưởng tôi, có một số việc không giống như cô nghĩ đâu,” Vệ Thần muốn nói thay Duệ Húc cái gì đó, cũng phát hiện hẳn không biết phải nói gì, chính là không có lời nào để nói. “Tôi biết,” Tô Lạc khẽ cười, cái gì đều không cần nói, thật sự không cần, những thứ cần biết những thứ không cần biết cô đều đã rõ rồi. Cô kéo tay Vệ Thần ra rồi bước về phía trước, mỗi bước đi giống như dồn hết sức vào đó. Cô nở nụ cười thê lương, giọt nước mắt chảy xuống. Vệ Thần nhìn chằm chằm bóng lưng của Tô Lạc, thở dài một hơi. Húc, hi vọng anh biết anh đang làm cái gì? Một cô gái tốt như vậy, anh lại không biết quý trọng, anh sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận. Khác hẳn với sự thê lương của Tô Lạc, Duệ Húc và Trữ San đang có một không khí ấm áp, một bữa tối lãng mạn với ánh nến lấp lánh. Anh cho em một giây hôn, ba phút hạnh phúc để đổi lấy nỗi đau cả đời. Tô Lạc bước về phía trước, cũng không đi về biệt thự, nơi đó cũng chỉ có một mình cô, về hay không cũng chẳng có gì khác, cô chỉ là một quân cờ... Hóa ra, cô còn có tác dụng như thế. Vẫn là quán ven đường đó, cô đã lâu rồi không tới đây. Ngồi xuống ghế, cô thất thần nhìn chằm chằm bát canh. “Cô gái này, đã lâu không gặp,” ông bà chủ vẫn nhớ rõ cô. “A, hôm nay sao không thấy chồng của cô?” Không những nhớ rõ cô còn nhớ rõ người đàn ông ngồi ăn ở đây, dù sao người đó luôn gây một áp lực vô hình cho người khác, thật khó mà quên, người bình thường vốn không thể như thế. “Anh ấy, có việc.” Tô Lạc cảm thấy giọng nói mình trở nên khô khốc, cô bưng bát canh trước mặt lên, nháy mắt, nước mắt rơi vào bát canh, cũng giống như một bát canh của Mạnh Bà vậy, nước mắt không ngừng rơi.

175. Q.3 - Chương 3

Nếu đây là thứ nước uống của Mạnh Bà Thang thì tốt rồi, cô sẽ quên hết tất cả, sẽ không phải thống khổ, đau xót như thế này nữa. Tay cô đặt trên lồng ngực, phát hiện, nỗi buồn của mình hóa ra lại lớn đến thế. Vì tình yêu cô giành cho Vũ Nhiên quá nhỏ bé hay cô đã yêu Duệ Húc quá đậm sâu. Chia tay Vũ Nhiên, cô đau khổ, nhưng cô vẫn sống, còn nếu không có Duệ Húc, cô cảm thấy mình đang chết dần đi. Đặt chiếc bát xuống, ngẩng đầu, nở nụ cười thê lương, khiến người khác cảm thấy đau xót. Trong nháy mắt sự ấm áp từ chiếc bát truyền tới liền biến mất, cô nhìn ra phía xa, những cơn gió mùa thu đã cuốn đi những chiếc lá, khung cảnh thật điêu tàn, mỗi một phút trôi qua trái tim cô ngày một lạnh hơn. Cô đứng lên, lại không biết phải đi về đâu. Chỉ có thể tiếp tục bước về phía trước, có lẽ cuộc sống của cô bắt đầu từ đây đã thay đổi. Tay cô đặt lên bụng, ngẫu nhiên sẽ nghe được âm thanh từ bụng phát ra, cô đã quên chính mình bao lâu thì không ăn một bữa cơm tử tế, một bát canh, chỉ có một bát canh, lại không thể khiến cô no được. Cô đi qua một cửa hàng Tây được bao bọc bằng những tấm kính thủy tinh lớn, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn thấy hai người đang ngồi đối diện nhau ở phía cuối, cô lập tức lấy tay che miệng, những giọt nước mắt không nhịn được bắt đầu rơi xuống. Sắc mặt cô tái nhợt, toàn thân run lên. Nếu như không lâu trước đó cô nghĩ mình vẫn còn một chút hi vọng, lúc này, tất cả đều bị đánh vỡ, một chút cũng không còn. Cô có thể nhìn rõ một đôi nam thanh nữ tú, thật xứng đôi, giống như Kim Đồng Ngọc

Nữ vậy, bất kì là bề ngoài hay khí chất, cô đều không thể so sánh. Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên trán cô gái, ánh mắt luôn lạnh lẽo lại có sự ôn nhu chưa từng có, cô gái cười thật ngọt, cô cắt một miếng thịt nhỏ, rồi chính tay đút cho người đàn ông kia ăn. Người đàn ông không chút do dự nuốt vào, động tác như vậy cũng thể hiện bao nhiêu ôn nhu cùng cưng chiều. Sự khác biệt giữa yêu và không yêu, thực sự quá rõ ràng. Hắn chưa bao giờ cười với cô như thế, Tô Lạc xoay người, cảm giác chân như bị đóng đinh, nhắc lên cũng cảm thấy nặng nề. Đó là chồng của cô – Lê Duệ Húc, còn có vợ của Ôn Vũ Nhiên – Tề Trữ San. Đột nhiên cô muốn khóc thật lớn, một người đàn ông có thể yêu thương một cô gái đến như thế sao? Thậm chí vì cô gái ấy mà sẵn sàng đi cưới một cô gái hắn không yêu, hi sinh tất cả, chỉ vì muốn thành toàn cho người phụ nữ mình yêu. Tình yêu như thế, cô có thể so được sao, như thế nào so được đây. Không gian rộng lớn nhà họ Lê, Tô Lạc rúc người trên ghế sa lon, không ngừng nhìn đồng hồ treo tường, mười giờ, mười một giờ, cho tới ba giờ sáng... Người cô luôn chờ đợi vẫn chưa xuất hiện, những chuyện cô đã sẵn sàng đón nhận cũng chưa tới. Cái gì cũng không có, cô đứng lên, đưa tay đặt lên bụng, không biết có phải vì đói hay không, từ bụng truyền tới cảm giác đau, rất đau. Nhưng cô lại nở nụ cười, đau đi, cứ đau đi như vậy nơi này cũng không còn đau nữa. Cô dịch tay lên lồng ngực, nơi này sẽ không đau nữa. Cô lên tầng, đẩy cửa phòng kia ra, trang sức bên trong bị một lớp bụi bao phủ, mất hẳn đi những màu sắc vốn có, nơi này là thế giới của Duệ Húc, cô vĩnh viễn không thể hòa nhập vào, cô dờ dẫm mở tủ quần áo, lấy quần áo của chính mình ra, khi cô chạm tay tới quần áo, cảm giác đau lòng không nói thành lời, ngay cả những thứ này đều có được hơi thở của hắn, nói cho cô biết, làm thế nào để quên đi, làm sao để quên được đây... Cô vô lực ngồi xuống đất, chôn mặt vào đồng quần áo, tiếng khóc không ngừng vang lên, thật thê lương, thật đáng thương... Ánh sáng rực rỡ chiếu qua cửa sổ, những cơn gió lạnh đã làm những bông hoa hồng héo tàn, một chiếc xe hơi dừng lại, Duệ Húc bước ra, tựa vào cửa xe, lạnh lùng cầm điều thuốc lên hút, hắn nhìn nơi mình ở, có thể gọi là nhà đi. Hiện tại hắn không muốn đi vào, hắn sợ đi vào, chỉ là một thế giới lạnh như băng, công ty cũng thế, nơi này cũng vậy, thời gian hắn ôm ấp Trữ San, hắn đã có được sự thỏa mãn, nhưng cảm giác đó chỉ có trong chớp mắt, hắn không biết mình bị làm sao, rõ ràng đã chiếm được thứ hắn muốn, vậy mà lại không cảm thấy sung sướng, hạnh phúc như hắn tưởng, hắn vút điều thuốc trong tay, khước môi nhếch lên, có lẽ vì cô vẫn chưa thuộc về hắn hoàn toàn. Người vợ của hắn không phải cô, mà người chồng của cô cũng không phải hắn. Hắn giẫm lên tàn thuốc, không ngại bẩn, cứ như vậy đi vào, quả nhiên, bên trong không còn có ánh đèn vẫn bật vì hắn, kì thực hắn cũng không biết, ánh đèn kia cũng mới chỉ được tắt đi không lâu, một cô gái đã đợi hắn cả đêm, chẳng qua là vì trời đã sáng, không cần ánh đèn nữa. Duệ Húc nhìn chiếc bàn ăn trống trơn, vẻ mặt u ám, sự tàn khốc hiện rõ trên mặt, hắn như đang muốn hủy diệt tất cả. Một bước lên cầu thang hắn như muốn dẫm nát nó, khi đứng trước cửa phòng mình, sự tức giận trong nháy mắt liền biến mất. Hắn đẩy cửa ra, động tác nhẹ nhàng cẩn thận mà hắn không hề biết, hắn thế nhưng lại sợ làm ồn tới cô gái mà hắn không thêm để ý. Khi chính mắt nhìn thấy chiếc giường trống không, ánh mắt màu trà nháy mắt trở lên lãnh khốc, trái tim cũng dần đóng băng. Tô Tử Lạc, được, được lắm... Môi hắn mím chặt, cô định phân rõ ranh giới với hắn sao? Cửa bị mở ra, Tô Lạc đang ngủ từ từ mở mắt ra, ánh sáng chiếu vào khiến cô không thể nhìn rõ, cô ngồi dậy, liền thấy một bóng ma đứng trước mặt cô, nửa sáng nửa tối, giống như muốn phá hủy tất cả. Ánh mắt cô lộ rõ sự yếu ớt, vì khốc và vì mệt. “Tô Tử Lạc,” giọng nói như ma quỷ truyền tới, khiến người khác không dám thở mạnh, Tô Lạc đặt tay lên bụng, một trận đau đón truyền tới. Cô dùng sức cắn môi, cố gắng nhẫn nại, mồ hôi đã sớm rịn ra. Hắn dùng sức kéo cô, sức lực này giống như muốn bóp nát cô vậy.

176. Q.3 - Chương 4

Cô ngẩng đầu, ánh mắt chống lại ánh mắt màu trà cô đã từng yêu nhất, lúc này, cũng lạnh như băng, vô tình, thậm chí còn có sự tàn khốc, khi một người đàn ông đã không còn nguyện ý để diễn trò, như vậy, sự tàn nhẫn cũng được khơi dậy. “Phòng của tôi ngủ không cảm thấy thoải mái sao?” Hắn gần từng tiếng, từng chữ từng chữ như mảnh băng sắc nhọn. Môi Tô Lạc run lên, cười, thật thê lương. “Anh quan tâm sao?” Giọng nói xa xôi sau đó là tiếng thở dài, trực tiếp khiến tay Duệ Húc buông lỏng một chút, Tô Lạc vẫn ngược nhìn hắn, ánh mắt bi thương nhìn hắn. Ánh mắt như vậy, không biết vì sao, khiến Duệ Húc liền quay lưng đi, không muốn nhìn lại lần thứ hai. “Cô nói xem,” khước môi nhếch lên, lại là một câu nói kia.

Tô Lạc nhìn thấy bóng lưng hần, nắm chặt mảng áo trước ngực, cô lại làm sao vậy, sao lại có thể hời hợt như thế chứ, biết rõ, hần vốn không để ý, người hần yêu luôn là Trữ San, đối với hần mà nói Tô Lạc chính là một quân cờ giành cho Trữ San. “Vì sao không ly hôn?” Một lúc lâu, cô mới nói được câu này, không có ai biết, câu này nói ra, trái tim cô như bị giày xéo, tay càng sức nắm chặt, hai chữ ly hôn kia như xé nát trái tim cô, đau đớn lạnh lẽo. Duệ Húc đột nhiên xoay người, nhìn cô giống như nhìn một người lạ, hần cười lạnh một tiếng, “Tô Tử Lạc, cô thật lợi hại, lại dám uy hiếp tôi?” Hần bước nhanh lại, mãnh mẽ nắm chặt cầm Tô Lạc, khiến ánh mắt cô nhìn hần lần nữa. Ánh mắt hần lãnh khốc giống như muốn cắt đứt linh hồn cô. “Tôi cảnh cáo cô, Tô tử Lạc, nếu cô dám động đến Trữ San, nếu cô dám để danh dự của Trữ San bị vấy bẩn dù chỉ một chút, tôi sẽ để cô sống không bằng chết, sẽ khiến cô so với những tên ăn mày bên đường còn thấp kém hơn.” Lời hần nói giống như dao găm, từng chút từng chút cứa vào thân thể cô, cô thấy trái tim mình đang chảy máu. Cô đỡ đầu nhìn hần, nước mắt trong suốt rơi xuống, dừng trên mu bàn tay hần mà hần giống như bị bỏng, ánh mắt màu trà tối sầm lại, dường như hần dùng thêm sức để nắm chặt lấy cô. Hần cảm bản không coi cô là phụ nữ, không coi cô là vợ hần. Thậm chí không coi cô là một con người. “Tôi biết rồi, anh yên tâm, tôi cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói,” cô thì thào nói, không biết đang nói với hần hay đang nói với bản thân mình, kết hôn vì cô ấy, ly hôn cũng vẫn vì cô ấy. Sự tồn tại của cô chỉ là một quân cờ mà thôi. Khi hần buông cầm cô ra, cô lại nhìn thấy mình trong mắt hần, giống như linh hồn cô bị hần lấy đi, mờ dần mờ dần, thực ra không chỉ có ánh mắt mà trái tim, con người cô đang chết dần chết mòn. Cửa bị đóng lại thật mạnh, cô nhìn cánh cửa kia, khóe môi khẽ cong lên. Có đôi khi, cười so với khóc còn khó hơn. Hần lái xe đưa một cô gái khác đi làm, bọn họ không hề quan tâm cứ thân mật trước mặt cô, cô nhìn Trữ San hôn lên mặt hần, cũng chứng kiến hần ôm lấy eo Trữ San, đầy thỏa mãn cùng ôn nhu. Bọn họ không coi ai ra gì cứ ân ái đi qua cô. Còn cô chỉ có thể cố gắng gượng dậy thân thể mệt mỏi này chen lấn lên xe buýt, buổi tối thì dựa vào đôi chân, từng bước từng bước đi ra đoạn đường dài. Trong công ty, cuộc thi thiết kế ngày một tới gần, ngày một gay gắt, mọi người ngày đêm không phân biệt thời gian đều cố gắng vẽ, đây không phải là một cuộc thi đơn giản, ngoài trừ giải thưởng vô cùng lớn giành cho người đạt giải nhất, còn có rất nhiều cơ hội thăng quan tiến chức, mọi người ai cũng dùng hết sức từ khi sinh ra tới giờ để suy nghĩ. Thậm chí còn không có thời gian để tìm người khác nói chuyện phiếm, Tô Lạc ngẩng đầu lên từ bức tranh, mấy ngày trôi qua, cô đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, còn Trữ San ngồi cạnh cô thì ngày một xinh đẹp, sắc mặt hồng hào, ánh mắt long lanh, đây chính là bộ dạng của một cô gái đang yêu, cô ấy thực hạnh phúc, mà Tô Lạc lại quá vất vả, mỗi đêm đều khóc, đều đau xót, một chút sức sống cũng dần biến mất, ngay đến cả cuộc sống của cô cũng ngày một khô héo. Tô Lạc khép lại bức tranh của mình, Trữ San nở nụ cười xinh đẹp chói mắt nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt của cô. “Tôi thích hoa hồng màu đỏ, vườn hồng nhà họ Lê là vì tôi thích nên Húc mới trồng, ở trong lòng hần, cô cái gì cũng không phải, vị trí bà Lê này cô cũng chẳng ngồi lâu được nữa đâu.” Rõ ràng là giọng nói dịu dàng mềm mại, vào trong tai Tô Lạc giống như những lời độc ác của phù thủy, khiến trái tim cô lại nhói đau. Hóa ra, vườn hoa hồng đó thuộc về cô ấy, tất cả đều không thuộc về cô, Tô Lạc cô còn cái gì đây? Cô cảm thấy mình chịu không nổi liền đứng lên, hướng phòng vệ sinh chạy tới, nếu không cô sợ chính mình sẽ khóc nức nở trước mặt Trữ San. Cô không phải đầu gỗ, không phải tảng đá, cô có trái tim, trái tim rất đau, vì sao họ lại tàn nhẫn như vậy, làm tổn thương cô như thế mà họ cam tâm sao? Cho dù là người máy cũng có tôn nghiêm, cho dù là người máy cũng sẽ thương tâm. Cô tự nhốt mình trong phòng rửa tay, bịt miệng, cố gắng đè nén tiếng khóc, hiện tại cô ngay cả khóc cũng không có quyền, đều là mong ước xa vời sao? Không ai biết, ở bên trong phòng vệ sinh một cô gái đang khóc đến tuyệt vọng, nước mắt giống như trân châu không ngừng rơi xuống không thể ngừng lại. Tay cô nắm chặt mảng áo trước ngực, sự đau đớn này, thật sự, cô không thể chịu được nữa. Đầu môi cô chạm vào nước mắt của chính mình, mặn cùng cay đắng... Trữ San dựa nhẹ vào chiếc ghế bên cạnh, thoải mái nhìn những ngón tay thon dài, người đàn bà kia sao có thể là đối thủ của cô được, trước kia cũng thế, sau này cũng vậy, tất cả sẽ đều là của cô, tất cả đều giành cho Trữ San cô, mà bản thân Trữ San đã vô tình quên mất, thân phận hiện giờ của cô là vợ của ai đó, mà người đó, cô thực sự bỏ được sao? Một người phụ nữ có lòng tham vô đáy chính là cô.

177. Q.3 - Chương 5

Cô xoay người, cảm bức vẽ của Tô Lạc lên, khoe môi xinh đẹp cong lên, quả nhiên, người phụ nữ kia chẳng có cái gì tốt, cô nhàm chán mở từng tờ một, nhưng rất nhanh tay cô dừng lại, đó là một tác phẩm gần như đã hoàn thành. Đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại, sau đó liền ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, lập tức đem bức họa kia cất vào ngăn kéo của mình, tất cả đều thần không biết, quỷ không hay, khi nhìn thấy Tô Lạc đi tới, cô cố ý lấy điện thoại đi động, bấm một dãy số. “Anh sắp xong chưa?” Tiếng nói dịu dàng, ánh mắt đưa tình, giống như một đóa hoa làm say lòng người, mỗi một cử động đều tỏa ra một hơi thở hạnh phúc, nhất là khi hạnh phúc của cô có được trên sự bất hạnh của người khác. Tô Lạc trở lại chỗ ngồi của mình, bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng nói dịu dàng của Trữ San. “Hôn em một chút.” Trữ San nhìn chằm chằm Tô Lạc đang cúi đầu, còn ngại Tô Lạc chưa đủ tổn thương, ra vẻ làm nũng với người đang nói chuyện điện thoại với cô. Duệ Húc vừa nghe điện thoại vừa nhìn vào hợp đồng, sắc mặt cũng không dịu dàng giống như sự tưởng tượng của Trữ San. “Trữ San, bây giờ anh đang làm việc,” Hắc có chút không biết làm sao nói, nhưng Trữ San lại không muốn kết thúc như thế. “Em mặc kệ, em muốn anh hôn em,” Cô không chịu buông tha, ánh mắt nhìn Tô Lạc, khoe môi cong lên, thỏa mãn nghe được từ đầu dây bên kia truyền tới tiếng hôn. “Em yêu anh, Húc...” Sắc mặt cô sáng chói xinh đẹp như hoa, cô không hề bận tâm nói chuyện yêu đương với Duệ Húc, để điện thoại xuống, cô thấy rõ nước mắt nơi khoe mắt của Tô Lạc. Khóc, như vậy thật tốt, cô cầm lấy chiếc túi da rồi đứng lên. “Cô Tô, tôi sẽ đi ăn cơm với Húc, cô có muốn đi cùng không, chỉ cần cô không chê làm bóng đèn giữa chúng tôi hoặc là cô có thể chịu được kích động.” Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chặt của Tô Lạc nói, “Ồ, đây là chuyện một quân cờ nên làm, cô nói đúng không?” Cô nhấn mạnh hai chữ quân cờ, khiến trái tim Tô Lạc càng đau đớn hơn, một lần nữa bị dẫm đạp, đã từ lâu đã không còn nguyên vẹn. Ánh mắt mờ màng ngập nước, cô nhìn Trữ San bước đi trên đôi giày cao gót, tay cô nắm chặt lấy mép bàn, một đôi tay mảnh khảnh, các khớp tay trắng xanh. Cô dùng sức đứng lên, vô thức bước ra ngoài. Cô muốn biết có phải lời Trữ San nói là thật, biết rõ những lời đó không phải là nói dối, nhưng cô vẫn muốn biết, cô nghĩ rằng, nếu đau tới cực điểm, có phải hay không sẽ không còn đau nữa, sẽ không còn sống đau khổ như này nữa. Cô bước theo Trữ San ra ngoài, nơi cô ngồi, cái gì cũng không có chỉ còn lưu lại chút nước mắt của cô. Tô Lạc núp sau cánh cửa lớn, cố gắng để không ai nhìn thấy, cô gắt gao cắn môi mình, từng phút từng giây trôi qua, trái tim cô đập càng ngày càng nhanh hơn. Cho tới khi một đôi nam nữ đi ra, ánh mắt cô mở lớn, cả người chết lặng, trong mơ hồ, cô nhìn Duệ Húc mở cửa xe, chìa tay vui vẻ mời Trữ San lên xe, trong mắt họ chỉ có hình bóng nhau, không có một chút dư thừa để để mắt đến những thứ xung quanh. Tô Lạc đứng bên trong. Quả nhiên, cô là dư thừa. Cách đó không xa, truyền đến những tiếng nhỏ nhỏ bàn luận. “Mấy người xem, tổng tài và cô Tề đang nói chuyện yêu đương sao?” “Sao được, bọn họ đều kết hôn rồi mà.” “Kết hôn cũng có thể ly hôn, nhưng hai người kết hôn lại ở cùng một chỗ, người đáng thương chính là Tô Tử Lạc và Ôn Vũ Nhiên, đều bị họ đội nón xanh.” Có người không nhịn được thở dài, không biết tiện mồm thì nói hay đúng là bênh vực kẻ yếu. “Được rồi, đừng nói nữa, nếu bị người khác nghe được, cô đừng có nghĩ đến chuyện làm việc ở đây.” Giọng nói hai người càng ngày càng nhỏ, cho tới khi không nghe được gì nữa, Tô Lạc mới ngồi xuống nền nhà, ánh mắt vô hồn, trống rỗng, trái tim cô cũng vậy... Về tới tầng mười ba, cô lơ đãng đụng phải một người, cũng có thể là do cô không cẩn thận đụng phải hoặc người đó cố ý đụng vào cô. “Làm sao vậy, đụng phải người khác cứ bỏ đi như vậy sao, còn nghĩ rằng mình là phu nhân tổng tài sao? Ai biết là thật hay giả chứ, nói là cô Tề tôi còn tin được...” Người đó nói không ngừng, lời nói ra không có chút tốt đẹp nào Tô Lạc quay lại chỗ ngồi của mình, trong lòng trống rỗng, không phải không đau, thực sự rất đau, đau tới chết. Có phải nếu không có trái tim thì sẽ không phải chịu đau khổ nữa. Cô cầm chiếc bút vẽ lên, quỳn tập vẽ của cô lại không hề thấy, cô kéo ngăn kéo ra, cái gì cũng không có. “Xin lỗi... Tôi có lời muốn hỏi...” Lại phát hiện, tất cả mọi người đều bận làm công việc của họ, không ai để ý tới cô. Không có sự che chở của Duệ Húc, trong tập đoàn Húc Nhật, cô giống như là một người không hề tồn tại, không ai thích cô, cũng không ai tôn trọng cô. Cô nắm chặt chiếc bút trong tay, mấy đi những bức tranh đó, cô không biết mình còn cái gì đây? Cô nhìn tay mình, khó chịu hít hít cái mũi, không vấn đề gì, cô còn có hai bàn tay, còn có hai bàn tay để tiếp tục vẽ, nắm chặt bút, cô cúi đầu, cố gắng dựa vào trí nhớ của mình để vẽ lại, một nút thắt dựa vào bốn mùa, thật khó để vẽ, cô thậm chí quên cả ăn cơm, bụng ngày càng đau, cô nhẹ nhàng xoa xoa bụng, sự thèm lương ngày càng nhiều trong ánh mắt. Không sao, thật sự không sao hết, cô không đói bụng, bức tranh hoàn thành thì có thể ăn chút gì đó rồi. Thời gian của cô thực sự không còn nhiều. Không vì người khác cũng phải vì chính mình, vì sự cố gắng trong mấy ngày qua, cô không muốn thất bại, cũng không muốn tiếc nuối, không ai nghĩ cô có thể làm được, nhưng cô thực sự muốn làm được, bức tranh

đại diện cho những gì cô muốn,. Tuy không được tốt nhưng là tất cả tâm huyết của cô. Cô mím môi, phát hiện ra, bức tranh của cô, toát ra sự chờ đợi tình yêu, yêu là cái gì, thích là cái gì... Thích một người là một cảm giác, không thích một người cũng rất rõ ràng. Cái gì rõ ràng đều có thể giải thích, nhưng cảm giác thì lại khó nói thành lời. Không thích là rõ ràng... Cô yêu hẳn... Thế nhưng hẳn lại không yêu cô ...

178. Q.3 - Chương 6

Cúi đầu một lần nữa, ánh mắt ngày càng trở lên mơ hồ, tay cô đặt trên bụng dùng thêm sức. Bụng cô càng ngày càng đau. Trong bệnh viện, tay cô vẫn đặt trên bụng, tay kia vẫn cầm bức vẽ đã hoàn thành hơn nửa, ngày mai phải chuyển đi, nhưng bụng cô vẫn rất đau, thực sự rất đau... Lâu rồi hẳn không có về nhà, nơi đó trống rỗng và lạnh lẽo, chỉ có một mình cô đơn. Cô cười khổ, có khi cô chết ở đây cũng không ai hay biết. Ngẩng đầu, cô thấy một người đàn ông vẻ mặt đau lòng khẽ hôn nhẹ lên trán một cô gái, trên cánh tay cô gái có một chiếc kim nhỏ đâm vào truyền nước, cô vội quay mặt đi, sợ chính mình sẽ bật khóc, con người khi bị bệnh rất yếu đuối, sợ hãi, muốn có một người ở cạnh, nhưng cô lại chỉ có một mình, đi tới đâu cũng chỉ có một mình. “35 hào, Tô Tử Lạc,” có tiếng gọi của y tá, cô đứng lên, tay vẫn đặt ở trên bụng, dùng sức hít một hơi, rồi đi vào phòng khám, cô không nhìn lại, lại liếc mắt nhìn đôi nam nữ ân ái, thật sự hâm mộ. Cô không cần nhiều, thậm chí nghĩ có người đến đây với cô, cho dù là một người như thế nào cô cũng bằng lòng, nhưng lại không thể có được, một quân cờ chắc sẽ không có ai giúp đỡ. “Tô Tử Lạc, cô đi sang phòng khám phụ khoa xem nhé...” Y tá mặc áo trắng muốt nói, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên nhìn cô. “Y tá... Vì sao...” Bàn tay đặt trên bụng dùng thêm chút sức, không rõ, vì sao muốn cô tới khoa phụ khoa, không phải dạ dày cô có vấn đề sao? Có quan hệ gì với phòng phụ khoa chứ? “Tôi nói cô tới phòng khám phụ khoa thì cô đi đi, còn ở đó nói nhiều làm gì?” Y tá nhìn bụng cô, lời nói khinh thường, “Muốn phá thai sớm sao, cần gì phải như vậy.” Cô gái như thế, y tá cô đã gặp quá nhiều rồi. Nếu không muốn có, lúc trước đừng có ham. Tô Lạc đi ra ngoài, hay tay nắm chặt, trong mơ hồ, cô dường như hiểu dạ dày cô không có vấn đề gì, mà là.... Tay cô vẫn luôn đặt trên bụng, đi tới một gian phòng khác. Sự khẩn trương khiến hai tay cô đầm mồ hôi, đợi kết quả kiểm tra, cả người cô tái nhợt gầy yếu giống như một cơn gió có thể thổi bay. Cô mở túi xét nghiệm ra xem, mặt trên viết rất rõ ràng, mang thai năm tuần ... Cô cảm giác hô hấp cứng lại, không biết mình đi ra khỏi bệnh viện bằng cách nào. Tay cô nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, trong mắt ngập nước, từng giọt rơi xuống, con à, con biết không? Con tới không đúng thời điểm rồi. Cô không biết, hẳn có cần đứa bé này hay không, cũng không biết, mình có thể giữ lại đứa bé này hay không. Bác sĩ nói, đứa bé này rất yếu, tùy thời có thể biến mất, cô dùng cước bộ, mặc cho gió không ngừng thổi qua, hong khô nước mắt trên mặt cô. Xin lỗi, con à, là mẹ liên lụy tới con. Cô nhớ tới gần đây mình luôn tiêu tụy, chỉ lo cho bản thân mình, mơ màng sống qua ngày, không vì bản thân, cũng chẳng vì cái gì. Cho nên, cô đã làm đứa con bé bỏng của cô bị tổn thương. Cô cũng không biết, đứa bé này có xoay chuyển được tình thế giữa hẳn và cô không, cô không muốn dùng đứa bé để trói buộc hẳn, nhưng cô cũng không muốn con mình không có cha, sống trong một gia đình không có tình yêu. Bản thân cô lại không có người thân, bố vợ không chỗ nương tựa, cô sao có thể bỏ được đây, phải bỏ như thế nào đây. Bước chân cô ngày một nhanh, thậm chí có chút vội vàng. Ngồi trên ghế sa lon, cô luôn chờ đợi, từng giây từng phút trôi qua, tất cả vẫn một mảnh tĩnh lặng, không đúng, không chỉ có tĩnh lặng mà còn cả hoang vắng, khi tiếng mở cửa vang lên, Tô Lạc nắm chặt vạt áo, trái tim đập ngày một nhanh. Cô không tham lam, cô không yêu cầu hẳn yêu cô, chỉ muốn hẳn có thể yêu đứa bé là được rồi, dù sao đó cũng là con của hẳn. “Anh đã về.” Cô cảm giác được giọng nói của mình, mẹ nó chứ, làm cho người khác cũng thấy khó nghe, không ngọt ngào như Trữ San, cho nên, Tô Tử Lạc cái gì cũng không có chỉ xứng đáng làm một quân cờ, cô đã lấy hết dũng cảm để lên tiếng, vì chính mình mà cố gắng một chút. Bởi vì bây giờ cô đã là mẹ. Phải sống thật tốt để sinh ra một cục cưng khỏe mạnh nữa. Duệ Húc nhìn qua Tô Lạc, đối với việc hôm nay cô chờ hẳn trở về, có chút ngoài ý muốn, hiện tại hẳn đag rất mệt, không muốn nghe cô nói cái gì cả. Những gì cần nói đều đã nói, chỉ cần cô không phải kẻ ngốc, cô cũng sẽ tự biết mình phải làm gì. “Em có thể làm phiền anh một chút không? Chỉ mấy phút thôi được không?” Cô khẽ cắn cắn môi dưới, giọng điệu nhỏ bé, cô đang van xin hẳn, thực sự van xin hẳn. Chỉ cần vài phút thôi. Tề Trữ San cần một ngày còn cô chỉ cần vài phút. Khi nghe lời cô nói, Duệ Húc tâm phiền ý loạn, thậm chí không còn

chút kiên nhẫn nào. “Có chuyện gì, ngày mai nói sau,” Hấn đi nhanh lên tầng, ngày cả giành cho cô một phút đồng hồ cũng không muốn. Tay cô đặt trên bụng, theo tiếng đóng cửa là câu nói “em mang thai”, cũng không thể thoát ra khỏi miệng, cô không biết, đây là cơ hội duy nhất của cô, những ngày tiếp theo chính là địa ngục. Địa ngục chân chính bắt đầu giành cho cô. Cô vô lực ngồi trên ghế sa lon, không biết qua bao lâu, cô cảm giác hai chân mình tê cứng, mở đứng lên, cô nhìn chiếc đồng hồ treo tường, hóa ra, đã là hai giờ sáng, bụng cô có chút đói, cô đi vào trong phòng bếp, bước đi có chút chậm chạp, nếu là lúc trước, cô sẽ không ăn nổi, nhưng bây giờ cô phải ăn, vì cô không què, trong bụng cô có một sinh mạng bé nhỏ. Cô không đói bụng nhưng đứa bé sẽ đói. Đó là con của cô, coi như không ai đau thì cô cũng sẽ đau lòng vì nó. Cô bước ra, phòng khách không một bóng người, ở căn phòng trên tầng, có ánh sáng mờ mờ manh truyền ra. Duệ Húc kéo vạt áo của mình, cái cảm giác tâm phiền ý loạn vừa rồi, không biết là vì sao, cuộc sống yên tĩnh trước khi bị rối loạn hoàn toàn, mỗi ngày âu yếm một cô gái, nhưng hấn càng ngày càng không yên lòng. Hôm nay, Trữ San nói cho hấn biết, người đàn ông đó trở về, người đàn ông đó chính là chồng cô. Hấn hỏi cô, muốn thế nào, Trữ San từ đầu tới cuối đều không nói gì. Lê Duệ Húc không chấp nhận như thế, lúc này đây, hấn sẽ không để mình phải tủi thân nữa, Tề Trữ San, hấn muốn cô, hấn sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào để có được. Đến nỗi một cô gái khác cho dù bên cạnh hấn bao nhiêu lâu hấn vẫn không hề để vào tim. Có lẽ, trái tim của hấn quá nhỏ, có thêm một người thì sẽ mất đi một người.

179. Q.3 - Chương 7

Ngày tiếp theo, Tô Lạc cố gắng lấy lại tinh thần ỉn, tất cả đều vì đứa bé tới không đúng lúc này, nhưng đứa bé đã ở trong bụng cô, cô sẽ cố gắng chăm sóc nó, chỉ sợ sẽ không ai chào đón nó, có ánh sáng nhìn của Trữ San, cô biết bây giờ cô phải bảo vệ đứa bé này thật tốt, không để cho bất cứ ai gây tổn thương cho nó, cho nên, không thể để Trữ San biết, tuyệt đối không thể. Cô không phải kẻ ngu, Trữ San là loại người như thế nào, cô biết, thứ mà cô ấy không chiếm được sẽ phá hủy đi, mà cô không thể để mạo hiểm tới tính mạng đứa bé. Trữ San đứng lên, nộ tác phẩm của mình trước, lại đưa mắt nhìn về phía Tô Lạc, ánh mắt như vậy khiến Tô Lạc có một dự cảm xấu không nói thành lời, cô cầm tác phẩm về theo trí nhớ mấy ngày trước cũng nộ lên, đi qua Trữ San lại thấy cô ấy đang cười, thậm chí cười có chút đắc ý. Tô Lạc cố gắng cách xa Trữ San, giống như tránh xa một con rắn độc, đối với cô bây giờ mà nói, cô ấy chỉ muốn dùng độc của mình để cắn chết cô. Tất cả tác phẩm đều được nộ lên, mọi người thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã hoàn thành xong một nhiệm vụ đáng sợ, chỉ là tiếp theo đó, họ cũng sẽ không có cảm giác thoải mái gì, kết quả cuối cùng sẽ quyết định vận mệnh của bọn họ, khoảng thời gian tiếp tục lo lắng. Việc bình chọn rất nghiêm khắc, phải qua nhiều khâu, thậm chí còn phải vượt qua mắt của Vệ Thần và Lê Duệ Húc, còn với Tô Lạc mấy ngày này là mấy ngày thoải mái nhất, cô không có dã tâm lớn, cho dù là một bức tranh, cô vẽ tới hai lần, cũng không có cảm giác khó chịu, cô chỉ muốn tham gia, thậm chí mình có thể được vẽ, còn có được lựa chọn hay không, cô cũng chỉ là nghĩ qua. Hơn nữa, so với cái giải thưởng lớn kia thì con của cô quan trọng hơn. Một đứa bé không ai biết, không ai chào đón. Không thể phủ nhận, đứa bé này đã làm cho cô sống lại, có hi vọng, cảm giác thân thể nhỏ bé ngày một lớn lên trong bụng mình, cảm giác ruột thịt, thực sự quá cảm động. Có khi cô cảm động tới phát khóc. Không biết có phải phụ nữ có thai cảm xúc rất thật thường hay không, cho dù là phải hay không thì cũng chẳng có ai để ý, quan tâm cô. Cô vẫn một mình đi tới đi lui, không có Duệ Húc, không có chồng, càng ngày hấn về nhà càng muộn, nhưng cô vẫn chờ hấn, cho dù mỗi lần đều là thương tâm, cô vẫn muốn nhìn thấy hấn. Bởi vì người đàn ông này là cha của con cô. Mà Duệ Húc ngày càng lạnh nhạt, ánh mắt nhìn cô mang theo sự chán ghét. Cô chỉ có thể cười khổ, rốt cuộc hấn đã bắt đầu chán ghét cô. Hôm nay, cô như trước đi tới tầng mười ba, sau khi cô đi vào, mọi người đang to nhỏ bàn luận nháy mắt đều im lặng, cô lặng người đi, cũng cúi đầu, im lặng đi về chỗ của mình. Trần Mĩ Liên đi tới, hai tay đặt trên bàn làm việc của Tô Lạc, ngoài ý muốn, Trữ San cũng không có ở đây, nếu không, nơi này sẽ rất náo nhiệt, mọi người giương mắt nhìn xem, lời bàn tán khắp nơi. “Tô Tử Lạc, cô mau tới phòng họp tầng bốn năm,” Trần Mĩ Liên đánh giá cô, Tô Lạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Mĩ Liên, cái gì tầng bốn năm, cái gì họp. Có phải cô làm sai cái gì hay không? “Tô Tử Lạc, cô xác định cô không tốt nghiệp khoa thiết kế sao?” Mĩ Liên dừng tầm mắt trên mặt Tô Lạc, đôi mắt trong veo kia, liếc mắt có thể nhìn thấu, có thêm chút màu sắc khiến ánh mắt này có thêm sự

đa cảm. Đây không phải một cô gái vui vẻ, cũng chẳng phải một cô gái hạnh phúc. Nhưng lại là một cô gái biết vừa lòng. Đột nhiên, Trần Mĩ Liên phát hiện mình bắt đầu thấy quý mến cô gái này. Tô Lạc lắc đầu, “Trường học của tôi chỉ là trường bình thường, khoa chuyên ngành cũng rất bình thường,” cô không có nhiều thời gian và tiền để đi học thêm, học phí của cô đều phải tự kiếm, có thể tốt nghiệp đại học, cô thấy mình đã may mắn lắm rồi. Trần Mĩ Liên đưa tay đẩy gọng kính, không còn gì để nói nữa. Có lẽ, cô gái này chính là thiên phú. “Đi thôi, mọi người đang đợi cô.” Trần Mĩ Liên xoay người, nói với Tô Lạc. Tô Lạc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ biết một điều, tầng bốn năm là nơi của hân. Cô có chút do dự, đã bao lâu cô không gặp hân ở đây, bao lâu không tới nơi đó, tầng bốn năm, nơi đó chính là thiên đường và cũng chính là địa ngục của cô. “Đi thôi, cô còn ở đây làm gì?” Mĩ Liên đẩy đẩy gọng kính, nếu là người khác thì đã vui sướng cỡ nào, đây là đi nhận khen chứ không phải đi lên máy chém, cô còn sợ hãi như vậy? “Tôi...” Tô Lạc khẽ mím môi, lại không thể nào hỏi, cô khẽ lắc đầu, cuối cùng đi theo Mĩ Liên, vào thang máy lên tầng bốn năm. Thang máy khiến đầu cô có chút choáng váng, cô theo bản năng đưa tay đặt lên bụng, không thể hình dung tâm tình của cô bây giờ, có chút phức tạp, có chút buồn, cũng không biết phải đối mặt như thế nào, một người đàn ông như vậy, cô không có khả năng phản ứng. Cô nhắm mắt lại, hàng lông mi khẽ rung, một giọt nước mắt chảy xuống theo sợi tóc của cô rồi biến mất. Thang máy dừng lại, dường như đã qua một khoảng thời gian rất dài, khi con người lớn lên đều quên đi những khoảng thời gian đã qua, mọi thứ lại đơn giản như vậy. Cô đi ra, nhìn đến người quá quen thuộc đối với cô – cô thư kí ngồi cách đó không xa cúi đầu, dường như là người lạ. Cô hít một hơi thật sâu, đi theo Mĩ Liên vào phòng họp. Tầm mắt cô đặt trên đôi giày da màu đen cao gót của Mĩ Liên, không phải là phong cách trẻ trung nhưng lại rất hợp với cô ấy, con đường không quá dài, mấy phút mà thôi nhưng trái tim cô cũng bắt đầu đập nhanh hơn gấp mấy lần. Khi cửa mở ra, tầm mắt của mọi người đều nhìn thẳng vào cô, cô vô thức bước lùi về phía sau vài bước, đối mới cô mà nói, không phải ánh mắt mà chính là dao găm. Cô đi vào, nhìn thấy Duệ Húc đang ngồi ở giữa, hân lạnh lùng liếc qua cô, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Trữ San, nơi này toàn những người chịu trách nhiệm lớn trong công ty, phụ nữ ngoài Trữ San chỉ có mình cô. Vệ Thần khẽ nhíu mày nhìn cô, sau đó đưa ngón tay cái ra, dường như đang khích lệ cô, nhưng cô vẫn không rõ mình đã làm gì? Cô nhìn Duệ Húc, lớp sương mù che phủ ánh mắt cô, cô chẳng muốn gì cả, thực sự không cần gì cả, chỉ cần hân nhìn cô một chút là tốt rồi, chỉ cần hân nhìn cô, một yêu cầu nho nhỏ vậy cũng là quá tham lam sao? Lớp sương ngày càng nhiều, có người nói gì đó, cô cái gì cũng không nghe được, trong mắt chỉ có một hình dáng mơ hồ, khiến cho trái tim mềm yếu của cô tiếp tục rỉ máu.

180. Q.3 - Chương 8

“Cuộc thi thiết kế lần này của công ty, kết quả cuối cùng sẽ do tổng tài và phó tổng quyết định. Tổng tài và phó tổng sẽ lựa chọn một tác phẩm xuất sắc nhất, đối với kết quả lần này, chúng tôi rất hài lòng, để bảo trì tính công bằng, cuộc bình chọn này, chúng tôi đã chia ra làm hai tổ để tiến hành, cuối cùng mỗi tổ sẽ chọn ra một tác phẩm tốt nhất.” Hiện tại chỉ có hai người lọt vào vòng cuối, một là cô Tề Trữ San...” Quản lí có quả đầu bóng loáng đứng lên nói một tràng, những người bên dưới vỗ tay thật lớn, có lẽ tất cả mọi người đều nhìn ra mối quan hệ giữa Trữ San và Duệ Húc nên tiếng vỗ tay rất lớn. Vệ Thần cười lạnh, tay không hề đưa lên, Tề Trữ San tao nhã đứng lên, nhìn mọi người gật gật đầu, khi nhìn về phía Tô Lạc, lộ ra nụ cười bí hiểm, có chút nham hiểm. Gương mặt xinh đẹp nháy mắt trở nên méo mó. “Người tiếp theo do phó tổng của chúng ta lựa chọn, cô Tô Tử Lạc,” quản lí có chút không ngờ nhìn thoáng qua Tô Lạc, rồi nhìn thoáng qua Duệ Húc, cho tới bây giờ bọn họ cũng không biết Tổng tài và cô gái này có đúng là một đôi vợ chồng hay không. Hân ngồi xuống, nắm chặt tờ giấy trên tay. Vệ Thần khẽ nhíu mày, Húc, như này đúng là anh không ngờ phải không, anh chọn Trữ San, tôi chọn Tô Lạc, hai cô gái này, rốt cuộc ai sẽ thắng, rất nhanh có thể biết thôi. Bàn tay đặt trên mặt bàn khẽ gõ. Nhìn về cô gái vừa bước vào vẫn luôn thất thần. Tô Tử Lạc đáng thương, cô thực sự yêu Húc sao? Hân đành thở dài, yêu người đàn ông đó thật dễ dàng, chỉ là đã yêu sẽ khổ vô cùng. Không biết cô có thể duy trì được bao lâu, một cô gái vô tội, Húc a Húc, trái tim anh làm bằng gì mà lại nhẫn tâm như vậy. Khi Tô Lạc nghe thấy tên của mình, mới phản ứng lại, bọn họ vừa nói gì, cô được chọn, tác phẩm của cô được chọn sao? Cô nhìn chằm chằm vào Duệ Húc, muốn biết đây có phải là sự thật hay không, có phải là cô nghe nhầm không, nhưng Duệ Húc vẫn nhìn

vào tài liệu trước mặt, không hề nhìn cô, cô thật vọng cúi đầu, giống như kẻ ngốc đứng ở đó, mặc ọi người nhìn ngó. “Được rồi, bây giờ chúng ta cùng xem tác phẩm của cô Tô do phó tổng đề cử,” quản lí lấy một tờ giấy vẽ ra, hần còn tưởng phó tổng không ít thì nhiều sẽ đi cửa sau, dù sao cũng là phu nhân tổng tài trong truyền thuyết, cũng cần phải để cho hần chút mặt mũi. Nhưng khi mở tờ giấy vẽ ra lại khiến hần bất ngờ, trình độ này, thiết kế này, tuyệt đối không có một chút quan hệ nào với việc đi cửa sau. Một bản thiết kế hoàn hảo, hần cảm giác tay mình đang run lên, dường như bọn họ có thể quả cửa ải khó khăn này rồi. “Mọi người có thể nhìn xem, thiết kế này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của chúng ta, màu sắc, đường nét nhẹ nhàng không hề làm mất đi sự thuần khiết của tác phẩm, tôi nghĩ mùa tiếp theo chúng ta nhất định sẽ nắm giữ một thị trường thật lớn, rất nhiều người sẽ ưa thích.” Lời nói này cũng chẳng hề thổi phồng, thiết kế này thực sự rất tốt, điều này làm ngoài dự tính của mọi người. Duệ Húc nhìn thoáng qua bức tranh trong tay người quản lí, nháy mắt, sắc mặt trở lên âm hiểm, một loại áp lực vô hình làm cho không khí trong phòng họp nháy mắt bị nén lại. Hần không nói gì, híp mắt lại nhìn chăm chăm Tô Lạc đang đứng đó, trong mắt sự bão táp đã nổi lên. Vệ Thần ngồi thẳng người dậy, không rõ vì sao Duệ Húc lại tức giận như vậy, Vệ Thần nhìn lại bức tranh, không có vấn đề gì, hơn tất cả những ng khác, một bức tranh hoàn hảo, lúc hần lực chọn, không hề xem tên, đó là cái duy nhất hần thấy ưng ý, chỉ không nghĩ tác phẩm đó là do chính Tô Lạc thiết kế, không thể không nói, cô chính là một thiên tài, chứ không phải một cô gái không hề biết gì. Như vậy có gì không đúng sao? Tất cả cổ đông đều gật đầu, toàn bộ đều tỏ vẻ hài lòng, ngoài trừ Duệ Húc mặt lạnh như băng và mặt mày cau có của Trữ San. Trữ San cũng không nói gì, nhưng lại có cảm giác bây giờ cô có rất nhiều điều để nói. Vệ Thần bộ dáng hài lòng của các cổ đông, mới cảm thấy yên tâm hơn một chút, quả không sai, hần nhìn Tô Lạc cười cười, cho cô một ánh mắt khích lệ, chỉ là giờ đây trong mắt Tô Lạc chỉ có Duệ Húc, mặc kệ có phải là hần coi thường cô hay không, cô vẫn cố chấp nhìn hần. Không ai biết, lúc này Tô Lạc đang cảm thấy thế nào, bàn tay cô nắm chặt, cảm nhận rõ sự đau đơn của móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng không hề đau bằng trái tim cô. Một tay cô đặt trên bụng, chống, hần không thương cô, nhưng hần có thể yêu đứa bé này được không? Đứa bé là vô tội. Cô hít hít chiếc mũi, cố gắng ngăn giọt nước mắt muốn rơi xuống, cô không muốn khóc, tối thiểu không muốn khóc trước mặt bao nhiêu người ở đây. Quản lí lại lấy ra một gói giấy to dày, “Đây là của tổng tài chuyển tới, tất cả đều được giữ bí mật, bây giờ chúng ta sẽ cùng xem, tác phẩm của cô Tề.” Trữ San nở nụ cười thoải mái, cô là mỹ nữ, bây giờ còn là tài nữ. Quảng sáng không ngừng tỏa ra từ người cô, sự sáng chói của cô không ai có thể ngăn được. Vị quản lí lấy tác phẩm của Trữ San ra, nhìn một chút, ánh mắt hần đột nhiên mở lớn, hần không dám tin nhìn Tô Lạc rồi lại nhìn Trữ San, môi của hần run run, cũng không biết phải nói gì. Các cổ đông ngồi dưới, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết có chuyện gì đang xảy ra, Trữ San từ phía sau đứng lên, cầm lấy tác phẩm của mình mở ra, khi bức tranh được mở ra hoàn toàn, mọi người đều mở to mắt đại ra nhìn. Giống nhau như đúc. Giống hệt bức tranh của Tô Lạc. Giống nhau như một giọt nước nhưng rõ ràng là hai bức tranh, hơn nữa người vẽ là người hoàn toàn khác nhau. “Tôi không biết vì sao tác phẩm của tôi lại có một bản ở trong này?” Trữ San đặt tác phẩm của mình lên bàn, nhìn thoáng qua phản ứng của Tô Lạc, khóe môi khẽ nhếch lên, sợi tóc dài che đi ánh mắt, hiện lên sự âm hiểm. Lê Duệ Húc mím chặt môi, cảm giác hần sắp biến thành một tảng băng lớn, chuyện này thật khiến cho người khác không thể tưởng tượng được, nếu là trước đây, hần đã sớm biến thành ma quỷ, nhìn đến bây giờ, có thể nhìn ra ý chí của hần thực sự lớn.

181. Q.3 - Chương 9

Vệ Thần lập tức đứng lên, hần không hổ là có kinh nghiệm chiến trường, có lẽ thời khắc này quá bất ngờ, nhưng sự tỉnh táo là không bao giờ mất đi. “Cô Tề, cô không thể nói như vậy, tác phẩm này do ai thiết kế, bây giờ còn là một ẩn số, cô Tề nói Tô Lạc sao chép của cô, chỉ là không có gì để chứng minh, cô Tề có phải... quá mức tự mãn hay không?” Tô Lạc nhìn về phía Trữ San, nhìn chăm chăm đôi môi xinh xắn khẽ hé, nơi đây sớm trở thành một chiến trường, cô không biết, thực sự không biết, vì sao lại có một bức tranh giống như vậy, hai bức tranh giống nhau như đúc, đây rõ ràng là bức tranh của cô. Cô lại nhìn về phía Duệ Húc, chỉ là hần tin cô sao? Tin tưởng cô, có được không, đây chính là bức tranh do cô vẽ, hàng lông mi khẽ động, rất nhanh, lớp sương mù lan tỏa, thỉnh thoảng một giọt nước mắt chảy xuống nơi khóe mắt. Những

cổ đông ngồi dưới lại ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng đem tầm mắt đặt trên người Lê Duệ Húc. Một người là chính hần thừa nhận là vợ, một người hiện tại luôn sánh đôi với hần, hai cô gái này quan hệ đều cực kì phức tạp, hơn nữa Trữ San còn là phu nhân của tập đoàn Ôn Thị được tất cả công nhận, nếu dính tới việc sao chép tác phẩm này, hiển nhiên sẽ ảnh hưởng lớn tới thân thế của cô. Duệ Húc nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau, bình tĩnh ngoài ý muốn, mặt hần vẫn lạnh như băng không chút thay đổi, lúc nà lại khiến cho người khác một dự cảm sợ hãi. Những người phía dưới bắt đầu lên tiếng thảo luận, mọi người nhìn hai tác phẩm giống hết nhau, đại đa số đứng về phía Trữ San, dù sao Tô Tử Lạc bất kể là bằng cấp hay kinh nghiệm đều không thể bằng được Trữ San. So sánh ra, Trữ San sẽ khiến nhiều người tin tưởng hơn, dù sao cô cũng tốt nghiệp khoa thiết kế của trường đại học nổi tiếng, nói thế nào cũng không thể kém Tô Lạc được, hai tác phẩm này, mọi người đều có dự liệu trong lòng. Chỉ duy nhất Vệ Thần không cho là như thế, tác phẩm này, dựa vào tài năng, cũng giống như việc làm ăn vậy, có người khi sinh ra đã đứng ở đỉnh cao, có người dù thế nào cũng không thể tới được. Húc, việc này chính là xem cách xử lí của anh, tôi muốn nhìn xem, anh sẽ bảo vệ cô gái nào. Người anh luôn yêu hay... Người vẫn luôn yêu anh. Một lúc sau, Duệ Húc mới mở mắt ra. Hần đứng lên, thân thể cao lớn gây áp lực ọi người, ánh mắt hần nhìn Tô Lạc càng ngày càng xa lạ cùng lãnh khốc, dường như cho tới bây giờ hần đều không quen biết cô. Trái tim Tô Lạc đập nhanh hơn, thậm chí đứng ở đó, đôi chân run lên, dừng nhìn cô như vậy được không, đây thực sự là bức tranh do cô vẽ. “Chồng...” Cô rất muốn gọi hần một câu... Cuối cùng, chỉ có tiếng hít thở đều đều vang lên. Cô không biết mình muốn nói, cô chỉ muốn biết, hần sẽ tin ai. Là cô hay vẫn là Tề Trữ San. Có lẽ đây sẽ làm lần đánh cuộc cuối cùng, cô thật sự muốn biết, cuộc sống của họ trong mấy tháng qua, đối với hần mà nói, thật sự không là gì sao, cái gì cũng không có sao? Cô cũng muốn biết, đối với cô rồi cuộc hần có chút tình cảm nào không, cho dù là một chút cực kì nhỏ bé cũng không sao. Có lẽ, thứ cô nhận được chỉ là thất vọng, là thương tổn, nhưng cô vẫn muốn đánh cuộc một lần nữa. Đánh cuộc chính bản thân mình – Tô Tử Lạc. Cô im lặng nhìn Duệ Húc, chờ hần chấm dứt tất cả mọi chuyện... Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hần, phá hủy cô hay tái sinh cô, tất cả nằm trong tay hần. Cô nhắm mắt lại, thật sự không đành lòng nhìn. “Tô Tử Lạc, mau giải thích, giải thích với Tề Trữ San,” giọng nói nghiêm khắc vang lên, mọi người ngồi dưới một lạnh im lặng, hít thở mạnh cũng không dám. “Tô Tử Lạc, giải thích,” một câu nói nữa, còn nghiêm khắc hơn, lạnh hơn câu nói vừa rồi, giống như những mảnh băng sắc nhọn, cứa vào da thịt Tô Lạc, sắc mặt cô trong nháy mắt liền tái nhợt. Khóe môi run rẩy nhìn hần, gương mặt quen thuộc lại không có một chút tình cảm, chỉ còn tàn nhẫn và lãnh khốc. Giải thích, nói cái gì đây, hần căn bản sẽ không điều tra, liền cho rằng cô là người sao chép sao? “Vì sao...” Đôi môi cô khẽ run, giọng nói của chính mình còn nghe không rõ, vì sao lại nói câu đó khiến trái tim cô tan nát, cũng chỉ có một mình cô biết, cảm nhận rõ máu và nước mắt của chính mình. Vì sao? Vì sao... Vì Sao? Duệ Húc từ trên bàn cầm lên một tập vở, quăng ra ngoài, “Trước kia cô Tề đã đưa cho tôi xem qua cái này, đây là bản thảo, Tông Linh Khai Thủy, cô Tô, cô có sao?” Giọng nói hần lạnh như băng, không lưu lại một chút tình cảm nào cho Tô Lạc. Đây là trong công ty, hần là tổng tài tập đoàn Húc Nhật, lãnh khốc vô tình. Tô Lạc nhìn tập vở hần ném ra, nháy mắt hốc mắt đỏ lên. Nhưng cô lại không hề có cảm giác đau. Từng tờ giấy được mở ra, bản đầu còn chưa rõ hình dáng, có dấu vết sửa đi sửa lại, đổi đi đổi lại, không biết có bao nhiêu nét vẽ chồng lên nhau, cô biết, sao cô lại có thể không biết chứ, cô mất bao nhiêu thời gian, có khi quên ăn cơm, có khi quên ngủ, toàn bộ sự cố gắng của cô đang ở ngay trước mặt cô. Chỉ là vì sao lại trở thành của người khác. Cô lắc lắc đầu mình, nhìn về Trữ San, còn Trữ San lộ ra vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn cô. Nhưng Tô Lạc thấy được, đằng sau ánh mắt vô tội kia là sức đắc ý, sự độc ác. Cô ấy đã trộm bức tranh của cô... “Cô còn muốn nói gì nữa không, Tô Tử Lạc, chúng tôi có thể đưa cô ra tòa, tội danh trộm cắp.” Lê Duệ Húc gần từng tiếng nói xong, sắc mặt hần nặng nề, hàng lông mày nhíu chặt lại, không ai biết, bàn tay hần đang nắm chặt lại, bàn tay dùng sức nắm tái xanh, thậm chí chính hần cũng có thể nghe được, tiếng khớp xương hần răng rắc vang lên. Nếu cứ tiếp tục thế này, cô quả thật sẽ bị đưa ra tòa, cô sẽ phải ngồi tù.

“Anh tin em sao?” Tô Lạc ngược mắt lên nhìn hần, ánh mắt mông lung mờ nước, nước mắt lại không hề chảy ra, cô là một cô gái thích khóc nhưng bây giờ cô lại không hề khóc, bởi vì nước mắt đã chảy vào bên trong. Cô không sợ, cái gì cũng không sợ, cô chỉ muốn biết, hần tin cô sao? Tất cả mọi người có thể không tin, nhưng chỉ cần một mình hần tin cô, đối với cô như vậy là đủ rồi, Trữ San nói những thứ này là của cô ấy, vậy cô sẽ không cảm, cô chỉ muốn hần tin cô, có được không....

182. Q.3 - Chương 10

“Anh tin em sao?” Cô hỏi lại một câu, cô hít hít mũi của mình, cả người run rẩy như sắp ngã xuống, cô nhìn bàn tay Vệ Thần nắm chặt tay đầm xuống mặt bàn. Duệ Húc vẫn lạnh lùng như vậy. “Húc... Chuyện này, chấm dứt ở đây thôi... Tất cả đều thấy mệt mỏi rồi.” Vệ Thần đứng lên, trầm giọng nói. “Cô Tề, đây có thể hiểu lầm, cô không nên để ý nữa,” Hần muốn đem chuyện lớn hóa nhỏ, chỉ sợ người khác không muốn như thế. Các cổ đông nhìn Tô Lạc với ánh mắt khác thường, sau đó quay sang nhìn Duệ Húc, đây không phải chỉ là chuyện giữa Tô Lạc và Trữ San, nó còn liên quan tới Duệ Húc, cô gái này không phải là ai khác, chính là vợ của hần, dù yêu hay không yêu, là thật hay không là thật, tên của cô đã đứng cạnh tên Duệ Húc. “Tô Tử Lạc, tôi muốn cô đăng báo giải thích chuyện này, hơn nữa lập tức rời khỏi tập đoàn Húc Nhật, vĩnh viễn sẽ không đặt chân tới đây nữa.” Hần lãnh khốc nói, giọng nói cứng rắn, trái tim cũng sắt đá, những cổ đông khác hài lòng gật đầu, đối với những việc Duệ Húc làm, họ rất hài lòng. Vệ Thần nắm chặt tay mình, hít một hơi thật sâu, hần biết, bản thân không thể nói ra cái gì, bởi vì, đây là công ty, Duệ Húc mới là tổng tài. Đăng báo, giải thích, rời đi. Tô Lạc nở nụ cười, hóa ra ngay từ đầu, hần đã không tin. Cô xoay người, từng bước từng bước đi ra ngoài, được, hần muốn, cô sẽ làm như thế, Tô Tử Lạc cô đã không còn chút thanh danh nào, công việc cũng không có, đã không có tư cách ở bên cạnh hần, cô cái gì cũng không có. Không đúng, cô cúi đầu nhìn chiếc bụng vẫn bằng phẳng của mình, cực kỳ, cô còn có đứa con nữa đúng không? Đứa bé có tin cô không? Cô vô tội, cô cái gì cũng không làm, mặc kệ bức tranh kia tới tay ai, cũng không thể thay đổi thực tế đó là do cô vẽ. Cô cười, nụ cười còn đau khổ hơn là khóc. “Húc, thôi đi... Em không muốn sự tình trở thành phức tạp, như vậy không tốt.” Trữ San nhìn Tô Lạc rời đi, một lúc sau kéo tay áo Duệ Húc, hần cúi đầu nhìn cô, lạnh lùng đẩy tay cô ra. “Trữ San, chuyện này, em không cần lo, đây là quy định, người đã phạm sai lầm, đều phải trả giá cho sai lầm của mình, không ai có thể trốn tránh, không ai có thể che giấu.” Bàn tay Trữ San giữa không trung khựng lại, cảm giác này thật kì quái, dường như, cô cảm giác, những lời Duệ Húc nói là nói với cô. Cô cười mất tự nhiên, đưa tay vuốt tóc, nhìn nhìn ra bên ngoài, nhưng đôi mắt kia không ngừng lo lắng. Không có khả năng, chuyện này cô làm không hề có bất cứ sơ hở nào, căn bản không có ai chứng kiến, cho nên không ai biết, cho dù trước kia bức tranh này là của Tô Lạc, hiện tại nó cũng đã là của cô. Khi trong văn phòng chỉ còn hai người, Duệ Húc đi tới, hần ngồi xồm xuống, nhặt bức tranh trên mặt đất lên, sau đó cẩn thận cầm lấy nó, trong mắt thoáng qua nét gì đó, lại không có ai nhìn thấy. Tô Lạc đi về phía trước, bước chân vô thức bước đi, cô nhìn tay mình, ngón tay chết lặng không thể động. “Tử Lạc,” Vệ Thần chạy phía sau đuổi theo, Tô Lạc dừng lại, xoay người nhìn hần. “Cảm ơn...” Cô cúi người xuống, trong nháy mắt, cô thấy nước mắt của mình vỡ ra, lúc ngẩng đầu lên, cái gì cũng không có, chỉ có sự trống rỗng như linh hồn cô. “Tử Lạc, xin lỗi.” Cô nói cảm ơn, còn hần nói xin lỗi, hần chỉ biết nói xin lỗi, hần không thể giúp được cô. Bởi vì Húc đã nhận định là như thế, không có bất kì ai có thể thay đổi. “Tử Lạc, tin tưởng Húc, hần cũng không có cách nào, dưới tình huống như vậy, hần chỉ có thể làm như vậy, bởi vì hần là tổng tài, có nhiều cổ đông ở đó, hần bắt buộc phải làm vậy...” Vệ Thần muốn giải thích cái gì đó, nhưng nhìn thấy Tô Lạc nở nụ cười ngẩn ngơ. “Không sao, tôi biết, tôi không trách, thật không trách cô ấy.” Cô nhẹ nhàng nói. Cái gì cũng không trách, chỉ tự trách, cô không thể khiến cho hần yêu cô. Chỉ tự trách, cô chỉ là Tô Tử Lạc mà không phải Tề Trữ San. Cô xoay người, đi thang bộ xuống, tầng bốn năm, quả nhiên không phải thiên đường của cô, đó chính là địa ngục. Dừng lại ở tầng mười ba, cô đi tới, nhìn thấy những cộng sự làm cùng suốt một tháng qua, chỉ thấy trong mắt họ đều là sự nhỏ nhen, ích kỉ. Trần Mĩ Liên vỗ vỗ bả vai cô, thở dài, muốn nói cho cô biết. Tất cả mọi người đều đã biết, Tô Tử Lạc là một tên trộm, chẳng những phải đăng báo để giải thích, còn phải rời khỏi công ty, nếu không, cô sẽ bị đưa ra tòa, thậm chí phải ngồi tù. “Cậu xem cô ta kia, quả nhiên không biết xấu hổ, dựa vào quan hệ với tổng tài, còn không biết quý trọng, lại còn đi trộm tác phẩm của người khác, may mà cô ta không được đứng thứ nhất, nếu không, thật khiến người khác tức giận.” “Đúng vậy, thật sự không thể tưởng tượng cô ta lại là người như thế, không biết cô ta còn trộm những gì nữa đây?” Những tiếng bàn tán sôi nổi vang lên, sự chỉ trích rõ ràng. Tô Lạc khẽ co người lại, đi thẳng về phía trước, trên cổ cô có cảm giác lạnh, lúc ngẩng đầu lên, phát hiện một nữ đồng nghiệp đang cầm chiếc cốc đựng nước. “Xin lỗi, tôi không cẩn thận làm nước rơi vào cô rồi,” cô ta cười duyên nói, vẩy vẩy tay rồi rời đi, Tô Lạc cúi đầu, không cẩn thận làm rơi nước vào người cô, nước thật lạnh, lại không lạnh bằng trái tim cô. “Hừ...” Cô kêu lên một tiếng đau đớn, không biết ai lại dẫm lên chân cô, hai tay cô đặt ở trên bụng, bản năng muốn bảo vệ đứa bé. Toàn bộ để cô gánh chịu là tốt rồi, chỉ cần không làm tổn thương đến đứa bé, tất cả cô sẽ chịu đựng. Chỉ có vài bước đi ngắn ngủi, cho tới khi cô bụng được thùng đựng đồ ra ngoài, cả người đều chật vật, tóc rối, chân sưng lên, ánh mắt đỏ au. Cô từng bước đi

ra ngoài, thế giới của hắn, không có cách nào thuộc về cô. Ôm chặt chiếc thùng trong tay, dừng bước lại, hai mắt vô hồn mở lớn nhìn đôi nam nữ đi phía trước. Cô cúi đầu, mặt cảm đi về phía trước, mỗi bước đi giống như dẫm lên trái tim cô, đau đớn. Cô đi qua bọn họ, còn họ cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô.

183. Q.3 - Chương 11

“Húc, mọi chuyện được giải thích rõ là được, chỉ cần cô ấy không lấy tác phẩm của em là được,” Trữ San giả bộ rộng lượng nói, thỉnh thoảng lại kéo tay Duệ Húc, nhưng trong lòng cô lại không hề nghĩ như vậy, cô chỉ ước có thể làm Tô Lạc biến mất khỏi nơi này. Thậm chí, muốn Tô Lạc biến mất mãi mãi khỏi cuộc đời này. “Chuyện này không thể dễ dàng như vậy, cô ấy làm, cô ấy sẽ phải chịu trách nhiệm.” Lời nói lạnh lùng của Duệ Húc vang lên đằng sau Tô Lạc. Tô Lạc ôm chặt thùng đồ, cả người khẽ run lên, thân thể gầy yếu, cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi. Cô vẫn cố gắng đứng thẳng bước về phía trước, mặc kệ cho dù có chuyện gì xảy ra, Tô Lạc cô vẫn phải ôm lòng tự trọng rồi đi, cô cái gì cũng không có, nhưng cô có chính bản thân mình, bây giờ còn có ... Đứa bé. Cúi đầu, khẽ chớp mắt, màn sương bao phủ, nhìn kĩ sẽ thấy nước mắt đọng lại nơi khóe mắt cô. Biệt thự nhà họ Lê, Tô Lạc ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lon, trên bàn có vài tờ báo, mỗi tờ đều lộ ra bức ảnh chụp cô rất chặt vật, bức ảnh cô đang ôm thùng đồ, giống như một con chó nhỏ bị rơi xuống nước, rời khỏi tập đoàn Húc Nhật. Cô lật tờ báo ra, thật dày những dòng chữ nói cô ăn cắp ý tưởng, ảnh chụp tuy không rõ nét nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là cô. Cô nghĩ, nếu bây giờ cô đi ra ngoài, nhất định sẽ là đối tượng để mọi người mắng chửi. Tiếng mở cửa truyền tới, cô run rẩy đặt tờ báo xuống, cửa đóng lại, một bóng ma đứng trước mặt cô. Cô ngược đôi mắt vô hồn nhìn gương mặt trầm ổn của hắn, vẻ mặt hắn vẫn như thế, từng chút từng chút đưa cô vào địa ngục. “Vì sao không tin tôi? Tôi không hề làm chuyện đó, thực sự không phải tôi.” Mọi chuyện đã đến mức này, đã không còn cách nào cứu vãn, nhưng cô vẫn muốn nói, cô không hề làm, bức tranh đó là của cô, là cô lao tâm khổ tứ vẽ ra, cô phải tên trộm, cô vô tội, vì sao không ai tin tưởng cô, ngay đến hắn cũng không tin cô. Duệ Húc lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt màu trà nhìn không rõ cảm xúc, một lúc lâu, cô mới nhìn thấy môi hắn khẽ hé, vẫn là những đường nét quen thuộc, lúc này cô lại có cảm giác có một khoảng cách thật lớn giữa hai người. “Tôi biết đó là của cô,” đột nhiên hắn nói ra một câu, khiến tờ báo trên tay Tô Lạc rơi xuống đất. Giống như một bông tuyết chạm đất liền tan ra, tất cả đều biến mất, nhưng những thứ này vốn không thể biến mất, tờ báo vẫn còn nguyên, những tin tức đó vẫn tồn tại, sự chặt vật cùng thanh danh đã mất của cô cũng là thật. “Vì sao...” cả người cô như bị một con dao sắc nhọn cứa vào, cả tâm hồn như bị cào cấu. Hắn nói, hắn biết bức tranh là của cô, hắn biết cô vô tội, hắn biết cô không phải kẻ trộm. “Vậy tại sao anh lại làm như vậy?” Cô dùng sức ngẩng đầu, cảm giác rõ cả người đang run lên, “Anh biết tôi vô tội, vì sao còn làm như vậy, vì sao phải đem toàn bộ tội danh gán lên người tôi?” Duệ Húc xoay người bước đi, cả người lộ ra sự u ám, đến cầu thang bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô gái gần như đã sụp đổ, “Cho tới bây giờ, tôi chưa từng hối hận về sự lựa chọn của mình, tôi sẽ không thể đối xử như thế với Trữ San.” Hắn đưa mắt nhìn tờ báo trên mặt đất, cho dù sự thật là như thế nào hay có bao nhiêu sự thật đi nữa cũng không thể khiến hắn buông tha cho quyết định của mình, hắn muốn cô gái hắn yêu luôn được bình yên, những thứ khác, hắn không quan tâm. Ví dụ như... Tô Tử Lạc. Hắn đi lên tầng, không nhiều lời, chỉ nói một câu là quá đủ. “Tôi sẽ đưa cho cô một chiếc thẻ, trong đó có một khoản tiền, còn cô chỉ cần tiếp tục ngồi trên vị trí bà Lê, chỉ cần cô đồng ý, cô muốn ngồi tới lúc nào cũng được, như vậy, đã đủ thỏa mãn chưa?” Hắn vô tình nói, đem tất cả sự tôn nghiêm của cô, dùng sức ném xuống mặt đất. Phá hủy tất cả của cô, bản thân cô, trái tim cô và linh hồn cô. Tô Lạc nhìn theo bóng lưng hắn lên tầng, lần đầu tiên biết cái gì gọi là sống không bằng chết. Đúng thôi, vì từ trước tới giờ, Tô Lạc cô chỉ là một quân cờ của hắn. “Nhưng... Tôi là người, tôi có trái tim...” Cô thì thào nói, tiếng nói phá vỡ những gì trong sáng nhất. Bước chân Duệ Húc đột nhiên dừng lại, rất nhanh, hắn liền biến mất khỏi tầm mắt cô, thời khắc hắn đóng cửa lại, hắn nghe được được tiếng nói của chính mình, tàn nhẫn khiến người khác ngạt thở, “Trong mắt của tôi, cô chỉ là quân cờ, giữ cô lại, bởi vì cô còn dùng được.” Tô Lạc nở nụ cười, nhưng đôi mắt cô lúc này đã ngập nước, nước mắt không ngừng chảy xuống trên mặt, trên cằm, thậm chí rơi ướt cả quần áo, giống như mồ hôi không ngừng chảy. Cô đặt tay trên bụng mình, trong nháy mắt đó, không ai biết, nội tâm cô đau đớn đến dường nào, “Con à, con biết không? Mẹ đã đoán được vận mệnh của con rồi, sẽ

không ai yêu con, sẽ không ai chào đón con sinh ra, không sao, con còn có mẹ mà, mẹ sẽ yêu thương con, sẽ yêu thương con thật nhiều.” Cô nhặt tờ báo lên trên mặt đất lên, đặt trên sa lon, sau đó đi về phía cầu thang, đột nhiên, cả người cô khụy xuống, cả người co chặt lại, tiếng khóc không ngừng truyền ra. Duệ Húc đứng trước cửa sổ, ngón tay cầm điều thuốc, hần chỉ đốt mà không hề hút, hần tựa lưng vào khung cửa sổ lạnh như băng, trong mơ hồ, ánh mắt màu trà cũng mất phương hướng, sự u buồn không thể che giấu, cảm giác này hần chưa từng có. Tập đoàn Húc Nhật, Trữ San đi trên đôi giày cao gót, thêm bộ quần áo của nhãn hiệu nổi tiếng, quả nhiên người đẹp vì lụa, rất giống một ngôi sao, kì thực bây giờ cô cũng chẳng khác ngôi sao là mấy, không nói tới dáng người, diện mạo, chỉ cần thân phận hiện tại của cô, tất cả cô đều có được, còn gì là chưa đủ. Trên đường, Vệ Thần chạm mặt cô, ngay tới liếc mắt cũng không thêm. “Vệ Thần, anh đây là có ý gì?” Trữ San đột nhiên dừng lại, cô chán ghét thái độ của người này với cô, cô đắc tội với hần sao, từ trước tới giờ đều không vừa mắt với cô, bây giờ lại coi như không nhìn thấy cô, đời này cô còn chưa gặp qua người đàn ông nào đáng ghét tới thế. “Tôi đâu thể có ý gì, cô Tề.” Vệ Thần dứt tay vào túi quần, mấy sợi tóc trước trán không che được sự chán ghét. “Vệ Thần, anh có gì không hài lòng với tôi, tôi cũng đâu có đắc tội với anh?” Trữ San hất cằm lên, từ nhỏ cô chính là một công chúa, người đàn ông nào cũng ân cần dịu dàng với cô, ngay đến một người đàn ông như Duệ Húc còn yêu cô, ánh mắt người đàn ông này có vấn đề phải không? Cô đứng ở đây, hần thậm chí còn không thèm liếc một cái.

184. Q.3 - Chương 12

Vệ Thần muốn chế nhạo cô mấy câu, nhìn sự khó chịu trong ánh mắt Trữ San, cô đâu phải là USD, cái thứ mà toàn bộ ánh mắt người đàn ông sẽ nhìn đến, đâu phải tất cả người đàn ông phải nhìn tới cô chứ. “Xin lỗi, cô Tề, tôi không hứng thú với người phụ nữ của người khác,” đây chính là sự châm chọc giành cho Trữ San, cô bây giờ dây dưa không rõ với đàn ông, làm bên thứ ba lại không biết xấu hổ, không thể không nói Tề Trữ San người phụ nữ này, đúng là cực phẩm trong cực phẩm. Nếu quả thật là như thế, hần cũng nguyện ý xem một cái, cái gì gọi là cực phẩm... Nhưng, về mặt hần chỉ có sự khinh bỉ mà thôi. “Vệ Thần, anh...” Trữ San nắm chặt chiếc ví da nhãn hiệu nổi tiếng trong tay, hận không thể xé tan cái vẻ mặt cau Vệ Thần, lời của hần cô lại không thể phản bác, cô biết trước mặt cô chính là sùng bái ngưỡng mộ, chỉ là đằng sau lưng không biết người khác sẽ nói những gì. Vệ Thần nhằm chán nhếch môi, “Xin lỗi, cô Tề, tôi còn phải đi, không có thời gian tán gẫu vấn đề này với cô, đúng rồi...” Hần như cười như không liếc mắt nhìn Trữ San, “Nghe nói, ngài Ôn rất nhanh sẽ trở về, nếu hần nghe những tin đồn của cô, không biết hần sẽ như thế nào nhỉ, có vui vẻ giống như cô không đây?” Câu nói mười phần mỉa mai, Vệ Thần thật độc miệng, từ trước tới nay đều là ăn tươi nuốt sống người khác. Hần phóng khoáng rời đi, ở lại một lúc nữa, hần sợ không kìm chế được sẽ bóp chết Trữ San. Tâm tình của Trữ San bây giờ rất phức tạp, người kia sắp trở về, Ôn Vũ Nhiên, Lê Duệ Húc, cô khẽ nhấc cái trán lại, cảm giác đỉnh đầu có chiếc kim đâm vào, hình ảnh hai người đàn ông không ngừng xuất hiện trước mắt cô, cô không biết phải giữ người nào, buông người nào. Cô xác định mình yêu Duệ Húc, rất yêu, trước kia có lẽ là không biết, có lẽ thói quen nên không nghĩ là yêu, nhưng hiện tại đã biết, cô không thể rời xa hần. Còn Ôn Vũ Nhiên, cô phải tốn bao tâm tư mới lấy được, nếu ly hôn, không phải cô ta sẽ được hỏi sao, nhất định hần sẽ trở lại bên cạnh Tô Lạc, như vậy sao cô có thể cam tâm, hơn nữa cô phát hiện, thân phận của mình nếu rời khỏi Vũ Nhiên, cô thật không thể tưởng tượng nổi, đến lúc đó, tất cả các tờ báo đều đăng tin về cô, cô còn mặt mũi đi gặp người khác sao. Từ đầu tới cuối, cô đều không phát hiện, cả hai người đàn ông, cô đều chẳng yêu ai quá nhiều mà cũng chẳng yêu ai quá ít, cô yêu nhất chính là bản thân mình. Phòng tổng tài tăng bốn năm, rốt cuộc Trữ San đã ổn định được suy nghĩ của mình, liền đi tới. Cô đặt chiếc ví xuống, hôm nay xem qua bảng phân công việc, buổi chiều chỉ cần chụp mấy tấm ảnh là xong, cô cười yếu ớt đi tới trước bàn làm việc của Duệ Húc, đứng ở phía sau hần, cũng không quản hần đang làm việc hay không, chỉ biết cô muốn thế nào hần nhất định sẽ đáp ứng cô. “Húc, anh đang làm gì vậy?” Cô tựa đầu vào bờ vai hần, nhìn những tờ giấy trong tay Duệ Húc. “A, hóa ra, thiết kế của em lại biến thành như thế này sao?” Cô cầm lên một tờ giấy, là một bộ trang sức, từ nhẫn tới bông tai, đến chân cài, thật sáng tạo, chỉ xem bản thiết kế mà đã thấy hấp dẫn rồi, thật không nghĩ tới đưa vào sử dụng sẽ như thế nào. “Thật đẹp quá,” Cô tán thưởng, yêu thích không rời tay. “Húc, sáng ý của em kết hợp với tay anh, thật hoàn mỹ.” Cô có

thể nhìn ra, trang sức này mang phong cách của Duệ Húc, phóng dăng, buông thả, mạnh mẽ, lại không thiếu tinh tế cùng tỉ mỉ. Duệ Húc không nói gì, khẽ nhũm mày, nhìn Trữ San sự u ám tăng thêm một chút, mà Trữ San giống như vô cảm, mãi mê thưởng thức tác phẩm trên tay. “Húc, anh nói xem bức tranh này của em có phải tuyệt vời lắm đúng không?” Cô nghiêng đầu, sợi tóc dài thơm nồng rơi xuống cổ Duệ Húc, tóc cô thật đẹp, lại không mềm như vãn tượng, hơn nữa mùi hương quá đậm, Duệ Húc vô tình nghĩ. Môi hắn mím lại, vì một câu kia, bức tranh của cô. Cô có thể gạt mọi người, nhưng lại không thể lừa gạt hắn, hắn có thể lừa gạt mọi người, nhưng lại không có cách nào thuyết phục chính mình. Trộm thì vẫn là trộm, không có cách nào biến thành của mình. “Húc, hôm nay anh sao vậy?” Trữ San ngồi trên đùi Duệ Húc, ôm cổ hắn, thực sự không muốn xa rời hơi thở nóng bỏng của hắn, mà tim cô từ khi Vệ Thần nói ra, lại có chút do dự. Cô chôn đầu mình vào ngực Duệ Húc, không biết việc yêu đương vụng trộm này có thể kéo dài bao lâu nữa, nhưng cô có thể khẳng định, hai người đàn ông này, cô không hề muốn buông tha một ai. Duệ Húc đưa tay ra, đặt trên mái tóc xoăn nâu đỏ của cô, môi hắn khẽ mím, ánh mắt màu trà hiện lên nét sâu thẳm khó đoán. “Trữ San, anh không muốn chuyện này xảy ra một lần nữa, lần đầu tiên anh có thể bảo vệ em, nhưng sẽ không có lần thứ hai đâu.” giọng nói trầm trầm, nghe không rõ cảm xúc, khiến cả người Trữ San cứng lại, cô ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hắn. Ánh mắt cô thoáng hiện nét tránh né, chột dạ, cô không biết lời nói của hắn có ý gì, trong mơ hồ, cô cảm giác hình như hắn đã biết được gì đó? “Húc, em không hiểu, sao anh lại nói thế?” Cô cẩn thận hỏi, Duệ Húc chỉ nhếch môi, nửa chữ cũng không nói. Mọi chuyện cũng đã qua, nói cũng chẳng còn ý nghĩa, Duệ Húc đặt cằm trên đỉnh đầu Trữ San, cũng không biết tất cả hắn làm đến cuối cùng có đáng giá hay không, nhưng hắn biết, nếu đã làm thì không có gì gọi là hối hận. Tất cả, đều đã được định sẵn, mặc kệ chân tướng thế nào, hắn ở đây, hắn nói như nào thì chính là như vậy, hắn chính là chân tướng. Hắn nhắm mắt lại, không biết vì sao, trái tim hắn khi không lại có chút buồn bực, cảm giác này hắn chưa từng có. “Húc, buổi tối chúng ta ra ngoài đi?” ngón tay Trữ San vẽ vòng tròn trên lồng ngực hắn, thỉnh thoảng lại trêu đùa hắn, Duệ Húc kéo tay cô ra, không thích sự tán tỉnh của cô ở đây, “Được,” hắn kéo kéo tay cô, Trữ San có chút không vui nhìn hắn.

185. Q.3 - Chương 13

Duệ Húc vỗ nhẹ lên mặt cô, động tác khiến cả hai đều lạng người đi một chút, đây không phải động tác hắn thường làm, người này từ trước tới nay đều có nề nếp, không bao giờ lộ rõ sự tán tỉnh đối với phụ nữ, với Trữ San hắn đều trực tiếp dùng hành động, không phải động tác đồ giảnh như thế này. Môi hắn khẽ mím, sau đó cúi người, dùng sức hôn lên môi Trữ San, mút lấy, khiêu khích, quần lấy lưỡi cô, một nụ hôn nồng nhiệt cực kì uyển chuyển, hai đầu lưỡi thỉnh thoảng lại vòng qua nhau, tất cả trở lên ám muội, tình cảm mãnh liệt bùng phát. Một lúc sau, Duệ Húc mới buông Trữ San đang thở dốc ra, sắc mặt cô ửng hồng, trái tim đập mạnh càng khiến mặt cô đỏ hơn. “Tan tầm chờ anh,” Hắn đặt cằm lên bả vai Trữ San, cô khẽ gạt đầu, một cô gái thông minh sẽ biết khi nào phải dừng lại, coi như cô thật sự muốn cùng hắn ở đây... Nhưng cô vẫn đứng lên, sửa sang lại quần áo, sau đó nở nụ cười dịu dàng nhìn hắn rồi mới đi ra ngoài, không vội, cô và hắn còn nhiều thời gian. Khi cánh cửa đóng lại, Duệ Húc nhìn bàn tay mình, nháy mắt, dục hỏa vừa dâng như bị một chậu nước lạnh tạt vào, hắn đặt tay lên trán, không biết, tội cùng là hắn đang bị làm sao đây. Trong một gian phòng, trên chiếc giường lớn xa hoa có hai người không ngừng quần lấy nhau, làn da màu đồng của người đàn ông hòa cùng làn da trắng nõn của cô gái, lại thêm những tiếng thở dốc cùng rên rỉ không ngừng truyền tới, thật sự khiến cho người khác đỏ mặt, thật lâu sau đó, khi tất cả trở lên yên lặng, trên người đàn ông đầy mồ hôi mới rời khỏi thân thể của cô gái. “Húc, hôm nay anh mạnh...” Trữ San dựa vào lồng ngực Duệ Húc, ngón tay trượt nhẹ trên ngực hắn, hắn đúng là muốn cô ngừng mà không được, người đàn ông này ở trên giường thật khiến người khác bất ngờ, thật khiến cô có cảm giác sung sướng muốn chết, mỗi lần đều như vậy, cái này những người đàn ông khác vốn không thể cho cô. “Uhm,” Duệ Húc nhắm mắt lại, ôm cô gái vào lòng, nhưng cảm giác vẫn không đúng, dường như thân thể cô không đủ nhỏ nhắn, tay hắn dời đến hông cô, một chút thịt thừa cũng không có, thân thể tốt như vậy, hắn còn gì mà không hài lòng, hắn đưa tay âu yếm cô, hắn chỉ cần biết hắn yêu cô là được rồi. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã tối, thân thể cảm thấy thỏa mãn, còn trái tim hắn... Dường như càng thêm trống rỗng. “Trữ San,” Duệ Húc cúi đầu, nhìn thấy cô gái bị dục vọng làm điên đảo càng

xinh đẹp hơn, đưa tay đặt lên gương mặt xinh đẹp đó, trán hần càng nhăn chặt hơn, “Ngày mai hần sẽ trở lại, không thể coi hần là kẻ ngốc, so với tưởng tượng của em hần thông minh hơn rất nhiều.” Hần cũng không nói rõ, một cô gái thông minh như Trữ San nhất định sẽ hiểu rõ ý tứ của hần, cô nên đưa ra một sự lựa chọn, Duệ Húc không có khả năng đi làm người tình của một phụ nữ đã có chồng, cô cũng không thể ở bên cạnh hai người đàn ông cùng một lúc, dù sao hần cũng là người kiêu ngạo, dù là yêu cũng chưa đến mức không buông tay được, hần vẫn sẽ buông tay. “Húc... Em...” Trong lòng Trữ San rối loạn, không biết phải trả lời như thế nào, sự phức tạp che kín ánh mắt cô, thật không biết phải đưa ra đáp án thế nào với câu hỏi của hần, quả thật, đây là chướng ngại lớn nhất giữa họ, nếu không đi qua một bước này, bọn họ ai cũng không thể yên ổn. “Húc, nếu em ly hôn, anh có thể kết hôn với em không.. Dù sao, bên cạnh anh vẫn có Tô Lạc..” Trữ San cúi đầu, che dấu suy nghĩ của mình trong đáy mắt, kì thực, cô đã nghĩ tới, hai người đàn ông cô đều muốn... Nhưng cô không biết cô có thể làm thế được không. Nếu cô buông tha cho Ôn Vũ Nhiên, như vậy cô cần chiếm được toàn bộ những gì là của Duệ Húc bởi vì cô đã cho hần ào ào bộ những gì là của cô. Ngón tay Duệ Húc đặt trên tóc cô khẽ cứng lại, trong giọng nói có chút gì đó do dự, “Em không cần nghĩ tới cô ta, cô ta chỉ là quân cờ của anh,” Một câu nói vô tình lại khiến tim hần nhói đau. “Một quân cờ, không hơn không kém,” “Em biết rồi,” Trữ San nở nụ cười dịu dàng, chỉ động hôn lên môi hần, Duệ Húc không ngăn lại, từ bị động chuyển thành chủ động, hần đưa lưỡi quấn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô, lúc này chỉ là một nụ hôn thuần khiết, giống như hai người đang muốn chứng minh cái gì đó. Thân thể hai người lại quấn lấy nhau, không từ bỏ một phút giây. Từng cơn gió bên ngoài nhẹ thổi vào cũng không có cách nào làm bớt không khí nóng bỏng bên trong. Vẫn là cơn gió đó, thổi qua một căn nhà thật lớn, nhưng chỉ khiến ọi thứ thêm lạnh lẽo buồn tẻ, Tô Lạc ngồi trước bàn ăn, trước mặt cô là một bát cơm, còn có chút cải thìa, trong tủ lạnh chỉ còn một chút rau cũng sắp úa vàng, có lẽ ngày mai cô phải đi mua chút đồ ăn, trước kia đều có người đi mua, hiện tại trái tim hần đã không còn ở đây. Người không ở đây, tủ lạnh cũng trống rỗng... Dù sao cũng chỉ có mình cô ăn, nhiều hay ít không thành vấn đề, cô có thể nhịn đói nhưng đứa bé đáng thương, không thể bị đói được. Cô dùng sức nuốt xuống một ít cơm, tự tay mình nấu, không hề khó ăn, nhưng cô lại chẳng muốn ăn gì cả Ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường, lại một đêm, cô không cần đoán cũng biết hần đi nơi nào. Hần đi gặp cô ấy, thậm chí một đêm tốt đẹp đang chờ đón hai người họ, còn cô chỉ có một mình. Cô ăn xong cơm, rửa bát, rồi mới đi về phía phòng mình, đi lên tầng, cô dừng bước lại, nhìn về phía phòng Duệ Húc rồi bước tới, đêm thật im lặng, nơi này chỉ có âm thanh bước chân cô vọng lên thật rõ ràng. Cô không sợ nhưng cảm giác thật hiu quạnh đến nghẹt thở. Chỉ có bước chân cùng bóng dáng của mình làm bạn, Tô Tử Lạc... Thật cô đơn. Cô đẩy cánh cửa kia ra, bên trong mơ hồ có hơi thở của hần, cô đi vào, cầm lên một chiếc áo khoác của hần, chiếc áo bị bẩn, cô muốn mang đi giặt, vô tình lướt qua chiếc giường lớn, ánh mắt cô lại thêm đau xót. Cô bước từng bước nhỏ lại gần, dựa vào chiếc giường có hơi ấm của hần, thỉnh thoảng cọ mặt vào chiếc gối, thật sự có hơi thở của hần, cho dù người đàn ông vô tình như thế nào, thì cô vẫn yêu hần... Thực sự yêu hần. Chồng, hần có biết không? Cô tưởng cô yêu Vũ Nhiên rất nhiều, nhưng cô đã biết cô sai lầm rồi, có một loại tình yêu có khi đã không còn trái tim. Cô úp mặt vào chiếc gối của hần, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống, chảy dài lên chiếc gối rồi biến mất. Không biết đã qua bao lâu, khi cô mở mắt ra, dường như đã rất muộn, cô đã ngủ quên, cô có chút buồn tiếc rời khỏi, không thể, cô không thể rời đi, cô sợ, cô thực sự sợ, sợ chính mình sẽ sụp đổ, còn có đứa bé nữa.. Cô không thể...

186. Q.3 - Chương 14

Cô đứng dậy, cầm quần áo lên, hần không biết quần áo của hần chính là do cô dọn, chính tay cô giặt, bởi vì yêu cho nên cô không oán, bởi vì yêu, cho nên hiện tại cô cực kì đau khổ. Cầm quần áo lên, chiếc áo màu trắng lộ rõ vết son đỏ tươi, tim cô như bị bóp mạnh, không biết đây là lần thứ mấy, cũng không biết có phải do cô ấy cố ý lưu lại hay không. Cô ôm đóng quần áo vào lòng, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại, đã gần ba giờ chiều. Mỗi ngày đều ở nhà, cô cũng quên thời gian đã trôi qua như thế nào. Cô ngồi xổm xuống, cho quần áo vào trong chậu, lấy bột giặt, vì đây là những quần áo hàng hiệu nên chỉ có thật giặt bằng tay, cô từng chút từng chút giặt sạch vết son môi trên áo hần, mỗi lần ngón tay chạm phải, cảm giác đau đớn không ngừng dâng lên. Sau khi giặt xong tất cả đã một giờ đồng hồ trôi qua, cô chống hông đứng

lên, cả người hơi choáng, trước mắt có chút mờ ảo, một lúc sau mới có thể ổn định lại. “Con à, con có khỏe không?” Tay cô đặt trên bụng, đau đớn khi nghĩ về đứa bé, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nó vẫn rất cố gắng ở lại với cô, cho tới bây giờ nó đều không bỏ cô cho nên, cô nhất định phải bảo vệ tốt cho nó, cô là người duy nhất biết đến sự sống nhỏ nhoi của nó. Cô ôm quần áo đi ra, mùi bạc hà thơm ngát tỏa ra từ quần áo, không còn những mùi hương lạ, cũng không có mùi nước hoa của phụ nữ. Một lần nữa mở cửa ra, cô biết hôm nay hẳn chưa về, bởi vì cô chưa nghe thấy tiếng cửa. Mở cửa, cô tự cười mình, cô còn chờ mong cái gì chứ. Cầm quần áo đã khô treo vào trong tủ, tất cả đều một màu đen tuyền, không hề có những màu sắc khác, cô đem quần áo ngoài, quần áo trong gấp lại cẩn thận, rồi đặt gọn gàng vào tủ, cô đặt ở những nơi hẳn có thể dễ nhìn thấy nhất. Sau khi làm xong mọi việc, cô mới nhấc thân thể mệt mỏi ra ngoài. Đi tới căn phòng chứa toàn ảnh chụp Trữ San, cô đưa tay lên mặt, trên mặt vẫn cảm giác sự đau đớn, cả đời cô không thể quên, hẳn đánh cô, bởi vì cô giẫm lên một tấm hình. Cô vĩnh viễn kém một tấm hình. Trở về phòng mình, cô nằm trên giường nhỏ, bốn phía đều là hơi thở của cô, không hề có thứ gì khác. Khi cô mở mắt ra, nhìn bên ngoài, một chút ánh sáng cũng không còn, sẽ nhanh thôi, ánh sáng sẽ lại được thắp lên, ngày cứ thế trôi đi. Ngày mai cô sẽ như thế nào, cuộc sống như này, cô sẽ sống trong bao lâu. Khi ánh sáng dừng trên gương mặt cô, cô mở mắt ra, ánh mắt mờ lung, ngồi dậy, ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, cho tới khi ánh sáng ngày một rõ nét, cô nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra, cô nở một nụ cười, tái nhợt, lại có chút không biết phải làm sao xen lẫn đau xót, nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười với chính mình. Đi ra ngoài, bên ngoài vẫn không có đôi giày của hẳn, hẳn chưa về nhà. Nhà? Không đúng, nơi này không còn là nhà. Có phải vì nơi này có cô cho nên mới không được coi là nhà. Cô đi vào trong bếp, mở tủ lạnh, trong tủ lạnh thực sự không còn cái gì, cho nên hôm nay cô nhất định phải đi ra ngoài, lấy ví teiefn, cô mở ví nhìn, cười khổ, may mắn, đủ tiền mua thức ăn, thẻ hẳn đưa cô vẫn giữ nguyên, cô không muốn dùng cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng, tình cảm của cô không phải dùng tiền để mua. Cô cố chấp nghĩ cho dù cô đang gặp phải rất nhiều khó khăn. Ai có thể tưởng tượng đường đường là phu nhân tổng tài tập đoàn Húc Nhật, vậy mà ngay cả tiền mua đồ ăn cũng không đủ. Cô mở cửa, đi ra ngoài, gió cuối mùa thu hao hút lành lạnh, thổi qua thân thể gầy yếu của cô, cô kéo quần áo trên người, bây giờ đã lạnh như vậy không biết mùa đông còn lạnh tới mức nào. Đi vào siêu thị, cô cố gắng che đi gương mặt mình, cũng bởi vì liên quan tới bài báo khiến cô phải luôn cúi đầu, cũng chọn chỗ ít người nhất đi tới, một mặt cô sợ bị nhận ra, cô sợ sẽ khó mà sống qua ngày, một mặt vì thân thể cô cần phải được bảo vệ thật tốt. Cô lấy một ít rau xanh đặt vào trong giỏ, sau đó lấy một ít gia vị, mỗi thứ lấy một ít, đủ cho cô ăn, cũng không lãng phí. Cô cũng không có nhiều tiền để lãng phí. Lúc này, trên sân bay, Ôn Vũ Nhiên nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, trán nhăn chặt lại, hẳn thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, người hẳn đang chờ vẫn chưa xuất hiện. Hẳn dựa vào một bên, duỗi thẳng người, mấy giờ ngồi trên máy bay, nét mặt lộ rõ mệt mỏi lại không hề ảnh hưởng tới khí chất của hẳn, ánh mắt sau cặp mắt kính cực kì linh hoạt, thông minh lạnh lợi, nhưng dưới ánh mắt của người khác vẫn có sự dịu dàng ôn hòa. “Vũ Nhiên”... Hẳn ngẩng đầu lên bởi vì hẳn nghe thấy tiếng của một người phụ nữ, môi của hẳn khẽ nhếch lên, mang theo chút mỉa mai, cô thật sự là người phụ nữ tốt nhất hẳn từng gặp qua. “Vũ Nhiên, cuối cùng anh đã về,” một thân hình xinh đẹp nóng bỏng chạy tới bên cạnh hẳn, hẳn cảm thấy cả người có chút căng thẳng, hai cánh tay trắng nõn đã ôm lấy hông hẳn, hẳn buông tay mình ra, chậm rãi đặt lên bả vai của cô, sau đó cúi đầu, đằng sau cặp kính kia có gì đó lóe lên. “Nhớ anh sao? Vợ...” Hẳn hôn nhẹ đôi môi của Trữ San, vừa lòng nghe được tiếng thở dốc của cô, “Nhớ... Tất nhiên là nhớ rồi.” Trữ San ôm chặt eo Vũ Nhiên, gương mặt gắt gao dính vào lồng ngực hẳn, không thể không nói, sự dịu dàng của Vũ Nhiên khác hẳn với Duệ Húc, Duệ Húc có thể làm cho tất cả mọi phụ nữ phải điên cuồng, nhưng Vũ Nhiên lại rất ôn hòa, khiến phụ nữ như một con ong bị thu hút bởi mật ngọt. “Anh cũng nhớ em, vợ à.” Ôn Vũ Nhiên hôn lên trán Trữ San, lời nói mang theo chút yêu thương, chỉ là ánh mắt hẳn lại cực kì lạnh và lãnh đạm, hẳn ôm chặt Trữ San vào lòng, nhắm mắt, trên mặt hẳn hiện lên gì đó... Sự âm u lạnh lẽo khác thường. Duệ Húc có thể làm được, vậy Ôn Vũ Nhiên hẳn cũng có thể làm được, hẳn sẽ phải độc ác tàn nhẫn hơn.

187. Q.3 - Chương 15

Duệ Húc có thể làm được, vậy Ôn Vũ Nhiên hẳn cũng có thể làm được, hẳn sẽ phải độc ác tàn nhẫn hơn. Tô Lạc đi mua một ít rau, thịt, thật may mắn, không biết có phải do gần đây, cô gầy đi nhiều hay không nên không ai nhận ra cô là tên trộm đi trộm tác phẩm của người khác. Cầm túi thức ăn, cô bước đi từ từ, không có nhiều ánh nắng mặt trời chỉ có gió lạnh không ngừng thổi qua. Nhiều người phụ nữ đi qua trên đường, họ ăn mặc thật đẹp, còn cô vẫn như thế, vẫn đơn giản như trước đây, giữa đám đông khó mà nhận ra cô, có lẽ hiện tại cô nên cảm thấy mình thật may mắn vì mình cũng bình thường như bao người khác, cô là Tô Tử Lạc chứ không phải Tề Trữ San. Khi đi ngang qua một chiếc xe hơi, cô thoáng dừng bước chân, trong mơ hồ, cô cảm thấy mình nhìn thấy hai người, một nam một nữ, bọn họ đang hôn rất cuồng nhiệt, giống như không muốn buông tay vậy, cô cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó rời đi, nhưng một lần nữa cô nhìn lên, lại sững sờ, cái kia không phải... Ôn Vũ Nhiên và Tề Trữ San sao? Cô cảm thấy có chút căng thẳng, quay đầu lại nhìn, cô xác định bọn họ không hề nhìn thấy cô, bộ dạng cô bây giờ rất quê mùa, cho dù đứng trước mặt họ, có khi họ cũng không nhận ra. Cô vội bước nhanh hơn, nghĩ cần phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, không biết đã đi được bao xa, tay cô đặt trên lồng ngực, dùng sức hít thở, ngón tay nắm chặt mảnh áo trước ngực, ánh mắt mờ lung. Cô không rõ, không phải Trữ San ở cùng một chỗ với Duệ Húc sao? Vì sao lại cùng Vũ Nhiên... Tim cô có chút đau, không phải vì Ôn Vũ Nhiên, dường như thứ tình cảm đó chỉ còn là quá khứ, khi tất cả ulla về, lại phát hiện, hóa ra cũng chỉ có chút tiếc nuối, cô và hẳn có duyên không có phận, cũng chỉ biết thờ dài quay đi. Cô quay đầu lại, sớm đã không thấy bóng dáng chiếc xe kia, trái tim cô vẫn có cảm giác đau đốn, cảm giác này lại không giành cho Ôn Vũ Nhiên mà giành cho Duệ Húc... Nếu hẳn biết người hẳn yêu đang ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, hơn nữa còn chính là chồng của cô ấy, hẳn có phải sẽ rất đau khổ, rất buồn không? Tất cả, cô không hề trách hẳn, cũng không oán hận hẳn, cô biết, hẳn cũng chỉ là một người đàn ông đau khổ vì tình yêu. Phải để cô gái mình yêu nhất bên cạnh người đàn ông khác, cưới một người mà chính mình không yêu, hẳn có đau không? Cô ngược mắt lên, ánh mắt chua xót ướt đầm nước, tựa người vào tường, gió lạnh không ngừng thổi qua người cô, còn có trái tim cô, cô nghĩ cô chính là cô gái ngu ngốc nhất. “Con à, con nói xem, có phải mẹ rất ngu ngốc không...” Tay cô đặt trên bụng, ngoài trừ nói chuyện với đứa bé trong bụng, cô thực sự không biết phải nói với ai nữa, thế giới này lớn như vậy lại không có một ai để Tô Lạc có thể thổ lộ, tâm sự. “Con à, nếu như chỉ có mẹ và con sống trong một ngôi nhà, con sẽ thích sao?” Cô lầm bầm nói xong, cảm thấy như có ảo giác, bụng cô lại cảm thấy rất đau. Cô không muốn rời đi, cho dù biết mình sẽ phải đau khổ rất nhiều, cô muốn ở lại, bởi vì cô muốn nhìn thấy hẳn, nếu rời khỏi, chân trời xa cách có thể cô và hẳn sẽ chẳng bao giờ được gặp lại nhau nữa. Cô nắm chặt túi đồ ăn, mặc cho gió thổi, trong gió về mặt cô u sầu không lối thoát, tuy tướng mạo cô rất bình thường nhưng về mặt kia trải qua bao bi thương, cũng khiến người khác có cảm giác thương tâm. Duệ Húc đẩy cửa ra, tay hẳn không ngừng bóp trán, quần áo nhả nhúm, sau khi ở ân ái với Trữ San, hẳn trở về, muốn đổi một bộ quần áo, nếu không phải cái bộ dạng này không thể ra gặp người ngoài hẳn cũng sẽ không quay về đây, hẳn cũng không phủ nhận, mỗi ngày hẳn đều quay về đây để xem cô sống chết ra sao. Trong phòng khách không có ai, căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, hẳn không phải đang tìm bụi mà là đang tìm người. Hẳn ném chiếc cặp lên ghế, cả người tỏa ra mùi nước hoa rất nồng, hẳn ngồi quần áo trên người, cảm thấy nặng nề, hẳn không thích mùi hương này, hẳn vô tình hay cố tình nhìn lướt qua căn phòng trên tầng, cô đang ngủ sao? Đi lên bậc thang, hẳn cố ý dẫm chân thật mạnh như muốn đánh thức người nào đó, nói cho cô biết, hẳn đã về. Chính là mặc kệ hẳn có phát ra tiếng động như nào, cửa phòng kia vẫn không hề mở ra, một chút động tĩnh cũng không có. Hàng lông mày hẳn nhíu chặt lại, phịch một tiếng, tiếng đóng cửa vang lên thật lớn, cả căn phòng như rung lên. Vẫn không có một chút âm thanh nào đáp trả hẳn, một chút cũng không có. Như vậy vẫn có thể ngủ sao? Hẳn mím môi, không hề phát hiện ra sắc mặt mình đã tái đi. Hẳn vội mở tủ quần áo ra, bên trong ọp ọt bộ đồ tắm được gấp gọn, rất sạch sẽ, ngoài ra còn có quần áo, cà vạt, tất cả đều được sắp xếp ngăn nắp, hẳn cảm thấy hài lòng, người giúp việc hẳn thuê làm rất tốt, có lẽ hẳn lên tăng lương hoặc yêu cầu làm thêm thời gian. Thay một bộ quần áo, hẳn nhìn xung quanh một lượt, cảm thấy tốt hơn rất nhiều, mới phát hiện, bên ngoài vẫn không hề có tiếng động nào vang lên, việc cách âm trong nhà đều không được tốt lắm, bên ngoài có tiếng động gì, bên trong đều nghe rất rõ, hẳn nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã chín giờ, người phụ nữ kia không phải định ngủ tới chiều mới dậy chứ, hẳn có chút hờn giận, thực sự không thích thái độ của cô như vậy. Hẳn – chồng cô đã trở về, người làm vợ như cô ngay cả mặt cũng không muốn gặp sao, hẳn thừa nhận, hẳn có chút độc tài, cũng có chút ngang ngạnh, hẳn không muốn gặp liền tìm cách để không cần gặp, mà hẳn muốn gặp cũng nhất định phải gặp được, sẽ không nghĩ xem người khác muốn hay không. Làm theo ý mình đã trở thành

thói quen của hắn. Hắn dùng lực mở cửa ra, đi ra ngoài, vẻ mặt lạnh lùng, nặng nề muốn chết. Đi tới trước cửa phòng Tô Lạc, hắn đưa tay gõ cửa, “Tô Tử Lạc, tôi có việc muốn nói,” Giọng nói hắn vẫn lạnh lẽo như ngày thường, không có một chút ấm áp, sự ấm áp của hắn lúc này đã giành hết cho Trữ San. “Mở cửa, Tô Tử Lạc,” hắn dùng sức gõ cửa mạnh hơn, nhưng bên trong không hề có tiếng động nào vang lên

188. Q.3 - Chương 16

“Tô Tử Lạc,” giọng nói lạnh lùng mang theo sự cảnh cáo, vẫn không có một tiếng động đáp lại hắn. Hắn đặt tay lên nắm cửa, dùng sức vặn, đồng thời hàng lông mày nhíu chặt lại. “Tô Tử Lạc...” Cửa mở ra... Hắn đưa mắt nhìn vào trong, căn phòng trống trơn, có chút đồ đạc, mọi thứ đều rất sạch sẽ thoảng dăng, trên bàn có một quyển vở và một cái bút. Lại không hề thấy người. Cả người Duệ Húc có chút cứng lại, trong một giây lát tim như ngừng đập, đúng ta là không có lí do để sợ hãi nhưng hắn thực sự đang sợ cô biến mất. “Tô Tử Lạc, cô gái chết tiết này, nếu cô dám chơi trò mất tích với tôi, tôi sẽ cắt đứt chân cô,” hắn vội vàng xoay người, không để ý cả vật vẫn xieu vẹo trên cổ, cầm lên chìa khóa xe vội vàng đi ra ngoài, thậm chí, vô tình hắn cảm thấy được tay mình đang lạnh dần đi. Hắn không nghĩ nguyên nhân vì sao mình lại như thế, hắn chỉ biết, hắn không thể để cô rời đi, tối thiểu là hiện tại, cô không thể rời đi, cho tới khi chuyện giữa hắn và Trữ San hoàn toàn ổn định, hắn không cần một quân cờ như cô nữa, hắn không hề ý thức được, hiện tại hắn, đã quá để ý tới quân cờ này. Hắn dùng lực nắm chặt chìa khóa, ngay cả chiếc cặp đựng tài liệu cũng không thêm cầm liền mở cửa, khi cánh cửa được mở ra, bên ngoài cửa cũng xuất hiện một thân ảnh bé nhỏ, làm động tác của hắn dừng lại ngay tại đó. Tay Tô Lạc vẫn đang trong tư thế chuẩn bị mở cửa, trên tay còn túi đồ ăn, cô khẽ chớp mắt, ngẩng đầu, dường như còn bất ngờ hơn Duệ Húc. Tay cô từ từ buông xuống, ngón tay nắm chặt túi đồ ăn, cúi xuống, đi qua Duệ Húc. Mỗi bước đi vào, trái tim của cô lại chìm xuống, nặng nề. Có lẽ, hắn cũng không muốn gặp cô, có lẽ sự lo lắng đó giành ột người con gái khác. Có lẽ, cô ở đây chính là căn con đường của hắn. Nhưng vừa đi được vài bước, cánh tay mảnh khảnh của cô bị người dùng sức kéo lại, dùng lực thật mạnh, khiến cô đau suýt kêu thành tiếng. Ngẩng đầu, ánh mắt màu trà u ám, cô nhìn thấy chính mình ở trong mắt hắn, cô thật gầy. “Cô đi đâu?” Giọng nói không chút cảm xúc, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, lúc này, cảm giác mà Duệ Húc để cô cảm nhận được chỉ có lạnh lẽo cứng rắn như tảng đá, không một chút dịu dàng... “Tôi đi mua thức ăn,” cô muốn cười với hắn, lại phát hiện nụ cười này chỉ có thể nghẹn lại, không thể nào thoát ra. “Cô đi mua thức ăn?” Hắn hỏi lại một câu, quên mất tay hắn vẫn dùng sức kéo cánh tay cô, lực lại tăng thêm một chút. Tô Lạc cắn nhẹ môi dưới, chịu sự đau đớn hắn giành cho cô, giống như trái tim cô, đều là do hắn khiến cô phải đau đớn. “Vì sao cô phải đi mua?” Ánh mắt hắn nhìn thẳng túi đồ ăn cô đang cầm trên tay, bên trong đều là thức ăn, vì sao cô không nói cho hắn, cô không biết, vừa rồi hắn... Vừa rồi hắn... Hắn hít một hơi thật sâu, cự tuyệt suy nghĩ vừa rồi của chính mình, hắn không hề quan tâm tới cô, hắn chỉ lo nếu mất quân cờ sẽ có chuyện thôi. “Sau nà, chuyện mau thức ăn, tôi sẽ tìm người làm. Cô đi ra ngoài định làm tôi mất mặt sao?” Hơi thở hắn dường như lạnh hơn vài phần, hắn đưa mặt gần trước mắt cô, nhìn chằm chằm cô đang cắn môi dưới, đột nhiên buông tay cô ra, khi buông ra rồi mới phát hiện, cánh tay mảnh khảnh của cô có khi nào bị hắn nắm gãy rồi không. Cô ngu ngốc sao? Đau không biết nói. “Tôi biết rồi,” Tô Lạc cúi đầu, cười khổ một chút, ngay cả một chút tự do cũng không có sao? Hắn đưa tay dùng sức nắm lấy cằm cô, bắt cô phải nhìn hắn, vẫn không có chịu nhẹ nhàng nào, hắn đang dùng sự thô lỗ của mình để chứng minh cái gì đây, đè nén cái gì đây. Tô Lạc thấy được ngọn lửa đang bùng lên trong mắt hắn, không phải nóng mà là lạnh. “Nhớ, trò chơi của chúng ta vừa mới bắt đầu, khi Trữ San còn chưa được an toàn, cô vẫn là quân cờ của tôi, nếu cô dám chơi trò mất tích với tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua, tất cả những chỗ cô tới, tôi nhất định sẽ tìm ra và phá nát nó.” Hắn gần từng tiếng lãnh khốc nói, gương mặt tuần mĩ chỉ còn lại tàn nhẫn cùng lãnh khốc. “Anh yên tâm đi, tôi sẽ không đi,” Vẻ mặt cô có chút hốt hoảng, tim cô như bị con dao nhọn cửa vào, không cần phải nói hai chữ quân cờ kìa có được không, hắn thức sự quá tàn nhẫn, hắn không biết, hai chữ kia, giống như dao găm vạy vạch từng vạch vào trái tim cô, thật sự, so với tất cả cô đều biết thân biết phận của mình, hắn không cần phải như thế, không cần phải như thế. Vẻ mặt cô ảm đạm, Duệ Húc từ ánh mắt cô nhìn thấy sự thống khổ khắc cốt ghi tâm. Trong giây lát, hắn buông lỏng tay. Dường như không thể đối mặt với cô như vậy, hắn không muốn thừa nhận, vừa mới đây thôi, tim

của hắn có cảm giác đau đớn chưa từng có, không phải đau tới tan nát cũng đủ khiến hắn cảm thấy khó thở. Hắn xoay người, cầm chiếc cặp tài liệu đi qua người Tô Lạc, không hề liếc nhìn cô một cái, giống như cô là người xa lạ, có lẽ hắn thật cho rằng, cô chỉ là một quân cờ của hắn... Tô Tử Lạc im lặng đứng nguyên tại chỗ, cô vẫn luôn cúi đầu, cho tới khi cô không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, mới xoay người lại, gương mặt tái nhợt đậm nước mắt, vô cùng thê lương. Gió cuối thu ngày một lạnh hơn. Sắc mặt Duệ Húc không tốt đi vào tập đoàn Húc Nhất, trên gương mặt kia viết rất rõ, chớ lại gần, khiến tất cả mọi người đều tránh xa, bộ dạng này của hắn, tin rằng hôm nay tâm tình hắn thực sự là không tốt rồi. “Mấy người nói xem, hôm nay tổng tài bị làm sao vậy?” Khi Duệ Húc bước vào thang máy chuyên dụng đi lên tầng bốn năm, có vài nhân viên bắt đầu bàn tán. “Cô không phát hiện sao? Nghe nói chồng cô Tề đã trở lại, cho nên, vài ngày tới cô Tề sẽ không đi làm.” một cô gái nghe thấy liền cẩn thận nói, những tin bất quá từ trước tới nay không hề rời khỏi bọn họ nhất là những tin về một vị tổng tài anh tuấn trẻ tuổi này. “Rõ ràng cô Tề xứng đôi nhất với tổng tài, tiếc rằng...” Có người thở dài nói. “Dù thế nào đi nữa họ vẫn có thể ly hôn sau đó lại kết hôn, cô xem họ xứng đôi thế cơ mà...” “Khụ...” Có người còn muốn nói tiếp lại bị một tiếng ho làm cho giật mình. Khi họ nhìn thấy người bước tới trước mặt họ, tất cả hơi hoảng cúi đầu, “Phó tổng...” giọng nói có chút chột dạ, dù sao cũng là lãnh đạo trực tiếp, cho dù có thế nào vẫn là sếp. Bọn họ cảm thấy sợ hãi. “Tôi không hi vọng một lần nữa nghe được những chuyện như vậy, đây là công ty không phải cái chợ,” Vệ Thần nhìn chằm chằm những nhân viên này, có chút tức giận. Ly hôn rồi lại kết hôn, họ đang biết kịch bản sao?

189. Q.3 - Chương 17

Hắn xoay người, không quan tâm vẻ mặt của mấy người kia đang như thế nào, hắn nhìn thang máy đã dừng lại ở tầng bốn năm, hàng lông mày nhíu chặt. Húc, sống yên ổn không tốt sao? Một người vợ thích hợp như thế còn chưa đủ sao? Vì sao những thứ đơn giản ngay trước mặt lại không cần, toàn tìm kiếm những thứ xa xôi. Vệ Thần có chút tức giận thở dài. Duệ Húc giam mình trong văn phòng, cả văn phòng mang theo hơi thở âm u, áp lực, ngay đến thư kí của hắn cũng không dám tới gần, nơi này áp suất ngày một giảm làm người khác cảm thấy khó thở. Quản lý nghiệp vụ không ngừng lau mồ hôi trên trán, rõ ràng đang cuối mùa thu, vậy mà trên đầu hắn không ngừng chảy mồ hôi, Duệ Húc vẫn lạnh lùng nhìn tập tài liệu hắn đưa lên, áp lực ngày một lớn. “Tổng tài... Nếu không có vấn đề gì, tôi có thể... Đi được không?” Hắn cẩn thận nói, hắn đã đứng ở đây rất lâu rồi, chân cũng cảm thấy tê rần, ngày hôm nay tổng tài có chút khác, thật đáng sợ, loại áp lực này giống như một bàn tay lớn đang ghim ở cổ hắn, thật khó chịu. Duệ Húc vẫn chăm chú nhìn tài liệu, một lúc sau mới đặt xuống bàn, tay khẽ phất ý bảo hắn đi ra. Quản lý nghiệp vụ vội vàng đi ra ngoài, giống như đang lẩn trốn, bảo toàn tính mạng vậy. Đóng cửa lại, hắn không ngừng vỗ lồng ngực, thật may mắn đã thoát nạn... Thư kí nhìn hắn có chút đồng tình. Thở dài một hơi. Họ chỉ biết hi vọng, ngày mai tổng tài sẽ không như hôm nay, nếu không, cuộc sống của họ không biết sẽ phải trải qua như thế nào đây. Một lúc sau, Duệ Húc gấp quyển tài liệu lại, ánh mắt màu trà âm u, đã nửa ngày rồi, hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, trong lòng hắn bẽ bộn, hắn chỉ biết, bây giờ cái gì hắn cũng không muốn. Nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, ánh mắt sâu thẳm thăm trầm, không có chút rối loạn, lo nghĩ, đây mới chính là con người Duệ Húc, một người không có chút nhược điểm cũng tình cảm. Hắn cầm điện thoại lên, ngón tay bấm nhẹ, gọi tới một dãy số, hắn tựa lưng vào thành ghế. Tiếng tút tút không ngừng truyền tới, đầu bên kia không có ai nhắc máy, lúc sau, hắn buông điện thoại xuống, trán khẽ nhăn lại. “Điện thoại của em kêu?” Trong quán cà phê yên tĩnh, Vũ Nhiên tốt bụng nhắc nhở người ngồi đối diện hắn Tề Trữ San, sau đó cầm cốc cà phê lên, bờ môi lướt qua, uống một ngụm nhỏ, trong mắt hắn như ẩn như hiện sự mờ mịt, khiến cho người khác không thể biết hắn đang suy nghĩ gì. “Không có việc gì, chắc là gọi nhầm số,” Trữ San lấy điện thoại đi động ra, rất nhanh liền cắt đi, trái tim cô lúc này có chút không yên, dưới ghế cứ như có kiến lửa khiến cô đứng ngồi không yên, bây giờ cô thực sự khó chịu. “Nếu em có việc, vậy đi trước đi,” Vũ Nhiên đặt chiếc cốc trong tay xuống, đưa tay lướt qua mái tóc xoăn của cô, động tác dịu dàng như gió, khiến Trữ San như bị điện giật, có lẽ cô đúng là một người đa tình, cô không cự tuyệt nổi tình yêu của Duệ Húc cũng không thể từ chối sự dịu dàng tuyệt vời của Vũ Nhiên. “Không có việc gì,” Cô cười có chút mất tự nhiên, kéo tay Vũ Nhiên áp vào mặt mình, híp hai mắt lại, đây là điều cô muốn, cô thực sự thỏa mãn.

Vũ Nhiên đưa tay kia cầm chiếc cốc lên, nhìn ra phía ngoài, trong mắt hiện lên gì đó? Cũng là không ai hay biết. Duệ Húc đang xử lý tài liệu, một tay đánh máy tính, một tay dở tập tài liệu trước mặt... Chuông báo có thư điện tử gửi đến, hần nhú mày, rất ít người gửi thư điện tử cho hần. Hần ấn nút. Một giây sau, sắc mặt hần tối lại. Đó là một tấm hình, chụp một đôi nam nữ tình cảm sâu đậm, cô gái kéo bàn tay người đàn ông áp lên má mình, vẻ mặt thật hưởng thụ. Phụt một tiếng, Duệ Húc liền tắt máy tính đi, cả người chìm vào trong ghế. Hần nhếch môi cười, một nụ cười thật cô đơn lạnh lẽo, nhưng hần không biết trên đời này cũng có một người cô đơn lạnh lẽo giống như hần. Duệ Húc về tới nhà, hần đứng bên ngoài thật lâu mới đẩy cửa đi vào, trên bàn có một chiếc bát nhỏ, hần cứ đứng đó nhìn, bụng hần kêu lên một tiếng, cả ngày hôm nay hần hình như chưa ăn gì. Mơ hồ nghe được âm thanh phát ra từ phòng bếp, hần biết là cô, hần xoay người, đi về phía cầu thang. Tô Lạc đi ra vừa lúc thấy cánh cửa phòng hần đóng lại, hai tay buông xuống, có chút cứng nhắc, nước mắt trào ra, ngay cả một cái nhìn một lời nói hần cũng không muốn. Cô ngồi xuống, cầm đĩa lên ăn, một bát mì nóng, bữa ăn tối đơn giản của cô, thức ăn cô mua không nhiều lắm, không biết có thối bao nhiêu lâu, hần đã nói qua, sẽ có người đi mua thức ăn, nhưng cô sợ hần quên, trong lòng hần không còn Tô Tử Lạc, còn cô lại không dám hi vọng nhiều, hần sẽ nhớ, sẽ nhớ ở đây còn một Tô Tử Lạc cần phải tồn tại sao. Cô ăn một miếng, lại nhìn nhìn, không biết bao giờ mới ăn hết cái bát mì này đây. Sau khi ăn xong bát mì, cô đặt tay lên bụng, mỉm cười, gương mặt vẫn như cũ không thể che đi được sự cay đắng. Cô đi lên tầng, cố gắng bước thật nhẹ, khi cô bước gần hết cầu thang lại nghe thấy tiếng rên rỉ như có như không truyền tới, cảm giác đau lòng ập tới. Cô đứng ở đó, không biết phải làm sao, đi lên cũng không được, đi xuống cũng không xong. Cô ngơ ngác nhìn căn phòng kia, cô biết, tiếng rên rỉ là từ phòng kia truyền tới. Cô xoay người, đi về phía phòng mình vì cô biết, hần không muốn gặp cô. Nhưng âm thanh như vậy không ngừng truyền tới... Thống khổ, áp lực... Cũng khiến cô đau lòng. Cô dừng lại, xoay người đi về phía phòng hần, đứng ngoài cửa, tiếng rên rỉ ngày một rõ ràng. Cô đẩy cửa ra, bên trong phòng mờ tối, rèm cửa kéo che kín ánh sáng. Người đàn ông nằm trên giường không ngừng co người lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, lông mày hần nhú chặt lại, dường như rất đau đớn. Nhưng dù thế nào, hần cũng cố gắng để không phát ra tiếng kêu lớn, cố gắng nhẫn nại đau đớn, hần thực sự rất cố chấp. “Chồng...” Tô Lạc vội vàng đi và, thậm chí quên mất việc gọi hần là chồng, từ lâu hần đã không cho cô gọi như vậy. “Anh làm sao vậy?” Tay cô đặt lên trán hần, phát hiện, cả người hần lạnh toát, quần áo ướt đầm mồ hôi.

190. Q.3 - Chương 18

“Chồng... Nói cho em biết, anh làm sao vậy, rốt cuộc anh bị làm sao vậy...” Cô không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Duệ Húc, càng lau lại càng nhiều, trái tim cô đau nhói, ánh mắt lo lắng, hốc mắt nóng lên, nước mắt chảy xuống cằm, rơi trên gương mặt lúc trắng lúc xanh của hần. Một âm thanh nứt vỡ vang lên... Âm thanh không lớn lại khiến Duệ Húc tỉnh táo hơn nhiều. “Đừng khóc...” Hần cố gắng bật ra tiếng nói, cố hắng chịu sự đau đớn tra tấn trong cơ thể. Duệ Húc dùng sức vươn tay mình, trong mơ màng thấy được đôi mắt đầm nước, tim hần nhói đau, đau đến mức khó thở... Tô Lạc nắm chặt tay hần, “Chồng...” Môi cô khẽ run lên, không biết đã bao nhiêu lâu, hần không chạm vào cô, lúc này hần không còn sự lạnh lùng của những ngày qua, không còn khoảng cách với cô, giống như trước đây, hần luôn đối tốt với cô, đưa tay xoa nhẹ má cô, xoa đầu cô gọi cô là vợ... Giống như một giấc mộng, cô có thể cười mà khóc, khóc mà cười. “Đừng khóc, Trữ San...” Bờ môi hần khẽ hé, tiếng nói không rõ ràng cũng khiến bàn tay Tô Lạc đang nắm lấy buông lỏng, một giây phút cô vẫn quyết định nắm chặt tay hần. “Vâng,” Cô khẽ gật đầu, nước mắt càng rơi nhiều thêm. “Trữ San, ở lại đây...” Giọng nói đứt quãng truyền tới. Tô Lạc không ngừng gật đầu, đáp lại lời hần nói, nhưng tim cô gần như đã chết lặng. “Vâng...” Duệ Húc khẽ hừ một tiếng, thân thể khẽ run lên, cả người như co rút. “Anh bị sao vậy...” Buông tay hần ra, Tô Lạc vội vàng cúi đầu nhìn hần, phát hiện tay hần đặt trên dạ dày, mồ hôi không ngừng chảy ra. Quần áo hần đã ướt đầm mồ hôi. “Đau... Anh đau ở đây sao...” Tô Lạc đặt tay lên tay hần, cảm giác ngón tay của hần đang dùng sức gồng lên, người đàn ông này thật cố chấp, đã như thế này cũng không nói một tiếng đau. “Em đưa anh đi bác sĩ, anh sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì,” Tô Lạc lại gần hần nói, mồ hôi hần dính vào người cô, cô ôm chặt lấy người đàn ông đã làm tổn thương mình sâu sắc, cô không muốn hần xảy ra chuyện, hần có thể tổn thương Tô Tử Lạc, nhưng cô không muốn nhìn hần hấp hối như vậy... Cô lấy điện thoại di động của

hắn, người thứ nhất cô gọi là Trữ San, cô bấm máy... Rất nhanh có người nghe máy. Cô còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy một giọng nữ truyền tới, đó là giọng nói của Trữ San. “Húc, xin lỗi, em đang có chút việc bận, tí nữa em sẽ gọi lại cho anh...” Sau đó liền trực tiếp tắt máy. Bờ môi Tô Lạc run rẩy, ánh mắt sững sờ giống như một chú thỏ, lo lắng sợ hãi. Cô chưa từ bỏ ý định, gọi thêm lần nữa, đầu dây bên kia không ai bắt máy. Cô buông điện thoại trong tay xuống, sau đó cúi nhìn người đàn ông đang thống khổ vì đau. Không sao, cô đưa hắn đi... Cô vội vàng đứng lên, thay quần áo cho hắn. Dùng sức nâng hắn dậy, hiện tại hắn cần tới bệnh viện, nhưng cô lại không thể nhờ người khác, cũng chỉ có mình cô, ngoài cô ra, cô không biết phải nhờ ai để giúp hắn... (Chị này lo lắng quá nên quên anh Vệ Thần à ???) Cô nâng thân thể cao lớn của hắn lên, để toàn bộ người hắn dựa vào người cô, cô nghiêng đầu, nhìn thấy mái tóc ướt đầm mồ hôi của hắn, giúp đỡ hắn đi từng bước về phía trước, một bước thôi cũng bao nhiêu khó khăn. Cô cắn môi mình, kiên cường bước nhỏ từng bước, đi ra khỏi nhà họ Lê, đi trên đường, chỉ có vài người qua lại, thậm chí một chiếc xe cũng không có, cô không biết mình lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy, cô chỉ biết, cô phải cứu hắn, cô không thể để hắn xảy ra chuyện, nếu không, cô cũng không biết mình phải sống tiếp như thế nào. Tay Duệ Húc đặt trên vai cô dùng sức nắm chặt, cố gắng mở to mắt, không nhìn rõ xung quanh, hắn chỉ có thể cảm nhận, có ánh sáng lập lờ xung quanh hắn, chưa tới mức chỉ có bóng đêm bao phủ hắn. Cả người hắn đột nhiên mềm nhũn, có lẽ hắn đã cố gắng chống đỡ tới cực điểm rồi. “Lê Duệ Húc...” Tô Lạc cảm thấy sức lực trên vai ngày một lớn, sức nặng của hắn toàn bộ đặt trên người cô... Dưới ánh đèn đường, ánh mắt hắn nhắm chặt, chỉ có tiếng hít thở mỏng manh, không ngừng truyền tới, hơi thở càng ngày càng yếu. Tô Lạc nhắm mắt lại, cô đặt tay lên bụng, nhẹ nhàng vỗ về. “Con à. Mẹ xin lỗi...” Cô lau nước mắt, cố gắng nhin xuống tiếng nức nở vang lên. Cô kéo cánh tay Duệ Húc đặt lên vai, sau đó dùng lực đẩy hắn ra sau lưng, người cô nhỏ bé, hắn lại cao lớn, cô cố gắng cõng hắn. Cô nhìn về phía trước, đôi mắt kia mở to cố gắng kìm nén nước mắt. Xin lỗi... Xin lỗi... Vì đứa bé mà cô còn chưa kịp sinh ra. Từng bước từng bước đi lên, người đàn ông này thật nặng, cô cố gắng hít thở, bụng của cô bắt đầu có cơn đau, cô dùng sức cắn môi, chỉ có như vậy, cô mới có thể chịu đựng được. Quần áo của cô và hắn giống như bị dầm mưa vậy, toàn bộ đều ướt đầm. Bệnh viện không xa, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi cũng khiến cô có cảm giác sắp chết, khi tới bệnh viện, bác sĩ nhìn thấy cô như nhìn thấy quái vật, thật khó tưởng tượng, một cô gái thân hình nhỏ bé có sức mạnh phi thường như nào lại có thể cõng một người đàn ông tới đất. Cô còn chưa kịp thở, dùng chút sức cuối cùng kéo tay áo bác sĩ... “Cứu ... hắn... Cầu xin... anh...” Ngón tay cô trắng bệch, các đốt ngón tay mảnh khảnh như sắp gãy, bác sĩ cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bé này, nhẹ nhàng gạt đầu với cô, “Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cứu hắn. Nhưng, cô à, cô cũng nên đi kiểm tra một chút đi.” Bác sĩ nhìn chằm chằm Tô Lạc, không biết sao một người như cô có thể kiên trì như vậy, cõng một người gần như gấp hai lần thân thể cô. Tay Tô Lạc đặt trên bụng, nơi này cũng không thấy khó chịu nữa, cô khẽ lắc đầu, nhìn qua, cô dường như không có việc gì. Người có gì đó chính là người đàn ông kia... Hắn sẽ thế nào đây...

191. Q.3 - Chương 19

Phòng cấp cứu mở cửa rồi lại đóng cửa, bác sĩ nói Duệ Húc bị viêm dạ dày cấp tính, rất nghiêm trọng, may mắn đưa tới bệnh viện kịp thời, nếu để xuất huyết dạ dày, lúc đó sẽ rất nguy hiểm, cô đứng chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu, khi nghe thấy hắn không có chuyện gì, cả người mới như chút được gánh nặng mới ngồi xuống ghế bên cạnh, bây giờ ngay cả nhấc tay cô cũng không còn sức nữa, cô nắm chặt chiếc điện thoại của Duệ Húc trong tay... Đột nhiên, di động rung lên, cô giật mình, thiếu chút nữa đánh rơi di động trên mặt đất, mở ra nhìn, ánh mắt cô bắt đầu mờ đi, di động không phát tiếng kêu chỉ không ngừng rung lên, nhảy nhót trong lòng bàn tay cô giống như giẫm lên trái tim cô vậy. Nhận hay không nhận... Cô do dự, bởi vì người gọi đến là Tề Trữ San. Cô nhìn thấy đèn báo phòng cấp cứu vẫn màu đỏ, đôi môi tái đi. Cô đưa điện thoại đặt bên tai, còn chưa kịp nói gì, ngón tay đã ấn nút tắt, tim của cô như bị bóp chặt một cái, thất thần nhìn điện thoại trong tay, cô không biết có phải mình rất ích kỷ hay không, có lẽ cô cũng rất muốn có được trái tim hắn. Có thể cho cô một ngày được không? Chỉ một ngày thôi, hắn là của cô, Tô Tử Lạc cô không cần nhiều, chỉ cần một ngày thôi. Cô dùng sức nắm chặt chiếc điện thoại... Rất nhanh cô liền nhận ra... Cô ngay cả chút quyền lợi như vậy cũng không có. Điện thoại trong tay lại rung lên khiến cô chột vật. Trữ San dùng sức giậm chân, Húc, đây là làm sao vậy, cô vừa mới nói cô có việc, cô còn nói, một lúc

sẽ gọi lại cho hắn, hắn lại nhỏ mọn không thèm nhận điện thoại của cô. Nhận đi, nhận đi, tay cô nắm chặt chiếc gối ôm, dùng sức ném sang một bên, nếu hắn không nghe điện thoại của cô, sau này cô sẽ không bao giờ gọi điện cho hắn nữa. Đợi một lúc lâu, không ai nhận điện thoại, cô lại tắt đi gọi lại. Tô Lạc ngồi trên ghế, hàng lông mi dài khẽ chớp, nhấn nút nghe, giọng nói kia truyền tới, cảm giác chua xót ngập tràn. “Húc, anh làm sao vậy, sao lâu như vậy mới nhận điện thoại của em, em sẽ giận đó,” giọng nữ mềm mại, có uy hiếp có làm nũng, cảm giác này có thể thấy hai người họ rất thân mật, sự thân mật này không hề có giữa cô và hắn. Tô Lạc đặt điện thoại bên tai. Mỗi khi hé, cũng không biết phải nói gì. “Húc, anh bị làm sao vậy, không phải anh tức giận chứ, được rồi, sau này nhất định em sẽ luôn nhận điện thoại của anh, anh đừng tức giận mà, Húc.” Trữ San lại tiếp tục nói, Tô lạc khẽ chớp mắt, sự yếu ớt lộ rõ. “Cô Tề...” Cô lên tiếng. Đầu dây bên kia liền im lặng, không lâu sau, giọng nói Trữ San như bão tố truyền tới. “Tô Tử Lạc, cô là Tô Tử Lạc, sao cô lại có được điện thoại của Húc, cô đang làm gì vậy, cô là đồ không biết xấu hổ sao, làm sao cô có thể chạm vào đồ của Húc?” Giọng nói Trữ San truyền tới, thật chói tai, khiến lỗ tai Tô Lạc ong ong lên. “Xin lỗi, cô Tề... Hắn đang trong bệnh viện, cho nên không thể nhận điện thoại của cô...” “Cái gì... Bệnh viện...” Đột nhiên Trữ San quát lên một tiếng, theo tiếng nói này, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra. Điện thoại trong tay Tô Lạc cứ như vậy rơi trên mặt đất, lúc này, trong mắt của cô là một người đàn ông mặt mũi tái nhợt nằm trên giường bệnh. “Cô à, cô đừng khóc, hắn không có chuyện gì, rất nhanh là có thể tỉnh lại,” Người bên cạnh thấy nước mắt của cô không ngừng chảy xuống, lên tiếng khuyên, cô gái này khóc thương tâm như vậy, khiến người khác cảm thấy đau lòng, đôi mắt sưng đỏ như vậy rồi, không nên khóc nữa, nếu không sẽ bị mù mắt. Tô Lạc khẽ gạt đầu, nhấc điện thoại lên, găt gao ôm vào trong ngực. Không có chuyện gì, hắn không có việc gì là tốt rồi. Cô bám vào ghế đứng lên, mỗi bước đi đều như vô lực. Trong phòng bệnh, Tô lạc ngồi cạnh giường bệnh, ánh mắt không chớp nhìn Duệ Húc, ánh mắt hắn vẫn nhắm nghiền, cho tới bây giờ cô cũng chưa nhìn thấy vẻ yếu ớt như thế này của hắn, nếu có thể, cô tình nguyện người bị đau là cô, còn đối với người đàn ông luôn lạnh lùng với cô, chỉ cần hắn khỏe mạnh là được rồi. “Em chỉ muốn anh sẽ luôn mạnh khỏe, hạnh phúc.” Tô Lạc đưa tay, đặt trên má hắn, anh dùng hạnh phúc của anh để thành toàn cho cô ấy, em cũng có thể lấy hạnh phúc của em để thành toàn cho anh, cô hít hít cái mũi, trong nháy mắt, cô biết, cả cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ quên được hắn. Ngón tay cô vỗ về gương mặt tái nhợt của hắn, thường ngày gương mặt này luôn lạnh nhạt, giữ khoảng cách với vô, nhưng vẫn thật tuấn mỹ, bây giờ cô có thể lại gần một chút, sau này, cô không biết mình có thể lấy lý do gì để lại gần hắn... Cô cũng đã quên, cô đã bao lâu không ngắm nhìn hắn thật kĩ, không chạm vào gương mặt hắn. Mỗi một lần chạm vào hắn, trái tim cô lại đau hơn. “Anh biết không, chúng ta có con rồi, có thể nó sẽ rất giống anh,” Cô kéo cánh tay Duệ Húc, đặt tay hắn lên bụng cô. “Con à, con có cảm thấy không, đây là tay của cha còn đó, thật lớn phải không, bàn tay này sẽ giành cả thế giới cho người cha con yêu, ở đó chỉ có nụ cười, có hạnh phúc, nhưng con à, con thật không may mắn, con lại không phải là người hắn thương.” “Con à, con biết không? Hắn không thương chúng ta, chúng ta lại không thể hận hắn, bởi vì, hắn chỉ là không yêu mẹ mà thôi.” Cô cố gắng kìm nén nước mắt chảy xuống, nhưng phút chốc, từng giọt nước mắt liền lăn xuống, rơi trên mu bàn tay hắn, tay hắn khẽ nhúc nhích. Hắn vẫn chưa tỉnh lại, nếu hắn thực sự đã tỉnh, nhìn thấy một cô gái đang rơi lệ vì hắn, một cô gái đầy thương tâm, một người đang mang trong mình đứa con của hắn, lại không hề muốn rời khỏi hắn, khi đó, hắn còn có thể nhẫn tâm đi tổn thương cô nữa sao? Hắn vẫn không tỉnh lại, thực sự không hề tỉnh lại... Cho nên, hắn đã bỏ lỡ rất nhiều. Một chiếc xe dừng lại trước cửa bệnh viện, Trữ San đi tới, cô chỉnh sửa lại quần áo, khi cảm thấy hoàn hảo, mới gõ đôi giày cao gót xuống nền nhà đi vào, đêm khuya, trong bệnh viện chỉ còn ít người, cũng rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng giày cao gót của cô thỉnh thoảng lại vang lên, thậm chí ý tá cũng hướng cô ra hiệu nhẹ nhàng, nơi này rất im lặng tuyệt đối. Trữ San vẫn đưa chân, bước nhanh tới, nhìn cái gì vậy, nếu để cô khó chịu, cô sẽ khiến Húc phá cái bệnh viện này đôi, tới lúc đó mấy người nà chỉ biết hít không khí thay cơm thôi. Cô đi về phía trước, tìm thấy phòng bệnh theo lời Tô Lạc, nói không sót ruột thì là giả, cô chính là cực kì sót ruột, cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, sẽ phát sinh cái gì? Cô cũng không thể mạo hiểm để cho hai người họ có thời gian gần nhau.

192. Q.3 - Chương 20

Trữ San đẩy cửa phòng bệnh ra, cũng không nghĩ có đánh thức người vừa mới phẫu thuật kia không. “Tô Tử Lạc, lấy bàn tay bẩn thỉu của cô ra, cô định làm gì anh ấy?” Trữ San đứng ở cửa, ánh mắt hung hăng trừng Tô Tử Lạc đang nắm tay Duệ Húc, hình ảnh này khiến cô thấy nhói mắt. Tô Lạc vội vàng buông tay ra, cô cúi đầu, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, rồi mới đứng lên, chưa kịp bước ra đã bị Trữ San bước nhanh tới đẩy mạnh cô ra. Giống như cô là một kẻ giết người. Tô Lạc không đứng vững bước lùi về phía sau mấy bước, cẩn thận bảo vệ bụng mình, lưng đập phải cạnh tủ bên cạnh, đau đớn lập tức truyền tới, cô dùng sức cắn môi, cố gắng không kêu ra tiếng. “Húc, Húc, anh làm sao vậy, em là Trữ San, anh nhìn em đi, anh bị làm sao vậy?” Trữ San thỉnh thoảng lại lay bả vai Duệ Húc muốn hấn tỉnh, rồi quay sang trừng mắt nhìn cô, “Tô Tử Lạc, cô đã làm gì với anh ấy?” Trong suy nghĩ của Trữ San, Duệ Húc không thể so sánh với người bình thường, hấn chính là một cái máy, sẽ không bị bệnh, chỉ biết làm việc kiếm tiền, bây giờ hấn nằm ở đây, nhất định có liên quan đến người phụ nữ chết tiệt đó. Tô Lạc đứng thẳng người, ánh mắt đau đớn, “Cô Tề, làm ơn đừng gọi anh ấy dậy, anh ấy vừa mới làm phẫu thuật xong...” Hấn bị cô ấy lay như vậy, có phải rất đau không, đúng như vậy, cô nhìn thấy được gương mặt Duệ Húc, hàng lông mày khẽ nhíu lại. “Anh ấy bị viêm dạ dày cấp tính, thiếu chút nữa thành xuất huyết dạ dày, cô nhẹ nhàng một chút, được không?” Tô Tử Lạc nói xong, chỉ sợ Trữ San lại có hành động gì nữa với hấn. Mọi thứ cần cẩn thận, bây giờ hấn không giống như trước đây, không có chút nhược điểm nào, một Duệ Húc bất khả chiến bại, hấn chỉ là một bệnh nhân mà thôi. “Không liên quan tới cô, cô chính là sao chổi, cô vừa xuất hiện, hấn liền bị bệnh, sao cô không chết đi, đồ vô dụng,” Trữ San hung dữ nói, hấn không thể ăn tươi nuốt sống Tô Lạc. Trữ San vẫn cố chấp cho rằng Tô Lạc xuất hiện khiến cho Duệ Húc sinh bệnh. Tô Lạc chỉ mỉm cười, cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, nhìn đến đau mắt. Hiện tại hấn cảm thấy thế nào? Cô đã nghĩ rằng, nếu có thể, cô muốn thay thế hấn chịu đựng sự đau đớn này, chịu căn bệnh này cho hấn, Tô Lạc không sợ đau, cũng không sợ mệt. Cô chỉ sợ, sợ nhìn thấy hấn như thế. Yêu đến tận cùng chính là không hối tiếc. “Đây là bệnh viện gì chứ?” Trữ San đưa mắt nhìn xung quanh, phòng bệnh sơ sài, ngay cả điều hòa cũng không có, nơi này sao có thể giành cho người ở, sao có thể xứng với thân phận của Duệ Húc chứ, hấn là ai chứ, là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, chính là thần thoại trong giới kinh doanh, làm sao có thể ở trong một phòng bệnh như vậy. “Bác sĩ, bác sĩ, đổi cho tôi gian phòng tốt nhất ở đây, mời bác sĩ giỏi nhất, y tá giỏi nhất tới đây,” Cô nói lớn tiếng ra bên ngoài. Tô Lạc khẽ mỉm môi, không ngăn cản, bởi vì cô biết, cô cái gì cũng không thể nói, có nói cũng không có ai nghe. “Còn cô nữa,” Trữ San chỉ tay vào Tô Lạc, vẻ mặt khinh thường, “Cô còn ở đây làm gì, nơi này có tôi là được rồi, cô mau đi về đi, nhìn thấy cô thật ngứa mắt, Húc không hề muốn gặp cô, cô ở lại đây, chúng ta đều cảm thấy khó chịu.” Trữ San không chút khách khí mắng thẳng vào mặt Tô Lạc, ánh mắt lộ rõ sự chán ghét đến cực điểm. “Tôi muốn ở lại nhìn hấn, có được không? Đợi hấn tỉnh, tôi sẽ đi.” Tô Lạc ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt chán ghét của Trữ San, trong lòng cảm thấy buồn vô hạn, cô thực sự chỉ muốn nhìn hấn tỉnh, chỉ cần biết hấn bình an là được rồi. “Cút, cô mau cút đi, cô không nghe thấy tôi nói sao, cô bị điếc à?” Giọng nói Trữ San cực kỳ ác độc, khác hẳn với ý nghĩa cái tên cô mang. (Tình hình là Trữ San có nghĩa là gì ??? Hix hix...) Tô Lạc nắm chặt vạt áo, kim nén nổi đau trong tim. “Tôi ở bên ngoài là được rồi, sẽ không quấy rầy hai người,” Cô cười nhẹ, khóe mắt hồng lên, nước mắt trực rơi. “Cô không đi, chúng tôi đi,” Trữ San đứng lên, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng ác độc, để cô ta ở lại đây, cô đâu có gốc vậy. Cả người Tô Lạc cứng lại, từ từ xoay người, “Không cần, tôi đi được rồi,” cô bước về phía cửa, gần tới cửa, cô dừng lại, quay đầu nhìn người đàn ông vẫn hôn mê nằm trên giường bệnh. Hấn không thể bị di chuyển, hấn là người bệnh... Cho nên, cô đi, cô sẽ đi khỏi đây... Chỉ có một lý do... Cô đã yêu người đàn ông này hơn yêu chính mình... Gió bên ngoài lạnh lẽo, nhất là vào buổi đêm, Tô Lạc kéo chặt quần áo trên người, nhìn ngọn đèn ở bệnh viện như mờ ảo, cho tới khi chiếc đèn tắt đi giống như ánh sáng duy nhất của cô ở thế giới này cũng biến mất. Cô xoay người, lết từng bước đi về phía trước, mỗi bước đi đều nặng nề, lại một lần nữa quay đầu, gương mặt cô ảm đạm thê lương, bản thân cô cô đơn giữa bóng đêm. Biệt thự nhà họ Lê, đêm đen tĩnh lặng, cô co người ngồi trên ghế sa lon, mỗi một phút giây trôi qua giống như hàng thế kỷ, sự chờ đợi thật chặt vật, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mỗi một tiếng tích tắc đều dừng trong mắt cô. Mưa to không biết từ bao giờ, mưa thật lớn, nghe rõ từng giọt mưa tạt vào cửa sổ, màn đêm yên tĩnh, chỉ có mình cô với mưa, cô biết đêm nay mình không thể ngủ. Một buổi đêm dài vô tận... Một đêm không ngủ. Cô đứng lên, vào phòng bếp, mở tủ lạnh, trong tủ lạnh đã đầy thức ăn từ bao giờ, cái gì cũng có, cô cảm giác hốc mắt khô khốc đã ảm ướt, nước mắt rơi xuống, thật nhiều... Hấn còn nhớ, hấn vẫn còn nhớ... Tay cô nắm chặt cánh cửa tủ lạnh, hơi lạnh phả vào mặt cô nhưng lại mang theo sự ấm áp đến kì lạ. Đồng hồ trên tường điểm

bốn giờ sáng. Cô đưa tay dụi mắt, cẩn thận chỉnh lửa dưới đáy nồi, ngày mai hẳn là hẳn có thể ăn chút gì rồi, một chút canh để bồi bổ, nấu món đó sẽ rất mất thời gian. Cô đứng ở phòng bếp, cảm thấy chút mệt, bất kể thân thể hay trái tim đều cảm thấy mệt, nhưng cô vẫn cười, cười thật xinh đẹp, dịu dàng... Chỉ một chút nữa là được rồi...

193. Q.3 - Chương 21

Cuối cùng trời đã sáng, cô đã vì hẳn nấu một nồi canh thật ngon, thật tốt, cô ngủi một chút, cô rất muốn ăn, ăn một chút thôi, cuối cùng vẫn cố gắng kìm nén, hít hít cái mũi của mình, đóng nồi canh lại. “Con à, chúng ta mang cái này đi cho cha được không?” Bởi vì hẳn đang bị bệnh, gương mặt đầy mệt mỏi nhưng vẫn lộ sự dịu dàng, cô lấy cặp lồng đổ canh vào. Sau đó cẩn thận ôm lấy, ôm chặt như vậy, hơi ấm từ cặp lồng canh cũng khiến cô bớt lạnh. Cô mở cửa, ngoài cửa, từng hạt mưa nặng hạt rơi xuống, gió mưa thật lạnh. Gió cuối mùa thu, mưa cuối mùa thu, lạnh đến đau đớn. Mở chiếc ô ra, cô đi vào trong mưa, từng bước từng bước trên mặt đường, giấy đã ướt hơn phân nửa, cô cố gắng mở mắt thật to, cẩn thận ôm cặp lồng canh vào lòng, giống như ôm bảo bối vậy. Cô đến một ngum cũng không dám uống, cô đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết và thời gian để nấu nó. Mưa vẫn nặng hạt như cũ, giữa làn mưa có một thân anh gầy yếu càng ngày càng mờ dần... Mưa bụi mịn mờ... Mọi thứ trở nên u ám. Ngón tay Duệ Húc khẽ động, ánh mắt khẽ nhú lại, có chút mờ lung từ từ mở ra, hẳn nhìn thấy một màu trắng sáng, trong không khí có mùi thuốc sát trùng, hẳn khẽ nhú mày, ánh mắt sâu thẳm, cả người cảm thấy khác thường nói cho hẳn biết bây giờ hẳn đang ở bệnh viện. Cả người khẽ động, hẳn phát hiện thân thể như bị cái gì đó đè lên, thật nặng, hẳn cảm thấy khó thở. Hẳn nghiêng đầu nhìn, nhìn thấy một cô gái đang rúc vào người hẳn ngủ, mặt cô bị chăn che mắt, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc màu đỏ xoăn thật đẹp, đây là người hẳn muốn gặp nhất, cũng là người hẳn yêu nhất. “Trữ San...” Hẳn cố sức đưa tay, đặt vào mái tóc cô, ngón tay khẽ chạm, cảm giác này là thật. Trữ San không thoải mái đưa tay, muốn hắt cái gì đó đang phá phách giấc ngủ của cô, thế nào vẫn không được, cô cảm thấy khó chịu. Một lúc sau, cô mới mở mắt ra, thấy được ánh mắt màu trà kia thì vội vã ngồi dậy. “Húc, anh tỉnh rồi, anh thấy tốt hơn chưa? Còn đau hay không? Em đi gọi bác sĩ...” Tay chân luống cuống, hồi dờn, Duệ Húc liền cầm lấy tay cô. “Anh không sao, em đừng lo.” Giọng nói hẳn thật ôn nhu, giống như thân thể hiện tại của hẳn không thể lạnh lùng được nữa. Hẳn nắm chặt bàn tay Trữ San, trong đáy mắt có thứ gì đó bắt đầu lan ra, thực sự rất đáng giá, tất cả để giành lấy cô đều đáng giá. Vì một đêm này, tất cả những gì hẳn làm trước kia đều đáng giá. Hẳn ngồi dậy, hẳn cảm thấy vết thương cũng đã đỡ hơn nhiều, thân thể hẳn hẳn có thể rồi. Tay hẳn luôn nắm chặt tay Trữ San, dùng sức nắm, “Trữ San, đây là sao?” Trí nhớ của hẳn chỉ dừng lại ở đêm qua, có một cơn đau như muốn xé nát hẳn. “Em gọi điện thoại cho anh, anh lại không nghe máy, cho nên em đến nhà nah, kết quả phát hiện anh bị bệnh,” Trữ San ôm cổ Duệ Húc, đem mặt giấu vào bả vai hẳn, ánh mắt lóe sáng, cô biết câu trả lời của mình, không hề có sơ hở. Duệ Húc đưa tay vỗ nhẹ mái tóc của Trữ San, có chút đau lòng, hẳn ôm chặt lấy cô, thân thể có chút run lên, có phải khi đó hẳn đã khiến cô rất sợ. “Cô ta đâu?” Đột nhiên, tay hẳn nắm chặt, nhớ tới người phụ nữ luôn ở bên cạnh hẳn, hẳn bị bệnh, cô không có chút cảm giác nào sao? “Cô ấy...” Trữ San nói rồi dừng lại một chút, “Em không biết, chắc cô ấy đang ngủ,” Trữ San có chút buồn nói, giọng nói nghe thật đáng thương, lời nói dối của cô với bộ mặt đáng thương đúng là không chèn vào đâu được, sẽ không ai có thể hoài nghi, nhất là Duệ Húc. Tô Lạc trong lòng hẳn, chỉ là một cơn mơ ảo, từ từ sẽ bị xóa sạch. Duệ Húc híp mắt lại, ánh mắt màu trà hiện lên tia lạnh khốc, người phụ nữ kia, thật sự có thể ngủ sao, môi hẳn khẽ nhếch lên, sự lạnh lẽo lan ra. “Húc, anh biết không? Bác sĩ nói anh bị viêm dạ dày cấp tính, nếu đưa tới chậm một chút, có thể anh sẽ...” Trữ San sợ hãi nói xong, nhưng cũng chỉ là lặp lại những lời Tô Lạc nói với cô, cô đâu biết Duệ Húc bị bệnh gì chỉ là nghe Tô Lạc nói mà thôi. “Không có việc gì,” Duệ Húc không có khả năng coi thường mọi thứ như thế, hẳn đau lòng ôm chặt cô, Trữ San cúi đầu, nước mắt rơi xuống, cũng giống như buổi tối đó dừng lại trên ngón tay hẳn, khiến tim hẳn khẽ nhói đau. Chính là cô rồi. Không có chuyện gì, hẳn là người bệnh, nhưng bây giờ lại phải an ủi một cô gái đang khóc vì hẳn. Nước mắt của cô, hẳn rất quý trọng, cũng rất đau lòng. Một cô gái như vậy hẳn không thương, còn muốn thương ai đây, Tô Tử Lạc sao? Hẳn cười lạnh một tiếng, cả đời này cô đều không có khả năng. Trữ San khi nhìn thấy Duệ Húc cười lạnh, cô cúi đầu, trong nháy mắt, ánh mắt sáng rõ thêm

vài phần ác độc, cô đã thành công rồi. Tô Lạc đi vào trong bệnh viện, chân của cô vẫn còn dính nước, giày của cô ướt đầm, quần áo bị ướt, tóc cũng bị ướt, một luồng khí lạnh dính vào người cô, những giọt nước không ngừng nhỏ xuống. Bên ngoài mưa vẫn rơi... Tất cả mông lung. Cô thở nhẹ ra một hơi, cẩn thận lấy cặp lồng từ ra, cả người cô đều lạnh, là chiếc cặp lồng này vẫn ấm còn giúp cô giữ lại chút hơi ấm nữa hay cô đem hơi ấm của mình truyền hết sang cho nó. Cô có chút xấu hổ đi vào bên trong bệnh viện, bởi vì cả người cô đều ướt, nước không ngừng nhỏ xuống sàn nhà, nhưng cô lại sợ canh sẽ bị nguội. Cô đi lên bậc thang, nhưng khi đi tới gian phòng bệnh lại phát hiện không hề có người. Cô ngăn người, mới nhớ tới Trữ San đã yêu cầu đổi phòng khác, đúng vậy, Duệ Húc là ai, hẳn sao có thể ở phòng bệnh bình thường được. Cô ôm cặp lồng canh vào ngực, hỏi một bác sĩ vừa đi qua. “Xin hỏi, người bệnh ở đây đã chuyển tới phòng nào rồi?” Cô cố gắng nở nụ cười, cũng không biết nụ cười của cô có bao nhiêu mệt mỏi.

194. Q.3 - Chương 22

Bác sĩ nhìn cô từ đầu tới chân, khoe miệng khe khẽ lên, dường như có chút khó chịu với bộ quần áo của cô. Tô Lạc cảm thấy có chút có lỗi ôm chặt cặp lồng vào lòng, sợ độ ẩm ngày một giảm xuống. “Xin lỗi...” Cô cẩn thận nói, giọng nói nhỏ nhỏ, như là không còn cách nào khác, khiến người khác cũng không thể trách cứ cô. “Người này chuyển sang phòng bệnh Vip ở tầng ba,” bác sĩ đưa tay chỉ đường cho cô, cuối cùng lời trách cứ vẫn không cách nào thoát ra. “Cảm ơn,” Tô Lạc khẽ cười, một nụ cười trong sáng ở trên một cô gái ướt đầm nước, thật long lanh, xinh đẹp, cũng thật mờ ảo, không giống diện mạo của cô. Cô xoay người, đi về phía tầng ba, bác sĩ nhìn bộ dáng kia, dường như nhớ ra cái gì đó. Hóa ra là cô, người đã đưa người đàn ông kia vào đây, sao cô lại biến thành như vậy, so với đêm qua còn chật vật hơn. Bác sĩ lầm bầm nói xong, cảm thấy tò mò thì thân ảnh kia đã biến mất ở cuối hành lang. Tô Lạc lên tầng ba, tầng ba so với tầng hai yên tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa, người đi lại cũng rất ít, nơi này đâu phải nơi những người bình thường có thể vào, đây là phòng Vip tốt nhất trong bệnh viện, cô đi qua từng phòng, cuối cùng cũng tìm được, bảng tên Duệ Húc treo ngoài cửa, cô đứng ở cửa, ôm chặt cặp lồng, vẫn còn ấm, giúp cô lấy dũng khí. Hẳn có khỏe không? Đây chính là chuyện cô muốn biết nhất. Vài lần giơ tay lên rồi lại hạ tay xuống, gõ cửa, một động tác đơn giản như vậy, với cô lại quá khó. Tay lại một lần nữa giơ lên, hít một hơi thật sâu, đặt trên cửa, gõ nhẹ. Rất nhanh, cửa mở ra, một thân ảnh nhanh chóng đứng trước mặt cô, ngăn lại tầm mắt của cô với toàn bộ những thứ bên trong căn phòng. Tề Trữ San, Tim Tô Lạc đập nhanh hơn, hóa ra, cô ấy vẫn còn ở đây, nếu có thể chọn, cô cũng hi vọng mình có thể ở trong này. “Cô tới đây làm gì?” Giọng nói không có chút tốt đẹp gì, dường như vẫn còn rất tức giận. Trữ San đứng ra ngoài, đứng cửa lại, cô lạnh lùng nhìn cô gái đứng trước mặt mình, nước còn chảy xuống mặt, “Tô Tử Lạc, cô cứ như vậy rời khỏi nhà, cô thật khiến Húc mất mặt đấy, may mắn nơi này không ai biết cô là vợ Húc,” nói tới đây, giọng cô rõ mùi ghen tuông, còn có không cam lòng, mặc kệ Duệ Húc đối với Tô Lạc là như thế nào, bọn họ nói trắng ra, cô vẫn là kẻ thứ ba, còn cô chưa bao giờ nghĩ mình là như thế. Chỉ là không thể phủ nhận, cô gái này đã chiếm vị trí vốn thuộc về cô. Tô Lạc nhìn cánh cửa đóng lại có chút thất vọng, cô cố gắng nuốt xuống chua xót, từ trong lòng lấy cặp lồng ra. “Tôi chỉ muốn mang cho hần ít canh, tôi nghĩ, hần sẽ muốn ăn,” Cô cầm cặp lồng trên tay, đặt trước mặt Trữ San, cả người bị nước làm cho chật vật, chỉ có chiếc cặp lồng trên tay là còn độ ấm. “Hần không cần, cô cầm về đi,” Trữ San xoay người đi, “Thứ này, sao Húc có thể ăn chứ, ai biết có sạch hay không?” Tay áo Trữ San bị một bàn tay kéo lại. Trữ San quay đầu lại, trừng mắt nhìn bàn tay Tô Lạc, “Buông tay, đồ bẩn thỉu, quần áo của tôi là chỗ để cô động vào sao,” cô hất mạnh tay Tô Lạc ra, có chút đau lòng nhìn áo mình, cô phải chờ rất lâu mới mau được, kẻ chết tiệt này. “Cô tề, để hần uống được không? Rất sạch sẽ mà.” Tô Lạc nâng chiếc cặp lồng lên, mu bàn tay hồng hồng, là vừa bị Trữ San hất ra. “Tôi đã nói rồi, hần sẽ không uống mấy thứ này,” Trữ San có chút mất kiên nhẫn nói. Hàng lông mi dài khe chớp, che dấu màn nước mỏng, “Bác sĩ cũng nói bởi vì mấy bữa hần đều không ăn đủ nên dạ dày mới có vấn đề, cái này rất tốt với thân thể hần,” cô nhỏ giọng nói, cảm giác độ ẩm của cặp lồng lan ra lòng bàn tay, nhưng ngón tay của cô vẫn lạnh như thế. “Tôi bảo cô đi, cô không nghe thấy sao?” Trữ San không kiên nhẫn nhìn Tô Lạc, bắt đầu tức giận, cô bảo cô ta đi, tại cô ta bị điếc sao? Ngón tay Tô Lạc run lên, cuối cùng cũng rút tay lại, ôm cặp lồng vào lòng, nhìn gương mặt dữ tợn của Trữ San, tiếp tục nhìn tới cánh cửa vẫn đóng kia, chỉ có thể xoay người, mắt cô hồng lên, sự tuyệt vọng

che lấp. Trữ San mở cửa ra, chuẩn bị đi vào, nhưng lại nghĩ tới gì đó, có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng của Tô Lạc. “Đợi một chút...” Cô khó chịu mở miệng. Tô Lạc vội quay đầu lại, gương mặt tái nhợt lộ chút vui mừng, cô ôm chặt chiếc cặp lồng, đứng đó nhìn Trữ Sna. “Đưa cái kia cho tôi,” Trữ San đưa tay ra, ánh mắt nhìn vào chiếc cặp lồng. “Được” Tô Lạc vội vàng hít hít cái mũi rồi đi tới, cẩn thận đưa chiếc cặp lồng cho Trữ San, chiếc cặp lồng rời khỏi cô, rất nhanh giống như rút hết đi sự ấm áp của cô. “Được rồi, cô có thể về,” Trữ San cầm cặp lồng trên tay, nhìn thoáng qua Tô Lạc, thứ cần đưa đã đưa, cô ta có thể đi rồi chứ, còn muốn đứng ở đây làm gì, câu dẫn ai sao, cũng không nhìn xem diện mạo của mình, chỉ khiến người khác gặp ác mộng mà thôi. “Tôi... Tôi muốn biết, hần khỏe không?” Tô Lạc nắm chặt tay, dường như muốn lưu lại sự quan tâm duy nhất trong tim, giọng nói đứt quãng, rất nhỏ, cũng rất thấp kém. Trữ San cười lạnh một tiếng, “Không có cô, đương nhiên hần sẽ rất tốt rồi,” Nói xong, cô đóng cửa lại, mặc Tô Lạc đứng ngoài, Tô Lạc chỉ thấy một góc giường bệnh, ánh mắt đau đớn, khê chớp, nước mắt rơi xuống. Cô ôm chặt cánh tay mình, lạnh đến tê tái, từng chút từng chút xâm nhập vào người cô, cô chỉ có thể ôm chặt lấy chính mình, nhưng lại không thể tự mình ấm áp.

195. Q.3 - Chương 23

Bên ngoài mưa vẫn rơi, cô mở ô, trong mưa, một cô gái nhỏ bé cứ thế bước đi, gió không ngừng quật vào người cô như muốn thổi bay cô. Cô quay đầu lại, ánh mắt sưng đỏ, nhìn về phía bệnh viện, chua xót trong lòng không ngừng dâng lên. Trong phòng bệnh, Duệ Húc ngồi thấy mùi thơm của đồ ăn, làm cho hần đang ngủ phải tỉnh lại, hần cảm thấy rất đói bụng. “Đây là cái gì?” Hần nhìn chiếc cặp lồng trên tay Trữ San hỏi, vâng trán khê nheo lại. “Đây là canh em kêu người nấu, tốt lắm,” Trữ San tới gần, cầm chiếc thìa, ngồi bên cạnh Duệ Húc, sau đó múc một chút đưa lên miệng hần. “Ăn một chút, vì anh không chịu ăn uống đầy đủ, mới bị đau dạ dày, thứ này rất tốt với thân thể anh,” Trữ San cười dịu dàng, chỉ là sau nụ cười không có gì gọi là tận tâm cả. “Em bảo người nấu?” Duệ Húc ăn một chút, cảm giác hương vị thật thanh, ngọt, mát, thịt được ninh nát vụn, vừa ngậm vào cảm giác như liền tan ra, không cần mất sức nhai, ăn vào cảm thấy như khỏe lên rất nhiều, thực sự rất ngon. “Đúng vậy, em không thể về, cho nên chỉ có thể nhờ người trong nhà làm, rất mất thời gian đó, em sợ anh sẽ không thích,” Trữ San múc thêm một thìa nữa cho Duệ Húc ăn, sắc mặt hần dịu dàng, tay hần cầm lấy chiếc thìa trong tay Trữ San, đặt lên môi cô. “Ăn một chút đi, em cũng mệt rồi,” Ánh mắt màu trà chứa tia đau lòng. Trữ San cúi đầu ăn một chút, hương vị không tệ, nhưng ánh mắt cô lại có sự phức tạp. Bọn họ mỗi người một chút đã ăn hết cặp lồng canh, Duệ Húc thỏa mãn nhắm mắt lại, cảm giác thân thể tốt hơn nhiều. Hần cầm điện thoại di động lên, vốn định gọi cho Vệ Thần đem mọi chuyện xử lý thật tốt, rồi mới an tâm dựa người vào gối, nhưng hần hít mắt lại, trong mắt lộ ra sự mất mát. “Húc, anh đang nghĩ gì vậy?” Trữ San tựa đầu lên bờ vai hần, nhanh như vậy sắc mặt hần liền u ám, cho tới bây giờ cô vẫn chưa gặp qua bộ dạng này của hần, hần như vậy, không phải vì cô chẳng nhẽ vì người kia. “Không có việc gì,” Hần đưa tay vuốt về mái tóc cô, nở nụ cười yếu ớt, sự mất mát tức khắc được giấu kín dưới đáy mắt. “Ngày mai nấu canh như vậy đem đến đây đi, ăn ngon lắm,” Ngón tay hần lướt qua sợi tóc của Trữ San, lại không phát hiện, cả người Trữ San khê cứng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống dưới. Ngày mai, có phải cô nhất định không thể hắt người phụ nữ đáng ghét kia ra khỏi cuộc đời mình. Sắc mặt Tô Lạc tái nhợt dựa vào cửa phòng tắm, cô nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở ra, không đến một tháng, cô bắt đầu nôn nghén, người khác mang thai không phải càng ngày càng béo sao, vì sao cô so với trước kia còn gầy hơn, yếu hơn. Cô đi ra ngoài, gương mặt trắng nhợt... Trong phòng bếp còn có một bát canh cô mới nấu, mấy ngày rồi cô đã không nghỉ ngơi thật tốt, bởi vì mỗi ngày đều phải nấu canh nên rất mệt, nhưng lại rất thỏa mãn, cô nghĩ, đây là việc duy nhất cô có thể làm cho hần. Chiếc cặp lồng đó, cô ôm vào trong lòng, tay đặt trên ngực, đầu ngón tay truyền tới độ ấm, bờ môi nhợt nhạt khê cười. Cô rất muốn ăn một chút, cô cũng rất đói, nhưng cô đành để bản thân chịu thiệt. Cô đi ra ngoài, mỗi ngày đều như vậy, cô cũng đã quên, đã bao nhiêu ngày trôi qua. Trong bệnh viện, ở một góc tối, Tô Lạc khê thu người lại, vẫn luôn cẩn thận ôm cặp lồng trong lòng. Tiếng bước chân truyền đến, Trữ San đưa tay ra, “Canh đâu?” giọng nói lãnh đạm, chỉ có hai chữ, nhiều hơn cũng không muốn. Tô lạc đưa cặp lồng cho Trữ San, cô không khách khí cầm lấy, giống như chuyện này là chuyện đương nhiên phải vậy, cô mở ra, uống một ngụm nhỏ, “Nhớ, đưa sớm hơn một chút,” cô ra lệnh, giống như nói với người hầu vậy,

Trữ San lên tầng, Tô Lạc khẽ mím môi, gương mặt tái nhợt. Cô còn không dám uống. Xoay người, mỗi ngày cô đều chỉ có thể tới chỗ âm u này, sau đó lại rời đi. Mặc dù không gặp hẳn, chỉ cần biết, mỗi ngày hẳn đều ăn canh cô nấu là được rồi, như thế là đủ rồi. Cô hít một hơi thật sâu. đi ra ngoài... Mỗi bước đi đều nặng nề. Trong phòng bệnh, Trữ San đỡ Duệ Húc dậy, hẳn khẽ nhủu mày, “Trữ San, anh tự mình tới là được rồi,” Hẳn không thích mình giống như đứa trẻ, phải có người hầu hạ, hẳn không có nghĩ tới tình trạng này. “Không được,” Trữ San cong môi lên, “Canh này làm rất vất vả, em còn không có đủ thời gian nghỉ ngơi, nếu không nhìn thấy anh uống hết, em sẽ rất đau lòng,” Trữ San đưa tay ra, đặt bên môi Duệ Húc, mà hàng lông mày nhủu chặt của hẳn cuối cùng cũng giãn ra. “Vất vả cho em rồi,” Hẳn nắm chặt tay Trữ San, trong ánh mắt hiện lên tia đau lòng, mỗi ngày cô đều phải tới đây, ngoài trừ cô ra, không ai tới thăm hẳn, Vệ Thần sắp bị chôn vùi dưới tập đoàn Húc Nhật rồi. Ngay cả người con gái khác, ánh mắt khẽ híp lại, hiện lên sự lạnh lẽo, đúng là một người phụ nữ quá đáng. Tô Lạc đi từ phòng tắm ra, cô lại vừa nôn nghén, thật khó chịu, cô nhìn chằm chằm phòng bếp, hôm nay không cần nhịn nữa, Trữ San nói qua, rất nhanh hẳn sẽ xuất viện, có thể hôm nay, hoặc ngày mai. Ngày mai. Bọn họ vốn không cần cô... Cô vừa xoay người, nghe được âm thanh mở cửa, ánh mắt cô sáng lên, chạy về phía trước, cửa được mở ra, thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt cô, chỗ trống trong ngực cô như được lấp đầy. Hẳn vẫn giống như trước, một thân quần áo sẫm màu, thần sắc vì bị bệnh mà có chút tái nhợt, hẳn vẫn là Duệ Húc của trước đây. Môi cô khẽ run, cũng không biết phải nói gì, cô chỉ biết tim mình đập thật nhanh, gương mặt tái nhợt lúc này lại hơi hồng hồng. Duệ Húc chỉ nhìn qua cô rồi bước lên tầng, coi cô như người không tồn tại.

196. Q.3 - Chương 24

Trên mặt Tô Lạc thoáng hiện nét bi ai, ngẩng đầu nhìn bóng lưng hẳn, sương mờ vây quanh ánh mắt. “Anh...” Giọng nói cô thật nhỏ, vô lực và không biết làm sao. Duệ Húc đột nhiên xoay người, trong ánh mắt lạnh như băng ý cười, “Như thế nào, tôi không có chết, cô cảm thấy thất vọng sao?” Giọng nói hẳn như dao găm, từng chút từng chút chĩa vào da thịt cô, cô thật sự muốn gặp hẳn đến thế, muốn biết hẳn có khỏe không, nhưng hẳn đối với cô chỉ có thể là những lời nói như vậy sao? “Em không có...” Cô muốn giải thích, giải thích tại sao cô không thể tới gặp hẳn, bởi vì Trữ San không cho, nhưng hẳn có tin cô không? “Là cô Tề...” Môi cô khẽ động, cũng thấy sắc mặt thâm trầm của Duệ Húc. “Câm miệng, Tô Tử Lạc, không được gọi tên Trữ San, cô không có tư cách gọi tên cô ấy,” giọng nói của hẳn như muốn cắn nát cô, mang theo sự tàn nhẫn đâm thẳng vào trái tim yếu ớt của Tô Lạc, khiến cô hít thở cũng thấy khó khăn. “Tô Tử Lạc, cho dù tôi có chết đi, cô cũng sẽ không có được một chút gì của tôi đâu, cô tưởng cô là ai, cô chỉ là quân cờ của tôi mà thôi, không cần cho rằng mình ở vị trí cao, với tôi, cô chẳng là cái gì cả, ngay cả một sợi tóc của Trữ San cũng không bằng,” Hẳn tàn nhẫn nói xong, lãnh khốc nhìn thân thể cô lao đảo ngã xuống, tất cả những gì của Lê gia, có một chút cũng đừng mong. Xoay người, đi về phía phòng mình, hẳn đã bỏ lỡ, sự thương tâm tuyệt vọng của một cô gái, bỏ lỡ những giọt nước mắt chân thật nhất giành cho hẳn. Phịch một tiếng, cánh cửa đóng lại, hai chân Tô Lạc thu lại, cứ như vậy ngồi trên sàn nhà lạnh như băng. “Không phải.” Cô lắc đầu, giọng nói bi thương chỉ có mình mới có thể nghe thấy, cô không có, thật không có, cô cái gì cũng không muốn, tài sản của hẳn, tập đoàn Húc Nhật của hẳn, cô thủy chung chỉ cần một chút tình cảm của hẳn, một chút, nhưng, vì sao cô vẫn không có được, luôn vì một chút hạnh phúc nhỏ nhoi mà trả giá quá đắt. Tay cô đặt trên sàn nhà, dùng sức nắm chặt, nhưng nắm chặt cũng chỉ là những lớp khí mỏng lung. Cái gì cũng không nắm được, cái gì cũng không nắm tới... Tô Tử Lạc cô còn cái gì đây.. Tay cô đặt trên bụng, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười đau khổ như vậy, cô còn có đứa bé, có đứa bé của cô. Ngẩng đầu, nhìn về căn phòng đó. Chồng.... Lê Duệ Húc... “Anh biết không? Thực ra Tô Lạc rất yêu anh, rất rất yêu anh... So với tưởng tượng của anh còn yêu hơn rất nhiều...” Duệ Húc buông tập tài liệu trên tay xuống, đưa tay đặt lên trán, nhẹ nhàng xoa bóp, quả nhiên, nơi này không cho hẳn lối thoát, hẳn mới ở mấy ngày trong bệnh viện, tài liệu đã xếp thành núi, hẳn biết mấy ngày tới có thể hẳn sẽ rất bận rộn. Cửa bên ngoài mở ra, hẳn ngẩng đầu lên, trong nháy mắt cả người như thả lỏng. “Hôm nay em không bận sao?” Hẳn đứng lên, ôm cô gái trước mặt vào lòng, từ khi ở bệnh viện trở về, tình cảm giữa họ đã tốt hơn rất nhiều. “Vâng, đã xong hết rồi, Húc, em rất mệt, em muốn ngủ,” Trữ San tựa đầu vào vai hẳn, dưới ánh mắt lộ chút mệt mỏi, gần đây cô cũng có chút mệt mỏi. Cô ngáp một cái, tinh thần cô gần đây

rất kém, một bên lo ứng phó với Vũ Nhiên, một bên lại phải chăm sóc Duệ Húc, cái nào cô cũng không thể buông tha, cả hai bên cô đều muốn chăm sóc tốt. “Anh đưa em đi nghỉ ngơi,” Duệ Húc hôn lên trán Trữ San, thầm nghĩ có phải gần đây cô quá nhiều việc nên hay bị mệt, hần tảoai mái ôm cô vào lòng, đặt cô lên chiếc giường trong gian phòng nhỏ. Sau đó ngồi bên cạnh, nhìn cô chăm chăm. Trữ San, người phụ nữ hần yêu cả đời, nhưng.. Hần thở dài một hơi, đối với những gì cô làm, hần không phải không biết, chỉ là hần không muốn ép cô, dù sao, là hần đưa cô tới cạnh Vũ Nhiên, cũng khiến hần rơi vào mối quan hệ phức tạp. Hần đứng lên, đứng trước cửa sổ, tay vừa đưa vào túi quần mới nhớ, hần đã không thể hút thuốc nữa. Hần dựa vào khung cửa, gương mặt lạnh lẽo lúc này lộ rõ sự tịch mịch thâm sâu, rõ ràng cô gái hần yêu đang ở cạnh hần, nhưng hần vẫn thấy cô đơn, quay đầu nhìn Trữ San vẫn đang say ngủ, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, bộ dáng xinh đẹp như vậy, từ đầu tới cuối chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung. Hai tay hần vòng trước ngực, tâm tư cũng không biết đi tới nơi nào. Tô Lạc nhìn đồng hồ treo tường, sau đó đứng lên, đi về phía phòng mình, cô mở hé cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài, từ sau ngày đó, cô chính là như vậy, cô biết, hần không muốn gặp cô, cho nên, cô luôn ở đây, nhìn trộm hần. Hôm nay, hình như hần không về... Mối cô khẽ mím lại, ngồi ở trên giường, cô nhắm mắt mình lại, không cách nào ngăn nước máy chảy xuống. Duệ Húc từ trên xe đi xuống, vẫn là một bộ quần áo màu sẫm, dáng người cao ngất tuấn mỹ, cho dù đứng lẫn trong đám người, vẫn không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hần, đây là một bữa tiệc thương mại, hần đi vào, ngoài ý muốn, hôm nay hần không có bạn nhảy. Ánh mắt hần quét qua một lượt, tay trong túi quần khẽ nắm lại. Khi cửa ra, một đôi nam nữ từ bên ngoài đi vào, rất nhiều người biết họ, tổng tài mới của tập đoàn Ôn Thị – Ôn Vũ Nhiên, nổi bật nhất là trong thời gian ngắn hần đã lần át được Duệ Húc, bên cạnh hần là cô gái xinh đẹp, chính là thiết kế đệ nhất của tập đoàn Duệ Húc, hơn nữa những món đồ cô thiết kế, rất nhanh sẽ được tung ra thị trường... Đường nhiên, còn có mối quan hệ tam giác giữa họ, dường như khiến người khác tò mò, chẳng qua vì có hai người kia đều không thể đắc tội, cho nên bây giờ không ai to gan dám nói lung tung. “Xin chào, ngài Lê, không ngờ sẽ gặp được ngài ở đây, em nói có đúng không? Trữ San.” Ôn Vũ Nhiên cười tươi, ôm lấy eo Trữ San, xem nhẹ vẻ mặt mất tự nhiên của Trữ San, cũng không phải là ngoài ý muốn gặp được Duệ Húc, có thể nói, hần là cố ý, cố ý đưa Trữ San tới bữa tiệc này, cố ý ở trước mặt hần, biểu hiện sự ân ái của họ, bọn họ vốn là vợ chồng, những điều này chính là Duệ Húc ban tặng. Hần không biểu hiện cho Duệ Húc xem vậy phải biểu hiện cho ai xem đây.

197. Q.3 - Chương 25

Trữ San muốn tránh khỏi tay Vũ Nhiên, cuối cùng lại chỉ có thể nở nụ cười gượng gạo, sắc mặt Duệ Húc ngày một trầm xuống, khiến cô có dự cảm không tốt, mấy hôm trước cô mới từ chối yêu cầu làm bạn gái của Duệ Húc trong ngày hôm nay, mà hôm nay lại gặp hần ở đây. Đứng giữa hai người đàn ông, lần đầu tiên cô có cảm giác luống cuống. Cô không biết mình phải làm gì bây giờ, cũng không biết phải làm sao cho đúng. Cô chỉ biết cúi đầu, nụ cười ngày càng cứng ngắc, mọi người xung quanh đã bắt đầu chú ý tới bọn họ. “Đúng vậy, đã lâu không gặp, ngày Ôn,” Duệ Húc còn tự nhiên hơn so với trong tưởng tượng của họ, cũng rất bình tĩnh, chỉ là không ai biết, chiếc ly trong tay hần bị dùng sức nắm chặt, dường như muốn vỡ ra. Không người đàn ông nào có thể chịu được người phụ nữ mình yêu bị người đàn ông khác ôm, hần cũng thế. “Sao hôm nay lại chỉ có mình ngài Lê thế này, phu nhân đâu?” Vũ Nhiên biết rõ còn cố ý hỏi, ý tứ châm chọc ai cũng có thể nghe ra. “Cô ấy không được khỏe cần nghỉ ngơi,” Duệ Húc lãnh đạm nhìn thoáng qua Vũ Nhiên, khi lời nói ra, hần cũng nhìn ra sự mệt mỏi trong mắt Trữ San, viền mắt cô hơi thâm xanh, gần đây cô đã không được nghỉ ngơi tốt. Cuộc chiến giữa hai người họ, không cần phải... Để một cô gái xen vào. “Trữ San, hình như, ngài Lê rất quan tâm tới em, so với người là chồng là anh đây còn quan tâm hơn, em không cảm ơn ngài ấy sao?” Vũ Nhiên cố ý tới gần Trữ San, tay đặt ở eo dùng sức ôm chặt lấy cô, không liên quan tới yêu hay không yêu, chỉ là cuộc chiến giữa hai người đàn ông, hần cũng không có hào phóng nhìn vợ mình cùng một người đàn ông khác yêu đương vụng trộm, liếc mắt đưa tình ngay trước mặt hần, hần không nói, không có nghĩa hần không biết. “Đúng vậy, trước đây bọn em là bạn tốt mà,” Trữ San gượng gạo cười, lần đầu tiên cô hiểu được, bị kẹp giữa hai người đàn ông sẽ khó khăn đến mức nào. “Hai người từ từ nói chuyện, tôi ra hỏi thăm chủ bữa tiệc một chút.” Vũ Nhiên liếc mắt nhìn Duệ Húc, sau đó buông eo Trữ San ra, bước nhanh sang một bên. Trữ San chỉ biết cười gượng gượng, cũng không biết

bản thân đã lộ quá nhiều phản ứng, những người bên cạnh đều nhìn họ với ánh mắt khác thường, không phải ai cũng là kẻ ngu, chuyện giữa ba người họ, không nói, không có nghĩa là không ai biết. Trữ San cảm giác có rất nhiều ánh mắt đâm vào người cô, đứng ở đây thật khó chịu. “Chúng ta đi thôi,” hần thấy được vẻ mặt tự nhiên của cô, liền xoay người hướng về nơi vắng người đi tới, trên mặt hần không lộ rõ cảm xúc, nhưng tim hần lúc này lại giống như bị một tảng đá lớn đè xuống, nặng nề và ngột ngạt. Ở cách đó không xa, Vũ Nhiên cầm một ly rượu, lặng lẽ đứng nhìn, nhẹ nhàng đưa ly rượu trong tay, chiếc ly trong suốt phản chiếu đôi mắt lạnh híp lại, đột nhiên mở mắt ra, một chút ánh mắt đã bị ngăn lại bởi ánh sáng, sự ôn nhu sớm đã không còn, cũng chỉ còn lại sự thâm trầm mưu tính, không biết hần thay đổi, hay hần vốn là như thế. “Húc, xin lỗi, em không có cách nào từ chối, dù sao bây giờ thân phận của em ...” khi bên cạnh không còn người ngoài, Trữ San vội vàng kéo tay áo Duệ Húc, giải thích sự bất đắc dĩ của mình. Duệ Húc lãnh đạm đẩy tay cô ra, xoay người nhìn cô, “Trữ San,” Hần gọi tên cô, sắc mặt thâm trầm. “Trữ San, em nhất định phải đưa ra lựa chọn, giữa anh và hần, em chỉ có thể chọn một người,” Duệ Húc là người kiêu ngạo, đây là lần đầu tiên hần nói như vậy, nhưng họ cũng biết, đây không phải nói chơi, Duệ Húc là ai, hần là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, hần không muốn cô khó xử, giống như hần cũng không cho phép hần và cô cả đời phải lén lút như vậy. Bọn họ đều là những người đàn ông có ham muốn giữ lấy rất mạnh, vì những thứ mình muốn có mà không từ bất kì thủ đoạn nào, hần biết, và hần rất rõ, Ôn Vũ Nhiên cũng chính là như thế. Bọn hần đều là những kẻ vô tình. “Trữ San, em biết không, anh đã chờ lâu lắm rồi,” hần xoay người, đưa lưng về phía Trữ San, híp mắt nhìn người đàn ông đang đi về phía họ. Sự kiên nhẫn của hần có giới hạn, nếu không, hậu quả, không phải là cô và hần có thể chịu đựng được. “Em...” Trữ San cắn môi dưới, không biết phải trả lời như thế nào, cô biết, cái gì cô cũng biết. Nhưng cô thực sự không thể đưa ra lựa chọn, hai người đàn ông, cô cũng nên chọn một người, trong đầu cô không thể nghĩ được gì. Cô lắc đầu, cắn môi trong lòng cô vẫn thẳng băng, không có nghiêng về phía ai. Ly hôn, mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy sao? Cô đưa tay đặt lên trán, tiếng nhạc không ngừng truyền đến, tiếng nhạc rõ ràng rất dễ nghe, khi rơi vào tai cô, lại thành một loại tập âm, cô chán ghét mình như vậy, chán ghét phải đưa ra lựa chọn. Duệ Húc đứng thẳng người, một làn gió lướt qua, Vũ Nhiên đi qua hần. “Sao vậy, ngài Lê muốn nói gì sao?” đột nhiên Vũ Nhiên dừng lại, quay người lại, cười lạnh đứng trước mặt Duệ Húc. ‘Lê Duệ Húc, trước kia thì tôi không bằng anh, nhưng khi chúng ta đứng trên một chiếc thuyền, tôi sẽ không bị bại dưới tay anh nữa, những gì anh thiếu của tôi, thiếu Lạc Lạc, tôi sẽ khiến anh phải trả lại hết, trả không sót một chút nào.’ “Anh cố ý?” Duệ Húc dứt tay vào túi quần, giọng nói hồ hững, ánh mắt lại có một tia lạnh như băng, tất cả đều là cố ý. “Tôi không rõ ý của ngài?” Vũ Nhiên cười nhạt đưa mắt về phía Duệ Húc, từ tốn nói, bọn họ, một người ôn hòa, một người lãnh khốc, đứng chung một chỗ, đúng là kẻ địch trời sinh. Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự hận thù cùng không chấp nhận thua cuộc, “Việc đi công tác, rồi việc anh trở về, còn cả những gì anh làm với Trữ San, tất cả, đều là cố ý, cố ý trả thù.” Duệ Húc hất cằm lên, ánh mắt màu trà u ám, hóa ra, tất cả đều là âm mưu tính toán từ trước, bàn tay đặt trong túi quần dùng sức nắm chặt. “A... Ngài Lê, trí tưởng tượng của ngài thật phong phú, đi công tác là đi làm việc, xong việc thì phải quay về, chẳng nhẽ bởi vì tôi trở về lại ảnh hưởng tới Trữ San, Trữ San có chân, cô ấy muốn đi đâu, tôi sao có thể quản được chứ, hơn nữa, gần đây, không phải ngài cũng rất thoải mái sao?” Hần nghiêng người, ý cười trên mặt càng nhiều. Chiếm đoạt bạn gái của người khác rồi ngủ với vợ người khác, tất nhiên là phải thoải mái rồi, Lê Duệ Húc, văn khí của hần không có khả năng đều tốt cả đời, bây giờ hần cũng nên chịu những gì hần gây ra rồi, Vũ Nhiên chỉ là thuận nước đưa thuyền mà thôi.

198. Q.3 - Chương 26

Sự tàn nhẫn của hần, những tính toán của hần đã biến Vũ Nhiên thành người đàn ông thực thụ. Hần cười rất khiêm tốn, ánh mắt lạnh giống như trái tim đã lạnh giá của mình. “Hai người đang nói gì vậy, âm mưu gì? Trữ San không ngừng xoay đầu hết nhìn Duệ Húc rồi nhìn Vũ Nhiên, cảm giác trước mắt có chút mơ hồ, cái gì cũng không thể nhìn rõ, cô chỉ cảm giác hai người đàn ông trước mặt như sắp đánh nhau, tuy rằng hai người đứng ở hai bên, nhưng cảm giác giữa họ giống như sắp lao vào đánh nhau, áp lực không ai dám tới gần. “Hai người đừng âm ỉ nữa được không?” Cô bước lên từng bước, thật sự không muốn hai người họ xảy ra chuyện ở đây, người gặp khó khăn nhất sẽ là cô. Bọn họ không cảm thấy như vậy là sẽ có hại cho cô sao,

còn chưa ngại phóng viên thiếu bài viết về cô sao? Vũ Nhiên và Duệ Húc, hai người mặt đối mặt, không ai nhường ai, bọn họ không phải không nghe thấy Trữ San nói gì, nhưng trong cuộc chiến hai người đàn ông, chuyện đó không còn quan trọng, ai cũng không muốn thua. “Vũ Nhiên... Húc...” Cả người Trữ San khẽ run lên, cảm giác đau đớn từ bụng truyền tới, mồ hôi trên trán chảy xuống. Cô đau quá... Cô đưa tay ra, muốn nói gì đó, nhưng lời nói bị kìm lại ở cổ họng, nửa chữ cũng không cách nào nói ra. “Em...” Môi cô khẽ hé... Thân ảnh hai người đàn ông trước mắt càng ngày càng mờ. Phịch một tiếng, may mắn đây là nơi yên tĩnh, ngoài trừ ba người bọn họ cũng không có ai, nếu có người thứ tư ở đây, âm thanh như vậy sẽ khiến cả hội trường bắt đầu hỗn loạn. “Trữ San...” Duệ Húc vội vàng quay đầu, nhìn cô gái nằm dưới đất, như bị điện giật, vội vàng bước lên phía trước, ánh mắt luôn trầm tĩnh lúc này lại có chút hốt hoảng. Cô ấy bị làm sao vậy? Có một người so với động tác của hắn còn nhanh hơn, khi ngón tay hắn vừa mới đụng vào Trữ San đã bị Vũ Nhiên dùng sức hất ra. “Ngài Lê, vợ của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm, hình như đây là chuyện nhà của tôi?” Vũ Nhiên không chút hoang mang ôm lấy Trữ San, hàng lông mày khẽ nhăn lại, mới đầu hắn nghĩ cô đang đóng kịch, cô gái này rất có thể sẽ lừa chuyện như vậy, ngăn cản sự căng thẳng giữa họ, chính là khi vừa ôm lấy cô, hắn biết hắn sai lầm rồi, cô thật sự bị ngất. Hắn nhanh chóng rời khỏi, nói không khẩn trương chính là giả, dù sao, một thời gian dài chung sống, Ôn Vũ Nhiên cũng không phải một kẻ lãnh khốc vô tình. Bên trong bệnh viện, hai người đàn ông đứng trước cửa phòng cấp cứu, sắc mặt căng thẳng, ánh đèn cấp cứu vẫn luôn sáng. “Ôn Vũ Nhiên, nếu Trữ San có việc gì, tôi nhất định sẽ làm cho tập đoàn Ôn Thị biến mất trên trái đất này.” Giọng nói Duệ Húc lạnh đến đáng sợ, hắn nói được thì làm được, tuyệt đối không nường tay. “Vậy còn phải xem bản lĩnh của anh, tôi tin tưởng anh có năng lực đó, chỉ sợ là anh cũng phải mất một nửa gia sản,” Ôn Vũ Nhiên cũng lạnh giọng nói, xin lỗi, uy hiếp như vậy đã không còn khiến hắn phải sợ hãi nữa rồi. Khóe môi Duệ Húc nhếch lên, lãnh khốc vô tình, “Nếu cả Tô Lạc nữa thì phải sao đây?” Hắn sẽ để cho Vũ Nhiên sống không bằng chết, hắn muốn đâm vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim Vũ Nhiên. Ánh mắt Vũ Nhiên khẽ híp lại. “Tự nhiên, cô ấy giờ là vợ anh, cũng không liên quan tới tôi, anh muốn giết cô ấy hay bán cô ấy, đó là việc của anh, không quan hệ tới Vũ Nhiên tôi,” hắn xoay người, không để cho Duệ Húc nhìn thấy sự tức giận trên mặt, Duệ Húc lại dám lấy Tô Lạc ra uy hiếp hắn, Duệ Húc a Duệ Húc, tìm hắn quả nhiên là lãnh khốc. Từ trước tới nay, Vũ Nhiên không có nghĩ qua Trữ San đối với hắn là như thế nào, nhưng Duệ Húc lại coi Tô Lạc là một quân cờ, sử dụng cô. Lãnh khốc vô tình, một kẻ bạc tình đáng sợ, quả không hổ danh Duệ Húc. Khóe môi Duệ Húc vẫn nhếch lên, Ôn Vũ Nhiên vẫn là Ôn Vũ Nhiên, một chút giấy rửa trong mắt hắn đã bán đứng hắn, quả nhiên, người phụ nữ đó vẫn rất đặc biệt đối với hắn, Duệ Húc chưa từng quên. Bản thân Duệ Húc lại không phát hiện, ánh mắt hắn lúc này lại có một tia ghen tị, còn có một sự thất vọng nói không lên lời. Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá đi tới, hai người đàn ông cùng bước lên. “Xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân?” “Tôi...” “Tôi...” Cả hai người cùng trả lời, Vũ Nhiên liếc mắt nhìn qua Duệ Húc, ý hắn là sao? “Y tá, bệnh nhân là vợ tôi, xin hỏi vợ tôi thế nào rồi?” Hắn cố ý nói chữ vợ, khiến bàn tay Duệ Húc nắm chặt lại. Đầu ngón tay trắng bệch đáng sợ, cho tới bây giờ Duệ Húc muốn gì mà không làm được, ở trong này, lần đầu tiên hắn phải đứng sau Vũ Nhiên, bởi vì hắn không có thân phận, cũng không có tư cách. “Là như này,” Y tá cười cười an ủi Vũ Nhiên, “Anh yên tâm đi, không có chuyện gì, cô ấy đang mang thai, hiện tại mới chừng một tháng, thân thể vẫn chưa thích ứng, sau này chú ý đừng để cô ấy quá mệt là được.” Y tá nhìn sắc mặt Vũ Nhiên lập tức thay đổi, lại cười một chút, “Người trẻ tuổi, lần đầu tiên làm cha đều như vậy, nhất định là vừa mừng vừa sợ.” Hai tay Vũ Nhiên buông thõng xuống, ánh mắt phức tạp nhìn sắc mặt Duệ Húc. Duệ Húc cũng kinh ngạc như hắn, khó mà chấp nhận tin này. “Duệ Húc, đứa con là của tôi,” Trán Vũ Nhiên nhăn chặt lại, giống hệt Duệ Húc. “Cũng có thể là của tôi,” Duệ Húc nhìn cô gái đang nằm bên trong phòng, quả thật nghe được tin Trữ San mang thai hắn kinh hãi nhiều hơn là vui, hắn chưa từng nghĩ tới mình sẽ có con, nhưng nếu có, hắn cũng sẽ rất hoan nghênh, dù sao, hắn sắp ba mươi tuổi, cũng nên có người thừa kế, chỉ là đứa bé này tới quá đột ngột, hơn một tháng, có thể là của Vũ Nhiên cũng có thể là của hắn. “Trước khi thân phận của đứa bé được xác định, tôi không muốn nói gì cả.” Duệ Húc lãnh đạm nói một câu, đi vào phòng bệnh, Vũ Nhiên không nói gì, hiển nhiên, hắn đã chấp nhận ý nghĩ như vậy. Thật kì quái, trong bụng một cô gái, có một đứa bé, bọn họ cũng không biết đứa bé này là của ai, có thể ngay cả mẹ đứa bé cũng không biết.

199. Q.3 - Chương 27

“Không cần xem, muốn xem thì đứng ở ngoài xem, khi nào cũng có thể nhìn thấy,” Ôn Vũ Nhiên đến gần, đứng cạnh giường bệnh của Trữ San, từ trên cao nhìn cô, hần tính toán đã rất chuẩn xác chỉ tiếc chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến mọi thứ rối tung. Hần cứ như vậy nhìn Trữ San, đột nhiên lúc này cảm thấy cô thật xa lạ, cuối cùng tầm mắt hẳn dừng ở bụng của cô. Khẽ mím môi, “Em mang thai, hơn một tháng, em có thể nói cho anh biết, đứa bé là của ai không? Của anh hay...Của Duệ Húc?” Trữ San không quay người về phía người đứng ngoài cửa, khi nghe được câu nói, cô giống như muốn ngất xỉu. Cô mang thai, có con. “Vũ Nhiên, anh nói cái gì, em mang thai, anh không phải nói đùa chứ?” Tay cô đặt trên bụng, thật không thể tiêu hóa chuyện này, bình thường cô vẫn có quan hệ, vậy chuyện mang thai cũng là chuyện đương nhiên, nhưng, mới hơn một tháng, sao cô có thể biết là của ai. “Em nghĩ rằng anh sẽ đùa một chuyện như vậy hay sao?” Vũ Nhiên cúi người xuống, chăm chú nhìn ánh mắt không ngừng biến hóa của Trữ San, “Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh, Trữ San, đứa bé là của anh sao?” Hần đưa tay đặt lên bụng cô. Độ ấm từ bàn tay hẳn thiếu chút nữa làm Trữ San nhảy dựng lên, ầm ập như vậy, cô lại cảm thấy có một sự lạnh lẽo đâm thẳng vào tim cô. Môi cô khẽ run, “Của anh... Đúng vậy...” Cô cúi đầu, muốn che dấu sự chột dạ trong mắt, cô không biết, thực sự không biết. “Vậy sao?” Ôn Vũ Nhiên đứng lên, lấy kính mắt từ túi áo ra, đối với lời của cô, một chữ hẳn cũng không tin. “Chờ đứa trẻ được sinh ra, kiểm tra ADN đi, là con tôi, tôi sẽ không để cho người khác làm cha hẳn, nhưng nếu không phải của tôi, tôi sẽ không thể thay thế người khác nuôi lớn nó.” “Cô tự biết phải làm sao đi.” Hần mở cửa ra, đi ra ngoài, tất cả kế hoạch hẳn đã lên không thể không dừng lại, chỉ vì chuyện ngoài ý muốn này, đúng là quá ngoài ý muốn. Hần đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa giống như một pho tượng, hẳn đứng khuất sáng, cả người như có một đôi cánh đen, hắc ám lạnh lẽo. “Lê Duệ Húc, chúng ta đánh cuộc một lần đi, xem cuối cùng ai sẽ thắng,” hẳn lãnh đạm nói, hai tay ôm trước ngực, không phải vì người phụ nữ kia, mà là vì đứa trẻ, có lẽ đó mới là mấu chốt của sự thắng thua. Duệ Húc khẽ mím môi thành một đường thẳng tắp, bọn họ không biết đến cuối cùng, hai người họ không ai là kẻ thắng cũng chẳng có người thua. Tô Tử Lạc vẫn giống như trước kia, rúc cả người vào ghế sa lon, cô không mở ti vi, chỉ ngơ ngác nhìn về phía cửa sổ, cứ như vậy chờ mặt trời mọc, mặt trời lặn. Tiếng đồng hồ không ngừng vang lên, thời gian trôi qua, cô ở đây, đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Cô nghe thấy tiếng xe bên ngoài, ánh mắt có chút thần thái, lại có chút hoảng hốt, cô đứng lên, vội đi về phía cầu thang, không biết vì động tác cô chậm, hay động tác hẳn quá nhanh, cô vừa mới đi lên cầu thang, nháy mắt cửa cũng mở ra. Cả người cô cứng lại, tay nắm chặt thành cầu thang. “Tô Tử Lạc, đi rót nước,” giọng nói như ra lệnh truyền tới, nhiều ngày rồi, đây là lần đầu tiên, hẳn nói chuyện với cô. Cô xoay người, thấy được cô gái bên cạnh hẳn, một chút thần thái mới có được đã hoàn toàn mất đi. Hóa ra, không phải chỉ có mình hẳn, hẳn đã từng nói, sẽ không mang người phụ nữ khác tới nơi này nữa, nhưng hôm nay lại đưa về, hơn nữa còn là người mà hẳn yêu nhất. “Cô không nghe thấy sao, Tô Tử Lạc, rót nước,” Duệ Húc ngẩng đầu lên, tức giận với sự chậm chạp của cô, nhưng hẳn biết không? Bấy giờ hẳn cực kì tàn nhẫn, để vợ mình đi rót nước cho người phụ nữ của mình, hành vi này thực sự làm tổn thương đến người phụ nữ thương hẳn. Môi cô khẽ run, đi xuống tầng, hướng phòng bếp bước tới. Duệ Húc cẩn thận giúp đỡ Trữ San ngồi xuống, Trữ San thì giống như con rắn không xương, dựa cả người vào hẳn, ánh mắt đánh giá nơi này, kì thực người cô để ý nhất chính là Tô Lạc, ánh mắt chứa đựng bao nhiêu khinh ghét. Mặc dù nói đứa bé có thể là của Vũ Nhiên, nhưng cũng có thể là của Duệ Húc, bây giờ cô đang rất lo lắng, rốt cuộc đứa bé này là của ai, hiển nhiên lòng cô có khuynh hướng thiên về người đàn ông này. “Húc, đứa bé là của anh,” cô ngẩng đầu lên, lôi kéo tay hẳn đặt lên bụng cô, “Em biết đứa bé là của anh, em và Vũ Nhiên đã lâu không có trải qua chuyện đó,” cô ôm cổ Duệ Húc, lúc này đây, có lẽ đã thật sự quyết định, bởi vì ánh mắt quá mức lạnh lẽo và lời nói của Vũ Nhiên, nếu nhất thiết phải chọn một trong hai, vậy chọn Duệ Húc đi. Đứa bé? Tô Lạc bưng một cốc nước lên, đúng lúc nghe thấy chữ đứa bé, ánh mắt như bị kim đâm, ngón tay run lên, thậm chí chiếc cốc trên tay suýt nữa rơi xuống. Cô ấy có thai, là của Duệ Húc sao? Cô nhìn bàn tay Duệ Húc đặt trên bụng Trữ San, đột nhiên, cảm giác khó chịu nơi cổ họng, cảm giác trái tim một lần nữa bị giẫm nát. Cô ấy có thai, như vậy, con của cô, phải làm sao đây. Một lúc lâu, cô mới cắn cắn môi dưới, cố gắng kìm nén không rơi nước mắt, cô đặt cốc nước trước mặt Trữ San, không ngoài dự định, thấy được sự khiêu khích trong ánh mắt kia, ngón tay cô khẽ run, sau đó thu tay về, ánh mắt Duệ Húc từ đầu tới cuối vẫn không nhìn thấy cô. Cô xoay người, đưa tay bịt kín miệng, chỉ sợ chính mình sẽ bật khóc, kì thực cô rất muốn nói một câu, cô cũng mang thai, cũng có đứa bé, nhưng lại phát hiện chỉ có tiếng rên rỉ thoát ra, một chữ cũng không thể bật ra. “Húc, em phải làm sao đây, con của chúng ta phải làm sao đây? Anh ta nhất định sẽ không chấp nhận như thế, con của chúng ta có khi nào sẽ trở

thành con hoang?” Trữ San nhìn thoáng qua bóng lưng của Tô Lạc, sau đó đưa tay đặt lên ngực nói, ánh mắt cô càng chắc chắn, cô biết, với tính cách của Duệ Húc, sẽ không bao giờ để con mình trở thành con hoang.

200. Q.3 - Chương 28

“Không đâu, anh sẽ ly hôn rồi sau đó sẽ kết hôn với em, con của Duệ Húc chính là bảo vật trời cho, không thể trở thành con hoang,” hần dù muốn hay không cũng phải chấp nhận, vì sao khi hần nói ra câu này, trái tim lại cảm thấy nhói đau, cảm giác này rất nhanh liền biến mất khiến hần không kịp nghĩ, rốt cuộc là vì sao. Bọn họ không coi ra gì cứ như vậy thảo luận vấn đề ly hôn, không thêm để ý nơi này vẫn còn một người nữa, chính là vợ hợp pháp của hần, Tô Lạc đưa tay đặt lên bụng, trong bóng đêm, ánh mắt bị thương vô cùng. Duệ Húc cầm cốc nước lên, khi ngón tay chạm vào chiếc cốc, thấy nước hơi nóng, hần khẽ thổi nhẹ, cảm giác này thật kì lạ, hần ngẩng đầu lên, nhìn thấy cánh cửa kia đã đóng chặt, cô đã đi vào phòng. Trữ San phát hiện ra ánh mắt của hần, khóe môi khẽ nhếch lên, một nụ cười gian trá hiện lên. Tô Lạc ngồi trên giường, cả người khẽ run, cô không bật đèn, căn phòng tối om, không ai có thể nhìn thấy nước mắt của cô từng giọt từng giọt chảy xuống, cũng không ai cảm nhận được nỗi đau mà cô đang phải chịu đựng, từng chút từng chút dâng lên. Tiếng đập cửa truyền đến, trong lúc hoảng hốt, cô ngẩng đầu, nghĩ tới đây là ảo giác, tiếng đập cửa ngày càng mạnh, hai chân cô chạm xuống sàn nhà, mở cửa, một thân hình cao lớn rơi vào trong mắt cô, cô vẫn luôn ngẩng đầu, trong bóng đêm, chỉ có nghe được tiếng hít thở của hần, hóa ra lại lạnh như thế. “Vì sao không bật đèn?” Cô nghe giọng nói hần vắng vắng bên tai, thậm chí hơi thở của hần đang phả vào da mặt cô, bọn họ đã lâu rồi không gần nhau như vậy. Duệ Húc khó chịu nhìn chằm chằm căn phòng tối đen, cô muốn làm con chuột ở đây sao? Hần đưa tay chuẩn bị bật đèn, lại nghe được giọng nói khàn khàn vang lên. “Không cần bật, được không? Cứ như vậy đi.” Hần đáp ứng lời cô, buông tay xuống, cô muốn bật hay không đều được, dù sao, hần cũng chỉ muốn tới đây nói một câu. “Tôi nghĩ cô đã nghe được, Trữ San mang thai, giấy tờ ly hôn tôi sẽ bảo luật sư giao cho cô, cô có điều kiện gì hãy nói với luật sư, tiền, nhà, thậm chí là cổ phần của tập đoàn Húc Nhật, hay căn nhà này đều được.” Duệ Húc dựa vào cửa, hần không nhìn cô, hần chỉ mở miệng nói tới điều kiện, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của hần. Trong bóng tối, hàng lông mi dài khẽ chớp thật nhẹ như một bóng nước vỡ tan trong không trung, một tiếng động thật nhỏ, không ai biết, không ai hay. “Cô còn muốn yêu cầu gì, có thể nói ra, chỉ cần không quá đáng, tôi nhất định sẽ đáp ứng,” cả người Duệ Húc thẳng đứng dựa vào cửa, bình thường luôn tạo áp lực rất lớn cho người khác, lúc này lại thâm trầm, dường như tiếng hít thở của hần cũng bắt đầu chậm lại, trái tim như bị một vật gì đó đè lên, thật khó chịu. Một lúc sau, hần không nghe thấy tiếng nói của Tô Lạc, hần biết cô vẫn đứng đó, bởi vì khoảng cách giữa họ rất gần, hần có thể nghe được tiếng hít thở của cô, hơi thở cô bao vây lấy hần. “Tô Tử Lạc, nói,” giọng nói hần hơi chìm xuống. Tô Lạc ngược đôi mắt nhắm nước nhìn hần, khóe môi cong lên, một nụ cười đau đớn, cuối cùng hai người hị lại đi tới bước này, cuối cùng cũng không thể né tránh, phải ly hôn, cũng phải rời khỏi. “Anh yêu đứa bé sao?” Tay cô luôn đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng vỗ về, nước mắt lăn dài, không ai biết cô đang khóc, Duệ Húc không biết vì hần không nhìn cô. “Tất nhiên,” Duệ Húc nhàn nhạt nói, hần chưa có con những cũng không có nghĩa là hần không thương con mình, không ai là không thương con mình cả, việc hần đang làm cũng là tốt nhất cho đứa bé, bởi vì hần sắp làm cha rồi, chỉ có cô gái hần yêu mới có thể mang con của hần, những người khác không đáng. “Tôi biết rồi,” Tô Lạc cúi đầu xuống, ánh mắt nặng nề không muốn mở ra. “Anh yên tâm, tôi không cần gì cả, tôi sẽ kí tên,” Cô xoay người, trong bóng tối, cả người cô quay lại, để bóng lưng đối mặt với người đàn ông đã làm cô tổn thương cả đời. “Cô biết là tốt...” Duệ Húc nắm chặt tay, trong không khí truyền tới tiếng xương ngón tay hần răng rắc, hần cứ tưởng hần phải mất nhiều công sức mới có thể khiến cô đồng ý, thật không tưởng tượng cô lại đáp ứng hần nhanh như thế, cứ như vậy, cô sẽ không đau, không buồn, không để hần vào trong mắt nữa sao? “Tốt lắm...” Hần cười lạnh một tiếng, dùng sức đóng cửa lại, sau đó rời đi, lại không thể xua tan sự khó chịu trong tim, cái cảm giác không thoải mái này, giống như hần vừa làm mất rất nhiều hợp đồng làm ăn lớn, áp lực ngày một lớn, cảm giác nhức nhối đau đớn cứ thế diễn ra. Tô Lạc ngồi trên mặt đất, cả người co lại, thời khắc này, Tô Tử Lạc có lẽ đã chết rồi... Trái tim cô... Đã chết rồi. Sáng sớm, một chút ánh sáng cũng lọt vào trong căn phòng tối tăm, Tô Lạc từ từ mở mắt ra, cô đưa tay chắn trước mắt, cô đã quá quen với bóng tối, một ánh sáng mỏng manh như vậy

cũng khiến cô không cách nào đón nhận. Cô từ mặt đất đứng lên, một đêm qua cô không hề di chuyển, cứ như vậy ngồi cho hết đêm, hai chân tê rần... Trái tim cô cũng tê rần đi... Khẽ chớp mắt, cô phát hiện, hốc mắt khô khốc, một giọt lệ cũng chẳng thể lăn xuống. Mở cửa, đi ra ngoài, tay vẫn đặt trên bụng, sắc mặt trắng nhợt nhạt. Nhà vệ sinh, cô gục đầu nôn mửa, cảm giác nôn khan thật hành hạ người khác, bờ môi cô tái đi. “Cô mang thai?” Một tiếng nói giống nha ma quỷ vang lên, cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Trữ San mặc áo ngủ tơ tằm, tối qua cô ấy ở đây, Tô Lạc tự cười chính mình, đây là việc nên xảy ra, cô lại cảm thấy mình có chút may mắn, khoảng cách giữa hai phòng cũng đủ để cô không nghe thấy gì. “Cô mang thai, Tô Lạc, trả lời tôi,” Giọng nói Trữ San như bị nghẹn ở cổ, giọng nói có sự sắc nhọn, thật chói tai. Môi Tô Lạc khẽ run, không trả lời, cô theo bản năng đặt tay lên bụng, động tác như vậy, đã khiến Trữ San tin rằng cô mang thai.

201. Q.3 - Chương 29

“Tôi mặc kệ cô có mang thai hay không, đứa bé này không thể sinh ra, đứa con của Húc chỉ có thể là đứa bé trong bụng tôi, thứ cô mang là nghiệp chướng không thể tồn tại,” Trữ San gần từng tiếng nói, cô nhìn bụng Tô Lạc, hận không thể giải quyết quả bom hẹn giờ này ngay bây giờ. Tô Lạc đứng thẳng người, ánh mắt lãnh đạm nhìn Trữ San, “Cho dù không ai muốn nó, tôi cũng cần nó, đây không phải đứa bé của ai khác, nó là con tôi, nó ở trong bụng tôi, nó thuộc về tôi.” Giọng nói cô thật nhẹ, giống như trời sinh cô ra để làm mẹ, cũng khiến một cô gái yếu đuối như cô có thêm can đảm, cô nhất định phải dũng cảm đối mặt, bởi vì đứa bé trong bụng cô, cô sẽ kiên trì tới cùng. “Hừ,” Trữ San hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhìn về phía bàn tay Tô Lạc đang đặt lên vùng bụng, “Cô tốt nhất là đừng nói với ai về sự tồn tại của nó, không cần tôi phải động tay, sẽ có người khác.” Trữ San nở nụ cười tàn ác, gương mặt xinh đẹp trước mặt Tô Lạc bị bóp méo. “Trữ San, em ở đây làm gì vậy?” Duệ Húc từ xa vội bước tới. “Không có việc gì,” Trữ San đưa tay, đóng cửa phòng vệ sinh, nhốt Tô Lạc ở bên trong. “Húc, đột nhiên em nhớ tới một việc,” Trữ San bước lên, kéo tay Duệ Húc. “Chuyện gì?” Duệ Húc theo thói quen đưa tay vuốt mấy sợi tóc trước trán Trữ San, tóc Trữ San rất đẹp, từ trước tới nay cô rất chú ý tới hình tượng của mình, rất ít khi nhìn thấy cô trong bộ dạng không gọn gàng, cô hoàn mỹ khác hẳn với người kia. Cho dù lúc này cô chỉ mặc áo ngủ, cũng phải để ý trang điểm xinh đẹp, tinh tế, mọi thứ rõ ràng là có chủ ý. Ngón tay hằn đưa xuống, ôm lấy eo cô, để cô dựa vào người hằn. “Húc, em nói nếu, chỉ là nếu thôi, nếu Tô Lạc mang thai, anh phải làm sao đây, có phải anh sẽ không ly hôn với cô ấy nữa? “Cô ấy sẽ không mang thai,” Duệ Húc hết sức tự tin lạnh giọng nói. “Nhưng nếu chẳng may như thế, đó cũng là con của anh,” Trữ San cong môi lên, hất sức bất mãn với đáp án này, trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra, hằn nói cô ta sẽ không mang thai nhưng cô biết, cô ta có thai rồi, giống như cô vậy, chỉ khác là đứa bé trong bụng cô không biết là Vũ Nhiên hay Duệ Húc, còn đứa bé trong bụng cô ta chắc chắn là của Duệ Húc. “Vây xóa sạch, cô ta không xứng đang mang đứa con của anh,” Mặt Duệ Húc không đổi sắc nói, nhưng đây cũng chỉ là một câu nói, nếu chuyện đó thực sự xảy ra, hằn có làm được như lời hằn nói, nhằn tâm xóa bỏ đứa con của mình. Tất cả mọi chuyện xảy ra, không ai có thể đoán trước, chỉ biết bắt đầu, biết quá trình cũng chẳng bao giờ nghĩ tới kết quả. Tô Lạc ở trong nhà vệ sinh, cả người run lên, bàn tay bên người dùng sức nắm chặt lại, cô cúi đầu, ánh mắt rơi vào trạng thái thất thần, bây giờ cô nên cảm thấy may mắn vì cô chưa nói gì với hằn, cho nên đứa bé còn có thể sống tới ngày hôm nay. Hằn yêu đứa bé, nhưng hằn lại chỉ yêu đứa bé trong bụng Trữ San, còn con của cô, hằn sẽ không bao giờ để ý tới, cô đã biết, cuối cùng cũng đã biết, căn phòng này bây giờ giống như địa ngục vậy, tối tăm lạnh lẽo. Trong phòng khách, Tô Lạc cầm một cốc nước lên, thân thể gầy yếu đến nỗi bất kể lúc nào cũng có thể khụy xuống. “Tô Lạc, động tác cô sao chậm chạp vậy, cô muốn tôi khát chết sao?” Trữ San ngồi trên ghế sa lon, không khách khí vung tay múa chân trước mặt Tô Lạc. Tô Lạc cầm chiếc cốc trên tay, đôi môi mím chặt, cô đã nhanh hết sức rồi, cô ấy muốn xem báo, cô đưa cho cô ấy, cô ấy lại ném đi. Một hồi lại nói muốn ăn cái này, cái kia, cô làm xong, cô ấy lại nói đồ ăn này giành cho heo sao, vứt đi, bây giờ cô ấy muốn uống nước, cô cũng rót nước mang lên, còn bản thân cô, từ sáng tới giờ, còn chưa được ngậm nước nào. Cô có thai, mà cô ấy cũng có, cô nhìn xuống dưới, khoe mắt hồng lên, cảm giác khó chịu, cô cố gắng không khóc, nhưng lại không thể cố nổi. Tô Lạc đặt cốc nước xuống trước mặt Trữ San. Đột nhiên Trữ San nở nụ cười, nụ cười này khiến

Tô Lạc sợ hãi. “Tô Tử Lạc, chúng ta chơi một trò chơi đi, một trò chơi nhỏ...” Cả người Tô Lạc khẽ run lên, cô sợ trò chơi của cô ấy, một chút cũng không muốn. “Tôi không muốn, cảm ơn.” Tô Lạc đứng lên, không muốn chơi cái gì với cô ấy cả. “Tô Tử Lạc, nhưng tôi lại muốn chơi thì phải làm sao đây.” Trữ San đưa tay vuốt mái tóc dài, khoe môi cong lên, thật đẹp cũng thật lạnh. “Cô Tề, cái gì tôi cũng không tranh với cô, tôi sẽ rời khỏi đây, đi rất xa, cô còn không hài lòng sao?” Tô Lạc cúi đầu, nhìn cô gái đang ngồi thoải mái trên ghế sa lon, cô ấy không thể buông tha cô sao? Cô đã không còn gì để mất nữa rồi. Cô mất đi Vũ Nhiên, mất đi những gì cô yêu thích nhất, bây giờ cô đã mất đi chồng, mất nhà, vẫn chưa đủ hay sao? “Nhưng tôi lại muốn tranh với cô,” Trữ San vẫn không buông tha cô, “Trò chơi của chúng ta bắt đầu rồi, đánh cược giữa chúng ta, hần sẽ chọn ai...” Trữ San cầm chiếc cốc trên bàn lên, ngón tay khẽ động, để nước rơi vào lòng bàn tay. Rất nhanh tay cô hồng lên một khoảng lớn, nhìn qua giống như nước trong cốc rất nóng. Cô đặt chiếc cốc trong tay xuống, nắm chặt bàn tay, sau đó hét lên một tiếng. Từ cầu thang rất nhanh truyền tới tiếng bước chân, một người đàn ông vội chạy tới. “Trữ San, em làm sao vậy?” Cả người hần chen vào, thậm chí suýt nữa đẩy Tô Lạc sang một bên. Tô Lạc ngơ ngác, nhìn Duệ Húc cúi người xuống, ánh mắt giống như bị dao đâm, trong mắt hần, cô chưa bao giờ từng tồn tại. “Húc, tay em đau quá,” Trữ San để Duệ Húc nhìn màu đỏ trong lòng bàn tay, “Em không biết nước lại nóng như vậy,” hàng lông mày Trữ San nhăn chặt lại, không hề giống đóng kịch. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Lạc, sau đó lại vùi đầu vào lòng Duệ Húc, không nói gì nữa, đã khiến Duệ Húc đoán ra. “Tô Tử Lạc, cô làm cái gì vậy? Cô có cái gì không chịu được thì tìm tôi là được rồi, sao cô lại có thể làm thế với Trữ San, cô quên những lời tôi đã nói sao, nếu Trữ San thiếu một sợi tóc, cô cũng không thể gánh nổi hậu quả đâu.”

202. Q.3 - Chương 30

Từ khoe mắt Tô Lạc, một giọt nước mắt lạnh chảy xuống, cuối cùng cô cũng biết trò chơi mà Trữ San nói tới, thật sự cô không cần gì cả, thật sự, địa vị của Tô Lạc với Duệ Húc, tất cả mọi người đều biết. Cần bản... Cô cái gì cũng phải. “Húc, bụng em rất khó chịu,” Sắc mặt Trữ San hơi tái đi, vẻ mặt đặc ý vừa rồi lúc này có chút sợ hãi, con của cô, bây giờ không thể xảy ra chuyện, cho dù là với cô hay với hai người đàn ông. Đứa bé này thực sự rất quan trọng, nhất là bây giờ cô ta cũng có thai. Trữ San dùng sức nắm chặt tay áo Duệ Húc, “Húc, đứa bé, con của chúng ta...” Cô cắn môi mình, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống. “Trữ San,” trái tim Duệ Húc như ngừng đập, hần hung hăng nhìn tô Lạc, sau đó dùng sức cầm cốc nước trên bàn, hất thẳng vào người Tô Lạc. Hần ôm Trữ San đang rên rỉ trên ghế đi khỏi, không để ý tiếng thét lên bên tai, tiếng kêu đáng thương đau đớn. Cả người hần khẽ cứng lại, ôm chặt cô gái trong lòng nhanh chóng rời đi. Tình yêu của hần chỉ giành cho người phụ nữ đang nằm trong lòng hần, còn sự tàn nhẫn của hần giành toàn bộ ột người khác. Tô Lạc đưa hai tay ôm mặt, cả người ngồi thụp xuống, cả người run lên, cảm giác đau đớn dấy trên mặt, cô khóc thành tiếng. Tiếng khóc không thể kìm nén, đứt quãng, đau khổ muốn chết. Cô đưa tay xuống, gương mặt thanh tú đỏ ửng lên, cô không dám chạm lên mặt, cả người cảm thấy đau đớn. Trong giây lát, bụng của cô truyền lại từng cơn đau. Cô dùng sức cắn môi, từ từ đứng lên. “Con ngoan, phải kiên cường được không? Mẹ sẽ đưa con tới bác sĩ, van xin con, đừng rời khỏi mẹ, đừng rời khỏi mẹ... Chúng ta còn phải sống với nhau thật lâu nữa, có được không? Con là tất cả của mẹ.” Ngón tay trắng bệch không ngừng nắm chặt, trên gương mặt vốn tái nhợt, bây giờ còn thêm một màu hồng thật đáng thương. Cô ôm bụng mình, mỗi bước đi đều rất khó khăn, nơi này không ai có thể giúp đỡ cô, chỉ có mình cô mà thôi. Cũng chỉ có mình cô mới có thể cứu đứa con của mình. “Con à, van xin con, đừng rời khỏi...” Trong bệnh viện, Tô Lạc nắm cô đơn trên giường bệnh trắng muốt, ánh mắt cô nhắm nghiền, hơi thở có chút yếu ớt. “Cô phải cẩn thận, cái thai vốn không khỏe, nếu còn như vậy một lần nữa, nhất định sẽ có chuyện đấy.” Bác sĩ đứng bên giường nói xong, không biết đây là thương hay tức giận vì cô nữa. “Người nhà của cô đâu, bọn họ sao không chăm cô cho tốt chứ, bình thường cô ăn cái gì, đã như thế này mà dinh dưỡng còn không đủ?” Hàng lông mi Tô Lạc khẽ động, đôi môi khẽ cong lên cười nhẹ, cô đã thấy yên tâm hơn. Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi... “Con à, cảm ơn con...” Những lời bác sĩ nói, cô chỉ nghe ra, cô không có người thân, cô chỉ có một mình, cha đứa bé không cần nó, cũng không yêu cô. Tim cô như bị dao cứa, nước mắt âm thầm rơi đã trở thành lựa chọn của cô. Bác sĩ khẽ thở dài, sau đó đi ra ngoài, hần không muốn nói nhiều, nhìn bộ dạng cô như vậy, coi như hần đã hiểu không ít. Chỉ là một

cô gái không hạnh phúc, ai có tư cách trách cô chứ. Hai tay Tô Lạc nắm chặt chần chừ trên người, mọi thứ xung quanh màu trắng làm nổi lên sắc mặt hồng của cô, cũng lộ rõ sự suy nhược của cô. Trong một gian phòng bệnh khóc, Trữ San nhìn chăm chăm bác sĩ. “Bác sĩ, con tôi không có việc gì chứ?” Tay cô đặt trên bụng, chỉ sợ chính mình không cẩn thận làm ảnh hưởng đến cái thai. Bác sĩ có chút khó xử nhìn cô, “Cô Tề, cô không có chuyện gì,” hần dè dặt nói, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, bởi vì bên ngoài có hai người đàn ông mặt lạnh như băng đứng đó, hần không dám đắc tội, cũng đắc tội không nổi. Hình như bọn họ đã phạm phải một sai lầm cực kì lớn rồi. “Bác sĩ, ông có gì muốn nói cho tôi biết sao?” Trữ San không phải đứa ngốc, sự sợ hãi của bác sĩ, chẳng nhẽ cô lại không nhìn ra, lòng cô càng thêm khẩn trương, “Bác sĩ, không phải đứa bé có chuyện gì chứ?” Cô kích động đứng lên, cả người bác sĩ khẽ run. “Xin lỗi, cô Tề, cô thực sự không có chuyện gì, còn đứa bé...” Bác sĩ bất chấp sống chết cuối cùng lấy túi xét nghiệm trên bàn, rút ra hai tờ giấy. “Tôi thực sự phải nói lời xin lỗi với cô, cô Tề, lần đó chúng tôi đã cầm nhầm xét nghiệm, cô với cô gái kia có tên giống nhau, cho nên y tá không nhìn kĩ đã cầm nhầm, cho nên mới phát sinh sai lầm.” “Ý của ông là...” Trữ San nghe vậy, sắc mặt lạnh lại, đồng thời, lòng cô có một dự cảm chẳng lành, cảm giác này, có thể rất dễ khiến cô sụp đổ. Bác sĩ nhìn tờ xét nghiệm trọng tay, cầm lên đưa cho cô, “Cô Tề, tôi không thể không nói cho cô biết, thực ra cô không mang thai,” Bác sĩ chỉ có thể ăn ngay nói thật, cô căn bản không có thai, hần phải lấy từ đâu ra đứa bé nhét vào bụng cô bây giờ. “Ông gạt tôi, tôi rõ ràng đang mang thai, bụng của tôi gần đây đều đau, đây chính là mang thai,” Gương mặt xinh đẹp của Trữ San méo mó, bác sĩ nhìn cô có chút sợ hãi, thật không ngờ, một cô gái xinh đẹp như thế, lại có thể trở nên đáng sợ như vậy. “Cô Tề, bụng cô đau, là bởi vì gần đây tử cung cô có bị sưng, hơn nữa...” Bác sĩ không biết có nên nói tiếp hay không, chuyện như vậy, tin rằng không một người phụ nữ nào có thể chấp nhận. “Cô Tề, nói thật cho cô biết, tử cung của cô trời sinh vốn đã dị dạng, cơ hội mang thai là cực kì thấp,” Lời bác sĩ nói ra khiến Trữ San trong nháy mắt như mất đi toàn bộ sức lực, ngồi thụp xuống, hần nói gì, tử cung của cô trời sinh dị dạng, cả đời này sẽ không thể có con, “Điều này sao có thể, làm sao có thể...” Cô không ngừng lắc đầu, không thể tin chuyện như vậy lại xảy ra với cô, giống như chưa điều tra đã định tội vậy, một người phụ nữ không thể sinh đẻ, như thế không được tính là một người phụ nữ, cô rất hoàn mỹ, từ nhỏ tới lớn đều như vậy, làm sao có thể xuất hiện sự không trọn vẹn này được. “Đúng vậy, cô Tề, đây là bệnh án của cô, xin lỗi, đây là lỗi của chúng tôi,” bác sĩ khép nép nói, lời thoại này vào tai người phụ nữ vừa nhận được tin tức như vậy, đã chẳng còn giống một lời giải thích, một lời an ủi, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

203. Q.3 - Chương 31

Trữ San sững sờ ngồi trên giường, không còn chút cao ngạo nào nữa, bây giờ cô cái gì cũng không có, thực sự cái gì cũng không có... Hai người đàn ông đứng ngoài cửa, mỗi người đứng một bên, đôi mắt Vũ Nhiên khép hờ, quét qua Duệ Húc, ánh mắt sắc lạnh thêm vài phần. “Tôi không hi vọng chuyện này tái diễn, anh đừng có quên, đứa bé kia cũng có thể là của tôi, có lẽ không lâu nữa, chúng ta sẽ biết đứa bé là của ai.” Duệ Húc đưa vào bên tường, bức tường lạnh như băng, nhất thời hần lại cảm thấy lạnh lẽo. “Tôi cũng không muốn chuyện này xảy ra, cho nên Tô Lạc giao cho anh, không có cô ta ở cạnh, Trữ San sẽ ăn toàn hơn,” Duệ Húc lãnh đạm nói, coi một con người như món hàng đẩy qua đẩy lại mà cũng không có chút phản ứng. Ngón tay Vũ Nhiên nắm chặt, “Đó là chuyện của anh, không quan hệ tới tôi, anh đừng quên, bây giờ, tôi vẫn là người chồng hợp pháp của cô ấy.” Duệ Húc khẽ mỉm cười, đúng lúc bác sĩ đi ra, sắc mặt có chút mất tự nhiên. Hai người đàn ông đều nhìn về hướng bác sĩ, áp lực như vậy một người bình thường khó mà chấp nhận được. “Cô ấy không sao chứ, còn đứa bé?” Duệ Húc bước lên, giọng nói bình tĩnh, nhưng lòng ngực không ngừng phập phồng, đã bán đứng hần, và hần cũng không hề phát hiện về mặt hần lại bình tĩnh như thế. “Hai người yên tâm đi, phu nhân cùng đứa bé đều khỏe, chỉ là sau này cần chú ý những chuyện như vậy,” Bác sĩ an ủi họ, hai người đàn ông lại không để ý sắc mặt khác thường của bác sĩ. Khi bác sĩ đi rồi, hai người đàn ông đứng trước cửa nhìn nhau, dường như bọn họ mãi mãi chỉ có thể là tình địch, không thể trở thành bạn bè. Chỉ có thể số phận đã định sẵn. Tô Lạc một mình đi vào bệnh viện lại một mình quay về căn nhà này, một căn biệt thự trống rỗng, ngoài trừ cô ra không có người thứ hai, hiện tại hần đang ở cô ấy phải không, còn cô chỉ có bóng dáng mình làm bạn. Không đúng, cô lắc đầu. “Con à, xin lỗi, mẹ quên mất, còn có con ở đây mà, mẹ sẽ không cô đơn, rất nhanh chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, mẹ sẽ đưa con đi

nhìn nơi này thật tốt, được không, có lẽ sau này chúng ta sẽ không có cơ hội quay lại đây nữa.” Nghĩ tới khi phải rời xa, cô chỉ biết, thứ cô rời xa không chỉ có căn nhà này còn cả thế giới của hân. “Xin lỗi con, mẹ không thể cho hân biết sự tồn tại của con, mẹ làm thế để thể bảo vệ con, tin mẹ có được không? Mẹ sẽ giành hết tình yêu của mình cho con. Cho dù con không có cha, nhưng sẽ có một người mẹ yêu thương nhất trên đời.” Cô nghẹn ngào, dùng sức lau đi nước mắt, cô lại khóc rồi, cứ thế này, cô sẽ làm mù hai mắt của mình amast. Trong phòng tắm, cô đưa tay đặt lên mặt, trên mặt vẫn hơi sưng đỏ, còn có vài nốt bị sưng mọng nước. Hân đúng là quá nhẫn, nhưng cô lại không thể trách cứ gì... Bởi vì... Hân không yêu cô. Mơ hồ, từ phía ngoài truyền tới tiếng chuông cửa, cô buông tay mình, cũng không biết ai tới. Cô định thần lại, đi ra ngoài, chuẩn bị mở cửa, khi cửa mở ra, cô đã nghĩ tới người giúp việc tới làm, thật không ngờ xuất hiện trước mặt cô lại là một người mà cô căn bản không bao giờ nghĩ tới sẽ ở trước nhà cô. Đã lâu rồi cô chưa gặp lại Vũ Nhiên... Bây giờ gặp lại, cô phát hiện ra, tâm đã bình lặng như mặt nước. Có thể tình yêu của cô với hân không đủ, cũng có thể chưa chưa đạt đến cái gọi là yêu, cũng có thể bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để đến với nhau, giữa cô và hân, đã hoàn toàn không giống như trước kia. Từ trước tới bây giờ và sau này, vẫn chỉ có thể là hai người xa lạ. “Không mời anh vào sao?” Ôn Vũ Nhiên không mời mà đến, ánh mắt đằng sau đôi kính như phát sáng, ánh mắt này quá xa lạ với Tô Lạc. Bọn họ đều đã thay đổi... “Mời vào,” Cả người Tô Lạc tránh sang một bên, cô không có thói quen đuổi khách, mặc kệ Duệ Húc có như thế nào, rất nhanh cô có thể rời khỏi đây. Trên ghế sa lon, Vũ Nhiên nhìn Tô Lạc chăm chăm, mặc cho cốc nước trong tay lạnh dần cũng không nói gì. “Em, có khỏe không?” Hân nhìn chiếc cằm thon gọn của cô, còn có mặt mũi, tất cả đều ảm đạm, hân đã biết, cô đã sống như thế nào. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, cười có chút khổ, “Em rất khỏe,” cô đang nói dối, ai cũng nhìn ra cô đang nói dối, chỉ cần cô muốn nói mình vẫn tốt là được rồi, chỉ có mình cô biết là được rồi. “Lạc Lạc. Anh rất muốn biết, sự thống khổ trong mắt em, là vì anh hay còn vì hân?” Vũ Nhiên nhấp một ngụm trà lạnh, chỉ cảm thấy rất đắng, đầu lưỡi cảm nhận sự khổ cay nói không thành lời, có lẽ sự đau khổ luôn ở trong tim hân. Cả người Tô Lạc khẽ cứng lại, khóe môi cong lên, có gì khác nhau đâu, trước kia cô khóc vì hân, hiện tại cô vì một người đàn ông khác mà khóc. “Lạc Lạc, em đã yêu hân rồi có phải không, em yêu Duệ Húc rồi có phải hay không?” sự ôn nhu duy nhất còn sót lại trong đôi mắt đã hoàn toàn biến mất, trong lòng hân cảm giác ghen tị tăng mạnh, người kia quả thực đã cướp đi của hân rất nhiều. Thậm chí đến trái tim Lạc Lạc hân cũng cướp mất. Hai bàn tay Tô Lạc nắm chặt chiếc cốc, trầm mặc, không lên tiếng. Cô cho tới bây giờ đều không phải một cô gái biết nói dối. Vũ Nhiên từ từ đặt chiếc cốc trong tay xuống, đúng là người đi trà cũng lạnh, hân không có tư cách để nói gì nữa, dù sau những chuyện này chỉ có thể trách hân, cô không có lỗi, tất cả là do hân, những kẻ khốn nạn nhất là Lê Duệ Húc. Nếu không có hân xuất hiện, bây giờ bọn họ đã có thể sống bên nhau rồi. Hân đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tô Lạc. “Lạc Lạc, em đừng lại gần Trữ San nữa, hiện tại cô ấy đang mang thai, anh không muốn cô ấy xảy ra chuyện gì. Hôm nay, thiếu chút nữa cô ấy đã mất đi đứa bé.” Giọng nói Vũ Nhiên nặng nề, đập vào lòng Tô Lạc, sự chua xót không thể che giấu. Bọn họ biết không? Ngày hôm nay, cô cũng suýt mất đi đứa con của mình. Đứa bé của Trữ San mới là quan trọng, còn của cô thì không phải sao... “Anh tin đó là do em làm sao?” Tô Lạc tự giễu nói, Duệ Húc không tin cô, đến Vũ Nhiên cũng không tin cô sao? Trong tâm trí họ, cô độc ác vậy sao? Vũ Nhiên xoay người đi ra ngoài, “Lạc Lạc, mọi người đều có thể thay đổi, một cô gái vì yêu có thể biến thành người không từ thủ đoạn nào, đàn ông cũng vậy, hiện tại anh không tin ai cả, anh chỉ tin chính mình thôi, Lạc Lạc, chuyện này, anh hi vọng nó sẽ không xảy ra lần nữa, nếu không, anh cũng không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu?”

204. Q.3 - Chương 32

“Đứa bé của Trữ San cũng có thể là của anh...” Hân đi ra ngoài, mấy câu nói bay vào tai Tô Lạc... Tô Lạc cúi đầu, tay đặt trên bụng, trong giây lát, cảm giác đau lại xuất hiện. Đứa con trong bụng cô thật đáng thương, đứa bé của Trữ San ai cũng muốn tranh, còn con của cô lại chẳng ai muốn. Vũ Nhiên lái xe đi, đúng lúc xe Duệ Húc đi ngang qua hân, ánh mắt Duệ Húc híp lại nhìn chiếc xe quen thuộc, bàn tay nắm chặt lại. Tô Lạc cầm chiếc cốc lên, uống từng ngụm nước nhỏ, cho tới khi tiếng mở cửa vang lên, theo sau là những bước chân quen thuộc, lúc này, lại có chút nặng nề. Cô vừa ngẩng đầu lên, bóng ma đã ở trước mặt cô, che đi toàn bộ ánh sáng của cô. Ánh mắt cô có chút hoảng hốt, trong âm u, ánh mắt của cô chứa

đứng đau đớn, thương tâm. “Tô Tử Lạc, cô tốt thật, chúng ta còn chưa ly hôn, cô đã gọi tình nhân cũ về đây rồi.” Giọng nói Duệ Húc vang lên, châm chọc, chế giễu, khinh thường. Tô Lạc mím môi, không nói gì, cô sớm biết, hiện tại bất kì lời giải thích nào của cô cũng chỉ là lời nói dối, bởi vì, hần không tin, cho dù cô nói gì hần cũng đều không tin. Duệ Húc cười lạnh, hần sớm đã trở thành một con quỷ tàn ác, chỉ muốn đem cô gái trước mặt ăn tươi nuốt sống, cho cô sống không bằng chết. Hần lấy từ chiếc cặp tài liệu một tờ giấy, dùng sức ném vào mặt cô. “Ký tên cô vào... Cút...” Giọng nói lạnh như băng, gương mặt vô tình, tờ giấy đập thẳng vào mặt cô, khiến gương mặt cô tái nhợt lại lộ rõ sự đau đớn. Cô ngồi xổm xuống, nhặt tờ giấy trên sàn nhà lên, cô cúi đầu, nhìn tờ giấy trong tay, ngón tay khẽ run, đó là đơn ly hôn. “Ký tên, lập tức cút ra khỏi đây, tôi không muốn thể để một người tâm cơ như cô ở gần con mình.” Ánh mắt Duệ Húc lộ sự chán ghét cực kì với cô, hần không biết sao hần phải tức giận như vậy, chỉ là ly hôn, hoàn toàn có thể dùng cách thức của người kia, hiện tại hần, ngay cả bản thân hần cũng không biết mình tàn nhẫn vô tình đến mức nào. Hần đã hủy hoại hoàn toàn một cô gái. Bờ môi Tô Lạc khẽ run, sắc mặt trắng bệch, cô lấy bút ra, ngón tay run lên không thể viết thành chữ, hần nói, ký tên, cút... Trái tim cô chết lặng, ngón tay cũng cứng lại. Duệ Húc từ trên cao nhìn cô, hô hấp nặng nề của hần cũng khiến cô muốn ngừng thở. Đặt bút, cô ký tên mình vào đơn ly hôn, chữ ký của cô thật xấu xí, một bên thì như rồng bay phượng múa, nhìn qua cũng biết người ký tên không hề do dự khi đặt bút, cho tới bây giờ, cô trong tim hần vẫn không có một chút gì. Cô đứng lên, ngẩng đầu nhìn hần, trong mắt hần không còn sự ôn hòa như trước kia, cô không biết những thứ gì đang bị hủy hoại, cô chỉ biết hần không phải là người như thế. “Tôi rời khỏi đây, anh thực sự sẽ thấy vui mừng sao?” Giọng nói của cô còn có chút hoảng hốt, nhưng cô vẫn nở nụ cười, một nụ cười trong sáng thanh khiết. Duệ Húc sững người, hàng lông mày nhíu chặt, hần không rõ cảm giác đau đớn trong tim hần là cái gì, dường như nụ cười của cô ở trong tim hần có chút chua xót. “Cô vốn là dư thừa, bên cạnh tôi không thể xuất hiện thêm một người như cô,” hần vẫn lựa chọn phương thức vô tình như thế để tôn thương cô. “Tôi rời khỏi đây, anh sẽ hạnh phúc chứ?” ánh mắt Tô Lạc có chút kinh hãi, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ ảo, nhất định phải tàn nhẫn như vậy sao? Cô phải rời khỏi đây, phải rời khỏi cuộc sống của hần.... “Dĩ nhiên,” Duệ Húc không muốn nói nữa, hần đã tìm được hạnh phúc của chính mình, hiện tại chỉ thiếu một bước cuối cùng. “Tôi có thể hỏi anh một chuyện cuối cùng không?” Tô Lạc có chút khó khăn ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn xuống nước mắt sắp chảy ra, nhưng thật quá khó. “Có gì thì hỏi mau,” Duệ Húc có chút mất kiên nhẫn nói, hần đưa tay, nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, cho nên ánh mắt đầy yêu thương của Tô Lạc không chút oán hận đã không thể lọt vào ánh mắt hần. “Anh có yêu tôi không?” Đây không phải là lần đầu tiên cô hỏi câu này, tuy rằng có thể đáp án vẫn giống nhau, nhưng cô vẫn muốn hỏi một lần nữa. “Anh có yêu tôi không? Một chút...” Giọt nước mắt rơi xuống nơi khóe mắt, cô không muốn khóc, mắt như có thứ gì đó rất sắc nhọn đâm vào khiến nước mắt cứ thế chảy xuống, thứ sắc nhọn đó cũng đâm vào tim cô khiến nó vỡ tan. Duệ Húc buông tay, khóe môi nhếch lên, lộ rõ sự lãnh khốc, “Tô Tử Lạc, vấn đề này tôi đã sớm nói rồi, tôi và cô trong lúc đó chỉ là một cuộc trao đổi, yêu, cho tới bây giờ đều không có,” bờ môi hần khẽ động, cuối cùng đã nhấn chìm Tô Lạc vào nơi sâu nhất của địa ngục. Đầu lưỡi Tô Lạc nếm được vị mặn nước mắt của mình, khi nào lại thành chua xót đến như vậy. Đột nhiên cô bước lên phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng của hần, động tác tiếp theo của cô, cũng khiến Duệ Húc nhất thời mất đi toàn bộ giác quan, chỉ có một cảm nhận duy nhất đó là một thân ảnh rất nhỏ bé, yểu ớt chạm vào hần, lại như muốn quên đi tất cả. Tô Lạc đưa hai tay ôm chặt vòng eo hần, đây là lần cuối cùng, cô sẽ nhớ kĩ hơi thở cuả hần, mùi hương của hần, từ nay về sau, cô sẽ có cuộc sống của cô, mà cuộc sống của hần sẽ không còn người tên là Tô Tử Lạc. “Mặc kệ anh yêu tôi hay không, tôi chỉ muốn nói với anh.” Giọng nói cô dừng lại, có chút khàn khàn và chút nghẹn ngào, ngay đến một câu nói cũng không thể rõ ràng... “Em yêu anh...” Câu nói cuối cùng cứ như vậy rời khỏi môi cô, biến mất tại bên tai Duệ Húc, bàn tay Duệ Húc định đẩy cô ra cứng lại, cả người như chết lặng, có rất nhiều người con gái đã từng nói với hần câu nói này, như lại không có ai giống cô, câu nói yêu mà đầy thương tâm cùng đau xót. Hần cứ ngỡ ngàng đứng đó, thậm chí quên mất mình cần phải đẩy cô ra. Tô Lạc nghe thấy tiếng tin hần đập, thật mạnh mẽ giống như trước kia, cuối cùng cô buông tay ra, bất kể có bao nhiêu thời gian thì cũng đã trôi qua rồi, lưu luyến hơn nữa cũng phải rời đi, cho dù có như thế nào, cô cũng không oán hận hần. Cô xoay người, từng bước hướng tới cầu thang, “Chồng, anh biết không, em sẽ không hận anh, thật sự không hận anh, còn có cảm ơn anh, đã tặng em một lễ vật tốt nhất, đứa bé không hề gây phiền phức cho em, đó là tất cả hi vọng của em, là động lực suy nhất để em tiếp tục sống thật tốt.” Cô đưa tay đặt lên bụng, chớp mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt một rơi trên bậc thang. Tách một tiếng, âm thanh đó chỉ có một mình cô nghe thấy. Âm thanh của trái tim cô đang vỡ dần.

205. Q.3 - Chương 33

Duệ Húc nhìn thân ảnh cô biến mất dần trước mắt, bàn tay hắn nắm chặt lại, ánh mắt màu trà u ám, sâu thẳm lại có chút trống rỗng. Đột nhiên, hắn như một cơn gió đi ra ngoài, có một thứ gì đó không có cách nào ngăn lại, cảm giác đau đớn cầu xé trái tim, dường như hắn đang mất đi cái gì, cũng không biết phải tìm thứ gì. Tô Lạc nghe thấy tiếng đóng cửa, khóe môi khẽ cong lên, cô thu dọn đồ đạc của mình, giống như khi cô đến đây, đồ đạc của cô cũng chỉ có như vậy, một chút quần áo đơn giản, còn những thứ khác đều là của hắn cho cô, cô không thể mang những thứ này đi được, thứ cô có thể mang đi duy nhất, chính là đứa bé trong bụng cô. Một chiếc va li nhỏ, nhẹ, sơ sài, mở cửa, tất cả giống như đã trôi qua rất lâu rồi, cô vẫn nhớ rất rõ, ngày đầu tiên cô tới đây, căn nhà này đều không thay đổi còn phong cảnh bên ngoài thì đã thay đổi rất nhiều. Vườn hoa hồng đã khô héo, lá cây dong đưa, bị gió thổi bay, không biết những chiếc lá này sẽ bay tới nơi nào, rồi cũng sẽ tan biến, giống như trái tim cô vậy, người của cô đi rồi, chỉ có trái tim là không có cách nào mang đi. Cô nhìn một lượt tất cả, có rất nhiều lưu luyến, không muốn rời khỏi nơi này, cuối cùng cũng phải đi. “Tạm biệt,” cô nhìn mọi thứ rồi nói, giống như tiếng gió thổi, mờ nhạt, vô vọng... Từng bước, rời khỏi nơi này, không biết sẽ đi đâu, cũng không biết cuộc sống trước mắt sẽ như thế nào. Cô chỉ biết, chính mình cần phải rời khỏi nơi này... Sau đó đem hạnh phúc trả lại cho hắn. Hắn nói nếu không có cô... Hắn sẽ rất hạnh phúc. Như vậy, cô sẽ không xuất hiện nữa... Tập đoàn Húc Nhật, trên tầng bốn năm bị bao phủ bởi một áp lực vô hình. Nhất là văn phòng Duệ Húc, thật sự rất đáng sợ, hắn nắm mắt lại, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền. Đột nhiên hắn mở mắt ra, tay hung hăng đập mạnh xuống bàn. Hắn tuyệt đối sẽ không để ý, người phụ nữ kia chỉ là quân cờ, đây không biết là hắn đang nói với người khác, hay tự nói với chính mình. “Húc...” Cánh cửa phòng mở ra, Vệ Thần đi vào, “Anh không nhớ sao, hôm nay chúng ta có một cuộc họp quan trọng.” Vệ Thần tốt bụng nhắc nhở Duệ Húc, mới đó mà hắn đã u ám như vậy, làm ọi người trong tập đoàn hoảng sợ, chỉ sợ chọc phải hắn thì không biết sẽ bị như thế nào. “Húc, anh làm sao vậy, bị mất kinh sớm sao?” Cho tới bây giờ, người dám mở lời bông đùa với hắn, ngoại trừ Vệ Thần sẽ không có người thứ hai. Duệ Húc không nói gì, nhìn chằm chằm vào chiếc bàn trước mặt, Vệ Thần lại gần, hai tay chống trên bàn làm việc, “Húc, đây là lần đầu tiên tôi thấy bộ dạng này của anh đấy, giống như bị mất hồn vậy.” Vệ Thần chớp chớp mắt, cả gương mặt khẽ nhăn lại, chẳng phải sau khi ra viện hắn rất tốt sao, giờ lại biến thành thế này, có phải bị di chứng gì không, nhưng hắn bị bệnh dạ dày mà, đâu có phải bị bệnh ở đâu đâu. Bàn tay Duệ Húc đặt trên bàn khẽ động, từ từ nhắm mắt lại rồi mở ra. “Trữ San mang thai,” Hắn lãnh đạm nói. “A, chuyện sớm hay muộn,” Vệ Thần chẳng có vẻ gì bất ngờ trả lời, bọn họ mỗi ngày đều ở cùng nhau, có đứa bé là chuyện bình thường. “Đứa bé là của anh hay của hắn?” Bởi vì là khán giả trung thành nhất, nên Vệ Thần mới nắm bắt mọi thứ nhanh như vậy, hắn cũng là người hiểu rõ Duệ Húc. “Hiện tại còn chưa biết, phải chờ xét nghiệm ADN.” “Nếu như đứa bé là của anh?” Vệ Thần nhíu mày, khóe môi nhếch lên có chút châm chọc, cho dù ở trên thương trường địa vị của Duệ Húc có cao cỡ nào, làm việc có tuyệt vời tới mức nào, cuối cùng vẫn không thoát khỏi bàn tay của cô gái đó. Chỉ vì một người đàn bà như vậy, đáng sao? “Tôi sẽ kết hôn với Trữ San, con tôi không có khả năng nhận người khác làm cha.” Duệ Húc lãnh đạm nói. “Nếu không phải của anh?” Vệ Thần xoay người ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt sâu xa, dò xét hắn. Duệ Húc lại không nói gì, hay không muốn trả lời, cái này chỉ có mình hắn biết. “Tôi ly hôn rồi,” Duệ Húc đứng lên, cả người lộ vẻ cứng ngắc. “A, hiểu được, đây cũng là chuyện sớm hay muộn, cô ấy rời khỏi anh càng sớm thì càng tốt, may ra còn tìm được hạnh phúc,” trái tim Duệ Húc vì những lời này mà nhói đau, rời khỏi hắn, cô ấy thực sự sẽ tốt hơn sao? Hắn nhìn hai bàn tay mình, vẫn cảm giác được hơi thở của cô, bị thương tới nỗi tim của hắn cũng đau. Rất nhiều người phụ nữ nói yêu hắn, Trữ San cũng nói yêu hắn, vì sao hắn lại chỉ nhớ tới câu nói của cô nhất. Nặng nề, đè nén. “Nếu anh thấy không thoải mái, tôi sẽ đổi ngày họp, tôi nghĩ hiện tại anh cũng không có tâm trí để họp.” Vệ Thần đứng lên, đi ra ngoài, chuyện riêng tư không xử lý tốt, sớm hay muộn cũng phát điên, Duệ Húc là người, không phải đầu gỗ, cũng chẳng phải máy móc. “Không cần, giữ nguyên đi,” giọng nói Duệ Húc vang lên, Vệ Thần đi gần tới cửa, đứng lại, khẽ nhún vai, tùy hắn vậy. Cửa đóng lại, cả căn phòng lại chìm trong im lặng, sự im lặng khiến người khác ngạt thở, hắn nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, nhìn ra bên ngoài, ánh mắt u ám tăm tối. Tô Lạc dùng chính số tiền mình có kiếm một căn nhà trọ nhỏ, cô phải sử dụng khoản tiền gửi, còn có số tiền lương khi làm việc ở tập đoàn Húc Nhật..., sau khi trả tiền thuê nhà cũng không còn bao nhiêu, cô cần phải tìm việc phải làm việc, cô ngồi trên chiếc giường nhỏ,

hai tay ôm đầu gối. Sắc trời bên ngoài tối dần, nơi này là ngôi nhà mới của cô, cô hít hít cái mũi của mình, tự nói với mình, không thể khóc nữa, phải kiên cường lên. Cô cầm tờ báo đi tìm những công ty đang tuyển người, nhưng, tìm gần một ngày vẫn chưa tìm thấy việc thích hợp. Ngẫu nhiên, cô nhìn thấy một cửa hàng bán đồ trẻ con, bước chân không tự chủ đi thẳng tới, đứng ngoài tấm thủy tinh trong suốt, cô nhìn thấy rất nhiều bộ quần áo nhỏ xinh, đôi giày bé bé, ngón tay chạm vào tấm kính, mọi mặt mỗi đều biến mất, chỉ còn lại nụ cười. Thật là đáng yêu, đẹp quá, cô đưa tay sờ vào túi, những thứ đồ bên trong này, cái gì cô cũng không mua nổi. Không sao, cô sẽ kiếm tiền, cô tiếp tục cười, từ tấm kính phản chiếu bóng người mảnh khảnh gầy yếu, nhưng trong đôi mắt lại lộ rõ tình cảm mẹ con sáng chói động lòng người.

206. Q.3 - Chương 34

Khi cánh cửa cửa hàng mở ra, cô ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt tái đi, vội trốn sang một bên, cô nhìn thấy hai người, Duệ Húc và Trữ San, trên tay họ có rất nhiều túi đồ, túi lớn túi nhỏ đặt vào trong xe. Tô Lạc trốn ở một góc khuất, nhìn Duệ Húc cẩn thận đỡ lấy Trữ San, giống như cô ấy là một con búp bê bằng thủy tinh mỏng manh yếu ớt, cô nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Trữ San, nụ cười thật hạnh phúc, còn có hân... Cũng thật ôn nhu. Cô quay người lại, không muốn nhìn thấy người đàn ông đã làm tổn thương cô cả đời. “Húc, anh thật sự ly hôn sao?” Trữ San mừng thầm trong bụng, cô thật sự đã đuổi được cô ta rồi. “Uhm,” Duệ Húc khẽ gật đầu, không nói gì thêm, sớm hay muộn cũng phải ly hôn, chỉ là sớm hơn dự tính của hắn mà thôi, tất cả những chuyện giữa Tô Lạc và hắn đều đã chấm dứt, “Húc, cảm ơn anh, như vậy em có thể yên tâm rồi, con của chúng ta sẽ không trở thành con hoang.” Trữ San ôm eo Duệ Húc, ánh mắt thoáng hiện qua nét yên tâm, chỉ còn một chuyện, khiến cô mất ăn mất ngủ, chính là đứa bé trong bụng Tô Lạc, còn trong bụng cô vốn không có đứa bé nào cả. Cô cần phải xem xét lại, phải suy nghĩ một chút. Duệ Húc đưa Trữ San về, chiếc xe dừng lại trước nhà họ Ôn, ngược mắt lên nhìn, rất nhanh thôi, hắn sẽ có được tất cả những thứ hắn muốn, chỉ là hắn không biết, vì có được tất cả những thứ này, mà hắn đã mất đi những gì. Hắn lái xe đi vòng quanh, lại không biết mình muốn đi đâu, hắn cứ lái vòng vòng, rồi đi về chỗ mình ở. Mở cửa, một hành động rất bình thường, lại không biết vì sao, ngón tay hắn đặt trên nắm cửa có chút run rẩy, hắn khẽ nhíu mày, từ từ mở cửa ra, bên trong, không có bất kì âm thanh nào, thậm chí không còn tiếng hít thở của một người khác. “Tô Tử Lạc,” Hắn hét to một tiếng, không có bất kì tiếng trả lời, giống như lần trước, dường như nơi này, sớm đã không còn hơi thở của cô, giống như cô chưa bao giờ tới nơi này. Hắn đi vào, đột nhiên giật mạnh cửa tủ quần áo, quần áo bên trong tủ, toàn những quần áo hắn đã mua cho cô, những quần áo cũ cô không nữa vứt đi đã không thấy, hắn vội vàng kéo ngăn kéo bàn ra, bên trong còn chiếc thẻ bạch kim, là hắn đưa cho cô, đến giờ vẫn mới nguyên, cô chưa bao giờ dùng tới nó dù chỉ một lần. Hắn nhắm mắt lại, cứ đứng đó thất thần ngơ ngẩn, cho tới khi chân hắn tê đi, hắn mới dùng sức đóng cửa phòng lại, cầm chìa khóa khóa cửa phòng lại. Đem tất cả những gì ở nơi đó khóa lại. Hắn bước tới gần phòng mình, trong lúc này, trái tim hắn có cảm giác mệt mỏi. Trong bệnh viện, Tô Lạc nghe bác sĩ nói xong kê đơn dài nhẽ nhõm, bác sĩ nói, đứa bé trong bụng cô rất tốt, tuy rằng có rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng đứa bé vẫn rất kiên cường, luôn ở trong bụng cô. Ánh nắng ấm áp dừng lại trên gương mặt cô, cô khẽ ngẩng đầu lên, cuối cùng nụ cười tươi tắn cũng đã quay lại với cô, tuy rằng cô đơn, tuy rằng trái tim bị tổn thương, cô vẫn có dũng khí sống tiếp, vì có đứa bé, hi vọng của cuộc đời cô. Cô rất thương, rất yêu nó... Cô không phát hiện, lúc này có một cô gái đứng ở xa nhìn cô với ánh mắt độc ác, ánh mắt như con rắn, híp híp lại. Tô Lạc cúi đầu, đi về phía trước, cô phải tìm việc làm, nếu không, cô không biết sẽ lấy gì mà sống tiếp. Một đôi giày cao gót tinh xảo xuất hiện trước mắt cô, cô dừng bước lại, ngẩng đầu, cả người khẽ cứng lại. Cô muốn đi qua Trữ San, lại bị chặn lại. “Tô Tử Lạc, mới có mấy ngày không gặp, lá gan cô lớn lên không ít nha.” Trữ San cười lạnh, ánh mắt xinh đẹp cực kì ác độc. Tô Lạc khẽ mỉm cười, không nói gì trước sự khiêu khích của Trữ San, cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi, cô còn phải đi tìm việc. “Tô Tử Lạc, cô sống cũng khá tốt nhỉ,” Trữ San thấy Tô Lạc không nói gì, bước lại gần, Tô Lạc nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp bị bóp méo, lộ ra chút ghê tởm. “Cô Tề, tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói cả, tôi không nợ cô cái gì,” Cô đã đem Duệ Húc trả lại cho cô ta, đem thân phận bà Lê trả lại cho cô ta, cô ta còn muốn gì nữa. Trữ San cười lạnh một tiếng, “Ai nói thế, Tô Tử Lạc, cô vẫn còn thiếu tôi một việc rất quan trọng,” tầm mắt Trữ San nhìn xuống bụng Tô Lạc, nơi đó có một đứa bé,

còn Trữ San lại không có, cô không thể có người khác cũng đừng hòng có được. “Cô muốn làm gì?” Tô Lạc theo bản năng đưa tay ôm bụng, cô chỉ có duy nhất đứa bé này. “Cô nghĩ rằng, tôi sẽ để cho chồng tôi có một đứa con hoang ở ngoài sao?” Khóe môi Trữ San nhếch lên, lạnh lùng, tàn ác. “Đứa bé là con tôi, không liên quan với mấy người, cô yên tâm, tôi sẽ rời khỏi nơi đây, không bao giờ trở về, cũng không bao giờ để Duệ Húc biết sự tồn tại của nó.” Tô Lạc lùi về phía sau mấy bước, không hiểu, cô đã nhường cho cô ấy tất cả rồi, vì sao cô ấy không chịu buông tha cho cô. “Không liên quan sao? Tôi không thể để nó được sinh ra.” Trữ San bước lên, đưa tay kéo mạnh tay Tô Lạc. Tô Lạc sợ hãi, lúc này Trữ San giống như một con quỷ hút máu, ăn thịt người, muốn giết chết cô, giết chết đứa con của cô. “Buông... Tề Trữ San.” cô dùng sức giãy dụa, Trữ San mỉm cười, ngón tay buông lỏng, Tô Lạc theo bản năng đẩy tay Trữ San ra, muốn chạy đi, lại không ngờ, Trữ San lão đảo ngã về phía sau, cười lạnh, một nụ cười cực kì độc ác. “A, con của tôi...” Một tiếng hét lên trong không khí, Tô Lạc cảm giác một trận gió lạnh thổi qua người. “Trữ San, Trữ San, em làm sao vậy...” Duệ Húc vội vàng chạy tới ôm lấy Trữ San vào lòng, Trữ San đưa tay ôm bụng, “Húc, bụng em đau quá, đứa bé, còn của em,” Trữ San sợ hãi kêu lên, trong ánh mắt đầy sự hoảng loạn.

207. Q.3 - Chương 35

“Húc, cứu con của chúng ta, cứu cứu đứa bé...” Trữ San dùng sức nắm chặt tay áo Duệ Húc, trong mắt đầy hận thù nhìn Tô Lạc chằm chằm. “Húc, cô ấy muốn giết con của chúng ta, muốn giết con của em.” Trữ San dính chặt vào trong lòng hắc, giọng nói hoảng hốt, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh tới đáng sợ. “Tôi không có, không có... Là cô ấy kéo tôi...” Tô Lạc muốn giải thích, nhưng ánh mắt lãnh khốc như băng của Duệ Húc đã nhìn về phía cô, ánh mắt màu trà chỉ còn lại sự căm hận, cực kì chán ghét. “Không phải tôi, thực sự không phải,” Tô Lạc muốn nói cho hắc biết sự thật, cô không làm gì cả, là tự Trữ San ngã, giờ cô mới phát hiện, chính bản thân mình rơi vào cái bẫy của Trữ San nhưng sao cô ấy có thể làm như thế, sao lại có thể lợi dụng con mình. Đứa bé mỏng manh như vậy, cô ấy thực sự không sợ sao? Tô Lạc theo bản năng đưa hai tay ôm bụng, Duệ Húc ôm lấy Trữ San, đột nhiên giơ chân, đạp mạnh lên bụng Tô Lạc, cô mở to mắt mình, không thể tin được, hắc đang làm gì... Cô bị hắc đạp ngã trên mặt đất, ngón tay dường như đã bị hắc đạp gãy, nhưng tay cô không hề đau, mà bụng cô rất đau, giống như một thứ gì đó bị kéo ra vậy, đau muốn chết. “Tô Tử Lạc, nếu đứa bé trong bụng Trữ San có việc gì, tôi sẽ để cả nhà cô chôn cùng nhau,” Tô Lạc cảm giác thân dưới có thứ gì đó đang chảy ra, ánh mắt cô sợ hãi mở lớn. Nhìn thấy người đàn ông đã nhanh chóng rời khỏi đó. “Cứu cứu tôi... Cầu xin anh. Con ... Của tôi.” Tô Lạc đưa tay ra, máu giữa hai chân chảy xuống khiến cô cảm nhận cô sắp mất đi bé, con của cô, con của cô... Ai tới cứu cô, cứu đứa con của cô. “Tử Lạc...” Một giọng nói lãnh đạm vang lên... Cả người Tô Lạc không ngừng run lên, đưa tay hướng về phía người đàn ông đó, “Vũ Nhiên.... Cứu cứu... Tôi...” Ôn Vũ Nhiên lại đứng yên đó, lãnh đạm nhìn cô, đối với bàn tay cô đưa ra cầu cứu, coi như không thấy, “Tôi đã nói rồi, Tô Tử Lạc, đó cũng có thể là con tôi, sao cô lại có thể biến thành người như vậy, cô không bao giờ... Có thể trở về Tô Lạc mà tôi quen trước kia nữa.” Nói xong, Vũ Nhiên quay người rời đi, không hề phát hiện, trên trán Tô Lạc mồ hôi đang không ngừng chảy xuống, còn có gương mặt trắng bệch, thậm chí, máu không ngừng chảy xuống giữa hai chân. “Vũ Nhiên... Cầu xin anh...” Cô dùng sức bò lên, đừng quay đi, làm ơn hãy cứu cô, cứu đứa con của cô, cô chỉ có một đứa bé duy nhất, cô không thể mất nó được. “Ông trời... Tử Lạc, cô làm sao vậy?” Vệ Thần đứng ở xa nhìn thấy một cô gái gục ở đây, hắc tốt bụng đi qua xem có gì cần giúp không, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Tô Lạc, cả người đầy máu, cô ấy bị làm sao vậy. Tô Lạc dùng sức kéo áo Vệ Thần, khóe môi run lên, cái gì cũng không thể nói. Cô cố gắng gượng dậy, cảm giác lạnh giá bao trùm. Giữa bóng tối, cô chạy theo ánh sáng kia, một ánh sáng rất nhỏ nhoi, cô gắng bắt lấy, nhưng lại không tài nào bắt được. “Cứu cứu con tôi, xin anh...” Môi cô khẽ động.... Hai mắt nhắm nghiền. “Tử Lạc, Tử Lạc.... Ông trời ơi...” Tay chân Vệ Thần luống cuống ôm lấy Tô Lạc chạy tới bệnh viện cách đó không xa, máu của cô đã nhuộm đỏ quần áo, từng giọt rơi trên mặt đất, dọc đường đi, nhìn thấy mà rợn người. “Xin lỗi, ngài Tề, ngài Lê, chúng ta đã cố gắng hết sức, đứa bé quá nhỏ, may mắn là cô Tề không có việc gì, hiện tại cô Tề không thể quá xúc động, tốt nhất, mọi người đừng làm gì để cô ấy kích động.” Lời bác sĩ nói ra khiến hai người đàn ông đứng ngoài cửa chấn động. Đứa con của hắc, đã không còn, nó đã mất. Trữ San tỉnh lại khóc lóc âm ỉ, cô dựa vào người Duệ Húc không ngừng nghẹn ngào, đối với một

người mẹ mà nói, mất đi đứa con cũng giống như mất đi tính mạng của mình vậy. “Húc, đứa con của chúng ta đã không còn, nó đã không còn,” nước mắt không ngừng rơi xuống, Duệ Húc vỗ nhẹ vào lưng cô, ánh mắt màu trà lộ ra bi thương. “Không sao, chúng ta sẽ sinh đứa khác, sẽ có rất nhiều đứa khác.” hấn đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, nỗi đau mất đi đứa con, khiến ột người xưa nay luôn bình tĩnh cũng lộ ra thống khổ. “Húc, anh nhất định phải trả thù cho con của chúng ta, đầu tại người đàn bà kia, đều tại cô ta, nếu không phải vì cô ta, con của chúng ta sẽ không phải chết,” Trữ San dùng sức nắm chặt tay lại, dường như muốn bóp nát Tô Lạc, không phá hủy Tô Lạc, Trữ San cô cũng khó có khả năng sống tiếp. “Được, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho cô ta, anh sẽ khiến cả nhà cô ta phải chôn cùng con của chúng ta.” “Không, cô ta không có nhà, cho nên, anh chỉ cần để một mình cô ta chôn cùng là được rồi.” Ôn Vũ Nhiên đứng ở cửa thản nhiên nói, hấn tháo mắt kính xuống, chút biểu tình đều không có, chỉ là ánh mắt chứa đầy sự giễu cợt. Trữ San mở miệng là nói con của chúng ta, có vẻ đứa con kia vốn chẳng có quan hệ gì với Vũ Nhiên, phải hay không, cũng không còn quan trọng bởi vì không có, cho nên, cuộc chiến giữa bọn họ lại bắt đầu rồi. “Tề Trữ San, cái cô cần không phải chính là như thế sao? Đơn ly hôn tôi sẽ đưa cho cô, đồ đạc của cô thì cô hãy mau mang đi,” Vũ Nhiên đứng thẳng người, đi ra ngoài, đột nhiên hấn quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp có chút chật vật của Trữ San, gương mặt thật giả dối. “Tề Trữ San, báo ứng của cô rất nhanh sẽ tới thôi, trên thế giới này không có chuyện gì cũng sẽ giống như ý cô, cô nghĩ cô muốn có cái gì, sẽ có cái đấy, còn không muốn thì sẽ phá cho bằng được, không có dễ dàng như vậy đâu,..” Giọng nói Vũ Nhiên rất nhẹ, ánh mắt Trữ San lạnh băng nhìn hấn, nhưng lời này giống như lời nguyện rửa vậy, khiến toàn thân cô như bị kim châm. Duệ Húc ngẩng đầu, ánh mắt màu trà lạnh như băng nhìn Ôn Vũ Nhiên, Vũ Nhiên nhếch miệng cười, “Giờ tôi mới phát hiện, hai người đứng là trời sinh một đôi.” Cuối cùng thì hai người này cũng được ở cùng một chỗ, còn hấn và Tô Lạc, cho dù đã ly hôn cũng không còn cơ hội để ở cạnh nhau. Cho nên mọi thứ đã không còn quan trọng. Hấn đi nhanh ra ngoài, cũng như nhớ ra cái gì đó, vừa rồi hình như hấn nhìn thấy Lạc Lạc... Hấn vội vàng chạy sang hướng bên kia, nơi đó vẫn còn đọng lại vết máu, vết máu kéo dài, rồi biến mất. Vết máu này chính là của Lạc Lạc... Cô ấy đã bị làm sao...

208. Q.3 - Chương 36

Bên ngoài phòng giải phẫu, Vệ Thần lo lắng đi tới đi lui, Tô Lạc đã vào lâu như vậy, vẫn chưa có thông tin gì. Hấn lấy điện thoại ra nhìn, gọi đến một dãy số, khi nghe thấy giọng nói lạnh như băng, trong lòng hấn có một dự cảm xấu. Một lúc sau, hấn buông điện thoại xuống, điện thoại theo tay hấn rơi xuống mặt đất, hấn không quan tâm. Ánh mắt phức tạp nhìn qua cửa phòng giải phẫu, lúc này đây, hấn thực sự không biết phải làm gì. Rất nhanh, hấn nhặt điện thoại di động lên, gọi tới một dãy số đã lâu không nhìn tới. “Viêm, giúp tôi một việc...” Cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ đi ra ngoài, từ bên trong còn cảm nhận được rõ vị tanh của máu, Vệ Thần tắt điện thoại, vội vàng đứng lên. Bác sĩ nhìn thấy hấn, liền lắc đầu, “Xin lỗi, cô ấy bị va đập mạnh, đứa bé không thể giữ, đứa bé này vốn đã rất yếu, có thể sống tới bây giờ đã là một kì tích,” Ánh mắt Vệ Thần mở lớn, hấn cúi đầu, nhìn thấy máu dính trên quần áo mình, máu này là của một đứa bé vẫn chưa được sinh ra. Hiện tại hấn đã không còn. Ngày hôm nay có quá nhiều thứ đáng sợ, hai người phụ nữ, hai đứa bé... Ông trời ơi, cuối cùng là sao đây. Hấn đưa tay đúng sùng sức vò đầu, hấn cần phải suy nghĩ một chút, thật sự phải suy nghĩ cẩn thận về mọi việc. Tô Lạc từ từ mở mắt ra, trước mắt cô là một màu trắng sáng, tay cô đặt trên bụng, nơi đó vẫn còn đau đớn, cô đã biết cô mất đi cái gì. “Tử Lạc, cô tỉnh rồi,” Cô ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Vệ Thần. “Có phải không, mau nói cho tôi biết, có phải như vậy không, đứa bé đã không còn?” Giọng nói cô khàn khàn, nước mắt trong veo không ngừng rơi xuống, sau đó rơi trên tóc cô, phản chiếu gương mặt cô, trắng bệch. “Cô còn trẻ, sau này sẽ có đứa bé khác,” Vệ Thần không biết nói gì, đưa tay đặt lên bả vai Tô Lạc, giống như một người anh an ủi cô. “Sẽ không, sẽ không...” Tô Lạc đưa tay vỗ nhẹ lên bụng, thời khắc này, cô biết cô đã mất đi tất cả. Bởi vì cô không tốt, nếu cô cẩn thận hơn, nếu cô cách xa Trữ San hơn, có phải mọi chuyện sẽ không xảy ra, cô cũng sẽ không mất đi đứa bé. “Nhất định vì nó không thích tôi, cho nên mới rời khỏi tôi, nhất định nó đang khóc lóc trách tôi hay khóc, thường xuyên không ăn cơm, còn đưa nó đi ra ngoài gặp mưa, nó phải chịu ủy khuất, cho nên nó mới không cần tôi.” Giọng nói Tô Lạc đau đớn, cô khóc nức lên, cả người cô như bị vỡ vụn. Vệ Thần kéo chăn lên đắp cho cô, sự phức tạp trong mắt càng nhiều. Hấn không biết phải

làm sao để an ủi một cô gái vừa mới mất đi đứa con của mình, cô vừa mới trải qua đả kích lớn như vậy, nếu phải tiếp nhận những chuyện như thế nữa, cô có thể chịu đựng được sao? Mà chuyện như vậy, đối với cô là quá tàn nhẫn. “Tử Lạc, hãy nghe tôi nói, tôi có một việc rất quan trọng muốn nói với cô.” Bàn tay Vệ Thần đặt trên bả vai Tô Lạc dùng sức một chút, Tô Lạc cười như mất hồn nói, “Anh nói đi, tôi đang nghe đây, chuyện gì tôi cũng có thể tiếp nhận,” mất đi đứa bé, cô còn cái gì nữa đây, còn phải để ý cái gì nữa đây, cho dù có người muốn lấy tính mạng cô, cô sẽ đưa hai tay dâng nó cho người đó, cô không biết mình phải tiếp tục sống vì cái gì nữa. Tô Lạc ngồi thẳng dậy, bụng vẫn có chút đau. “Cô nằm xuống đi,” Bờ môi Vệ Thần khẽ động, một câu này, hẳn không có cách nào nói ra. “Không cần, tôi muốn nhớ kỹ sự đau đớn này, vĩnh viễn phải nhớ kỹ.” Cô lau đi nước mắt, ánh mắt cô trong veo, nhưng lại giống như người mất hồn, những gì đã mất đi, của mình hay của người khác, cô không biết nữa. “Tử Lạc,” Vệ Thần gọi tên cô, cô không khóc, gương mặt lộ ra sự bi thương khiến hẳn không biết phải làm sao, cô nở nụ cười lại khiến hẳn đau lòng. Hẳn biết, tâm hồn cô đã chết rồi. “Vâng,” Tô Lạc cứ như vậy trả lời, vẫn cười như thế, nhưng người khác nhìn cô chỉ muốn bật khóc. “Tử Lạc, cô cầm lấy đi,” Vệ Thần rút từ túi ra một thứ đã chuẩn bị từ trước, “Đây là hộ chiếu và vé máy bay tôi chuẩn bị cho cô, còn đây nữa,” Hẳn rút ví, đưa tất cả tiền trong ví đưa cho cô, “Chỗ này cũng giúp cô sống tốt một thời gian, cho dù là đi tới nơi đất nước nào, cách càng xa càng tốt, biết không?” Hẳn đặt tất cả mọi thứ vào lòng cô. Tô Lạc ngơ ngác nhìn hẳn, lại cúi đầu nhìn mấy thứ này, nở nụ cười chua xót, muốn cô chạy trốn sao? “Tử Lạc, Trữ San sảy thai, Húc rất tức giận, dù tôi có giải thích thế nào, hẳn cũng không để ý, hẳn sẽ giết cô mất, cho nên cô hãy rời khỏi đây, hẳn tìm thấy cô, tôi lại giúp cô trốn đi, sau này không cần quay lại đây nữa, được không?” Vệ Thần nhú mày, đây là cách duy nhất hẳn có thể cứu cô, để cô rời khỏi đây, thần không biết, quỷ không hay, hộ chiếu giả, cái tên cũng giả, tất cả đều là giả, chỉ có con người cô là thật. “Vâng.” Tô Lạc nắm chặt chiếc chăn trên người, nụ cười khổ sở, hẳn đã từng nói qua, nếu đứa bé của Trữ San có mệnh hệ gì, hẳn sẽ cho cả nhà cô phải chôn cùng, hẳn đã nói và cũng đã làm được, đứa bé duy nhất, người nhà của cô cũng đã không còn. Tay cô đặt lên bụng, vẫn bằng phẳng như cũ, nhưng lại không còn sinh mệnh bé nhỏ khai tồn tại nữa. Vệ Thần không nói gì thêm, vỗ nhẹ lên bả vai Tô Lạc, “Tử Lạc, rời khỏi nơi này, cô sẽ có cuộc sống mới, thế giới này luôn có một ngôi nhà thuộc về cô,” hẳn ngồi xuống, ánh mắt nhìn Tô Lạc đầy dịu dàng ấm áp. Khi cô đáng thương nhất, cần người giúp đỡ nhất, lại luôn có một xa lạ giúp cô, quan tâm cô, yêu quý cô, không đòi hỏi cô. Còn bọn họ, những người tưởng chừng như thân quen nhất lại đẩy cô ra, muốn giết chết cô. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, cô sẽ rời khỏi đây, nơi này đã không còn bất cứ thứ gì để cô lưu luyến nữa, tất cả đều không còn gì. không đòi hỏi cô. Còn bọn họ, những người tưởng chừng như thân quen nhất lại đẩy cô ra, muốn giết chết cô. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, cô sẽ rời khỏi đây, nơi này đã không còn bất cứ thứ gì để cô lưu luyến nữa, tất cả đều không còn gì. Cô mở hộ chiếu ra, nơi đó là hình cô nhưng lại có một cái tên xa lạ, còn có một thân phận xa lạ. Vé máy bay đi nước Anh, một nơi cách nơi này nửa vòng trái đất, thật sự sẽ có nơi để cô nương thân sao. Vệ Thần yên lặng ngồi bên cạnh cô, cũng chỉ có mình hẳn mới có thể cho cô chút ấm áp này, một cô gái đáng thương. Cũng mất đi đứa bé, vậy mà con người kia lại được đãi ngộ rất tốt, có nhiều người quan tâm, còn cô, một mình đối mặt với tất cả, thậm chí phải rời khỏi quê hương.

209. Q.3 - Chương 37

Trữ San mở cửa ra, nhếch môi cười nhìn Vệ Thần rồi đi vào. Vệ Thần khẽ nhú mày, vẻ ôn hòa ngày thường biến mất, gương mặt lộ ra chút cứng nhắc. “Tôi thật không muốn gặp lại cô, Tề Trữ San, cô không biết, gương mặt của cô, thật khiến người khác thấy ghê tởm.” “Còn ngực cô nữa, không biết độn bao nhiêu thứ, cô không phát hiện sắp rơi hết ra ngoài sao?” Hẳn không khách khí nói, Trữ San không nghe được, nhưng cô thư kí ở bên cạnh thì nghe được. Cô thư kí bật cười, nếu cãi nhau với phó tổng của bọn họ, đối phương nhất định sẽ tức chết. Cô lại cúi đầu nhìn bộ ngực nhỏ bé của mình, còn tốt hơn mấy cái thứ sắp rơi ra kia, nhỏ như vậy có gì không tốt. Vệ Thần khẽ nhú mày, sau đó vui vẻ rời đi. Từ nay về sau, thế giới của bọn họ không còn người phụ nữ nào tên là Tô Tử Lạc nữa, cô mất tích, rời khỏi nơi này, bắt đầu một cuộc sống khác. Trong văn phòng, Trữ San kéo tay áo Duệ Húc còn hẳn vẫn nhìn chằm chằm tài liệu trên bàn, lần đầu tiên, cảm thấy khó chịu. “Húc, chúng ta phải đi thử lễ phục rồi,” Trữ San dựa vào vai Duệ Húc, không phát hiện ánh mắt hẳn đang cố gắng che giấu sự mất kiên nhẫn. “Uhm...” “Bao giờ

chúng ta mới đi đây, lễ phục đã may xong rồi.” Mặc dù đây là lần kết hôn thứ hai, nhưng so với lần kết hôn đầu tiên, cô cần phải chú ý hơn nhiều, người cô lấy là Lê Duệ Húc chứ không phải người khác. “Đi thôi,” Duệ Húc che giấu đi sự mất kiên nhẫn, dù sao cũng là người phụ nữ hắn yêu, tất cả đều có thể chịu được. “Vâng, chúng ta đi thôi,” Trữ San khoác tay Duệ Húc, ánh mắt xinh đẹp ngập tràn kiêu ngạo. Duệ Húc nhìn chằm chằm đồng tài liệu chất cao như núi trên bàn, khe mí mắt, ánh mắt màu trà có chút gợn sóng, khi mọi chuyện đứng như trong dự đoán của hắn, khi hắn chiếm được tất cả mới phát hiện, hắn không hề cảm giác vui vẻ như hắn đã từng nghĩ. Không thể không thừa nhận, Vệ Thần nói đúng. Hắn không thấy vui vẻ gì, thực sự không thấy vui vẻ gì. Cửa đóng lại, sự yên tĩnh bao trùm căn phòng kéo dài vô tận. Ôn Vũ Nhiên tựa người vào khung cửa sổ, trên tay hắn có một chiếc cốc, một chiếc cốc rất bình thường, có chút cũ kỹ, hắn nhẹ nhàng xoay xoay cái cốc trong tay, hai mắt nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài rồi híp lại. “Lạc Lạc, xin lỗi...” Hắn khẽ lên tiếng, chỉ là lời xin lỗi của hắn đã quá muộn. “Tô Tử Lạc em như bây giờ, là lỗi của Duệ Húc, lỗi của Trữ San, kì thật, xét đến cùng chính là lỗi ở bản thân anh, nếu có thể lựa chọn, Lạc Lạc, mặc kệ em ở đâu, nhất định phải sống, rời khỏi nơi này, rời khỏi những con người này, em nhất định sẽ sống tốt.” Hắn nhấp một ngụm cà phê, cay đắng lan tỏa ở đầu lưỡi. Sắp đến mùa đông, hắn nhớ tới mùa đông năm đó, hắn nắm tay một cô gái, bước đi giữa tuyết rơi, mỗi bước đi đều lưu lại dấu chân thật sâu trên tuyết. Còn bây giờ, bàn tay hắn, hắn nắm chặt bàn tay lại, không cách nào inh sự ấm áp nữa. “Lạc Lạc, chúc em ... Hạnh phúc...” Lại nhấp một ngụm cà phê, cà phê lạnh càng khó uống, trái tim của hắn cũng lạnh dần. Đất nước Anh xa xôi, một cô gái gầy gò ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn những người đi lại trên đường, không ai giống cô cả, cô tóc đen, mắt đen, điển hình của người phương Đông, cô ngồi trên ghế, trong tay cầm một chai sữa, uống từng ngụm nhỏ. Một đôi mắt đen mơ hồ, lớp sương mù bao quanh, mắt cô ập nước, trong veo, cô khẽ cúi đầu, tay nắm chặt chai sữa. Cô chính là Tô Tử Lạc, một người từ Trung Quốc tới đất nước xa lạ này. Hiện tại trên người cô không còn đồng nào, cũng không có nơi nương tựa, cô không biết mình sẽ sống như thế nào, càng không biết, cuộc sống sau này sẽ trải qua như thế nào. Rất không may, khi cô xuống sân bay, đồ đạc và ví tiền đều bị mất, cái gì cũng bị mất, trừ bản thân, cô chẳng còn gì cả. Trên người còn một chút tiền lẻ, cô đã mua chai sữa để uống. Cô đành ngồi ở đây, nhìn những người ngoại quốc cao lớn đi qua đi lại, làn da họ khác cô, ánh mắt cũng khác, và đất nước họ không phải đất nước của cô. Cả người cô khẽ động, cách đó không xa có một người đàn ông nằm trên mặt đất đưa hai mắt về phía cô, quần áo trên người hắn màu trắng đã biến thành màu xám, có thể nhìn thấy rõ ngũ quan, đường nét góc cạnh, vì quá bẩn mà không thể nhìn thấy rõ diện mạo, nhưng khi nhìn thấy vẫn có cảm giác hắn thực sự người này rất tuấn mĩ, hơn nữa hắn là một người phương Đông, mắt hắn màu đen, tóc cũng màu đen, hắn lãnh đạm nhìn qua Tô Lạc, sau đó nhắm mắt lại nằm ở đó, cũng không để ý trên mặt đất bẩn như thế nào, cũng như mặt trời đang chiếu thẳng vào người. Hắn nằm đó bao nhiêu lâu thì Tô Lạc ngồi đó bấy lâu, bọn họ đến chỗ này cùng một thời gian, dường như, hắn ở lại tiếp cô, còn cô cũng đã đáp lại sự đón tiếp của hắn, hai người xa lạ, hai cái tư thế kì quái ở cùng một nơi. Người đàn ông nằm ngửa, mặt hướng về ánh mặt trời ngủ, hắn khẽ liếm môi, bờ môi đã khô nứt ra, còn có chút máu. Tô Lạc lại uống một ngụm sữa nhỏ, trong lòng có chút thương cảm, có lẽ đây cũng là một người đàn ông đã từng bị tổn thương, chỉ cần nhìn một cái, Tô Lạc đã đọc được từ ánh mắt của hắn. Ngón tay cô nắm chặt chai sữa, lông mi khẽ chớp, cô đứng lên, đi về phía người đàn ông kia. Cô ngồi xổm xuống, thân thể gầy yếu che mất ánh nắng chiếu trên đầu hắn. Người đàn ông mở mắt ra, từ trong đôi mắt kia có hình ảnh của một cô gái gầy yếu, mặt mũi tái nhợt, hắn không động đậy, chỉ nhìn cô không chớp mắt. Tô Lạc đưa tay ra, đem thứ trong tay đưa cho hắn. Có lẽ cô không uống thì chỉ khát, còn hắn không uống... Có thể sẽ chết. Cả người hắn khẽ động, nhìn chai sữa trong tay cô, hắn biết cô ngồi đây đã gần một giờ và chai sữa này cô cũng đã uống. Đột nhiên hắn ngồi dậy, Tô Lạc phát hiện, người đàn ông này so với tưởng tượng của cô cao lớn hơn nhiều, một tay hắn cầm lấy chai sữa trong tay cô, không khách khí, sức nặng trên tay nói cho hắn biết, cô chưa uống được bao nhiêu, vẫn còn hơn một nửa, Hắn khẽ liếm môi, mùi vị máu từ môi tràn vào miệng, ánh nắng mặt trời vẫn chiếu trên người họ, trên mặt họ lấm tấm mồ hôi.

210. Q.3 - Chương 38

Hắn ngẩng đầu lên, uống một ngụm sữa lớn, cô ngồi lâu như vậy mới uống có một chút, mà hắn vài ngụm đã giải quyết hết chỗ sữa, sau đó bàn tay hắn dùng sức nắm chặt cái chai, đợi hắn buông tay thì cái chai đã bị bóp méo, trên thân chai còn có dấu tay hắn ấn xuống. Hắn buông tay, quăng cái chai ra đằng sau, chỉ nghe bộp bộp một tiếng, cũng không biết hắn đã ném đi đâu rồi. Hắn đứng lên, thân thể cao lớn, chiếc bóng hắn bao trùm hết Tô Lạc. Tô Lạc mỉm cười nhìn hắn, nụ cười trong sáng, ánh mắt lại lộ đầy vẻ ưu thương khác hẳn với nụ cười của cô nhưng cô vẫn cười, cười là một loại ngôn ngữ tốt nhất, cô không dám lên tiếng vì sợ bất đồng ngôn ngữ, cho nên cô chỉ có thể cười. Người đàn ông này lại giống có việc, đi qua người cô, từ đầu tới cuối cũng không nói một câu cảm ơn, hắn từ từ bước đi, Tô lạc vẫn duy trì một động tác kia, cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu, cô mới đứng lên. “Chúc anh hạnh phúc...” Đôi môi khẽ mở, một câu chúc phúc, theo gió bay đi thật xa. Cô đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, lướt qua con đường rộng lớn, bước về phía trước. Cô cần tìm một công việc, một chỗ ở, nếu không, có thể cô sẽ biến thành con người kia lắm. Bọn họ một người hướng bên trái, một người hướng bên phải, bước về hai hướng ngược nhau, càng ngày càng cách xa. Người đàn ông một thân đầy bụi đất ánh mắt nhìn thẳng đi về phía trước. Bước chân vững chãi, không hề giống một tên ăn mày, khí chất trên người hắn còn hơn cả những người đàn ông mặc âu phục, không một chút màu sắc nhưng khí chất lại rất mạnh mẽ, gương mặt còn toát ra một vẻ tôn quý. Một chiếc xe dừng lại bên người hắn, hai người đàn ông mặc âu phục đen nhanh chóng bước ra. Đứng trước mặt hắn, cúi người thật sâu. “Thiếu gia, xin mời.” Giọng nói lộ rõ sự tôn kính, có lẽ nghi, quy củ, người đàn ông chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, bụi bẩn trên mặt không thể che được đôi mắt sáng như pha lê kia. Hắn khẽ mím môi, hai người đàn ông trước mặt vẫn cúi đầu trước hắn. Cuối cùng hắn bước về phía chiếc xe, giật cửa ngồi xuống. “Còn không quay về.” Giọng nói hắn lạnh lẽo vang lên, một câu tiếng trung được nói ra, trong mắt thoáng hiện sự không kiên nhẫn. Lái xe vội vàng làm theo lời phan phó của hắn, rất nhanh chiếc xe liền nổ máy, chạy đi, hướng về phía ngược lại, ánh mắt hướng ra phía ngoài, một thân quần áo bụi bặm thật không hợp với chiếc xe sang trọng này. Xe dừng lại, hắn đi ra, đôi chân dài thon thẳng tắp lại rất mạnh mẽ, chân hắn chạm phải cái chai bị hắn bóp bẹp, ánh mắt hướng về phía kia, không còn thấy ai. “Giúp tôi tìm một người,” Hắn nhặt chiếc chai lên, nắm chặt. “Vâng,” hai người đàn ông lại cúi người xuống. Ánh mắt hắn lóe lên, nơi đó, không còn cô gái vừa nãy. “Cô gái, tôi thiếu cô một chai sữa, tôi sẽ nhớ kĩ.” Tô Lạc vừa đi vừa nhìn, tiếng anh của cô không khá lắm, ngoại trừ những lời đối thoại cơ bản nhất còn lại cô không có chút kĩ năng giao tiếp nào, cô không biết ở đây cô có thể làm những gì, ngôn ngữ chính là trở ngại lớn nhất của cô. Mặt trời đã lặn dần, màn đêm buông xuống thật lạnh. Cô uống một chút nước cho đỡ khát, nhưng bụng cô đang kêu, cô ôm bụng, cả người rúc vào trong góc tường, như vậy sẽ không có ai có thể nhìn thấy cô. Cả người co lại, cô giống như một con mèo con bị người ta vứt bỏ, cả người co rúm lại cố gắng vượt qua thời khắc này, cho tới bây giờ cô chưa từng đến một đất nước xa lạ như này. Nhắm mắt lại, cách đó không xa, cô có thể nghe thấy được bài nhạc phát ra từ một chiếc xe. Người đem tình yêu trao ai Người đi dứt khoát dấu tôi có rơi lệ Không thể quên được người nên ngậm ngùi đau thương Đã từng thề ước vì sao vội thất hứa Người muốn chúng ta chia tay em không thể làm được Người lạnh lùng làm tâm em đau nhói Bỏ đi tất cả sự tự ái để đừng cảm đối mặt Tổn thương như vậy thì thà rằng lừa dối bản thân Cuối cùng tự lừa dối bản thân khiến tâm hồn chai sạn Người trao tình yêu cho người khác dấu em có cố níu kéo Cho dù khốc than người cũng chẳng quay đầu lại Người đem tình yêu trao ai để em tự mình đau xót Vì người mà bị thương, vì người mà bị lụy khiến mọi thứ không còn hoàn mĩ như trước Người đem tình yêu trao cho người khác có khi nào sẽ có lúc hối hận không Có thể hay không cầu xin người cho thêm một cơ hội sửa chữa Người đem tình yêu trao ai có khi nào tình yêu đó sẽ trở thành gánh nặng Yêu người nên đau đớn người nào biết, chỉ bởi vì giờ đây người đang vui bên ai kia Cô khẽ ngâm nga bài hát, ở đây chỉ có một mình cô giữa đêm đen, có chút đau lòng, có chút chua xót, khó mà có thể đi vào giấc ngủ. Bụng của cô vừa đói lại vừa đau, nhưng cô vẫn nhỏ giọng ngâm nga bài hát này. Một đêm nay thật dài như nửa đời người, chập vạt để trải qua, một đêm này, gần như cô không ngủ, cô không hề quên đây là một đất nước xa lạ, chỉ có một mình cô cô độc. Khi ánh mắt trời chiếu vào cô, cô hoảng hốt mở mắt ra, bụng vẫn rất đói, một mình cô đã vượt qua đêm đầu tiên ở đất nước này, thật cô đơn. Cô đứng lên, vỗ vỗ quần áo, cô là người sạch sẽ, chỉ là không biết sự sạch sẽ này có thể duy trì bao lâu. Cô bước vu vơ trên đường, cứ đi như vậy, cho tới khi nhìn thấy một nhà hàng phương tây xinh xắn, cô nhìn thấy tờ giấy dán trên cửa, không ngờ lại có chữ trung văn ở đó. “Tìm người giúp việc, hồ sơ trong sạch, không có thói quen tính xấu, giọng tiếng Trung.” Tô Lạc khẽ mím môi, nếu không hiểu tiếng Trung sao có thể hiểu trên đó viết gì, cô có chút mâu thuẫn. Cô nhìn mình, xem như là có hồ sơ trong sạch đi, phải nói là cực kì

trong sạch, bởi vì một người thân cô cũng chẳng có. Cô nhấn chuông cửa, cô biết mình rất cần tìm một công việc, bởi vì cô cần phải sống tiếp, cô phải sống thật tốt, cô không muốn chết, cũng không muốn làm ăn mảy. Cô đang đợi, có chút lo lắng, cô không biết mình có thể sống như vậy thêm mấy ngày nữa, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà cao lớn này, mờ mờ, trong mắt cô lại có chút ướt. Từ cửa truyền lại tiếng vang, đôi môi cô có chút tái mím lại, mờ mờ, cô thấy được một người phụ nữ trung niên không ngừng đánh giá cô. “Xin hỏi cô là...” Tiếng Trung... Một câu tiếng Trung khiến Tô Lạc cảm giác như đang quay về gia đình vậy, chỉ là nơi này vốn không phải nhà của cô. Cô cúi đầu, mặc cho nước mắt rơi xuống, cô lau nước mắt, khi ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt, một nụ cười trong sáng nhưng lại quá u buồn.

211. Q.3 - Chương 39

“Xin chào,” giọng nói có chút gượng gạo, dường như rất lâu cô không nói gì, làm chút nữa cô quên mình có thể nói chuyện. “Có phải nơi này cần tuyển người giúp việc không?” Tô Lạc khẽ liếm bờ môi khô khốc, lại nhìn thoáng qua tờ giấy thông tin dán bên ngoài, viết bằng tiếng trung, còn muốn tuyển người giỏi tiếng trung. Người phụ nữ trung niên vội vàng gật đầu, cười ôn hòa, “Đúng vậy, chúng tôi đang cần tuyển người giúp việc, tôi lớn tuổi rồi, sẽ không nói tiếng anh, nên muốn tìm một người biết tiếng trung, cô muốn xin làm sao?” Người phụ nữ vẫn đứng đó đánh giá Tô Lạc, dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm, bà vừa nhìn vừa nghĩ, cô gái này hẳn là một cô gái tốt, nhưng vì sao lại muốn tới làm người giúp việc cho nhà người khác, công việc này không hợp với lứa tuổi của cô, mặc dù nói, đãi ngộ nơi này rất tốt, nhưng dù sao cũng là người giúp việc, cô ấy có thể làm sao? Tô Lạc khẽ gật đầu, “Vâng, tôi muốn xin vào làm,” lời của cô nói ra, bụng cũng có tiếng kêu lạ phát ra, nói cho người khác biết, cô vẫn chưa ăn gì. “Mau vào trước đi rồi nói sau,” bà mở cửa, không nói cái gì nữa, có lẽ có cái gì đó vẫn luôn bị che giấu. Phòng khách rộng lớn, được dọn dẹp sạch sẽ, nhìn qua, bà là một người cũng rất sạch sẽ. “Cô cứ gọi tôi là dì Hồ, còn cô, cô gái nhỏ, cô tên gì, từ đâu tới đây...” Nói tới đây, dì Hồ có chút ngượng ngùng cười cười, “Cái này là bắt buộc, Bạch gia là một đại gia đình, địa vị cao quý, cho nên chúng tôi tuyển người giúp việc, bản thân và gia đình phải thanh bạch,” Tô Lạc cầm cốc nước lên uống, tùy rằng quần áo trên người cô rất đơn giản, có chút bụi đất, nhưng mỗi cử động của cô, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một người giúp việc, mắt cô khẽ chớp, ánh mắt lại trở lên mờ lung. “Tôi là Tô Tử Lạc, tới từ Trung Quốc, khi xuống sân bay hành lý của tôi đều bị mất, hộ chiếu, tiền, tất cả đều bị mất, tôi chỉ có một mình, không có người thân.” Cô ngẩng đầu lên, trong mắt không có một sự che giấu, bởi vì tất cả những lời cô nói là thật. Dì Hồ nghe xong thở dài một hơi, cô gái này thật đáng thương. “Được rồi, cô ở lại đây đi, tôi thấy cô cũng không phải người xấu, cô đi theo tôi sẽ tốt hơn, bình thường công việc chính là dọn dẹp nơi này, gần đây thiếu gia đi vắng, nếu thiếu gia trở lại, một ngày ba bữa ăn của hắn sẽ do cô chịu trách nhiệm, tôi cũng đã có tuổi, có một số việc, không thể làm được,” Dì Hồ cảm thấy có lỗi cười cười, nếu không phải gần đây mắt bà kém đi, nơi này cũng sẽ không có thêm một người giúp việc, cũng bởi vì thiếu gia của bà quá khó hầu hạ. Tô Lạc nắm chiếc cốc trên tay, căng thẳng trên mặt đã biến mất, cuối cùng cô cũng có thể sống sót, làm người giúp việc thì làm người giúp việc, công việc vốn không phân biệt sang hèn, cô đang dùng chính đôi tay của mình để nuôi sống bản thân. Cuối cùng cô nở nụ cười, nụ cười kia lọt vào mắt thật trong sáng, xinh đẹp. “Được rồi, quên mất, để tôi chuẩn bị cho cô một chút đồ ăn,” Dì Hồ đứng lên, không ngừng nhìn chăm chăm vào bụng Tô Lạc, gương mặt Tô Lạc luôn tái nhợt, giờ lại ửng hồng, có chút ngượng ngùng. Dì Hồ cảm thấy mình không hề nhìn nhầm người, cô gái này thật đơn thuần. Tô Lạc ăn đồ ăn dì Hồ chuẩn bị cho, chiếc miệng nhỏ không ngừng nhai, nhai rồi nuốt xuống, khỏe mắt cô có chút ướt. “Làm sao vậy, khó ăn sao?” Dì Hồ đặt tay lên đầu Tô Lạc, khẽ xoa, “Dì Hồ cả đời không có con, luôn coi thiếu gia như con, Tô Lạc không cần sợ, ở đây, dì Hồ sẽ coi cô như con mình.” “Cảm ơn,” Giọng nói Tô Lạc có chút nghẹn ngào. Cho tới bây giờ, chưa có ai dịu dàng nói như thế với cô, cô rất sợ bản thân sẽ không đứng vững nổi. Tay cô đặt lên bụng, nơi này từng có một đứa bé, nhưng bây giờ chỉ còn một mình Tô Lạc, hôm nay lại có một người nói cho cô biết, sau này sẽ coi cô như con, với một người không nơi nương tựa như Tô Lạc mà nói, đây là sự quan tâm lớn nhường nào, ở một đất nước xa lạ tìm thấy người có lòng tốt, quả thực không còn gì bằng. “Được rồi, mau ăn đi, ăn xong rồi đi tắm rửa,” Dì Hồ còn một ít quần áo chưa mặc qua, tùy rằng có chút già dặn, nhưng cũng có thể mặc tạm. Dì Hồ vỗ vỗ vào bả vai Tô Lạc, giống như muốn an ủi cô. Tô Lạc khẽ gật đầu, cúi đầu,

tiếp tục ăn đồ ăn, tuy chỉ là một ít bánh bao và bánh mì đơn giản, với một người đói bụng cả một ngày trời như Tô Lạc, đây chính là sơn hào hải vị. “Tô Lạc, đã bao lâu con không ăn uống rồi?” Di Hồ nhìn Tô Lạc chăm chăm nói, tuy cô ăn rất chậm nhưng có thể nhìn ra cô đang rất đói. “Một ngày,” Tô Lạc ngẩng đầu lên, khẽ cười, nụ cười đó khiến di Hồ đau lòng. “Hazz...” Di Hồ khẽ thở dài, có lẽ đây là duyên phận đi. Nếu không phải thiếu gia yêu cầu bà tìm người giúp đỡ, đứa nhỏ đáng thương này không phải đã đói chết, biến thành ăn mày. Tô Lạc lại cúi đầu, nuốt một miếng bánh mì, cũng như nuốt một chút chua xót xuống. Cô nghĩ cuộc sống của cô sẽ tốt thôi... Nhất định. Tô Lạc ở lại nhà họ Bạch, người nhà họ Bạch cũng không phải người bản địa, ở trong này chỉ có Bách thiếu gia, từ khi Tô lạc tới đây cũng chưa từng gặp qua hắn, theo lời di Hồ nói, người thiếu gia này tính tình không được tốt lắm, vì chia tay với vị hôn thê mà mấy tháng chưa về nhà, bây giờ nơi này chỉ còn hai người là cô và di Hồ, mắt di Hồ hiện không được tốt cho lắm, cho nên phần lớn công việc nhà đều do cô làm. Ngay cả nấu cơm cũng giao cho cô, cô không hề sợ vất vả, cũng không sợ nhiều việc, cô đã sớm thích ứng với nơi này, bây giờ cô đã có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh. “Tô Lạc, mấy món này con nấu còn ngon hơn di Hồ rồi đó,” di Hồ thỏa mãn gật đầu một cái, Tô Lạc xấu hổ cười, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ như có cái gì đó xuất hiện trong mắt cô, rất nhanh liền biến mất. Cơm nước xong, di Hồ rửa bát, còn cô tiếp tục quét dọn nơi này, căn biệt thự này phần lớn là do một mình cô lau dọn, cô thích bận rộn như vậy, có khi bận rộn từ sáng sớm tới tối muộn, như vậy cô sẽ không có thời gian miên man suy nghĩ về quá khứ nữa, quá khứ đã qua, dường như đã lâu không còn xuất hiện trong đầu cô, cái đêm cô rơi lệ, đêm cô chảy máu, thời gian ngốc nghếch nói cô yêu hắn, đã rất lâu cô không hề nghĩ tới.

212. Q.3 - Chương 40

Cô xoay người, gương mặt có chút bị thương, cô cố gắng nở nụ cười, cô ngồi xổm xuống, dùng sức lau, từng ô từng ô gạch, nơi này được cô quét dọn không còn một hạt bụi, cô rất chịu khó, cô dùng hết sức lực để làm việc, ngoại trừ nơi này, cô không biết mình có thể đi đâu, nếu không gặp được di Hồ, có khi Tô Tử Lạc cô đã chết rồi, chết ở đất nước xa lạ này, không ai biết, cũng không ai mai táng, thậm chí không ai tới nhận thi thể cô. Tích một tiếng, có gì đó rơi vào chậu nước, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cô sáng hơn. Cô tiếp tục cúi đầu, dùng sức lau, cô có thể làm, cũng chỉ có nơi này, cô thích làm việc như vậy, không có thương hại, không có âm mưu, tất cả đều bình an, cô rất thỏa mãn. Di Hồ đứng ở phòng bếp nhìn Tô Lạc ngồi xổm mặt đất, khẽ thở dài, cô bé này dường như rất cố chấp, bà đã nói rất nhiều lần, không cần cực khổ như vậy, nhưng cô vẫn kiên trì làm, cô nói, cô sợ bị đuổi đi. Đứa nhỏ đáng thương, nhất định cũng có mảnh đời đáng thương. Mà bà thì không biết phải làm sao cho tốt? Trời còn chưa sáng, Tô Lạc đã thức dậy, cô mặc quần áo của di Hồ, có chút khó nhìn, kiểu dáng già dặn, nhưng cô cũng không khó chịu, quần áo mặc lên người cô khá rộng, cô lại thấy thích. Dù sao, như thế này đối với cô là tốt lắm rồi. Di Hồ đã từng nói qua muốn dẫn cô đi mua quần áo, chỉ là bây giờ cô ăn ở đều ở trong này, ở nơi này, cô biết cái gì gọi là cách xa thế giới bên ngoài, cô biết cái gì gọi là thỏa mãn, chính bản thân cô sẽ kiếm tiền, sẽ tự mình đi mua, không phải cô cố chấp chỉ là cô sợ, thiếu nợ nhiều... Cô đem những tờ báo trên bàn cất kỹ, tất cả đều là chữ tiếng Trung, đôi khi cô cũng xem qua, nhưng phần lớn cô không để ý tới, sống thoải mái ở đây, tất cả những gì xảy ra bên ngoài dường như đã không còn quan hệ với cô. Ánh mắt cô vô tình lướt qua tấm ảnh trên báo, khóe mắt rất nhanh hồng lên, ngón tay cô run rẩy, trên báo là một tấm hình đám cưới, khung cảnh giáo đường, rất nhiều khách, rất nhiều người, chú rể tuấn mỹ, cô dâu xinh đẹp, phía dưới có dòng chữ lớn, quả là một hôn lễ long trọng, bọn họ cuối cùng cũng đã kết hôn, nghĩ lại lễ kết hôn quanh quẩn của mình, hắn cũng chỉ coi cô là quân cờ mà thôi... Cô buông tờ báo trong tay xuống, nháy mắt, cô cảm thấy sự chua xót không ngừng dâng lên, tất cả đều đã quá khứ rồi. Cô xoay người, quét dọn chỗ này chỗ kia, xem ra đồng báo để ở đây, chủ nhân căn nhà cũng sẽ không xem qua, cũng không có ai nhìn tới. Hôn lễ của Duệ Húc và Trữ San, bọn họ đã kết hôn, việc này nằm trong dự liệu của mọi người, Tô Lạc cũng thế. “Tô Lạc, con khóc sao?” Di Hồ nhìn khóe mắt hồng hồng của cô, ánh mắt xinh đẹp có chút ướt, rõ ràng là đã khóc. “Không có a, di Hồ, con bị hạt cát bay vào mắt thôi,” Tô Lạc gượng cười, di Hồ nhìn nụ cười kia, trong lòng khó chịu, không biết tội cùng cô bé này đã bị làm sao, bị tổn thương như vậy, ngay cả một người như bà cũng cảm thấy rõ. Biệt thự Lê gia, Trữ San đã trở thành bà chủ ở đây, toàn bộ căn nhà đều bị thay đổi, có rất nhiều người giúp việc ở đây, Duệ Húc lãnh đạm ngồi trên ghế sa lon, hàng lông mày nhíu chặt. “Húc, khi

nào chúng ta sẽ đi tuần trăng mật,” Trữ San đặt mông ngồi lên đùi Duệ Húc, khiến chân Duệ Húc có chút đau, không hề có chút ấm áp hay hạnh phúc để hưởng thụ. “Đợi anh xử lý xong công việc,” tay hắn đặt vào tóc Trữ San, giọng nói nghe như có lệ, tầm mắt hắn nhìn về căn phòng bị khóa chặt, ánh mắt ảm đạm. Tìm không thấy hay không được. “Tô Tử Lạc, cô trở về đi. Tôi không hận cô, thực sự không hận cô.” Hắn tình nguyện không hận cô, cũng không muốn cô chết, một cô gái như cô rời khỏi nơi này, có thể đi tới nơi nào, sẽ sống như thế nào. Hắn nhắm mắt lại, cảm giác đau đớn trong tim, ánh mắt màu trà không lộ rõ cảm xúc, có một số việc không phải là không có cách nào biết được, đợi cho tới khi hắn đã biết, có lẽ khi đó lần đầu tiên hắn thấy hối hận, có lẽ sẽ đau đến chết. Duệ Húc đi ra ngoài, Trữ San hưởng thụ sự hầu hạ của người giúp việc, ngón tay xinh đẹp bưng cốc trà lên uống, biệt thự xa hoa này, bây giờ đã là của cô, bản thân cô có lẽ trời sinh đã có số hưởng thụ. Cô đứng lên, người giúp việc đều cúi đầu trước cô, khiến cô cảm giác sung sướng, kiêu ngạo, không biết có bao nhiêu người phụ nữ hâm mộ cô, ghen tị với cô, đôi môi đỏ mọng cong lên, thật xinh đẹp. Cô bước tới gần căn phòng tân hôn của hai người, đồ dùng đều đổi thành màu đỏ mà cô thích, tất cả mọi thứ đều được thay mới, nơi này không còn có bóng dáng trước kia, cô lại không hề biết, chính vì không có bóng dáng trước kia cho nên khiến cho Duệ Húc có cảm giác xa lạ, thậm chí không muốn ở đây. Cô khẽ mím đôi môi đỏ mọng, đôi mắt phương xinh đẹp thoáng qua nét không hài lòng, chỉ cần nơi này không còn bất kì thứ gì liên quan tới người đàn bà kia, nơi này bây giờ là của cô, Duệ Húc cũng là của cô, không có bất cứ thứ gì có thể cướp đi. Cô đi ra, mở cánh cửa đầu tiên bên tay phải, quả nhiên, tất cả mọi thứ bên trong đều khiến cô rất vừa lòng, tầm chân tình của Duệ Húc đối với cô vô cùng sâu, toàn bộ ảnh chụp ở đây đều là của cô, cô càng thỏa mãn, đặc ý, được một người đàn ông như vậy yêu, tin rằng bất kì cô gái nào cũng sẽ hài lòng, trong tim cô sớm đã không còn Ôn Vũ Nhiên, với sự ích kỉ của mình, cô cũng chẳng cảm thấy có lỗi. Cô đi vào, ngón tay chạm nhẹ vào một tấm hình, đôi môi đỏ mọng độ cong càng lớn, nhưng khi cô đưa tay ra, phát hiện có một lớp bụi, dường như nơi này đã lâu không có ai quét dọn, cũng thật lâu không ai vào. Về đặc y trên mặt nháy mắt biến mất, đôi mắt phương kia chỉ còn lại sự giận dữ. Cô dùng sức đóng cửa lại, phịch một tiếng, khiến người giúp việc dưới nhà đều người nhìn ta, ta nhìn người, không biết lại có chuyện gì chọc tới nữ chủ nhân xấu tính này, một cô gái xinh đẹp nhưng lại mang độc, bọn họ vừa tới nơi này đều hiểu rõ.

213. Q.3 - Chương 41

Cô không hài lòng đứng đó, xoay người, mở ra cánh cửa thứ hai, từng gian phòng được mở ra, cho đến một căn phòng, dù cô vận thế nào cũng không mở được, đột nhiên cô nheo mắt lại, mới nhớ tới căn phòng này người đàn bà kia từng ở. Vì sao lại bị khóa, có gì bí mật sao? Cô gọi quản gia mới đến lên, hất cằm về phía cánh cửa. “Mau mở phòng này cho tôi,” giọng nói cô cao ngạo, cô chính là chủ nhân ở đây, đương nhiên mọi thứ phải nghe theo cô rồi. Quản gia khó xử nhìn Trữ San, cúi người xuống, “Xin lỗi, phu nhân, ông chủ nói qua, phòng này ai cũng không thể mở ra, hơn nữa tôi cũng không có chìa khóa,” Trữ San chính là bà chủ ở đây, nhưng vẫn còn một ông chủ nữa, cho nên thân là quản gia, hắn cũng đành bất lực. “Nếu tôi muốn thế thì sao?” Giọng Trữ San cao vút, không ai biết, trong lòng cô Tô Lạc chính là một gai đâm rất sâu không tài nào rút ra được, khiến cho cả người cô đau nhức, run rẩy, ông giã gia vẫn cúi đầu tỏ vẻ có lỗi, “Xin lỗi, phu nhân, thực sự tôi không có chìa khóa.” “Không có cũng phải mở ra cho tôi.” Trữ San không chịu nói lý lẽ, bàn tay bên hông nắm chặt. Quản gia cúi người sâu hơn, “Nếu phu nhân thực sự muốn mở, có thể đi tìm ông chủ.” Nghe quản gia nhắc tới Duệ Húc, Trữ San mới chịu yên lặng, cô cắn răng nhìn cánh cửa đang đóng, không biết người đàn bà kia có ý nghĩa gì trong tim của chồng cô, có phải trong tim hắn vẫn có bóng dáng Tô Lạc, phải mất bao lâu mới có thể quên. Cô không biết, cũng không ai có thể biết. Cánh cửa vẫn đóng chặt, tĩnh lặng một cách tuyệt đối, tất cả đều không xoay chuyển, giống hệt như lúc Tô Lạc chưa đi, ngay cả chiếc thẻ bạch kim cũng vẫn nằm um trong năm bàn. Ánh nắng bên ngoài dần tắt. Số mệnh của họ đã có những bước chuyển mạnh mẽ, chỉ là không ai biết, không ai hay, có lẽ tất cả đã sai lầm, hiện tại không biết có lẽ rất nhanh thôi trong tương lai họ sẽ nhận thấy sai lầm của mình. Bọn họ sẽ biết.... Nước Anh, lúc này thời tiết nắng ráo, còn ở Trung Quốc lại không hề như thế, trên con đường đa phần là những người ngoại quốc có thân hình cao lớn đi lại, không hề có bóng dáng của một người Trung Quốc nào, còn có những công trình kiến trúc ở đây cũng khiến cho Tô Lạc cảm thấy vô cùng

xa lạ. Chuyện may mắn nhất chính là Tô Lạc vẫn như thế không có chút thay đổi, vig nhà họ Bạch là một dòng họ có truyền thống lâu đời ở Trung Quốc, theo như lời dì Hồ mấy năm trước mới di dân sang đây, lão gia và phu nhân đều sống ở một chỗ khác, nơi này chỉ có một mình thiếu gia ở, đối với Tô Lạc mà nói, cô cũng chỉ là nghe nói mà thôi, từ khi tới đây cô chưa một lần nào được gặp vị thiếu gia trong truyền thuyết kia. Tô Lạc có chút khó chịu đưa tay chống vào eo, “Gần đây con béo lên hay sao ý? Trước kia quần áo mặc còn thấy rộng,” gần đây cô phát hiện mình có chút béo lên, khi mua quần áo cũng phải mua cỡ lớn hơn một chút. “Cái gì béo?” dì Hồ đi tới, có chút khó hiểu nhìn Tô Lạc lẩm bẩm, “Vâng, không béo, một chút cũng không có,” cô lắc đầu, giơ bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh lên, cả người gầy tong teo, gió thổi là bay, làm sao mà béo lên được, chỉ có gầy hơn thôi, mọi công việc của biệt thự này cô đều làm hết, bây giờ rảnh rồi là cô không chịu được. “Nhưng mà có chút béo mà,” Tô Lạc đưa tay ôm bụng, “Người con không béo, nhưng mà nơi này có béo lên,” mà đúng là bụng cô có chút béo lên. “Được rồi, không nói nữa, béo thì béo, như vậy cũng tốt,” dì Hồ vỗ vỗ bả vai Tô Lạc, buồn cười nói, đứa nhỏ này mỗi ngày đều bận rộn như vậy, còn có tâm tư để ý mấy thứ khác, xem ra năng lượng của cô tốt lắm. “Mau ra uống hết bát canh này đi, dì Hồ hầm canh gà cho con, bổ lắm,” Dì Hồ cười cười nheo cặp mắt lại, khóe mắt trải qua bao năm tháng đã có nếp nhăn, nhưng lại không hề cảm thấy xấu, thời gian càng lâu càng cảm nhận thấy sự tốt bụng, nhân ái, hiền từ của bà. “Cảm ơn dì Hồ,” Tô Lạc bưng bát lên, mùi vị thật ngon, thật ấm áp, khiến cô nhớ tới quán ăn ven đường đó, cũng ấm áp như vậy. Khi mùi hương xộc vào mũi, đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn, vội vàng đặt chiếc bát trong tay xuống rồi chạy về hướng nhà vệ sinh, dì Hồ khó hiểu nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Lạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bát canh này đâu có vấn đề gì. Bà bưng bát canh lên ngửi một chút, không có mùi hương lạ. Cô bé này làm sao vậy. Sắc mặt Tô Lạc tái nhợt mở cửa đi ra, cái gì cũng bị cô cho hết rồi, bụng thật khó chịu. Dì Hồ không ngừng nhìn cô, tầm mắt dần chuyển xuống bụng cô. “Tử Lạc, có phải con có thai không?” Cả người Tô Lạc cứng lại, không có khả năng, hai tay cô đặt lên bụng, gương mặt tái nhợt có chút bất thường. “Chuyện đó không thể nào, dì Hồ, đứa bé của con đã không còn nữa rồi, nó đã không còn,” khóe mắt cô hồng lên, nước mắt rơi xuống, trong suốt, mấy ai nhìn thấy nỗi đau ở trong đó. Dì Hồ bất ngờ, miệng khê há, một lúc sau cũng không có phản ứng, “Dì đi gọi bác sĩ Peter tới, có thể con ăn gì nên bị đau bụng rồi.” “Không cần, dì Hồ,” Tô Lạc muốn ngăn bà lại, chỉ là dì Hồ đã nhiều tuổi như vậy rồi mà chạy vẫn rất nhanh, cô chưa kịp nói, bà đã cầm điện thoại lên. Tô Lạc lại bưng bát canh lên, lại nữa, cái cảm giác này, thật không thoải mái, cô lại muốn ới nữa, cô vẫn cố gắng uống một ngụm nhỏ bởi vì nó rất ấm áp. Cô cố gắng uống một ngụm, chỉ một ngụm rồi cô lại lại chẳng vào nhà vệ sinh, có lẽ, cô đã ăn cái gì ảnh hưởng tới cái bụng này rồi. Bác sĩ Peter nhìn nhìn Tô Lạc, ông là người anh chính gốc, là bác sĩ tư của Bạch gia, người trong Bạch gia cảm thấy không thoải mái đều gọi ông tới khám, ông có thể nói lưu loát được tiếng Trung, đương nhiên ông cũng có mối quan hệ lâu dài và rất tốt với Bạch gia. “Peter, cô ấy bị làm sao vậy, có phải cô ấy đã ăn phải cái gì làm đau bụng không?” Dì Hồ lo lắng nắm vạt áo của mình, mấy hôm nay bà đã xem cô như con gái. Khóe mắt Tô Lạc ươn ướt, cảm giác bộ ngực căng lên khó chịu. “Không có sao,” Peter cất đồ khám vào túi, ánh mắt nhìn bụng Tô Lạc. “Cô Tô, cô không biết sao? Cô đã mang thai đã ba tháng rồi, cô không phát hiện bụng cô lại đột ngột to lên sao?” Hắn đưa tay vỗ vỗ trán mình, hẳn thực sự chưa gặp qua người phụ nữ nào, có thai ba tháng rồi mà vẫn không biết?

214. Q.3 - Chương 42

“Mang thai, không có khả năng,” Tô Lạc lắc đầu, khê nắm tay lại, Peter khê nhíu mày, “Tôi làm bác sĩ mười mấy năm qua, không có khả năng nhìn nhầm, nếu cái việc này mà còn nhầm, vậy tôi phải bỏ việc sống bằng số tiền dành dụm được thôi,” ông có nói đùa, không hề tức giận. Tô Lạc mở to mắt, không tin vào những gì mình vừa nghe được, con của cô vẫn còn, điều này sao có thể, khi đó cô bị chảy nhiều máu như vậy, bác sĩ còn nói đứa bé đã không còn. “Nhưng một tháng trước tôi đã bị sảy thai, đó là sự thật không thể thay đổi,” tay cô đặt trên bụng, cảm giác đau đớn thống khổ đó vẫn còn, thức sự rất đau. “Cái này...” Peter sờ cằm, đứng lên, ông tin tưởng cô không nói sai, cũng tin tưởng cô thực sự đã bị sảy thai, nhưng đứa bé trong bụng này phải giải thích sao đây, một lúc sau, ông ngồi xuống, chăm chú nhìn Tô Lạc, “Loại chuyện này trong y học không phổ biến, nhưng cũng có thể giải thích, cô đúng là đã từng sinh non một đứa bé, nhưng còn đứa bé này,” ông chỉ vào bụng Tô Lạc, “Có khả năng cô mang song thai, một đứa

quá yếu đã không trụ được, còn đứa này vẫn trụ lại trong bụng cô.” Tô Lạc ngơ ngác nghe Peter nói, những câu nói của ông cứ ong ong bên tai, tay cô vẫn đặt trên bụng, nhẹ nhàng vỗ về, ý của ông ấy là, cô vẫn còn một đứa bé, còn có một đứa bé không rời khỏi cô, cô không biết hiện tại nên khóc hay nên cười nữa. Vì đứa bé đáng thương kia còn vì đứa bé may mắn này vẫn ở lại với cô. Peter đưa mắt ra hiệu với dì Hồ, rồi đứng dậy rời khỏi, dù Hồ đứng trước mặt Tô Lạc, đặt tay lên vai cô, “Được rồi, đều sắp làm mẹ con người ra rồi, cho dù như thế nào, đứa bé của con vẫn còn a.” Dì Hồ cảm thấy hốc mắt mình cũng ướt, tuy rằng Tô Lạc chưa bao giờ kể chuyện quá khứ cho bà nghe, nhưng bà cũng có thể đoán ra, quá khứ của cô rất đáng thương, một mình một thân, không người thân thích, còn mang theo đứa bé này. Lại còn từng bị sảy thai nữa. “Dì Hồ, con không có nghe lầm chứ, đứa bé của con vẫn còn, nó thực sự còn?” Tô Lạc đứng sực nắm lấy tay dì Hồ, khiến cho dì Hồ có chút đau, nhưng bà vẫn cười, an ủi một người phụ nữ đã từng trải qua quá nhiều bi thương như cô. Có lẽ đây chính là sự đền bù lớn nhất đối với cô. “Đúng, con không có nghe lầm, đứa con của con vẫn còn, thật sự vẫn còn, rất nhanh, chúng ta có thể gặp nó rồi,” bà nở nụ cười, ngay cả khi cô không thể ở lại đây do có thai, nhưng bà quyết định, bà cần chăm sóc cô thật tốt. Tô Lạc khẽ hít cái mũi, nụ cười lúc này phát ra từ nội tâm. Cô thực sự rất yêu đứa trẻ này. “Con à, con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ không để cho bất kì ai làm thương tổn đến con nữa...” Một đôi giày da màu đen đứng ở bên ngoài, người đàn ông đưa tay tháo kính mắt ra, lộ ra một đôi mắt đen sâu thẳm, mang theo vẻ lạnh lùng, hần một thân phong trần lại không hề ảnh hưởng chút nào tới khí chất. Hần buông tay xuống, gương mặt sắc sảo, đôi môi mỏng khẽ mỉm, nhưng không hề nhợt nhạt, hần có chút khó chịu nhíu mày, đưa tay vào túi áo tìm lâu rồi mà không thấy. “Chết tiệt,” Hần thấp giọng nguyên rủa một tiếng, phát hiện mình không mang chìa khóa. “Mở cửa...”, Hần dùng sức đập cửa, cánh cổng ngoài là khóa mật mã, hần có thể vào, còn cửa chính, hần chỉ có thể gõ cửa, tiếng đập cửa vang lên thật lớn bang bang, dường như muốn đập vỡ cánh cửa vậy. Tô Lạc dùng sức đứng lên, con cô đã được bốn tháng rồi, bụng hiện tại cũng khá lớn, nhưng cô không muốn gây phiền toái cho dì Hồ, cho nên những chuyện cần làm, cô đều cố gắng làm thật tốt. Cô lau qua bàn tay, chậu nước vẫn còn trên nền nhà, cô vẫn chưa lau xong. Cô đi thật chậm về phía cửa, cẩn thận chú ý mọi thứ xung quanh, đứa bé này phải vất vả lắm mới có được, cô không muốn có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, một lần là đủ rồi, nếu thêm một lần nữa, cô sẽ không có cách nào chấp nhận được. Cô mở cửa, người còn chưa đứng vững, liền thấy được một người đàn ông cao lớn đi tới, hần không thềm nhìn qua Tô Lạc, liền bước thẳng vào trong, Tô Lạc định nói gì đó, lại phát hiện, hần có khi còn quen thuộc với nơi này hơn cô, giống như thói quen, hần kéo một ngăn tủ ra, lấy một đôi dép lê cỡ lớn, đi vào vừa khít. Đôi dép xong, hần chỉ đi vào bên trong, sau đó là tiếng đóng cửa, tay Tô Lạc đặt trên ngực lúc này mới buông xuống, người kia không phải là thiếu gia mà dì Hồ nói chứ, cô còn chưa nhìn kĩ diện mạo hần, hình như là đúng thế. Cô lại đi tới bên chậu nước, quỳ xuống sàn nhà, bởi vì cô không thể ngồi xổm, cho nên chỉ có thể quỳ như vậy, cầm lấy khăn tiếp tục lau, mồ hôi lấm tấm trên trán, cô đưa một tay lau mồ hôi, một tay tiếp tục lau nhà. “Thiếu gia đã về,” Dì Hồ đi tới, nhìn đôi giày da trên mặt đất, bà vui mừng nói một câu. Bà vội vàng đi tới, nhìn thấy Tô Lạc đang lau nhà thì lại thở dài. “Tứ Lạc, việc này để dì Hồ làm được rồi, hiện tại con đang mang thai,” bà đã nói bao nhiêu lần, đứa nhỏ thực sự quá cố chấp. “Không sao đâu dì Hồ, con có thể làm được mà, đứa bé rất ngoan, không hề làm khó con,” Khóe miệng cô cong lên, cười dịu dàng, đằng sau nụ cười đó là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi vô bờ bến, cô không sợ vất vả, hiện tại cô đã hạnh phúc lắm rồi, cô là một cô gái may mắn. Bởi vì cô vẫn còn có một người thân ở lại với cô. Con của cô, đứa con ruột thịt của cô. “Dì vào xem thiếu gia...” dì Hồ bắt đầu đi lắc đầu, thực ra là cô không có cảm giác an toàn đi, bà đã từng nói, sẽ không để cho cô rời đi, bà sẽ cầu xin thiếu gia, cô vẫn sợ chính mình sẽ bị đuổi đi, cho nên mới liều mạng làm việc, bảo những việc này thuê người khác, cô vẫn làm, mặc kệ có mệt như thế nào. Nhiều lúc cô khiến bà tức giận lại cũng đau lòng. Tiếng gõ cửa truyền lại, người đàn ông bên trong đã thay một bộ đồ nhẹ nhàng thoải mái, hần xoa người, nước trên tóc rơi vào quần áo hần, giống như những đốm hoa nhỏ, màu da hần đen hơn nhiều so với những người bình thường, dường như là vì phơi nắng quá nhiều, người hần chút tiểu tụy, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ ngang ngược, không chịu thua, có lẽ hần không phải là một người dễ nói chuyện cùng.

215. Q.3 - Chương 43

Đôi mắt hần đen nhánh nhưng lại không lộ ra chút cảm xúc nào, còn có hàng lông mi dài dày đen kìa nữa, không quá quyết đoán, ngẫu nhiên có thể thấy được một chút ôn hòa, dường như hàng lông mi này đã giảm bớt vẻ lạnh cứng trên gương mặt hần. Không thể không nói, người đàn ông này có lẽ không quá tuần tú nhưng lại có những đường nét vô cùng đặc biệt. Nhìn hần nhiều lắm mới chỉ hai năm tuổi, nhìn qua lại thấy như trưởng thành trước tuổi. Hần đi tới, mở cửa ra, thấy dì Hồ đứng trước cửa. “Thiếu gia, cuối cùng thì cậu cũng trở về rồi,” Dì Hồ chớp mắt, vội vàng đưa tay lau nước mắt, còn hần khi nhìn thấy bà, hàng lông mày cũng giãn ra. “Xin lỗi, dì Hồ, đã khiến dì lo lắng rồi,” đối với người đã chăm sóc mình từ nhỏ tới lớn, vì chăm sóc hần mà bà không hề lập gia đình, sống chết cũng phải ở Bạch gia, hần tôn kính bà như tôn kính mẹ mình, hần có thể lạnh lùng với người khác, nhưng không bao giờ có thể lạnh mặt với bà. “Được rồi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi,” Dì Hồ giúp hần chỉnh lại quần áo, “Ừm, gầy, đen, thiếu gia, gần đây cậu không có ăn cơm sao? Dì Hồ sẽ làm cho cậu vài món, để cậu ăn một bữa thật ngon nhé,” hần nở nụ cười, má phải hần có vết thâm, màu giống như màu rượu nho vậy, không cười, nhìn như Satan, khi cười lại giống như một thiên sứ, đúng là một người đàn ông kỳ quái. “Đừng rồi, dì Hồ, người vừa rồi ở bên ngoài là người giúp việc mới sao, cô ta có gây khó khăn gì cho dì không?” Bạch Thiếu Triết chăm chú nhìn dì Hồ, chỉ sợ người giúp việc còn trẻ suy nghĩ nông cạn. Hần vì muốn dì Hồ có thể thoải mái một chút mới tìm người giúp việc, không phải tìm người ở đây hưởng phúc. Nếu làm không tử tế, thì mau cắt đi. “Không có a,” dì Hồ vội lắc đầu, mặc dù thiếu gia nghĩ sai rồi nhưng bà vẫn rất cảm động. “Thiếu gia có thể yên tâm, Tử Lạc rất biết điều, rất nghe lời, cái gì cũng làm rất tốt, bây giờ dì Hồ còn không có việc gì để làm đây,” dì Hồ lên tiếng giải thích, chỉ sợ Bạch Thiếu Triết hiểu nhầm Tô Lạc. “Vậy thì tốt rồi,” Bạch Thiếu Triết thả lỏng người, gương mặt bớt nghiêm khắc đi rất nhiều. “Thiếu gia, dì Hồ có một việc muốn nhờ cậu,” Dì Hồ không ngừng nắm lấy vạt áo mình, có chút căng thẳng. “Không cần tỏ ra nghiêm trọng như vậy, dì Hồ, dì muốn nói gì thì nói đi, tôi sẽ đáp ứng,” Hàng lông mày Bạch Thiếu Triết vừa giãn ra lại nhăn lại, hần thực sự không thích câu nhờ vả kia của dì Hồ. “Thiếu gia, là như vậy,” cuối cùng Dì Hồ buông tay ra, “Thiếu gia, Tử Lạc ở đây không nhà không người thân, nhưng mà cô ấy đang mang thai, cho nên có thể giữ cô ấy ở lại được không? Dì Hồ sẽ chú ý đến cô ấy, sẽ không gây ra phiền toái cho cậu.” Dì Hồ có chút mong chờ nhìn Bạch Thiếu Triết, hi vọng hần có thể đáp ứng. Bạch Thiếu Triết khẽ mím môi, rút tay vào túi áo, đứng thẳng người, “Chuyện này, dì Hồ quyết định thì tốt hơn, Bạch gia thêm một người, cũng chỉ thêm một đôi đũa, với một cái bát,” Dì Hồ nghe thấy câu trả lời của hần, cuối cùng cũng yên tâm nở nụ cười, bà biết rõ, thiếu gia từ nhỏ tới lớn không phải là một con người máu lạnh. Cảm ơn trời đất, rốt cuộc Tô Lạc có thể ở lại, yên tâm sinh đứa bé rồi. Tô Lạc ngẩng đầu lên, lau mồ hôi trên mặt, sau đó lại cúi xuống tiếp tục lau, lau xong nơi này lại lau tiếp lên phía trước, thật vất vả nhưng cô chịu được. Còn hơn là phải lang thang trên đường, cái này đã tốt hơn rất nhiều rồi. Một đôi chân lớn đứng trước mặt cô, ngón tay cô khẽ run lên, trái tim cũng đập nhanh hơn, cô không biết, cô có phải rời khỏi đây hay không, có phải hay không... Cô cố gắng làm việc, có phải vẫn bị đuổi đi hay không... Hàng lông mi khẽ chớp, có chút ướt ướt.. Cô ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy được bóng lưng của hần, từng bước một bước đi, thủy chung không nói một câu. “Tử Lạc, thiếu gia đồng ý rồi, đồng ý để con ở lại,” dì Hồ chạy tới, vội vàng ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ lau mồ hôi trên trán cô, giống như một người mẹ vậy. “Thật sao?” chiếc khăn lau trong tay Tô Lạc rơi trên mặt đất, gương mặt thoáng hiện nét cảm động. Cô có thể ở lại, không cần phải lang thang ngoài đường, cô và đứa bé, cuối cùng cũng có nhà để ở. “Cảm ơn dì, dì Hồ,” Tô Lạc đưa tay nắm chặt tay dì Hồ, cô khóc, nhưng là khóc vì vui mừng. “Được rồi, đứa nhỏ này, mau đứng lên đi, không cần lau nữa,” dì Hồ kéo tay Tô Lạc, nhưng Tô Lạc lại lắc đầu nhìn bà, “Không sao, dì Hồ, con vẫn làm được,” Tô Lạc nhặt khăn lau lên, tiếp tục cúi đầu lau, đây là công việc của cô, nếu cô không làm, vậy dì Hồ sẽ phải làm, dì Hồ đã giúp cô nhiều lắm rồi, cô sẽ phải cố gắng, vì cô cũng vì phần ân tình này. Dì Hồ nhìn Tô Lạc, lại bất đắc dĩ lắc đầu, sao lại có đứa trẻ cố chấp như vậy, chuyện đã quyết định thì nhất quyết không thay đổi. Tô Lạc tiếp tục lau, khóe môi cô cong lên, nụ cười thật đẹp, thật dịu dàng, có cả niềm vui. Những ngày tiếp theo, Tô Lạc cũng chưa từng gặp lại Bạch Thiếu Triết, hần không thường về đây, mà thời gian cô ở Bạch gia cũng là thời gian hạnh phúc nhất nhẹ nhàng nhất, có đứa bé làm bạn, có dì Hồ chăm sóc, thân thể cô ngày càng tốt lên. Dì Hồ nói cho cô biết, cô cần phải ăn nhiều, đứa bé mới có thể lớn nhanh, khỏe mạnh, cho nên, cô cũng cố gắng ăn nhiều một chút, chỉ cần vì đứa bé, cái gì cô cũng có thể làm được. Bưng tới một chậu nước, tay cô nhẹ nhàng xoa bụng, “Con à, mẹ phải làm việc, như vậy chúng ta mới có chỗ ở, mới có cái ăn, cho nên con nhất định phải ngoan nhé,” Cô từ từ quỳ xuống, đứa bé đã được hơn năm tháng, bụng cô cũng lớn hơn nhiều, làm gì cũng vất vả hơn, tuy rằng dì Hồ không cho cô làm nhiều, nhưng chỉ có cách này cô mới đền đáp được

bà, nhưng việc cô có thể làm được, cô đều cố gắng làm. Cô sống rất thanh thản. Bạch Thiếu Triết có chút mệt mỏi, đưa tay xoa ấn đường, hấn ngẩng đầu lên, một nửa mặt ẩn trong bóng đêm, ánh mắt càng trở nên sâu không thấy đáy. Không thể tìm được cô gái ấy, thậm chí hấn đã hoài nghi có phải hấn đã từng gặp qua cô hay không, hấn vẫn nhớ kĩ mùi vị của chai sữa kia, có thể nói đã cứu mạng hấn, còn có trái tim của hấn.

216. Q.3 - Chương 44

Hấn kiêu ngạo không chấp nhận một chút nhơ bẩn nào, cho nên, cho dù thành kẻ lang thang hấn cũng chịu, cho tới khi thành một tên ăn mày, hấn lại gặp được cô, cô gái kia rất bình thường, nhưng lại là một cô gái dịu dàng, khác hấn với những cô gái hấn quen. Hấn luôn nhớ kĩ chai sữa kia, cũng nhớ kĩ gương mặt cô. Hấn đẩy cửa đi vào, gần cửa có một cô gái đang quỳ, cố gắng lau chùi sàn nhà, hấn đứng nguyên tại chỗ, nhìn bụng cô đã vượt mặt, nếu hấn không nhầm, cô gái này chính là cô gái mà dì Hồ nói tới, nhưng cô ấy quỳ như thế không khó chịu sao. Hấn đi lên trước, đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, ngón tay cô nắm chặt chiếc khăn lau, vài sợi tóc đen rơi xuống còn dính chút mồ hôi thấp thoáng trên bả vai, từ góc độ này hấn nhìn thấy bả vai mảnh khảnh của cô, còn nhìn rõ xương quai xanh, không ngờ lại rõ ràng như thế, cô gái này thật gầy, rất giống cô gái kia. Hấn nheo mắt lại, tầm mắt rời đến ngón tay cô, ngón tay cô thật nhỏ, dường như chỉ cần dùng sức một chút là có thể bẻ gãy, một giọt nước đọng trên ngón tay cô, đột nhiên hấn mở to mắt. Tô Lạc hơi ngược mắt lên, đúng lúc thấy được đôi giày da ở trước mặt, tay cô khê ngăn lại, một chút nước rơi xuống giày hấn, “Xin lỗi,” cô vội ngẩng đầu lên, nhìn lại đôi mắt đen nhánh không ngừng đánh giá cô. “Xin lỗi...” Cô muốn đưa tay lau đi, phát hiện tay mình đang ướt, mà trên tay cô ngoài trừ cái khăn lau, cũng chỉ có quần áo. Chỉ là quần áo cô hình như cũng không sạch lắm, người đàn ông này rất giống với thiếu gia. “Thiếu gia...” Cô khê gọi một tiếng, cảm giác chiếc bóng ngày càng gần với mình, Bạch Thiếu Triết ngồi xổm xuống, đột nhiên nâng cằm Tô Lạc lên. “Là cô?” Giọng nói hấn có chút không ngờ, nếu nghe kĩ có thể còn thấy sự vui mừng... Ngón tay Tô Lạc căng thẳng nắm lại, cảm thấy cằm mình có một độ ấm truyền tới, cùng lúc đó, lòng cô nhảy lắt liên lạnh như băng, có phải cô đắc tội gì với thiếu gì rồi không, có phải cô đã làm sai chuyện gì? “Là cô.” Bạch Thiếu Triết lặp lại một lần nữa, giọng nói vui mừng như tìm được vật mình đã đánh mất từ lâu, cảm giác như trái tim hấn đang được lấp đầy. “Tử Lạc, làm sao vậy? Thiếu gia...” Dì Hồ cũng lặng người đi, nhìn chằm chằm Bạch Thiếu Triết và Tô Lạc, còn có cái hành động quái dị này nữa. Khóe môi Tô Lạc khê run, ánh mắt nhìn dì Hồ cầu cứu, dì Hồ lấy lại bình tĩnh, “Thiếu gia, có phải cô ấy làm sai chỗ nào, cô ấy mới tới, vẫn chưa nắm rõ quy củ, thiếu gia, cậu đừng tức giận.” Dì Hồ vội chạy tới, không ngừng nói giúp Tô Lạc. Rốt cuộc Bạch Thiếu Triết cũng buông cằm Tô Lạc ra, đứng lên, hấn từ trên cao nhìn chằm chằm Tô Lạc, gương mặt này dù thế nào hấn cũng không quên, hấn đã đi tìm hơn nửa nước Anh, một ly sữa, hấn hao tâm tổn trí cũng mấy vạn ly sữa rồi, chỉ không ngờ tới cô gái này lại ở ngay trước mặt hấn, hơn nữa không lâu về trước, bọn họ đã chạm mặt lại bỏ lỡ. Dì Hồ vội đỡ Tô Lạc đứng dậy, giống như một người mẹ che chở cho con mình, Tô Lạc đứng sau dì Hồ, đôi mắt ngập nước. Bạch Thiếu Triết không vui mím môi, hấn lớn lên khó coi như vậy sao, sao hai người kia lại có cái vẻ mặt đó. “Cô không biết tôi?” Lông mày hấn nhíu chặt lại. Tô Lạc khê lặng người đi, dì Hồ cũng vậy. Bà khó hiểu nhìn Tô Lạc. “Tử Lạc, có phải con đã từng gặp qua thiếu gia?” Thiếu gia nhà bà một người thô lỗ, cũng không phải một người nhìn thấy phụ nữ là nhào tới, thậm chí hấn còn rất để ý đến vấn đề trong sạch, rất ít động chạm vào thân thể phụ nữ. Tô Lạc lắc đầu, cô không biết, cho tới bây giờ cô chưa từng gặp qua vị thiếu gia này, chỉ là thấy qua giày của hấn thôi, cô tự nói ở trong lòng. “Cô gái, cô thực sự quên tôi?” Bạch Thiếu Triết có chút không vui làm mặt lạnh, “Khi đó cô còn mặc một chiếc áo cũ kĩ màu xanh, còn có chiếc quần màu tro, vẫn đôi giày này, tôi nói không sai đâu.” Tô Lạc cúi đầu, nhìn chân mình, đôi chân cô khê chạm vào nhau, đôi giày này cô vẫn luôn đeo, làm sao hấn biết được. “Thiếu gia, làm sao cậu biết được, khi mới vào đây, đúng là Tô Lạc đã mặc một bộ quần áo như thế.” Tô Lạc còn chưa biết nói thế nào, dì Hồ đã lên tiếng. Tô Lạc cũng không hiểu liếc nhìn Bạch Thiếu Triết, hàng lông mày đó, cô có cảm giác rất quen. “Cô đã nhớ ra chưa, chai sữa kia...” Bạch Thiếu Triết không nhịn được nhắc nhở cô, cô gái này chậm chạp như vậy quả thực là đã kích hấn, trong khi chính bản thân hấn lại quên, bộ dạng hiện tại của hấn so với hồi đó thực sự là một trời một vực. Cho dù là ai cũng không thể đem hai người gắn liền với nhau. “Anh là người đó...” Cuối cùng Tô Lạc cũng dựa vào ngũ quan của hấn mà thấy

được bóng dáng người mà cô từng gặp qua, chính là người ăn mày đó. Di Hồ càng thấy khó hiểu, bà nhìn nhìn Tô Lạc rồi lại nhìn thiếu gia, tóm lại là không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trong căn phòng màu xanh nhạt, có chiếc giường lớn, một cái bàn, còn có một tủ quần áo thật lớn, trên mặt đất trải những tấm thảm lớn, tất cả đều lộ ra sự đơn giản. “Cô thấy lạ vì sao tôi lại biến thành như vậy có phải không?” Bạch Thiếu Triết cầm cốc trà do Di Hồ pha lên, hần nhấp một ngụm, nhìn Tô Lạc vẫn luôn yên lặng ngồi đó. Tô Lạc lắc đầu, “Không có, anh có lí do của anh, cũng giống như tôi vậy, tôi cũng có lí do nên mới xuất hiện ở đó.” “Cô là một cô gái thông minh,” Bạch Thiếu Triết uống một ngụm trà, ngón tay xoay xoay miệng cốc, chiếc cốc bằng sứ có màu khói, hoa văn rất đẹp, mang đậm nét cổ điển. Tô Lạc lại lắc đầu, lại cười cười, “Tôi rất ngốc, cho nên bây giờ mới thành cái dạng này,” cô thật sự ngốc, nếu không, cô cũng sẽ không mất đi đứa bé kia, tay cô đặt lên bụng, nhẹ nhàng vỗ về, tất cả đã là quá khứ, cô chỉ cần đứa bé này là đủ rồi. Bạch Thiếu Triết đứng lên, đặt chiếc cốc trong tay xuống, Tô Lạc ngẩng đầu, chiếc bóng hần rơi trên người cô.

217. Q.3 - Chương 45

Cô nhìn thấy khoe môi hần cong lên, trong chớp mắt, lòng của cô cũng theo đó mà khai sáng, nụ cười của người này, quả thực rất cuốn hút. Khi hần cười, hai má hiện ra hai núm đồng tiền, gương mặt hần trở nên dịu dàng, một người đàn ông có má lúm đồng tiền quả thực rất đáng yêu, có lẽ vì thế mà hần ít khi cười. “Đứa bé được mấy tháng rồi?” Hần nhìn bụng cô hỏi. “Sắp năm tháng.” Tô Lạc khẽ cười, chỉ cần nói tới đứa bé, cả người cô tỏa ra sự dịu dàng vô bờ bến. “Sau này không cần làm những việc như vậy nữa, tôi sẽ tìm một người khác, cô chỉ cần nghỉ ngơi để sinh ra đứa bé thật khỏe mạnh,” Bạch Thiếu Triết đem tay vạt chéo sau lưng, Tô Lạc nhìn hần có chút bất ngờ, “Vì sao, tôi sẽ cố gắng làm tốt, tôi sẽ không làm biếng đâu?” Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa có cảm giác an tâm, vẫn sợ chính mình bị đuổi đi. “Tôi có nói, sẽ để cô đi sao?” Thiếu Triết khẽ nhủ mảy, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ mảnh khảnh này. “Cô từng giúp tôi, Bạch Thiếu Triết tôi từ trước tới nay đều không thích thiếu nợ người khác,” Hần thần nhiên nói. “Đấy chẳng qua chỉ là một chai sữa thôi,” Tô Lạc khẽ lắc đầu, hần cũng không có nợ cô cái gì, chỉ là một chai sữa bình thường, cô cũng không cảm thấy mình đã giúp hần cái gì, lại khiến hần nhớ kỹ như thế. “Đối với cô mà nói, đấy chỉ là một chai sữa, còn đối với tôi, đó là một chai sữa độc nhất vô nhị,” hần có chút bí hiểm nói, cúi đầu nhìn vào mắt Tô Lạc, vẫn ánh mắt đó, thật khác biệt, “Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô đi đâu cả, cô muốn sống ở đây tới khi nào cũng được,” Tô Lạc đi ra khỏi phòng Thiếu Triết thì Di Hồ bước nhanh tới, hỏi cô rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Tô Lạc đơn giản kể lại chuyện mình đã đưa một chai sữa cho hần, Di Hồ cũng trầm mặc, hần là một thiếu gia rất kiêu ngạo từ trước tới nay chưa bao giờ làm chuyện như vậy. Bà vỗ nhẹ lên bả vai Tô Lạc, cái này chính là duyên phận đi, cô đã cứu thiếu gia còn bà lại thu nhận và giúp đỡ cô. Tô Lạc nhìn ra bên ngoài, một cơn gió lùa vào báo hiệu mùa xuân sắp tới, cô nghĩ, ở nơi đó giờ này có lẽ rất lạnh. Trong một cửa hàng, Tô Lạc nhìn thấy một bộ quần áo giành cho trẻ em, hiện tại đứa bé còn quá nhỏ, thật sự chưa cần mua mấy thứ này, hơn nữa vẫn chưa biết đứa bé là nam hay nữ, cho nên không biết mua màu gì cho tốt. Di Hồ vẫn rất kiên trì, nói hiện tại không mua, sau này khi bụng cô lớn, đi lại sẽ rất bất tiện, đi ra ngoài sẽ nguy hiểm, bây giờ Bạch gia đối với cô như người một nhà vậy, đương nhiên cũng nuôi cô sắp thành heo rồi... “Cái này thế nào, Tử Lạc,” Di Hồ cầm lên một bộ quần áo màu hồng nhạt giành cho trẻ con, rất đáng yêu, mềm mại, nhất là màu hồng phấn thật đẹp. “Nếu đứa bé là nam vậy sẽ không hợp,” Tô Lạc xoa chiếc bụng lớn, có chút khó xử lớn. “Cũng đúng,” Di Hồ đặt bộ quần áo trong tay xuống, “Nếu không thì mua hai bộ đi, như vậy sẽ không sợ mua lầm.” Tô Lạc lại lắc đầu, như vậy quá lãng phí. Đối với quần áo, Di Hồ cũng chỉ có thể lựa chọn những thứ mà trẻ sơ sinh có thể mặc, khi đi ra khỏi cửa hàng cũng đã là một giờ sau. Tô Lạc nhìn nhìn về phía xa, không khí nơi này thực sự tốt. “Đi đi tìm lái xe, Tử Lạc, con cứ đứng đây, đừng có đi đâu, đi sẽ quay lại nhanh thôi,” Di Hồ nhanh chóng bước đi, Tô Lạc định nói gì đó đã không còn nhìn thấy bóng dáng Di Hồ đâu nữa. Cô dựa người vào một bên tường, lẳng lặng nhìn mọi thứ xung quanh. Phong cảnh xa xa trước mắt cô, nơi đó có rất nhiều người da trắng, không giống như cô, mắt đen tóc đen, một người phương Đông nhỏ nhắn, cô chớp mắt, nơi này còn có thể gặp một người có cùng quốc gia với mình sao? Cô thấy được mái tóc đen- một màu tóc quen thuộc bị gió thổi loạn lên, đứng cách cô khá xa có một người đàn ông, dáng vẻ cao lớn như người phương Tây, có lẽ người này đã nhuộm tóc đen. Hai tay hần đút vào túi quần, dường như đang chờ ai đó. Cô nhìn

hắn, còn hắn lại nhìn về nơi khác. Tô Lạc thả lỏng người, khẽ thở dài một hơi, cô khẽ nở nụ cười buồn, có người để chờ đợi kì thực cũng là một loại hạnh phúc. Khi có một cô gái xuất hiện trước mắt cô, thì nụ cười của cô cũng hoàn toàn biến mất. Cô gái đó xoay người, lộ ra gương mặt xinh đẹp, không biết cô ấy đang nhìn cái gì, sau đó dựa vào lồng ngực người đàn ông đó, còn người đàn ông đưa tay vuốt mái tóc dài của cô gái, trong mơ hồ, cô có thể nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay người đàn ông đó, một viên kim cương lớn lấp lánh. Tô Lạc nhìn đôi nam nữ đó, nở nụ cười khổ, cô cúi đầu, khóe mắt ngập nước, cô đặt tay lên bụng, khi cô ngẩng đầu lên một lần nữa, đã không nhìn thấy đôi nam nữ kia, có lẽ nụ cười vừa rồi của cô, đã là quá khứ. Cô đứng thẳng người lên, trước mắt tối sầm lại, cả người loạng choạng, cũng may là có một bàn tay đưa ra đỡ lấy cô. “Cảm ơn,” một lúc sau, cô mới cảm thấy hết choáng, mở mắt ra, ở trước mặt cô là một gương mặt cô đã quá quen thuộc, quả nhiên khi hắn không cười, nghiêm túc muốn chết. “Thiếu gia, sao anh lại ở đây?” Tô Lạc đứng thẳng người lên, Bạch Thiếu Triết mặt lạnh đứng bên cạnh cô, một tay đỡ lấy người cô. Như thế nào lại nhỏ như vậy, cô gái này không ăn cơm sao? “Tôi đi qua đây,” Hắn khó chịu nói, “Đi Hồ đâu?” Hắn nhìn xung quanh, chỉ thấy một mình cô, đi Hồ sẽ không thể một người phụ nữ có thai đứng một mình ở đây. “Đi Hồ đi tìm lái xe, tôi ở chỗ này chờ,” Tô Lạc cười nói với hắn, hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại, “Tôi đưa cô về, tôi sẽ báo cho đi Hồ,” một mình cô đứng ở đây quá nguy hiểm, lại là một phụ nữ có thai, nếu không phải đúng lúc hắn đi qua, cô có thể đã ngã rồi. “Không cần, thiếu gia, tôi chờ đi Hồ là được rồi,” Tô Lạc khẽ lắc đầu, thiếu gia chắc hẳn phải có việc của hắn, cô không nên làm phiền hắn. “Cô thật nhiều lời đó,” Thiếu Triết trừng mắt nhìn Tô Lạc, cô đành phải ngậm miệng lại, sự bá đạo của Bạch Thiếu Triết này chẳng kém người đàn ông kia là mấy, ánh mắt cô có chút hoảng hốt, cô sao có thể nhớ tới người đàn ông kia, bọn họ bây giờ đã là người thuộc hai thế giới khác nhau rồi.

218. Q.3 - Chương 46

Cô chưa kịp phản ứng thì cả người đã ngồi vào trong xe của Thiếu Triết, hắn ném chiếc điện thoại di động sang một bên, sau đó lái xe đi. “Tôi đã báo đi Hồ rồi, lái xe sẽ đưa đi về nhà.” Hắn nhàn nhạt nói. “Thiếu gia, đã làm phiền anh rồi,” Tô Lạc khẽ thở dài, xem ra cô đành làm phiền hắn vậy. “Im miệng,” Bạch Thiếu Triết trừng mắt nhìn Tô Lạc, sau đó mở miệng, khóe miệng hắn cong cong khó chịu, cô cứ một câu thiếu, hai câu thiếu gia, hắn không có tên chắc, cô đối với một tên ăn mày còn có thể lại gần bắt chuyện, sao bây giờ hắn chỉ là thay đổi thân phận, cô ngay cả cười cũng khó thể sao, hắn rất thích nụ cười trong sáng của cô. Trong mắt hắn, khi đó cô giống như một thiên sứ vậy, còn bây giờ thiên sứ đã biến thành người giúp việc, hắn hận không thể trực tiếp bóp chết cô. Tô Lạc đưa mắt nhìn Thiếu Triết với vẻ mặt vô tội, trong mắt có chút khó hiểu, sao cô lại đắc tội với hắn rồi, tốt lắm, bảo cô im thì cô im, cô có thể không nói gì cả mà, nhưng sao hắn lại khó chịu vậy chứ? Đường như hắn rất tức giận, chỉ là cô chỉ cần nhớ tới má lúm đồng tiền trên má hắn là lại muốn bật cười. Trong phòng khách nhà họ Bạch, đi Hồ mở một đồng hồ họ vừa mua, bình sữa cho trẻ con, quần áo, khăn... “Nếu có thể biết đứa bé trong bụng là nam hay nữ thì thật là tốt, có thể lựa chọn quần áo phù hợp rồi,” đi Hồ có chút đáng tiếc nói, nơi này đã từ lâu rồi không có đứa trẻ con nào xuất hiện cả, còn thiếu gia nhà họ thì lại không chịu kết hôn. “Cái này là đủ dùng rồi,” Tô Lạc cầm bình sữa trong tay, nở nụ cười dịu dàng, cô đã rất vui vẻ rồi, cô không tham lam, đứa bé của cô cũng vậy, hiện tại cô đã rất hạnh phúc rồi, bởi vì cô có đứa bé. Bạch Thiếu Triết đi ra, hắn đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà rất thoải mái, lộ vẻ phóng khoáng, hắn khẽ mỉm cười, đi nhanh tới. “Đi theo tôi,” Hắn kéo tay Tô Lạc, cô chớp mắt, cô lại làm sai chuyện gì sao, lần này đi Hồ cũng không hiểu sao, không biết chuyện gì đã xảy ra, khi bà kịp phản ứng lại thì phòng khách cũng chỉ còn mỗi mình bà. Thanh niên bây giờ thật khó hiểu quá đi. Bà bắt đầu dọn dẹp mấy thứ này, gương mặt già dặn lộ ra sự dịu dàng. Lúc này, trong một phòng Vip của một bệnh viện, Tô Lạc bất an ngồi ở đó, sắc mặt có chút tái nhợt, bệnh viện, cô không hiểu sao hắn đưa cô tới đây, “Tới đây làm gì?” Ánh mắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của hắn. Bạch Thiếu Triết lại gần cô, đưa tay búng nhẹ lên trán cô, “Thu lại mấy cái suy nghĩ lung tung của cô đi, tới bây giờ cô vẫn chưa kiểm tra thai sản đúng không? “Kiểm tra thai sản, hình như không có?” Tô Lạc thành thực trả lời. “Như vậy không được đâu,” Một người đàn ông có mái tóc vàng óng đi tới, nói xong một câu thật khó mà nghe ra là tiếng trung, nhưng Tô Lạc cũng coi như miễn cưỡng nghe hiểu. “Nhất định phải làm kiểm tra thai sản, như vậy chúng ta mới biết được đứa bé phát triển thế nào, biết nó có khỏe

không?” Người này giúp Tô Lạc ngồi xuống, nở nụ cười ôn hòa, khiến sự đề phòng của cô dần biến mất. “Được rồi, bây giờ hãy thả lỏng, à, nhìn thấy rồi,” hần nhìn sang màn hình bên cạnh, ánh mắt màu lam lộ rõ ý cười, “Đứa bé rất khỏe mạnh, là con trai à,” Bạch Thiếu Triết bước lên phía trước, nhíu mày nhìn màn hình, “Sao giống cái bánh bao vậy?” Người đàn ông tóc vàng bật cười, “Triết, trí tưởng tượng của cậu tốt thật, lần đầu tiên tôi nghe có người nói con mình giống bánh bao đấy,” Bạch Thiếu Triết nhíu mày, không phủ nhận, cũng không thừa nhận... Tô Lạc thất thần nhìn một thân thể nhỏ bé cọ tới cọ lui, co đặt tay lên bụng, kia là đứa bé của cô sao? Nó thật nhỏ, đột nhiên cô có cảm giác muốn khóc, thật sự rất cảm động, cảm giác này cô chưa bao giờ được trải qua. “Tại sao lại khóc?” Một bàn tay đưa lên lau nước mắt cho cô, chẳng có chút nhẹ nhàng gì cả, bàn tay thô ráp khiến da mặt cô hơi đau. “Cô ấy khóc vì hạnh phúc quá, cái này cũng không biết, đúng là một tảng đá,” bác sĩ tóc vàng khẽ nhếch môi, đối với sự chậm chạp của bạn mình không biết nói gì hơn. Bạch Thiếu Triết trừng mắt lườm hần, hần khẽ nhún vai tỏ vẻ bất lực, “Được rồi, tôi biết rồi, tôi đi ra ngoài, đi ra ngoài là được chứ gì, nhưng mà người đẹp, nhớ mỗi tháng phải tới khám một lần, tốt nhất không cần đưa theo người kia tới, nói con mình giống bánh bao, đúng là chỉ có mình hần thôi.” Bác sĩ tóc vàng nói thật dài dòng, khiến Thiếu Triết hận không thể đá đít hần ra ngoài. “Cảm ơn anh, thiếu gia...” Tô Tử Lạc ngồi dậy, ngoài trừ những lời này, cô cũng không biết mình phải nói gì nữa. Tâm tình Thiếu Triết vừa có chút tốt lên, nháy mắt lại bị chìm xuống, “Tôi đã nói rồi, không được gọi tôi là thiếu gia.” Tô Lạc chớp chớp mắt, “Không gọi anh là thiếu gia, vậy tôi gọi anh là gì?” “Đồ đàn, gọi tên tôi, tên tôi đó,” Thiếu Triết nheo nheo cái má cô, nhìn vẻ mặt oan ức của cô, tâm tình lại tốt lên rất nhiều. Họ không hề phát hiện, bất tri bất giác, quan hệ của họ cứ lặng lẽ sát lại. Tô Lạc bưng một bát canh lên, đưa tới trước mặt ngử ngử một chút, chính là hương vị này, cô đi ra bên ngoài, sau đó gõ cửa, nhà dì Hồ có chút việc nên đã quay về Trung Quốc, việc chăm sóc Thiếu Triết liền rơi hết lên người phụ nữ có thai là cô, nhưng nơi này lại có thể một cô gái nữa, là người giúp việc Bạch Thiếu Triết mời đến, cho nên cô ngoài trừ làm bữa sáng cũng rất nhàn rỗi. Tiếng gõ cửa truyền tới. Rất nhanh cửa liền mở ra. Tô Lạc cảm thấy tay mình nhẹ bẫng đi, chiếc bát đã nằm trên tay Thiếu Triết. Hần bưng lên uống một ngụm, uhm, hương vị không tệ. “Cô đã uống chưa?” Hần đặt chiếc bát xuống, bước lại gần Tô Lạc. “Uống rồi,” Tô Lạc khẽ gật đầu, ánh mắt cười thành hình trăng khuyết thật đẹp. “Vậy mới đúng, không nên quên bánh bao nhỏ bây giờ vẫn ở trong bụng cô,” hần cố ý nhìn thoáng qua bụng cô, rất lớn, hần cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn, đồ đặc trong nhà gần như đã được bày biện lại, chỉ sợ cô sơ suất va phải. Tô Lạc khẽ cười, hình như cục cưng của cô chưa ra đời đã bị vị thiếu gia đặt cho cái tên này rồi. Bánh bao nhỏ, cái tên này cũng không tệ lắm. Thời gian Thiếu Triết ăn canh, Tô Lạc thay hần dọn dẹp lại phòng sách, phòng sách của hần không có mấy ai được động vào, mà cô lại là một trong số ít đó, cho nên mấy cái việc dọn dẹp phòng sách nhẹ nhàng này cũng thành công việc của cô. Cô cảm một bức vẽ lên, cứ nhìn vào đó thật lâu.

219. Q.3 - Chương 48

Trong phòng khách, một cô gái ngồi trên ghế, cũng là người phương Đông, nhưng ngũ quan lại có chút pha trộn, tóc của cô không phải màu đen nhánh, mà còn lẫn màu đỏ nhạt, ánh mắt phương xinh đẹp, đường kẻ mắt rõ nét, đôi môi đỏ căng mọng không trang điểm nhiều, nhưng lại lộ rõ vẻ đẹp ngọt ngào, rất xinh đẹp. “Addison, em biết em sai rồi, tha thứ cho em được không, là hần dụ dỗ em, người em yêu nhất chỉ có mình anh,” nước mắt cô gái không ngừng chảy xuống như mưa, người đàn ông đứng bên cạnh chỉ lạnh lùng nhìn cô, hần khẽ mím môi, lộ rõ mười phần xem thường. “Addison...” Cô gái đứng lên, chạy tới bên người hần, đưa tay ôm chặt lấy eo hần, chôn mặt vào lồng ngực hần, bả vai không ngừng run elen. Bước chân Tô Lạc định bước xuống, từ từ thu lại. Ánh mắt hần lạnh như băng, từ từ giật hai tay của cô gái ra khỏi vòng eo mình, bước lùi về sau một chút, “Fiona, đây là lựa chọn của cô, Bạch Thiếu Triết tôi không phải đồ vật, muốn thì tới, không muốn thì đẩy đi,” Hần phúi phúi quần áo mình, dường như vừa rồi có thứ gì đó rất bẩn chạm vào người hần. “Addison, em yêu anh nhất, anh tha thứ cho em được không, chúng ta quay về như trước kia không được sao? Anh đã quên chúng ta đã sắp kết hôn?” Fiona vội vàng kéo tay áo hần, không thể tin được, hần lại có thể đối xử lạnh lùng với cô như vậy, chẳng phải trước kia cô có phạm phải sai lầm gì, hần cũng đều tha thứ cho cô sao? Không phải hần rất yêu cô sao? Bây giờ cô đã trở về đây, hần phải thấy vui vẻ mới đúng chứ. Thiếu Triết hất tay cô ra, vẻ mặt đã không còn chút tình cảm, kết hôn, khỏe

môi hần khê nhếch lên, có chút châm chọc, cô còn biết bọn họ sắp kết hôn cơ đấy, có phải cô thực sự nghĩ nếu Thiếu Triết thiếu cô thì sẽ sống không nổi, quả thật, tự ái hần rất lớn, hần cũng đã từng nghĩ hần sẽ không sống nổi, bởi vì hần không thể tiếp tục chịu đựng vị hôn thê của mình tạo phản sau lưng, hơn nữa còn bị hần bắt giam tại giường như vậy gọi là yêu sao? Trước kia hần sẽ nghĩ như thế còn bây giờ không hề. “Fiona, tốt nhất là cô quay về với người đàn ông kia đi,” Thiếu Triết đút tay vào túi quần, lạnh lùng đứng đó, “Những chuyện đã xảy ra, cô có thể coi như không có việc gì, nhưng xin lỗi, tôi không làm được.” Môi hần khê động, sắc mặt Fiona càng tái nhợt. Cô nóng nảy, cô luống cuống, cô sợ, thức sự cô đã cho rằng hần sẽ tha thứ cho cô, vẫn kết hôn với cô, dù sao của cái của Bạch gia khiến cô rất hài lòng, còn có con người này, có rất nhiều phụ nữ ở cạnh hần, liếc mắt đưa tình với hần, muốn đến gần hần, cô không phải không yêu chỉ là chịu không nổi cảm dỗ. Chỉ là sai lầm lần này, hần thật sự chối bỏ cô sao? Cô không muốn cũng không tin... “Addison... Cho em thêm một cơ hội được không, em cam đoan sau này chỉ có một người đàn ông là anh thôi được không?” Cô tận lực cầu xin, nhưng vẻ mặt của hần đã nói lên tất cả, hần không thích nói dối, cũng không phải cố ý tỏ ra khó coi cho cô nhìn, lại càng không thừa dịp để trừng phạt cô, căn bản hần đối với cô đã không còn chút tình cảm nào. “Fiona, hôn ước của chúng ta đã bị hủy rồi,” Hần đứng thẳng lên, đi về phía phòng sách, tất cả đều giống một trò hề, lúc đó hần sao lại đi thích một người phụ nữ như vậy, thậm chí nghĩ vì cô ta mà để bản thân chết khát, nếu như không có chai sữa kia. Nghĩ đến đây, tâm trạng buồn bực của hần lại giống như tầng mây u ám bị kéo ra, lộ ra bầu trời trong xanh. “Em không tin, anh vẫn yêu em, Addison. ” Fiona giống như phát điên, cô không tin là hần không yêu cô, chuyện này không thể xảy ra, cô chính là phu nhân Bạch. “Đủ rồi, Fiona, mời cô rời khỏi nhà tôi ngay lập tức, người đàn ông của cô đang chờ cô đấy, cô muốn có bao nhiêu đàn ông đều được, sau này không cần phải lén lút nữa,” Hần chỉ muốn tránh xa khỏi cô, cứ nghĩ tới thân thể này không biết đã có bao nhiêu đàn ông sờ qua, hần cảm thấy ghê tởm. Lần đầu tiên của họ, hần còn tưởng cô là xử nữ, ai biết được cái tấm màng mỏng kia có phải là giả hay không? “Addison. . .” Fiona đột nhiên chạy lên trước, đang định giải thích, lại thấy được Tô Lạc trốn ở một bên, ánh mắt lộ rõ sự hận thù, phụ nữ, nơi này có phụ nữ. “Addison. Có phải vì anh đã có người phụ nữ khác, cho nên anh mới không cần của em nữa, đúng rồi, nhất định là vậy,” Cô vội vàng bỏ nhào về phía Tô Lạc. Tô Lạc theo bản năng bảo vệ bụng mình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải phản ứng như thế nào, Đột nhiên cả người cô được bao quanh bởi sự ấm áp, cô ngẩng đầu lên thấy hàng lông mày Thiếu Triết nhăn chặt lại, “Cô là đồ đàn sao? Như vậy còn không biết tránh đi?” Hai tay hần ôm chặt Tô Lạc, sau đó xoay người, từ trước tới nay Fiona chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt đầy phần nộ như bây giờ của hần, Fiona đưa tay hai lên lồng ngực, quỳ xuống mặt đất. Hần thật đáng sợ, thật đáng sợ. “Fiona, tôi cảnh cáo cô, cô rời khỏi nhà tôi ngay lập tức, nếu không, tôi sẽ để cho tất cả mọi người biết cô là loại phụ nữ như thế nào,” cô ta có thể đánh bất cứ ai, ngoài trừ Tô Lạc. Ánh mắt Fiona thoáng hiện nét hận thù, vội vàng đứng lên, cô nhìn qua Thiếu Triết ôm Tô Lạc, ý hận lại càng nhiều khiến cả người Tô Lạc khê run lên, sự hận thù của phụ nữ quả thực rất đáng sợ. “Cút...” Giọng nói lạnh như băng truyền tới, nhìn thấy ánh mắt hận thù của Fiona, thì một chút tình cảm cuối cùng của Thiếu Triết giành cho Fiona đều vỡ vụn, nếu không vì quan hệ lâu năm giữa hai nhà, hần đã không khách khí với cô ta nữa, cô ta còn muốn ra tay với phụ nữ có thai, nếu Tô Lạc và Bánh Bao Nhỏ xảy ra chuyện gì, hần nhất định sẽ bán cô ta sang Châu Phi làm dân tị nạn. Cả người Fiona không ngừng run lên, Thiếu Triết muốn nói gì đó lại bị Tô Lạc kéo kéo tay áo, “Đừng hung dữ như vậy với phụ nữ,” tuy rằng cô không hiểu chuyện gì xảy ra, cho dù ai đúng ai sai, hần là đàn ông, hần là có chút phong độ. “Cô thực sự nhu nhược mà, đừng có quên, thiếu chút nữa cô ta đã làm hại Bánh Bao Nhỏ của tôi đấy,” Thiếu Triết đưa tay cẩn thận đặt lên bụng Tô Lạc, cảm giác bụng cô khê động. Tô Lạc cười một tiếng, Bánh Bao Nhỏ của cô từ khi nào thành của hần vậy. Xem ra, hần thực sự thích đứa bé này, cũng giống cô thích nó vậy. Cảm giác ấm áp trên bụng, khiến người cô ấm hơn, cũng như lòng cô. “Cực cưng... Con có cảm thấy không, con có một người chú rất tốt đấy.

220. Q.3 - Chương 49

“A...” Đột nhiên Fiona hét lên một tiếng, bởi vì cô nhìn thấy bụng của Tô Lạc, ngón tay cô run rẩy chỉ vào Tô Lạc, một lúc sau đều không nói thành lời, sự tức giận bao phủ cả người cô, cô ấy mang thai, là Addison. . “Đi ra ngoài.... Quá ồn ào...” Giọng nói Thiếu Triết trầm xuống, Fiona dùng sức nắm chặt tay lại, oán

hận nhìn qua Tô Lạc, rồi mới chạy ra ngoài. Cô lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị người ra đuổi ra ngoài. Cô gái kia, Fiona sẽ nhớ kĩ, vĩnh viễn nhớ kĩ. Sau khi Fiona đi rồi, Tô Lạc thở dài nhẹ nhõm, bị một cô gái tưởng mình là tình địch, thật không mấy dễ chịu... Lúc này cô cũng mới phát hiện, khoảng cách giữa cô và Thiếu Triết quá gần. Hai tay hần vòng qua chiếc bụng lớn của cô, một tay đặt lên bụng, cô ngừng đầu, vừa định bảo hần buông tay, lại thấy được ánh mắt hần, thoáng hiện qua nét tình cảm đặc biệt, trái tim cô đập mạnh hơn nhưng lại không phải là cảm giác tốt đẹp mà là ... Cảm giác sợ hãi. Cái ánh mắt này cô không muốn thừa nhận cũng không muốn thừa nhận.... Cô quay mặt đi, khéo môi Thiếu Triết hơi cong lên, cuối cùng hần cũng buông cô ra, ngón tay búng nhẹ lên trán cô, “Đi ngủ một lúc đi, sau đó vẽ giúp tôi, nhà thiết kế của tôi không thể cứ ăn không ngồi rồi thế được,” hần nhíu mày, Tô Lạc khẽ gật đầu, cô lùi lại một chút, về mặt lộ chút xấu hổ. “Không cần đi ngủ, hiện tại tôi có thể vẽ tranh,” chỉ cần có thể giúp được hần, cô rất thích. Bạch Thiếu Triết trừng mắt nhìn cô, “Tôi nói ngủ thì ngủ, cô muốn để Bánh Bao Nhỏ của tôi mệt sao?” Hần mở cửa phòng Tô Lạc, đẩy cô đi vào, sau đó phịch một tiếng, cửa đóng lại, nhốt Tô Lạc trong phòng. Tô Lạc chỉ có thể bất lực nhìn cánh cửa đóng lại, khẽ thở dài, hần quên sao, cô vừa mới ngủ dậy mà, cuối cùng cô nằm lên trên giường mình, hai tay đặt lên bụng. Hàng lông mi dài khẽ chớp, “Cực cưng, Chúc con ngủ ngon...” Khéo môi cô cong lên, an tâm đi vào giấc ngủ. Nơi này không có thương hại, cũng không có đau xót. Không có cả người đàn ông bá đạo kia, thật an toàn... Thư phòng, Tô Lạc ngồi ở bàn làm việc, Thiếu Triết ngồi trên ghế sa lon, hần điều chỉnh cái ghế của mình cao hơn một chút, như vậy khi vẽ cô cũng cần cúi khom người. “Được rồi,” Tô Lạc đặt chiếc bút trong tay xuống, trên mặt bàn đã có mấy tờ giấy vẽ. “Tôi xem xem,” Thiếu Triết đứng lên, cầm bức tranh lên nhìn, ánh mắt sáng lấp lánh, hần rất rất hài lòng, quả nhiên cô đúng là một bảo vật. “Cô đúng là một thiên tài, lần này tôi tin tưởng nó sẽ có sức ảnh hưởng cực kì lớn,” tay hần đặt trên bả vai Tô Lạc, cô nở nụ cười, khéo mắt cong cong, cô rất vui vẻ, có thể giúp được hần, khoảng cách giữa hai người họ ngày một gần. Bạch gia là một công ty liên quan đến thương mại quốc tế, chiếm một vị trí lớn trên thị trường, tới đời Bạch Thiếu Triết, hần lại tăng thêm mấy hạng mục, không thể không nói, ánh mắt của hần rất tốt. Mới có vài năm, những hạng mục đó đã kiếm ra không ít tiền, nhất là những mẫu thiết kế trang sức của Bạch gia, trên thế giới đã có chỗ đứng vững vàng, trong tay hần còn có những nhà thiết kế đẳng cấp, đưa ra những thiết kế đẹp nhất, tốt nhất, đó không phải những trang sức bình thường, đó là những trang sức có giá trị cực lớn. Và bộ thiết kế mới tung ra gần đây, càng khiến ọi người hoa mắt, đơn đặt hàng ào ào chạy tới. Tô Lạc nhìn đồ trang sức trước mặt, ý cười trên mặt càng rõ, cô cầm lên nhìn, đương nhiên không phải vì đồ trang sức này giành cho cô mà là vì đồ trang sức này do chính cô thiết kế, bây giờ đã được làm thành hiện vật, cô còn nghe nói, bộ trang sức này chỉ có số lượng có hạn trên thế giới, cũng sớm bị mua hết rồi, chỉ còn một bộ này, Thiếu Triết giữ lại cho cô, nhưng vẫn còn rất nhiều người vừa ý với bộ trang sức này, nhiều khi còn gọi điện tới cho Thiếu Triết nữa. Cô đứng lên, kéo rèm cửa sổ ra, thời gian này trôi qua thật vui vẻ, một mùa nữa lại trôi qua, dường như việc cô chờ đợi sự thay đổi của thời gian cũng đã là quá khứ, cô đặt tay lên bụng, cô mặc một bộ váy rộng thùng thình giành cho bà bầu, bụng của cô đã to lắm rồi, đứa bé đã được tám tháng, giống như một quả bóng lớn nằm trong bụng cô vậy, ánh sáng bên ngoài lọt vào phòng, cơn gió dần dần ấm lên, cũng mang theo một chút khí nóng, cô kéo kéo tấm rèm, chớp mắt, cả căn phòng như lạnh hơn rất nhiều. Khi cô xoay người, hàng lông mày nhăn lại, cô đứng tại chỗ, tay đặt trên bụng dùng sức nắm lấy. Đau... Cảm giác đau này chưa từng trôi qua... Bây giờ mới có tám tháng, đứa bé của cô không phải không đợi được chứ. Mồ hôi chảy xuống từ trán, cảm giác đau càng ngày càng rõ, giống như muốn xé nát cô, thật sự rất đau... “Dì Hồ...” Cô vô lực kêu lên một tiếng, mới nhớ tới, Dì Hồ đã đi ra ngoài mua đồ... Cô đưa tay bấn vào tường, không để mình ngã xuống, cố gắng đi tới, trên sa lon có điện thoại di động của Thiếu Triết cho cô, đi gần tới ghế sa lon, cô đã không trụ được, mọi thứ trước mắt trở lên mờ ảo, cô khó mà có thể chịu đựng được nữa. Không được, cô nhất định phải cầm cự, nếu không... Đứa bé và cô rất có thể xảy ra chuyện. Tay cô cố gắng đưa về phía trước... Muốn lấy chiếc điện thoại ở trên ghế sa lon... Một tay cô đặt trên bụng, sự đau đớn khiến mặt cô trắng bệch, tái nhợt đáng sợ. Tóc cô bị mồ hôi thấm ướt, từng giọt từng giọt rơi trên vai cô, cuối cùng cô đã lấy được di động... Cô dùng sức mở mắt lớn, tìm được số điện thoại, cô ấn nút gọi, phịch, điện thoại rơi trên mặt đất, cả người cô co lại, sự đau đớn này sắp hành chết cô rồi. Tron công ty, Thiếu Triết đang ngồi trước một đồng tài liệu, một cô gái xinh đẹp đứng trước mặt hần, cô nhìn nhìn ngón tay của mình, sau đó chưa từ bỏ ý định nhìn chăm chăm vào hần, dường như muốn đục một cái lỗ trên người hần. “Thiếu Triết..” “Thiếu Triết, không phải anh vẫn còn một bộ sao? Cho chị đi, chị thật sự rất thích, chị đưa cho em gấp ba lần tiền có được không? Cô gái gơ ba ngón tay ra, còn nói mấy lời như vậy, cô đã ở đây nửa ngày rồi, nịnh nọt rồi thì gạ gẫm đủ các kiểu, bộ trang sức kia cuối cùng hần có cho hay không.

221. Q.3 - Chương 50

“Xin lỗi chị, bộ trang sức đó tôi đã tặng người khác, không phải vấn đề về tiền, còn nữa, cũng không phải chị không biết, tôi là em họ chị, sao có thể lấy tiền chị được chứ? Chị cho tôi gấp mười lần, tôi cũng không thể mang tới cho chị.” Bạch Thiếu Triết lãnh đạm nói, cô gái có chút ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc mình. “Thiếu Triết, vì sao cậu chỉ làm có mười bộ, sao lại không làm nhiều hơn một chút?” Cô gái chu cái miệng ra, có chút yêu cầu đó mà hần cũng không chịu đáp ứng. Hần đúng là một người em họ máu lạnh mà. “Chị à, vấn đề này chị có thể đi hỏi anh rể tôi, tôi tin tưởng, anh rể sẽ cho chị đáp án đầy đủ, về phần bộ trang sức kia, tôi chỉ có thể nói xin lỗi, đó là thiết kế của Claudia, tôi không có quyền mang đi,” Thiếu Triết đưa tay tỏ vẻ đáng tiếc, khi cô gái nghe thấy cái tên Claudia, đành phải chấp nhận. Bộ trang sức đã nằm trên tay Claudia, ai dám lấy chứ, đó là thiết kế của cô mà. “Như vậy, cậu hãy nói với Claudia, nếu cô ấy không thích, có thể cho chị, chị ra giá gấp ba lần,” lại nữa, mấy ngón tay cứ giơ giơ trước mặt cô, Bạch Thiếu Triết cảm thấy mình sắp bị bại dưới tay cô chị họ này. Đột nhiên điện thoại hần vang lên, đây là điện thoại di động của hần, bình thường ít ai biết số, ít ai gọi tới. Hần lấy di động ra, một dãy số hiện lên, tiếng chuông vang lên một chút rồi tắt ngấm, đây là... Ánh mắt hần mở lớn, ngay cả áo khoác cũng chưa lấy, hần đã vội chạy ra ngoài. “Thiếu Triết, cậu muốn đi đâu, áo khoác của cậu,,,” Cô gái cầm áo khoác của hần lên không ngừng gọi tên hần, nhưng những tiếng gọi bị giam giữ trong phòng, không một chút nào rơi vào tai hần. “Chuyện gì mà vội vã như vậy?” Cô gái gỡ tóc mình, ngồi ở trên ghế sa lon, hết sức nhàm chán, cô lấy ra điện thoại di động. Rất nhanh, tiếng nói từ bên kia truyền tới. “Chồng, là em, Thiếu Triết không đồng ý để cho em bộ trang sức kia, nhưng em rất muốn...” “Thật sao, chồng, anh đã mua cho em một bộ?” “Làm sao anh không chịu nói sớm...” “Được rồi... Em lập tức về ngay...” Cô đứng lên, vắt chiếc áo khoác của Thiếu Triết sang một bên, còn giẫm lên nó, đúng là chỉ có chồng của cô là tốt thôi. Chiếc áo khoác bị ném trên mặt đất còn in giày cao gót. Thiếu Triết lái xe thật nhanh, gấp đèn đỏ cũng không dừng. Hần dùng sức nắm chặt tay lái, ánh mắt luôn nhìn thẳng về phía trước, cảm giác sốt ruột tràn ngập, hần có cảm giác Tô Lạc đã xảy ra chuyện. Xe dừng lại, hần vội vàng mở cửa, mùi máu nồng đậm từ bên trong bay ra, mảy hần nhúu chặt lại, nhìn thấy Tô Lạc đang dựa vào ghế sa lon, máu gần như đã nhuộm đỏ mảng váy của cô. “Tử Lạc,” hần kêu tên cô thật ớn, vội vàng chạy tới, Tô Lạc vẫn nắm chiếc di động trong tay, ánh mắt nhắm nghiền. “Tử Lạc, Tử Lạc. Tỉnh...” Hần vội vàng ôm lấy Tô Lạc, cô sắp sinh sao, không phải còn hơn tháng nữa mới đến ngày sinh mà? Sao đột nhiên lại. Hàng lông mi đầm nước của Tô Lạc khẽ động, giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống. “Cứu... Đứa bé...” Tay cô vô lực kéo chiếc váy, khóe môi khẽ động nói ra một câu, cứu đứa bé, nhất định phải cứu đứa bé, nếu không có đứa bé, cô không thể sống tiếp. “Tô Tử Lạc, cô mau tỉnh lại đi,” Bạch Thiếu Triết hét lớn bên tai cô, “Tô Tử Lạc, nếu Bánh Bao Nhỏ của tôi không ra được, tôi sẽ ném cô xuống đây,” hần nói xong, ánh mắt chứa đầy sự đau xót, còn ươn ướt như muốn khóc. “Anh thật là ồn ào..” hai mắt Tô Lạc khẽ hé, khóe môi cô hơi cong lên. “Đồ dân...” Thiếu Triết thấp giọng nguyên rủa một tiếng, “Không phải sợ, cô và Bánh Bao Nhỏ sẽ không xảy ra chuyện gì, tôi đưa cô tới bệnh viện.” Hần ôm Tô Lạc chạy ra ngoài, suýt nữa thì đụng phải Dì Hồ vừa đi mua thức ăn về. “Ông trời, Tử Lạc, đây là sao đây, không phải sắp sinh chứ?” Dì Hồ ném đồ ăn trong tay sang một bên, ánh mắt nhìn thấy chiếc váy của Tô Lạc dính đầy máu. “Dì Hồ, tôi đưa Tô Lạc tới bệnh viện trước, dì cứ nhà đợi,” Bạch Thiếu Triết vội nói một câu rồi đi nhanh ra xe, lần đầu tiên hần có cảm giác xe của hần lại bị đỗ xa như vậy, kì thực chiếc xe vẫn đỗ trước cổng nhà họ Bạch, khoảng cách vẫn thế, chỉ là hiện tại hần đang gấp mà thôi. Tô Lạc muốn chào Dì Hồ, lại phát hiện, ngay cả liếc mắt cô cũng không còn sức lực nữa, bụng lại truyền tới cảm giác đau đớn, cảm nhận rõ ràng dưới thân có gì đó chảy ra, đứa bé của cô thực sự là không đợi được đòi ra rồi sao. Bên ngoài phòng sinh, trên người Thiếu Triết dính đầy máu, tóc hần rối tung, mấy cúc áo cũng bị tung ra, cả người đều chật vật. “Quần áo này, anh mau thay đi, bộ dạng anh thế này nếu để phóng viên thấy được, còn tưởng anh là đi giết người.” Bác sĩ tóc vàng hoe ném một bộ quần áo về phía Thiếu Triết mà hần lại không thèm nhìn vị bác sĩ kia một chút nào. “Tôi đã nói rồi, cô ấy không có việc gì, chỉ là sinh con, cậu nhất định phải biến mình thành cái dạng này sao?” Hần đứng dựa vào một bên tường, nhìn cánh cửa phòng giải phẫu đóng kín, đây là chuyện bình thường của phụ nữ, sẽ không xảy ra chuyện gì, ở đây có bác sĩ tốt nhất, y tá tốt nhất và những trang bị tốt nhất, mà hần cũng đã cam đoan với Bạch Thiếu Triết rồi. “Cậu xác định, Ives, nếu cô ấy và đứa bé có chuyện gì, tôi sẽ phá cái bệnh viện này của cậu.” Ives khẽ nhún vai, “Tùy cậu, tôi cũng không chỉ có một cái bệnh viện này,” hần

còn chưa nói hết, đã bị Thiếu Triết lườm một cái chầy người, Ives xoa nhẹ trán mình, “Cậu coi như cái gì tôi cũng chưa nói đi.” Lúc này, trong phòng giải phẫu truyền ra tiếng trẻ con khóc. Bạch Thiếu Triết vội đứng dậy, toàn thân run rẩy. “Xem đi, tôi đã nói không có chuyện gì rồi mà.” Ives cũng cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, con người này thực sự sẽ phá bệnh viện của hắn mất. Cửa phòng giải phẫu mở ra, một y tá ôm một đứa trẻ đi ra, đứa bé kia đỏ hỏn, rất nhỏ giống như một cánh tay của người lớn vậy.

222. Q.3 - Chương 51

“Mặc dù đứa bé chưa đủ tháng như vẫn rất khỏe mạnh, còn là một đứa bé rất đẹp, vì đứa bé quá nhỏ cho nên chúng tôi phải đặt nó trong buồng giữ ấm quan sát vài ngày, đúng rồi, là một bé nam.” Y tá nói xong, khẽ gật đầu nhìn họ, rồi ôm đứa bé rời đi, chỉ có mấy giây trôi qua cũng để đủ họ nhìn thấy đứa bé, cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ, cái gì cũng nhỏ, giống như một con mèo vậy, đôi môi nhỏ không ngừng động, thời khắc này, lần đầu tiên Thiếu Triết mới biết được, một sinh mệnh ra đời lại tuyệt vời như thế. Trong căn phòng bệnh màu phấn hồng, khác hẳn với những gian phòng bệnh màu trắng, một bức rèm mỏng kéo lên, nắng mùa thu thật đẹp, thật ấm áp. Một cô gái nằm trên giường bệnh, cô nằm đó nghỉ ngơi, trên bàn có một lọ hoa bách hợp tỏa mùi hương dịu. Hàng lông mi dài khẽ động, hai mắt từ từ mở ra, đột ngột tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài khiến cô thấy chói mắt, cô vội nhắm hai mắt lại. Cô nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó là tiếng bước chân rất nhẹ truyền tới. “Bánh Bao Nhỏ, con xem mẹ con thật là lười quá, đã ngủ lâu như vậy rồi mà còn chưa tỉnh, hại Bánh Bao Nhỏ đành phải uống sữa ngoài,” một người đàn ông bế một đứa bé nhỏ xíu trong lòng, đứa bé khẽ chớp mắt, vươn hai cánh tay nhỏ mập mập hướng ra phía trước, đôi môi chúm chím đáng yêu thỏai vài bong bóng, đôi chân mập cũng bắt đầu quấy đạp. Lông mi Tô Lạc khẽ động, cô quay đầu, thấy Thiếu Triết ôm một đứa bé trong lòng, đứa bé dựa vào lồng ngực hắn, hai tay khua khua trước mặt, cái miệng i a. Bạch Thiếu Triết hôn lên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó, nhìn về phía Tô Lạc thấy cô đã tỉnh. “Tử Lạc, nếu cô còn không tỉnh, con cô sắp chết đói rồi,” Hắn cảm giác hốc mắt mình có chút ẩm ướt, sự xúc động bao trùm lấy hắn. Tô Lạc mỉm cười, cô nhìn đứa bé trong ngực hắn, khoe môi khẽ cong lên. Không biết phải cảm ơn hắn như thế nào.... Thật là quá tốt rồi... Cô đã ngủ gần một tuần. Thiếu Triết đặt đứa bé vào lòng cô, “Đây là Bánh Bao Nhỏ, hắn là đứa bé xinh đẹp nhất ở trong bệnh viện đây,” Tô Lạc cẩn thận ôm lấy đứa bé, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó, bàn tay mập mập của nó chạm vào tóc cô, cảm giác thật tuyệt vời. Đứa bé đưa mắt nhìn Tô Lạc, đó là một đôi mắt rất đẹp, lại không phải màu đen, mà là màu trà. Ánh mắt màu trà, ngón tay Tô Lạc hơi cứng lại, trong mắt hiện lên thứ gì đó rất nhanh liền biến mất, đứa bé là con cô, vốn không quan hệ tới người kia. “Bánh Bao Nhỏ,” cô gọi cái tên mà Thiếu Triết đặt cho nó, Bánh Bao Nhỏ dường như nghe thấy, không ngừng khua khua cái tay trước mặt cô, đôi mắt to đẹp híp lại thành hình trăng khuyết, một đứa bé trai so với những đứa bé gái ở đây đều xinh đẹp hơn rất nhiều, làm cho nhiều ông bố hâm mộ và ghen tị. “Lại đây, Bánh Bao Nhỏ, cho cha bé cái nào...” Bạch Thiếu Triết thoải mái ôm lấy Bánh Bao Nhỏ từ trong lòng Tô Lạc, có thể gần đây đứa bé này luôn do hắn ôm, khi nó mở mắt lần đầu tiên cũng là nhìn thấy Thiếu Triết cho nên nó có cảm giác rất thân mật với Thiếu Triết. “Thiếu Triết... Anh...” Tô Lạc nghe hắn nói chữ cha, trên mặt có rất nhiều vẻ phức tạp, “Thiếu Triết, như vậy không công bằng với anh,” Thiếu Triết đặt một tay lên bả vai cô, “Tử Lạc, cô hẳn là phải hiểu rõ, Bánh Bao Nhỏ, cô nhẫn tâm để nó làm một đứa trẻ không có cha sao? Cô yên tâm, tôi sẽ không ép cô... Tôi sẽ chờ cô, chờ cô quên những chuyện đã qua, và chờ cô đón nhận tôi...” “Đúng không?... Bánh Bao Nhỏ... Con nói xem cha con nói có đúng không?” Hắn đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt Bánh Bao Nhỏ, nó nở nụ cười, tiếng i a không ngừng truyền tới, những tiếng này là những âm thanh tuyệt đẹp nhất mà Tô Lạc được nghe. Cô nhìn ra cửa sổ, Bạch Thiếu Triết nói đúng, cô thật sự nhẫn tâm để Bánh Bao Nhỏ không có cha sao? Thoáng cái đã hai năm trôi qua, trong chớp mắt, khi tất cả đều không để ý thì thời gian đã vội vàng trôi qua. Hai năm có thể khiến ột đứa bé đã biết kêu cha gọi mẹ, biết đi, biết chạy, hai năm có thể khiến ột người phụ nữ bình thường biến thành một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thần bé nhất, hai năm cũng có thể làm ột đôi vợ chồng trở thành người xa lạ, hai năm cứ vội vàng đi qua, mỗi người một việc trải qua hai năm. Trong phòng khách, đôi chân mập mập chạy chạy trên đôi xăng đan nhỏ, lộ ra bắp chân trắng nõn, mập mập rất đáng yêu. Cuối cùng đôi

chân cũng dừng lại trước một cánh cửa, ngược đầu nhỏ lên nhìn, mái tóc đen mềm mại, cánh tay béo ú đặt trên cửa, định đẩy ra, cả người lại bị bế lên. “Cha...” Đứa bé vui vẻ ôm lấy cổ người đàn ông, cái đầu nhỏ cọ xát vài cái vào cổ hắn, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu làm cho người gặp người yêu, nhất là ánh mắt của nó, đôi mắt nhỏ màu trà, càng lớn lại càng lộ rõ, càng ngày càng có thần. Người đàn ông đưa ngón tay đặt trên môi nó, “Suyt, Bánh Bao Nhỏ, không được làm ồn, mẹ con còn đang ngủ,” Bánh Bao Nhỏ vội vàng gật cái đầu tròn béo ú, giống như con gà một thóc. Bạch Thiếu Triết đưa tay xoa đầu nó, ánh mắt tràn đầy tình thương, hắn bế đứa bé ra ngoài, vừa đi vài bước, hắn lại quay đầu nhìn cánh cửa đang đóng kia, cô ấy thực sự quá mệt rồi, liên tục một tháng phải làm việc, thời gian ngủ cũng không có, mới hoàn thành xong bản thiết kế trang sức cho công ty, làm cô vất vả rồi, hai năm nay, sự thay đổi của cô khiến người khác phải bất ngờ, Claudia- nhà thiết kế nổi tiếng nhất của Bạch gia, trong cuộc thi thiết kế trang sức năm ngoài, tác phẩm của cô đã đạt giải nhất, cô bây giờ so với người hai năm về trước như hai người khác nhau, nhưng cô vẫn là cô, vẫn là Tô Tử Lạc cho hắn chai sữa ngày ấy. Còn có đứa bé trong lòng hắn nữa, hắn cúi đầu, đưa tay捏 cái má phúng phính của Bánh Bao Nhỏ, rồi ôm lấy nó, “Bánh Bao Nhỏ, hình như còn lại béo lên rồi, cứ tiếp tục như vậy, mẹ con sẽ không muốn ôm con nữa đâu.” Bánh Bao Nhỏ chu môi ra, mặt nhăn lại, không hiểu cha nó đang nói cái gì béo đây.

223. Q.3 - Chương 52

Thiếu Triết lại捏捏 cái má béo ú của Bánh Bao Nhỏ, tên nhóc này thật là tròn, cái tên Bánh Bao Nhỏ đúng là rất hợp. “Cha, không béo mặt Bao Bao, đau đau,” Bánh Bao Nhỏ đưa hai bàn tay mũm mĩm che mặt, ánh mắt màu trà trẻ con lộ vẻ đáng thương. “Được rồi, cha không béo mặt Bao Bao nữa,” Bạch Thiếu Triết buông tay xuống, thực ra hắn vẫn muốn捏 thêm nữa, ai bảo gương mặt của Bánh Bao Nhỏ tròn tròn lại trắng hồng mềm mềm, thật đáng yêu. “Cha, Bao Bao muốn ăn kem kem,” Bánh Bao Nhỏ kéo kéo tay áo hắn, gương mặt nhỏ dính chặt vào cổ hắn, còn giống chú chó nhỏ, cọ qua cọ lại. “Mẹ con đã nói rồi, không được cho con ăn kem nữa, đừng quên, ai hôm trước bị bệnh?” Thiếu Triết khẽ nhíu mày, đưa tay bóp cái mũi nhỏ nhỏ, như vậy rồi còn thích ăn kem. “Nhưng mà, Bao Bao tốt lắm, bụng bụng không đau nữa, Bao Bao muốn ăn,” Bánh Bao Nhỏ đưa đầu lưỡi liếm liếm khóe môi, giống như một con mèo nhỏ vậy. Đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Thiếu Triết, cuối cùng hắn đành phải gật đầu đồng ý. “Được rồi, cha mua cho con, nhớ không được nói với mẹ đấy, nếu không, mẹ con sẽ tức giận lắm đấy.” “Vâng, Bánh Bao Nhỏ dùng sức gật gật cái đầu, ngón tay nhỏ xinh chạm vào tay hắn. Vẻ đáng yêu này khiến cho bất kỳ ai cũng không thể từ chối nở nụ cười. Trên đường, một người đàn ông dắt tay một đứa bé, đứa bé không quá hai tuổi, môi hồng răng trắng, mập mập những rất đáng yêu, nhất là đôi mắt kia, dưới ánh mắt trời, long lanh lấp lánh, ánh mắt màu trà vô cùng sang trọng. Người đàn ông mua một cây kem, sau đó một tay bế đứa bé lên, một lớn một nhỏ đều rất đẹp trai, khiến ấy cô gái bên cạnh đều hết lên. “Cho con này,” Người đàn ông đặt cây kem vào tay đứa bé, nó nở nụ cười ngọt ngào, hơi ưỡn người ra, liếm liếm que kem, bắt đầu ăn một cách sung sướng. Hắn xoay người rời đi, mấy người phụ nữ đứng sau hắn, nhìn đứa bé trong lòng hắn rồi lại nhìn hắn, họ ước gì được làm mẹ của đứa bé kia. Có một người đàn ông đẹp trai như vậy, còn có một đứa bé đáng yêu thế kia. Trong phòng khách, Thiếu Triết đặt Bao Bao trên đùi, dì Hồ lấy một bình sữa, đặt lên bàn, Bao Bao đưa tay xoa xoa đôi mắt, kêu một tiếng bà nội, dì Hồ cười hai mắt híp lại, đứa bé này thật đáng yêu, lớn lên cũng rất mạnh khỏe. Không hề giống mẹ, vậy là giống ba đi. “Bao Bao, mau uống sữa đi, vừa mới ăn kem lạnh, bây giờ cần phải có chút ấm áp vào bụng mới được,” Thiếu Triết cầm bình sữa đặt trước mặt Bao Bao, nó liền đưa hai tay ra ôm lấy bình sữa rồi uống, Bao Bao chưa được hai tuổi, tất nhiên vẫn phải uống sữa tươi, hơn nữa làn da mềm mại trắng hồng, cả thân hình mập mập này có liên quan rất lớn tới việc bú sữa mẹ. Uống hết gần một nửa, hai mắt Bao Bao cũng từ từ nhắm lại, lông mi dài giống Tô Lạc, giống như hai chiếc quạt nhỏ, đặt trên gương mặt nhỏ nhắn. Hai bàn tay mũm mĩm còn ôm bình sữa. Ăn cũng có thể ngủ, đúng là trẻ con. Một đôi tay cẩn thận ôm lấy đứa bé trong lòng Thiếu Triết, sau đó nhẹ nhàng lấy bình sữa ra, Bao Bao dựa vào người cô, đôi môi hồng khẽ nở một tiếng, “Mẹ...” Cô cúi đầu, hôn nhẹ lên mặt Bao Bao, con trai của cô, đứa bé cô yêu thương nhất, thật sự là rất mập. “Tháng sau chúng ta sẽ phải sang Trung Quốc, nếu em không muốn đi, có thể không cần đi,” Thiếu Triết hiểu rõ, đưa tay đặt lên vai Tô Lạc, cảm giác thân thể cô khẽ cứng lại. Nơi đó là nơi cô không muốn

ngihtới nhất, mỗi lần nhắctới, cô vẫn có cảm giác đau. Tô Lạc ôm chặt đứa bé trong lòng, khẽ chớp mắt, cuối cùng quay đầu nhìn Thiếu Triết, gật đầu một cái, “Cũng nên về đó một chuyến, ở nơi đó không còn có người nhớ em, cũng không có người quen biết, em vốn chỉ có một mình mà thôi,” Cô mỉm cười, nụ cười có chút hiu quạnh, hai năm qua đi, cô cuxngd đã thay đổi, cũng có thể đổi mặt, tất cả đều đã qua. “Thiếu Triết, anh yên tâm, em đã không còn là Tô Tử Lạc của trước đây,” trái tim Thiếu Triết như bị bóp nghẹn, Tô Lạc đang cố gắng an ủi hần. Vì Bánh Bao Nhỏ, cô cũng cần phải kiên cường hơn. Tháng sau, là tháng sau, quê hương cô, cô muốn trở về. Cúi đầu, cô hôn nhẹ lên má Bao Bao, rồi hôn nhẹ lên đôi môi chúm chím của nó. Thiếu Triết im lặng nhìn hai người họ, dường như họ đã thành người một nhà, một nhà hạnh phúc. Tầng bốn năm của tập đoàn Húc Nhật lại Trung Quốc, không khí trầm tĩnh bao trùm cả căn phòng, tiếng bút đặt trên giấy không ngừng truyền ra. Cánh cửa mở ra, một người đàn ông bước vào, đôi chân thon dài bước nhanh tới, đặt một xấp tài liệu trước mặt người đàn ông. “Húc, chúng ta lại thất bại rồi, Claudia kia rốt cuộc là người như thế nào, tại sao lại được chào đón như vậy, rất nhiều đơn hàng của chúng ta đã chạy tới Bạch thị rồi,” Vệ Thần hơi cau mày, hai năm trôi qua, hần vẫn như vậy, một chút thay đổi cũng không có. “Cô ấy là người đã giành giải nhất trong cuộc thi thiết kế trang sức năm ngoái,” Duệ Húc không ngần đầu lên, chỉ lãnh đạm lên tiếng, nếu nói hai năm qua có gì thay đổi nhiều nhất, thì chính là hần đi, hiện tại hần càng giống một cái máy, ngay cả ăn ngủ cũng ở công ty, cái nhà kia, hần cũng chẳng biết bao lâu rồi hần chưa quay về. “Húc, anh có thể bao vợ anh ra tay, cuộc thi thiết kế lần trước chẳng phải cô ta đứng nhất sao, nói không chừng lần này cũng giúp được gì đó,” Vệ Thần vòng hai tay trước ngực, đưa ra đề nghị của mình, đây cũng là không còn cách nào khác, tác phẩm lần đó thực sự không tồi, không dùng thì thật đáng tiếc. “Vệ Thần, chú ý lời nói của cậu, là vợ trước,” Duệ Húc lãnh đạm nói, hần dùng sức nắm chiếc bút trong tay, vẻ mặt cũng trầm xuống. “Vợ trước, anh nói là người nào, Tô Tử Lạc hay Tề Trữ San?” Vệ Thần không sợ chết nói, cuối cùng Duệ Húc cũng ngẩng đầu lên, liếc ánh mắt cảnh cáo nhìn Vệ Thần còn Vệ Thần đã sớm không thềm nhìn sự lạnh lùng của hần vào trong mắt, nhiều năm như vậy, sớm đã miễn dịch.

224. Q.3 - Chương 53

“Nói thật, Húc, anh hối hận sao?” Vệ Thần chống hai tay lên bàn làm việc của Duệ Húc, thu lại sự xa xôi trong mắt, chăm chú nhìn Duệ Húc. Duệ Húc lấy một điều thuốc, đặt lên miệng, đầu hần hơi cúi, Vệ Thần giúp hần lấy bật lửa đốt thuốc cho hần, Duệ Húc đã khôi phục lại thói quen trước kia, từng lần khói mỏng bay lên. Duệ Húc không nói gì, im lặng nhìn xa xăm, hần thổi từng làn khói mỏng, ẩn sâu trong ánh mắt màu trà thoáng hiện nét tổn thương. Hối hận thì sao. Không nên yêu cũng đã yêu, không nên tổn thương cũng đã thương tổn, không nên kiên trì cũng đã kiên trì, không nên buông tha cũng đã buông tha. Hần sớm đã không còn cơ hội. “Vệ Thần, Tô Lạc là anh giúp phải không?” Một lúc sau, Duệ Húc mới ngược mắt lên nhìn chằm chằm Vệ Thần. “Anh đã sớm biết không phải sao?” Vệ Thần không gật đầu, cũng không lắc đầu, trong lời nói của hần đã cho Duệ Húc đáp án ời, đúng vậy, hai năm trước, chính hần đã giúp cô chạy trốn, nếu không cô có thể trốn thoát dễ dàng dưới tai mắt của Duệ Húc như vậy sao. “Khi đó, tuy rằng anh hận cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn coi như không nhìn thấy tôi để cô ấy đi, đây mới là Duệ Húc mà tôi quen biết, tôi biết anh không có máu lạnh như vậy.” Duệ Húc dùng sức hút một hơi thuốc. Có lẽ, đó là chuyện tốt nhất mà hần làm trong cuộc đời mình, không có đuổi tận giết cùng cô gái đáng thương đó, nhưng cuối cùng cô vẫn mất tích giống như cô đã hoàn toàn biến mất trên trái đất này, hai năm qua, hần dùng đủ mọi biện pháp cũng không tìm được cô. “Vệ Thần, tôi biết anh luôn có việc giấu tôi, hiện tại có thể nói cho tôi biết là chuyện gì không?” Duệ Húc đứng lên, bộ âu phục màu đen, giống như một con Satan trong đêm đen, không còn nửa phần tình người, hai năm, hần cũng đã tìm không thấy mình của trước đây. Vệ Thần lắc đầu, “Có những chuyện không biết có lẽ sẽ tốt hơn,” Vệ Thần khẽ thở dài, “Trước đây vì anh yêu Trữ San, cho nên việc đó, tôi không muốn nói, bây giờ anh đã không yêu cô ta nữa, tôi lại càng không thể nói,” Húc, hần biết không? Vệ Thần không muốn hần càng thống khổ hơn, Duệ Húc sống hai năm qua thế nào, Vệ Thần hần còn không biết, không hiểu sao, chuyện năm đó, cứ như vậy đi, chi bằng không biết, nếu hần biết chính mình đã hủy đi đứa con của chính mình, hần sẽ phát điên mất... Duệ Húc khẽ mỉm môi, một câu cũng không nói ra, Vệ Thần đã không muốn nói, hần cũng không có cách nào ép. Duệ Húc biết, chuyện này, có quan hệ rất lớn với hần. Có khi, sẽ khiến hần sống không bằng chết. Lại thổi ra một làn

khó thở, tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vào, giọng nói quen thuộc, khiến Duệ Húc nhíu mày lại, sắc mặt khó chịu. Vệ Thần ngồi trên ghế sa lon, đưa tay xoa trán, hần nhìn nhìn Duệ Húc, quả nhiên, vẻ mặt Duệ Húc lộ ra một vẻ khó chịu, mặt kiên nhẫn. Bọn họ cũng đã nhẫn nại hết sức rồi, người đàn bà kia thực sự quá phiền. Phịch một tiếng, không có chút gì gọi là nhẹ nhàng, sau đó là tiếng giày cao gót gõ trên nền nhà không ngừng vang lên, một cô gái dừng lại trong mắt hai người đàn ông, một người tỏ vẻ nhàm chán, còn một người lộ rõ sự coi thường. “Húc, làm sao anh có thể đối với em như thế, anh không còn nhớ chúng ta trước đây đã vui vẻ như thế nào sao? Anh quên sao, trước đây anh đều vì em mà có thể làm bất cứ việc gì? Vì sao bây giờ lại ly hôn với em, em làm sai cái gì chứ, anh nói xem, rốt cuộc em đã làm sai cái gì?” Người phụ nữ không ngừng kêu khóc, Vệ Thần hận không thể bịt kín hai cái lỗ tai của mình, sao lại giống tiếng vịt kêu vậy chứ, không yêu chính là không yêu, việc đơn giản như vậy, cô ta còn không rõ sao, mỗi ngày đều tới đây, hai ngày gào khóc, ba ngày kêu la, cô gái này là Tề Trữ San sao, cô xác định cô không phải là kẻ cao su dính mãi không buông chứ, không thể không nói, Ôn Vũ Nhiên rất thông minh, ném cô ta cho Duệ Húc, mỗi ngày Húc đều bị quẩn lầy không tha, ly hôn rồi cũng không được yên ổn. “Cô nên biết cô đã làm cái gì, không cần tôi phải nói ra chứ?” Duệ Húc lãnh đạm nói, tầm mắt nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt ngày càng trầm xuống, việc cô thiếu hần giải thích thế nào cũng chẳng hết, mà hần cũng không muốn biết nữa, bởi vì mọi lời nói đều là dư thừa, không ai muốn lặp lại những chuyện đó một lần nữa. Yêu, hần có yêu cô sao, có lẽ đó chỉ là cảm giác không cam lòng khi không chiếm được cô, cảm giác không được thỏa mãn nữa. Duệ Húc trở lại trên ghế làm việc, đối với Trữ San, hần sớm đã không còn chút tình cảm, sau khi cô giấu giếm hần không thể đẻ con được. Cho tới bây giờ cô không hề mang thai, sao có thể sinh non được, hần không thể không nói, sự hiểu biết của hần với cô đúng là quá thấp, đúng ra là hần đã quá mức tự tin vào bản thân. “Húc, nếu anh muốn nói tới việc em không thể sinh con được kia, em có thể giải thích, thực sự có thể giải thích,” Trữ San vội vàng bước lại gần, hai năm trôi qua, dường như cô đã già đi rất nhiều, tuy rằng trên người vẫn là những bộ quần áo cao cấp, trang sức đeo khắp người, cũng không thể được về mặt tiêu tụy già nua của cô, phụ nữ già đi cũng do tâm đã già. Cô không còn là cô gái hô mưa gọi gió Tề Trữ San nữa, không có Lê Duệ Húc, cái gì cô cũng không có. “Đủ rồi, không cần nói nữa,” Đột nhiên Vệ Thần đứng lên, sắc mặt cực kỳ khó chịu, chỉ vì đứa bé không có thật kia mới khiến Húc mất đi đứa con của chính mình, cũng bởi vì cô, mới khiến Tô Lạc lâm vào cảnh rời bỏ quê hương, bây giờ sống chết còn không rõ. Cô ta còn muốn giải thích gì nữa, giải thích cái gì đây. “Tề Trữ San, thu cái điện mạo ghê tởm này của cô lại, đừng có nhắc tới hai chữ đứa bé này, cô không hề xứng, cô tin hay không, nếu cô nói thêm một câu nữa, tôi sẽ khiến cô phải rời khỏi nơi này, cho cô biến mất chỉ trong một giây,” Giọng nói Vệ Thần cực kỳ lãnh khốc, Duệ Húc từ đầu tới cuối vẫn chăm chú đọc tài liệu, một cái chớp mắt cũng không có. Trữ San khẽ lui lại, có chút sợ hãi với lời cảnh cáo của Vệ Thần, cô biết người này nói được là làm được, huống hồ hần sớm đã chán ghét cô. “Húc, em thực sự có thể giải thích, khi đó, em tưởng rằng em thực sự mang thai..” “Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa,” Lời của Trữ San tiếp tục bị cắt ngang, người nói không phải Vệ Thần mà là Duệ Húc, hần thực sự không muốn nói chuyện này nữa, nếu không phải vì đứa bé không có thực kia, hần sẽ không tàn nhẫn như vậy với Tô Lạc, nếu nói Trữ San sai không bằng nói chính cô ta đã tạo nên tất cả.

225. Q.3 - Chương 54

“Trữ San, tôi phải làm việc, mời cô rời khỏi đây, đừng quấy nhiễu công việc của tôi nữa,” Hần ra lệnh đuổi khách, vẻ mặt lạnh như băng, sắc mặt Trữ San tái nhợt, có chút không tin nổi. “Lê Duệ Húc, thực ra anh sớm đã muốn ly hôn với tôi phải không? Anh vốn không hề thương tôi, người anh yêu luôn là cô gái vô dụng kia,” Trữ San cao giọng nói, tới tai Duệ Húc có chút chói tai. “Đừng tưởng rằng tôi không biết, anh đối với cô ta tàn nhẫn, vô tình hơn bất kỳ ai, vì sao chứ, vì anh quá để ý tới cô ta, anh sẽ ghen ghét khi Tô Lạc sẽ ở cùng với Vũ Nhiên, anh cho rằng anh làm tất cả vì tôi, nhưng anh làm tất cả chỉ vì bản thân anh thôi.” Trữ San cười lạnh, nếu hần đã vô tình như vậy, thì cô cũng không cần khách khí với hần nữa, sự tức giận của cô, một chút hần cũng không thèm để ý, giữa bọn họ đã chẳng còn gì, khi một người đàn ông đã không còn tình cảm với người phụ nữ nữa, bất kể là cái gì cũng không thể cứu vãn. Người đàn ông nháy Lê Duệ Húc chính là một kẻ lãnh khốc, vô tình, hần không cần phụ nữ, từ đầu tới cuối hần không để tâm một người phụ nữ nào, ngoại trừ Tô Tử Lạc, cho dù hần có từ bỏ, hần cũng thể vứt bỏ

những suy nghĩ về cô, giống như hấn đã vứt bỏ một đứa con của chính mình mà hấn không hề biết... “Lê Duệ Húc, anh không có bao giờ có thể ở cùng một chỗ với cô ta đâu, bởi vì anh...” Nói tới đây, khóe môi đỏ mọng cong lên, nụ cười hung ác. “Tề Trữ San, cô thử nói một chữ nữa xem...” Vệ Thần vội vàng đứng lên, dường như đã đoán được cô ta định nói cái gì, Trữ San hất cằm lên, hiện tại cô đã không còn gì, cái gì cũng không có, cô còn gì phải băn khoăn nữa đây. “Lê Duệ Húc, anh khiến tôi thành thế này, tôi cũng sẽ không để anh sống tốt đâu,” “Lê Duệ Húc, có thể anh không biết, anh thật sự đã từng có một đứa con,” cô thấy Duệ Húc ngẩng đầu lên, gương mặt lạnh lùng hơn, quả nhiên là không tin. “Anh yên tâm, đứa bé kia không phải là của tôi, mà là của anh, của anh và Tô Tử Lạc,” Duệ Húc đột nhiên đứng lên, ánh mắt màu trà như bị vật sắc đâm phải, cả người như đang run lên, cảm giác đáng sợ xâm chiếm, Trữ San cười đến cúi gập người. “Anh không cần nghĩ, đứa bé kia đã không còn, là một đập ngày đó của anh, ngay bên ngoài bệnh viện, anh vì đứa bé không có thật của tôi mà tự mình giết chết chính con mình, Húc, bây giờ anh có thấy thống khổ không, nhưng tôi so với anh còn thống khổ hơn, bởi vì tôi vĩnh viễn không thể biết cảm giác mất đi đứa bé sẽ như thế nào.” “Tôi không có con, cô cũng vĩnh viễn không thể có...” “Đủ rồi, Tề Trữ San...” Vệ Thần đi tới, bắt lấy cổ tay Trữ San, mở cửa, trực tiếp đẩy cô ra ngoài, cũng chẳng thêm để ý cô có phải phụ nữ hay không, hấn nhìn cô mới thấy người phụ nữ này đã không còn là một con người mà giống một con quỷ đang giận dữ. Cửa phòng đóng lại, hấn cũng không thêm để ý Trữ San sẽ như thế nào, dù sao Duệ Húc nhiều tiền, cô ta muốn bao nhiêu tiền viện phí đều được. “Húc...” Vệ Thần bước lại gần hấn, đưa tay đặt lên bả vai hấn, cảm giác thân thể hấn khẽ run lên, hấn biết chuyện này, nhất định kết quả sẽ không tốt đẹp gì. “Cái này chính là nguyên nhân anh không nói cho tôi có phải không, cô ấy mang thai, chính tôi đã giết đứa con của mình,” Duệ Húc suy sụp ngồi trên ghế, ánh mắt màu trà tràn ngập ưu thương, hấn thế nhưng lại giết chính con mình, hấn nhìn tay mình, dường như có thể nhìn ra, đôi tay hấn dính đầy máu của con mình. “Húc, tất cả đều đã qua, tôi không nói, là sợ...” Vệ Thần chưa nói hết đã sững sờ nhìn Duệ Húc... Hấn ngậy người Duệ Húc, cho tới bây giờ hấn cũng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của Duệ Húc, trái tim hấn cảm thấy như bị bóp nghẹn, Húc, anh sao lại cứ phải tự làm khổ mình. Duệ Húc đưa hai tay ôm mặt, một người đàn ông trưởng thành, lãnh khốc vô tình như hấn lại khóc, Vệ Thần không nhìn thấy hấn đang khóc, chỉ cảm nhận qua bờ vai đang run lên của hấn, nước mắt chảy qua khe ngón tay, đã nói cho Vệ Thần biết, hấn đang khóc. Từ bé tới lớn, chưa bao giờ Vệ Thần nhìn thấy Duệ Húc khóc, nhưng hôm nay hấn lại khóc, Vệ Thần luôn cho rằng Duệ Húc là một cỗ máy, vốn không biết cái gì gọi là yêu, bây giờ Vệ Thần đã thực sự hiểu được, nhưng lại quá thống khổ. Vệ Thần cứ yên lặng đứng bên cạnh Duệ Húc, bây giờ Duệ Húc đã không phải là tổng tài tập đoàn Húc Nhật lãnh khốc vô tình, cao cao tại thượng nữa, hấn chỉ là một người cha đã mất đi đứa con của mình, tuy rằng đứa bé vẫn chưa thành hình, nhưng cũng là đứa con duy nhất của hấn. Nước mắt nóng bỏng chảy xuống từ khe ngón tay, nỗi đau này như muốn giết chết hấn, tới hôm nay hấn mới biết, hấn cũng có nước mắt, hấn cũng biết đau. Con của hấn, vợ của hấn.... Xin lỗi, xin lỗi.... Cho dù có bao nhiêu lời xin lỗi, đều không có cách nào xóa tan những tổn thương hấn đã gây ra, có bao nhiêu lời xin lỗi thì đứa bé cũng không thể quay về. Biệt thự nhà họ Lê, một năm trước đã như một căn nhà hoang, bây giờ căn nhà này đã được khôi phục lại, có người giúp việc bán thời gian, hấn vẫn là chủ nhân duy nhất, tất cả giống như hai năm trước khi hấn và Tô Lạc ở đây, nhưng trái tim hấn lại không có cách nào quay lại như hai năm trước. “Vợ, anh đã về rồi,” Hấn mở cửa, đáp lại hấn chỉ có căn phòng lặng im, dường như hấn có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, cả tiếng hít thở có chút gấp của hấn, Trái tim hấn mỗi nhịp đập đều nhanh hơn, cũng đau đớn hơn. “Vợ, hôm nay hôm nay chúng ta đàm phán được một hợp đồng rất lớn, đủ để công ty chúng ta ăn cả năm, đúng rồi, vợ à, hôm nay anh có ghé qua quán ăn ven đường đó, cuối cùng anh cũng đã học xong cách nấu, chờ em quay lại, anh sẽ làm cho em ăn.” “Vợ, xin lỗi, hôm nay anh mới biết chuyện của cục cưng, anh rất xin lỗi em. Cũng xin lỗi cục cưng...” Giọng nói hấn có chút nghẹn ngào, cứ nhìn vào khoảng không rồi nói. Từ sau khi nơi này chỉ còn mình hấn, hấn lại có thói quen nói chuyện một mình, vì sao hấn thích ở công ty, bởi vì ở đó có rất nhiều công việc đè nặng lên hấn, làm hấn không có thời gian để nghĩ những thứ khác.

226. Q.3 - Chương 55

Đêm dài tĩnh lặng, chỉ có một mình hắn, tiếng hít thở đều đều, tiếng tim đập, dường như trên thế giới này chỉ còn một mình hắn mà đúng là chỉ có mình hắn. Hắn đi lên tầng, không đi tới gian phòng của mình mà lại bước tới mở cửa gian phòng Tô Lạc, hắn đặt chiếc cặp xuống, một người nằm trên giường lớn, nơi này thật lạnh lẽo, bụng của hắn thỉnh thoảng lại phát ra tiếng. Hắn đói bụng, thực sự rất đói, nhưng hắn lại nghĩ muốn nằm ở đây. “Cục cưng, có phải con đang rất hận cha phải không, hận cha không để cho con được sinh ra,” Hắn nhìn nhìn tay mình, đột nhiên cơn đau dạ dày ập tới, hắn đưa tay ôm lấy bụng, trên trán lấm tấm mồ hôi không ngừng chảy xuống. “Cục cưng, đây là con trừng phạt cha sao, cục cưng, cha không thể không nằm mơ về con, không biết khi con lớn lên sẽ như thế nào, giống cha hay giống mẹ đây...” Duệ Húc đau đớn ngồi dậy, thân hình to lớn co lại trên giường lớn, Tô Tử Lạc đã từng ngủ ở đây. “Mẹ...” Bao Bao đột nhiên khóc lớn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo Tô Lạc, lông mi dài đầm nước, “Mẹ, Bao Bao đau đau...” gương mặt hồng lên vì khóc. Tô Lạc vội vàng ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, cục cưng khóc khiến cô đau lòng. “Cục cưng, nói ẹ con đau ở đâu?” Bao Bao vừa khóc, cô cũng muốn khóc theo, Bao Bao lắc đầu, ôm cổ cô cọ mặt mình vào. Thiếu Triết nghe thấy tiếng Bao Bao khóc cũng đẩy cửa đi vào, quần áo mới thay được một nửa, chiếc cà vạt vẫn đang ở trên cổ. Hắn ôm Bao Bao từ trong lòng Tô Lạc, gương mặt đỏ rực vì khóc, Thiếu Triết đưa tay vuốt nhẹ lưng nó, “Bánh Bao Nhỏ, nói cho cha nghe làm sao con khóc?” Bánh Bao Nhỏ ngược đôi mắt ngập nước nhìn Thiếu Triết, “Cha, Bao Bao muốn ăn kem kem.” Tô Lạc khẽ thở dài một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, như vậy là không có chuyện gì, vừa rồi, Bánh Bao Nhỏ đúng là hù chết cô. “Tiểu quỷ này, thiếu chút nữa là hù chết cha con rồi,” Thiếu Triết đưa tay捏捏 cái má phúng phính của Bao Bao, cái đứa nhỏ này đúng là khắc tinh của hắn mà, Bánh Bao Nhỏ bật cười khanh khách, lại không ai biết, vừa rồi, Bao Bao thực sự bị đau, chỉ là hiện tại hắn còn quá nhỏ, không thể giải thích được cảm giác của mình, đau thì bảo đau, không đau thì bảo không đau. Bạch Thiếu Triết đặt đầu Bao Bao vào bả vai mình, chuẩn bị đưa hắn đi ăn kem, tên tiểu tử này, tính tình rất xấu, nếu không cho nó ăn, buổi tối sẽ không ngủ được. “Thiếu Triết, anh thật chiều nó,” Tô Lạc khẽ lắc đầu một, cái tính cách ngang ngược này, tám phần là do Thiếu Triết tạo ra. “Nó là con anh, anh không chiều nó thì chiều ai. Bảo bối, con nói xem có phải không?” Hắn đùa tiểu quỷ đáng yêu trong lòng, Bánh Bao Nhỏ giống như vị quan nhỏ, hai tay ôm cổ Thiếu Triết, “Cha không chiều Bao Bao, cưng chiều ai...” Tô Lạc có chút dở khóc dở cười, đứa bé này mới có hai tuổi đã bị mọi người làm cho hư rồi. Trong bệnh viện, bác sĩ từ từ gấp lại quần áo ướt đầm mồ hôi của hắn ra, Duệ Húc mở mắt ra, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ lung, hắn không biết mình đã đi tới đây bằng cách nào, chỉ biết, mình thực sự đau sắp chết rồi, đau muốn điên lên rồi. “Người này, anh phải chú ý chứ, bệnh của anh cần phải để ý đến cơ thể thật kĩ, đã đau thành như vậy, phải sớm tới đây chứ?” Bác sĩ nói vài câu không hài lòng với hắn. Duệ Húc thần nhiên nhìn về phía trước, không biết đôi mắt đó đang chứa đựng những gì, gương mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh. Hắn không nói gì, cũng không có gì để nói. “Anh này, anh còn nhớ hai năm trước không? Anh cũng đau như thế này, thiếu nữa thành xuất huyết dạ dày,” bác sĩ cúi đầu nhìn thoáng qua gương mặt Duệ Húc, ngoài trừ gương mặt tuấn mĩ khiến gây ấn tượng với người khác, còn có một màn kia, để cho hắn nhớ mãi không quên. “Vâng...” Duệ Húc khẽ lên tiếng. “Khi đó, cô gái kia thật vất vả mới đưa được anh tới đây,” Duệ Húc khẽ híp mắt lại, hắn biết, là Trữ San đưa hắn tới, có lẽ cũng bởi vì chuyện đó mà hắn luôn bỏ qua những nhin những việc cô đã làm. “Lúc đó, người cô gái kia rất nhỏ, lại có thể công anh trên lưng, anh này, anh có thể không biết, là cô ấy công anh tới đây đấy, tôi không biết một người phụ nữ gây yếu như thế lấy đâu ra sức mạnh lớn như thế để làm chuyện như vậy, ngay cả đàn ông sức dài vai rộng cũng khó mà có động lực để làm, vậy mà cô ấy lại làm được, thực sự làm được.” Duệ Húc khẽ mím môi, nói thật, những lời bác sĩ nói hắn một chút cũng không tin, hắn thật sự rất khó tưởng tượng ra, Trữ San ăn mặc như vậy, đeo giày cao gót còn giám công hắn, nghĩ thôi cũng thấy vô lý rồi, không phải cô sẽ lừa gạt hắn cô bị treo chân rồi bắt hắn công sao. “Anh này, sao anh lại có vẻ không tin tôi?” Bác sĩ nhìn thấy ánh mắt Duệ Húc có chút giễu cợt. Duệ Húc không nói gì, chỉ trầm mặc, không phải hắn không tin, mà hắn không dám tin tưởng vào hiện thực mà mình đoán ra. “Chuyện này là sự thật đó,” bác sĩ lại lên tiếng, chuyện như vậy cũng khiến người khác khó mà tin được. “Cô gái kia, bây giờ tôi vẫn nhớ rõ, người cô ấy vừa nhỏ vừa gầy, tóc dài tới đây, là màu đen, không hề nhuộm.” Bác sĩ đưa tay đặt trên bả vai, “Cô ấy tuy không xinh đẹp lắm, lúc đó còn có chút chật vật nữ nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái, nhất định cô ấy là một cô gái tốt... Cô ấy...” Hắn còn chưa nói hết, liền có cảm giác, tay của mình bị một người dùng sức kéo lại. “Anh này, đừng có cử động, chảy máu rồi,” bác sĩ vội ngồi xuống bên cạnh Duệ Húc, chiếc kim truyền trên tay trái hắn bị bung ra, chảy máu rồi, hắn không có cảm giác đau sao? Duệ Húc cúi

đầu nhìn thấy máu, trong chớp mắt liền giật chiếc kim ra, bác sĩ không khỏi kêu lên một tiếng, bác sĩ đã gặp rất nhiều bệnh nhân không chịu phối hợp để chữa trị nhưng chưa từng gặp ai lại tàn nhẫn với chính bản thân mình như vậy. “Vừa rồi anh nói cái gì?” Duệ Húc đưa tay nắm chặt bả vai bác sĩ, cả người hắn bắt đầu đau, tim cũng đau. Hắn luôn cho rằng người đó là Trữ San, vì sao một chút bóng dáng của Trữ San cũng không có, tất cả đều là bóng dáng của một người phụ nữ khác. Chẳng lẽ, ngay từ đầu, hắn đã sai rồi.

227. Q.3 - Chương 56

“Bình tĩnh, trước tiên anh buông tay ra đã được không?” Bác sĩ không chịu nổi kêu lên, rõ ràng là người bị bệnh sao khí lực lại lớn như vậy. Cuối cùng Duệ Húc cũng thả lỏng tay ra, ánh mắt như chìm trong bóng tối, hắn lấy chiếc ví da ra, lấy một tấm hình đưa ra trước mặt bác sĩ. “Người mà anh nói có phải đây không?” Bác sĩ không ngừng xoa bả vai mình, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu một cái, “Đúng vậy, chính là cô ấy, tuy rằng trong hình này có vẻ sạch sẽ hơn, thần sắc cũng tốt hơn, nhưng đúng là cô ấy, không sai đâu.” Duệ Húc đóng chiếc ví da lại, giống như mất đi toàn bộ sức lực, hắn dựa vào trên giường bệnh, cảm giác đau đớn ngày một nhiều, hắn đã sai rồi, thực sự đã sai rồi. Bác sĩ cầm kim lên, đâm vào mu bàn tay của Duệ Húc, Duệ Húc lại như người mất hồn, cứ ngồi như vậy. “Anh này, lần trước cô gái đó vất vả công anh tới đây, nói thật, chúng tôi đều bị dọa sợ, cho nên, anh càng phải yêu quý thân thể của mình hơn, nếu không sẽ uống phí sức lực, nhiệt tình của cô gái đó, rõ ràng khi công anh tới đây, cô gái gần như ngất xỉu vậy mà câu đầu tiên nói chính là cầu xin chúng tôi cứu anh, anh này...” Bác sĩ muốn nói gì nữa, lại nhìn thấy bộ dạng thất thần của Duệ Húc, khe thở dài, hiện tại hắn có nói gì, người bệnh này cũng không nghe thấy đi. Bác sĩ xoay người rời đi, cẩn thận đóng cửa lại, hắn cũng không biết, mỗi một câu hắn nói, mỗi một chuyện hắn kể, Duệ Húc đều nghe rất rõ, từng từ từng từ. Duệ Húc cầm điện thoại đi động lên, gọi tới một dãy số mà đã rất lâu hắn không gọi. Cuộc gọi đã kết nối, giọng một cô gái vui vẻ vang lên, hiện tại lại cho hắn cảm giác vô cùng chán ghét, hắn dùng sức nhúu mày, giọng nói lạnh như băng. “Trữ San, tôi muốn biết một chuyện, hai năm trước là cô đưa tôi vào bệnh viện sao?” Trữ San khi nhìn dãy số người gọi tới có chút lo lắng và hưng phấn tột cùng, cô nghĩ Duệ Húc muốn quay lại với mình, hắn vốn chỉ yêu mình cô, kết quả, hắn lại hỏi một chuyện đã qua lâu như vậy, một chuyện mà gần như cô đã quên mất, trong nháy mắt, cô giống như bị hắt một chậu nước lạnh vào người, không phải hắn đã biết gì rồi chứ. Cô cầm điện thoại bằng cả hai tay, ngón tay không ngừng run lên. “Tất nhiên... Tất nhiên là em đưa anh vào bệnh viện rồi,” Giọng nói run rẩy và chần chừ của cô đã cho Duệ Húc biết tất cả, cô đang nói dối. Khóe môi Duệ Húc khẽ nhếch lên, người hiểu rõ hắn sẽ biết, khi hắn nở nụ cười như vậy, chính là lúc hắn bắt đầu tàn nhẫn. “Trữ San, tôi rất ghét những kẻ nói dối, nếu cô còn muốn sống sót ở đây, hãy nói cho tôi sự thật đi, có phải là cô hay không?” Giọng nói hắn ngày một lạnh, giống như một tảng băng lớn đè nặng. Ngón tay Trữ San không ngừng run lên, điện thoại suýt nữa rơi xuống. “Trữ San, người đưa tôi tới bệnh viện có phải cô không, người đó vốn không phải cô mà là Tô Tử Lạc,” Duệ Húc cúi đầu, giọng nói lạnh như băng, ánh mắt hắn nhìn vào chiếc ví da lại có chút mềm mỏng, ngón tay xoa nhẹ lên tấm hình, đó là nhất thời hắn chụp được, thời điểm đó là thời gian cô hạnh phúc nhất đi, cô gọi hắn là chồng, hắn gọi cô là vợ... Hiện tại, hắn đã không còn một người vợ tốt như vậy nữa. Hắn đã khiến cô bị tổn thương đầy mình. Hắn đã muốn đẩy cô xuống địa ngục. Trữ San hít một hơi, nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, “Đúng vậy, Lê Duệ Húc, anh nói đúng, người đưa anh tới bệnh viện không phải là tôi, tôi chỉ tới sau thôi, khi đó, anh đã làm phẫu thuật xong rồi, thế nào, cái này anh đã hài lòng chưa, đúng rồi...” Khóe môi Trữ San cong lên, hiện tại cô không tốt, Duệ Húc cũng đừng mơ được yên ổn. “Tôi quên mất chưa nói với anh một việc, canh anh uống mỗi ngày đều do cô ta làm mang tới, nhưng anh lại uống cùng tôi...” Lời cô còn chưa hết, hắn đã dùng sức cúp điện thoại. Cô từ từ thả tay ra, chiếc điện thoại rơi trên mặt đất, cô đưa hai tay bưng kín mặt, cô biết lúc này, mình đã mất đi tất cả rồi, Ôn Vũ Nhiên không cần cô, Lê Duệ Húc cũng không cần cô, không có họ, cô còn cái gì đây? Ngón tay Duệ Húc xoa nhẹ trên tấm hình, khóe môi nhợt nhạt cong lên, sự chua xót, đau đớn này hắn chưa bao giờ nếm trải, “Vợ, xin lỗi, khi đó đã khiến em phải vất vả rồi, em có thai vậy mà anh lại không thể chăm sóc tốt cho em, thậm chí còn khiến em phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu thời gian có thể quay ngược lại, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em, anh sẽ không bao giờ hối hận cho dù phải dùng thủ đoạn như nào để giữ em lại cạnh anh, nếu không như

vậy, anh đã không thể gặp được em.” “Vợ, thì ra anh luôn không biết, anh nghĩ yêu chính là yêu, anh phát hiện anh sai rồi, em đi rồi, cũng mang tất cả mọi thứ của anh đi rồi.” Hấn hít sâu một hơi, ánh mắt màu trà mông lung, sự đau đớn lộ rõ không cách nào xóa bỏ. Trong cuộc sống của hấn xuất hiện rất nhiều phụ nữ, hấn luôn cho rằng, Tề Trữ San là người phụ nữ duy nhất hấn muốn, hấn vì cô mà có thể buông tha tất cả, nhưng hấn lại không biết, còn một người phụ nữ nữa, cũng cho hấn tất cả rồi lại mang đi tất cả. “Vợ, bây giờ em đang ở đâu, có khỏe không? Anh sai rồi, tất cả là lỗi của anh... Em có thể tha thứ cho anh sao?” Hấn nhắm mắt lại, gương mặt u ám, sự thống khổ lộ rõ. Đáp lại hấn chỉ là sự yên lặng trong phòng, thứ hấn nghe được cũng chỉ là tiếng hít thở của chính mình. Trong bệnh viện, không ai biết, người đàn ông được mệnh danh là người đàn ông sắt trên thương trường cũng có cô đơn, cũng buồn khổ. Bóng đêm buông xuống, mọi thứ lại càng yên tĩnh hơn, hấn ngồi nhìn ra cửa sổ thật lâu, đôi mắt màu trà như đang nhìn thấy kí ức... Trong kí ức đó, hạnh phúc quá ít, đau thương lại quá nhiều, tất cả là do một tay hấn tạo ra. Khi hấn chìm trong giấc ngủ say thì ở một sân bay nào đó, một chiếc máy bay cũng bắt đầu cất cánh. Trong khoang hạng nhất, Bạch Thiếu Triết ôm Bánh Bao Nhỏ, Bao Bao đưa tay xoa xoa hai mắt rồi ngủ thiếp đi. Thiếu Triết nhớ lại trước khi lên máy bay, dì Hồ ôm chặt Bao Bao, giống như sinh li tử biệt vậy, đến hấn còn chưa bao giờ được hưởng đãi ngộ như vậy, Bánh Bao Nhỏ đúng là tâm can bảo bối của dì Hồ rồi.

228. Q.3 - Chương 57

Bánh Bao Nhỏ ngủ được một lúc, hai hàng lông mày khẽ nhú lại, bàn tay bé nhỏ khua khua, bắt lấy tóc của Thiếu Triết, sức lực không lớn, Thiếu Triết chỉ cảm thấy Bao Bao nắm tóc mình, Thiếu Triết nghiêng sang một bên, cẩn thận đắp lại chăn cho Tô Lạc, cô đang khá mệt mỏi. Lần này họ đến Trung Quốc vì một hợp đồng lớn, còn chỉ rõ nhất định là Claudia đi, Claudia thần bí lâu như vậy, dường như cũng cần lộ diện rồi. “Cha, bụng bụng đói đói,” Bánh Bao Nhỏ ngược mắt lên, gương mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ cọ vào người Thiếu Triết. Ánh mắt Thiếu Triết đầy tình thương đưa tay nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, lại đói bụng, thằng nhóc này, rõ ràng trước khi lên máy bay đã ăn rất nhiều. Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp bước tới, đưa một bình sữa cho Thiếu Triết, hấn nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, sau đó áp bình sữa lên má để kiểm tra độ ấm, Bao Bao thỉnh thoảng lại chu môi lên, dường như mong muốn được bú sữa, khuôn mặt nhỏ hồng hồng thật đáng yêu. “Con của ngài thật đáng yêu quá,” Nữ tiếp viên xinh đẹp nở nụ cười, đứa bé này quả thật rất đáng yêu, có thể nhận thấy, trưởng thành nhất định sẽ là một đại soái ca, nữ tiếp viên đưa mắt nhìn nhìn Thiếu Triết, khi không cười thì luôn lộ sự nghiêm túc, nhưng khi nở nụ cười lại giống như một thiên sứ vậy. Một người có gương mặt như vậy sinh ra một đứa trẻ đáng yêu như thế này cũng là chuyện bình thường, nữ tiếp viên đưa mắt nhìn sang người phụ nữ ngồi bên cạnh được Thiếu Triết chăm sóc cẩn thận, lông mi cô ấy thật dài và đẹp, đúng là một gia đình hạnh phúc. “Cảm ơn,” Thiếu Triết lên tiếng cảm ơn, ngón tay vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, sự yêu thương của hấn giành cho Bánh Bao Nhỏ là thật, thời gian hấn sống cùng mẹ của Bao Bao, hấn cũng giống như mẹ của Bao Bao, đều rất yêu thương hấn, có thể nói, tình thương của hấn giành cho Bánh Bao Nhỏ cũng chẳng khác mẹ là mấy. Chẳng trách Tô Lạc luôn nói với hấn, là hấn dạy hư Bao Bao, tuổi nhỏ mà tính tình đã không tốt, nhưng với hấn, Bao Bao luôn là một đứa trẻ rất ngoan, con trai có chút bá đạo cũng là bình thường mà. Như vậy mới có thể bảo vệ được cho người mẹ gốc gác kia. Đôi mắt Bao Bao mở lớn nhìn ngó xung quanh, ánh mắt màu trà khiến nữ tiếp viên hơi cứng người, nhưng ánh mắt này thật đẹp. Cô nhìn thoáng qua, đứa bé đáng yêu như thế này nếu là con cô thì thật là tốt, đứa bé này thật dễ dàng kích thích tình mẫu tử của phụ nữ. “Cha, sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ vươn đôi tay mập mạp ra, dùng sức muốn ôm lấy bình sữa Thiếu Triết đặt trước mặt, cánh tay nó quá ngắn cho nên không thể với được bình sữa, cánh tay nhỏ bé không ngừng vung lên, gương mặt phúng phính phồng lên. “Cha, cần sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ cố vươn hai tay lên, vẫn không lấy được, ánh mắt màu trà bắt đầu ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, “Cha hư, bắt nạt Bao Bao,” Thiếu Triết khẽ nhú mày, thuận tay nhéo nhéo cái má phúng phính của Bao Bao, thật giống bánh bao, mềm mềm trắng trắng. Hấn đưa bình sữa trong tay cho Bánh Bao Nhỏ, Bao Bao khoanh chân ngồi trên đùi hấn, rồi ôm bình sữa uống, gương mặt có chút mệt, lông mi dài khẽ động, ai nhìn cũng thích. “Đúng là quỷ nhỏ ham ăn,” hấn xoa đầu Bao Bao, có chút bất đắc dĩ nghĩ, hiện tại đã mập như này rồi. Tất nhiên, Bao Bao không thể hiểu lời nói của hấn là có ý gì,

bây giờ Bao Bao chỉ cần ăn no là được rồi, những thứ khác, Bao Bao còn quá nhỏ không cần hiểu. Tô Lạc từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ đang uống sữa. Khóe môi cong lên, nụ cười thật dịu dàng xinh đẹp, rất nhanh sẽ tới Trung Quốc, hai năm, mọi chuyện đã thay đổi. Sân bay ở Trung Quốc, một người đàn ông đứng dựa vào xe, thỉnh thoảng lại nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, dường như đang chờ ai đó, thời gian đã sắp tới, cô vẫn chưa xuống máy bay sao. Lúc này, điện thoại hắt vang lên, hắt lấy ra nhìn, là mẹ hắt. “Mẹ, con Ôn Vũ Nhiên đây, làm sao vậy ạ?” Trên mặt hắt lộ rõ vẻ ôn hòa, ánh mắt dưới tấm kính có chút thâm trầm, nhưng tất cả đã bị kính mắt chặn lại, cho nên lúc này ở hắt chỉ còn sự ôn hòa cũng không khéo. “Chưa ạ, nhưng sẽ nhanh thôi,” hắt nói với mẹ xong, ánh mắt không ngừng nhìn về phía sân bay, hắt chăm chú nhìn chỉ sợ sẽ bỏ qua người nào đó. “Mẹ, mẹ yên tâm đi, rất nhanh con sẽ tìm được con dâu ẹ mà,” hắt trêu ghẹo mẹ hắt, cho tới khi cúp điện thoại, hắt mới cất điện thoại vào trong túi áo, hai năm, đúng là đã có quá nhiều chuyện thay đổi, con người cũng thay đổi. Rất nhiều người, rất nhiều việc, ví như hắt, hay đối thủ một mất một còn ngày nào đó, tất cả đều thay đổi, hôn nhân của hắt và Trữ San, cũng chỉ duy trì có mấy tháng, ngay cả khi điều tra ra Trữ San không có thai, hôn nhân của họ cũng chỉ là trên danh nghĩa, bây giờ mỗi khi hắt nhớ tới, đều cảm thấy như một trò hề. Hai người đàn ông lại bị một người phụ nữ đùa bỡn trên tay, đúng là đàn. Lạc Lạc cũng đã mất tích, cho tới bây giờ cũng không có một chút tin tức nào. Hai năm qua đi, Duệ Húc ly hôn còn Ôn Vũ Nhiên hắt cũng đã có vị hôn thê, một cô gái đơn giản, cảm giác có chút giống Tô Lạc, cũng có thể vì nguyên nhân này, cho nên hắt ngẫm đồng ý qua lại với cô, hắt từng trải qua một cuộc hôn nhân, đã không muốn suy nghĩ nhiều nữa. Hắt lại nhìn nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, thấy được một cô gái trẻ đứng cách đó không xa, cô đưa tay vuốt mái tóc, ánh mắt nhìn xung quanh, đuôi mắt dài, xinh đẹp, ánh mắt lấp lánh, không có chút sáng chói nhưng lại tạo cảm giác thoải mái, ngón tay vuốt mái tóc như vuốt một ngọn gió xuân, tim hắt như đập nhanh hơn. Ngón tay hắt khẽ run lên... Bờ vai cũng không ngừng run rẩy. “Tử Lạc... Tô Tử Lạc...” Cổ họng hắt như có gì chặn lại, thật khó chịu, lời nói ra đều thấy khó khăn. Tô Lạc nghe thấy có người gọi tên mình, không phải Bạch Thiếu Triết, hôm nay cô mới xuống máy bay, cô nghĩ là không có ai biết mới đúng.

229. Q.3 - Chương 58

Xoay người, cô nhìn thấy một người mà hai năm qua chưa từng gặp lại- Ôn Vũ Nhiên, hắt dường như ngày một trưởng thành hơn, có dáng dấp của một thương nhân rồi. Cô khẽ lạng người đi, không ngờ lại gặp được hắt ở đây, hai năm, thời gian cũng không hề ngắn. “Đã lâu không gặp, Vũ Nhiên,” cô nở nụ cười tự nhiên, giống như đã lâu không gặp lại bạn bè, cô đã sớm không còn là Tô Tử Lạc chỉ có hai bàn tay trắng, lần này về nước, thân phận của cô là Claudia, là một nhà thiết kế nổi danh. “Đúng vậy, đã lâu không gặp,” Giọng nói Vũ Nhiên có chút chua chát, hắt bước lại gần cô, đánh giá cô gái đứng trước mặt mình, cô đã thay đổi, mái tóc thẳng ngày xưa giờ đã được uốn quăn, lộ vẻ chín chắn hơn nhiều, cũng dễ thương hơn, bộ quần áo trên người vừa vặn đơn giản nhưng vẫn lộ vẻ sang trọng quý phái, đều là những thiết kế nổi tiếng. Cô cười thật dịu dàng, nhưng lại quá xa cách, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra hai năm trước đây đều không hề tồn tại. Cô đã trưởng thành, chín chắn, một người hoàn toàn xa lạ với Ôn Vũ Nhiên. Cô đã quay lại, nhưng hắt đã không còn tư cách, có lẽ hai năm trước khi hắt lựa chọn buông tha cho cô, hắt cũng đã mất đi toàn bộ tư cách ở bên cạnh cô. “Em...” hắt còn chưa kịp nói thêm một chữ nào, liền nghe thấy một giọng nữ không xa truyền tới, “Vũ Nhiên... Em ở đây a, ở đây này.” Tô Lạc quay lại, thấy một cô gái kéo một chiếc va li to đi về phía bọn họ, không đúng là về phía Vũ Nhiên. Sắc mặt Vũ Nhiên cso chút ngại ngùng, nhưng Tô Lạc lại cười dừng dừng như không, cô đưa tay vuốt mái tóc dài, động tác tao nhã tự nhiên, có phải đã không còn để ý, không còn yêu, cho nên hiện tại trái tim cô lại tĩnh như nước. “Lạc Lạc... Cô ấy là...” Hắt muốn nói gì đó, lại thấy được ý cười của Tô Lạc, dường như hắt có nói gì cũng đã không còn liên quan tới cô, nhận ra được điều này, một chút dừng khí muốn giải thích của hắt cũng không có. “Vũ Nhiên, tôi gọi anh lâu như vậy, sao anh lại không để ý tới tôi?” Cô gái giẫm giẫm chân vội vàng chạy tới, sau đó kéo cánh tay Vũ Nhiên, có chút căng thẳng nhìn qua Tô Lạc, giống như cô là bên thứ ba xen vào bọn họ. “Vũ Nhiên... Cô gái này là ai, là bạn anh sao?” Cô ôm chặt lấy cánh tay Vũ Nhiên, chỉ sợ người khác không nhận ra mối quan hệ của họ. Đáy mắt Vũ Nhiên thoáng hiện qua nét chua xót, lại không đẩy cô ra, không phải là không muốn, chỉ là Tô Lạc bây giờ đã coi hắt như một người qua đường,

coi như có duyên gặp lại nhau. “Xin chào, tôi là Tô Tử Lạc,” Tô Lạc vui vẻ giới thiệu bản thân, trên mặt luôn là nụ cười dịu dàng, nhìn thấy sự đề phòng của cô gái này chỉ cảm thấy có chút buồn cười. “Xin chào, tôi là Trương Giản, là bị hôn thê của Vũ Nhiên, hai người là bạn bè sao, vậy thì tốt quá, tôi và Vũ Nhiên kết hôn, cô nhất định phải tới nhé.” Trương Giản tự mình nói xong, cũng không phát hiện ánh mắt Vũ Nhiên có chút khác thường, Tô Lạc khẽ gật đầu, “Nếu có thời gian, tôi sẽ tới,” Lúc này, một âm thanh ngọt ngào vang lên. “Mẹ... Mẹ...” Giọng nói ngọt ngào của một đứa bé đáng yêu khiến người khác không khỏi mềm lòng. Tô Lạc xoay người. Một đôi chân ngắn mũm mĩm chạy về phía cô, “Mẹ, ôm ôm...” Gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao hồng lên vì chạy, hai bàn tay nhỏ bé đưa ra, Tô Lạc khẽ lắc đầu, cúi người ôm lấy đứa bé trên mặt đất, cô đưa tay xoa nhẹ chiếc má phúng phính của nó, Bánh Bao Nhỏ dựa vào ngực cô, khẽ chớp mắt, nhìn hai người xa lạ trước mặt, ánh mắt màu trà long lanh, gương mặt mũm mĩm đáng yêu, chớp mắt đã thu phục được Trương Giản, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô còn tưởng rằng như nào, hóa ra cô gái này đã có con, cô đã nghĩ linh tinh rồi. “Cô Tô, đứa bé này thật đáng yêu, là con cô sao?” Cô tò mò hỏi, bàn tay đã buông lỏng cánh tay của Vũ Nhiên ra, đi tới gần Tô Lạc, ánh mắt không hề rời khỏi đứa bé trong lòng Tô Lạc. Từ trước tới nay cô chưa từng gặp qua đứa bé nào đáng yêu như vậy, mập mạp, phúng phính, có chút béo nhưng lại rất đáng yêu. “Đúng vậy, đây là con tôi, Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc vui vẻ thừa nhận, dùng trán đụng nhẹ vào trán Bao Bao, Bao Bao ôm lấy cô Tô Tử Lạc, đầu dựa vào bả vai cô, đôi mắt to tròn không ngừng nhìn nhìn xung quanh. Trước mặt người lạ không lộ chút sợ hãi. “Tôi có thể bế được không?” Trương Giản đưa hai tay ra, muốn bế Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ liền quay mặt đi, không thèm để ý tới cô. “Xin lỗi, đứa bé này hay xấu hổ,” Tô Lạc có chút ngại ngùng nói với Trương Giản, tay đặt lên lưng Bao Bao xoa nhẹ, chỉ là Bánh Bao Nhỏ xấu hổ, sợ sao, chuyện này là không thể, nó còn đem văn phòng làm việc của cha mình biến thành căn nhà để chơi, gan lớn vô cùng. “A, tôi biết rồi, xin lỗi...” Trương Giản có chút thất vọng lùi về, hi vọng mình có thể sinh ra một đứa bé đáng yêu như vậy, khi đó, cô cũng không cần sợ Vũ Nhiên bị người khác cướp mất. Vũ Nhiên mở to hai mắt, không dám tin nhìn đứa bé trong lòng Tô Lạc, hắn đã thấy được đôi mắt màu trà kia, còn có gương mặt này thật quen thuộc, đứa bé này là của người kia. Chỉ cần nhìn diện mạo là biết... “Tử Lạc, đứa bé này...” Hắn có chút khó khăn nói, bàn tay dùng sức nắm chặt, Tô Lạc chỉ cười, không nói gì thêm, Bánh Bao Nhỏ rất giống người đàn ông đó, tuy rằng thẳng bé vẫn còn rất nhỏ, nhưng diện mạo vẫn rất giống người đàn ông kia, chỉ là Bánh Bao Nhỏ là của cô, không có chút quan hệ nào với người đó. “Cha,” Bánh Bao Nhỏ ở trong lòng Tô Lạc giơ tay không ngừng vẫy vẫy, một người đàn ông ở cách đó không xa đi tới, khi nhìn thấy Bao Bao liền nở nụ cười ôn hòa, trên mặt còn xuất hiện má lúm đồng tiền rất sâu, khiến hắn trở nên thân thiện dễ lại gần hơn. Thiếu Triết bước tới gần, tự nhiên ôm lấy Bao Bao trong lòng Tô Lạc, Bao Bao khẽ nắm lấy áo hắn, gương mặt nở nụ cười vui vẻ. “Thiếu Triết, đây chính thẳng nhóc nhà cậu đúng không?” Người đàn ông đi bên cạnh Thiếu Triết có chút ngạc nhiên nhìn Bao Bao, đúng là rất đáng yêu, người đàn ông đưa tay nhéo nhéo chiếc má phúng phính của Bao Bao, đúng là giống bánh bao, vừa béo vừa tròn.

230. Q.3 - Chương 59

“Bánh Bao Nhỏ, chú ôm cái nào, chú là chú của cháu a,” Hắn đưa đôi tay ra, Bánh Bao Nhỏ đưa mắt nhìn nhìn người đàn ông trước mặt, rồi lại nhìn nhìn cha mình, cuối cùng cũng vươn đôi tay bé nhỏ ra, người đàn ông thuận lợi ôm được Bánh Bao Nhỏ, tí lại chọc chọc má Bao bao, nháng lại nhéo nhéo gương mặt Bao Bao, chơi đùa đủ kiểu, lại hôn hít khắp mặt, dính hết nước miếng vào mặt Bao Bao, Bao Bao tủi thân nhìn Tô Tử Lạc, vẻ mặt lộ rõ vẻ đáng thương cực kì. “Tử Lạc, chúng ta đi thôi, em cũng mệt rồi,” Thiếu Triết bước lại gần Tô Lạc, đưa tay nhẹ gỡ mấy sợi tóc trước trán cô, mười mấy giờ trên máy bay, cô thực sự đã quá mệt rồi, nhìn bông mắt cô đã chuyển sang màu xanh rồi. “Không sao, em vẫn tốt lắm,” Tô Lạc khẽ lắc đầu, cho dù là mệt chết, nhưng cảm xúc trong cô vẫn rất dào dạt, khác hẳn với lần đầu tiên đi máy bay, dù thân thể có mệt mỏi thì tâm vẫn rất yên bình. Thiếu Triết tự nhiên kéo tay Tô Lạc, cô chỉ biết nở nụ cười tỏ vẻ có lỗi với Vũ Nhiên và Trương Giản, “Tôi phải đi rồi, sau này có hội sẽ gặp lại,” Thiếu Triết lịch sự gật đầu chào bọn họ, sau đó kéo Tô Lạc rời khỏi, Ôn Vũ Nhiên, tổng tài của tập đoàn Ôn thị, cũng là người mới, tuy mới có hai năm ngắn ngủi, tài sản của Ôn thị gần như tăng gấp đôi, Trương Giản, con gái tổng tài tập đoàn Trương thị, vị hôn thê của Vũ Nhiên, đúng là một hôn lễ môn đăng

hộ đối, được nhiều người xem trọng, cũng có nhiều người hoài nghi, dù sao, Vũ Nhiên cũng từng trải qua một lần kết hôn, hẳn đã từng cưới một người mẫu nổi tiếng. Thân là người chịu trách nhiệm của Bạch thị, mọi tin tức Thiếu Triết đều phải nắm rõ, mà đa phần của cải của Bạch gia đều ở Trung Quốc. “Thiếu Triết, có phải anh đang suy nghĩ quan hệ giữa em và anh ta?” Tô Lạc quay đầu lại, hàng lông mi dài khẽ chớp, trong mắt thoáng hiện nét suy tư. “Nếu em muốn nói thì sẽ nói, anh sẽ lắng tai nghe, còn nếu em không muốn nói, anh cũng sẽ không miễn cưỡng em, anh nói rồi, anh sẽ chờ em,” Thiếu Triết khẽ cười, hai năm còn chờ được, nói gì đến chuyện nhất thời này, cho tới bây giờ hẳn không hề ép buộc cô. “Cảm ơn anh, Thiếu Triết,” Tô Lạc cảm thấy hốc mắt mình hơi ứa, nếu lúc trước cô không gặp được hắn, có thể bây giờ cô đều chẳng có gì cả, cũng sẽ không có Bánh Bao Nhỏ, Thiếu Triết đã cho cô quá nhiều, nhiều tới không thể đếm được, “Thiếu Triết, cho em chút thời gian, em nghĩ sẽ nhanh thôi,” cô nhìn về phía xa, đây là nơi mà cô rất quen thuộc, không khí quen thuộc, cũng có những con người quen thuộc, cô tin tưởng, có một số việc đều đã qua, cô và Thiếu Triết cùng nhìn nhau nở nụ cười, chuyện này đều không cần nói nữa. Bánh Bao Nhỏ vẫn được bạn tốt của Thiếu Triết ôm, hiển nhiên lại ngủ thiếp đi vì mệt, nước miếng còn chảy xuống áo của bạn tốt hắn, người đàn ông hơi nhú mày, quay đầu nhìn nhìn Thiếu Triết. “Bạch Thiếu Triết, cậu nợ tôi một bộ âu phục...” “VẬY cậu trả lại cho tôi,” Thiếu Triết đưa tay ra, Bánh Bao Nhỏ còn không thích bị người lạ ôm đâu. “Đừng mơ,” Người đàn ông trừng mắt nhìn Thiếu Triết, dường như ôm Bánh Bao Nhỏ chặt thêm một chút. “Đó là con tôi,” Thiếu Triết nhú mày, “Còn nữa, cẩn thận một chút, đừng làm đau nó,” “Tôi là chú nó nha,” Người đàn ông hất cằm lên, ý từ rõ ràng hẳn ôm lấy con của Thiếu Triết là chuyện bình thường, “Còn có, tay của tôi rất nhẹ, rất nhẹ,” sau đó cúi đầu xuống, cẩn thận ôm đứa bé trong lòng để đứa bé cảm thấy thoải mái nhá, đúng là rất béo rất nặng. Thiếu Triết nhú mày lắc đầu, sao cho tới bây giờ hắn đều không thấy người bạn này rất đáng ghét nhỉ. Tô Lạc cũng cười, đột nhiên cô quay đầu lại, nhìn con đường mình đã từng đi qua, trước kia nghĩ nó rất dài, hiện tại mới biết, có lẽ cuộc sống của cô vừa mới bắt đầu mà thôi, cô đi qua Ôn Vũ Nhiên. Tin tưởng bản thân còn có thể đi qua rất nhiều thứ. Nhưng trong mơ hồ, trái tim cô vẫn nhói đau, cô biết rõ nguyên nhân là gì, cô vẫn nở nụ cười, mọi thứ đều sẽ qua, hiện tại Bánh Bao Nhỏ là quan trọng nhất với cô, những thứ khác đã không còn quan trọng. Bánh Bao Nhỏ trong lòng người đàn ông, cái miệng chum chim không ngừng kêu mẹ, nước miếng không ngừng chảy xuống áo hắn, còn có một người khác vẫn chăm chú nhìn họ không chớp mắt. “Còn nhìn cái gì nữa, Vũ Nhiên, họ cũng đã đi rồi,” Trương Giản ôm lấy cánh tay Vũ Nhiên, ngăn đầu nhìn về mặt khác thường của hắn, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, người phụ nữ kia nhất định có quan hệ với Vũ Nhiên, nhưng cô là một cô gái thông minh, nếu còn muốn ở cạnh người đàn ông này, cũng không cần chạm vào điểm mấu chốt của hắn, hướng hồ bây giờ cô là vị hôn thê của hắn, cho dù người phụ nữ kia và hắn từng có gì đi chăng nữa, hiện tại cũng mỗi người một con đường. Một người phụ nữ đã có con cũng không còn bất kỳ cơ hội nào nữa. “Không có gì, chúng ta đi thôi,” Vũ Nhiên khẽ mỉm môi, mở cửa xe, để Trương Giản lên xe, trong mắt hắn hiện lên gì, vốn chẳng ai rõ. Trong xe, Vũ Nhiên giấu vẻ thâm trầm trong ánh mắt dưới đôi mắt kính, hắn nhìn về phía trước, bàn tay nắm chặt tay lái. Lê Duệ Húc, hẳn không biết lên hăm mộ hay thương hại Duệ Húc đây, chuyện Duệ Húc có con, hẳn sẽ không nói ra, đây chính là trừng phạt giành cho Duệ Húc, cũng là sự trừng phạt cho chính bản thân hắn. Chiếc xe lao đi trên đường, Trương Giản ngồi bên cạnh Vũ Nhiên, lần đầu tiên cô có cảm giác người đàn ông này xa lạ đến thế, hẳn dường như chưa bao giờ là người đàn ông dễ gần ở trong lòng cô, đúng hơn là không có ai có thể bước vào trái tim hắn, đó là một thế giới bí ẩn, ở nơi đó có những gì, có thể chính là sự tàn nhẫn mà cô không muốn biết. Cô khẽ lùi người lại, nở nụ cười miễn cưỡng, trong chuyện tình yêu, ai yêu trước người đó sẽ thua, mà chuyện cô và hắn, cô đã thua rồi, nhưng cô không nghĩ sẽ buông tha, bởi vì cô yêu và cô không muốn. Cô khẽ tiến tới gần, gối đầu lên bả vai Vũ Nhiên, hẳn không hề ngăn cản, khóe môi cô cong lên. Phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Húc Nhật, ánh nắng rực rỡ bên ngoài chiếu thẳng vào cánh cửa thủy tinh, soi vào bên trong một chút màu nắng, tuy màu nắng có dịu đi rất nhiều vẫn khiến người khác cảm thấy nóng, mùa hè ở nơi này quả thực luôn làm người khác khó chịu. Vệ Thần mới từ bên ngoài về không ngừng lau mồ hôi trên trán, điều hòa trong phòng đều để 25 độ mà hắn vẫn thấy nóng. “Vệ Thần, lạnh,” Duệ Húc lãnh đạm nói, Vệ Thần đưa tay sờ lông cà vạt, “Anh chịu khó chút đi, tôi cũng là vì công ty,”

231. Q.3 - Chương 60

Duệ Húc không nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục làm việc, “Người cậu muốn thấy đã tới chưa?” Giọng nói cứng nhắc, lạnh lẽo, nếu như hai năm trước đây còn bộc lộ chút tức giận, hoặc cười lạnh còn bây giờ Duệ Húc giống như một con người đã mất đi toàn bộ cảm xúc, giống hệt một cái máy, chỉ biết làm việc và làm việc. Vệ Thần lau mồ hôi trên trán, có chút ngại ngùng nơi, “Tôi không gặp được, tôi ở đó đợi mấy giờ đồng hồ, vừa mới về, lại không gặp được Bạch Thiệu Triết và Claudia thần bí kia.” Chiếc bút trong tay Duệ Húc hơi ngừng lại, sau đó lại di chuyển, “Quên đi, rất nhanh là có thể gặp họ, lần hợp tác này giữa chúng ta và Bạch thị nhất định phải làm tốt, việc này sẽ giúp tập đoàn Húc Nhật có sức ảnh hưởng lớn trong giới trang sức.” Hần lãnh đạm nói, Vệ Thần không ngừng gật đầu, trong văn phòng chiếc điều hòa bị hạ xuống cực thấp, hơi lạnh tỏa ra khắp nơi, có lẽ một phần cũng vì người đàn ông này nữa khiến nơi đây trở thành nơi lạnh lẽo nhất trong tập đoàn Húc Nhật. “Húc, tôi luôn muốn hỏi anh một vấn đề?” Vệ Thần đứng lên, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, nhưng sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. “Uhm.” Duệ Húc đáp lại, tao hần vẫn nghe được, nhưng mọi sự chuyên chú đều đặt vào tập tài liệu trên bàn. “Húc... Anh hồi hận sao?” Vệ Thần hơi nghiêm lại. Ngón tay Duệ Húc khẽ cứng lại, chiếc bút cũng ngừng chuyển động, “Cậu muốn hỏi cái gì?” Duệ Húc không hề ngẩng đầu lên. “Anh biết rõ mà còn cố tình hỏi, Húc,” Vệ Thần tựa lưng vào ghế so lon, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Duệ Húc, hần hỏi cái gì, Duệ Húc còn không biết sao? “Uhm...” lại là một câu trả lời cho có lệ, Vệ Thần khẽ thở dài, Húc, sự hồi hận của hần có phải đến quá muộn. Duệ Húc nắm chặt chiếc bút trong tay, so với tất cả, hần rõ hơn hết sự hồi hận của hần là quá muộn, chỉ là chẳng mấy ai biết được hần đang hồi hận. “Cậu thật sự không có chút tin tức nào của cô ấy sao? Vệ Thần tôi xin cậu,” Duệ Húc ném chiếc bút trong tay xuống, ánh mắt lộ rõ sự đau đớn. Vệ Thần có chút dao động nhưng hần lại không thể giúp được gì cho Duệ Húc, thật sự hần không thể giúp được. Vệ Thần đứng lên, đi tới cạnh Duệ Húc, đặt tay lên bả vai hần, “Không phải là tôi không muốn nói cho anh biết, thế giới này to lớn như vậy, nếu cô ấy muốn lẫn trốn, cho dù là ai cũng không có cách nào tìm được, hai năm, chúng ta chỉ có thể hi vọng, cô ấy luôn sống tốt.” Chỉ là họ biết rõ, sự hi vọng của họ quá mong manh, một cô gái không có gì cả, đến người thân duy nhất cũng đã không còn, không biết cô còn muốn tiếp tục sống nữa hay không, chỉ có thể chờ đợi, họ vẫn nuôi hi vọng tìm thấy cô, sau đó nói với cô một câu xin lỗi dù đã muộn. Câu xin lỗi này quá nặng nề, không biết cô có thể chấp nhận nó không, cuộc sống của cô, sinh mạng của đứa bé chỉ đổi lại câu xin lỗi. Thật khó mà chấp nhận được. Duệ Húc thống khổ nhắm mắt lại, ánh mắt trời hắt trên người hần, nhưng lại không thể chiếu vào trái tim hần. Trái tim hần đang chết dần chết mòn. Một bức tường bằng thủy tinh trong suốt, lộ ra gương mặt phúng phính dính sát vào tường thủy tinh, Bao Bao chớp chớp đôi mắt, đôi chân nhỏ không ngừng đạp lên. Một lúc sau, Bao Bao ngẩng mặt lên, ánh mắt nhìn xung quanh, rồi chạy về phía trước, vì chạy quá nhanh, thiếu chút nữa là hai cái mông mạp mạp bị ngã, một đôi tay nâng hần dậy. Bao Bao ngẩng đầu, thấy được gương mặt người đỡ hần, đó là một người phụ nữ, một người phụ nữ rất đẹp, trên mặt còn lưu lại dấu vết phong trần, nhưng không thể xóa đi vẻ đẹp của người phụ nữ đó. “Cẩn thận không ngã,” Giọng nói dịu dàng, Bao Bao chớp chớp đôi mắt to tròn, hai khóe môi cong lên nở nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp. “An Đồng, anh qua nhìn đứa bé này nè,” người phụ nữ vội kéo người đàn ông phía sau, một người đàn ông trung niên, tuy có chút lớn tuổi, nhưng mị lực trên người lại hơn hần những thanh niên trẻ, người đàn ông bước nhanh tới, ngồi xổm xuống, một đôi mắt màu trà sắc sảo nhìn một đôi mắt màu trà ngây thơ. “Anh nhìn đứa bé này, thật giống Húc khi còn nhỏ,” Người phụ nữ đưa tay vỗ nhẹ đôi má phúng phính của Bao Bao, kinh ngạc kêu lên, không chỉ giống mà còn giống như đúc, nhất là ánh mắt, cũng màu trà. “Uhm..” Người đàn ông khẽ gật đầu, sau đó ôm Bao Bao béo béo lên. “Cục cưng, nói cho ông nghe, tên con là gì?” Người đàn ông đưa tay vuốt ve mái tóc Bao Bao, trên người còn có mùi máy bay, có vẻ vừa trải qua một chuyến bay dài. Bao Bao chớp mắt nhìn nhìn, “Chú...” cái miệng nhỏ chu lên khiến An Đồng đỡ khóc đỡ cười, không biết nên cười thật to không, lớn tuổi thế này rồi mà còn có đứa bé xiu gọi bằng chú. “Cục cưng, gọi ông, ông rất lớn tuổi nha...” tất nhiên là Bao Bao không thể hiểu được ông đang nói gì, Bao Bao nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn người đàn ông có màu mắt giống của mình. “Cục cưng, nói cho ông biết, con tên gì nào?” An Đồng vỗ nhẹ mái tóc Bao Bao, nhìn gương mặt phúng phính đáng yêu này, vẻ mặt lãnh đạm thoáng hiện nét dịu dàng yêu thương. “Bao Bao...” Cuối cùng Bao Bao cũng chịu hé miệng, nói ra tên của mình. “Bao Bao, đây là tên gì vậy?” An Đồng hơi nhíu mày, lại nhìn nhìn đứa bé tròn tròn trong lòng, cái tên này quả thực rất chuẩn. “Bao Bao chính là Bao Bao a,” Thịnh thoảng Bánh Bao Nhỏ lại đứng đưa hai chân, không có chút sợ hãi nhìn người đàn ông lạ vẻ nghiêm khắc này. “Bánh Bao Nhỏ...” Xa xa truyền lại giọng nói dịu dàng, khiến Bao Bao nở nụ cười mừng rỡ. “Mẹ...” Bao Bao đạp đạp hai chân mình, An Đồng thả Bao Bao xuống, trong

chớp mắt, cảm giác mát mát dâng lên trong lòng. Đứa bé này thật đáng yêu, nếu như là cháu nội của họ thì thật là tốt. “Mẹ,” Đôi chân ngắn tũn không ngừng chạy về người phụ nữ kia, lập tức ôm lấy chân cô, không ngừng cọ đầu mình vào, giống như một con mèo nhìn thấy chủ nhân vậy, chỉ là con mèo này hơi béo rồi.

232. Q.3 - Chương 61

“Bánh Bao Nhỏ, con còn chạy lung tung nữa, mẹ sẽ đánh vào cái mông nhỏ của con đó,” Tô Lạc bế Bao Bao lên, bàn tay vỗ nhẹ vào cái mông của Bao Bao, thẳng nhóc này, đúng là nghịch ngợm, cô mới quay người đi một cái, đã chạy mất tiêu. Bánh Bao Nhỏ nở nụ cười đáng yêu, thỉnh thoảng cọ mặt vào cổ cô, “Mẹ, muốn ăn kem kem.” ngón tay mập ú chỉ về phía trước, có rất nhiều cây kem đáng yêu hấp dẫn Bao Bao. “Mẹ, Bao Bao nóng nóng, muốn ăn kem,” Bao Bao không ngừng đưa bàn tay bé nhỏ quạt quạt trước mặt, Tô Lạc có chút đau lòng nhìn nó, thời tiết ở đây, đúng là quá nóng, cô đội chiếc mũ lên đầu Bao Bao, lau chút mồ hôi trên mặt Bao Bao. “Đi thôi, mẹ mua kem cho con ăn,” Cô hôn nhẹ vào cái trán của Bao Bao, đối với thằng nhóc này, đúng là không còn cách nào khác. Cô đi qua một đôi vợ chồng trung niên, cũng không phát hiện, ánh mắt hai người họ luôn chăm chú nhìn Bánh Bao Nhỏ, cho tới khi cô đi vào cửa hàng kem, bọn họ vẫn đang nhìn. “Đi thôi,” Người đàn ông kéo tay người phụ nữ, lại phát hiện ánh mắt bà đã hồng lên. “Không cần đau lòng, chúng ta rất nhanh cũng có cháu bé thôi,” An Đồng nhẹ nhàng ôm lấy bà vợ mình, biết bà rất thích Bánh Bao Nhỏ, nhưng nó không phải cháu của họ, muốn có cháu, chỉ có con của họ mới giúp họ được. “Vâng.” Người phụ nữ gạt đầu, lưu luyến nhìn cánh cửa hàng kem, đứa bé cùng mẹ nó ngồi ăn kem ở đó, đứa bé này thực sự rất giống con trai bà hồi nhỏ, nhưng lại không phải cháu của bà, nếu như đứa bé này là cháu bà, không biết bà sẽ vui mừng đến mức nào. Duệ Húc về tới nhà thì trời đã tối, cả người mệt mỏi mở cửa ra, ngoài ý muốn thấy đèn trong nhà vẫn sáng, hẩn đi vào. Nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sa lon, cả người hơi lạng đi. “Cha, sao cha lại tới đây?!” Hẩn không ngờ, cha mẹ đang ở nước ngoài lại đột nhiên quay về, vài tiếng động truyền ra từ phòng bếp, hẩn biết đó là mẹ hẩn, bọn họ ném cả cái công ty đi cho hẩn, sau đó liền chạy ra nước ngoài, một năm về có vài lần, hẩn còn tưởng rằng phải thật lâu nữa họ mới trở về, không ngờ họ lại trở về sớm như vậy, đúng là ngoài dự đoán. “Mẹ con rất nhớ con, cho nên chúng ta trở về,” Lê An Đồng bưng một cốc trà đưa cho con mình, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Duệ Húc, hàng lông mày ông nhíu lại, “Sao vậy, công ty dạo này có rất bận sao?” Duệ Húc khẽ gạt đầu, “Gần đây, con đang bận làm một hợp đồng lớn của công ty.” Lê An Đồng bưng một cốc trà khác lên uống, đối với năng lực của con mình, ông hoàn toàn tin tưởng, chuyện này hẩn không thể làm khó được Duệ Húc, đứa con trai này từ nhỏ đã rất xuất sắc, cho nên An Đồng mới an tâm giao công ty cho Duệ Húc, mà đứa con này cũng không làm ông thất vọng, chỉ là, cuộc sống của Duệ Húc lại làm ông quá thất vọng, khi vợ chồng ông nghe được tin Duệ Húc vừa kết hôn vừa ly hôn, liền vội vàng về nước, sau đó đợi hẩn kết hôn xong, bọn họ lại ra nước ngoài, lần này hẩn ly hôn, họ lại quay về. Cứ tưởng rằng sẽ có cháu để ôm, còn không ngờ, con mình vẫn độc thân, đứa cháu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Nhìn ra sự bất mãn trong mắt cha mình, Duệ Húc cúi đầu uống trà, chua xót ngày càng nhiều. Một người phụ nữ đi từ phòng bếp ra, vừa nhìn thấy Duệ Húc, ánh mắt bà đã hồng lên, “Húc,” bà gọi một tiếng, từ từ bước lại gần, lâu lắm rồi bà chưa gặp lại con của mình, “Mẹ... Mẹ vẫn đẹp như trước đây vậy,” Duệ Húc cười cười, đã lâu lắm rồi, hẩn mới nở một nụ cười, chỉ khi ở trước những người hẩn yêu thương, hẩn mới có thể thả lỏng bản thân như thế. “Con thật là, lớn như vậy rồi, còn trêu mẹ, mẹ già rồi,” Bà đưa tay đặt lên mặt Duệ Húc, đau lòng nhìn hẩn, “Con gầy đi ...” Duệ Húc khẽ lắc đầu, “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, thân thể con tốt lắm, giống cha vậy,” Duệ Húc ôm lấy bà vợ mình, an ủi bà, kỳ thực ai cũng có thể nhìn ra, hẩn gầy đi và tiêu tụy hơn rất nhiều. “Húc, vì sao lại ly hôn với Trữ San, không phải hai đứa đang tốt lắm hay sao?” Nhắc tới cuộc hôn nhân ngắn ngủi kia, Ninh Nhiên cảm thấy khó hiểu, không phải Húc rất yêu Trữ San sao, tuy rằng bà không thích cô gái kia lắm, nhưng chỉ cần con của bà thích thì bà cũng sẽ chấp nhận, thật không ngờ, cuộc hôn nhân này lại quá ngắn ngủi, khiến bà không thể hiểu nổi. “Mẹ, vấn đề ở tính cách, con và cô ấy không hợp,” Duệ Húc khẽ nhếch môi, mọi thứ đã qua rồi, nhắc lại cũng chỉ khiến đau lòng thêm. “Húc... Đừng có quên, hiện tại con cũng đã ba mươi tuổi rồi, con cần có vợ, có con, nhà họ Lê cần một người thừa kế, đây là trách nhiệm của con.” Lê An Đồng đặt cốc trà xuống, ngữ khí nghiêm khắc, điều ông nói hoàn toàn đúng. “Đúng vậy, Húc, mẹ và cha con đều đã già, tất cả chú bác

anh chị em của con đều đã có cháu rồi, chúng ta cũng nên có một đứa cháu chứ,” Ninh Nhiên lộ rõ sự hăm mộ nói, “Húc, hôm nay chúng ta gặp một đứa bé, đứa bé đó rất giống con hồi nhỏ, nãy đứa bé đó là cháu của chúng ta thì tốt biết mấy.” Giọng nói có bà mang theo sự tiếc nuối, nhớ tới đứa bé kia, cảm giác chua xót lại dâng lên, Lê An Đồng cầm lấy tay bà. Bà khẽ thở dài, coi như họ không có phúc khí kia đi. “Cha, mẹ.. Hai người yên tâm, rất nhanh hai người sẽ được bế cháu.” Duệ Húc đứng lên, dường như không thể thích ứng với cái không khí đầy áp lực này, “Con đi lên tầng thay quần áo,” Duệ Húc nói xong, liền đi nhanh lên tầng, bước chân nặng nề rất nhiều. Đây là sự thật, hắn không thể nghe lời cha hắn nói, đây chính là một phần trách nhiệm, hắn không thể không gánh vác, một đứa bé, một người thừa kế, hắn nhất định phải có, cho tập đoàn Húc Nhật, cho cha mẹ và cho chính bản thân hắn. Nhưng ngoài Tô Tử Lạc, hắn không thân mật với bất cứ ai nữa, cũng không muốn kết hôn với bất kì người phụ nữ nào. Hắn đi vào căn phòng Tô Lạc ở trước đây, bây giờ, căn phòng này đã thành phòng của hắn, đóng cửa lại, hắn dựa người vào cửa, thở dài một hơi, chỉ cảm giác trái tim chìm xuống, cuối cùng cảm giác khó thở bao trùm lấy hắn. “Vợ, em nói xem phải làm sao đây, vợ, trừ em ra, anh không cần ai khác.” “Vợ, em đang ở đâu... Nói cho anh biết đi?” Trả lời hắn là sự tĩnh lặng của căn phòng và tiếng hít thở không ngừng của hắn. Cửa mở ra, Ninh Nhiên đi tới, bà đứng ở cửa nhìn con mình đứng trước cửa sổ, bà lại gần, đứng bên cạnh Duệ Húc

233. Q.3 - Chương 62

“Húc, nói ẹ, có phải con đang nghĩ tới Trữ San không, mẹ hỏi con, vì sao con lại ly hôn với Trữ San, không phải con rất yêu con bé sao?” Đây là chuyện mà bà luôn không rõ, bà biết con bà chưa bao giờ che giấu tình yêu của mình với Trữ San, cuối cùng đã có được, vì sao lại muốn buông tay. Duệ Húc định nói gì đó lại thôi, đối mặt với mẹ mình, mọi sự đề phòng của hắn đều buông xuống, không còn là một Duệ Húc khi đi làm, không phải một Duệ Húc liên quan đến sống chết của tập đoàn Húc Nhật, một tổng tài cao cao tại thượng. “Mẹ, nếu con nói, cho tới bây giờ con không hề yêu cô ấy, cái con yêu chính là sự hoàn mỹ của cô ấy, phải nói là con luôn cho rằng, cô ấy là người thích hợp nhất với con, khi đối mặt với sự không hoàn mỹ của cô ấy, con bắt đầu ý thức được cái gì gọi là tình yêu chân chính, cô ấy không phải là người mà con muốn.” Ninh Nhiên khẽ thở dài, trước đây bà đã có cảm giác đứa con này giết chết chính mình trong chuyện tình cảm, tới bây giờ bà chưa bao giờ thấy Trữ San thích hợp với Duệ Húc, quả nhiên, đã xảy ra chuyện. “Vậy thì nói ẹ nghe, con yêu ai? Một cô gái như thế nào mới khiến có biết cái gì là yêu?” Đứa con này của bà quá mức mạnh mẽ, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ trải qua bất cứ thất bại nào, cái gì cũng đứng thứ nhất, việc liên tiếp nhận các chức vụ cao trong tập đoàn Húc Nhật cũng đã biểu hiện sự mạnh mẽ của hắn, chỉ là trái tim hắn cũng quá cao, cao tới mức không ai chạm tới. “Cô ấy...” Ánh mắt Duệ Húc dẹt dài đi rất nhiều, “Cô ấy là một cô gái rất ngốc, ngay cả khi con coi cô ấy là một quân cờ, cô ấy vẫn coi con là chồng cô ấy...”, “Cô ấy...” “Chồng... Cô ấy là...” Ninh Nhiên hơi bất ngờ, cảm giác trong lời nói của con mình, dường như chuyện này bọn họ không hề biết. “Đúng vậy, mẹ, cô ấy là vợ con, là người vợ con cưới vì Trữ San, con ép cô ấy để thành toàn cho hạnh phúc cho Trữ San, cuối cùng lại không thể ngờ, cả hạnh phúc của con mất luôn.” “Như vậy con yêu cô ấy sao?” Ninh Nhiên hỏi, nghe ngữ khí của Duệ Húc, dường như cô gái này là một cô gái tốt, lại bị đứa con của bà ép buộc tham gia vào cuộc sống của nó, con bà là người như thế nào, bà biết rõ hơn so với bất cứ ai, hắn kiêu ngạo, không từ bất cứ thủ đoạn nào, bà có thể tưởng tượng ra, cô gái rơi vào âm mưu của con trai bà, đã vất vả, khổ sở như thế nào. “Đúng vậy, mẹ, con cứ tưởng con không hề yêu cô ấy, cho tới khi con mất đi cô ấy, con mới phát hiện ra, cuộc sống của con trở thành một mớ hỗn độn, khi cô ấy ở đây, con luôn coi cô ấy như không khí, không quan tâm, không nhìn thấy, đến khi cô ấy đi rồi lại trở thành không khí của con...” Duệ Húc không có cách nào kìm nén tình cảm của mình nói, trước mặt mẹ mình, hắn không cần che giấu gì cả, một chút cũng không cần. “Mẹ, mẹ biết không, thực ra hai người đừng có một đứa cháu,” Duệ Húc cười khổ, nhìn tay mình, chính nơi này, chính hắn đã hủy diệt đi tất cả. “Con nói chuyện Trữ San đã từng mang thai sao?” Ninh Nhiên cảm thấy rất đáng tiếc, nếu đứa bé kia còn, hiện tại cũng đã hai tuổi. Đã biết đi, biết kêu ông nội, bà nội, bọn họ cũng đã sớm được bế chầu, cũng không cần phải xuất ngày đi hết nơi này tới nơi khác, Chỉ cần ở đây, nhìn thấy cháu mình là được rồi. “Mẹ, không phải,” Duệ Húc lắc đầu, “Trữ San không thể sinh nở, làm sao có thể có thai?” Ninh Nhiên nặng người đi một chút, không ngờ mọi chuyện là như vậy, chẳng trách Húc lại ly hôn với cô ta. “Mẹ, không phải

như mẹ nghĩ đi, nếu con thực sự yêu cô ấy, cho dù cô ấy không thể sinh con, con vẫn yêu cô ấy, sẽ không rời bỏ cô ấy, nhưng cô ấy lại dùng cái thai không tồn tại để lừa gạt con. Khiến con làm ra một việc mà phải hối hận cả đời.” “Mẹ, mẹ có biết không? Đôi tay này, chính con đã giết chết con của mình, làm tổn thương người phụ nữ con yêu nhất, thậm chí còn ép cô ấy phải rời khỏi quê hương. Hai năm qua, một tin tức cũng không có.” Ánh mắt hần đầy tơ máu, cảm giác đau đớn muốn giết chết hần. “Húc...” Ninh Nhiên đặt tay lên bả vai con trai, không biết phải an ủi hần thế nào, hốc mắt bà đỏ lên, không biết vì nhận ra sự giãy vò của con mình hay vì đứa bé không có duyên với họ kia. Tất cả đều là số phận, đều là số phận.... Lê An Đồng đứng ở bên ngoài, nghe được câu chuyện bên trong, ông thở dài một hơi, con hần hần là đã bị suy sụp rất nhiều, chỉ là chuyện này đối với con trai ông có phải đã quá nghiêm trọng quá tàn nhẫn không. Đột nhiên ông nhớ tới Bánh Bao Nhỏ mà ông bế trưa nay, gương mặt nhỏ nhắn mập mạp, nếu đứa bé kia còn sống có phải cũng giống Bánh Bao Nhỏ không. Ông cố gắng đứng thẳng người, cả người lộ vẻ từng trải. Ông đã già rồi, những chuyện có thể chấp nhận được cũng đã không còn nhiều. Duệ Húc ngồi trên bàn làm việc, chỉ cần bước vào công ty, hần liền như một vị thần, chỉ cần một cái chạm chân cũng có thể làm điên đảo mọi thứ. “Húc, anh thực sự muốn mở một buổi tiệc sao, anh nghĩ kĩ chưa?” Vệ Thần có chút phức tạp nhìn hần, đây không giống tính cách của Húc, con người này vô cùng cố chấp, cũng vô cùng tàn nhẫn, đối với người khác đã tàn nhẫn, đối với mình còn tàn nhẫn hơn. Giống như chuyện sắp xếp kết hôn cho Trữ San, hần có thể đem tặng cô ta cho người khác, rồi đi cưới một người hần không yêu, hiện tại lại vì cô gái mình yêu, mà mất đi mọi thứ, hần sao có thể tổ chức một bữa tiệc như vậy. Cái này chính là xem mắt mà. “Vệ Thần, tôi đã ba mươi.” Duệ Húc ngẩng đầu nhìn Vệ Thần, gương mặt chín chắn chừng chạc, còn có vẻ lãnh khốc, nhưng lại không thể tìm thấy vết tích của năm tháng. “Tôi biết, anh lớn hơn tôi hai tuổi, rất nhanh tôi cũng sẽ ba mươi.” Vệ Thần vòng hai tay trước ngực nói, hần còn chưa ngốc tới nỗi quên tuổi của mình. “Cha mẹ tôi đã quay về, bọn họ muốn có cháu bé, nhà họ Lê cần người thừa kế, đây là nghĩa vụ mà tôi không thể trốn tránh.” “Tôi sẽ cho họ một người thừa kế, nhưng tôi sẽ không cần một người vợ nữa, vợ của tôi chỉ có một thôi là đủ rồi.” Hần nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn trên tay, đây là bằng chứng duy nhất của việc kết hôn giữa hần và cô. Vợ của hần, cả đời này chỉ có thể là Tô Tử Lạc, hần cũng có thể cho nhà họ Lê một đứa bé. “Húc, anh cần gì phải như thế?” Vệ Thần thở dài, “Vậy anh nói cho tôi biết đi, có phải còn nguyên nhân khác hay không, bữa tiệc xem mắt này, tôi nghĩ thấy mùi âm mưu trong đó,” Vệ Thần đưa tay sờ nhẹ chóp mũi, trực giác cho hần biết, Duệ Húc con người này nhất định còn có mục đích khác.

234. Q.3 - Chương 63

“Cậu thật thông minh, tôi đã gửi một thiệp mời cho Bạch Thiếu Triết, còn kèm theo một thiệp mời cho Claudia nữa.” “Quả nhiên, anh vẫn suy nghĩ nhiều về công việc,” Vệ Thần không thể không bội phục đầu óc của Duệ Húc, xem mắt chỉ là cái cớ, muốn gặp Claudia thân bí kia mới là quan trọng, chỉ cần có được cảm tình của Claudia, hợp đồng của Bạch thị coi như đã ở trong tay họ. Tiếng gõ cửa truyền lại... “Mời vào.” Vệ Thần quay trở về cái ghế sa lon thân thương, thư kí Duệ Húc đi vào, đây là một thư kí mới, luôn làm đúng bốn phận của mình, không làm đúng cũng không được, còn đeo một cái kính đen to như vậy, nhìn còn có vẻ cũ kĩ. Thật là làm tổn thương ánh mắt hần, Vệ Thần quay mặt đi, không ngoài dự đoán lại thấy được ánh mắt thư kí mới nhìn hần như có dao trong đó, mỗi lần đều như thế này, lá gan cô thư kí này cũng không nhỏ nha. “Tổng tài, có người mang đưa cho ngài cái này, họ bảo đây là do người công ty cấp thoát nước tìm được, nói là đồ của tổng tài,” thư kí đem một chiếc hộp nhỏ đặt trước mặt hần, sau đó gạt đầu với hần một cái liền đi ra ngoài, đối với Vệ Thần coi như không nhìn thấy. “Húc, anh xem thư kí của anh, thái độ này, thật là...” Đây cũng là lần đầu tiên Vệ Thần chứng kiến nhân viên có thái độ này với hần. “Vệ Thần, đây là thư kí của tôi, không phải của cậu, nếu cậu cần nhiệt tình, cậu đi tìm MiMi của cậu đi.” Duệ Húc nhìn chiếc hộp trước mặt, không lạnh không nhạt nói, thư kí của hần không cần đẹp, cũng không cần năng lực giao tiếp, chỉ cần làm việc tốt, không chậm tiến độ là được. Vệ Thần sờ sờ mũi của mình, hơi xấu hổ, cả công ty đều biết, thư kí MiMi cả ngày đều lộ bấp dùi trước mặt hần, vừa nhìn đã thấy là câu dẫn người khác, còn giọng nói của cô, khiến phụ nữ nghe xong toàn thân run lên, làm cho đàn ông nghe xong thì xương cốt đều mềm oặt. So ra còn tốt hơn cái cô thư kí đen ngoài cửa kia. “Tốt lắm, tôi đi ra ngoài trước, tôi sẽ nhớ đến tham dự buổi tiệc xem mắt kia, đến lúc đó anh không bị những cô gái kia

làm thịt là tốt rồi,” cả người hấn sáng ngồi đi ra ngoài, ra tới cửa, đột nhiên quay đầu lại, “đương nhiên tôi còn muốn biết bộ dạng của Claudia thần bí kia, đoán chừng cũng có rất nhiều người muốn biết, ngày đó, chắc chắn có rất nhiều người tới, chắc chắn đối thủ một mất một còn kia của anh cũng sẽ tới.” Vệ Thần cười đi ra ngoài, hai năm qua, hai người kia đấu đi đấu lại, dường như Húc luôn lưu lại một con đường sống cho người đàn ông kia, có thể là do còn chút áy náy, áy náy việc đã muốn đẩy Tô Lạc tới người đó. Vệ Thần đóng cửa lại, dựa người vào cửa, chớp mắt thấy được cô thư kí kia, ăn mặc giống như một gái ế, cái kính thật chướng mắt, hấn không thể đoán ra, cô gái này đã bao nhiêu tuổi, ba mươi, cảm giác như bốn mươi hoặc là già hơn đi. Vệ Thần đi qua, hai tay chống lên chiếc bàn làm việc. “Tôi nên gọi là dì nhỉ, hay gọi cô như thế nào, cô bao nhiêu tuổi rồi, cô không buồn lậu hàng hóa đấy chứ?” Hấn nghiêng đầu, muốn nhìn thấy rõ diện mạo của cô, cuối cùng lại phát hiện, hấn chỉ có nhìn thấy cái mắt kính to đùng kia. Hà Duyên nhìn chằm chằm người đàn ông bỗng dưng xuất hiện trước mặt mình kia, từ trong ánh mắt hấn cô có thể nhìn thấy bóng dáng của mình, quả nhiên nhìn cô thật già dặn, nói cô hai mươi tư tuổi, sẽ chẳng có ai tin. “Việc này, dường như tôi không có nghĩa vụ phải nói với phó tổng đi?” cô tức giận nói xong, đời này cô ghét nhất là mấy người đàn ông trắng như củ cải này rồi còn trắng hoa nữa, mà Vệ Thần chính là củ cải kém cỏi nhất. Cô nói xong, gương mặt tức giận đỏ ửng. Cô chán ghét hấn, cực kì chán ghét hấn, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã chán ghét không muốn nhìn thấy lần thứ hai. “Dường như cô rất ghét tôi, chúng ta đã gặp nhau sao?” Vệ Thần buông tay ra, ánh mắt nhìn chằm chằm cô. Nếu hấn không nhầm, dưới đôi mắt kính kia, tuyệt đối là sự chán ghét hấn vô cùng. Khi Vệ Thần bắt đầu đi học nhà trẻ, hấn luôn là người bạn nhỏ mà thầy cô yêu quý nhất, hơn cái Lê Duệ Húc lúc nào cũng như tảng đá kia, Vệ Thần hấn rất có duyên với phụ nữ, hấn còn không biết tới, trên đời này có người phụ nữ chán ghét hấn, thực sự là chán ghét hấn nha. “Dì a, tôi xấu lắm sao?” Hấn ghé sát mặt mình vào mặt cô, để Hà Duyên nhìn thấy gương mặt hấn, gương mặt anh tuấn, không có một chút xấu nào, ánh mắt cô gái này có vấn đề sao. “Xin lỗi, phó tổng, tôi còn phải làm, xin anh đừng quấy rầy công việc của tôi,” Hà Duyên lãnh đạm nhìn gương mặt trước mặt mình, rất đẹp trai, rất anh tuấn, nhưng hấn rất tồi tệ, chính là kẻ khốn nạn nhất. “Nhưng tôi không muốn, cô định làm gì tôi chứ?” Hà Duyên nhìn cảm xúc muốn dùng điện thoại đập thẳng vào đầu con người này, hoặc ném người này ra ngoài, chỉ là cô dè không nổi. Cô đành ngồi tại chỗ, coi như hấn không tồn tại, cô bước vào phòng trà nước, hấn cũng đi theo, cô đi rửa tay, hấn cũng đi theo, thậm chí khi cô đứng trước cửa sổ, hấn cũng theo bước chân cô, giống như sữa với đường vậy, không chịu buông tha cô. “Làm sao vậy, phiền sao...” Đột nhiên Vệ Thần lại gần cô, đúng lúc Hà Duyên ngẩng đầu lên, đỉnh đầu cô đập vào cằm hấn. A. Một tiếng kêu đau vang lên, lại thêm một tiếng cạch nho nhỏ vang lên. Kính mắt Hà Duyên bị rơi dưới đất. Hà Duyên mở to mắt, trước mắt mờ nhạt, cô không thể nhìn rõ, cô nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, mắt vừa gặp gió, nhất thời có chút khó chịu. Cô muốn nhìn rõ mọi thứ trước mặt, nhưng lại không có mắt kính, trước mắt cô mọi thứ trở nên mơ hồ, cô không ngừng chớp mắt, cái gì cũng không thấy rõ, Vệ Thần nhíu chặt lông mày, hấn cúi người xuống, nhìn gương mặt khi không có kính của cô, hấn nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, hấn còn nghĩ có phải cô đã hơn bốn mươi, không ngờ khi không đeo kính, cô lại trẻ như vậy, phỏng chừng cô mới hơn hai mươi tuổi, còn có gương mặt cô, không hề giống như hấn tưởng tượng, tuy không được mỹ lệ, nhưng lại có nét thanh thoát như một đoá hoa nhỏ, khiến người khác cảm thấy tươi mát, thoải mái, nếu cô thay một bộ quần áo khác, thả tóc xuống, quan trọng nhất là không cần đeo cặp kính xấu xí này, thì sẽ trở thành một mỹ nhân. Hà Duyên ngồi xồm xuống, thỉnh thoảng híp mắt lại, muốn tìm mắt kính của mình, ngón tay không ngừng khua khua trên đất, tìm một lúc lâu mà vẫn không thấy. Vệ Thần nhìn thoáng qua cặp kính rơi cách đó không xa, cũng ngồi xồm xuống

235. Q.3 - Chương 64

Đột nhiên, Hà Duyên cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng, cô đưa tay đẩy mắt kính lên, đứng lên, ngồi quá lâu rồi đột ngột đứng lên khiến cô có chút choáng váng. “Chúng ta đã từng gặp nhau rồi phải không?” Vệ Thần đứng lên hỏi, khi cô không có mắt kính, hấn cảm thấy gương mặt cô rất quen thuộc, nhất là ánh mắt của cô, thật sự hấn đã gặp cô ở đâu rồi. “Phó tổng đừng nói đùa, chúng ta mỗi người thuộc một thế giới khác nhau, đương nhiên là chưa từng gặp nhau rồi, hơn nữa tôi còn không có xui xẻo như vậy,” Hà Duyên đưa tay đẩy gọng kính, ngồi lại về vị trí làm việc tiếp tục công việc của mình, tăng bốn

năm không phải nơi người bình thường có thể đi tới. Bề ngoài cô là một thư kí trông có vẻ kém cỏi nhất, nhưng năng lực cô thực sự rất tốt, mới có thể ở lại đây, một thư kí tốt là một người nói ít làm nhiều, luôn hoàn thành tốt bốn phận, công việc của mình, những thứ khác không nên quan tâm tới. “Oh, vậy sao?” Vệ Thần buông tay xuống, rồi đi ra ngoài, hần vẫn có cảm giác hần đã từng gặp cô gái này rồi, thật kì lạ, hần đã gặp cô ở đâu nhỉ? Có thể cô rất giống một người hần đã từng gặp qua đi. Hà Duyên luôn tập trung vào đồng tài liệu, sau khi Vệ Thần rời khỏi, cô mới ngẩng đầu lên, không ai thấy được trong mắt cô chứa những gì, hàng lông mi khẽ động có chút ướt. Bạch Thiếu Triết ném chiếc thiệp mời sang một bên, Bánh Bao Nhỏ đứng đó không xa lão đảo chạy lại, đôi chân bé nhỏ như vô lực giữ lấy thân thể hần cố gắng không bị ngã, giống như một con lật đật, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã được, làm cho người khác luôn phải lo lắng. “Cha, ôm ôm, Bao Bao.” Bao Bao chạy tới cạnh chân Thiếu Triết, tay chân ôm lấy chân hần. Thiếu Triết đưa tay ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, đặt trên đùi mình, Bao Bao vỗ bàn tay bé nhỏ, “Cha... Bao Bao muốn sữa sữa...” Gương mặt trắng hồng nhìn Thiếu Triết khóc đòi ăn. “Bánh Bao Nhỏ, hai giờ trước con vừa uống xong.” Thiếu Triết nhéo cái má phúng phính của Bao Bao, thật sự là khiến hần phải lo lắng, đứa nhỏ này từ nước Anh tới đây, một chút cảm giác sợ người lạ cũng không có, cũng không thêm quan tâm tới khí hậu ở đâu như nào, ăn ngủ rất tốt, nhìn xem, lại mập thêm nữa ồi, nếu còn ăn như vậy nữa, đứa bé này không thể gọi là Bánh Bao Nhỏ mà phải sửa thành Bánh Bao Mập. Tô Lạc cầm một bình sữa ra, cô áp vào má để xem độ ấm, cảm giác vừa phải mới đưa cho Bạch Thiếu Triết, hần nhận lấy bình sữa, cẩn thận cho Bánh Bao Nhỏ uống. “Tử Lạc, nhà họ Lê tổ chức tiệc, bọn họ muốn mời anh, nhưng có vẻ chủ ý của họ là em, em có muốn đi không, đây có lẽ là một cơ hội tốt, lần này sẽ có nhiều công ty tham dự, không thể không nói, tập đoàn Húc Nhật là công ty đầu tiên anh muốn hợp tác.” Thiếu Triết lấy tấm thiệp mời đưa cho Tô Lạc, Tô Lạc cúi đầu nhìn tấm thiệp trong tay, chớp mắt, Thiếu Triết cũng không phát hiện ra sự phức tạp trong mắt cô, Lê Duệ Húc, tập đoàn Húc Nhật, những cái tên quen thuộc này, mỗi lần nhắc tới đều đập mạnh vào trái tim cô. Hai năm qua, cô không thể quên được tất cả những gì đã qua, tất cả những tổn thương đã khắc cốt ghi tâm vào cô, không phải một hai năm là có thể biến mất, cũng không phải một hai năm là có thể liền sẹo, có lẽ cô cần nhiều hơn một cái hai năm nữa, “Không được, em ở nhà trông Bao Bao sẽ tốt hơn, Bao Bao còn nhỏ, nếu hai người chúng ta cùng đi, nó phải làm sao đây?” Tô Lạc cúi đầu, nhìn chằm chằm Bao Bao đang mãi uống sữa, hai chân nho nhỏ thỉnh thoảng lại đá tới đá lui, hàng lông mi dài xinh đẹp chớp chớp, đúng là một đứa nhỏ đáng yêu. “Như vậy cũng được, anh muốn trước xem Duệ Húc là dạng người gì, như vậy mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng được,” Thiếu Triết khẽ gật đầu, quả thật hai người bọn họ không thể cùng đi, hơn nữa khi chưa xác định được Duệ Húc là người như nào, hần sẽ không đưa ra một quyết định nào cả. “Duệ Húc là một thương nhân hoàn mỹ,” Tô Lạc bình tĩnh nói, cô giúp Bánh Bao Nhỏ tháo đôi giày ra. “Sao vậy, em cũng nghe qua về con người này sao?” Thiếu Triết cảm thấy kì lạ, hai năm qua ngoài trừ việc thiết kế và chăm sóc tốt cho Bánh Bao Nhỏ, cô rất ít khi đi ra ngoài, cô cũng biết Lê Duệ Húc sao? Ngón tay Tô Lạc khẽ run lên, cô không ngẩng đầu lên, “Một người có thể điều hành một công ty lớn như vậy, hơn nữa công ty luôn phát triển rất tốt, người này không phải một thương nhân hoàn mỹ thì sao có khả năng thành công lớn như vậy được,” Cô nói rõ ràng rành mạch, cô không biết những người khác thế nào, nhưng cô biết rất rõ về người đàn ông kia, một người thương nhân vô cùng thành công, cho tới bây giờ đều không làm gì mà bị lỗ, thậm chí vì đạt được kết quả mình muốn mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. “Mẹ... Bao Bao ngủ ngủ...” Bánh Bao Nhỏ uống xong bình sữa, không ngừng đưa tay dụi mắt, xem đi, ăn xong rồi là có thể ngủ ngay, chẳng trách lại béo như vậy, đều là do họ làm hư thằng nhóc này. Thiếu Triết vỗ nhẹ vào cái mông nhỏ của Bánh Bao Nhỏ, bế nó giao cho Tô Lạc. “Mẹ... Ngủ ngủ, Bao Bao mệt...” Bánh Bao Nhỏ nắm chặt áo cô, đôi mắt ướt chớp chớp, giống như một cánh bướm mềm mại, Tô Lạc bắt đắc dĩ cười, nhẹ nhàng xoa lưng Bao Bao, Bánh Bao Nhỏ yên tâm nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ chu lên. “Hôm nay anh sẽ đi xem sao, em cứ ở nhà chăm sóc Bao Bao, đứa bé này không thể rời khỏi em.” Thiếu Triết chỉnh lại mấy sợi tóc trên trán Tô Lạc, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, có tên tiểu tử này ở đây, mọi việc họ làm đều phải đặt nó lên trên hết. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, cô nhìn gương mặt Bao Bao thật giống người kia, vẻ mặt lộ vẻ buồn rầu. Có một số việc không phải cô muốn tránh là tránh được, sự tới tấp ngày một lan tràn, cô chỉ biết, mình đã không còn là Tô Lạc của trước đây, cô có người mình yêu thương, có gia đình cần bảo vệ, bất kể là gì cũng khó mà tách họ ra.

236. Q.3 - Chương 65

Cô cúi đầu, hôn nhẹ lên gương mặt trắng hồng của Bánh Bao Nhỏ, khóe môi Bao Bao hơi cong lên, “Mẹ...” giọng nói non nớt mềm mại khiến tâm tình Tô Lạc thoải mái hơn. Biệt thự nhà họ Lê, từ lúc Duệ Húc nhận chức tổng tài tới nay, đây là bữa tiệc lớn nhất, cũng là lần đầu tiên có nhiều người tham gia nhất, trong đại sảnh vô cùng rộng lớn, rất nhiều người bước vào, khắp nơi đều có tiếng cười, tiếng nói, đúng như dự đoán của Vệ Thần, có rất nhiều người tham dự, thậm chí có những người đưa cả gia đình tới, nhưng mục đích lần này của Duệ Húc chính là Claudia luôn thân bí bên cạnh Bạch Thiếu Triết, tuy Claudia không phải quan trọng nhất, nhưng cô chính là mấu chốt đằng sau tập đoàn Bạch thị, Thiếu Triết có thể khống chế được thị trường phương Tây cũng nhờ có một nhà thiết kế tài giỏi như Claudia đứng đằng sau. Nghe nói, Claudia là tình nhân của Thiếu Triết, nghe nói, bọn họ đã có một đứa con hai tuổi, nghe nói, Claudia tới bây giờ vẫn chưa hề lộ diện, nhưng tại chính bữa tiệc của Duệ Húc, lần đầu tiên công khai thân phận mình, nghe nói, hôm nay, Claudia sẽ là bạn gái của Thiếu Triết. Đương nhiên, còn khiến cho nhiều người chờ đợi hơn chính là vị trí phu nhân bên cạnh tổng tài tập đoàn Húc Nhật, tuy rằng hắn đã qua một lần hôn nhân, tin chắc sẽ không ai để ý mấy chuyện đó, bọn họ chỉ để ý tới thân phận của hắn, và tập đoàn Húc Nhật lớn mạnh đằng sau hắn, đứa con rể ai chẳng muốn, người chồng như vậy, cô gái nào không cần. Huống chi hắn đã ly hôn hai năm rồi, cũng không có cô gái nào xuất hiện bên cạnh. Không có người phụ nữ xuất hiện cạnh hắn càng chứng minh các cô gái còn cơ hội, không ai biết, không có người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh hắn, bọn họ một chút cơ hội cũng chẳng có. Vệ Thần bưng một cầm một ly rượu vang, khóe môi cong lên, thỉnh thoảng hắn sẽ nói chuyện với vài người, nụ cười của hắn thật chuyên nghiệp, nhìn giống như thật vậy nhưng thực chất nụ cười đó là giả. “Húc, anh nhìn xem kia, những cô gái kia đều muốn làm thịt anh, đúng rồi, anh có phát hiện ra chưa? Vợ trước của anh cũng tới, không biết hiện tại đang bùng nổ với tình địch nào, còn có những người đàn ông kia, bọn họ đều nhìn ra cửa, dường như đang chờ đợi Claudia, người còn chưa xuất hiện, họ đã cướp hết sự quyến rũ của anh rồi.” Duệ Húc cầm một ly thủy tinh, ngón tay chạm nhẹ vào miệng ly, khóe môi nhếch lên, nụ cười lạnh lẽo,, ở trên đĩa bàn của Duệ Húc, bọn họ dám nghĩ như thế, cũng khá can đảm đấy. “Húc, tới đây một chút,” Ninh Nhiên cách đó không xa gọi con trai, Duệ Húc xoay người, nhìn thấy cha mẹ mình, còn có một người đứng bên cạnh họ, một người phụ nữ trẻ tuổi. “Húc, nhìn xem, anh không còn chọn, họ đã chọn giúp anh rồi. Uhm, con gái độc nhất của Đường Thị, nghe nói mới du học nước ngoài trở về, một nhạc sĩ, chơi đàn vi-ô-lông,” Vệ Thần nâng ly, chạm vào ly của Duệ Húc, đồng tình nhìn hắn. Duệ Húc khẽ mím môi, đi tới, bàn tay hơi nắm lại. Vệ Thần đồng tình nhìn Duệ Húc, chuyện này, hắn chỉ biết nói xin lỗi, hắn không phải phụ nữ nên không thể giúp Duệ Húc được. “Vệ Thần, lại đây...” Một giọng nói rờn rạc truyền tới, Vệ Thần sững sốt, nhìn thế nào thấy giọng nói này quen tai như vậy, giống như giọng nói lão già nhà hắn, Vệ Thần quay đầu lại, quả nhiên thấy được cha mình còn có mẹ mình nữa. Sao họ lại tới đây, Vệ Thần vội đi tới, thấy được cha mình cười rất vui vẻ, bên cạnh ông còn có một người. “A, đây chính là Vệ Thần đi, đã lớn như vậy rồi.” Vệ Thần gượng cười, cái gì lớn chứ, hắn cũng gần ba mươi tuổi rồi. “Vệ Thần, đây là chú Dư, chú Dư vừa mới về nước, trước đây, chú Dư hay bế con lắm, đã lâu rồi chúng ta không có liên lạc, tính xem, cũng mười mấy năm rồi không có gặp mặt.” “Chú Dư,” Vệ Thần lễ phép chào, kì thực hắn chẳng nhớ cái ông chú này ở đâu ra, chú Dư, chỉ cần cha hắn biết là được rồi, bế hắn, vậy lúc đó hắn chính là đứa bé con rồi, còn nhớ được cái gì chứ? “Đúng rồi, đây là con gái chú Dư, vừa tốt nghiệp đại học, con bé học ngành luật.” Đứng cạnh chú Dư là một cô gái có bộ ngực cao vút, bộ dáng cao ngạo, khi nhìn thấy Vệ thần, trên mặt thoáng hiện vẻ ngượng ngùng. Vệ Thần nhìn thoáng qua Duệ Húc, hắn cũng đang phải đối mặt với tình huống như này, đúng là trên đời ác giả ác báo, xem đi, đến lượt hắn rồi. Nói thật, cô gái này không thuộc dạng người hắn thích, hắn chỉ thích những cô gái nhỏ xinh, đáng yêu, không thích cô gái mạnh mẽ, luật pháp, nhìn qua có vẻ rất có nề nếp, thực nhàm chán. Hắn lại không thể nói ra được, chỉ có thể cười như thằng ngốc vậy. Ở cách đó không xa, Duệ Húc rõ ràng mạnh hơn hắn nhiều, bởi vì, gương mặt hắn từ bé đã lạnh lùng như vậy, cho dù có đứng trước mặt phụ nữ, gương mặt hắn vẫn như vậy, luôn biến phụ nữ thành kẻ yếu, còn hắn thành kẻ mạnh. Thật xấu hổ, đúng là quá xấu hổ, người ta thì thẹn thùng như thế, còn người đứng trước mặt Vệ Thần giống như chim khổng tước vậy, dùng lỗ mũi để nhìn hắn, muốn làm rõ cô chính là vĩ đại nhất, nhưng Vệ Thần hắn cũng là một người đàn ông độc thân hoàng kim, cũng rất vĩ đại nha. Duệ Húc mím chặt môi, bộ dáng vẫn bình tĩnh, cả người cứng nhắc như một tảng đá, lại khiến cô gái trước mặt mê muội hoàn toàn, người đàn ông này tạo áp lực rất đáng sợ cho người khác, nhưng cũng khiến cho người khác cảm thấy vô cùng an toàn. Chỉ cần liếc mắt một cái, cô liền bị mê hoặc. “Tôi có thể gọi anh là Húc không?” Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt ngượng ngùng, Duệ Húc cúi đầu, hàng lông

mày hơi nhăn lại, “Tùy cô.” câu nói không lạnh không nhạt, cũng khiến cô gái này được sung ái mà lo sợ. “Húc...” Cô gái định nói gì đó, lại ngửi thấy một mùi thơm nồng lướt qua, sau đó một cô gái cao gầy đi tới, bộ dáng xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt của mọi đàn ông, đương nhiên còn có thân phận của cô nữa. Vợ trước của Duệ Húc, một tình yêu cũ, một tình yêu mới, thật là náo nhiệt. “Sao vậy, Húc, anh thực sự thích người vô dụng như vậy sao, một cô gái chỉ biết khóc? Giống Tô Lạc sao?” Nụ cười trên mặt Trữ San rất dễ thương như trái tim cô lại méo mó, cô ghen tị. Duệ Húc chỉ có thể là của cô thôi, hắc vốn là của cô.

237. Q.3 - Chương 66

“Tê Trữ San, nếu cô còn muốn sống yên ổn ở đây, tốt nhất hãy cầm cái miệng cô lại, tôi không thích nhìn thấy cô ở trong nhà tôi đâu.” Ánh mắt màu trà trở lên lãnh khốc, nếu cô không động tới Tô Lạc thì tốt rồi, vừa mới nói tới cái tên Tô Lạc, hắc lại có một loại cảm xúc muốn đá cô ra khỏi cửa. Nếu hắc không có sự tự chủ thật tốt, có lẽ Trữ San đã bị hắc ném ra khỏi đây rồi. Cả người Trữ San khẽ run lên, cô vẫn có sự sợ hãi với thái độ này của Duệ Húc, hắc không hề che dấu sự chán ghét với cô, khiến cô cảm thấy mình bị nhục nhã, cô cắn bờ môi đỏ mọng, xoay người rời khỏi đây, nếu không, cô dọa người cũng sẽ dọa tới chính mình. “Xin hỏi...” Cô gái có chút nhút nhát cũng muốn hỏi Tô Tử Lạc là ai, có quan hệ như thế nào với Duệ Húc, chỉ là câu nói tới miệng, lại nhìn thấy bộ dạng cao ngạo áp bức của Duệ Húc, cuối cùng đành cắn cắn môi dưới, cái gì cũng không nói. Cô nhìn nhìn cha mẹ mình, thấy ánh mắt cổ vũ của họ, lại có thêm dũng khí. “Húc...” Đôi môi đỏ mọng khẽ mở... Lúc này, một người đàn ông xuất hiện ở cửa, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Duệ Húc cũng xoay người đi về phía cửa. Một người đàn ông cực kì tuấn tú khôi ngô, thân thể cao lớn, đôi chân thẳng tắp, mạnh mẽ, hắc mặc một bộ âu phục màu trắng, cà vạt màu bạc, mái tóc đen gọn gàng chỉnh tề, khóe môi mím chặt, nhìn qua có vẻ không dễ lại gần, nhưng cả người lại toát ra vẻ dịu dàng. Hắc là một người phương Đông, mắt đen, tóc đen, nhưng ngũ quan lại có vẻ như giống con lai, ánh mắt của hắc cũng nhìn về người đàn ông đang đi về phía mình. “Lê Duệ Húc, thật vui khi được gặp ngài, ngài Bạch,” Duệ Húc đưa tay ra. Ánh mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, lại không nhìn thấy bất kì một người phụ nữ nào cạnh Thiếu Triết, đúng là một con hồ ly, dường như hắc không hề đưa Claudia đi cùng. “Thật vui được gặp ngài... Bạch Thiếu Triết...” Thiếu Triết đưa tay ra, bắt tay Duệ Húc một chút, Thiếu Triết có chút bất ngờ, hắc liếc nhìn Duệ Húc, bởi vì ngũ quan còn có màu mắt thật giống một người. Chính là Bánh Bao Nhỏ đáng yêu nhà hắc. Thiếu Triết gần như có thể tưởng tượng ra, Bánh Bao Nhỏ lớn lên sẽ có bộ dạng như thế nào, ánh mắt hắc như sâu hơn, dường như nghĩ tới gì đó, nhưng lại không có chút biểu hiện ra bên ngoài. “Không biết đêm nay ngài Bạch có đưa cô Claudia tới đây không?” Duệ Húc thu tay lại, hơi cúi đầu, đặc biệt tôn trọng người đàn ông này. Người thừa kế của tập đoàn Bạch Thị, tuyệt đối không phải là người đơn giản. “Thân thể Claudia có chút không thoải mái, mấy ngày nữa là tới cuộc thi thiết kế, Claudia sẽ xuất hiện với tư cách khách mời đặc biệt, lúc đó ngài Húc nhất định phải tới dự nhé,” khóe môi Thiếu Triết cong lên, một nụ cười chuyên nghiệp, nhưng ánh mắt lại lạnh dần. “Nhất định là tôi phải tham dự rồi,” Duệ Húc khẽ gật đầu, sau đó lấy một ly rượu vang đưa cho Thiếu Triết, Thiếu Triết nhận lấy, vẫn là ý cười khiến người khác đoán không ra. “Hợp tác vui vẻ,” Duệ Húc nâng ly rượu lên, chờ thái độ của Thiếu Triết, quả nhiên thái độ của hắc rất cường ngạnh, nhưng hắc biết rõ ưu điểm của mình, chỉ cần có tập đoàn Húc Nhật trong tay, tất cả mọi thứ chỉ là làm nền cho hắc, cũng chỉ có tập đoàn Húc Nhật mới có đủ khả năng, năng lực và hợp ý với mong muốn của Thiếu Triết. Nhưng lúc này Thiếu Triết lại có chút sàu muộn, trái tim hắc rất muốn từ chối, hắc không muốn tiếp xúc quá nhiều với Duệ Húc, hắc có thể lựa một công ty khác, nhưng hắc là một thương nhân, hắc có rất nhiều thứ phải lo, phải chịu trách nhiệm, trên vai hắc là cuộc sống của mấy nghìn công nhân viên ở Bạch thị, thương nhân chính là phải biết làm những gì tốt nhất, thích hợp nhất mình, cho công ty của mình. Ngón tay Thiếu Triết chạm nhẹ vào miệng ly, quả nhiên gương mặt khá giống Bánh Bao Nhỏ nhưng lại quá lạnh lùng. Duệ Húc vẫn nâng ly rượu chờ đợi, tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, dường như còn đổ mồ hôi lạnh thay họ. Đương nhiên, họ hi vọng hai người này thành công, cũng có những người mong hai người này không thành công, như vậy bọn họ mới có cơ hội để hợp tác với tập đoàn Bạch Thị. Một lúc sau Thiếu Triết mới ngẩng đầu lên, nâng ly. “Hợp tác vui vẻ.” Chiếc ly chạm nhẹ vào ly rượu của Duệ Húc, một tiếng động nhỏ phát ra, sự hợp tác của họ cũng chính thức bắt đầu, về sau, khi hắc nhớ tới

chuyện xảy ra ngày hôm nay, hấn nghe thấy tiếng lòng của mình, nếu mọi chuyện không xảy ra, có phải tất cả đã khác, đáng tiếc hấn không phải thần tiên, không thể đoán trước tương lai, cho nên, hấn không thể biết quyết định hiện tại của hấn sẽ dẫn tới những gì, sẽ khiến cuộc sống của hấn thay đổi như thế nào, thay đổi tới mức nhiều khi hấn không muốn thừa nhận. Hai chiếc ly chạm vào nhau, âm thanh hài hòa dễ nghe, khóe môi Thiếu Triết cong lên, mơ hồ có thể nhìn thấy má lúm đồng tiền khá mờ nhạt và còn có màu sẫm hơn, nếu Bánh Bao Nhỏ ở đây chắc chắn sẽ rất náo nhiệt, hấn nhớ đứa bé bước đi còn chưa vững ở nhà mình, trên mặt lộ rõ sự yêu thương của cha giành cho con, Bánh Bao Nhỏ không phải con trai ruột của hấn, nhưng hấn vẫn luôn yêu thương, sớm đã coi Bánh Bao Nhỏ là con mình. “Ngài Bạch đang nghĩ tới điều gì vậy?” Duệ Húc theo dõi vẻ mặt của Thiếu Triết, nhấp một ngụm rượu, dường như nhìn thấy vẻ hạnh phúc từ trong ánh mắt Thiếu Triết. “Con tôi,” Thiếu Triết vui vẻ trả lời, chỉ là khi nhìn gương mặt Duệ Húc, trong mắt Thiếu Triết như hiện lên điều gì đó, rồi cũng nhanh chóng biến mất. “Ngài Bạch đã có con,” Duệ Húc có chút kinh ngạc, sắc mặt hấn vẫn bình tĩnh, tuổi hấn và tuổi Thiếu Triết tương đương nhau, lại không có tin Thiếu Triết đã kết hôn, chỉ có một số lời đồn hấn đã có một đứa con riêng, tin đồn vẫn chỉ là tin đồn, có thể tin, hoặc không tin. Nhưng tin đồn cũng có vài điều là sự thật. “Đúng vậy, tôi có một đứa con trai, nó đã được hai tuổi rồi,” hấn lấy ví ra, mở ra, lấy một tấm hình cho Duệ Húc xem, trên tấm hình là một cậu nhóc bé xíu còn đang ngâm núm vú cao su, đôi chân mập mạp giơ lên, lộ ra bàn chân trắng nõn, đứa bé đang nằm nghiêng ngửa ngon lành, cho nên chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài, còn dài hơn con gái nữa, vừa đen vừa rậm, cong cong. “Thật đáng yêu...” Duệ Húc đưa ly rượu lên miệng, nhớ tới đứa bé của chính mình còn chưa được sinh ra, nếu đứa bé kia vẫn còn, hiện tại cũng đã lớn như vậy rồi. Hấn đặt tay trên lồng ngực, nơi đó cảm giác như bị bóp nghẹn. “Đúng vậy, rất đáng yêu, nhưng cũng rất nghịch ngợm,” Thiếu Triết nói xong bật cười một tiếng, má lúm đồng tiền trên má càng lộ rõ, dường như hấn đã quên những chuyện vừa xảy ra, trong tim chỉ còn thằng nhóc này.

238. Q.3 - Chương 67

“Trẻ con thường rất nghịch ngợm,” hai người đàn ông cứ câu qua câu lại trò chuyện, ngoài ý muốn lại gần gũi hơn, có lẽ trên phương diện tính cách của hai người đều có những nét giống nhau cho nên đều có cảm giác gần gũi hơn. Tin rằng, mọi người khi nhìn thấy, đều đã rõ, cuộc làm ăn này của Bạch Thị nhất định là cùng với tập đoàn Húc Nhật. “Khả năng Duệ Húc thật tốt, nhìn xme, nó đã muốn vượt qua ông rồi, lão Lê,” người bạn đứng cạnh Lê An Đồng hăm mộ nói, có một đứa con trai như vậy, sẽ không phải lo lắng không có người kế tục, thật đáng tiếc, gia tài ông lớn như vậy, lại chỉ có một cô con gái, hơn nữa tính cách cô con gái này trời sinh luôn thẹn thùng, nên chỉ có thể hăm mộ người khác mà thôi. Lê An Đồng vỗ vai ông bạn, “Nếu như ông không chê, để con gái ông làm con dâu nhà tôi là được rồi, con rể cũng được coi như nữa con trai rồi, sau này bọn chúng sinh em bé, cho nhà ông một đứa là được rồi.” “Như vậy thật là tốt quá.” Hai người đàn ông ở đây bàn chuyện hôn nhân của con cái, Ninh Nhiên nhìn con mình, rồi nhìn chằm chằm vào cô gái thẹn thùng kia, cuối cùng bà khẽ thở dài, chỉ sợ chuyện này cũng chẳng có kết quả gì, tính cách con trai bà như thế nào, bà còn không biết sao, uy hiếp cũng không được, bắt ép cũng chẳng xong. Bà kéo kéo áo chồng mình, nháy mắt nhìn ông, Lê An Đồng là người thông minh, rất nhanh liền hiểu ý vợ mình. “Chuyện này, cứ giao cho bọn trẻ là được rồi, cứ để bọn chúng tiếp xúc với nhau, chúng ta đi uống rượu thôi.” Lê An Đồng kéo bạn ra nơi khác, như vậy cũng là cho đối phương và mình một đường lui, chuyện có thành hay không ,đành phải xem duyên phận giữa họ vậy. Tin rằng, không ai có thể miễn cưỡng, không ai có thể ép buộc. Lúc này, Kiều Na nhìn Duệ Húc một cách say đắm, cô bắt đầu bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Mọi thứ nơi này vẫn như thế, có sự ganh đua, so sánh, có sự lợi dụng, cũng có những thiện ý được sinh ra, sự phát triển giữa nam nữ ngày một nhiều hơn. Thiếu Triết dựa vào một bên im lặng uống rượu, hấn cúi đầu, ngón tay chạm nhẹ vào miệng ly, cố gắng giữ bình tĩnh, sự phức tạp không ngừng tăng lên trong lòng hấn, có một số việc, hấn không muốn tìm hiểu, hấn biết, chỉ cần hấn tìm hiểu, mọi chuyện sẽ rõ ràng, nhưng hấn vẫn mong chờ một cơ hội, hấn không muốn miễn cưỡng cô, cho nên cũng đành miễn cưỡng chính mình. Hấn khẽ thở dài một hơi, hấn không biết đây là lần thứ mấy hấn đưa mắt nhìn gương mặt của Duệ Húc, hấn hiện tạo chỉ mong là bản thân đang nghĩ nhiều, thật sự là đang nghĩ nhiều. Uống hết ly rượu, tim của hấn lại trôi nổi ở phương nào. Trong này là bữa tiệc rượu náo nhiệt đông vui, còn bên ngoài

vẫn là một cuộc sống bình thường diễn ra, tất cả đều bình thường và yên bình. Đôi chân Bánh Bao Nhỏ đi tới tò mò hết nhìn cái này rồi lại xem cái kia, dường như rất thích thế giới toàn người tóc đen mắt đen này, mọi người khi nhìn thấy cậu nhóc mập mập dễ thương này, cũng đưa mắt nhìn, lần đầu tiên nhìn thấy còn tưởng một con búp bê, thật sự là đáng yêu. Bao Bao chạy chạy về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn mẹ mình đang ở phía sau, mới yên tâm chạy tiếp, có mẹ thì sẽ không có gì phải sợ cả, nó là Bánh Bao Nhỏ, là Bánh Bao Nhỏ đáng yêu nhất, là Bánh Bao Nhỏ mà cha mẹ yêu chiều nhất. Đôi chân bé nhỏ, bước chân này lồi liền bước chân kia, cả người loạng choạng, có thể là do quá mập. Phịch một tiếng, thật không may, Bao Bao ngã sấp xuống, đây lại không phải nhà của Bao Bao, có thảm dày mềm dõ, nơi này là đường cái, khiến cả người Bao Bao thấy đau. “Bánh Bao Nhỏ,...” Tô Lạc sợ hãi, vội vàng chạy tới, Lúc này, lại có một người nhanh hơn cô đỡ Bánh Bao Nhỏ. Đó là một cô gái tầm bốn tuổi, có chút gầy yếu nhưng cũng rất đáng yêu. “Em trai không khóc, chị cho em kẹo nè.” Cô bé vội nói, rồi rút chiếc kẹo que đang ngậm trong miệng ra, ánh mắt nhìn chiếc kẹo có chút tiếc nuối. “Chị...” Bánh Bao Nhỏ chớp chớp mắt, hốc mắt hồng hồng, miệng mếu máo sắp khóc, nước mắt đọng tại vành mắt, nhìn thật đáng thương. Bé gái đưa ngón tay xoa gương mặt đáng yêu của Bao Bao, đôi mắt cong cong, “Em trai đừng khóc, chị cho em kẹo.” Giọng nói non nớt, chẳng khác mấy so với Bao Bao, nhưng nghe lại có vẻ lớn hơn nhiều. “Bánh Bao Nhỏ...” Tô Lạc chạy tới, vội vàng kiểm tra người Bao Bao, xem nó ngã có bị thương ở đâu không, đúng là mập, đi đường cũng không vững,” Mẹ... Ôm ôm...” Bao Bao nhìn thấy Tô Lạc, khéo miệng mếu máo, vươn hai bàn tay về phía Tô Lạc. Tô Lạc ôm lấy con trai, Bao Bao cọ mặt vào áo cô, trên mặt không có giọt nước mắt nào chảy xuống nhưng chiếc kẹo qua kia cũng đã nằm gọn trong tay Bao Bao. Bé gái đứng trên mặt đất nhìn hai người, ánh mắt kia có chút cô đơn. “Bé gái à, cảm ơn cháu.” Tô Lạc vỗ nhẹ vào lưng Bao Bao, dịu dàng nói cảm ơn bé gái. Bé gái lắc đầu, bàn tay nắm chặt vạt áo, quần áo không được tính là tốt, thậm chí đã cũ, không biết vì sao Tô Lạc nhìn cô bé lại có chút chua xót, dường như từ cô bé này cô nhìn thấy chính cô nhiều năm về trước, cũng lo lắng và đáng thương như thế. “Đồng Đồng...” Một giọng nói vang lên, bé gái quay đầu, cuối cùng trên mặt cũng lộ sự vui vẻ. “Đồng Đồng... Làm sao vậy. Con bị ngã sao?” Cô gái vội vàng đi tới, cẩn thận vỗ về bé gái, gương mặt tái nhợt, đau lòng. “Mẹ, Đồng Đồng không có chuyện gì, là em trai bị ngã, Đồng Đồng cho em trai kẹo que.” Bé gái kéo kéo áo mẹ mình, gương mặt nở nụ cười thật xinh đẹp. “Được rồi, em trai nhỏ, cho em trai là đúng rồi, tí nữa mẹ sẽ mua cho con kẹo que nữa.” “Vâng,” Đồng Đồng gật đầu một cái, kéo tay mẹ, rồi ngẩng đầu nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng Tô Lạc, hai má lúm đồng tiền rơi vào trong mắt Tô Lạc. “Chúng ta đi thôi...” Người phụ nữ đứng lên, nở nụ cười xã giao với Tô Lạc, rồi kéo tay con gái rời khỏi, Bánh Bao Nhỏ trong lòng Tô Lạc liền quay đầu. “Chị, Bao Bao muốn chị, không đi, không đi...” Bàn tay nhỏ nhắn hiện ra trong đầu Bao Bao, nước mắt bắt đầu chảy xuống, thật đáng thương.

239. Q.3 - Chương 68

Người phụ nữ có chút khó xử, trên gương mặt cô mang theo một chiếc kính kiểu dáng rất già, dựa vào làn da mịn màng của cô đoán được cô vẫn còn trẻ. “Mẹ... Bao Bao cần chị... Chị...” Hai chân Bánh Bao Nhỏ không ngừng đạp lên đạp xuống, nước mắt chảy xuống không ngừng, trông thật đáng thương. Bé gái cũng kéo tay áo mẹ mình, cứ đứng im nhìn, bé gái không nói gì, nhìn chăm chăm Bao Bao. Tô Lạc bắt đầu nở nụ cười. Trong căn nhà Tô Lạc đang ở tạm khi ở Trung Quốc, Bánh Bao Nhỏ người lắc la lắc lư ôm rất nhiều đồ chơi từ trong phòng mình chạy ra, Bao Bao chạy đi chạy lại mấy lần, ôm hết cái này tới cái kia, cũng không sợ mình mệt. Bao Bao toàn bộ đồ chơi chất thành đồng trước mặt Đồng Đồng. “Mẹ... Kẹo kẹo...” Bánh Bao Nhỏ lắc lư chạy tới, xòe bàn tay nhỏ ra, Tô Lạc lấy đồ ăn vặt ra đưa cho nó, Bao Bao ôm chặt lấy, cả người lắc lắc, đem toàn bộ đặt trước mặt Đồng Đồng, cười thật đáng yêu, “Chị chị... Ăn ăn...” “Bánh Bao Nhỏ có thể rất cô đơn, nó vẫn luôn chỉ có một mình.” Tô Lạc nhìn hai đứa trẻ đang chơi với nhau, đúng là thế giới của trẻ con, người lớn không có cách nào bước vào. “Đồng Đồng cũng vậy, vì công việc của tôi quá bận, con bé hay phải ở nhà một mình, nhưng nó rất ngoan, cũng rất nghe lời,” Người phụ nữ nói tới đây, dường như nhớ ra điều gì đó, hốc mắt hồng lên. “Đúng rồi, tôi là Hà Duyên, Duyên trong Duyên phận...” Cô gái ngẩng đầu lên, mơ hồ có thể thấy được đằng sau tấm kính là một gương mặt rất trẻ. “Tôi là Tô Tử Lạc, vừa mới trở về từ nước Anh, hai năm rồi tôi chưa quay về đây, nhưng tôi cũng chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi.” Hà Duyên thở dài một hơi, có chút đáng tiếc, đã lâu rồi cô chưa nhìn thấy

con gái cười vui vẻ như thế, nếu có thể chơi với Bánh Bao Nhỏ, con gái cô có lẽ sẽ tốt hơn. “Cơ thể Đồng Đồng hình như không được tốt lắm?” Tô Lạc nhìn thân thể gầy yếu của Đồng Đồng, rõ ràng con bé lớn hơn Bánh Bao Nhỏ gần hai tuổi, nhưng cơ thể lại giống như Bánh Bao Nhỏ vậy, có khi còn gầy hơn. Nhất là sắc mặt con bé, luôn xanh xao. “Vâng...” Hà Duyên cúi đầu, bàn tay nắm chặt lại, “Trái tim Đồng Đồng không được khỏe, con bé bị hở van tim,” Cô nói xong, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Điều tại tôi không tốt,” Cuối cùng cô cũng không chịu đựng được, đôi mắt ngập nước, trên vai cô truyền tới cảm giác ấm áp, cô ngẩng đầu lên, Tô Lạc đặt tay lên vai cô, nở nụ cười ôn nhu, ánh sáng chiếu trên gương mặt Tô Lạc sáng bừng, gương mặt tuy không xinh đẹp nhưng lại tạo cảm giác thánh thiện cho người khác, cảm giác này còn hơn cả xinh đẹp. “Hiện tại, y học rất phát triển, cô đừng lo lắng quá, nếu có chuyện gì, hãy nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp cô,” Tô Lạc nhìn Đồng Đồng đáng yêu, trái tim cũng nhói đau, cô cũng là một người mẹ mà, nếu Bánh Bao Nhỏ nhà cô cũng bị như thế, có khi cô đã khóc ngất đi rồi. “Cha của Đồng Đồng đâu?” Tô Lạc nhỏ giọng hỏi, cô không nghe thấy Hà Duyên nhắc tới cha của Đồng Đồng. Hà Duyên khẽ mỉm cười. “Đồng Đồng không có cha,” Hà Duyên lại cúi đầu xuống, hàng lông mi khẽ chớp, “Đồng Đồng là con của một mình tôi, con bé không có cha, con bé chỉ có tôi thôi,” Nói xong, Hà Duyên cười, nụ cười có chút chua xót, nhưng cô càng phải kiên cường hơn nữa, bởi vì cô là một người mẹ, cô biết, nhất định mình sẽ kiên cường, bệnh tình của con gái cô cần rất nhiều tiền để chạy chữa, nếu cô không kiên cường, thì con gái cô đã sớm mất mạng. Bàn tay Tô Lạc đặt trên vai Hà Duyên hơi nắm lại. Cô đứng lên, nhìn gương mặt mập mạp của Bánh Bao Nhỏ rồi nhìn gương mặt xanh xao gầy yếu của Đồng Đồng. Thực ra cô và Hà Duyên đều giống nhau, gương mặt cô sáng ngời vẫn không giấu được sự tổn thương trong ánh mắt. “Bánh Bao Nhỏ, cũng không có cha, tôi cũng chỉ là một cô gái không có nhà, không có người thân, nhưng tôi rất may mắn, tôi đã gặp được cha hiện nay của Bao Bao, người đó luôn đối xử tốt với chúng tôi.: Cô đứng là quá may mắn, cô một mình lang thang ở một quốc gia xa lạ, vẫn gặp được dì Hồ, sau lại gặp Bạch Thiếu Triết, cô không cần phải sống khổ cực, Bánh Bao Nhỏ càng không phải khổ sở, Thiếu Triết thương cô, yêu Bánh Bao Nhỏ, nếu không có Thiếu Triết, có khi cô cũng như Hà Duyên, Bánh Bao Nhỏ sẽ giống Đồng Đồng, nghĩ tới đây, trái tim cô cảm thấy đau đớn. Đồng Đồng thực sự thật đáng thương. Có lẽ vì có hoàn cảnh khá giống nhau nên rất nhanh hai người đều cảm thấy thân thiết hơn, hai người đều là hai cô gái đáng thương, chỉ là một người thì may mắn hơn còn một người thì... Bất hạnh. Bánh Bao Nhỏ đưa tay dụi mắt, cả người bị bế lên, “Chị...” Miệng nhỏ không ngừng tru lên, đồ chơi xếp hình xếp thành đồng trên mặt đất. “Đồng Đồng, nếu thích nói với dì, dì tặng con.” Tô Lạc ôm Bao Bao, hơi cúi đầu, nở nụ cười ấm áp, cô thật sự thích bé gái này, Đồng Đồng nắm tay mẹ lắc đầu, “Đồng Đồng không cần, đó là của em trai.” giọng nói giòn tan, thân thể gầy yếu, thật khó tin, đứa bé này lại bị bệnh nặng như vậy. “Hà Duyên, nếu cần giúp gì, nhớ phải tìm tôi, nhớ đó, chúng ta rất giống nhau, chẳng qua tôi may mắn hơn cô gặp được người tốt, tôi tin, cô cũng sẽ gặp được người tốt.” Tô Lạc chăm chú nói với Hà Duyên, nói xong, cô biết, họ đều là người có lòng tự tôn, sẽ không bao giờ nhận không của người khác cái gì. “Được... Tôi biết rồi...” Hà Duyên xoa mái tóc mềm của con gái, mái tóc thật mềm khiến người khác không muốn rời tay. Cô thật may mắn vì đã sinh ra đứa bé này, mặc dù từ khi có Đồng Đồng, cuộc sống của cô rất vất vả, nhưng một cô con gái vừa ngoan vừa đáng yêu thế này, sao cô lại không thương được chứ. Cô kéo tay Đồng Đồng, đi ra ngoài, Tô Lạc nhìn theo bóng lưng họ rời đi, khẽ thở dài, phụ nữ vì sao luôn bị tổn thương... Cô ôm Bao Bao ngồi xuống, ngón tay chạm nhẹ lên gương mặt phúng phính của nó, Bánh Bao Nhỏ, mẹ chỉ cần con luôn hạnh phúc là đủ rồi. Hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, cô nhìn đồng hồ trên tường, có lẽ Thiếu Triết sắp về rồi, không biết việc đàm phán hợp đồng như thế nào. Từ cửa truyền tới tiếng vang, cô ngẩng đầu, chớp mắt đã nhìn thấy Thiếu Triết, hần nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng Tô Lạc, bàn tay khẽ nắm lại.

240. Q.3 - Chương 69

Thiếu Triết đi vào ngồi trên ghế sa lon, quần áo cũng không kịp thay, liền ôm lấy Bánh Bao Nhỏ trong lòng Tô Lạc, biết rõ thằng nhóc này không dễ tỉnh lại nhưng hần vẫn rất cẩn thận. “Hợp đồng đàm phán thế nào?” Cuối cùng hai tay Tô Lạc đã rảnh rồi, có thể đi làm bữa cơm chiều rồi, bọn cô rất ít khi ra ngoài ăn, tất cả đồ ăn đều do cô làm. “Uhm, đã chọn xong, đúng như dự tính của anh, không có một người nào, không có một công ty nào thích hợp hơn so với tập đoàn Húc Nhật,” hần nói xong, thấy được cảm xúc

khác thường trong ánh mắt Tô Lạc, nhưng cô vẫn nở nụ cười, chỉ là nụ cười đó trong ánh mắt Thiếu Triết, lại có chút khó khăn. Trán Thiếu Triết hơi nhăn lại, gương mặt có chút buồn, hẳn đoán không sai, Tử Lạc và Duệ Húc nhất định đã từng xảy ra chuyện gì. “Bây giờ có thể nói Duệ Húc chính là doanh nhân tốt nhất, không chỉ đàm phán thành công hợp đồng với chúng ta, còn tuyển chọn được vị hôn thê xinh đẹp,” Thiếu Triết hơi hí hóp mắt nhìn cả người Tô Lạc hơi cứng lại. “Tử Lạc, cho tới bây giờ anh cũng không hỏi chuyện của em, anh cũng sẽ không ép em, hiện tại lại càng không,” Hắn nở nụ cười, má lúm đồng tiền in sâu vào má khiến hắn dịu dàng đi rất nhiều, hắn vẫn âm áp như trước, bao dung tất cả những gì cô làm, lại giống một người cha yêu thương đứa con của cô. Cô hạnh phúc, Bánh Bao Nhỏ cũng hạnh phúc. “Vâng...” Cả người Tô Lạc cứng nhắc, cô khẽ gật đầu, có một số việc, dường như đã tới lúc phải nói, cho dù đó là khoảng thời gian mà cô không muốn nhắc lại, nhưng lại không thể không nhắc tới, cô thiếu hẳn một lời giải thích. Cô đi vào phòng bếp, khi tiếng động trong phòng bếp truyền ra, Thiếu Triết thu hồi nụ cười của mình, cúi đầu, nhìn Bánh Bao Nhỏ, ánh mắt tràn đầy yêu thương, Bánh Bao Nhỏ, cho dù cha đẻ nó có là ai, chỉ cần nhớ rằng Thiếu Triết- người cha này luôn yêu thương hắn. Cả người Bánh Bao Nhỏ khẽ động, lại tiến vào gần hơn trong lòng ngực hắn. Thiếu Triết đứng lên, ôm Bánh Bao Nhỏ vào phòng của nó, màu sắc căn phòng dịu dàng, mát mẻ, đồ chơi được sắp xếp gọn gàng, hắn cẩn thận đặt Bao Bao xuống giường, đắp chăn mỏng, Bao Bao mút đầu ngón tay, lông mi dài khẽ rung, thằng bé đang ngủ rất say. Trên bàn cơm trong phòng khách, rất nhiều thức ăn được dọn lên, Thiếu Triết đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà rồi ngồi xuống, hao năm qua, hắn luôn ăn cơm do Tô Lạc nấu, thói quen ăn cơm ở ngoài đã không còn. “Hôm nay có khách tới sao?” Thiếu Triết đã nhìn thấy hai cốc nước đặt trên bàn, còn có đồ chơi trên mặt đất. “Vâng, hôm nay Bánh Bao Nhỏ quen một bé gái tên là Đồng Đồng, hai đứa chơi rất lâu,” Tô Lạc cười nói, cô xới một bát cơm đặt trước mặt hắn. Thiếu Triết ăn một miếng cơm, nở nụ cười, “Bánh Bao Nhỏ vậy mà cũng học được cách làm quen với bạn mới.” Tô Lạc nhớ tới lúc con trai mình khóc gọi tên con gái người ta, đúng là dở khóc dở cười, “Bánh Bao Nhỏ lôi kéo không cho người ta đi, hai mẹ con họ đành phải tới đây, Bánh Bao Nhỏ còn hiếu khách hơn so với em nữa, mang rất nhiều đồ chơi ra, đi lại nhiều quá nên bị mệt mới không thể mang nữa, nếu không phòng này đã ngập trong đồ đồ chơi rồi.” “Vậy sao?” Thiếu Triết cười, má lúm đồng tiền hiện rõ, dường như hắn có thể tưởng tượng ra bộ dạng lúc đó của con trai, nhất định là rất đáng yêu, hắn đã bỏ lỡ mất rồi. Hai người, em một câu, anh một câu, lại luôn có cảm giác có gì ngăn cách giữa họ, không biết do Tô Lạc hay do chính Thiếu Triết. “Thiếu Triết,” Tô Lạc đặt bát đĩa xuống, trong mắt hiện lên gì đó, cuối cùng lắng đọng lại. “Thiếu Triết, có một số việc, em nghĩ em phải nói ra,” Tô Lạc hơi nhún mày, gương mặt mang theo chút cô đơn, kí ức trước đây, cuối cùng cũng bị khơi lên. “Không sao, Tử Lạc, anh đã nói rồi, anh sẽ không ép em.” Tô Lạc lắc đầu, chắc chắn Thiếu Triết sẽ không ép cô, chỉ là hiện thực luôn ép cô, nếu để cho người kia biết cô chính là Claudia thì sẽ hẳn ứng như nào đây, cô không muốn suy nghĩ nhiều, cô và hắn đã có cuộc sống riêng, nhưng dường như không thể cắt đứt mọi thứ với hắn. Hắn kết hôn, ly hôn và có vị hôn thê mới, tất cả đều không liên quan tới cô. “Thiếu Triết, em không biết anh đã biết được những gì, em chỉ muốn nói cho em biết, mọi chuyện đều liên quan tới Duệ húc,” Cô ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài tối dần, nét mặt thoáng u buồn, có những kí ức đã khắc sâu trong cô. “Lúc trước mọi thứ bắt đầu từ một âm mưu, cuối cùng lại kết thúc từ một âm mưu...” Giọng nói của cô lộ rõ sự đau đớn, không biết cô đã quên được bao nhiêu hay mọi thứ vẫn còn nguyên, nhưng hai năm qua khi cô nghĩ rằng mọi thứ đã trôi qua, đã là quá khứ lại phát hiện, tất cả những tổn thương này như vừa mới xảy ra ngày hôm qua, sâu sắc rõ ràng. Thiếu Triết im lặng nghe cô kể, càng nghe sắc mặt hắn càng u ám, thậm chí hắn cảm thấy đồ ăn mất dần mùi vị. Tô Lạc nói đơn giản, thực sự rất đơn giản, vì sao Duệ Húc cưới cô, trong khi hắn lại yêu một cô gái khác, khi hắn và cô gái hắn yêu ở cạnh nhau, hắn liền đưa giấy ly hôn ra cho cô, hắn tự mình đủ tàn nhẫn vô tình, lại thật không ngờ, trên thế giới này còn có một người còn tàn nhẫn hơn vô tình hơn hắn, tàn nhẫn đến nỗi khiến người khác khó mà tin được. Hắn càng không nghĩ tới, có một người ngay cả đến con hắn cũng không muốn buông tha, Bánh Bao Nhỏ đáng yêu bao nhiêu càng khiến người khác đau lòng cho đứa bé đó, có người muốn giết nó, thậm chí đã giết mất anh em của Bánh Bao Nhỏ, cặp song sinh lại chỉ có một đứa sống sót. Thiếu Triết trầm mặc, ánh mắt khép hờ lộ rõ tia lạnh, người đàn ông này, hắn không thể tha thứ, bản thân hắn đang nghĩ tới, làm sao cho Duệ Húc phải đau khổ, sống không bằng chết, không chỉ vì Tô Lạc còn vì một đứa bé giống Bánh Bao Nhỏ. “Mẹ...” từ căn phòng trẻ con truyền ra tiếng khóc hét của Bao Bao, Tô Lạc vội đứng lên, chạy tới căn phòng đó, Bánh Bao Nhỏ đã tỉnh ngủ, vừa dậy là muốn uống sữa... Tô Lạc đi vào, ôm lấy Bao Bao đang đưa tay lên xoa mắt, hốc mắt hồng hồng, giống như con thỏ nhỏ. Thiếu Triết cầm bình sữa đi tới, Bao Bao vừa nhìn thấy bình sữa, liền chớp mắt, nín khóc luôn, hai tay đưa ra ôm lấy bình sữa cho lên miệng bú, trên khóe mắt vẫn còn lưu lại chút nước mắt.

241. Q.3 - Chương 70

“Tử Lạc, ba ngày sau là hộp báo, không nên đi,” Thiếu Triết đặt tay lên bả vai Tô Lạc, trong mắt chứa đầy chua xót. “Không sao đâu, em đã không còn là Tô Tử Lạc của trước đây,” Trải qua quá nhiều tổn thương, Tô Tử Lạc luôn nhẫn nhịn chịu đựng sự tàn ác vô tình của Duệ Húc đã chết, khi hắn không lưu tình duỗi cùng giết tận, Tô Tử Lạc đó đã chết. Hiện tại cô không còn là Tô Lạc luôn sống dè chừng người khác nữa, cô là Claudia, nhà thiết kế bí ẩn nhất trên thế giới. Tô Lạc mỉm cười nhìn Thiếu Triết, ý nói hắn không cần quá đau lòng. “Uhm,” Thiếu Triết đứng sau cô, đột nhiên đưa tay ôm lấy eo cô, ôm cả cô và Bao Bao vào ngực. Cả người Tô Lạc hơi cứng lại, lại không đẩy hắn ra, có thể cô rất cần một người như hắn ủng hộ cô. Còn hơn Hà Duyên phải gây dựng từ hai bàn tay trắng, Tô Lạc đã may mắn lắm rồi, bởi vì có người đàn ông này, mọi thứ cô có đều là hắn cho cô, cuộc sống bây giờ, cũng là hắn cho cô. “Tử Lạc... Đừng sợ, tất cả đã có anh...” Giọng nói Thiếu Triết dịu dàng hiện hòa truyền vào tai cô, thật tự nhiên, khiến trái tim cô từ trước tới nay chưa có một ngày yên ổn lại bình tâm một cách lạ thường, cô không biết cái này có phải là yêu hay không, cô chỉ biết, cô thích cuộc sống như thế này, thích một Bạch Thiếu Triết như hắn. “Tử Lạc, chúng ta đính hôn đi, cho Bao Bao một gia đình hoàn thiện, em nói xem một lời hứa hẹn giữa chúng ta và việc kết hôn có gì khác nhau đâu?” Tô Lạc cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng của Thiếu Triết trên cổ cô, có chút gấp gáp, khiến cả người cô căng thẳng. Hai chữ đính hôn làm cô chần động. Đính hôn, lại một ước định... Nhưng... “Thiếu Triết, em không xứng với anh, em đã có Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc cúi đầu, nhìn đứa bé đang uống sữa trong lòng, có chút khó nói, cô không còn là một cô gái độc thân, cô đã có một đứa con trai, hơn nữa cô sợ Bao Bao sẽ phải chịu tội thân. “Tử Lạc, em biết rõ anh không phải là người như vậy mà, anh cũng rất yêu Bánh Bao Nhỏ, nó là con anh mà,” Sắc mặt Thiếu Triết lộ rõ sự nghiêm túc, hắn yêu Bánh Bao Nhỏ như yêu con đẻ của mình vậy. “Tử Lạc, em không nhớ sao, cha mẹ anh cũng rất yêu mến Bao Bao, bọn họ luôn coi Bao Bao chính là út tôn.” Tô Lạc ôm chặt con trai, đúng là giống như Thiếu Triết nói, cha mẹ Thiếu Triết thật sự rất yêu Bao Bao, cứ gặp là không chịu buông tay, có phải cô còn muốn thêm gì nữa. Cuộc sống như thế không phải điều cô muốn sao? Rõ ràng có thể đưa tay ra, vì sao hiện tại lại không dám làm. “Tử Lạc, chúng ta hãy từ biệt quá khứ đi, của anh, của em, quá khứ của anh cũng rất u ám, như vậy anh, anh cũng cảm thấy anh không xứng đáng với em, em xem, anh đã ăn cơm em nấu hai năm nay rồi, dạ dày anh đã bị em nuôi hư, nếu em rời khỏi anh, anh có thể sẽ bị chết đói mất.” Hắn nói nửa thật nửa đùa, Tô Lạc quay đầu lại, thấy vẻ mặt khác thường của Thiếu Triết, vẻ mặt hắn dịu dàng, còn có má lúm đồng tiền in sâu vào má. Một người đàn ông như vậy, cô còn do dự cái gì, nhớ tới Đồng Đồng đáng thương, cô không muốn Bao Bao sẽ giống như Đồng Đồng yếu ớt, xanh xao. Cô khẽ gật đầu, ý cười lộ rõ trong ánh mắt Thiếu Triết, hắn cúi người xuống, môi chạm vào trán Tô Lạc, cô không trốn tránh, nhưng ánh mắt cô lại nhìn xuống, lộ rõ chút tổn thương rơi vào sâu nơi trống rỗng nhất tâm tới nhất trong cô. Rõ ràng đây là hạnh phúc vậy mà cô lại cảm giác rất đau xót. Hai bàn tay mập mạp của Bao Bao đưa ra, “Cha, ôm ôm...” Thiếu Triết cẩn thận ôm lấy Bao Bao trong lòng Tô Lạc, đặt nó ngồi trên vai, “Bánh Bao Nhỏ, nói cho cha, con thích anh nhất?” Đôi chân Bao Bao khẽ đạp lên đạp xuống. Đôi mắt màu trà vẫn ngập nước, nhìn thoáng qua Tô Lạc, hai bàn tay nhỏ vỗ vỗ, “Bao Bao thích mẹ...” Sau đó nó đưa tay nắm lấy tóc Thiếu Triết, “Bao Bao thích cha... Bao Bao thích chị... Còn thích kem...” Thiếu Triết khẽ lắc đầu cười, may mà hắn còn được nhắc tới, chỉ là lại được xếp cùng với mấy que kem, không biết hắn nên khóc hay nên cười đây. “Đúng rồi, chị của Bao Bao là ai vậy?” Thiếu Triết đặt Bao Bao xuống ôm vào lòng, cậu nhóc lại không thích, không ngừng đá hai chân béo lên, “Cha, coa hơn, cao hơn, cao cao...” Thiếu Triết khẽ nhéo cái mũi nhỏ của nó, lại đặt nó ngồi trên vai, con cái nhà khác không phải rất sợ độ cao sao? Thế nào con nhà hắn càng cao thì lại càng thích vậy? “Chị mà nó nói chính là Đồng Đồng, một cô bé rất đáng yêu.” Tô Lạc trả lời, nhớ tới gương mặt gầy yếu của Đồng Đồng, lại cảm thấy đau lòng, một đứa trẻ đáng thương. “Cha rất muốn gặp chị của Bao Bao, sao lại có thể ngang hàng với cha được chứ?” Hắn đưa Bao Bao chạy tới chạy lui, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của hắn. Ánh đèn chiếu lên gương mặt trắng nõn của Bao Bao, hai bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng lại giơ lên nắm gì đó giữa không trung. Quay đầu lại, ánh mắt nhìn thấy Tô Lạc đứng sau mình, khóe môi cong lên. “Mẹ...” Hai bàn tay mập mạp xòe ra, đôi mắt màu trà xinh đẹp đậm ý cười. Tay Tô Lạc khẽ nắm vào, cuối cùng trên mặt cũng lộ ý cười. Tập đoàn Húc Nhật, một cô gái cẩn thận nhìn xung quanh, đáng người có chút cứng nhắc, cô gái mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, bước đi nhẹ nhàng, vừa nhìn là biết được dạy dỗ rất tốt, hơn nữa còn là một đóa hoa trong tủ

kính, vẻ mặt lộ rõ sự ngượng ngùng. Cô đi thang máy lên tầng bốn năm, tất cả mọi người đều nhìn thoáng qua, người kia có phải vị hôn thê mới của tổng tài, nhìn sao cũng thấy giống một con cừu non, cô gái như vậy hợp với tổng tài lãnh khốc vô tình của bọn họ sao? Thang máy tới tầng bốn năm, cô gái đưa tay khẽ vỗ vỗ ngực mình, lấy ra chiếc gương nhỏ, cảm thấy mình hoàn hảo mới đi ra ngoài. “Xin chào... Tôi tìm Lê Duệ Húc,” giọng nói cô thật nhẹ nhàng, ngọt ngào, cũng có chút căng thẳng, hồi hộp, Hà Duyên ngẩng đầu lên, một nụ cười chuyên nghiệp, “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

242. Q.3 - Chương 71

Cô ngập ngừng nói “Tôi là..Tôi là...” Một lúc sau, những chữ phía sau vẫn không thể thốt ra. “ Xin lỗi cô, nếu không có hẹn trước, tổng tài chúng tôi sẽ không thể tiếp, bây giờ đang là thời gian làm việc của ngài ấy.” Hà Duyên nói vô cùng khách khí, đây là nguyên tắc, tất cả mọi người đều phải tuân thủ, bản thân cô cũng không muốn vứt bỏ công việc của chính mình, vì cô thực sự cần tiền. “ Nhưng tôi là..” Cô gái kia còn muốn nói gì nữa lại bị một âm thanh mở cửa ngăn lại. “ A, cô Kiều, cô đã tới rồi sao, mau vào đi, Húc đang ở bên trong,” Vệ Thần thoải mái nói xong, cô gái họ Kiều cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, cô ta đưa mắt nhìn Hà Duyên, trong mắt lộ chút oán trách. Cô gái đi vào, Vệ Thần lại bước tới, đứng vào vị trí của cô gái kia. “ Cô Hà, nhớ sau này không thể động vào cô gái kia, cô ta có thể là phu nhân tổng tài tương lai đấy, nếu làm không tốt, cô phải về nhà ăn không khí.” Hà Duyên cắn môi, đôi mắt dưới cặp kính mở to như đã sáng tỏ điều gì đó, cô không nói gì, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt lại, vừa rồi không phải cô không ánh mắt oán trách của cô gái kia nhìn cô, nói không lo lắng chính là giả. “ Tôi tin tưởng tổng tài không phải là người không phân biệt được đúng sai, tôi chỉ là làm công việc của mình mà thôi,” Cô ngẩng đầu lên, cô rất tin tưởng tổng tài là không phân biệt được trắng đen. Vệ Thần cười cười, đúng là bình thường Húc chính là như vậy, nhưng cũng có trường hợp đặc biệt, chỉ cần không đụng phải cô gái kia là tốt rồi. “ Được rồi, sau này hãy chú ý tới cô ta, cô ta không phải là người đơn giản đâu.” Đường như hắc có ý tốt nhắc nhở cô, Vệ Thần chớp chớp mắt nhìn Hà Duyên, đúng là yêu nghiệt một trăm phần trăm. Hà Duyên sưng sốt, nếu không phải vẻ mặt Vệ Thần rất cộc nhủ, cô còn cho rằng hắc đang quan tâm cô cơ đấy. “ Được rồi.. Không nói chuyện với cô nữa, tôi phải đi đón vị hôn thê tương lai của tôi đây ,” Hắc nhếch miệng cười, vẻ mặt này khiến người khác không biết hắc đang nói thật hay đùa, vị hôn thê... Tương lai, hắc còn nói được như vậy, không sợ bản thân ngủ không ngon sao. Hắc cúi đầu, thấy được này cô thư ký đang nhìn tài liệu trên bàn, từ đầu tới cuối luôn coi hắc như không khí, không nhìn thấy, hắc nhú mày lại, đúng là một cô gái không đáng yêu, không hiểu sao càng ngày hắc càng thấy mắt kính trên mặt cô rất chướng mắt. “ Hừ.....” Hắc khó chịu hừ một tiếng, xoay người rời đi, chẳng qua chỉ là một cô thư kí nhỏ mà thôi, không đáng để hắc tức giận. Hắc lại không biết, khi hắc vừa xoay người, ánh mắt Hà Duyên dưới mắt kính, lộ chút tổn thương khi nghe hắc nói tới vị hôn thê. Trong phòng làm việc của Lê Duệ Húc, chỉ có âm thanh lật mở tài liệu, Kiều Na ngồi trên ghế sa lon, một cử động nhỏ cũng không dám, có vẻ Lê Duệ Húc quá mức hùng mạnh rồi, cho nên phụ nữ trước mặt hắc lại trở nên quá bé nhỏ. Lê Duệ Húc vẫn không ngẩng đầu lên, từ đầu tới cuối xem như Kiều Na đã là vị hôn thê của mình. “ Húc, hôm nay mẹ anh mời em đi ăn cơm, em không biết bà thích gì, em muốn mua một món quà tặng bà” Giọng nói cô thật nhỏ thật nhẹ, đầu hơi cúi xuống lộ rõ sự dè dặt. Cô tới đây hỏi hắc, rõ ràng chính là muốn hắc đi cùng với cô. Chỉ là, hiện tại bất luận là ai đối với Lê Duệ Húc mà nói, đều không quan trọng bằng công việc của hắc, nhất là hắc vừa mới hợp tác cùng Bạch Thị , hắc sẽ ngày càng bận rộn hơn, thời gian chăm sóc mình cũng không có. “ Tự cô chọn đi,” Hắc cũng chẳng ngẩng đầu lên, ngay cả nói cũng rất ngắn gọn, xúc tích. Kiều Na có chút xấu hổ, nhưng vẫn có ý định ngồi lại ở đây, “Khi nào anh xong việc, chúng ta cùng đi được không?” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định nói thêm một câu. Cuối cùng Lê Duệ Húc đặt tài liệu trong tay xuống, gương mặt lạnh lùng nhìn cô, hắc kéo ngăn kéo lấy ra hộp thuốc lào, lấy một điếu ra rồi đốt lên, làn khói mỏng mờ tỏa ra, khiến cả người hắc trở lên âm u bằng lạnh hơn, nhưng ẩn trong đó là vẻ nam tính mạnh mẽ, khiến cho tim Kiều Na loạn nhịp. Sức hấp dẫn của người đàn ông này, dường như không ai có thể sánh được. “ Húc, lúc này khi em mới đến, thư ký của anh không cho em vào,” Nói đến đây, Kiều Na cúi đầu xuống, lộ vẻ tủi thân, nhìn qua khiến người khác thương tâm. Lê Duệ Húc thổi một làn khói mỏng, lạnh nhạt nhìn cô. “ Vậy cô muốn như thế nào, đuổi thư ký của tôi, sau đó cô tới đây làm?” giọng nói của hắc lộ rõ sự

châm chọc, ý tứ của cô, lòng hẩn hiểu rất rõ. ” Nếu anh muốn như vậy, em có thể tới đây làm, em sẽ học theo,” Kiều Na ngẩng đầu lên, trong mắt lộ tia vui sướng. Lê Duệ Húc đập điều thuốc trên tay, đầu ngón tay vẫn còn mùi hương của thuốc lá. ” Tôi không cảm thấy thư ký của tôi làm không tốt điều gì, nếu cô ta để cho người xa lạ nào cũng vào được, vậy cô ta có thể rời khỏi đây được rồi.” Lê Duệ Húc nói không chút khách khí. ” Húc..” khóe mắt Kiều Na hồng lên vì lời nói của hẩn. Từ nhỏ tất cả mọi người đều nâng niu cô trong lòng bàn tay, đâu ai giống Duệ Húc chẳng có chút khách khí. Hẩn nói người xa lạ, chẳng phải ám chỉ cô sao. ” Cô Kiều, cô đừng có quên thân phận của mình, cô là do cha mẹ tôi chọn, chứ không phải tôi chọn, tôi có thể đuổi cô ra ngoài bất cứ lúc nào,” Giọng điệu vô tình, hiện tại tim của hẩn đã lạnh, tim của hẩn đã thành một tảng đá, một chút ôn nhu cũng không có. Tô Tử lạc đã mang chút ôn nhu cuối cùng trong tim hẩn đi rồi, đối với người phụ nữ khác, hẩn cũng chẳng thêm đưa mắt nhìn, hẩn vốn không quan tâm. ” Húc, sao anh có thể làm thế với em?” Kiều na đứng lên, ôm mặt chạy đi ra ngoài, khi cô đang nhìn thấy Hà Duyên ngồi bên ngoài, liền trừng mắt nhìn Hà Duyên, Hà Duyên thở dài một hơi Làm thư ký Lê Duệ Húc đúng là không tốt lắm, mỗi ngày ánh mắt có mắt của phụ nữ muốn giết chết cô. Điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Cô cầm điện thoại áp vào bên tai, bên kia truyền tới giọng nói lạnh lùng của Lê Duệ Húc, “Hà Duyên, nhớ về sau không có hẹn thì không cho đi vào văn phòng của tôi,” Hà Duyên còn chưa kịp phản ứng lại, Lê Duệ Húc đã dập điện thoại. Cô lại thở dài một hơi, đúng là tâm trạng Duệ Húc đang rất xấu. Trong văn phòng, Lê Duệ Húc lại đốt thêm một điều thuốc, làn khói mỏng vờn quanh người hẩn, hẩn nhắm mắt lại, một lúc sau, hẩn mở mắt ra, trong ánh mắt kia, lộ ra quá nhiều mệt mỏi, hẩn cầm điều thuốc trên tay dúi vào trong gạt tàn, tàn thuốc trong gạt tàn đã tràn ra, hẩn đã hút quá nhiều. Lấy một cái hộp trong túi ra, mở ra, trong hộp có một chiếc nhẫn, nó là một cặp với chiếc nhẫn trên ngón tay hẩn, đây là vật hẩn thích nhất, vậy mà bây giờ mỗi lần nhìn thấy lại giống như sự tra tấn đối với bản thân hẩn.

243. Q.3 - Chương 72

Duệ Húc đã hỏi qua, chiếc nhẫn này là bị Tề Trữ San ném vào cống thoát nước, hẩn không biết cuộc hôn nhân này Tô Lạc đã phải chịu nhục nhã như thế nào, dường như tất cả đối với cô đều là sự giày vò, bản thân hẩn giày vò cô, Trữ San cũng giày vò cô. ” Vợ, xin lỗi..” Lại một câu xin lỗi.. Sâu lắng ... Mọi thứ trước mắt hẩn như mờ đi. Hẩn tháo chiếc nhẫn trên ngón tay, đặt vào bên trong hộp, sau đó lấy ra một cái hộp khác mở ra, bên trong là một đôi nhẫn hoàn toàn mới, do chính tay hẩn thiết kế, trên mặt chiếc nhẫn nam có khắc một chữ Lạc, trên mặt chiếc nhẫn nữ khắc một chữ Húc, đây mới là thứ dành cho cô và hẩn. Nhưng hẩn không biết còn có cơ hội để đeo nó cho cô không. Hẩn đem chiếc nhẫn nữ chạm nhẹ vào môi, cảm giác lạnh lạnh của kim loại truyền vào môi. Trong căn phòng của căn nhà nhỏ, một thân hình nhỏ nhỏ đang nhìn vào phòng bếp, cả người chạy về phía cửa, đôi chân ngắn mập không ngừng chạy về phía trước, giống như một chú gấu nhỏ, bản thân thì đã ngã không biết bao nhiêu lần. Bao Bao lại là quay đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, đôi mắt tròn tròn chớp chớp, dùng sức kiềm đôi chân nhỏ, không biết từ lúc nào đã học được cách mở cửa. Cạch một tiếng, cửa mở, một cơn gió lùa qua, chú gấu nhỏ đã chạy ra ngoài. Cả người Bao Bao loạng choạng, đôi môi chu lên không ngừng bú đầu ngón tay, Bao Bao nhìn nơi này, lại ngó nơi kia, ánh mắt lạnh lợi không ngừng chuyển động, rất đáng yêu khiến mọi người đều thích. Quần áo Bao Bao mặc trên người cũng không phải là hàng bình dân, tất cả đều là nhãn hiệu nổi tiếng, cuối cùng cậu nhóc chọn một con đường rồi bước thẳng về phía trước. ” Người bạn nhỏ, cháu muốn đi đâu?” Một người thanh niên đã nhìn Bao Bao rất lâu, hẩn luôn đi theo Bao Bao, để ý không có người lớn đi kèm, cuối cùng đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Bánh Bao Nhỏ. Đứa nhỏ này thật đẹp, lần này hẩn phát tài rồi, hẩn chưa từng gặp qua một đứa trẻ nào xinh đẹp như vậy lại là một đứa con trai nữa. Bánh Bao Nhỏ buông ngón tay xuống, híp mắt cười, ánh mắt màu trà trong sáng, môi hồng răng trắng (hehe 2 tuổi mới có mấy cái răng, tả như thế này hơi lộ liễu), cực kỳ đáng yêu. “Bao Bao muốn tìm chị, chị chị trắng trắng,” mặc dù vẫn còn nhỏ nhưng Bao Bao đã có thể nói rõ từng chữ, khiến người thanh niên lập tức hiểu Bao Bao đang nói gì. ” Cháu tên là Bao Bao, cái tên nghe lạ quá?” người thanh niên cười cười. ” Vâng, Bao Bao.. Cha gọi Bao Bao..” Bao Bao đưa ngón tay mập chỉ vào mặt mình...Không chút sợ người lạ. ” Chú cho cháu ăn kẹo, cháu đi với chú được không?” Người thanh niên lấy trong túi ra chiếc kẹo, giơ trước mặt Bao Bao, nó nhìn nhìn chiếc kẹo, lại nhìn người thanh niên, “Bao bao chỉ cần kẹo kẹo của chị chị,” Người thanh niên thu

tay về, nhìn nhìn những người xung quanh, không quá nhiều người nhưng cũng chẳng ít, không thể ra tay quá mạnh được. “Vậy chú đưa cháu đi tìm chị được không? Chú biết chị đang ở đâu đấy,” Hấn thử thăm dò nói, Bao Bao vừa nghe tới chị, ánh mắt sáng lên. ” Vâng.. Bao bao muốn tìm chị chị,” Bánh Bao Nhỏ vươn đôi tay béo nhỏ của mình cho người thanh niên ôm. Khóe môi hấn nhếch lên lộ rõ sự hài lòng. Khi hấn chuẩn bị ôm lấy Bao Bao, lại thấy được ánh mắt lạnh đậm khác thường, ánh mắt đó lại tố từ một cô bé mới chừng ba, bốn tuổi. ” Chị ... Chị chị..” Bao Bao thu tay lại, cả người lắc lư chạy tới phía cô bé. Cô bé bước nên đứng trước Bao Bao, che chắn cho cậu bé, lạnh đậm nhìn người thanh niên. ” Hai người bạn nhỏ, chú đưa các con đi tìm mẹ được không, chú biết mẹ của các con.” Bánh bao nhỏ vừa nghe mẹ, bàn tay nhỏ bé kéo chặt áo cô bé, “Chị chị, Bao Bao muốn mẹ.. Bao bao muốn sữa sữa..” Bao Bao chu cái miệng lên, bụng nó bắt đầu đói rồi. ” Đúng vậy, chú chính là người mà mẹ các cháu bảo tới đón các cháu,” người thanh niên giả bộ quen thuộc với mẹ hai đứa bé, hấn nghĩ đây chỉ là hai đứa bé thôi mà, sao có thể khôn ngoan được. ” Bao Bao, chị đang em về nhà,” Đồng đồng nắm chặt tay béo nhỏ Bao Bao, xoay người rời đi. Người thanh niên há hốc mồm nhìn hai đứa bé. ” Người bạn nhỏ...” Hấn vừa định muốn nói gì, lại thấy ánh mắt đề phòng của Đồng Đồng,” Mẹ nói cho tôi biết, không được tin lời người xa lạ.” ” Bánh Bao Nhỏ, biết chưa? Sau này ra ngoài trừ cha và mẹ ra, không được đi cùng với cứ người lạ nào.” Đồng Đồng đưa tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, cô bé lớn hơn cậu nhóc nhỏ gần 2 tuổi, cũng biết được nhiều điều hơn, một phần cũng do cô bé có chút trưởng thành hơn so với lứa bạn cùng tuổi. ” Vâng, Bao Bao đã biết, Bao Bao chỉ nghe lời cha mẹ..” Nói tới đây, nước mắt Bao Bao từng giọt từng giọt chảy xuống. ” Chị chị, Bao Bao nhớ mẹ, Bao Bao đói.” Bao Bao đưa tay vuốt bụng, nhìn Đồng Đồng, Đồng Đồng lấy chiếc bánh bao trong túi ra, cái này là mẹ đưa cho cô bé, nói khi nào cô bé đói bụng thì ăn, cô bé không nỡ ăn, muốn cùng ăn với mẹ, cô bé biết mẹ kiếm tiền rất vất vả, cho nên cô bé rất biết nghe lời và hiểu chuyện. Cô bé nhìn chiếc bánh trên tay, sau đó đặt ở bên miệng Bao Bao. ” Bao Bao, chị có bánh bao nè, ăn đi, chị cho em ăn” Bao Bao tủi thân khóe miệng cong xuống, nó muốn uống sữa cơ, muốn mẹ ôm nó rồi cho nó uống sữa. Bánh Bao Nhỏ cầm bánh cắn một miếng, mùi vị thật kì lạ, nó lại cắn thêm một miếng, cảm giác quá đói bụng, cho nên cũng có thể ăn thứ có hương vị kì lạ này. “Chị chị, ăn ăn,” Bàn tay nhỏ mập cầm bánh đưa ra trước mặt Đồng Đồng, cô bé lắc đầu,” Bao Bao ăn đi, chị không đói bụng” Cô bé nắm chặt lấy tay Bao Bao, sợ cậu bé chạy mất. Hiện tại bụng của cô bé chỉ kêu một chút, không đúng.. Cô bé không phải không đói bụng, mà là rất rất đói bụng... ” Chị, Bao Bao muốn mẹ, Bao Bao muốn sữa..” Bao Bao ăn xong chiếc bánh trên tay, bàn tay nhỏ nắm chặt tay Đồng Đồng kéo kéo, Đồng Đồng nhìn ánh mắt ngập nước của cậu bé, nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt. Không phải cô bé không muốn đưa cậu bé về nhà, mà là cô bé không biết đường về nhà Bao Bao, nếu không phải vừa khéo đứng trên tầng nhìn thấy Bao Bao, cô bé cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

244. Q.3 - Chương 73

Cô bé mới chỉ có bốn tuổi thôi, cô nhìn con đường phía trước, từng cơn gió lướt qua, hai đứa bé bé nhỏ đáng thương. “Mẹ...”Thỉnh thoảng Bánh Bao Nhỏ lại nấc lên, ánh mắt ngập nước đỏ hồng. “Chị đưa em đi tìm mẹ,” Đồng Đồng nắm chặt tay cậu bé, xoay người chọn một đường rồi đi tới, Bao Bao không ngừng khóc, gương mặt nhỏ lộ rõ sự tủi thân. Tô Lạc pha cho Bao Bao một bình sữa ngon, từ phòng bếp đi ra. “Bao Bao, mau tới đây uống sữa,” trước đây chỉ cần nghe thấy cô gọi, bất kể là đang ở đâu Bao Bao cũng chạy lại rất nhanh, lúc này lại khiến cho người khác thấy kì lạ, cô gọi đã mấy câu, đều không thấy bóng dáng của Bao Bao đâu. Không phải là chơi mệt quá liền ngủ gật rồi chứ, Tô Lạc cầm bình sữa, đi về phía phòng Bao Bao, mở cửa ra, bên trong chỉ có một đồng đồ chơi, không có cậu bé mập mạp kia. Cô liên tiếp tìm ở mấy phòng, vẫn không tìm thấy, bình sữa trên tay cô cũng nguội dần. “Banh Bao Nhỏ, nếu con không ra đây, mẹ sẽ tức giận đó,” Cô cố ý nói một cách khó chịu, thằng nhóc này không biết trốn ở đâu rồi, cô tìm mãi không thấy. “Bánh Bao Nhỏ,” cô đặt bình sữa trong tay xuống, tìm khắp những nơi nó có thể trốn, tất cả những nơi có thể chứa được cậu bé cũng tìm, Bao Bao béo như vậy, đâu có thể trốn ở nhiều nơi đâu, cô mở từng cánh cửa, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng. Ngoài sân, trong nhà, đều không có. “Bánh Bao Nhỏ, mau ra đây, mẹ đưa con đi ăn kem,” Cô gọi to lên, nghĩ cậu nhóc mập sẽ chạy nhào tới cô. Miệng nhỏ sẽ gọi “Mẹ... Kem kem...” Đột nhiên cô ngồi phịch xuống trên mặt đất, không tìm thấy Bánh Bao Nhỏ

của cô, Bao Bao của cô mất tích rồi. Sắc mặt cô trong nháy mắt trắng bệch, tái nhợt... Cô vội đứng lên, chạy nhanh vào phòng mình. Bàn tay run rẩy cầm điện thoại lên, bàn tay ấn phím bị nhầm rất nhiều, tay này giống như không phải của cô, một chút cảm giác cũng không có. Thiếu Triết lật tài liệu trong tay, mấy ngày gần đây có rất nhiều phóng viên bám theo hắn, mở tưởng sẽ có được thông tin của Claudia từ hắn, cuộc thi thiết kế trang sức mà rất nhiều người mong chờ sẽ diễn ra vào ngày kia, thời gian gấp gáp, hắn không thể có sở hở. Điện thoại trên bàn vang lên, hắn cầm lên, nhìn thấy số nhà, khóe môi hắn cong lên, tâm tình rất tốt. Chắc chắn là cậu nhóc kia đang nhớ hắn đây, đoán chừng lại là cậu kia, “Cha, Bao Bao muốn kem kem.” Rất nhanh Thiếu Triết cảm thấy thật bất công, cậu nhóc này là muốn cha hay muốn kem đây. Ấn nút nghe, nụ cười trên môi tắt lịm, sắc mặt khiến người khác sợ hãi. “Tử Lạc, đừng lo lắng, anh về nhà ngay đây,” Hắn dập điện thoại di động, vội vàng cầm lấy chìa khóa xe, chạy ra ngoài. “Tổng tài, anh muốn đi đâu, cuộc họp sắp bắt đầu rồi,” Thư kí nhìn thấy Thiếu Triết chạy ra liền nhắc nhở, mà bước chân hắn lại thật nhanh, vẻ lo lắng bao trùm cả người hắn, “Tôi có việc gấp, cuộc họp này lùi lại,” Hắn nói xong, mở cửa, một chút câu chữ lưu lại qua khe cửa, thư kí cầm bảng lộ trình trên tay, hắn bị làm sao vậy, hắn phải biết cuộc họp này quan trọng như thế nào chứ. Người cũng đã đi rồi, cô đành phải thông báo tới các giám đốc trong công ty lùi cuộc họp lại. Thiếu Triết dừng xe, trên trán lấm tẩm mồ hôi, hắn vội mở cửa, hắn chưa bao giờ gặp qua sự im lặng đằng sau cánh cửa như vậy, Tô Lạc cầm điện thoại tay, giống như mất đi linh hồn vậy. Cô nghe tiếng cửa mở, vội ngẩng đầu lên. “Bánh Bao Nhỏ,” cô vội gọi, khi nhìn thấy người vào là Thiếu Triết, gương mặt cô tái nhợt. “Thiếu Triết.... Làm sao bây giờ, Bao Bao mất tích rồi, em làm mất Bao Bao rồi,” cô dùng sức nắm chặt vạt áo, ngón tay bấu chặt vào bàn tay trắng bệch. Thiếu Triết bước nhanh tới trước mặt cô, nắm chặt tay cô, “Đừng quá lo lắng, Tử Lạc, Bao Bao sẽ không có chuyện gì đâu, anh sẽ nhờ người đi tìm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hắn nói vậy nhưng trái tim hắn như bị thắt lại, lo lắng không kém gì Tử Lạc, Bao Bao chỉ là một đứa bé, một đứa bé hai tuổi thì có thể hiểu biết những gì, nó đã đi đâu rồi, có thể đi đâu được chứ? Hắn buông tay Tô Lạc ra, hiện tại cô đã quá lo lắng không thể nghĩ được gì nữa, hắn cần phải bình tĩnh, còn phải bình tĩnh hơn so với hắn trong quá khứ, hắn nhìn ra cửa, không biết thằng nhóc kia đi đâu rồi. Hiện tại, chưa tới hai tư giờ, không thể báo án, bọn hắn chỉ có thể tìm và chờ đợi. “Em muốn đi tìm Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc đột nhiên đứng lên, nói xong liền muốn đi ra ngoài, ánh mắt như mất hồn, đừng nói tới tìm Bánh Bao Nhỏ, bây giờ ngay cả đứng còn không vững. Hai chân cô mềm nhũn, nếu không có Thiếu Triết đỡ cô, cô đã ngã rồi. “Tử Lạc, đừng quá lo lắng, anh nhất định sẽ tìm thấy Bao Bao...” Hắn ôm chặt cô vào lòng, biết nếu cô mất đi Bao Bao, cô sẽ không thể sống với nỗi nhớ. “Vâng...” Tô Lạc chớp chớp mắt, nước mắt rơi xuống, cô không nghĩ ra cách gì cả, cô chỉ có thể dựa vào hắn, tin tưởng hắn. “Thiếu Triết, giúp em, giúp em tìm Bao Bao, nó là tính mạng của em...” Cô nắm chặt áo Thiếu Triết, ngón tay dùng sức có chút đau. “Được, được, Bao Bao cũng là như sinh mạng của anh, anh đáp ứng em, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy Bao Bao,” hắn không ngừng an ủi Tô Lạc, giọng nói nhẹ nhàng muốn làm Tô Lạc yên tâm hơn. Ánh mắt hắn luôn nhìn ra phía cửa, sự lo lắng lộ rõ trong mắt. Bánh Bao Nhỏ, đúng là đứa bé hư, làm ẹ phải khóc, làm cho cha phải lo lắng, nếu tìm được, hắn phải trừng phạt Bao Bao một trận mới được, hắn đã nhờ tới tất cả những bạn bè ở đây tìm kiếm, hắn lại không dám đi ra ngoài, bởi vì còn một người nữa đang mất hồn ở đây. Hắn tin tưởng bạn bè hắn, nhất định sẽ giúp hắn tìm thấy Bao Bao, sắc trời bên ngoài tối dần, bình sữa đặt trên bàn, sớm đã nguội lạnh. Đồng Đồng kéo tay Bao Bao ngồi xuống bên ngoài tòa nhà lớn, cô ngẩng đầu lên, không thể nhìn thấy đỉnh tòa nhà, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn mấy chữ thật to, đúng là nơi này, đây là chỗ làm việc của mẹ cô bé, cô bé quay đầu, nhìn đôi mắt khóc đỏ của Bao Bao, cô bé không còn cách nào khác, đành đi tìm mẹ mình, tuy Đồng Đồng biết mẹ cô bé rất nhiều việc, nhưng nếu cứ để thế này, Bao Bao sẽ khóc chết mất. “Mẹ... Bao Bao muốn mẹ...” Khóe miệng Bao Bao mếu máo đáng thương, tiếng khóc thút thít vang lên, Bao Bao muốn mẹ, Bao Bao nhớ mẹ... Đi tới đây, cậu bé thật vất vả, hốc mắt ngày càng đỏ. Cho tới bây giờ cậu bé không có rời khỏi Tô Lạc khoảng thời gian lâu như vậy.

245. Q.3 - Chương 74

Đồng Đồng cắn cắn môi, nắm chặt tay Bao Bao, đi vào, hai đứa bé xinh đẹp khiến mọi người chú ý. Bảo vệ gác cổng liền chặn trước hai đứa bé, hắn cúi đầu nhìn xuống, hai đứa bé không cách biệt lắm, bé gái cao

hơn một chút nhưng rất gầy, còn bé nam mập mạp đáng yêu. “Hai bạn nhỏ, nơi này không thể vào,” Bảo vệ cố gắng nói thật nhẹ nhàng, đối mặt với hai đứa bé đáng yêu thế này, hẳn cũng không dám nặng lời. “Chú, chúng con tìm mẹ...” Đồng Đồng ngẩng đầu lên, lông mi chớp chớp. Không hề sợ hãi, cô bé chỉ hơi lo lắng, cô bé sợ sẽ gây phiền phức ẹ. “Mẹ các cháu...” Bảo vệ mở to mắt nhìn hai đứa bé, Bao Bao đưa ta xoa xoa mắt đỏ vì khóc “Bao Bao muốn mẹ...” Miệng nhỏ mếu máo đáng thương, bộ dạng tủi thân khiến người khác đau lòng. “Mẹ các cháu tên gì?” Người bảo vệ ngồi xổm xuống, định đưa tay chạm vào Bao Bao liền bị Đồng Đồng đứng chắn lại, “Chú, mẹ cháu là Hà Duyên,” cô đề phòng nhìn người bảo vệ, dường như sợ hẳn sẽ làm gì Bao Bao, Bao Bao kéo tay Đồng Đồng, miệng mở to hơn, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng lại không hề phát ra tiếng khóc. Đôi mắt màu trà lúc này đỏ rực, gương mặt nhỏ bụ cũng đỏ rực vì khóc. Bảo vệ có chút xấu hổ thu tay lại, sao ánh mắt của cô bé này lại giống như hẳn có ý xấu với cậu bé này vậy, hẳn đưa tay sờ mặt mình, hẳn còn cho rằng mình rất tốt bụng, hóa ra lại không phải, hẳn cũng có tố chất làm người xấu. Hẳn bố trí người bảo vệ khác thay vị trí mình rồi chuẩn bị lên tầng cao nhất kia tìm Hà Duyên. Thư kí riêng của tổng tài, có thể ngồi ở vị trí đó, từ trước tới nay đều là người được yêu quý trong công ty, chỉ là lần này, cô thư kí này tuổi có vẻ khá lớn, không chỉ tính tới bộ quần áo đứng đắn già dặn trên người, còn có cặp kính to dày trên mặt khiến mọi người trong công ty không thể hiểu được sao cô có thể ngồi ở vị trí đó, người dọn vệ sinh ở đây, có khi còn tốt hơn cô. Bây giờ, cô còn có con, lại có những hai đứa, người bảo vệ nhìn thoáng qua hai đứa bé, hai đứa bé này cũng rất xinh đẹp, nhất là cậu bé kia, hai đứa bé này đúng là do cô thư kí kia sinh ra sao? Không cần nghĩ nhiều, đầu dây bên kia đã có người nhắc máy. “Alô, cô Hà sao, tôi là bảo vệ trị an ở tầng một, có hai đứa bé nói là con cô, mời cô xuống đây...” Hẳn vừa nói vừa nhìn hai đứa bé, cô bé ôm lấy cậu bé, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn tới nhìn lui, dường như đề phòng người xung quanh. Giống như gà mẹ che cờ gà con vậy, mà rõ ràng cô bé còn gầy yếu hơn cậu bé. “Chị, Bao Bao muốn mẹ,” Bao Bao kéo kéo áo Đồng Đồng, giọng nói nghẹn nghẹn, khóc đến hai mắt sưng vù rồi, đã lâu như thế, Bao Bao còn chưa được gặp mẹ, Bao Bao muốn mẹ... “Mẹ sắp tới rồi.” Hai bàn tay nhỏ bé của Đồng Đồng ôm lấy thân thể mập mạp của Bao Bao, cô bé là chị cần phải bảo vệ em trai nhỏ. Ánh mắt luôn nhìn về phía thang máy, chờ mẹ cô bé bước ra, giờ trừ mẹ ra, cô bé không tin ai hết. Cửa thang máy mở, một cô gái lộ vẻ sốt ruột đi tới, trên người vẫn là bộ đồ màu đen già dặn đứng đắn, cảm giác cón quê mùa hơn Trần Mĩ Liên ở tầng mười ba, đằng sau bộ quần áo này, không ai tin cô mới hai mấy tuổi, họ luôn cho rằng cô là phụ nữ trung niên. Cô vội bước đi, đụng phải một cô gái trẻ đi ngược chiều. “A... Cô đi đứng kiểu gì vậy?” Giọng nói cao ngạo vang lên, Hà Duyên vội vàng dừng lại, “Xin lỗi...” Cô cúi đầu nói xin lỗi, dừng lại trong mắt cô là một đôi giày cao gót có nhãn hiệu nổi tiếng. “Xin lỗi, cứ nói xin lỗi là xong sao,” Cô gái trẻ không chịu buông tha cô, lúc này Hà Duyên chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy con mình, cô thật sự rất gấp, không biết có phải Đồng Đồng của cô hay không. “Xin lỗi cô, tôi thực sự đang có việc gấp, tôi không có cố ý.” Hà Duyên ngẩng đầu lên, nhìn qua gương mặt cô gái mình đụng phải, đúng là cô gái xinh đẹp lại kiêu ngạo, nghĩ nghĩ, lúc nào mà chẳng như thế. Cô gái mặc một bộ đồ trắng, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa tơ tằm, đúng là hoàn mỹ. Bộ dáng của một cô gái mạnh mẽ kiêu ngạo. Hà Duyên lo lắng nhìn ra phía ngoài, cô đã giải thích mà cô gái này còn không chịu nhận thành ý của cô. Cuối cùng Hà Duyên hít một hơi thật sâu, xin lỗi cũng đã nói rồi, cô không muốn đứng ở đây nữa, cô xoay người lại bị cô gái kia giữ lại. “Làm sao vậy, nhân viên của tập đoàn Húc Nhật đều như thế sao? Một chút tố chất cũng không có” Cô gái nhìn cô từ trước xuống dưới... Đúng là bộ dạng của phụ nữ trung niên, đừng nói tới đàn ông, ngay cả cô là phụ nữ còn cảm thấy dọa người. “Tôi đã nói xin lỗi rồi...” Hà Duyên lần đầu gặp phải cô gái không biết nói lý lẽ như thế, cô ta muốn cô phải như thế nào, cô không muốn ở đây nữa, cô đang rất gấp, cô muốn đi nhìn con gái cô. “Tôi không chấp nhận, một cô gái chỉ biết gây rối như cô, tôi muốn cô rời khỏi công ty này, người như cô ở trong đây đúng là mất mặt,” Cô gái hất mặt nhìn Hà Duyên, ánh mắt như có gai khiến Hà Duyên khó chịu. “Xin lỗi cô, công việc của tôi đều do tổng tài quyết định, nếu hẳn muốn tôi rời khỏi đây, rất nhanh tôi sẽ rời khỏi đây.” Hà Duyên nở nụ cười giao tiếp, cũng không có cảm giác mình thấp kém gì so với cô gái kia, cô dùng chính hai bàn tay mình để kiếm tiền chứ không phải dùng khuôn mặt. “Tôi là vị hôn thê của phó tổng mấy người,” Cô gái vòng hai tay trước ngực nhìn Hà Duyên, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, cô gái không muốn nể tình, Hà Duyên có chút tức giận. Ánh mắt Hà Duyên bị kính mắt ngăn lại, cô chớp mắt, khi nghe được câu vị hôn thê, khóe môi cô hơi run, cũng không nói gì. Cô gái tưởng Hà Duyên sợ mình, ánh mắt dịu đi một chút, dường như rất vừa lòng khi nhìn thấy Hà Duyên như thế. Hà Duyên vẫn trầm mặc khiến cho cô gái có cảm giác sung sướng. “Vệ Thần, tôi muốn biết, vị hôn thê của anh có quyền gì để sắp xếp cho thư kí của tôi, là anh cho sao?” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, như cười như không, lại có chút giống như vang lên từ địa ngục.

246. Q.3 - Chương 75

“Cái này, Húc, tôi có thể giải thích được không, tôi và anh không phải rất giống nhau sao, chẳng qua vị hôn thê của tôi mạnh mẽ kiêu ngạo hơn thôi.” Vệ Thần đưa tay vỗ trán mình, bọn họ chính là người cùng hội cùng thuyền mà, ngay cả chuyện như này cũng gặp phải giống nhau, “Hôm nay tôi thành như này, anh cũng có phần, nếu không vì cái bữa tiệc xem mắt kia của anh, tôi cũng không thành thế này.” Hấn cảm thấy thật mệt mỏi, còn không phải do vị giám đốc kia đã cướp đi tự do của hấn sao. Hai người đàn ông giống như u hồn cùng nhau xuất hiện trước mặt Hà Duyên và cô gái kia, không biết bọn họ đứng đó bao lâu rồi, đã nghe được những gì. Cô gái vừa nghe thấy giọng nói của Vệ Thần, trên mặt lộ ra tia vui sướng nhưng vẫn lộ vẻ cao ngạo, tuy bề ngoài không nói ra, trong lòng cũng vô cùng đắc ý. “Anh đã tới rồi.” Cô thu hồi cảm xúc trên gương mặt của mình, từ nhỏ cô luôn được mọi người hâm mộ, ganh tị, vì thế mà tính cách cao ngạo và kiêu căng đã sớm hình thành, trở thành một cô gái luôn tự hào vì những gì mình có, sự tự tin vượt quá mức cho phép, nhưng hôm nay cô đã không may gặp phải người đàn ông còn kiêu căng ngạo mạn tự tin hơn cả cô. “Cô Tổng, nhân viên của tôi, tôi phải biết làm thế nào, nơi này hình như không phải là chỗ của cô, Vệ Thần, người của mình, tự mình xử lý cho tốt, đừng để cho cô ta ở đây giở trò, tốt nhất cậu hãy nói với cô ta công ty này của nhà họ Húc chứ không phải họ Tổng, hơn nữa cả đời này cũng không liên quan đến họ Tổng, tốt nhất đừng để cô ta xuất hiện ở đây nữa, tôi không thích cô ta khoa chân múa tay trước mặt nhân viên của tôi. Vệ Thần sờ sờ mũi, thoáng cái mà đã không để cho hấn chút mặt mũi nào, cô gái này, thật là khiến hấn không biết phải làm sao. “Vệ Thần, là cô gái này đụng phải em trước,” Tổng Nghiên lập tức giận dữ, cô không phải không hiểu lời nói của Duệ Húc, nhưng lời hấn nói là đúng, đây là tập đoàn Húc Nhật, không phải nơi cô có thể tùy ý âm ỉ. “Được rồi, anh biết rồi, em bớt giận, con gái giận nhiều sẽ mau già.” Ngón tay Vệ Thần khẽ nắm lấy tay cô gái, không khí mở ám bao quanh họ. Tay Hà Duyên khẽ nắm lại, không ai thấy được ánh mắt cô hiện lên gì đó rồi biến mất một cách nhanh chóng. “Tổng tài, tôi có chút việc gấp, tôi...” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Duệ Húc, giọng nói lộ rõ sự lo lắng, cô không biết vì sao Đồng Đồng lại tới tìm cô. Nó là một đứa trẻ ngoan, có phải con bé đói bụng hay đau ở đâu đó, Đồng Đồng là con gái duy nhất của cô, làm bảo bối tâm can của cô. “Đi đi”. Duệ Húc giơ tay ám hiệu, xoay người đi ra ngoài, hấn không có rãnh rỗi để nghe người khác nói chuyện yêu đương. Vệ Thần mỉm cười, nhưng ý cười trong mắt không có chút hứng thú với cô gái trước mặt. Hà Duyên vội chạy ra, nhìn cô bé gái ngồi trên ghế đang ôm một đứa bé nữa, tim như bị bóp nghẹn, sự lo lắng trào lên trong người. Đúng là Đồng Đồng rồi, nhưng bé nam cô bé đang ôm là ai? ” Mẹ..” Đồng Đồng xoa xoa hai mắt, cô bé đã ngồi ở đây rất lâu rồi, Bánh Bao Nhỏ vẫn không ngừng khóc, cô bé không biết phải làm sao cả. “Mẹ,” cô bé khẽ gọi, nhất thời rất muốn khóc, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, cô bé không thể khóc, bởi vì cô khóc mẹ cũng sẽ khóc. ” Đồng đồng..” Hà Duyên vội chạy tới, vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt cô bé gầy yếu, sao con bé lại tới đây. ” Đồng đồng, con đói bụng sao?” Cô đưa tay xoa má Đồng Đồng, hôm nay cô vội đi làm chỉ để lại cho Đồng Đồng một cái bánh bao nhỏ, tuy trong nhà còn một chút đồ ăn, nhưng Đồng Đồng còn quá nhỏ, không thể nấu ăn được. Đồng Đồng khẽ gật đầu, trái tim Hà Duyên nhói đau, đứa con đáng thương của cô, con bé còn bị bệnh nữa. ” Mẹ...” Cuối cùng Đồng Đồng cũng thả lỏng bàn tay bé nhỏ ra, Bánh Bao Nhỏ trong lòng cô ngẩng đầu lên, khóc miệng máu đáng thương. “Bánh Bao Nhỏ.” Hà Duyên lặng người đi, cô nghe bảo vệ nói là hai đứa trẻ tới tìm cô, cô lại không nghĩ là Bánh Bao Nhỏ, sao Bao Bao lại ở đây, làm sao lại ở cùng với Đồng Đồng, đã có chuyện gì xảy ra. ” Mẹ.. Con ôm Bao bao, nhưng em trai khóc nhiều lắm,” Đồng Đồng kéo áo mẹ, tuy rằng cô bé cũng rất muốn được mẹ ôm, nhưng khi nhìn Bao Bao, tựa hồ cậu bé còn cần hơn cô, Bao Bao là em trai nhỏ, cô phải bảo vệ em trai nhỏ. “Uhm...” Hà Duyên khom người ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, nhất thời có một vòng tay rộng lớn ấm áp ôm lấy, Bao Bao không nhìn được bật khóc thút thít. “Bao Bao muốn mẹ, muốn cha... Di, Bao Bao muốn mẹ...” Đôi mắt màu trà sừng húp, gương mặt đáng yêu vì khóc mà đỏ hết lên, thật khiến người khác đau lòng. Hà Duyên không ngừng dỗ dành Bánh Bao Nhỏ, cô nghĩ tới Tô Lạc không thấy Bao Bao đâu sẽ rất lo lắng. “Bao Bao đáng thương... Bao Bao, ngoan không khóc, chút nữa đi đưa con đi tìm mẹ nhé...” Cô còn nhớ mình có lưu số điện thoại của Tô Lạc, Bánh Bao Nhỏ mất tích, nhất định cô ấy sẽ rất lo lắng, cô muốn nhanh chóng thông báo với Tô Lạc. Một tay cô ôm lấy Bao Bao, một tay kia tìm điện thoại, mất một lúc mới tìm thấy số điện thoại của Tô Lạc, lúc đó Tô Lạc đưa số điện thoại cho cô, không ngờ lại được sử dụng trong tình huống như thế này. Đầu dây bên kia thật lâu mới có người bắt máy, nhưng lại là giọng nói của

một người đàn ông. “Tôi muốn gặp Tô Lạc,” một tay cô bế Bao Bao, một tay giữ điện thoại, Bao Bao thực sự rất nặng, so với Đồng Đồng nặng hơn nhiều. Bạch thiếu triết cầm điện thoại trong tay, hơi mím môi, một giọng nói xa lạ, tìm Tử Lạc, nhưng hiện tại Tô Lạc như người mất hồn nhìn ra phía cửa, không biết có thể nghe điện thoại được không. ” Xin hỏi, cô có chuyện gì, tôi là vị hôn phu của cô ấy?” Hấn đưa tay đặt lên trán, sự mệt mỏi lộ rõ trên gương mặt. Bánh Bao Nhỏ đã mất tích gần ba tiếng, đến bây giờ bọn họ đều là không có chút tin tức nào, mỗi một phút trôi qua với họ thật dài, thật dài. Hà Duyên vừa nghe chữ vị hôn phu của Tô Lạc, mới nhớ tới Tô Lạc đã từng nói có một người đàn ông, người giúp đỡ cô ấy, cũng là cha của Bánh Bao Nhỏ. “Là như này, anh Bạch,..” nếu cô nhớ không nhầm, người đàn ông này họ Bạch. “Anh Bạch, hiện tại Bao Bao đang ở chỗ tôi...” Cô còn chưa kịp nói xong, từ đầu dây bên kia đã truyền tới một giọng nói lớn.

247. Q.3 - Chương 76

“Cô nói cái gì.. ” Bạch Thiếu Triết không dám tin vào tai mình, Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao nhỏ của hấn. Ở đầu dây bên kia nghe được giọng nói mơ hồ gọi mẹ Bánh Bao Nhỏ. “Cô đang ở đâu? Được, tôi biết, tôi sẽ đến đó ngay, xin cô đừng rời đi.” Hấn vội vàng cầm lấy áo khoác mặc vào, trái tim như bị bóp chặt được thả lỏng đôi chút. Hấn ngồi xuống trước mặt Tô Tử Lạc, đưa tay nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô, “Tử Lạc, tốt rồi, không có việc gì nữa rồi, anh tìm được Bánh Bao Nhỏ rồi, bây giờ anh sẽ đi đón Bao Bao, em không cần lo lắng nữa, không có chuyện gì rồi.” Cuối cùng ánh mắt Tô Lạc cũng lấy lại chút thần thái, cô nhìn Bạch Thiếu triết nói, bất chợt, nước mắt theo khóe mắt không ngừng chảy xuống. Thiếu Triết nói không có chuyện gì, tìm được Bánh Bao Nhỏ rồi. “Đúng vậy. Tử Lạc, anh đi đón Bánh Bao Nhỏ, một lát nữa là em có thể thấy con rồi, Bao Bao rất tốt, không có chuyện gì xảy ra hết.” Bạch Thiếu Triết đau lòng, đưa tay lau khô nước mắt trên khuôn mặt của Tô Tử Lạc, rồi đứng lên, lại phát hiện Tô Lạc đang kéo tay áo mình. “Tử Lạc, em cứ ở nhà chờ chúng ta về,” hấn dùng chúng ta mà không phải dùng từ anh, ý hấn là lúc hấn ra khỏi cửa chỉ có một mình, nhưng khi quay lại, nhất định sẽ mang bảo bối của họ quay lại. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến cô gần như sập đổ, cái cô cần chính là chờ đợi, là nghỉ ngơi, tất cả mọi chuyện giao cho hấn là được rồi. Một lúc sau, Tô Tử Lạc mới chịu buông tay ra, nhìn Bạch Thiếu Triết nhanh chóng rời đi, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô co người, vùi đầu vào đầu gối, không biết là phải chịu áp lực này trong bao lâu nữa, cô ghen ngào khóc. Hà Duyên buông điện thoại xuống, ôm Bánh Bao Nhỏ ngồi xuống, đứa nhỏ này vẫn ôm chặt lấy cổ cô, gương mặt nhỏ nhỏ thỉnh thoảng lại cọ vào áo của cô, thật đúng là trẻ con, nó tưởng cô là mẹ. ” Đồng Đồng, làm sao con gặp được Bánh Bao Nhỏ?” Cô chưa kịp đưa tay ra vỗ về gương mặt của con gái, Đồng Đồng đã vươn đôi tay bé nhỏ của mình kéo áo của Hà Duyên lại và dựa vào người cô, chỉ cần như vậy, cô bé mới có cảm giác an toàn, cảm giác bên cạnh mẹ thật là tốt. ” Đồng Đồng nhìn thấy một chú lạ mặt muốn dẫn Bánh Bao Nhỏ đi, nhưng Đồng Đồng không biết, Bánh Bao Nhỏ cũng không biết người đó, mẹ nói, không thể tin người lạ, không thể đi cùng người lạ, ngoài mẹ ra, cho nên Đồng Đồng liền đưa Bánh Bao Nhỏ đến đây, Bánh Bao nhỏ muốn mẹ, nhưng là Đồng Đồng không biết làm sao, Đồng Đồng quên mất đường đến nhà của Bánh Bao Nhỏ, Bao Bao vẫn khóc, lại đói bụng nữa” Cô bé nói rất rõ ràng, đứa con bé nhỏ của cô biểu đạt từng câu chữ rất tốt, Hà Duyên nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của con gái, đại khái cô cũng đã hiểu được, có thể Bánh Bao Nhỏ đã gặp phải kẻ buôn trẻ con, thật may Đồng Đồng nhìn thấy, nếu không, cô lo lắng nghĩ, thật may hấn chỉ là một tên buôn, nếu là người xấu, hai đứa nhỏ này rất có khả năng... Cô không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ cần tưởng tượng một chút, cả người cô đã run lên. ” Đồng Đồng, sau này gặp người xấu, nhớ phải lớn tiếng kêu cứu biết không?” Cô biết con gái của mình trưởng thành so với các bạn cùng lứa, cho nên có thể đem tất cả những điều cần thiết nói hết cho Đồng Đồng. Mà Đồng Đồng từ trước tới giờ chưa bao giờ phải làm cô lo lắng. ” Vâng, mẹ, Đồng Đồng biết rồi” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt góc áo của Hà Duyên, ngẩng đầu, thấy đôi mắt sưng đỏ của Bánh Bao Nhỏ. ” Bánh Bao Nhỏ.....” Đôi môi cô bé khê hé, còn Bánh Bao Nhỏ thì dựa cả người vào Hà Duyên, thỉnh thoảng lại kêu mẹ. ” Oa, là hai đứa con... Húc.. Thư ký của cậu có hai đứa con ” Vệ Thần bất ngờ lên tiếng, làm Hà Duyên giật mình thoát khỏi suy nghĩ của mình. Cô ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, đứng lên, lo lắng nhìn về mặt thâm trầm của Duệ Húc. ” Xin lỗi, tổng tài,” Cô cúi đầu, thấy được Đồng Đồng đang sợ hãi núp ở phía sau người cô, đôi mắt đen nhánh mở to nhìn chằm

chằm vào người phía trước. “A, trong giờ làm việc còn đưa con tới đây, ngài Lê, nhân viên của anh thật là chuyên tâm làm việc đấy?” cuối cùng Tông Nghiên cũng có hội lên tiếng, cơ hội tốt như vậy, không chớp lấy thì đúng là con ngốc. ” Đúng vậy, Húc, thư ký của anh làm như vậy là không đúng nha” Vệ Thần chính là có ác ý nói thêm một câu, mà khuôn mặt của Lê Duệ Húc kia cũng lạnh hơn, mọi người ở xung quanh cũng bắt đầu đứng lại xem náo nhiệt, bọn họ đều nhìn Hà Duyên với ánh mắt chê cười. Hà Duyên ôm chặt Bánh Bao Nhỏ trong lòng, Bánh Bao Nhỏ đang khóc thút thít, ánh mắt thật to thỉnh thoảng lại chớp nhẹ, bây giờ cũng chỉ có nó là không biết có chuyện gì thôi, nó chỉ biết dựa vào đây có mùi hương của mẹ... “Xin lỗi, chú tổng tài, là Đồng Đồng tự đến đây, không hề liên quan đến mẹ.” Đồng Đồng đứng ra phía trước, ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông này, có một người vẫn lạnh lùng không nói gì, hẳn đây chính là ông chủ của mẹ, cô bé không muốn mẹ bị mất việc, cũng không muốn làm mẹ lo. Tuy rằng, cô bé thật sự rất sợ. Vệ Thần khẽ nhíu mày, hẳn cúi đầu nhìn cô bé này, gương mặt nhỏ nhỏ, cả người cũng gầy yếu, chỉ có đôi mắt đen nhánh mở to, rất đáng yêu, trái tim của hắn không biết vì sao lại đập nhanh hơn cảm giác này thật kỳ lạ, cô bé ngẩng đầu nhìn bọn họ, một đôi mắt vô cùng trong sáng và xinh đẹp. Lê Duệ Húc vẫn không nói gì, đột nhiên, hắn có cảm giác áo mình bị kéo lại, hắn cúi đầu, thấy một đôi tay nhỏ mũm mĩm. “Chú, chú. Ôm ô” Bao Bao đưa đôi tay mũm mĩm, khóe mắt còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt. (à ủa Bao Bao còn nhỏ mà đã nhận thức được sự hấp dẫn của mình và biết lấy lòng người khác nha ^.^) Lê Duệ Húc lặng người đi một lúc, hắn như mất hồn nhìn đứa bé khóc rất đáng thương này, nhưng gương mặt nhỏ nhắn thì vẫn rất đáng yêu. ” Tổng tài, xin lỗi. Nó.” Hà Duyên định kéo Bao Bao lại, nhưng Bánh Bao Nhỏ vẫn đang kéo tay áo của Lê Duệ Húc. Ánh mắt hồng hồng, giống như không ôm nó sẽ phạm phải lỗi lầm rất lớn. ” Không sao, để tôi ôm nó,” Ngoài dự đoán, Lê Duệ Húc đưa tay ôm lấy Bao Bao trong lòng Hà Duyên. Bánh Bao Nhỏ lại kéo áo của Lê Duệ Húc, ánh mắt tò mò nhìn đôi mắt màu trà của Lê Duệ Húc “ Chú, là Bao Bao không tốt, Bao Bao đã cùng chị tới.” giọng nói không rõ vì khóc, cậu bé dừng lại, Bao Bao là đứa trẻ được Thiếu Triết cưng chiều đến hư người, nhưng cậu bé cũng khác hẳn với những đứa bé khác, dường như cậu bé đã nhìn ra sự khó xử của Hà Duyên. ” Chú, Bao Bao hôn chú, chú không giận.” Bao Bao chu môi lên, đột nhiên hôn lên mặt Lê Duệ Húc một cái, Tông Nghiên thấy mà ngây ngẩn cả người, Hà Duyên cũng chẳng khác gì, Vệ Thần cũng thế, ngay đến bản thân Lê Duệ Húc, hắn cũng ngây người luôn. Vệ Thần bước lên, muốn đến ôm “con mèo nhỏ” dám dăng mình đến “miệng hổ” kia, chỉ sợ nó sẽ bị Lê Duệ Húc ném xuống. Người đàn ông này có thể hôn sao? Vệ Thần bắt đầu thấy đau đầu rồi. Nhưng Duệ Húc vẫn bế nó trên tay, còn có chút cẩn thận ôm lấy viên thịt mập mạp này.

248. Q.3 - Chương 77

Ngón tay hắn chạm nhẹ vào gương mặt mềm mại của Bao Bao, đây là làn da của một đứa trẻ sao? Tại sao có thể mềm như vậy, đáng yêu như vậy, trái tim hắn có cảm xúc nói không thành lời, dường như là cảm động, một sự cảm động khiến người khác rơi lệ. Tất cả đều vì đứa bé này. “Cháu tên là gì?” Hắn đùa giỡn đứa bé trong lòng mình, mọi người đứng xung quanh đều tròn tròn mắt, giọng nói dịu dàng vừa rồi chính là tổng tài của họ sao? Người đang ôm đứa bé kia chính là tổng tài của họ sao? Không phải bọn họ nhìn nhầm chứ? “Bao bao.” Dường như Bao Bao rất thích mùi hương trên người Duệ Húc, ánh mắt sùng đồ vì khóc cho nên chỉ có thể nhìn thấy vẻ đáng yêu, mà mặt mũi do khóc quá lâu cũng không giống ngày thường, khiến mọi người cũng không để ý diện mạo của thằng bé rất giống Duệ Húc, cả đôi mắt màu trà kia nữa, lúc này tất cả chỉ nhìn thấy Bao Bao giống một con thỏ nhỏ. ” Ôm ôm...” Đây là cái tên gì vậy, Vệ Thần nhíu mày, ai lại có thể đặt tên như vậy chứ? Nhưng Duệ Húc lại không để ý tới cái tên ôm ôm này, Vệ Thần lại để ý tới bé gái đang kéo ông quần Hà Duyên. (Bao Bao đọc là bão bão, còn ôm ôm đọc là bào bào, có lẽ do khóc nhiều quá nên Bao Bao phát âm không chuẩn khiến Vệ Thần tưởng thằng bé tên là Ôm Ôm.) Hắn cũng muốn ôm, nhưng hắn chỉ muốn ôm bé gái này thôi. Khi hắn bước lại gần, bé gái cũng lùi từng bước về phía sau. “Đứa bé này tên là gì?” Lê Duệ Húc cẩn thận ôm Bao Bao trong lòng, ngẩng đầu hỏi Hà Duyên”, đứa bé này bất ngờ đã chiếm được rất nhiều cảm tình của hắn. ”Tổng tài, đứa bé này là con của bạn tôi, gọi là Bánh Bao Nhỏ, rất nhanh cha thằng bé sẽ tới đây đón, xin lỗi, đã gây phiền toái ọi người” Hà Duyên giải thích, trong lòng cũng cực kỳ bất ngờ, mị lực của Bánh Bao Nhỏ đúng là lớn, cô nhìn nhìn Bánh Bao Nhỏ, lại nhìn Lê Duệ Húc, cô đã nhìn thấy vẻ mặt Bao Bao khi không khóc, sao lại

giống tổng tài như vậy, nghĩ tới đây cô liên lắc đầu... Tử Lạc sao có thể có quan hệ với tổng tài được, nhất định là cô nhìn lầm rồi, trên thế giới này người giống người nhiều lắm, không nên quá ngạc nhiên khi nhìn thấy người giống người. ” Lần này thôi, lần sau không được phép như thế này,” Một lúc sau, Duệ Húc mới lên tiếng, câu nói của hắn cuối cùng cũng khiến Hà Duyên thở dài nhẹ nhõm, ý của hắn là tha cho cô. ” Cảm ơn tổng tài, tôi đảm bảo sẽ không có lần thứ hai,” Cô cúi đầu, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Đồng Đồng, không có việc gì rồi, cô nở nụ cười, Đồng Đồng cũng cười, nụ cười hai người rất giống nhau, lại không có ai để ý. Vệ Thần chăm chú nhìn Hà Duyên và bé gái kia, bàn tay bên người từ từ nắm vào. Cảm giác này thật kì lạ... ” Lê nào, ngài Lê chuyện này giải quyết đơn giản như thế sao?” Mọi chuyện dường như đã kết thúc, lại luôn có một người không muốn thấy mọi thứ được giải quyết quá đơn giản, ví dụ như Tống Nghiên, Vệ Thần quay đầu lại, lãnh đạm nhìn cô một cái, trước đây sao hắn lại cảm thấy cô gái luôn thích chinh phục quyền lực, bây giờ nhìn lại, đúng là chẳng còn chút mùi vị nào hết. Con người phải có lòng khoan dung, đạo lý này mà cô còn không hiểu được, vậy mà cũng học pháp luật, hắn không biết thứ sách cô học là sách gì nữa. Bánh Bao Nhỏ dựa đầu vào vai Duệ Húc, cậu bé lộ rõ vẻ không thích giọng nói và thái độ của Tống Nghiên. Chớp mắt, đáy mắt Duệ Húc như có một lớp băng. ” Hình như, quyết định của tôi không tới phiên người khác can thiệp, Vệ Thần, quản lý người phụ nữ của mình cho tốt,” Hắn trừng mắt nhìn Vệ Thần, Vệ Thần nhếch môi cười, ”Đừng lôi tôi vào, người này, cho tới bây giờ, còn chưa phải là của tôi. ” Các người.....” Bị nói cho không còn chút thể diện, Tống Nghiên lộ ngay bản chất tiểu thư. Cô vừa định phát hỏa, lại nhìn thấy một người đàn ông khác, vội vàng đi về phía họ, khi hắn nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ, bước chân càng nhanh hơn, trên gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng. ”Ngài Bạch,” Lập tức Tống Nghiên thu lại vẻ mặt tức giận, thay vào đó là cười thật tươi, sắc mặt thay đổi cũng nhanh thật, khiến người ta thán phục. ”Xin chào, ngài Bạch, tôi là Tống Nghiên, hôm trước có tới công ty của ngài, tôi mong tôi sẽ trở thành luật sư riêng của công ty ngài.” Cô cười thật thân thiết, trước mặt Thiếu Triết, sự cao ngạo liền biến mất. Đây có thể là người lãnh đạo trực tiếp trong tương lai, tất nhiên là phải khách khí rồi. Cô đưa tay ra, nụ cười vô cùng tự tin, bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng, với điều kiện của cô, tuyệt đối là người có tư cách nhất so với những người khác, nếu Bạch thị không chọn cô, không phải cô bị tổn thất mà chính Bạch thị sẽ bị tổn thất. Thiếu Triết đi thẳng về phía trước, nụ cười trên mặt Tống Nghiên ngày một tươi, cô quá mức tự tin vào bản thân. Thiếu Triết đã đi tới, nhưng lại chẳng để ý tới Tống Nghiên, hướng hồ là bàn tay cô đang đưa ra. Cô cảm giác có một cơn gió thổi qua mặt, thật lạnh, nhưng da mặt cô lúc này lại nóng muốn chết, thậm chí hai tai đều đỏ lên. Thiếu Triết đi qua cô, đứng ở trước mặt Duệ Húc, hắn nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng Duệ Húc, khẽ mỉm cười. Bao Bao ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Thiếu Triết, miệng nhỏ liền mếu máo, mắt ngập nước, ”Cha...” Cậu bé nghẹn ngào gọi, bàn tay béo mập vươn ra. Thiếu Triết đau lòng ôm lấy Bao Bao trong lòng Duệ Húc, vừa rồi Bao Bao chỉ khóc thút thút nhưng vừa thấy hắn liền bật khóc thật to, nước mắt không ngừng chảy xuống, hai tay béo mập ôm chặt lấy cổ hắn. ” Cha.. Bao Bao muốn mẹ, Bao Bao đói, Bao Bao muốn sữa sữa...” Cậu bé nghẹn ngào nói từng tiếng, cả gương mặt đầm nước. ”Bao Bao ngoan, chúng ta về gặp mẹ nào...” Hắn ôm chặt Bao Bao, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn lộ sự đau lòng, cho tới bây giờ hắn đều chưa thấy Bao Bao khóc thương tâm như thế. Trái tim Duệ Húc lập tức có một khoảng trống, tay hắn vẫn duy trì động tác kia, chưa từng buông xuống, Vệ Thần trợn mắt nhìn, không thể nào, trên thế này sẽ không có sự trùng hợp như vậy chứ, cái bánh bao này không ngờ lại là con của Thiếu Triết. ”Anh Lê, khiến anh chê cười rồi, còn có cảm ơn mọi người,” Thiếu Triết khẽ gật đầu một cái, ánh mắt nhìn thấy bé gái gầy yếu đứng cạnh Hà Duyên. ” Con là Đồng Đồng, chú đã nghe dì Tô nói về con, Đồng Đồng đúng là rất đáng yêu,” Hắn ôm Bánh Bao Nhỏ, gương mặt nở nụ cười, thế giới của trẻ con không giống với thế giới của người lớn, thế giới của trẻ con rất trong sáng, rất đơn giản. Đồng Đồng ngượng ngùng cười, cả người hơi dựa vào người Hà Duyên, khoe mắt Vệ Thần như cong lên, cảm giác bản thân cũng đang xúc động, vì nụ cười mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

249. Q.3 - Chương 78

Bé gái này đúng là rất đáng yêu, giống như những gì Thiếu Triết nói. Bao Bao đặt ngón tay lên miệng, dựa vào bả vai Thiếu Triết nhắm mắt lại, cậu bé khóc đã mệt lắm rồi, ”Xin lỗi, anh Lê, lần này đã làm phiền anh rồi, cảm ơn anh, đúng rồi, đây là con tôi, Bánh Bao Nhỏ, lần này cảm ơn mọi người nhiều lắm,” hắn vỗ

vỗ mông nhỏ của Bao Bao, “Bảo bối, về nhà với cha nào,” Bao Bao khẽ mở mắt ra, nhìn Đồng Đồng đứng cạnh Hà Duyên. Đôi tay mập kéo áo hần, “Cha, Bao Bao muốn chị chị... Muốn chị chị...” Bao Bao không chịu lắc đầu, cái gì cũng không muốn đi. Thiếu Triết đã hiểu rõ, lại nhìn về phía Duệ Húc. “Ngại quá, có thể phiền anh Lê một chút được không, vị nhân viên này có thể cho tôi nhờ một ngày không?” Thiếu Triết chỉ Hà Duyên hỏi. Cuối cùng Duệ Húc thả hai tay xuống, khẽ gật đầu. “Đi thôi, cô Hà,” Thiếu Triết cười cười nhìn Hà Duyên, Hà Duyên nắm tay Đồng Đồng, hần biết tên cô, nhất định là Tử Lạc đã nói cho hần, người đàn ông này hần là người mà Tử Lạc đã nói với cô. Cô không khỏi vui mừng cho Tô Lạc, người đàn ông này đúng là người tốt, với vì có hần cho nên thế giới này mới bớt đi một người phải sống như Hà Duyên. “Tổng tài, tôi sẽ trở lại ngay,” Cô hơi cúi người trước Duệ Húc, rồi đi theo Thiếu Triết, mặc dù rời khỏi công ty, nhưng ai có thể đoán được cô sẽ mang lại cho tập đoàn Húc Nhật bao nhiêu lợi ích. “Húc, tôi thấy lần này, chúng ta có khả năng thành công lớn rồi, Thiếu Triết nói sẽ cảm tạ chúng ta, sự cảm tạ của hần nặng thế nào, chúng ta cũng không thể đoán trước?” Duệ Húc nhìn theo bóng dáng bọn họ, cúi đầu, dùng sức nắm tay lại, không biết vì sao, hiện tại hần không hề quan tâm tới lợi ích, cũng không quan tâm tới cái gọi là cảm tạ, mà hần chỉ nhìn vào đôi tay trống không của mình, cảm giác trống rỗng này, khi đứa bé bị đưa đi, hần không biết, cảm giác này quá rõ ràng. Sắc mặt Tống Nghiên trắng bệch, chết chân tại chỗ, Vệ Thần nhìn cô với ánh mắt đồng tình, cô đúng là may mắn, nhưng vẫn có sự thất bại đang chờ đợi cô, chẳng qua muốn xem biểu hiện của cô, nếu cô luôn không coi ai ra gì, hần tin rằng một ngày nào đó cô sẽ ngã mà không thể đứng dậy được. Bây giờ chút sở thích hần giành cho cô đã hoàn toàn mất đi, hần nhìn cô giống như nhìn một cái đầu gỗ đứng đó, rồi đi theo Duệ Húc vào thang máy, nếu bên cạnh hần có một cô gái như vậy, cả đời hần sẽ bị hủy mất. “Húc, anh thích cậu bé kia sao?” Vệ Thần đứng dựa vào thang máy, “Không hiểu sao lúc đó, tôi cũng muốn có một đứa con, giống như bé gái kia, thật đáng yêu.” Duệ Húc dứt tay vào túi áo, khước môi mím lại, hần cũng thích trẻ con, thường xuyên ở trong mơ gặp đứa bé không có duyên với hần kia, hần nghĩ nếu con hần còn, có lẽ bộ dáng sẽ rất giống Bánh Bao Nhỏ. Thiếu Triết ôm Bao Bao xuống xe, Bao Bao vẫn dựa vào vai hần, thỉnh thoảng gọi mẹ, Bao Bao mở mắt ra, hai tay mập không ngừng xoa mắt, Hà Duyên và Đồng Đồng cũng ở ngay phía sau. Đồng Đồng đưa mắt nhìn mẹ, ngoan ngoãn để mẹ nắm tay. Cửa mở ra, Tô Lạc vội đứng lên, thấy được Bao Bao trong lòng Thiếu Triết, hốc mắt đỏ lên. “Bánh Bao Nhỏ...” Giọng nói có chút nghẹn ngào, Bao Bao nghe được tiếng mẹ gọi, liền quay đầu, đưa hai tay cho cô ôm. “Mẹ mẹ... Bao Bao ... Ôm...” Hai mắt sưng đỏ vì khóc khiến Tô Lạc đau lòng, Bao Bao đã mất tích gần bốn giờ đồng hồ, cô cũng lo lắng suốt bốn giờ, chờ đợi chờ đợi, cô còn tưởng mình không sống nổi. “Mẹ...” Tô Lạc ôm lấy Bao Bao, Bao Bao trong lòng Tô Lạc liền ngoan ngoãn, nó đưa ngón tay lên miệng, gương mặt phúng phính cọ cọ vào áo cô, “Mẹ, Bao Bao muốn sữa...” “Anh đi pha sữa,” Thiếu Triết tự nguyện đi làm việc này, hần vội vàng đi vào phòng bếp, Tô Lạc vẫn ôm chặt Bao Bao, nếu có thể cô mãi mãi không muốn buông tay. “Tử Lạc, đã không có việc gì, Bao Bao luôn ở cùng với Đồng Đồng, thằng bé không có làm sao hết?” Hà Duyên nhẹ nhàng an ủi Tô Lạc, biết tâm tình cô bây giờ rất khó hồi phục. “Uhm,” Tô Lạc đưa tay lau khô nước mắt trên mặt, thời khắc ôm lấy Bao Bao, cô mới cảm nhận mình vẫn đang sống, chân tay cũng bắt đầu ấm lên. “Hà Duyên, thật sự tôi không biết phải cảm tạ cô như thế nào, nếu không có cô, có thể Bao Bao đã...” Cô không nói sai, chỉ cần nghĩ tới đó thôi, trái tim cô lại như bị bóp chặt, cô không dám nghĩ nữa, nếu Bao Bao xảy ra chuyện gì, bản thân cô không còn muốn sống nữa. Hà Duyên đặt tay lên bả vai Tô Lạc, lắc đầu nhìn cô, “Không cần cảm tạ,” họ đều là phụ nữ, đều đã làm mẹ, đều là những người đáng thương, khác biệt duy nhất là Tô Lạc may mắn hơn cô, nhưng sự tổn thương trong lòng Tô Lạc, cô có thể cảm nhận rõ. Sự đau đớn vẫn quá nhiều, mọi thứ vẫn hiện rõ trước mắt. “Sữa tới đây,” Thiếu Triết đi ra, trong tay cầm một bình sữa, Tô Lạc nhận lấy, áp lên má kiểm tra độ ấm, còn Bao Bao đã đưa hai tay ra với lấy. “Mẹ mẹ, Bao Bao muốn sữa,” Tô Lạc đặt bình sữa vào tay Bao Bao, cậu bé vội vàng ôm lấy, uống một ngụm lớn, cậu bé đói bụng lắm rồi, nhìn thấy bình sữa là mắt sáng lên, thật không muốn buông tay khỏi bình sữa. “Đồng Đồng, của con này,” Thiếu Triết đưa tay ra trước mặt Đồng Đồng, tay hần cầm một cốc sữa. Đồng Đồng nhìn nhìn Hà Duyên, Hà Duyên vuốt tóc cô, “Cảm ơn chú đi,” Đồng Đồng nhận lấy cốc sữa, ngượng ngùng cười, nhỏ giọng nói cảm ơn, giọng nói nhỏ như vậy lại Tô Lạc nghe được vô cùng đau lòng. Đồng Đồng uống sữa, ánh mắt không ngừng nhìn Hà Duyên. “Mẹ, mẹ uống đi,” cô bé đưa tay ra, không có quên Hà Duyên vẫn ở đây, Hà Duyên xoa đầu cô, khẽ lắc đầu, “Mẹ không uống cái này, Đồng Đồng uống sẽ tốt hơn,” ánh mắt cô có chút chua xót, khiến Đồng Đồng lo lắng. Thiếu Triết ngồi một bên, nhìn thấy cô bé này tuy còn nhỏ mà đã rất hiểu chuyện, hần cũng giống Tô Lạc, bắt đầu thích bé gái xinh đẹp, lại ngoan ngoãn này rồi.

250. Q.3 - Chương 79

” Tôi có thể biết, sao Bánh Bao Nhỏ lại ở cùng hai người được không?” Bạch Thiều Triết ngừng một chút, rồi mới hỏi, hẳn cảm thấy chuyện này thật khó hiểu. Bánh Bao Nhỏ đi ra ngoài như thế nào, vì sao lại gặp được hai mẹ con họ. Nếu đã biết rõ, hẳn sẽ chú ý hơn, chuyện này mà xảy ra lần nữa, bọn họ không biết có thể chịu đựng được nữa không, thẳng nhóc này một lần đã đủ dọa người khác. Hà Duyên khẽ xoa đầu Đồng Đồng, rồi mới nhìn về phía Thiều Triết, “Vâng, là Đồng Đồng nhìn thấy Bao Bao, nghe Đồng Đồng nói, có thể là Bao Bao tự mình chạy ra khỏi nhà, sau đó gặp phải tên buôn người, đúng lúc Đồng Đồng thấy được, bởi vì con bé đã quên mất đường tới đây còn Bao Bao khóc suốt, con bé đành đến công ty tìm tôi.” Tô Tử Lạc vừa nghe, cả người chấn động, Bánh Bao Nhỏ trong lòng cô dường như vẫn không biết cuộc sống ngoài kia thế nào... Vẫn như cũ uống từng ngụm sữa, uống hết sạch, khoe môi còn dính một chút sữa, rồi ở trong lòng Tô Lạc ngủ một cách ngon lành. Tô Tử Lạc ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, đứa con này, cô không biết làm sao với nó bây giờ. “ Hà Duyên, tôi có thể cầu xin cô một việc được không?” Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, dùng chữ cầu xin, Hà Duyên vội vàng lắc đầu, “ Tử Lạc, cô đừng nói nghiêm trọng như thế, nếu việc tôi có thể giúp được, tôi nhất định sẽ giúp”. Vì hoàn cảnh hai người giống nhau, cô nhất định sẽ không từ chối, cô biết, thật sự... “Hà Duyên, thời gian cô đi làm, cô có thể cho Đồng Đồng đến chỗ tôi được không?” Tô Tử Lạc nhìn Đồng Đồng vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hà Duyên, trong ánh mắt có chút dự tính. Có lẽ như vậy là tốt nhất, bản thân Tô Lạc cũng không biết phải làm cách nào để giúp Hà Duyên, cô ấy là người phụ nữ có lòng tự trọng, cách này, có lẽ sẽ tốt hơn. Hà Duyên hơi bất ngờ, cúi đầu nhìn con gái ngồi bên cạnh. Đồng Đồng càng ngày càng nhích tới gần cô, cô bé không hề nói gì. “ Hà Duyên, Bánh Bao Nhỏ ở đây rất cô đơn, khi cô đi làm rồi Đồng Đồng cũng chỉ có một mình, không lâu nữa tôi cũng phải làm việc rất bận rộn, hai đứa nhỏ có thể ở cùng với nhau, chúng ta cũng có thể yên tâm hơn, như vậy không tốt sao?” Tô Tử Lạc vừa nói xong, Bạch Thiều Triết cũng gật đầu, “Cô Hà, cô không cần lo lắng, cô cứ yên tâm, con bé ở đây sẽ không bất kì chịu thiệt thòi nào đâu, cái gì Bánh Bao Nhỏ có thì con bé cũng có, con bé cũng là ân nhân cứu mạng của Bánh Bao Nhỏ mà, hơn nữa chúng tôi thật sự rất thích nó.” Bạch Thiều Triết dịu dàng, đưa tay về phía Đồng Đồng, có thể vì mối quan hệ giữa cô bé và Bao Bao, cho nên sự dịu dàng chỉ xuất hiện trước mặt người nhà này có thể được Đồng Đồng và Hà Duyên nhìn thấy. Đồng Đồng bước đến gần, Bạch Thiều Triết ôm Đồng Đồng đặt ngồi lên đùi, Đồng Đồng nhẹ cân quá, cô bé lớn hơn Bánh Bao Nhỏ hai tuổi nhưng lại nhẹ hơn rất nhiều, “Đồng Đồng yên tâm, chú nhất định sẽ nuôi con mập mập như Bánh Bao Nhỏ” Đồng Đồng nhìn Bánh Bao Nhỏ nằm trong lòng Tô Tử Lạc, đôi chân mập mập co lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhú lại, cô bé tưởng tượng ra bộ dáng mập mập của mình, đi vài bước lại bị ngã... ” Mẹ...” cô bé nhìn mẹ, gương mặt mếu máo muốn khóc... Dù sao chỉ là đứa bé bốn tuổi. Cho dù trưởng thành hơn các bạn cùng lứa những vẫn còn rất nhỏ, vẫn chỉ là cô bé bốn tuổi mà thôi. Cô bé rất muốn khóc, nhưng mọi người lại đang cười. Bánh Bao Nhỏ nhú nhú mày, hàng lông mi dài khẽ động rồi lại yên tĩnh, đối với nó, bây giờ chỉ cần ngủ là tốt rồi. Những cái khác, chờ nó lớn lên rồi tính, hiện tại tới lúc đó còn rất dài, rất dài. “Em thấy thế nào?” Bạch Thiều Triết đã thay một bộ âu phục màu trắng, không thể không nói, hẳn mặc đồ trắng thật sự rất hợp, sạch sẽ, lãnh đạm, hiện tại lại có một chút tùy hứng, so với màu đen và màu xám, màu trắng dường như thích hợp với hắn hơn cả, làm cho hắn có chút thanh thoát mà lạnh lùng, một chút gì đó buông thả, nhất là khi trên mặt hắn lộ nụ cười vui vẻ, giống như một thiên sứ, thật đẹp. “Tốt lắm,” Tô Tử Lạc đi ra, mặc một chiếc váy dài màu lam, khuôn mặt trang điểm nhẹ, dưới ánh đèn càng lộ ra nét hài hòa, cô đưa tay thật tự nhiên quàng lấy cánh tay Bạch Thiều Triết, đây là lần đầu tiên cô xuất hiện với thân phận là Claudia, cô có một chút căng thẳng. ” Lo lắng?” Bạch Thiều Triết đưa ngón tay vuốt tóc cô ra sau tai. ” Có một chút, nhưng không có vấn đề gì, em sẽ làm được.” Cô biết rõ buổi giới thiệu sản phẩm ngày hôm nay có ảnh hưởng như thế nào tới cô và Thiều Triết, cho nên cô cần phải để ý hơn nữa. ” Vậy thì tốt.” Bạch Thiều Triết khẽ gật đầu một cái, tuy rằng đây là lần đầu tiên cô tham gia, nhưng hắn luôn tin tưởng cô. ” Tử Lạc, cái kia.....” Hắn vừa định mở miệng, nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Tô Tử Lạc, lại không nói thành lời, quên đi, không nói sẽ tốt hơn, nói cho khiến cô có thêm gánh nặng mà thôi. Hắn rất muốn nói cho cô biết, người đàn ông kia đã gặp được Bánh Bao Nhỏ, đã từng ôm Bánh Bao Nhỏ, nhưng lúc đó Bánh Bao Nhỏ khóc đến mất mũi sưng húp lên không mấy ai để ý, nhận ra. “Thiều Triết, anh muốn nói gì?” Tô Tử Lạc đưa mắt nhìn hắn, rõ ràng hắn đang định nói gì đó. “Không có việc gì, anh chỉ muốn nói, ở đó nhiều người, nhớ theo sát anh” Bạch

Thiếu Triết dút một tay vào túi, cười nhạt nói. “Em không phải Bánh Bao Nhỏ, em biết đường” Tô Tử Lạc có chút dở khóc dở cười, hẳn sẽ không đem cô xem thành Bánh Bao Nhỏ thứ hai chứ, cô cũng đâu tới nỗi không nhớ nổi đường. “Bao Bao ở chỗ này.” Một giọng nói non nớt truyền tới, chiếc váy dài của Tô Lạc bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, may mắn là bàn tay mập kia sạch sẽ, nếu không cô có thể phải đi thay một bộ lễ phục khác. “Bánh Bao Nhỏ,” Tô Tử Lạc ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp lên, “Bánh Bao Nhỏ, ở nhà với chị ngoan, nhớ trông nhà, đừng để người khác dẫn đi biết không?” Bánh Bao Nhỏ dùng sức gật gật đầu, “Bao Bao trông nhà, Bao Bao sẽ trông nhà.” dường như cậu bé rất cao hứng, nó buông váy Tô Lạc ra, chạy về đứng cạnh Đồng Đồng. “Đồng đồng, Bánh Bao Nhỏ sẽ chỉ cho con, trên bàn có chút thức ăn, còn có sữa, con đã học được cách hâm nóng lại rồi đấy, nhớ, con một cốc, Bánh Bao Nhỏ một cốc, con không cần nhường cho Bánh Bao Nhỏ, cái này đủ cho hai đứa uống, nếu con để nó uống hết nó sẽ no vỡ bụng đó.”

251. Q.3 - Chương 80

Bạch Thiếu Triết bước lên, xao đầu Đồng Đồng, ánh mắt Đồng Đồng có một chút mông lung, sau đó liền gật đầu, trên người Bạch Thiếu Triết có mùi vị của cha, có phải mọi người cha đều như thế, chỉ là Đồng Đồng không có cha, nhưng hiện tại Bạch Thiếu Triết cũng khiến cho cô bé cảm nhận được cảm xúc có cha, bọn họ đối với cô bé thật sự rất tốt, thứ gì Bánh Bao Nhỏ có, cô bé cũng có, họ giống như mẹ của cô vậy. “Chú, Đồng Đồng biết rồi,” Đồng Đồng nắm tay Bao Bao, ngẩng đầu nhìn Bạch Thiếu Triết, Bạch Thiếu Triết xoa đầu cô bé, hẳn nở nụ cười, má lúm đồng tiền trên mặt lộ rõ. “Cha, ôm ôm...” Bánh Bao Nhỏ đưa cánh tay nhỏ bé muốn Bạch Thiếu Triết ôm. Bạch Thiếu Triết cúi người, ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, hôn lên mặt nó một cái, trên người nó thoang thoảng mùi sữa, đúng là giống một cái bánh bao, làm người ta vừa thấy đã muốn cắn một miếng. “Cha mẹ đi ra ngoài mua sữa cho Bánh Bao Nhỏ uống, cho nên Bao Bao phải ngoan ngoãn ở nhà, phải nghe lời chị,” Hẳn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, rồi mới đặt nó xuống đất, Bánh Bao Nhỏ không ngừng gật đầu, ý bảo nó biết rồi. Tô Tử Lạc và Bạch Thiếu Triết nhìn nhau rồi yên tâm đi ra ngoài, có Đồng Đồng ở đó, bọn họ cũng yên tâm hơn. tuy nhìn Đồng Đồng vẫn còn rất nhỏ, nhưng không nên chỉ để ý đến tuổi của cô bé, cô bé đã có thể chăm sóc một Bao Bao rồi. Hai người vẫn quyết định khóa cửa lại, khóa hai đứa bé ở bên trong, như vậy sẽ không sợ xảy ra chuyện gì, cuối cùng họ cũng không biết lần trước Bánh Bao Nhỏ đi ra như thế nào, thằng nhóc này tự mình mở cửa đi ra ngoài, không biết là học ai nữa. Mới có hai tuổi mà càng ngày càng tinh ranh, cái gì cũng học được. Cửa đóng lại, Bao Bao nhìn Đồng Đồng, “Chị chơi với Bao Bao,” hiện tại cha mẹ đã đi rồi, nhưng vẫn có chị ở đây, cho nên cậu bé không hề cô đơn chút nào. Bánh Bao Nhỏ vỗ vỗ hai tay, một chút cảm giác khác lạ cũng không có. Đồng Đồng nhìn cánh cửa đang đóng, bàn tay nhỏ bé luôn nắm lấy bàn tay mập mạp của Bánh Bao Nhỏ, cô bé đã nói sẽ chăm sóc cho Bánh Bao Nhỏ thì nhất định sẽ làm được. Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy, trên sân khấu người mẫu từng người nối tiếp nhau đi ra, phóng viên không ngừng chụp ảnh, khách mời bên dưới chăm chú nhìn từng trang sức trên người người mẫu, đó đều là những thiết kế mới của Claudia, mà có thể không lâu sau sẽ thành trào lưu trên thế giới, dù là màu sắc hay kiểu dáng, hoặc từng họa tiết nhỏ đều thành khiến mọi người phải chú ý. Trang sức dưới ánh lại càng lộ vẻ lấp lánh khiến người xem lóa mắt, thậm chí ngay cả người mẫu thân mình xinh đẹp cũng đều là bị ánh sáng đó làm cho lu mờ. Lê Duệ Húc ngồi ở ngay phía trước, ngồi bên cạnh hắn là Bạch Thiếu Triết, hai người một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đen, cả hai đều trở thành tiêu điểm chú ý của hội trường “Anh Lê, anh cảm thấy tác phẩm của Claudia như thế nào?” Bạch Thiếu Triết bắt chéo chân lên, lộ ra vài phần tự tin, cũng rất thoải mái, động tác này với hắn mà nói, chính là sự thư giãn... “Tốt lắm,” tác phẩm của Claudia dường như luôn có một sự tách biệt, cảm giác như luôn trong sáng sạch đẹp nhất trên thế giới này, mọi tác phẩm của cô ấy đều mang một màu sắc riêng, không hề bắt chước, đều do chính mình lựa chọn, thiết kế, cho nên mới có thể đứng vững trong giới trang sức, thậm chí một năm trước, đưa ra một bản thiết kế của tuyệt khiến mọi người đều thán phục, cô đã bộc lộ tài năng của mình, đạt giải nhất cuộc thi thiết kế trang sức, cũng bắt đầu từ đó, Claudia là cái tên nổi tiếng trong giới trang sức, không ai không biết, nhưng suốt một năm qua, cô vẫn rất bí ẩn, Bạch Thiếu Triết đúng là rất thông minh, hiểu rõ buổi giới thiệu sản phẩm ngày hôm nay vô cùng quan trọng, ảnh hưởng tới doanh số bán hàng của họ, nên đã dựa vào hào quang của Claudia,

người tới đây đông nghịt, có khi phía sau có những người phải đứng bằng một chân. Thời gian này họ sẽ có những khoản doanh thu cao ngất, tập đoàn Húc Nhật cũng đưa ra rất nhiều ưu đãi, hẳn có thể tính được, đơn đặt hàng nhiều đến mức nào, có khi nào đề chết họ không. “Tôi nghe nói anh Lê cũng là một nhà thiết kế?” Bạch Thiều Triết lơ đãng hỏi, ánh mắt nhìn về phía chiếc nhẫn trên ngón tay Duệ Húc. “Tôi có học về thiết kế” Lê Duệ Húc không lạnh không nhạt trả lời, hẳn cũng được tính là nhà thiết kế, lại chưa bao giờ thiết kế theo yêu cầu của người khác, trừ một số thứ, ngón tay vô thức vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa, cảm giác lạnh lạnh xuyên qua ngón tay hẳn. Ánh mắt hẳn có chút u ám, ánh mắt màu trà sâu thẳm. Khiến người khác không thể chạm tới. Lúc này, không khí xung quanh ngày càng nóng, mọi người đều bị ánh sáng của trang sức làm ê hoặc, đối với phụ nữ, trang sức hoàn mỹ chính là thứ họ luôn muốn có, nhất là những người phụ nữ ở đây tối nay, ai cũng muốn có được những thiết kế tuyệt vời này của Claudia, một phần vì những tác phẩm này đều giới hạn số lượng, muốn mua một bộ thật là một điều khó khăn, ngoài tiền ra còn phải dựa vào may mắn nữa. ” Lần này, chúng ta sẽ không hạn chế sản phẩm, anh Lê thấy sao?” Bạch Thiều Triết tươi cười nói, điều mà Thiều Triết nói khiến Duệ Húc gõ tay nhẹ lên đầu gối, “Kế hoạch cụ thể tôi đã bảo thư kí của tôi đưa cho anh, điều anh nói cũng chính là điều tôi nghĩ.” Hai người đàn ông câu được câu không nói, Bạch Thiều Triết vẫn nở nụ cười, nhưng ánh mắt của hẳn lại lạnh hơn một chút, không thể không nói, Lê Duệ Húc là người rất thông minh, nếu trở thành bạn hữu, đúng là một vốn bốn lời, nhưng nếu trở thành đối thủ, thì tuyệt đối không phải là một người dễ đối phó. ” Tôi không hy vọng trở thành của đối thủ của anh,” Bạch Thiều Triết dựa lưng vào ghế, thỉnh thoảng ánh đèn flash chiếu vào người họ, cuộc nói chuyện giữa họ dường như luôn có một ẩn ý. ” Tôi cũng hy vọng như vậy, anh Bạch là một đối tác tuyệt vời.” Duệ Húc đưa tay ra, “ Hợp tác vui vẻ.” Hẳn cười, trong nụ cười không có chút ấm áp, đây là bản tính của hẳn. Ba phần bình tĩnh, bảy phần lạnh lùng khiến cho người ta không thể cự tuyệt, hẳn tàn nhẫn, chính xác, ánh mắt sắc bén, hiểu rõ không ai nguyện ý trở thành bạn của hẳn.

252. Q.3 - Chương 81

“Hy vọng anh sẽ không hối hận.” Bạch Thiều Triết bắt tay Duệ Húc, trong lòng cũng muốn nói với chính mình câu này, hy vọng bản thân hẳn cũng không phải hối hận. Duệ Húc hơi nhú mồm, dường như lúc này họ đều không mong đối phương hối hận. Lúc này, buổi triển lãm đã gần về cuối, tất cả mọi người đều rất xúc động, bởi vì Claudia thần bí sắp xuất hiện. Một phút, hai phút, vẻ rực rỡ của trang sức ngập tràn trong ánh mắt mọi người, ngay cả trong ánh mắt màu trà của Duệ Húc cũng có sự lấp lánh của trang sức, giống như mặt trời, lõi cuộn, con người hẳn lại vẫn luôn mang theo vẻ lạnh lùng. Tất cả ánh đèn đều tắt ngấm, từng người mẫu bước ra, sau đó là từng ánh đèn dịu nhẹ chiếu xuống, không có rực rỡ, cũng không mỹ lệ, lại khiến người khác cảm thấy vô cùng thoải mái, mọi người đều đoán được, Claudia ở đó, họ muốn nhanh chóng kéo bức màn xuống để mọi bí ẩn được phơi bày. Một bóng hình duyên dáng bước ra, gương mặt tươi cười dịu dàng, váy dài màu lam thướt tha che đi dáng người gầy mảnh, chiếc váy từ lụa khiến cô càng thêm dịu dàng, đầm thắm, ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên người cô, mái tóc đen xoăn nhẹ vắt sang một bên vai lộ ra bờ vai trắng ngần và xương quai xanh, mọi người nhìn thấy đều biết đây là một người phụ nữ nhỏ xinh. Gương mặt của cô không đẹp mặn mà, sắc sảo, nhưng nụ cười của cô lại khắc sâu vào lòng người, cô cũng không đeo những trang sức quý báu trên người, trên cổ là chiếc vòng đơn giản tinh tế, cổ tay cũng đeo một chiếc vòng màu nhạt phù hợp, màu sắc nhẹ nhàng lại vô cùng tinh xảo, nhìn đã thích mắt. Rõ ràng chỉ là một cô gái thanh tú, lại có thể cướp đi toàn bộ hào quang của các người mẫu, giữa tất cả sự xuất hiện của cô giống như một bông hoa đẹp nhất trong các loài hoa, không hề rực rỡ, nhưng lại vô cùng hoàn mỹ. Cô khẽ mỉm cười, mỗi cử chỉ đều toát ra sự tao nhã, không khí trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở đều đều. “Tôi rất vui vì mọi người có mặt ở đây,” giọng nói mềm mại như gió thổi truyền đến tai mọi người dịu dàng mát mẻ. “Đây là những trang sức chủ đạo của chúng tôi, vừa mắt từ cái nhìn đầu tiên, cũng có thể khiến mọi người đều yêu thích...” Cô nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn mọi người, dưới ánh sáng như trở nên mơ màng, thật đẹp, phía dưới một tràng pháo tay thật lớn giành tặng cho cô, thậm chí họ đã nghĩ tới nhất định phải có được những trang sức đó. Đúng là chỉ cần đưa mắt nhìn một lần, chỉ cần một lần cũng muốn có được những trang sức này trong tay. Thiều Triết bình tĩnh cười, còn cả người Duệ Húc cứng đờ, nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, hẳn nhú mắt lại, hẳn không tin vào mắt mình,

không tin được những gì đang diễn ra trước mắt. Cô ấy... Là cô ấy... Là cô ấy thật sao? Duệ Húc đứng lên, nhìn cô gái đứng trên sân khấu, khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt hắn, cô vội quay mặt đi. Tim của hắn đập ngày càng nhanh, dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Là cô, đúng là cô rồi... Tô Tử Lạc ... Tình yêu mà hắn đã đánh mất, người vợ mà hắn đã vứt bỏ. Lồng ngực hắn phập phồng, hắn cố gắng kìm nén sự kích động trong mình. Vệ Thần đứng cách đó không xa cũng đưa tay lên xoa mắt, nghi ngờ chính mình nhìn nhầm. Tô Tử Lạc.. Là cô ấy thật sao? Cô ấy sao có thể là Claudia? Vệ Thần dụi mắt đến đỏ, gương mặt trước mắt hắn quá quen thuộc, ánh mắt kia rõ ràng là Tô Tử Lạc. Sao cô có thể là Claudia thần bí, là một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng toàn thế giới, chuyện này thật không thể tin được. Hà Duyên cũng nhìn Tô Tử Lạc chằm chằm, cô dựa vào một bên, trong mắt lộ ý cười, hôm nay cô cũng đến đây, cô đứng ở chỗ vắng người lấy điện thoại di động, cô vẫn cười, Tô Tử Lạc là Claudia, cô không để ý tới chuyện bất ngờ này, trong thâm tâm cô thực sự chúc phúc cho Tô Lạc, dù sao trên đời này chỉ có một Hà Duyên, cũng chỉ có một Đồng Đồng. Có người nhắc má, bên kia truyền đến giọng nói non nớt của Đồng Đồng. “ Alô...” Hà Duyên vẫn đang thản nhiên cười tươi, rồi nhìn ra bên ngoài, trước mắt như có một tầng sương mờ. “Đồng Đồng, là mẹ, mọi thứ vẫn tốt chứ?” Bên kia, Đồng Đồng đang nắm tay Bánh Bao Nhỏ, bờ môi mím lại, ánh mắt cũng đã hồng lên khi nghe được giọng nói của mẹ, cô bé rất muốn được gặp mẹ “Vâng, mẹ. Đồng Đồng tốt lắm, Đồng Đồng đang chơi cùng Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ rất nghe lời, Đồng Đồng cũng rất ngoan” Cô bé cố gắng nói từng chữ còn Bánh Bao Nhỏ cũng đưa tay mập ra muốn lấy chiếc điện thoại trong tay của Đồng Đồng. ” Mẹ, Bánh Bao Nhỏ muốn điện thoại, con đưa cho em nha” Đồng Đồng cầm điện thoại trong tay đặt bên tai Bánh Bao Nhỏ, giọng nói mềm mại của Bánh Bao Nhỏ truyền đến. ” Dì Hà. Bao Bao nhớ.” khả năng ngôn ngữ của nó có hạn, những gì có thể nói cũng chỉ có vậy. ” Ngoan, Bánh Bao Nhỏ, dì Hà cũng nhớ con.” Cô buông điện thoại trong tay xuống, một lần nữa nhìn về phía cô gái đang bị mọi người vây quanh, Tử Lạc, may mắn là cô ấy được hạnh phúc, cô thực sự không hề ghen tỵ chút nào, cô cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc, có người bạn tri kỷ như cô ấy, cô cảm thấy thỏa mãn lắm rồi. Hiện tại, Tô Tử Lạc đã trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người rồi, không ai biết được, hai năm trước, cô chính là Tô Tử Lạc nhút nhát, bị người khác hăm dọa, coi thường, bây giờ cô đã là Claudia, ánh hào quang vây quanh. Cô không phải mặt trời, nhưng từng cử chỉ đều lộ thần thái cao quý, người khác vốn không thể sách bằng. Lúc này, có một người nhìn cô với ánh mắt oán hận, Tề Trữ San ăn mặc lộng lẫy cũng đến đây, cô đứng ở một góc nhìn, người đàn ông đứng bên cạnh đáng tuổi cha cô. Hiện tại, cô đã không còn chút thanh danh nào, không thể sinh con, lại còn hai lần ly hôn, không ai còn muốn kết hôn với cô nữa, cho nên cô hận, cô hận tất cả. Bây giờ, ai cũng đều hạnh phúc hơn cô, Ôn Vũ Nhiên có vị hôn thê, chuẩn bị làm đám cưới, còn Duệ Húc trước đó không lâu cũng tuyên bố chuyện mình đã có hôn thê, tất cả mọi người đều có đôi có cặp, chỉ có một mình cô, sống cuộc sống mà như đã chết, cô chán ghét liếc người đàn ông bên cạnh, tay hắn đặt trên bả vai cô, một người đàn ông lớn tuổi, sao có thể thỏa mãn cô, hắn không thể so sánh với Lê Duệ Húc được, không đúng, ngay cả người hắn cũng không bằng một cọng tóc của Lê Duệ Húc.

253. Q.3 - Chương 82

Cô gái kia, chính là cô gái kia, người con gái đang tỏa sáng kia, cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra được. Người đó đã hủy hoại tất cả mọi thứ của cô- Tô Tử Lạc, hai năm không thấy, cô nghĩ cô ta đã chết hoặc đã phát điên rồi, trong lòng cô luôn tự an ủi bởi vì vẫn còn một người còn không bằng cô, cái gì cô không có được thì người khác cũng đừng mong có được, nhất là Tô Tử Lạc, nhưng thật không ngờ, cô ta đã trở về và còn tốt hơn trước rất nhiều. Ngay cả cô ta cũng hạnh phúc, cô thật không cam lòng, không cam lòng, trên đời này, phải có một người khổ khổ như cô, nếu bọn họ đều vui vẻ hạnh phúc như thế, cô còn cái gì đây, cô đã bị thảm như vậy rồi mà bọn họ đều được hạnh phúc, điều này không công bằng, thật sự không công bằng. Cô dùng sức nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhưng cô không có cảm giác đau, mà cô chỉ có cảm giác tức giận và bất bình cho bản thân. Đôi môi đỏ mọng của cô nhếch lên cười lạnh một tiếng “ Tô Tử Lạc, tôi sẽ không cho cô có được hạnh phúc như vậy nữa đâu, những gì cô có đều là cướp từ tôi.” Đột nhiên Trữ San hất tay của bạn trai mình ra, đôi giày cao gót hướng về phía trước. Một làn gió lạnh thổi qua tóc cô, thật lạnh lẽo. Ôn Vũ Nhiên cũng đến đây, hắn mím môi, dần dần khóe môi hắn cong lên, như vậy thì tốt rồi, Lạc Lạc, em làm tốt lắm, rốt cuộc anh cũng thấy được em trưởng thành

rồi. Hắn cảm thấy hốc mắt của mình có chút ướt, giống như trước đây thấy được gương mặt vui vẻ lại có chút ngưng ngừng của cô ấy, cô ấy đã trưởng thành, trở thành một cô gái rất có sức hút, nhưng cô cũng là không bao giờ thuộc về hắn nữa. ” Nhiên.. Cô gái kia hình như là người chúng ta gặp ở sân bay, không ngờ cô ấy lại là Claudia, em muốn nhờ cô ấy thiết kế ột bộ trang sức, có được không?” Vị hôn thê kéo tay áo Ôn Vũ Nhiên lại, cái liếc mắt kia, tin rằng không mấy người không nhìn ra. Ôn Vũ Nhiên mặc cô lôi kéo, ánh mắt hắn lại như không có sự tồn tại của cô. Trong sâu thẳm trái tim của hắn vẫn chỉ có một cô gái, có thể cả đời này cũng chỉ có mình cô ấy, nhưng hắn cũng không bao giờ quên, người con gái ấy hắn đã yêu, đã phản bội và cũng đã làm cô ấy chịu rất nhiều tổn thương. “Được...” Môi hắn khẽ động, hắn cúi đầu, nhìn gương mặt vị hôn thê của mình, đột nhiên, trong lúc đó hắn có một loại cảm giác thật xa lạ, đây là cuộc sống của hắn, cũng là cái giá hắn phải trả khi hắn đã làm tổn thương người mình yêu. Hắn quay đầu lại, đúng lúc thấy được Tề Trữ San đang vội đi về một phía, nụ cười trên mặt cô ta âm trầm độc ác, lông mày của Ôn Vũ Nhiên nhíu chặt lại, cô ta lại muốn làm gì đây, hắn vừa mới bước được một bước đã bị cô gái bên cạnh giữ lại. “Nhiên, anh định đi đâu? Có phải vẫn lưu luyến người vợ trước không?” Về mặt vị hôn thê của hắn lập tức biến sắc, kéo tay áo hắn lại, không cho hắn đi. “Em không cho anh đi, cô ta đã ly hôn hai lần rồi, anh xem bạn trai hiện tại của cô ta đi, không biết bộ dạng đã biến thành thế nào nữa, anh còn muốn sao?” “Ôn Vũ Nhiên nhìn chằm chằm vào bàn tay của cô gái đang ngăn mình lại, hắn nhìn về phía sân khấu nơi Tô Tử Lạc đứng, bật cười giễu cợt, tiếng cười có vài phần đau thương, đúng, hắn không cần phải đi, bây giờ hắn đã không phải là chỗ nương tựa của cô, đã có một người khác bên cạnh bảo vệ cô, điều mà trước kia Ôn Vũ Nhiên không thể làm được, bây giờ cũng không thể làm được, nhưng đã có người thay hắn làm được. Hắn đứng tại chỗ, không đi về phía trước nữa, nhưng cô gái bên cạnh hắn vẫn cứ giữ lấy tay áo hắn, nụ cười vẫn đang hiển hiện trên khuôn mặt hắn, nhưng trong ánh mắt lại lộ rõ sự tổn thương. Tề Trữ San bước từng bước đi lên, cô ta đẩy hết những người chắn trước mặt mình, cô ta đã đắc tội với không ít người rồi, dù sao, hiện tại thanh danh của cô ta cũng không còn, cô cũng không ngần ngại nhận thêm một chút hận thù từ những người này. Cô đã nói, chỉ cần cô gái kia đau khổ, cô sẽ vui vẻ. Cô ta đột nhiên nhảy lên sân khấu, toàn bộ ánh đèn đều chiếu lên gương mặt cô, gương mặt méo mó xấu xí khiến người ta chán ghét. Bạch Thiếu Triết đứng lên, chuyện gì đang xảy ra vậy, cô gái kia sao lại lên đó, cô ta là ai. Tề Trữ San, cô ta lại muốn làm gì đây, bàn tay của Lê Duệ nắm chặt lại, nếu cô ta làm ra chuyện gì thì hắn nhất định sẽ cắt đứt cổ của cô ta, cô ta không cần biến sự nhân từ của hắn giành cho cô ta thành sự tàn nhẫn. “ Ha ha... Tô Tử Lạc, thật không ngờ cô còn sống?” Tề Trữ San ghen tị nhìn Tô Tử Lạc, hai năm trôi qua, dường như cô sống cũng rất tốt. Tô Tử Lạc hơi bất ngờ nhíu mày, cô cũng không nghĩ rằng cô ta lại đột nhiên nhảy lên sân khấu. “ Xin lỗi cô, đây không phải là nơi cô có thể đứng” người mẫu bên cạnh vươn tay của mình ra chắn trước người của Tô Tử Lạc, nhân viên bảo vệ cũng vội chạy tới. “ Ha...” Tề Trữ San lại cười rộ lên, tiếng cười thật chói tai. “Mọi người không có quên chứ, hai năm trước, người ăn cắp tác phẩm của tôi, chính là cô Tô đây, thậm chí còn là tác phẩm đạt giải nhất, không thể tưởng tượng được, một kẻ ăn trộm tác phẩm của người khác lại chính là Claudia, thật là nực cười.” Lời Trữ San vừa nói ra làm ọi người phía dưới bắt đầu to nhỏ bàn tán, có người đã nhận ra, người ở trên sân khấu chính là Tô Tử Lạc của hai năm trước, khi đó chuyện này rất đặc biệt, thậm chí còn đăng báo giải thích. Tô Tử Lạc từ từ lùi về phía sau, Tề Trữ San nở nụ cười vô cùng đắc ý, cô gái này làm sao có thể có được hạnh phúc chứ, chuyện đó không thể xảy ra. Toàn thân Lê Duệ Húc run lên, những lời nói của mọi người ở phía dưới càng ngày càng khó nghe, tất cả khiến tim hắn như bị bóp chặt, là lỗi của hắn, là hắn khiến cô phải chịu những tiếng xấu mà cô không hề làm, hai năm trước là hắn, hai năm sau vẫn là... Hắn bước từng bước về phía trước, nhưng thật không ngờ, có một còn nhanh hơn cả hắn. Bạch Thiếu Triết nhảy lên sân khấu, đi về phía Tô Lạc, hắn kéo Tô Tử Lạc nấp về phía sau mình, nhanh chóng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, trao cho cô một ánh mắt như muốn nói với cô không cần phải lo lắng, bàn tay ấm áp, làm cho tâm trạng của Tô Tử Lạc rốt cục cũng bình tĩnh lại được, cô ngẩng đầu của mình lên, cô chưa bao giờ làm chuyện đó, lương tâm cô không hề hổ thẹn. “ Xin hỏi cô gái này, nếu như cô nói Claudia ăn trộm tác phẩm của cô, như vậy xin hỏi, vì sao bây giờ Claudia lại có được vị trí này mà không phải là cô? ” “ Cô ấy có thể đạt được giải nhất toàn thế giới, tại sao cô lại không được, tôi không thể không nghi ngờ, nếu tất cả đúng như cô nói, có phải nên có chứng cứ xác thực không, nếu không có, tôi sẽ kiện cô tội vu khống. ” Sắc mặt của Bạch Thiếu Triết lạnh lùng, thần sắc lạnh như băng còn hơn cả Lê Duệ Húc nữa.

254. Q.3 - Chương 83

Cô bị á khẩu không trả lời được, đúng như hần nói, sau lần đó cô đã không có thêm một tác phẩm nào, tất cả thiết kế của cô đều nhạt nhẽo, một chút cảm giác nghệ thuật cũng không có, chỉ thích hợp làm một bình hoa xinh đẹp, còn nhà thiết kế, đúng là đã sỉ nhục cùn từ này. ” Đó là bởi vì.. Bởi vì..” Ánh mắt của nàng không ngừng nhìn xuống, đến mức này, cô biết nếu cô không nói gì, cái tên Tề Trữ San sẽ trở thành vô cùng xấu xí, đáng ghét, nhìn bộ dạng người đàn ông này, nhất định sẽ không buông tha cho cô, cả cái tôi danh phỉ báng, cũng không phải thứ cô có thể gánh nổi, một tội danh tùy tiện cũng có thể khiến cô không còn chỗ dung thân. ” Đó là bởi vì tôi không thiết kế nữa, nếu không, giải thưởng đó cô ta sẽ không bao giờ có được,” Lời nói đầy sự kiêu căng khiến mọi người cảm thấy xấu hổ thay cô, giải thưởng đó không phải cũng có thể nhận được, nếu dễ dàng như thế thì ai cũng là Claudia, mấy đồ trang sức này cũng không đắt như vậy, cũng không phải thích là có được. Bạch Thiều Triết lạnh lùng cười, ngu xuẩn đúng là ngu xuẩn. Vệ Thần đứng ngay gần đó cũng muốn đưa tay che mặt mình lại, sao hần lại không biết một người phụ nữ có thể ngu xuẩn đến mức này, cho nên, hần không biết, thực sự không quen biết người phụ nữ này. ” Húc có thể làm chứng giúp tôi,” Tề Trữ San biết mình không đúng, vội vàng nhìn về phía Lê Duệ Húc, muốn kéo hần vào cuộc, cô lại không thấy được khóe môi hần nhếch lên, lộ ý cười tàn khốc cực điểm. Cô, thật sự muốn chết. Bạch Thiều Triết cảm nhận rõ khi Tô Lạc nghe tới cái tên Húc, cả người cô như run lên, ánh mắt hần nhìn xuống, lộ sự phức tạp, Tử Lạc, ảnh hưởng của Húc đối với cô lớn như vậy sao, hai năm, có phải cô vẫn không thể quên được con người này, là vì sự tổn thương hay vì yêu, không phải không muốn quên là vì mọi thứ khắc quá sâu, sâu tới nỗi cô cũng không tưởng tượng được có phải không? Hần gắng đầu lên, tay hần vẫn nắm lấy tay Tô Lạc,” Không phải sợ, không có việc gì, có anh ở đây,” Hần nói nhỏ vào tai cô, mặc kệ như nào, chỉ cần cô biết rằng, khi cô gặp nguy hiểm, hần sẽ luôn ở bên cạnh cô. Khóe môi Tô Lạc run run, xuyên qua Thiều Triết, cô dường như nhìn thấy một thân hình cao lớn, trái tim cô như bị bóp chặt, dường như ngoài hít thở cô không còn cảm giác gì khác. Hàng lông mi dài khê chớp, giống như cánh bướm nhẹ nhàng tung cánh, lại không có cách nào bay lên. Tề Trữ San đắc ý cười, căn phòng tràn ngập tiếng cười của cô, còn có nhiều phóng viên không ngừng chụp ảnh, hai năm trước Claudia đã ăn trộm tác phẩm của người khác, rồi còn thân phận hiện tại của cô, không thể không nói, chuyện này đối với Tô Tử lạc thật sự là sẽ là thách thức đáng sợ. ” Đủ rồi...” Một giọng nói lãnh khốc vang lên, ngay cả phóng viên cũng dừng việc chụp ảnh lại, nụ cười trên mặt Trữ San tắt ngấm, gương mặt cô trở nên quái dị ” Tề Trữ San, tôi đã cho cô cơ hội,” Câu nói chứa đầy sự cảnh cáo, khiến Tề Trữ San không khỏi rung mình một chút, rất nhanh cô sẽ biết, vì sao không ai nguyện ý trở thành đối thủ của Duệ Húc, bởi vì hần thật sự thực tàn nhẫn, tàn nhẫn tới mức một người khi hần đã không muốn gặp thì hần sẽ làm cho người đó không bao giờ xuất hiện trước mặt hần nữa... ” Húc, mọi thứ em nói đều là thật, lúc ấy tất cả mọi người đều biết chuyện này,” Nếu cô thông minh thì nên rời khỏi ngay lúc này, nhưng cô bây giờ đã bị sự ghen tị cùng hận thù che mắt, cô vẫn nghĩ rằng Duệ Húc sẽ vẫn giúp cô, vẫn đứng về phía cô. Ánh mắt Duệ Húc dừng lại trên người Tô Lạc, nhìn thấy bàn tay Thiều Triết nắm lấy tay cô, ánh mắt màu trà lạnh lùng thoáng qua tia thống khổ, nghe nói Claudia là bạn gái của Thiều Triết, nghe nói, bọn họ có một đứa con, nghe nói bọn họ đã ở chung nhiều năm. “Tử Lạc, vợ, có thật là thế không?” Bản thân hần biết rõ hần không có tư cách để trách cứ, không có tư cách để ghen, vì tất cả mọi thứ ngày hôm nay đều do một mình hần tạo ra. Hần lại là nhìn về phía Tề Trữ San, gương mặt nhẵn nhụi, xấu xí, đây đã không còn là Trữ San mà hần từng quen biết, đây là người phụ nữ điên. Trữ San đã sớm phát điên rồi. Hần còn tưởng rằng cô là người mà hần yêu đến mức bất chấp tất cả hay sao? ” Tề Trữ San, việc ăn cắp, cô biết, tôi biết, cô thật sự nghĩ tác phẩm đó là của cô sao?” Khóe môi hần nhếch lên lạnh lẽo. Việc đó, là sự sỉ nhục lớn nhất cô giành cho hần, ngay hôm nay, tất cả sẽ trả lại cho cô, chẳng sợ bản thân hần sẽ gặp phải những chuyện gì. ” Húc, em không rõ anh đang nói cái gì? Tác phẩm đó vốn là của em, anh đã chứng minh giúp em,” Sanh mất Trữ San có chút né tránh, đúng là không phải của mình nên mới chột dạ. “Vậy sao?” Duệ Húc lạnh lùng nói, ánh đèn trong suốt dừng lại trên gương mặt hần, khiến gương mặt hần lạnh hơn, sắc hơn. “Đúng vậy, lúc ấy anh đã làm rõ tất cả,” Trữ San vẫn giả bộ vô tội, tuy hai năm đã trôi qua, nhưng chuyện đó, tin rằng rất nhiều người vẫn chưa quên. “Tề Trữ San, có phải cô đã ăn trộm tác phẩm đó đúng không, cô đã ăn trộm của Tô Lạc, còn đưa tôi thấy các bức phác họa để tôi tin rằng đó là tác phẩm của cô,” Duệ Húc đứng thẳng người, gương mặt u tối, âm trầm như một bóng ma. Một câu nói này của hần, đã thành công khiến vẻ mặt Trữ San lập tức biến sắc, ai làm việc xấu, tin rằng mọi người đã nhìn ra. ” Húc, anh không nhớ sao? Không phải là em ăn trộm mà chính cô ta mới là người ăn trộm,” Trữ San đưa tay chỉ vào Tô Lạc, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Thiều Triết, ngón tay run run từ từ hạ xuống, mọi người dưới

sân khấu cũng bắt đầu chỉ trỏ, tất cả dường như đang nhắm vào Trữ San. Duệ Húc vòng hai tay ra sau, ánh mắt hơi híp lại, “Tề Trữ San, cô có ăn trộm hay không, trong lòng cô rõ nhất, những bản phác thảo cô đưa cho tôi, trong tay tôi còn có sớm hơn, ngay từ lúc đầu đã có bút tích để phân biệt, vân tay không thể gạt người, người đi ngồi tù nên là cô mới đúng.” Hần gần từng tiếng nói xong, chỉ nghe thấy tiếng phịch, Trữ San vừa nghe thấy hai chữ ngồi tù, hai chân đã muốn nhũn ra, cô ngồi bệt ở đó, ánh đèn chiếu lên gương mặt trắng xanh của cô. Tô Tử Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, hàng lông mi dài rủ xuống, hai năm, rốt cuộc hai chữ kẻ trộm cũng không còn đeo bám trên người cô, cô nhớ lại việc bản thảo của mình bị mất, hóa ra, hần biết rõ, nhưng cuối cùng lại lựa chọn hi sinh cô. Ngắc đầu, cô nhìn ánh mắt màu trà của Duệ Húc thật giống Bao Bao, rất nhanh cô đưa mắt nhìn chỗ khác, bây giờ hai người họ đã như hai đường kẻ song song. Như hai đường kẻ song song, như hai người lạ.

255. Q.3 - Chương 84

Hần đã có vị hôn thê, cô cũng đã có vị hôn phu, cô nắm chặt tay Thiếu Triết, cô nhìn Thiếu Triết cười dịu dàng, nụ cười này cũng khiến ánh mắt Duệ Húc đau đớn. Bảo vệ nhanh chóng đi tới, kéo Trữ San đứng lên, giống như một đồ vật lồi cô ra ngoài, một màn này đối với Trữ San chính là sự hủy diệt, nhưng đối với Tô Lạc lại chính là một cánh cửa mới. Mình làm mình chịu, người bị oan phải được minh oan. “Được rồi, thật ngại quá, đã để mọi người chờ lâu,” ánh đèn lại chiếu về phía Tô Lạc, nụ cười dịu dàng, đi vào lòng người, chỉ cần nhìn thấy cô, đã thấy thoải mái vui vẻ. “Tôi muốn... Tôi muốn...” Phụ nữ bên dưới khán đài bắt đầu điên cuồng, họ muốn có được nhiều đồ trang sức nhất, Nhưng có một số người lại vẫn duy trì tư thế, thật lâu không xoay chuyển. “Chúng ta đi thôi,” Thiếu Triết nói với Tô Lạc, mọi thứ dường như đã không thể kiểm soát. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, đi theo Thiếu Triết rời khỏi đây, cô cũng không nhìn lại Duệ Húc, Duệ Húc cứ đứng đó, cảm nhận rõ sự đau đớn trong tim, đau, khó chịu, mùi vị của đau đớn, hần đã sớm cảm nhận được. “Xin lỗi, Thiếu Triết, đã gây phiền phức cho anh,” Tô Lạc cúi đầu, cô cũng không ngờ mình sẽ gặp Trữ San ở đây, cũng không ngờ cô ta lại nhắc tới chuyện của hai năm trước, càng làm cô bất ngờ hơn là Duệ Húc lại nói ra chân tướng mọi việc. Nhưng cho dù thế nào, chút nữa là cô đã phá hỏng buổi ra mắt sản phẩm ngày hôm nay. “Tô Lạc, anh nói rồi, không liên quan tới em, em không sao, không cần đem mọi tội lỗi đổ lên người mình, em ở đây nghỉ ngơi đi, chút nữa anh sẽ tới đón em,” Thiếu Triết dịu dàng nói, hần thật sự không trách cô, cô mới là người bị hại, không ai có quyền đem mọi tội lỗi đổ lên người cô. “Vâng,” Tô Lạc khẽ gật đầu, âm thanh ồn ào từ bên ngoài truyền vào, mà bản thân cô lại thích yên tĩnh. Thiếu Triết vuốt tóc mái của cô rồi mới đi ra ngoài. Cửa đóng lại, nơi này chỉ còn lại Tô Lạc. Thiếu Triết đi ra, nhìn người đàn ông đã không còn đứng ở đó nữa, khóe môi khẽ nhếch lên. “Có phải anh đã sớm biết?” Vệ Thần xuất hiện sau lưng hần. “Không có, tôi chỉ đoán, vừa mới được chứng minh.” Hần lãnh đạm trả lời, quay người nhìn Vệ Thần. “Anh biết hần đi đâu sao?” Vệ Thần nhìn Thiếu Triết chằm chằm, người đàn ông này quá thông minh, có thể so sánh với Húc, bọn họ có thể trở thành bạn tốt của nhau, thật đáng tiếc... “Đúng. Tôi biết Húc đi tìm cô ấy, nhất định sẽ đi tìm.” “Anh không ngăn cản sao? Tôi thấy được, anh rất thích cô ấy,” Vệ Thần có chút phức tạp nói, Thiếu Triết đối với Tô Lạc như thế nào, tin tưởng mọi người đều hiểu rõ. “Không phải không muốn, cũng không phải không thể, mà chỉ là tôi nghĩ là không cần, tôi không muốn ép cô ấy, cô ấy có tự do của mình, nếu cuối cùng cô ấy chọn hần, tôi cũng chỉ có thể chúc phúc cho hai người họ, tôi muốn cô ấy được vui vẻ, hạnh phúc.” “Tôi nghĩ hai năm qua cô ấy sống tốt lắm, bởi vì có anh ở cạnh.” Vệ Thần khẽ thở dài, ngữ điệu trong nháy mắt thoải mái hơn, như vậy tốt rồi, ít nhất, cô không phải chịu quá nhiều vất vả. Trái tim hần cũng yên bình hơn, nhớ về thời điểm khi hần để cô đi. “Có thể nói là như vậy, cô ấy luôn cười, nhưng trái tim cô ấy không biết có cười hay không?” Hai người đàn ông, câu qua câu lại nói xong, Thiếu Triết xoay người, dù chỉ là một chút trang sức nhưng những người phụ nữ này ngày càng trở nên điên cuồng, xem ra hôm nay bọn họ thu hoạch được rất nhiều. “Anh muốn một bộ sao?” Hần nhìn Vệ Thần nói, Vệ Thần xua tay, “Tôi không thích, đàn ông cần cái này làm gì, nhưng nếu anh có ý tặng tôi một bộ, tôi cũng không từ chối, tôi cũng đâu phải kẻ ngốc,” Vệ Thần vui vẻ nói, người ta tặng đồ, cho tới bây giờ hần đều không từ chối. “Được...” Thiếu Triết cười cười, “Tôi sẽ tặng anh một bộ, cảm ơn hai năm trước anh đã cứu cô ấy,” Vệ Thần nhún mày, “Anh không cần cảm tạ tôi, tôi chỉ làm việc mà tôi thấy cần làm, nhưng thật may khi đó tôi mua vé

máy bay tới nước Anh, nếu là đất nước khác, có lẽ anh sẽ gặp được cô ấy. Cho nên, anh hãy cảm tạ tôi vì cái này đi.” Ánh mắt hai người dần ông cùng nhìn về một hướng, nhưng lại không có thứ gì rơi vào trong mắt họ. Cánh cửa mở ra, đôi giày da màu đen bước vào bên trong, cẩn thận không phát ra âm thanh nào, có vẻ như không muốn quấy rầy tới cô gái đang đứng trước cửa sổ. “Thiếu Triết...” Tô Lạc nghe thấy tiếng cửa mở, tưởng Thiếu Triết đã quay lại, cô quay đầu, thấy được người mà cô nghĩ không muốn gặp lại nhất, không biết có phải vì hấn xuất hiện ở đây, nên cô cảm thấy không khí dường như đang bị rút cạn, cô cảm thấy khó thở, cô nhất định phải bình tĩnh, phải hít thở sâu. “Vợ...” Duệ Húc bước lên, vẻ lạnh lẽo đã hoàn toàn biến mất, giọng nói như bị đè nén, chỉ có thể bật ra một từ. Tô Lạc đề phòng nhìn hấn, giống như hấn là một con rắn độc, “Ngài Lê, tôi và ngài không thân quen đến thế, tôi cũng không phải vợ ngài, nếu nhớ không lầm, chúng ta đã ly hôn, đối với ngài tôi cũng chỉ là vợ trước, ngài có thể dùng từ vợ để xưng hô với vợ trước sao? Vị hôn thê của ngài không để ý, nhưng tôi rất để ý tới vị hôn phu của tôi.” Lời nói của cô đã làm cho Duệ Húc biết thế nào là địa ngục, biết cái gì gọi là được rồi lại mất, cảm xúc này cứ lặp đi lặp lại, hấn không có cách nào ngăn cản. Hấn là một người đã hối hận, đau lòng trong suốt hai năm. “Vợ, xin lỗi. Xin lỗi... Xin lỗi, tất cả những tổn thương anh đã gây cho em, cho anh một cơ hội được không?” Hấn bước tới gần, thấy được Tô Lạc lùi về phía sau, bàn tay hấn nắm chặt gờ lên, hấn không bước tiếp, hấn sợ, hấn sợ sẽ dọa tới cô. Cả người Tô Lạc cứng ngắc, ánh mắt như phát hiện ra điều gì, “Lê Duệ Húc, anh lại có âm mưu gì đây, xin lỗi, lời xin lỗi của anh tôi nhận, bởi vì tôi sớm đã không hận anh, anh cũng đừng mong tôi sẽ trở thành quân cờ của anh nữa.” Vai cô khẽ run, chặt vật, căng thẳng.

256. Q.3 - Chương 85

Lê Duệ Húc đứng ở phía sau cô, bàn tay đặt ở bên cạnh dùng sức nắm chặt lại.

“Nếu...” hấn cảm giác ánh mắt mình vô cùng đau khổ, thật sự hấn rất muốn tiến lên, ôm chặt cô vào lòng giống như hai năm trước đây, cô có biết không, hấn nhớ cô như thế nào, nhưng hiện tại...hấn lại không dám...

“Nếu anh nói cho em biết, cho tới tận bây giờ anh đều không coi em là quân cờ, nếu như anh nói, anh thật lòng coi em là vợ anh, em có tin anh, nếu như anh nói, anh yêu em. Em sẽ tin?” Từng câu, từng chữ hấn nói đều rất rõ ràng. (uầy, anh Húc tỉnh tò :))

Nhưng, đối với Tô Tử Lạc, những lời nói đó lại giống như một câu chuyện cười.

Hấn yêu cô.

“Xin lỗi, ngài Lê, tình yêu của anh, tôi nhận không nổi”. Nếu là hai năm trước, hấn nói với cô một câu này, cô có thể vì hấn mà hi sinh, vì hấn mà chết, nhưng hôm nay, hai năm đã trôi qua, cô sẽ không tin tưởng bất cứ lời nói nào của hấn nữa.

Khi hấn ném cho cô tờ giấy ly hôn, khi hấn một đạp, đạp lên bụng của cô, khi hấn...tự tay hủy bỏ đứa con của bọn họ, tình yêu đã không còn.

Môi của Lê Duệ Húc khẽ động, sự cay đắng tột cùng kia dần dần theo đầu lưỡi truyền đến trái tim.

“Vợ, xin lỗi... Chuyện đứa bé...” móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, hấn đã biết chuyện đứa bé, đây là chuyện khiến hấn hối hận cả đời, cũng là chuyện khủng khiếp nhất trong quá khứ của cô, không ai có thể làm cho sinh mạng nhỏ kia sống lại, hấn không thể...và cô cũng không thể.

Câu xin lỗi này của hấn, có thể chấp nhận, nhưng không phải chỉ cần một lời xin lỗi là có thể cứu vãn chuyện đã xảy ra.

“Ngài Lê, tôi nói, câu xin lỗi của anh, tôi đã nhận rồi, tôi muốn ở một mình...” Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, vô thức, mắt cô đầm nước nhưng nước mắt vẫn không rơi xuống.

Đứa bé, Bánh Bao Nhỏ... Bánh Bao Nhỏ của cô, đáng nhẽ Bánh Bao Nhỏ còn có một anh trai hoặc chị gái...

(Hai Linh: tưởng tượng xem, nếu có hai cái Bánh Bao thì sao nhỉ :v.) (Ốc: Uầy không tưởng tượng, đau lòng lắm:())

Cả người Duệ Húc cứng lại, tha thứ, chấp nhận, cô không hận hắn... Nhưng hắn lại mong là cô hận hắn, cho dù cô không yêu cũng có thể hận, có hận mới có thể yêu, cô lại không hận, như vậy, còn yêu... Cả người hắn như đứng không vững, câu nói kia, “Em còn yêu anh?”, hắn không thể nói gì, xoa người, bước từng bước ra khỏi thế giới của cô, giống như hai năm trước, hắn cũng vô tình bước ra khỏi thế giới của cô.

Nếu như khi hắn hỏi cô, hắn có yêu cô không, hắn trả lời là có thì bọn họ sẽ không phải đi đến bước đường ngày hôm nay.

Lại một lần nữa gặp lại, hắn như nhận được một niềm vui lớn trong cuộc đời mình, còn cô lại nhìn hắn như một kẻ xa lạ, đúng như người xa lạ. Bọn họ lúc đó, chỉ có một câu ngai Lê, xưng hô một cách xa lạ. Tiếng đóng cửa truyền tới, tiếng bước chân nhỏ dần nhỏ dần giữa không trung.

Tô Tử Lạc quay đầu lại, cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống.

Cô khụy xuống trên mặt đất, mặt đất lạnh như băng, lạnh giống như trái tim cô.

“Lê Duệ Húc, tất cả đã quá muộn, chúng ta đã không thể quay lại như ngày xưa nữa, thật sự là không thể quay lại nữa.” Cô ôm lấy lồng ngực, không biết là đã bao lâu rồi cô không khóc như vậy, đã bao lâu cô không trải qua nỗi đau này.

Người đàn ông đứng ngoài cửa, tay đặt trên nắm cửa, có thể nghe rõ tiếng khóc từ bên trong truyền đến, từng hồi từng hồi, dường như không thể ngừng lại được, hắn đau đớn nhắm mắt lại, bên trong và bên ngoài cánh cửa giống như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Khoảng cách giữa bọn họ, trong một thời gian ngắn lại xa xôi đến thế, tựa như một người ở mặt đất, một người ở trên trời, khi chạm vào đã phá vỡ tất cả, duyên phận như lại bắt đầu một lần nữa.

Rồi sau đó là sự hối hận về những gì đã xảy ra hai năm về trước, nhưng đã quá muộn, thật sự quá muộn.

Tô Tử Lạc ngồi trên xe của Bạch Thiệu Triết, đôi mắt nhắm nghiền, Bạch Thiệu Triết cũng không muốn quấy rầy cô, hắn giúp cô đập một chiếc chăn mỏng lên người, hắn khẽ thở dài, hắn không biết Lê Duệ Húc đã nói những gì với cô, nhưng hắn biết, cô đã khóc, người đàn ông kia vẫn có thể làm cho cô khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm.

Hắn khẽ cắn môi, không nói gì, sự tĩnh lặng trên xe thật đáng sợ, hắn cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn, nhưng hắn vẫn lựa chọn để cho cô chìm trong không gian riêng của mình.

Xe dừng lại, Bạch Thiệu Triết nhẹ vỗ vào mặt cô, nhìn đôi mắt hơi sưng đỏ lên của cô, ánh mắt của hắn có một chút đau lòng, cô và Bánh Bao Nhỏ thật không hổ là mẹ con, Tiểu Bao khóc òa lên, mắt cũng sẽ bị sưng đỏ như này, cô cũng vậy.

“Tử Lạc, tới nhà rồi.”

Tô Tử Lạc khẽ giật mình mở mắt, thấy được khuôn mặt dịu dàng của Bạch Thiệu Triết.

Tới nhà, Tô Tử Lạc ngồi dậy, đúng là bọn họ đã về đến nhà.

“Được rồi, chúng ta xuống xe thôi, Bánh Bao Nhỏ có thể đang khóc.” Bạch Thiệu Triết mở cửa xe, định bước ra ngoài, tay áo liền bị Tô Tử Lạc kéo lại.

“Sao vậy?” Hắn quay đầu, nhìn về phía Tô Tử Lạc, trong mắt không có chút khác thường, vẫn là Thiệu Triết luôn yêu thương cô.

“Thiệu Triết, em xin lỗi...” ngón tay Tô Tử Lạc nắm chặt, không biết vì sao lại nói xin lỗi, nhưng cô biết bản thân cô nợ hắn một lời xin lỗi, nợ hắn một lời giải thích.

“Cô ngốc này.” Bạch Thiệu Triết vỗ về gương mặt của cô, “Em có biết, cho tới tận bây giờ anh cũng không cần em phải xin lỗi.” Đúng vậy, hắn không cần câu xin lỗi của cô, thứ hắn muốn chính là tình yêu của cô, nhưng, hiện tại, cô có thể cho hắn sao? Hắn chỉ có thể chờ, chờ đợi cô.

Ánh mắt của hắn có chút mờ lung, sau đó hắn xuống xe, mở cửa nhà, Bánh Bao Nhỏ như muốn nhảy bổ vào lòng hắn, đúng như hắn nói, đôi mắt to màu trà kia đã ngập nước. “Cha, Bao Bao muốn ôm một cái...muốn ngủ ngủ,”

“ Cha đã về rồi, bảo bối” hắn hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của Bánh Bao Nhỏ, còn Đồng Đồng đang đứng trước mặt họ, trong nhà sạch sẽ, Bánh Bao Nhỏ nghịch ngợm này xem ra đã có người quản được rồi.

“ Mẹ...” Bánh Bao Nhỏ đưa tay mập ra muốn Tô Lạc ôm mình. Tô Tử Lạc đi lên, đưa tay ôm lấy thằng bé, cô khẽ nheo má Bao Bao, nụ cười trên gương mặt Bao Bao thật trong sáng đáng yêu, ánh mắt híp vào tươi cười, vẻ đơn thuần đáng yêu, cuối cùng cũng khiến lòng cô bình yên hơn, Bao Bao đúng là bảo bối của cô.

“ Đồng Đồng, hôm nay, cảm ơn con,” Bạch Thiếu Triết khẽ cúi người ôm lấy Đồng Đồng, so với Bánh Bao Nhỏ, con bé đúng là rất nhẹ. (oa, anh Thiếu Triết thật là ấm áp)

Đồng Đồng ngượng ngùng cười, cô bé thật sự rất thích được Bạch Thiếu Triết ôm, trong lòng của cô bé mà nói, đây chính là cảm giác của cha. Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa truyền vào.

Là mẹ... Đồng Đồng chờ mong nhìn ra cửa, cửa mở ra, đứng bên ngoài, đúng là Hà Duyên với bộ quần áo công sở màu đen, trên mặt còn lộ rõ sự mệt mỏi, hôm nay cô có rất nhiều việc.

257. Q.3 - Chương 86

“Mẹ...” Đồng Đồng khẽ kêu một tiếng, đúng lúc Hà Duyên cũng nhìn thấy Bạch Thiếu Triết đang ôm Đồng Đồng, cô cảm giác hai mắt của mình có chút chua xót, cô nghĩ tới Đồng Đồng không cần có cha, chỉ cần có một mình cô là đủ rồi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Đồng Đồng, cô biết, nó thật sự rất muốn có một người cha, muốn có được tình thương của cha, nhưng cô là một người mẹ không tốt, ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ như vậy con cũng không thể cho nó, thậm chí còn không thể cho nó một cơ thể khỏe mạnh. Mỗi của cô khẽ động, khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé của Đồng Đồng được Thiếu Triết ôm trọn trong lòng, trông thật đáng thương, đứa con gái đáng thương của cô, từ khi sinh ra đến giờ, nó còn chưa được cha ôm lần nào. “ Dì dì,” một tiếng nói non nớt truyền đến, cô cúi đầu, nhìn đôi tay mũm mĩm của Bánh Bao Nhỏ đang kéo ống quần cô. “ Dì dì, ôm ôm...” từ ngữ của Bao Bao vốn rất đơn giản, nó đưa cánh tay nhỏ bé ra, thỉnh thoảng lại chớp chớp đôi mắt đáng yêu của mình. (thật biết lấy lòng mà, mẹ của ngta mà cũng tranh.) Hà Duyên ôm Bánh Bao Nhỏ vào lòng, Bánh Bao Nhỏ quay mặt vào trong, nó tựa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trên vai Hà Duyên, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại chu lên, “Bao Bao thích chị, thích dì dì,” nói xong, nó chu môi hôn vào má Hà Duyên, không biết là đã học được từ đâu, làm cho tâm trạng đang có chút mất mát của Hà Duyên, trong nháy mắt đã tốt lên rất nhiều. Đứa nhỏ này, đúng là rất đáng yêu. Còn Đồng Đồng nhìn mẹ của mình ôm Bánh Bao Nhỏ, trên mặt nở một cười tươi trông thật đáng yêu, đây mới là nụ cười giành ột cô bé bốn tuổi. “Tử Lạc, bây giờ con của cô đã đáng yêu như vậy, đến lúc trưởng thành sẽ không ổn nha,” Hà Duyên ôm chặt cậu bé vào lòng, Bao Bao đưa tay dụi mắt, có thể chơi một ngày đã rất mệt rồi. Tô Tử Lạc bước tới đón lấy Bánh Bao Nhỏ từ trong lòng Hà Duyên, nheo cái má phúng phính trên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nó chỉ cần giống Đồng Đồng, biết nghe lời, là tôi yên tâm rồi, đúng rồi, Hà Duyên, hôm nay, thật sự phải cảm ơn Đồng Đồng, nếu không chúng tôi cũng không biết làm thế nào mới có thể đi ra ngoài, xem bộ dạng của Bánh Bao Nhỏ, cũng không có khóc, cũng không đói, Đồng Đồng còn nhỏ mà đã chăm sóc tên nhóc này rất tốt.” “Tôi cũng muốn cảm ơn hai người, Đồng Đồng ở nhà một mình, tôi cũng rất lo lắng, bây giờ thì tốt rồi,” cô nhìn sắc mặt của Đồng Đồng, gần đây sắc mặt con bé đã tốt hơn rất nhiều, gương mặt sau cặp kính mắt kia lộ rõ sự dịu dàng. Gặp được Tô Tử Lạc có thể là may mắn lớn nhất đời cô, sau này bọn họ mới biết được, hạnh phúc đều là do bản thân mình nắm giữ. “Tử Lạc, hôm nay, chúc mừng cô, triển lãm giới thiệu sản phẩm đã rất thành công,” Hà duyên thành tâm chúc mừng cô, Tô Tử Lạc ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt vẫn nhìn Bánh Bao Nhỏ, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt nhắm nghiền của Bánh Bao Nhỏ, cô ấy đã nhìn thấy tất cả như vậy, chuyện đó cô ấy cũng đã nhìn thấy. “ Tử Lạc, đừng lo lắng.” Hà Duyên đặt tay lên vai Tô Tử Lạc, dường như nhìn ra sự mất tự nhiên của cô. “Tử Lạc, tất cả đều đã là quá khứ, với tôi và cô đều là như thế, cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa làm gì để lương tâm phải cắn rứt, chưa làm chuyện gì có lỗi với người khác, vậy thì tại sao phải

sợ, không ai có quyền trách chúng ta. Vì cô có tấm lòng đẹp nên cô mới có thể thiết kế ra những tác phẩm xinh đẹp như vậy. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều biết, cho nên mới yêu thích thiết kế của cô như vậy.” Cho dù là Claudia hay là Tô Tử Lạc, đều giống nhau cả. Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt khê sáng lên, không thể không nói, mấy câu nói ngắn ngủi của Hà Duyên, thật sự là làm cô cảm động nói không lên lời, cô ấy đã nói tất cả những điều mà cô sợ, điều mà cô lo lắng... Đúng vậy, cô để ý nhiều như vậy làm gì, mặc kệ là Claudia hay là Tô Tử Lạc thì cô vẫn là cô, cô cũng đã không còn là Tô Tử Lạc bị mọi người ghét bỏ nữa. “Cảm ơn cô, Hà Duyên” Tô Tử Lạc ôm chặt Bánh Bao Nhỏ trong lòng, Bạch Thiều Triết mỉm cười nhìn cô, có mấy lời nhưng hẳn cũng không cần phải nói nữa. Hà Duyên đón lấy Đồng Đồng từ trong lòng của Bạch Thiều Triết, Đồng Đồng im lặng để cô ôm, nó cũng mệt rồi, một ngày chơi cùng Bánh Bao Nhỏ, cơ thể vốn không tốt của nó, thật sự là rất rất mệt. “Tôi đưa cô về,” Bạch Thiều Triết cầm lấy chìa khóa xe, định bước đi, lại thấy Hà Duyên lắc đầu, “Không có vấn đề gì đâu, không cần, nhà của tôi gần đây thôi, đi bộ một lúc là đến, hai người đều mệt rồi, lại còn có Bánh Bao Nhỏ nữa.” trẻ con dù sao cũng vẫn là trẻ con, Bánh Bao Nhỏ thoáng cái đã ngủ một giấc dài rồi. Tuy rằng Bạch Thiều Triết và Tô Tử Lạc vẫn kiên trì muốn đưa cô về, cuối cùng, Hà Duyên vẫn chọn ôm Đồng Đồng đi bộ, bên ngoài, không biết gió đã nổi lên từ khi nào, Hà Duyên dừng bước, cởi áo khoác của mình ra, một cơn gió thổi tới, làm cho cô khê rùng mình, đúng là rất lạnh, cả người cô khê co lại, lấy áo của mình khoác lên người Đồng Đồng, mà Đồng Đồng đã ngủ rồi. Cô bước nhanh về phía trước, dọc đường đi chỉ có đèn đường chiếu lên người cô. Một chiếc xe đỗ ở cách đó không xa, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi trai gái trên xe, lúc này đang hôn nhau thắm thiết. Hà Duyên ngẩng đầu nhìn, sau đó thì đi qua, nhưng, trong ánh mắt của cô tựa hồ có rất nhiều điều, bóng người trong chiếc xe kia, không phải ai khác, chính là Vệ Thần, thế giới này thật nhỏ. Càng không muốn gặp, lại càng phải gặp. Cô bước thật nhanh qua, cúi đầu, nhìn gương mặt đang ngủ của con gái, vẻ mặt cô thoáng đau lòng. Còn trong mắt Vệ Thần thoáng hiện lên một bóng dáng màu đen, vẫn cách ăn mặc này, còn có một cái kính lớn màu đen, hẳn đột nhiên đẩy cô gái trong lòng ra, một chút hứng thú đều không còn. “Thần” cô gái xinh đẹp đưa tay lên lồng ngực hẳn. “Xuống xe đi...” hẳn rút ví tiền ra, lấy một tập tiền ném vào người cô gái, thế này là đủ rồi, chỉ có vài nụ hôn, xứng đáng rồi chứ. “Thần, chúng ta còn không có...” cô ta còn chưa từ bỏ ý định bàn tay hướng xuống, đưa người liếm lỗ tai hẳn, nhưng sự chán ghét trong mắt hẳn đã nói rõ tất cả, cô gái kia chỉ có thể đi xuống, Đôi giày cao gót rời khỏi. Vệ Thần vội quay đầu hướng về phía trước. Hẳn sẽ có một buổi tối tuyệt vời, sẽ rất lãng mạn, nhưng, hiện tại hẳn lại cảm thấy không còn chút hứng thú nào, còn không phải vì cô gái đen xì kia, cô ta cho dù có hóa thành tro, hẳn cũng nhận ra cô gái xấu xí đó, đã muộn thế này, cô ôm đứa bé kia đi đâu, trời lạnh như thế, cũng không sợ đứa bé bị lạnh sao. Hẳn chạy xe rất nhanh, két một tiếng, xe đỗ lại, chặn ngay trước mặt Hà Duyên. “Lên xe, ” giọng nói lạnh lẽo, hẳn vốn là một người đàn ông dịu dàng, lúc này lại có thể sánh ngang với Lê Duệ Húc, không biết có phải là do bọn họ đã bên cạnh nhau quá lâu rồi không, tính cách của hẳn không hiểu sao càng ngày càng giống Lê Duệ Húc. Hà Duyên ôm chặt Đồng Đồng ở trong lòng, xoay người đi

258. Q.3 - Chương 87

“Hà Duyên, lên xe” tiếp đó là một lời cảnh cáo lạnh lùng, “Nếu cô không muốn bị ném lên xe thì hãy lên xe ngay lập tức,” giọng nói có chút tức giận, thật sự, không giống như Vệ Thần hằng ngày. (anh Thần ơi, iuu..... rùi :p)

Cả người Hà Duyên khê run, cô vẫn đứng tại chỗ.

“Cô không lạnh, chẳng lẽ con gái của cô không lạnh sao?” Câu nói tiếp theo của hẳn lại truyền đến, không thể không nói, đây chính là điều làm lòng cô đau đớn nhất, để ý nhất, mặc dù đã có chiếc áo của cô, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng cũng đã tái nhợt vì lạnh. Vệ Thần nói rất đúng, cô có thể chịu được, nhưng Đồng Đồng thì không, cô làm sao có thể nhẫn tâm như thế được.

“Mẹ... lạnh.. ” Đồng Đồng khê co người lại, Hà Duyên xoay người, rốt cục cũng đi lên xe của Vệ Thần, cô nghĩ bên trong còn có người khác nữa, nhưng lại không giống như suy nghĩ của cô, bên trong chỉ có một mình Vệ Thần, mơ hồ vẫn nghĩ thấy mùi nước hoa thoang thoảng, hiểu rõ vừa rồi đã có một cô gái ở đây.

Vệ Thần mở điều hòa, Đồng Đồng trong lòng Hà Duyên chớp chớp mắt nhìn, hàng lông mi dài như hai cánh bướm, thật xinh đẹp. Hấn đưa tay ra, Hà Duyên lại ôm chặt con gái hơn, nhìn hấn với ánh mắt đề phòng.

Hấn muốn làm cái gì, hấn định làm gì Đồng Đồng của cô...

“Tôi sẽ không làm gì Đồng Đồng đâu, cô yên tâm,” Vệ Thần thu tay lại, ngón tay khẽ xoa xoa cái trán của mình, hấn cũng không biết vừa rồi hấn làm sao nữa.

Hấn đặt tay lên tay lái, lái xe.

“Hà Duyên, hình như cô rất quen với Bạch Thiều Triết, vậy, cô cũng biết Tô Tử Lạc sao? ” Vệ Thần đột nhiên mở miệng, câu hỏi làm Hà Duyên hơi sững sốt.

“Vâng...” Hà Duyên cũng không che giấu hấn, dù sao thì hôm đó mọi người cũng đã nhìn thấy con gái của cô và Bánh Bao Nhỏ cùng đến đó, hơn nữa cô còn cùng Bạch Thiều Triết rời đi, thậm chí ngay ngày hôm sau công ty liền nhận được rất nhiều lợi ích, tin rằng, chỉ cần không phải là người ngốc, chắc chắn có thể nhìn ra, cô và Bạch Thiều Triết có mối quan hệ không hề đơn giản.

“Có thể là Tô Tử Lạc không nói với cô, cô ấy chính là vợ trước của Húc, chuyện tình cảm của họ lúc đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nếu được, cô có thể giúp hấn không? Dù sao, khi chia tay hai người vẫn còn yêu nhau, chuyện đó thật đáng tiếc.”

Hà Duyên kéo lại quần áo trên người Đồng Đồng, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

“ Xin lỗi, phó tổng, tôi không làm được,” giọng nói của cô không to, nhưng lại rất rõ ràng.

“Vì sao? ” Vệ Thần hơi bất ngờ, hấn không cần cô làm chuyện gì khó khăn, chỉ cần cô giúp Húc thôi, không phải phụ nữ thì dễ đồng cảm với nhau sao, huống chi, người kia chính là cơm áo gạo tiền của cô.

Hà Duyên quay đầu lại, nhìn sang, ánh mắt bị chặn lại dưới cặp kính lộ rõ hơn.

“Tôi không biết tổng tài có yêu Tử Lạc hay không, nhưng tôi lại thấy rằng Bạch Thiều Triết thực sự rất yêu cô ấy, tôi có thể nhìn thấy, trái tim của tôi có thể cảm nhận được, tôi sẽ giúp, nhưng sẽ giúp người nào đối xử tốt với Tô Tử Lạc và người mà Tô Tử Lạc yêu, không cần phó tổng bảo tôi phải làm gì.”

“Có một số việc, là không đúng...” Cô cúi đầu, hai tay Đồng Đồng nắm chặt lấy áo của cô, không thoải mái khẽ động.

Có một số việc thật sự không đúng, nhưng Đồng Đồng là chuyện đúng.

“Được rồi, đến rồi.” Hà Duyên vẫn im lặng không nói gì, đối với câu nói của Vệ Thần, cô không có trả lời, cho dù là hấn hay Duệ Húc thì đều giống nhau, cô không tin lời những lời của Vệ Thần, cô chỉ tin tưởng những gì cô nhìn thấy.

Cô ôm Đồng Đồng bước xuống xe, quay lại nói một tiếng cảm ơn với Vệ Thần, sau đó bước về phía nhà mình, một căn phòng nhỏ, rất rất nhỏ, nhỏ giống như chỉ bằng cái phòng bếp của nhà Vệ Thần.

Vệ Thần đặt tay lên vô lăng, nhất thời cứ nhìn chằm chằm bóng dáng biến mất dần, rất lâu, tâm trạng không thể trở lại như lúc trước.

Hấn nghĩ, hấn đã điên rồi, cô gái kia dường như có cá tính hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hấn, hơn nữa, hấn phát hiện ra sự thật bại của mình, hấn không thấy cô giống cục đất nữa, hiện tại hấn càng nhìn càng thấy thuận mắt...

“Húc, lần này anh gặp phải một tình địch khó đối phó rồi, người đàn ông kia không hề thua kém gì anh, những gì tôi có thể giúp thì đều đã giúp rồi. Tất cả, phải trông cậy vào bản thân anh thôi.”

“Buông tha hay tiếp tục, đó là chuyện của anh. Tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi.”

Hấn lái xe, rời khỏi nơi này, nhưng hấn không hề biết rằng, trên ô cửa sổ nhỏ nhỏ, có một cô gái nhìn chằm chằm chiếc xe của hấn đi xa dần.

Hà Duyên bỏ kính mắt xuống, không đeo kính, gương mặt cô thanh tú hơn nhiều, chỉ là hốc mắt cô lại đỏ lên.

Cô quay đầu, lại đeo kính mắt vào, Đồng Đồng đang ngủ, bên ngoài dường như ngày một lạnh hơn, cô kéo tấm rèm xuống, ngăn cách tất cả mọi thứ bên ngoài.

Một chiếc xe vẫn đỗ ở trước cửa của một căn biệt thự, một người đàn ông đứng tựa vào xe, hần giống như một tảng đá, vẫn đứng ở đó, ánh mắt cứ nhìn về một hướng, ánh mắt màu trà u ám hơi nheo lại u ám.

Cánh cửa kia vẫn không hề mở ra.

Hần sẽ chờ ở đây, và sẽ mãi chờ ở nơi này, nếu như hai năm trước cô đều ở đây đợi hắn, vậy thì, hai năm sau, hắn sẽ chờ, chỉ cần có cô ở đây hắn sẽ mãi chờ đợi...

Tay hắn đặt lên bụng, đã lâu rồi hắn không ăn uống gì, dạ dày của hắn lúc này không ngừng co rút, rất đau, nhưng, hắn vẫn cứ đứng ở đây, trông hắn giống như một hòn vọng thê. (ở VNam có hòn Vọng Phu, TQ sắp có hòn vọng thê ha)

Gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua người hắn, từng cơn, từng cơn lạnh buốt, thổi tới làm cho làm áy tóc của hắn không ngừng bay lên, rất nhanh liền bị rối tung lên.

Hắn ngẩng đầu lên, những hạt mưa nhỏ không ngừng rơi trên người hắn, trời bỗng đổ mưa, bầu trời xám xịt, cảm giác áp lực nặng nề đè lên người.

Hắn không vào trong xe, cũng không tránh mưa, mặc kệ ư rơi vào người hắn, làm ướt quần áo hắn, làm ướt tóc hắn, hai mắt cũng bị nước mưa làm mờ đi.

Hắn đứng thẳng người...Ánh mắt vẫn kiên định nhìn về một phía.

“ Dì, trời mưa rồi, ” Đồng Đồng kéo rèm cửa sổ ra, Bánh Bao Nhỏ vừa nghe thấy vậy, lập tức chạy đến, dùng sức kiễng chân lên, nhìn ra bên ngoài. Bao Bao không ngừng chớp mắt nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng nhìn rõ những hạt mưa rơi xuống.

“ Mẹ, mưa mưa...” đôi chân mập ú vội chạy vào phòng bếp, ôm chặt lấy chân của Tô Tử Lạc, làm cho cốc sữa trong tay của Tô Tử Lạc sóng sánh một chút, sau đó, nó lại buông một tay ra chỉ về phía cửa sổ, “Đúng rồi, trời mưa, ra chơi cùng với chị một lúc đi, một lát nữa sẽ có sữa uống” cô xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cậu bé, còn ánh mắt mông lung thì nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Hắn vẫn chưa đi...

Bánh Bao Nhỏ buông lỏng chân của cô ra, lại chạy về hướng Đồng Đồng, nó cứ như vậy, chạy một hồi, đôi chân nhỏ mồm mồm kia lại không thấy mệt

(ta thề chứ, nếu gặp dc cái Bánh Bao này thì ta sẽ hun cho ướt hết lun, iu không tả dc ^.^)

259. Q.3 - Chương 88

Tô Lạc xoay người, tiếp tục pha sữa, động tác của cô chậm đi rất nhiều, đôi khi không nhận được lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai cô truyền tới tiếng mưa rơi, dường như mưa ngày một lớn hơn.

Cô pha cho Đồng Đồng một cốc sữa, pha cho Bao Bao một bình sữa, cô đi ra ngoài, Đồng Đồng vẫn đứng cạnh cửa sổ nhìn mưa rơi, Bánh Bao Nhỏ cũng học bộ dáng của cô bé, Đồng Đồng nhìn mưa còn không biết Bao Bao đang nhìn cái gì.

“Mẹ...” Bao Bao thấy Tô Lạc đi ra, vội chạy tới, “Mẹ, Bao Bao, sữa sữa...” Cậu bé đã nhìn thấy bình sữa trên tay cô, liền đưa tay đòi ăn.

Tô Lạc đưa bình sữa vào tay Bao Bao, cậu bé vội ôm lấy bình sữa đứng ở đó uống.

“Của con này,” Tô Lạc đứng phía sau Đồng Đồng, đưa cốc sữa cho cô bé.

“Cám ơn dì,” Đồng Đồng nhấc lấy cốc sữa, sau đó lại nhìn ra cửa sổ, “Dì, chú kia vẫn đứng ở đó, chú ấy không lạnh sao?” Đồng Đồng uống một ngụm sữa, ngược mắt lên nhìn Tô Lạc, cả người Tô Lạc khẽ cứng lại, cô đi tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, trong làn mưa mọi thứ trở nên mờ nhạt, nhưng hình bóng người đàn

ông kia vẫn rất rõ ràng. Hấn cứ đứng ở đó, giống như một pho tượng, có thể nhìn rõ nước mưa theo tóc hấn chảy xuống, quần áo trên người gần như bị ướt hết.

“Mẹ, ôm ôm,” Bao Bao đưa tay ra, Tô Lạc đóng cửa sổ lại, kéo tấm rèm ngăn cản mọi thứ ở bên ngoài, ngăn tiếng mưa, ngăn hình bóng người đàn ông kia, còn có ngăn lại những gì đang xuất hiện trong tim cô...

Cô ôm lấy Bao Bao, nhìn gương mặt Bao Bao giống hệt với người kia, cậu bé một tay nắm lấy áo cô, một tay cầm bình sữa uống.

Khi cô quay lại bên cửa sổ, cơn mưa bên ngoài vẫn không dứt, mọi thứ vẫn mờ nhạt, vẫn mông lung, nhưng hình bóng của người đàn ông kia đã biến mất, dường như cho tới bây giờ đều không có tồn tại.

Tô Lạc khẽ mím môi, cô không biết có phải cơn mưa này đang kéo vào lòng cô hay không, cô chỉ có cảm giác một sự ẩm ướt đang lan ra khắp cơ thể.

Cô ngồi trên ghế sa lon, nhìn Bao Bao chơi đùa với Đồng Đồng, cái gì cô bé cũng nhường cho Bao Bao, Bao Bao lại không giống cậu bé nghịch ngợm trước kia nữa, những gì cậu bé thích đều chia sẻ cho Đồng Đồng.

Cô khẽ cười, chỉ là nụ cười này lại có chút đau khổ, thê lương.

Biệt thự nhà họ Lê, có vài người ngồi đó thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa như đang chờ đợi ai đó.

“Cha, bên ngoài trời mưa lớn như vậy, chúng ta không đi đón Húc sao?” Kiều Na xinh đẹp hỏi cha mình, cô nhìn thấy cha mẹ Duệ Húc nhìn cô chằm chằm, gương mặt đỏ bừng lên, cô có phải đã quan tâm quá mức rồi không.

“A... Còn chưa có gả ra bên ngoài, có con gái đúng là không được nha,” ông Kiều vui vẻ trêu đùa con gái, “Yên tâm đi, hấn có xe riêng, sẽ không bị mắc mưa đâu.” Ông Kiều an ủi con gái đang thẹn thùng của mình, rồi quay sang nhìn vợ chồng họ Lê.

“Nhìn xem, con gái của tôi sẽ là một người vợ tốt đấy,” Trữ Nhiên nghe thấy khẽ gật đầu, bà kéo tay Lê An Đồng, thực sự họ cảm thấy con trai họ không xứng đáng với cô bé này, dù sao con trai họ đã trải qua hai cuộc hôn nhân, bây giờ họ cảm thấy ông Kiều không hề để ý tới quá khứ của Húc.

Như vậy là rất tốt nhưng trong lòng Trữ Nhiên luôn cảm thấy có điều gì không ổn, không biết Húc sẽ nghĩ thế nào, còn có cô gái kia, đã chiếm hết tình yêu của hấn, không biết hấn có thể giành cho Kiều Na được bao nhiêu.

Lúc này, cửa mở ra, một cơn gió theo đó lùa vào, mọi người đều cảm giác được, cơn gió mùa thu rét lạnh, thời gian trôi qua thật nhanh, mùa đông lại sắp tới rồi.

“Húc, sao con lại thành thế này?” Trữ Nhiên vội đứng lên, nhìn gương mặt đầm nước của con trai, không phải con bà có xe sao? Sao lại giống như bị dầm mưa thế này.

“Không có việc gì, con đi thay quần áo đã,” Hấn nhàn nhạt nói, đi qua Trữ Nhiên, sau đó nhìn bà với ý bà không nên lo lắng, từ đầu tới cuối đều không nhìn Kiều Na, dường như trong mắt hấn, cô chính là dư thừa, nhiều lắm thì làm cho không khí đặc hơn một chút, đối với hấn mà nói, có cũng như không.

Duệ Húc đi lên tầng, vẫn bước về căn phòng kia, hấn tình nguyện bỏ đi căn phòng lớn của mình, tự nguyện ở trong căn phòng nhỏ bé này, đây đã thành thói quen của hấn, ngày đêm nhớ mong một người con gái, trước đây hấn không biết hấn yêu như thế nào, hai năm trải qua sự cô đơn tĩnh mịch, cuối cùng hấn cũng đã hiểu.

Hóa ra, yêu sẽ khiến con người ta nhớ đến phát điên phát dại, thời khắc nào cũng nhớ mong, quá khứ đã qua, cho dù có đau khổ cũng không muốn quên.

Hấn mở tủ quần áo, trong đó vẫn còn chút quần áo của Tô Lạc, cho dù là kiểu dáng cũ, quê mùa, hấn vẫn không muốn vứt bỏ, chỉ có như vậy, hấn mới cảm thấy trong đời hấn còn có cô.

Lấy một bộ quần áo, hấn cởi quần áo trên người mình, hàng lông mày nhíu chặt lại, gương mặt trắng bệch.

Quần áo trên tay hấn rơi xuống đất, quần áo ướt quần áo khô rơi chồng lên nhau, thân thể cao lớn co lại, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, bờ môi tím tái.

Hắn cắn răng chịu đựng, không hề lên tiếng. Hai mắt khép hờ nhìn ngón tay mình, chiếc nhẫn do chính hắn thiết kế, hắn dùng sức nắm chặt bàn tay, biết rõ hắn không thể để mình bị đối, vậy mà hắn vẫn làm, biết rõ trời lạnh không tốt cho sức khỏe của hắn, cho dù hắn có là người sắt cũng sẽ bị bệnh, nhưng hắn lại không hề để tâm.

“Vợ, đây là sự trừng phạt giành cho anh phải không? Nếu như vậy, hãy để anh đau thêm nữa được không? Vì anh biết em so với anh còn đau hơn, lúc đó em đã phải chịu đựng một mình, em phải đối mặt với nó một mình, phải không?”

“Vợ, xin lỗi...”

Khóe môi hắn run rẩy, mọi thứ trong phòng như một bí mật, không ai biết, một người đàn ông lớn mạnh cũng có lúc tái nhợt đau đớn như này, một người đàn ông mạnh mẽ cũng có lúc ngày cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Lê Duệ Húc cũng là một con người, bề ngoài lạnh lùng hơn bao nhiêu thì bên trong lại sâu sắc hơn bấy nhiêu.

260. Q.3 - Chương 89

Hắn đã từng không hiểu gì còn bây giờ hắn đã hiểu, chỉ là khi hắn hiểu ra, mọi thứ đối với hắn lại quá tàn nhẫn, tàn nhẫn cả với hắn và cô. “Húc, đang có chuyện gì vậy?” Ninh Nhiên lo lắng nhìn cánh cửa đóng kín, con bà đã giam mình ở trong phòng rất lâu mà vẫn chưa đi ra, vì sao con bà vẫn chưa ra, nếu như chỉ là tắm rửa và thay quần áo, nhiều nhất là nửa tiếng nhưng Húc đã ở bên trong hơn một giờ rồi, không phải hắn đang ngủ chứ, hành động này dường như không phải là hành động mà con bà sẽ làm, các trưởng bối còn đang ở đây, làm sao con bà có thể ngủ được. “Em đi xem thế nào...” Ninh Nhiên đứng lên, Kiều Na cũng đứng lên. “Dì, để con đi xem thế nào,” về mặt cô dịu dàng, đúng là một cô gái có gia giáo, dường như cô sẽ trở thành người vợ hiền lành, tốt tính, cô nhắc váy lên, bước lên trên tầng, từng cử động đều lộ ra vẻ tao nhã. Ninh Nhiên ngồi xuống nhưng ánh mắt luôn nhìn về cánh cửa kia. “Em vẫn hơi lo lắng, hay để em đi lên...” Bà lại đứng lên, lại bị An Đồng kéo lại, “Yên tâm đi, con của chúng ta không yếu như thế, nếu hắn giống như lời nói của bà, thì đã không phải con của chúng ta.” Ninh Nhiên khẽ gật đầu, nhìn thấy dáng vẻ Kiều Na, trong lòng có chút sốt ruột. Cô bé không thể nhanh hơn được sao? Cô không biết ở đây đang có một người mẹ rất lo lắng cho con mình hay sao? Kiều Na vẫn duy trì vẻ tao nhã, từng bước nhẹ nhàng trên cầu thang, đôi giày cao gót gỗ nhẹ xuống nền đất, âm thanh phát ra thật dễ nghe, còi rất chậm, không biết có phải vì sợ giày của mình sẽ bị gãy gót hay không, hay sợ sẽ phá hỏng khí chất thực nữ mà cô đang cố gắng. Không biết đi bao lâu, vài bước chân đối với cô mà nói lại giống như một chặng đường dài không thấy đích, người nhìn còn một không biết cô có một không, cả người cô đứng thẳng, khóe môi còn cong lên tươi cười, gương mặt còn hơi nghiêng, cô biết mình như thế này chính là đẹp nhất, khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô đưa tay chuẩn bị gõ cửa, nhưng tay cô còn chưa chạm vào cửa, cửa đã mở ra, tay cô vẫn giữ nguyên ở vị trí đó. “Cô muốn làm gì?” Duệ Húc đã thay một bộ quần áo, mái tóc vẫn còn hơi ướt, cả người lộ ra mùi sữa tắm thơm mát, sớm đã không còn mùi vị của mưa. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, ánh mắt màu trà lạnh lùng nhìn Kiều Na chằm chằm, còn lộ rõ chán ghét, Hắn cứ đứng đó nhìn Kiều Na, mẹ hắn chính là lí do hắn trở về, còn vì cô gái này nữa. “Nhớ, không được tùy tiện chạm vào đồ đạc của tôi, tôi không thích.” Hắn nói xong, không để ý vẻ mặt bị thương của Kiều Na, trực tiếp đóng cửa lại, ngăn cản tất cả mọi thứ bên trong với cô, căn phòng này, không phải nơi cô có thể bước vào, cô không có tư cách. Hắn xuống tầng, ngồi cạnh cha mẹ mình, “Chú Kiều,” hắn gật đầu, giọng điệu khiêm tốn, rất có giáo dục, việc đối đãi với trưởng bối, từ trước tới nay hắn luôn lễ phép. Ông Kiều hài lòng đánh giá hắn, hiển nhiên ông rất thích cậu con rể tương lai này. Kiều Na từ từ bước xuống, cô cắn môi dưới, cái cảm giác như mình bị xem nhẹ thật sự khó chịu. Hiện tại, cô chỉ có thể mỉm cười, thậm chí ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu, cô vẫn cười. “Xin lỗi, để mọi người đợi lâu, vừa rồi con có điện thoại,” Duệ Húc lãnh đạm giải thích, ánh mắt hắn nhìn xuống, không ai nghi ngờ hắn nói dối. “Húc, ngày mai cha con sẽ tới công ty, con đưa Kiều Na đi ra ngoài một chút đi,” Ninh Nhiên thấy mọi người đã đồng ý, mới nhìn Duệ Húc nói, Duệ Húc vẫn im lặng ăn cơm, động tác không nhanh không chậm, giống như bẩm sinh hoặc hắn đang thưởng thức đồ ăn ngon.

“Xin lỗi, mẹ, không được rồi, công ty vừa mới kí hợp đồng với Bạch Thị, con không thể vắng mặt trong cuộc họp,” hần nói rất tự nhiên, mà đúng là như thế, Bạch Thiều Triết chỉ muốn làm việc với hần. Cái này gọi là làm ăn sao, thật sự lớn hơn trong tưởng tượng của hần rất nhiều. Hần lại càng không muốn vì cô gái trước mặt này, mà lãng phí thời gian quý báu của mình, nếu có thời gian, hần tình nguyện đi tìm vợ hần còn hơn. Cho dù là đứng ở xa nhìn thôi cũng được. “VẬY sao,” Ninh Nhiên nhìn thoáng qua chồng mình, thấy Lê An Đồng gật đầu, mới bỏ qua, công ty là của bọn họ, tất nhiên họ phải mong công ty luôn phát triển rồi. “Vâng,” Duệ Húc nói đơn giản, mọi thứ nên như thế, chỉ là bà lo lắng cho con trai sẽ vất vả. “Có thể để Kiều Na tới công ty giúp Húc,” ông Kiều vui vẻ nói, Duệ Húc vẫn cúi đầu ăn cơm, trên mặt thoáng hiện nét giễu cợt, cô ta có thể làm được cái gì? “Có thể để Kiều Na làm quản lý cho cháu, con bé đã từng học qua quản lý, như vậy có thể giúp cháu rồi,” Ông Kiều nói sau khi nghĩ kĩ. “Xin lỗi, chú Kiều, cháu nghĩ cháu không cần phải đổi thư kí, thư kí của cháu luôn tranh thủ giành lấy từng đồng lợi nhuận với phía Bạch Thiều Triết. Cháu không đảm bảo, thư kí sau này cũng thế,” ông Kiều vừa nghe thấy, mặt lộ rõ vẻ xấu hổ, từng đồng lợi nhuận, nghe rất ít, đây không phải là một công ty nhỏ, đó là nhà họ Bạch rất nổi tiếng ở nước Anh, từng đồng lợi nhuận kia có thể cho khiến nhiều người ăn sung mặc sướng cả đời. Ông không dám đảm bảo con gái mình có thể làm được... Con gái của ông, ông hiểu rõ, bàn tay kia ngoài trừ biết kéo đàn, còn biết làm cái gì, mười đầu ngón tay còn chưa phải làm gì, nhiều nhất chắc là pha cà phê, muốn tính tới chuyện làm ăn, thôi không nên nghĩ tới thì hơn. Kiều Na cúi đầu, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Duệ Húc, trong mắt cô ngoài trừ hần đều không tồn tại một ai khác, Duệ Húc đối với cô như không nhìn thấy, cô còn không bằng đồ dẫn trước mặt hần, hần ăn được một chút, liền đặt đôi đũa xuống, “Cha, mẹ, chú Kiều, ngại quá, con còn có công việc phải làm, mọi người cứ ăn tiếp...” hần lễ phép gật đầu nhìn họ, sau đó đi lên tầng, một trận gió thổi qua người hần, thật lạnh lẽo. Chú Kiều cười cười nhìn vợ chồng họ Lê, hần từ chối, dường như có thể dễ dàng nhìn ra, ngay cả nhìn con gái ông hần cũng không nhìn, có vẻ như hôn sự lần này không dễ dàng chút nào, bởi vì đối phương không phải là người khác mà là Lê Duệ Húc, không phải một người đàn ông dễ nắm bắt. Đóng cửa lại, Duệ Húc đặt tay lên bụng, dùng sức kìm nén, sự đau đớn này khiến lông mày nhíu chặt lại, hần ngẩng đầu lên, nhìn mọi thứ bên ngoài cửa sổ, cơn mưa này thật quá lạnh.

261. Q.3 - Chương 90

Tập đoàn Húc Nhật, lại một ngày mới bắt đầu, cơn mưa sau một đêm cũng đã ngừng. Vệ Thần đi vào văn phòng Duệ Húc, bất ngờ thấy Duệ Húc không ngồi trên ghế xem tài liệu mà lại đứng trước cửa sổ nhìn chăm chú ra bên ngoài. Phong cảnh này đã nhìn mười mấy năm, từ mười năm trước khi ngồi ở vị trí này, mỗi ngày hần đều nhìn còn không đủ sao? “Húc, đây là những tài liệu cần anh xem, tổng tài quả thực rất bận nha,” Vệ Thần buông tài liệu trong tay xuống, không có cách nào khác, tất cả đều cần chữ kí của hần, mọi thứ Vệ Thần có thể làm còn chữ kí thì hần chịu. “Uhm,” Duệ Húc lãnh đạm đáp lời, hần xoay người lại, vẻ mặt không tốt lắm, có chút nhợt nhạt như bị bệnh, hoàn toàn không giống Duệ Húc ngày thường. “Sao vậy, anh bị bệnh sao?” Vệ Thần bước lại gần, lo lắng nhìn Duệ Húc, không phải do gần đây quá nhiều việc chứ, hơn nữa Tô Lạc đột nhiên xuất hiện, khiến áp lực của hần lớn hơn rất nhiều, nhưng dường như Duệ Húc không phải là một người đàn ông không chịu được áp lực, người đàn ông này từ trước tới nay luôn cố chấp đến bất thường. Không lẽ vì quá mức bất thường nên hiện tại phát điên rồi. “Không có việc gì,” Duệ Húc đi tới bàn làm việc, nhìn hợp đồng trên bàn, mở ra xem, cảm giác dạ dày mình lại không thoải mái. “Đừng rồi, Húc, thư kí của anh và vợ trước của anh có quan hệ rất tốt, anh có thể tới tìm cô ấy, đem qua cô ấy từ chối thôi rồi,” Vệ Thần sờ sờ chóp mũi, có chút ngượng ngùng, từ trước tới nay mọi thứ hần làm trước mặt phụ nữ đều rất thuận lợi, lần đầu tiên phải chấp nhận chịu thua, hơn nữa thua trước một cô gái cổ hủ nữa. “Không cần,” Duệ Húc cúi đầu, thỉnh thoảng sửa nội dung tài liệu, hần đã xem gần hết. “Vì sao?” Vệ Thần không rõ, rõ ràng đây là biện pháp tốt nhất, có thể tiến thêm một bước lớn, vì sao hần không muốn, trước đây hần không phải vì thứ mình muốn có mà không từ bất kì thủ đoạn nào sao? “Cô ấy sẽ không thích,” Duệ Húc thả nhiên nói, sau đó ngồi xuống, nhìn tài liệu trong tay mình, hần không muốn làm cô tiếp tục hận hần, cho nên, hần sẽ không lời dụng bất kì ai bên cạnh cô, cũng bởi vì hần không muốn cô ghét hần hơn nữa. Hai năm qua đi, hần đã thay đổi rất nhiều, hai năm qua đi, cô còn thay đổi nhiều

hơn. Trái tim của hắn thất lại, ánh mắt nhìn ngón tay, môi mím lại, trầm mặc, áp lực ngày một nhiều hơn. “Được rồi, tùy anh,” Vệ Thần đứng thẳng người nói, “Tôi đi ra ngoài trước, đứng rồi,” hắn hơi dừng lại, “Húc, anh không phải cổ máy, để sức khỏe của mình, hình như lâu rồi anh chưa đi kiểm tra?” Duệ Húc khẽ hừm một tiếng, khi Vệ Thần đi ra ngoài, hắn lại đặt tay lên bụng, đứng là đã lâu rồi hắn không tới bệnh viện kiểm tra, Cúi đầu, một lần nữa, mọi sự tập trung giành cho công việc, hắn muốn hoàn thành nhanh công việc, nếu không hắn sẽ không có thời gian. Tiếng bút viết từ văn phòng truyền ra. Bên ngoài văn phòng, Vệ Thần lấy điện thoại ra, bấm số bạn gái mới, gần nhất hắn luôn thấy mình không bình thường, thời gian quen bạn gái càng ngày càng ngắn, thậm chí còn chưa lên giường đã hết hứng thú, cho nên, hiện tại hắn thay bạn gái như cơm bữa, mà mấy cô gái này cũng chỉ có việc đi ăn cơm cùng hắn, ngay cả giường hắn còn chưa được nhìn thấy. Hắn vừa đi vừa gọi, lại vô tình nhìn vào chiếc ghế trống trước mặt hắn, hiện tại không có người ngồi, hắn nhìn đồng hồ, đã là giữa trưa, chắc cô đã đi ăn cơm. Hắn bước nhanh qua, lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong gian trà nước, màu đen, còn có cái kính thật lớn, già tới không thể già hơn, giống như một bà cụ, tóc búi lên, tin rằng cô là độc nhất vô nhị trong công ty này, đến cả người phụ nữ được cho là già nhất ở tầng mười ba nhìn còn trẻ hơn cô nhiều. Hắn không hiểu, cô không hề xấu, tuổi còn rất trẻ... Vì sao lại ăn mặc như vậy, có mắt đúng là đáng tiếc. Hắn bước lại gần, đứng ở ngoài cửa, hắn sững sờ cứ đứng đó nhìn, mọi lời nói định nói ra đều bị giữ lại trong cổ họng không cách nào bật ra. Hà Duyên dựa vào một bên tường, uống một ngụm nước, sau đó ăn bánh cô mang từ nhà tới, cô dùng sức nuốt xuống, mẹ nó thật là khó ăn, nhưng lại có thể ăn no, mấy năm nay cô đều trải qua như vậy, cuộc sống mẹ con cô rất vất vả, tiền để thuê nhà, tiền cơm còn tiền khám bệnh của Đồng Đồng, cô tích góp cũng chẳng được bao nhiêu, cô chỉ có thể giảm bớt mọi thứ, cô không tiếc Đồng Đồng nên đành phải để mình chịu khổ, dù sao cô cũng không thể để con gái cô phải khổ. Cô cắn một miếng bánh rồi lại uống một ngụm nước, không hề biết có người luôn nhìn cô, đứng yên nhìn cô không hề nhúc nhích, Vệ Thần bước lùi lại, hắn đưa tay cào cào tóc mình, hắn chưa bao giờ nghĩ được có người sẽ nhìn những thứ đó, về mặt phức tạp nhìn thoáng qua Hà Duyên rồi nhanh chóng rời khỏi, không biết vì sao, hắn không thể đối mặt với cô như vậy. Cô chính là Hà Duyên luôn đối chọi với hắn sao, sao lại có cảm giác đáng thương như vậy, cảm giác đau lòng. Đau lòng, đau lòng cái rắm, hắn gặp quỷ rồi, đúng là gặp quỷ rồi mới nghĩ như vậy. Bước đi càng lúc càng nhanh, bụng một tiếng, hắn ôm lấy đầu mình, cứ như vậy dùng sức đập vào thang máy, Hắn đưa tay xoa đầu, đập đầu chết đi được. “Chết tiệt,” Hắn thấp giọng nguyên rủa, mấy nhân viên đứng bên cạnh, từ từ cách xa hắn, ngày hôm nay phó tổng của họ thật khác thường, “Phó tổng, thang máy đang đóng.” “Tôi biết...” Vệ Thần gào lên một tiếng, dọa mấy nhân viên kia sợ mặt mũi tái nhợt, không phải chỉ có tổng tài mới mắng chửi người, không phải phó tổng luôn dịu dàng sao, như thế nào lại thành như này, giống như một con hổ đang tức giận, thật đáng sợ. Vệ Thần dựa vào thang máy, hắn vừa nghe rõ câu nói chết tiệt từ miệng mình truyền ra. Hà Duyên nhìn nhìn ra bên ngoài, phát hiện không có ai, lại tiếp tục ăn cái bánh khô khốc này, một miếng bánh, một ngụm nước, đột nhiên cô nở nụ cười, “Ô Lạ, cảm ơn cô.”

262. Q.3 - Chương 91

Con gái cô bây giờ tốt lắm, có sữa uống, có người chăm sóc, Tử Lạc, sau này cô nhất định sẽ báo đáp Tử Lạc, cô thực sự rất biết ơn cô ấy.

Đúng giờ một chiếc xe lại xuất hiện ở nơi đó, một người đàn ông bước ra, hắn vẫn đứng đây, từ xa nhìn thấy thứ, tuy không thể nhìn thấy mọi thứ bên trong, nhưng như vậy hắn đã thỏa mãn rồi, hắn vẫn chưa được gặp người mà hắn muốn gặp, cũng chưa nói được những điều hắn muốn nói, vậy mà hắn vẫn cảm giác hài lòng, bởi vì cô ở rất gần hắn, hắn tin nhất định cô đang ở đây, chỉ là cô không bước ra mà thôi, hắn tin và hắn sẽ đợi, vợ của hắn luôn là người mềm lòng và là một cô gái lương thiện.

Chính bản thân hắn đã làm sai, tất cả là sự trừng phạt giành cho hắn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn vẫn đói bụng, hắn không dám ăn, sợ ăn sẽ mất thời gian, thời gian hắn tới đây không được nhiều, hắn cảm giác thời gian của mình càng ngày càng ít, công việc, về nhà, còn tới đây, tất cả đã khiến hắn gầy đi rất nhiều.

Hắn biết nhưng mỗi ngày hắn đều tới đây, khoảng thời gian hắn tới đây cũng là khoảng thời gian hắn cảm thấy vui vẻ nhất.

Cậu bé kiễng chân nhìn nhìn, ánh mắt đáng yêu không ngừng chớp, nhìn nhìn người trong phòng bếp, cậu bé cầm lấy bình sữa, lại giống như trước, mở cửa cả người lác lác chạy ra ngoài.

Duệ Húc cảm thấy cảm người đối diện bụng cũng đau, hắn liếm môi, bờ môi lâu không được uống nước khô khốc, hắn chính là đang tự tra tấn chính mình.

Hắn cảm giác quần mình bị kéo kéo nhẹ, ánh mắt nhìn xuống, thấy một cậu bé mập béo.

“Chú chú, sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ giơ bình sữa lên, kiễng chân nhìn Duệ Húc, trái tim Duệ Húc như đập nhanh hơn, hắn ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bao Bao, khi hắn nhìn gương mặt mập mập của Bao Bao, trái tim như bị thít lại.

Cái này làm sao có thể, làm sao có thể.... Ngón tay hắn run rẩy vuốt ve gương mặt trắng nõn của Bao Bao, cậu bé chớp chớp đôi mắt màu trà nhìn hắn.

Ngón tay hắn vuốt ve trên mặt cậu bé, gương mặt này, ánh mắt này, sao lại giống hắn như vậy.

“Bánh Bao Nhỏ...” một giọng nói lo lắng của phụ nữ truyền tới, sau đó là bóng người bước ra khỏi cửa, khi hai người nhìn thấy nhau, nhất thời đều im lặng, “Mẹ...” Bao Bao chạy về phía Tô Lạc, kéo kéo ống quần Tô Lạc, “Mẹ, chú chú đối đối...” Cậu bé ngẩng đầu lên, giọng nói non nớt đáng yêu, khiến Duệ Húc cảm thấy hốc mắt ướt ướt. Hắn đã nhìn thấy ảnh chụp chính mình khi còn nhỏ, khi đó, hắn và Bánh Bao Nhỏ giống nhau như đúc.

Không phải nói, con hắn đã không còn hay sao, không phải nói, Bánh Bao Nhỏ là con riêng của Bạch Thiều Triết hay sao, vì sao, vì sao, Bánh Bao Nhỏ lại giống hắn như vậy...

Tô Lạc vội ôm Bánh Bao Nhỏ vào lòng, dường như cảm thấy mẹ mình có chút bất ổn cho nên Bao Bao vô cùng ngoan ngoãn dựa vào lòng mẹ, gương mặt nhỏ nhắn vẫn hướng về phía Duệ Húc, ánh mắt màu trà xinh đẹp vẫn nhìn về phía Duệ Húc.

“Vợ...” Môi hắn khê hé, bờ môi nứt nẻ vừa động, hắn đã có thể cảm nhận được vị máu ở đầu lưỡi. “Lạc Lạc...” Câu xưng hô này đã bao trùm tất cả tình cảm của hắn, hắn từng bước bước lên, ánh mắt chăm chú nhìn Bao Bao trong lòng Tô Lạc.

“Anh có thể ôm nó không?” Duệ Húc từ khi nào lại trở nên cẩn thận như vậy, hắn chỉ sợ hắn lớn tiếng một chút, hai người trước mặt hắn sẽ biến mất.

Hắn có thể ôm sao? Có thể ôm sao? Đứa bé này có thể chính là con của hắn.

Tô Lạc ôm chặt Bao Bao vào lòng, cả người run lên, “Lê Duệ Húc, đứa bé là con tôi, không phải là của anh.”

Duệ Húc nắm chặt tay lại, mọi loại cảm xúc đều lộ ra ánh mắt, cuối cùng tối đen lại, “Anh biết, anh chỉ muốn ôm nó một chút,” môi hắn thoáng hiện nét chua xót, hắn biết, hắn biết rất rõ.

Tô Lạc xoay người, nhìn hắn với ánh mắt coi hắn giống như ánh mắt của bọn cướp, hắn sẽ cướp đi hạnh phúc vất vả lắm cô mới có được, sẽ cướp đi Bánh Bao Nhỏ, còn cướp đi sự tinh tâm mà cô mới lấy lại được.

Gặp phải người đàn ông này chính là tai họa lớn nhất trong cuộc đời cô, nhưng bản thân cô cũng không biết, đối với Duệ Húc, gặp được cô cũng chính là kiếp nạn lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Lê Duệ Húc sớm đã không còn là Lê Duệ Húc lãnh khốc vô tình trước kia nữa.

“Mẹ... Chú chú đối đối,” Bàn tay nhỏ bé của Bao Bao kéo kéo áo cô, Tô Lạc khê mím môi, hàng lông mi run run không biết vì sao cảm thấy rất khổ sở.

Cô ôm Bánh Bao Nhỏ đi về phía cửa, khi đi tới cửa lại dừng lại, “Vào đi.” Giọng nói không lớn, cũng khiến sự thống khổ trong mắt Duệ Húc nháy mắt biến thành niềm vui. Không ngờ lại tốt như thế.

Hắn bước nhanh tới, ánh mắt không rời khỏi Bao Bao trong lòng cô, đứa bé này đúng là con của hắn phải không? Hai tay hắn có một lớp mồ hôi mỏng, sự hồi hộp như này cũng là lần đầu tiên hắn trải qua.

Duệ Húc đi theo Tô Lạc vào nhà, căn nhà này không lớn như nhà hắn, nhưng cũng rất sạch sẽ, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, ánh mắt hắn có chút ghen tuông, cái này hắn là do cô làm đi. Trước đây hắn cái gì cũng không biết, cho tới cô rời khỏi, hắn mới biết được, khi cô đi rồi, không còn ai chuẩn bị quần áo, chuẩn bị nước tắm cho hắn, ngay cả xếp loại, Trữ San lại chỉ biết dọn dẹp cho bản thân, còn hắn mỗi ngày đều không biết phải mặc cái gì.

Tô Lạc buông Bao Bao xuống, cô đi vào bếp, chuẩn bị một bát mì.

“Chú chú, sữa sữa...” đôi chân mập ngấn chạy tới trước mặt hắn, dường như cậu bé rất thích hắn, cậu bé dùng sức giơ tay lên, đem sữa mình đặt trước mặt Duệ Húc, sẵn long chia sẻ sữa cậu bé thích uống nhất với Duệ Húc.

“Chú chú không uống, Bao Bao uống...” Hốc mắt hắn hồng hồng nhìn cậu bé đáng yêu kia, ngón tay mập mập đặt lên gương mặt phúng phính đáng yêu, Đồng Đồng ở cách đó không xa nhìn bọn họ, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ rõ sự tò mò.

263. Q.4 - Chương 1

Cô bé không hiểu, vì sao Bánh Bao Nhỏ lại giống chú kia như vậy, tuy chú này rất giống Bao Bao nhưng với nhận thức của cô bé, chú này chính là ông chủ của mẹ... Gọi là gì nhỉ, cô bé quên mất rồi.

Tô Lạc đi ra, đặt bát lên mặt bàn trước mặt Duệ Húc, sau đó ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về hai má phúng phính của cậu bé, “Con mau uống sữa đi.” Chưa tính sữa uy hiếp trong lời nói, đối với Bao Bao, lời cô nói vẫn còn chút trọng lượng, “Vâng...” Bao Bao dùng sức gật gật đầu.

Sau đó hai tay cầm chặt lấy bình sữa bắt đầu uống, ánh mắt vẫn nhìn Duệ Húc chăm chăm, thỉnh thoảng hàng lông mi dài chớp chớp cực kì giống Tô Lạc.

Duệ Húc cầm đũa lên, nhìn bát mì trước mặt, thật nóng, hốc mắt hắn lại nóng lên, nếu bây giờ có dùng sơn hào hải vị để đổi lấy bát mì này hắn cũng không đồng ý, hắn chỉ muốn bát mì này mà thôi, đã bao lâu hắn không được ăn đồ ăn do cô nấu.

Hắn bưng bát mì lên, từng miếng từng miếng ăn, ngay cả nước mì cũng uống hết sạch.

“Hai năm rồi anh không được ăn món này, không biết có cơ hội ăn thêm một bát nữa không?” Hắn đặt bát xuống, ánh mắt chờ mong nhìn Tô Lạc, có thể không?

Tô Lạc ôm Bao Bao, không lên tiếng.

“Lạc Lạc...” Hắn không dùng từ vợ để gọi cô nữa, sợ cô sẽ thấy ác cảm, hóa ra khi gặp được tình yêu chân chính, Duệ Húc cũng sẽ trở nên chú ý, trở nên sợ hãi. “Nói cho anh biết được không? Bánh Bao Nhỏ có phải con của anh không, em yên tâm, anh sẽ không cướp con khỏi em, anh chỉ muốn biết, Bánh Bao Nhỏ có đúng là...” Ánh mắt màu trà của Duệ Húc nhìn đôi mắt màu trà của Bao Bao, kì thật không cần ai chứng minh cả, hắn cũng có thể nhìn ra, Bánh Bao Nhỏ là con của hắn.

Không có khả năng, con của Bạch Thiếu Triết lại giống hệt Lê Duệ Húc.

Tô Lạc ôm chặt con trai trong lòng, Bánh Bao Nhỏ vẫn vui vẻ uống sữa của nó.

“Đúng,” Cô hít một hơi thật sâu nói, Duệ Húc không phải kẻ đần, diện mạo giống nhau như vậy, nếu hắn còn không rõ, như vậy đúng là thành kẻ đần mất.

Trong ngực Duệ Húc như có một luồng khí nóng không ngừng nở ra, mọi thứ trước mắt hắn như mờ đi, cảm giác mừng đến phát điên không nói thành lời.

Hắn có con, còn là một cậu con trai rất đáng yêu, Bánh Bao Nhỏ cười cười nhìn hắn, sau đó lại chăm chú uống sữa.

“Khi đó, không phải em sinh non hay sao?” Duệ Húc nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng lồng ngực không ngừng phập phồng đã nói cho người khác biết, lúc này hấn nhấn nhin rất vất vả, hấn cố gắng đè nén sự vui mừng này, chỉ sợ, sợ mình sẽ không biết thêm được tin tức nào nữa.

Cô có biết, hấn luôn nằm mơ thấy con của hai người, cả người đầy máu đứng trước mặt hấn, gọi cha, đau đớn như vậy lại không ai biết. Mỗi lần hấn bừng tỉnh từ giấc mộng sẽ thức luôn tới sáng, hấn không tài nào nhắm mắt lại được.

“Không đúng...” Tô Lạc ngẩng đầu lên, lần đầu tiên trên mặt xuất hiện sự oán hận nhìn hấn, vẻ hận thù quá rõ ràng, “Anh cho là, một đá của anh vào bụng tôi, tôi sẽ không có chuyện gì, anh sai rồi, Duệ Húc,” Tô Lạc đứng lên, giọng nói không ngừng vang lên, kiêu chể sự kích động, “Tôi sảy thai, mất đi một đứa bé, mất đi một mạng sống. Bánh Bao Nhỏ...” Giọng nói cô nghẹn lại, hơi cúi đầu xuống chạm vào đầu Bao Bao, nước mắt rơi lên má Bao Bao. “Bánh Bao Nhỏ là song sinh, thật may mắn là nó còn sống, nhưng tôi vẫn mất đi một đứa con, là anh, là anh đã giết nó.”

Tô Lạc cảm thấy mắt mình nóng lên, bàn tay nhỏ mập không ngừng lau mặt cô, “Mẹ... Khóc khóc...” Bao Bao ném bình sữa xuống... Hai mắt cũng ngập nước, miệng nhỏ mếu máo, nhìn thấy mẹ khóc là cậu bé lập tức muốn khóc theo.

Cả người Duệ Húc cứng lại, sự vui mừng vừa rồi đã chuyển thành vô số bi ai, hấn nhìn tay mình, bàn tay này đã dính máu của con hấn, hấn đã cướp đi mạng sống của một đứa bé giống hệt Bánh Bao Nhỏ.

Tô Lạc nói đúng, hấn đã giết người, hấn giết chết con của chính mình.

“Lạc Lạc... Anh không thể thay đổi được những chuyện đã qua, nhưng Bánh Bao Nhỏ vẫn là con anh, trong người nó chảy dòng máu của anh,” bọn họ mất đi một đứa vẫn còn một đứa, hấn sẽ càng thương Bao Bao hơn, đem toàn bộ những gì hấn thiếu Tô Lạc và cậu bé trả lại hết.

Tô Lạc nở nụ cười, Bao Bao ôm lấy cổ cô, một đôi tay nhỏ bé nhặt bình sữa trên mặt đất lên, đặt vào tay Bao Bao, cậu bé cười cười nhìn Đồng Đồng, sau đó im lặng tiếp tục uống sữa, Đồng Đồng đứng sau Tô Lạc, cô bé không hiểu chuyện gì đang xảy ra bởi vì cô bé còn rất nhỏ.

Nụ cười của Tô Lạc khiến tim hấn đau đớn, đừng cười như vậy có được không? Trái tim hấn thực sự rất đau... Hấn biết, hấn thiếu cô rất nhiều rất nhiều.

“Lê Duệ Húc, anh không có tư cách làm cha Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc lạnh lùng nhìn Duệ Húc, quá khứ hấn đã đối đãi với cô như nào, bây giờ cô muốn trả lại toàn bộ cho hấn. Duệ Húc hơi khép mắt lại, mặc cho sự đau đớn giằng vò hấn, không ngừng đâm vào tim hấn.

“Anh đã từng nói, nếu tôi có con, anh sẽ xóa sạch nó, từ khi đó, anh đã không còn tư cách.”

Duệ Húc mở to hai mắt, sự thống khổ ngập tràn trong mắt hấn.

Hấn không nói gì, cũng không có lời nào để nói.

Bao Bao buông lỏng hai tay, bình sữa lại rơi trên mặt đất, Đồng Đồng lại nhặt lên giúp cậu bé, đặt sang một bên, Bao Bao xoa xoa hai mắt, đưa vào cô Tô Lạc, lông mi dần dần sụp xuống.

Tô Lạc đứng lên, ôm Bánh Bao Nhỏ về phòng nó, Duệ Húc đứng lên, hai chân lại như không có lực, hấn cũng đi theo, hai tay nắm chặt lại với nhau.

Hấn nhìn Tô Lạc đặt Bao Bao lên giường, nhìn thấy cô đắp chăn cho cậu bé, Bao Bao khẽ trở mình, đem ngón tay đặt lên miệng.

“Đồng Đồng,” Tô Lạc nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, “Đồng Đồng cũng đi ngủ đi,” cô bế Đồng Đồng lên, đặt bên cạnh Bao Bao, cô bé cũng mệt rồi.

Đồng Đồng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Tô Lạc rồi nhìn Duệ Húc, có chút đề phòng, có chút ghét bỏ.

“Đồng Đồng, đi không sao, con đừng lo lắng, yên tâm ngủ đi, tỉnh dậy, mẹ con sẽ tới đón con.”

264. Q.4 - Chương 2

“Vâng,” Đồng Đồng nằm xuống, ánh mắt đều nhìn về phía Tô Lạc, khi cánh cửa đóng lại chỉ còn hai người trong phòng khách. “Anh ly hôn với Trữ San sau mấy tháng kết hôn,” hắn nói rất nhẹ, cũng rất sơ sài, ánh mắt hắn luôn nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, trong lòng lo lắng. “Anh thiếu em một lời giải thích, mặc kệ em có muốn nghe hay không, anh biết anh cần phải nói, có lẽ đối với em nó không còn cần thiết, nhưng đối với anh, đó là khoảng thời gian đau khổ nhất.” “Có lẽ khoảng thời gian qua, em và Bánh Bao Nhỏ đã sống rất hạnh phúc, anh chỉ có một mình, bởi vì những gì anh đã gây ra, nó tra tấn anh từng ngày, anh rất hối hận. Suốt hai năm qua chưa có ngày nào anh được yên ổn.” Tô Lạc không muốn nghe, nhưng từng câu từng chữ đều truyền vào tai cô, cô quay lưng lại với hắn. Cô từng nghĩ, hai năm qua hẳn chắc hẳn phải luôn hạnh phúc, như cá gặp nước, có người phụ nữ hắn yêu, có một đứa con, hẳn còn muốn gì nữa? Duệ Húc rút tay vào túi áo, ngón tay nắm chặt, hắn cười tự giễu chính mình, trong mắt đầy sự chua xót. “Tề Trữ San luôn hoàn mỹ ở trong mắt anh, anh luôn tin rằng cô ấy mới là người xứng đáng để anh yêu, anh không từ một thủ đoạn nào để yêu, cho nên khi cô ấy nói cô ấy yêu Ôn Vũ Nhiên, anh chỉ có thể lên một kế hoạch, anh đã không tiếc chút gì tách hai người ra, mọi thứ anh làm cuối cùng anh đã đạt được như mình muốn, hai người chia tay, có thể trái tim Vũ Nhiên vẫn giành cho em.” “Cho nên anh cưới tôi, để Trữ San được hạnh phúc?” Tô Lạc ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt chảy xuống, hai năm qua đi, sự tổn thương vẫn còn trong cô, cho tới bây giờ đều không giảm đi chút nào. “Đúng,” Duệ Húc không nói nữa, tất cả là như thế, hắn không thể nào nói được nữa, bởi vì khi đó hắn đã coi cô như một quân cờ. “Lúc đầu, anh chỉ nghĩ muốn ép em ở bên cạnh mình, như thế em sẽ không có cơ hội phá hủy hạnh phúc của cô ấy, sau đó anh phát hiện cần phải cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ của em và Vũ Nhiên, chỉ cần anh ta không yêu em nữa, hoặc là em không yêu anh ta. Anh không biết Trữ San có bản lĩnh để làm cho Vũ Nhiên yêu cô ấy hay không, nhưng anh biết anh có thể làm cho em yêu anh.” “Mà anh đã làm được...” Tô Lạc cắn nhẹ môi dưới, ánh mắt cô ảm đạm, mọi thứ trước mặt thật u ám, cho nên, cô là một kẻ ngốc, cô thực sự đã yêu hắn, đã yêu một người đàn ông đẩy cô vào địa ngục. “Khoảng thời gian có em ở cạnh là những ngày tháng vui vẻ nhất, chính bản thân anh cũng không biết, khoảng thời gian đó trôi qua thật bình yên, thật tự nhiên, vậy mà sự kiêu ngạo, sự hoàn mỹ lại nói cho anh biết, Trữ San mới là người phụ nữ anh muốn, cho nên, khi cô ấy hướng về phía anh, anh bắt đầu đấu tranh.” “Cuối cùng, anh vẫn lựa chọn sự hoàn mỹ mà anh nghĩ anh cần, chính anh cũng không biết, sự hoàn mỹ này lại để cho anh lần đầu tiên biết tới hai từ hối hận, cho tới khi cô ấy nói cô ấy mang thai.” “Anh cũng không ngờ, em cũng mang thai, em lại không nói cho anh biết.” Khóe môi Tô Lạc nhếch lên cười giễu cợt, “Nếu nói cho anh biết, có khi Bánh Bao Nhỏ cũng không còn, tôi chỉ muốn bảo vệ con tôi, cha nó đã không muốn nó, nếu mẹ nó cũng không cần nó, như vậy là sao nó có thể có mặt trên thế giới này đây?” Duệ Húc mím môi, không thể phản bác, đúng như cô nói, nếu khi đó, cô nói cho hắn biết cô mang thai, có thể hắn sẽ làm như thế, xóa sạch đứa con của hắn, còn Trữ San lại không thể sinh con. “Anh biết, Vệ Thần luôn giúp em, anh cũng ngầm đồng ý cho hành động của cậu ấy, đó có lẽ là việc anh đã làm tốt nhất...” hắn dựa người vào một bên tường, mặt tường lạnh như băng, thời gian như một con dao cứa vào thân thể và trái tim hắn, không phải hắn không tổn thương, không phải hắn không đau, chỉ là hắn đã che giấu quá giỏi. “Một tháng sau anh kết hôn với Trữ San, chưa đầy hai tháng liền ly hôn,” hắn cười khổ một tiếng, cảm giác mình thật ngốc, hắn là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật lại bị một người phụ nữ chơi đùa trong lòng bàn tay, cuối cùng lại mất đi tất cả. Tô Lạc hơi lạng người đi, hàng lông mi dài khẽ chớp, cô dường như đã hiểu thêm, hóa ra họ cũng chỉ có gần hai tháng hôn nhân, không phải là rất yêu sao? Không phải hao tâm tổn trí để đến được với nhau sao? Chiếm được lại buông tha... Bọn họ coi hạnh phúc của người khác là cái gì... Bọn họ nhầm chán không có gì chơi sao? “Có thể em không rõ, vì sao anh lại ly hôn, ở bên ngoài, anh chỉ là một danh xưng, một lần vô ý đi kiểm tra sức khỏe, điều tra ra tử cung Trữ San có vấn đề, không thể sinh con.” “Ly hôn không phải vì cô ấy không thể sinh con, mà bởi vì cô ấy đã lừa dối anh, bởi vì anh không thể tìm được bất kỳ từ hoàn mỹ trên người cô ấy nữa, hóa ra, anh không hề yêu cô ấy như trong tưởng tượng của mình, anh chỉ yêu một bóng dáng hoàn mỹ, không phải là Tề Trữ San.” “Vợ, em biết không? Khi em rời khỏi, mọi đêm anh đều đi tới phòng của em mới có thể ngủ yên, anh không rõ là vì sao, cuối cùng anh đã hiểu được, hóa ra anh đã yêu em từ lâu rồi, anh nghĩ rằng anh không yêu em, anh đã sai rồi, hóa ra anh rất yêu em, chỉ là anh ngu ngốc không nhận ra, khi nhận ra cũng là quá muộn.” “Anh không trách Trữ San, bởi vì, nhìn thứ có vẻ như mọi lỗi sai là ở cô ấy, nhưng thực ra mọi lỗi sai đều do anh.” Hắn đưa tay ra, Tô Lạc lại không nhìn hắn, hắn đã nói ra tất cả, lần đầu tiên hắn thể hiện bản chất thật sự trước mặt cô, hắn không phải là không có nhược điểm, nhược điểm của hắn chính là cô. Tô Lạc hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn hắn, sắc mặt

bình tĩnh, hai năm qua đi, cô đã học được cách che giấu chính mình. “Những gì anh muốn nói tôi đều nghe rồi, cũng đã hiểu rõ, hiện tại anh có thể đi được rồi, Thiếu Triết sắp trở về, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm.” Cô đi về phía cửa, mở cửa, thoát nhìn, cô thực sự rất bình tĩnh, có vẻ Duệ Húc đã không còn ảnh hưởng tới cô nữa, tình yêu của cô đối với hắn vì những tổn thương mà đã biến mất, nhưng khi cô cầm nắm cửa, bàn tay cô như muốn phản bội lại cô, cô cố gắng nắm chặt nắm cửa. Khóe môi Duệ Húc hơi cong lên, hắn xoay người, nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng. Vậy là đủ rồi, hắn đã biết mình có một cậu con trai, cho dù hiện tại hắn phải chết, hắn cũng có thể an tâm.

265. Q.4 - Chương 3

Hắn rút tay ra khỏi túi áo, từng bước từng bước, nặng nề đi về phía cửa, không biết lần sau sẽ là bao giờ hắn mới được nhìn thấy họ... Đi tới cửa, hắn đứng cạnh Tô Lạc, theo góc độ này, hắn có thể hàng lông mi dài cô khẽ động, như một ánh sáng rơi vào lòng hắn, cảm giác này thật tuyệt vời... Cho dù chỉ là đứng cạnh, hắn cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Vợ...” Giọng nói hắn ôn hòa, dịu dàng, đây không giống giọng nói của Duệ Húc nhưng lại từ chính miệng hắn phát ra. Tô Lạc ngẩng đầu, cô còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một bóng đen lớn đứng trước mặt cô, sau đó là hơi thở ấm áp của người đàn ông khiến cả người cô khẽ run, vẫn giống hơi thở của hai năm trước, mùi thuốc lá thoang thoảng xộc thẳng vào mũi cô. Ánh mắt cô thoáng qua gương mặt Duệ Húc, để lại cho hắn một ánh mắt mờ mịt. Môi của hắn chạm vào má cô, nhẹ nhàng nói một câu rồi liền xoay người rời đi, hắn bước đi thật nhanh, như một cơn gió thoảng qua lại vô cùng thê lương. Tô Lạc đưa tay chạm vào má, thất thần nhìn hắn lái xe đi, cuối cùng, một giọt nước mắt theo khóe mi rơi xuống, từ từ chảy xuống, vỡ tan trên nền đất giống như trái tim cô. Hắn nói, “Vợ, anh yêu em...” Hắn nói rất nhẹ, rất nhẹ nhưng vì sao khi vào tai cô lại nặng nề đến thế... Cô đưa tay bịt kín miệng, chỉ sợ mình sẽ bật khóc thành tiếng. Hắn có biết, thực sự có biết? Đã quá muộn.... Trái tim thật đau, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng nó, cô biết mình vẫn để ý hắn, sau tất cả tổn thương vẫn là yêu càng nhiều hơn... Chỉ là cô không thể, còn Thiếu Triết, người đàn ông cô đã hứa hẹn, người đàn ông cho cô tất cả. Đó là người đàn ông mà cô dùng cả đời cũng trả không hết nợ. Cách đó không xa, không ai biết, có một người đàn ông luôn đứng đó, sắc mặt u ám nhìn mọi thứ bên trong, hắn nắm chặt chiếc cặp trong tay, rất nhanh hắn ép mình phải nở một nụ cười thật tự nhiên, nhưng vẫn không thể giấu hết sự đau khổ trong đó. Hắn đứng ở cửa, tay hắn buông thõng, hắn cũng không biết mình cần làm gì, cuối cùng hắn đặt tay lên cửa, gõ nhẹ, thậm chí bản thân hắn đã quên chính mình cũng có chìa khóa, Tô Lạc nghe thấy tiếng gõ cửa, tim đập nhanh hơn, tay cô đặt trên nắm cửa, một người bên ngoài, một người ở trong đều do dự. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó mở cửa, trước cửa là Bạch Thiếu Triết chứ không phải người kia, cả người cô thả lỏng không ít, tất cả biểu cảm của cô đều được thu lại trong mắt Thiếu Triết, hắn lại không nói gì. “Bánh Bao Nhỏ và Đồng Đồng đâu?” Thiếu Triết cố gắng nói thật thoải mái, chỉ có hắn biết, lúc này, bản thân hắn cảm thấy nặng nề như thế nào. “Hai đứa đều ngủ rồi,” Tô Lạc nhẹ nhàng nói, cô nhìn Thiếu Triết, như muốn nói điều gì đó. “Tử Lạc, có phải em có chuyện muốn nói với anh?” Tay hắn đặt lên bả vai Tô Lạc, ánh mắt chăm chú nhìn cô, hắn vừa muốn cô nói lại vừa muốn ép cô không cô không được nói, “Tử Lạc, anh đã nói rồi, anh sẽ không ép buộc em, em không cần căng thẳng như vậy,” Hắn cười khẽ, ý cười này chỉ có duy nhất hắn biết có bao nhiêu chua xót và phức tạp. So ra vẫn là kém sao? Hắn... “Xin lỗi, Thiếu Triết, hôm nay người đó tới đây, đã gặp qua Bánh Bao Nhỏ, thân phận của Bánh Bao Nhỏ, người đó cũng đã biết,” Tô Lạc ngẩng đầu nhìn Thiếu Triết, còn cái gì không thể nói cho hắn biết, nếu đã quyết định, còn cái gì không thể nói nữa chứ, cô đã nghĩ như thế. Thiếu Triết đặt chiếc cặp xuống, nhẹ nhàng kéo bả vai cô, “Cho tới bây giờ, anh đã nghĩ sẽ không thể giấu diếm được, diện mạo của Bánh Bao Nhỏ đã nói lên tất cả, nhưng em yên tâm, hắn không có tư cách để đem Bao Bao đi, Bao Bao chỉ là của một mình em.” Thiếu Triết dựa vào bờ vai Thiếu Triết, lúc này lại không thể cảm nhận được bất kỳ sự ấm áp nào nơi hắn. “Thiếu Triết, xin lỗi...” Cô nhẹ giọng nói, cũng không biết vì sao lại nói xin lỗi, là vì cô ngốc nghếch hay cô không thể kiểm soát trái tim mình, hay vì cô đã biết một số chuyện mà bản thân chưa biết. Ví như tình yêu kín đáo của người đó... “Không cần nói xin lỗi, anh biết, anh biết rõ...” Thiếu Triết đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Tô Lạc, giống như từ trước tới nay, chỉ là trái tim hắn lúc này lại có dự cảm sắp mất đi thứ gì đó rất quan trọng. “Anh đi xem Bánh Bao Nhỏ,” hắn đứng thẳng người, vỗ nhẹ

vào má Tô Lạc, hốc mắt hồng hồng của cô dừng lại trong mắt hắn, hắn vẫn giành cho cô một nụ cười thật ấm áp. “Em đi nấu cơm, anh đã đói rồi phải không, cả Bánh Bao Nhỏ, nó cũng muốn uống sữa rồi,” Tô Lạc khẽ gật đầu, cô cảm giác được giữa cô và Thiếu Triết trong lúc đó, lần đầu tiên không khí bao quanh lại trở nên quái dị như vậy, cô cảm thấy áp lực, muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Ánh mắt Thiếu Triết lại quá thành thật, thành thật tới mức cô không có cách nào chịu đựng được. Hai người đồng thời xoay về hai hướng, dường như mối quan hệ của họ trong giây phút này đã đi chệch hướng, muốn bắt đầu lại một lần nữa, chỉ là không biết có còn cơ hội hay không. Thiếu Triết khẽ thờ dài, cuối cùng bàn tay nắm chặt cũng thả lỏng. ‘Xin lỗi, Tử Lạc, anh đã gây áp lực cho em, anh nghĩ rằng anh có thể làm được, vậy mà anh lại phát hiện ra, anh không thể, anh ghen tị, anh tức giận, anh sợ một ngày nào đó anh sẽ làm em bị thương.’ Thiếu Triết gõ cửa, bước thật nhẹ vào phòng, hắn ngồi bên giường nhìn Bánh Bao Nhỏ, nhìn cậu con trai đang ngủ say, gương mặt ngây thơ, không có chút buồn phiền lo lắng, nhìn thấy nó, hắn có thể quên hết mọi mệt nhọc, hắn đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt Bao bao, gương mặt này thật giống với người kia. Có một số việc, bọn họ vĩnh viễn không thể trốn tránh, dù sao có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc. Hắn đứng lên, cẩn thận đắp lại chăn cho hai đứa bé, bàn tay hắn lại bị một bàn tay mập mạp nắm lấy. “Cha.... Bao Bao muốn ôm ôm...” đôi môi Bao Bao hơi chu lên, bàn tay nhỏ nắm chặt hơn, nhất định không chịu buông.

266. Q.4 - Chương 4

“Được rồi, cha ôm con...” Thiếu Triết ngồi xuống một lần nữa, nhẹ nhàng vỗ bả vai nho nhỏ của Bao Bao, Bao Bao trở mình, cái chân béo đập thẳng vào lồng ngực hắn, đúng là xem hắn là cái gối ôm.

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Bao Bao, tình thương hắn giành cho Bánh Bao Nhỏ không kém Tô Lạc chút nào.

Hắn nghĩ nếu không có Tô Lạc và Bánh Bao, có lẽ cuộc sống của hắn sẽ rất cô đơn.

Người nhà thật quý báu...” Bánh Bao Nhỏ, con biết không, cha rất yêu con, cũng rất yêu mẹ con...”

Hắn nói rất nhỏ, chỉ đủ mình hắn nghe được rồi lại thở dài.

Duệ Húc nắm chặt vô lăng, trái tim hắn tới bây giờ cũng không có cách nào bình tĩnh lại, hắn lấy điện thoại di động, nhìn thấy số điện thoại trên màn hình, là người nhà gọi tới.

Hắn ấn nút nghe, mắt vẫn nhìn về phía trước lái xe.

“Húc...” Đầu bên kia truyền tới tiếng mẹ hắn.

“Vâng, mẹ, con đây.” Hắn nhàn nhạt trả lời, ánh mắt nhìn về phía trước, người tới người lui, xe đến xe đi, dường như rất dễ lạc ở đây.

“Húc, con ở đâu, chú Kiều và Kiều Na đã chờ con rất lâu rồi,” Giọng nói Ninh Nhiên có chút lo lắng, cũng khó trách, bà đã gọi điện rất nhiều mà Duệ Húc không nghe máy nên sốt ruột là đúng.

“Vâng, con biết rồi, mẹ, con về ngay đây,” hắn buông điện thoại xuống, ánh mắt có chút u ám, có việc thực sự cần phải giải quyết rõ ràng.

Hắn chuyển tay lái, tốc độ xe trong nháy mắt nhanh hơn rất nhiều.

Biệt thự nhà họ Lê, thỉnh thoảng Kiều Na lại nhìn về phía cửa, cảm giác mòm mĩ chờ đợi.

“Xem đi, con bé này, cha ngồi ngay cạnh mà cũng quên luôn,” Ông Kiều nhìn cô con gái, gần đây ngày nào họ cũng tới đây, chuyện của con gái, ông cũng muốn lo liệu thật tốt, Duệ Húc luôn thờ ơ nhưng ông nghĩ đó chính là tính cách, chỉ cần bố mẹ hai bên đồng ý, chuyện của hai đứa nhỏ cũng coi như đã định.

Cứ là gia đình thương nhân nào cũng sẽ có một cuộc kết hôn như vậy, yêu cầu đầu tiên là môn đăng hộ đối, hoàn cảnh gia thế tương đương, mà họ đều có đủ, cho nên nhất định sẽ giành được cuộc hôn nhân này, dù sao, người nhắm vào Duệ Húc cũng không chỉ có mình bọn họ, cũng không phải chỉ có mình Kiều Na.

“Cha, đâu có,” Kiều Na ngượng ngùng cúi đầu, Ninh Nhiên cười cười không nói gì, tất cả đợi Húc trở về rồi nói sau.

Cửa lớn mở ra, Duệ Húc phong trần bước vào, một luồng gió lạnh cũng theo đó mà thổi vào căn phòng, không biết là từ bên người hắn hay là từ bên ngoài, lạnh khiến Kiều Na khẽ rùng mình.

“Chú Kiều, xin lỗi, để chú đợi lâu rồi,” Duệ Húc hướng phía ông Kiều chào hỏi, sau đó đặt chiếc cặp công văn lên ghế sa lon, ngồi cạnh mẹ mình, Ninh Nhiên cảm giác con trai đang có tâm sự.

“Húc, chúng ta đang nói về hôn sự của con và Kiều Na, nếu con không phản đối, trước tiên có thể đính hôn,” Duệ Húc cúi đầu, bưng chén trà lên uống, ánh mắt lãnh đạm nhìn Kiều Na rồi nhìn xuống, miệng chén chạm vào môi hắn.

Nếu là lúc trước, hắn có thể chỉ nói, tất cả do mọi người quyết định, còn bây giờ thì không thể... Hắn im lặng uống trà, cũng không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, trong không khí như có gì đó rất áp lực, từ lúc hắn im lặng.

“Húc, nếu con không có ý kiến, mọi chuyện cứ theo thế mà làm đi,” Lê An Đồng đặt chén trà xuống, ngữ khí gần giống với Duệ húc.

Duệ Húc ngẩng đầu lên, hai mắt khép hờ nhìn chằm chằm Kiều Na.

Kiều Na không thích ánh mắt như vậy, cô không phải thịt heo, nằm một chỗ chờ hắn chọn.

“Cô Kiều, cô nên biết tôi đã trải qua hai lần kết hôn,” Duệ Húc hào phóng nói ra quá khứ của mình, “Cô không sợ, tôi sẽ óc lèn thứ ba sao?” ngón tay hắn vỗ nhẹ vào chén trà, lần thứ hai không ai biết, lần đầu tiên dường như người biết cũng không nhiều, nhưng trên giấy tờ vẫn chứng minh được hắn đã kết hôn hai lần.

“Em biết, em không quan tâm, hơn nữa em cũng tin rằng, em không phải là một cô gái bị thật bại như vậy,” Kiều Na vội nói, chỉ sợ quyết tâm của cô không đủ, Tề Trữ San cô đã từng gặp qua, ngoài trừ gương mặt xinh đẹp thì không có gì có thể so sánh với cô, cô không phải là bình hoa, cô tin rằng, chỉ cần hắn hiểu hết bên trong của cô, nhất định sẽ yêu cô hơn Trữ San.

Còn người vợ đầu tiên, sớm đã là quá khứ, có khi chẳng mấy ai còn nhớ tới diện mạo của cô ta nữa.

“Vậy cô có đồng ý làm mẹ kế?” Duệ Húc lãnh đạm tiếp lời, một câu mẹ kế cũng khiến mọi người ngỡ ngàng.

Hắn không có con, chẳng lẽ là con riêng.

“Mọi người không cần nghĩ lung tung, nó là đứa con hợp pháp, không phải là con riêng,” Duệ Húc vuốt vuốt chén trà, gần từng tiếng nói, không thêm để ý tới cảm xúc người khác khi biết tới thông tin này, tin tức này có thể khiến mọi người ở đây ngất xỉu.

Khóe môi Kiều Na khẽ run, không biết phải nói thế nào, dường như cô đã đi giọng nói, nửa chữ cũng không thốt ra được.

“Húc, ý của con là gì, con nói con có một đứa con, có phải không?” Ninh Nhiên gạt gao kéo tay áo Duệ húc, hỏi hớp tới mức lòng bàn tay đầy mồ hôi, bà thực sự muốn có cháu, chuyện này có phải là thật không? Bà thực sự không chịu nổi kích thích.

“Vâng, mẹ, hôm nay con cũng mới biết, con có một đứa con trai, năm nay đã hai tuổi, rất đáng yêu...” Hắn nói với cha mẹ xong, ánh mắt màu trà lộ rõ sự tự hào khi biết mình đã làm cha, đứa con hắn rất đáng yêu, còn cầm sữa đưa cho hắn uống nữa.

Bánh Bao Nhỏ, con của hắn, là bảo bối quý giá nhất mà ông trời đã ban cho hắn.

“An Đồng, ông có nghe không, chúng ta có cháu, đã hai tuổi rồi...” Ninh Nhiên không ngừng kéo tay áo chồng, lúc này cha con Kiều Na như không tồn tại trong mắt bà, trong mắt bà giờ chỉ có cháu, cháu bà đã được hai tuổi rồi.

“Đứa bé nhìn thế nào, đáng yêu sao?” Bà mắt thẳng băng, nước mắt trào ra, một loại cảm động không nói thành lời, giống như năm đó bà sinh Duệ húc, thỏa mãn và kiêu ngạo, hiện tại con bà đã có một đứa con trai, làm sao bà có không mừng đây?

“Vâng, ” Khỏe môi Duệ Húc thoáng qua ý cười nhợt nhạt, hắn cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, “Thằng bé rất đáng yêu, rất béo, đặc biệt là không nhút nhát chút nào, đi trên đường giống hệt bánh bao nhỏ.” Hắn hình dung con của mình, ánh mắt thật ôn nhu.

267. Q.4 - Chương 5

“Thật sao?” Ninh Nhiên lại dùng sức nắm lấy tay áo Duệ Húc, vô cùng phấn khích, Lê An Đồng tuy không nói gì, nhưng cũng vội kéo tay của vợ mình, vợ ông muốn bóp chết con sao? Ninh Nhiên vừa khóc vừa cười, sắc mặt An Đồng bình tĩnh, chỉ có ông mới biết, tim ông đập nhanh như thế nào.

Cả hai người đều nghĩ về đứa bé mà Duệ Húc nói, tay chân nho nhỏ, gương mặt mập mạp, hiện tại hận không thể nhìn ngay thấy nó.

Cha con Kiều Na choáng váng, làm sao Duệ Húc lại có thể có con vào lúc này.

Kiều Na sắp khóc đến nơi, Ninh Nhiên luôn hòa nhã với bọn họ, bây giờ lại như không nhìn thấy họ, trong lòng bà chỉ còn cháu trai.

“Em... Em có thể. Em sẽ đối tốt với con anh,” Đột nhiên Kiều Na đứng lên, ánh mắt Duệ Húc thâm trầm hơn, vợ chồng Lê gia có lỗi nhìn ông Kiều, dường như họ có chút thất lễ. Lòng ngực Kiều Na không ngừng đập phồng, cô dùng sức biểu đạt tư tưởng của mình.

“Em tin rằng em sẽ làm một người mẹ tốt, em sẽ coi con anh giống như con em...” ông Kiều ngồi cạnh xấu hổ cúi đầu, nếu như ly hôn ông còn có thể chấp nhận, chỉ là có một đứa bé, con gái ông còn quá trẻ con, cái gì cũng không biết làm, làm sao có thể làm một người mẹ tốt được, hơn nữa, căn bản con gái ông không thích trẻ con, huống hồ đứa bé này lại là con của một người phụ nữ khác.

“Cô nguyện ý?” Duệ Húc lãnh đạm hỏi, vợ chồng Lê gia đưa mắt nhìn nhau, đem toàn bộ quyền quyết định giao cho Duệ Húc, bọn họ chỉ cần có một đứa cháu là được rồi, còn chuyện tình cảm cứ để con họ quyết đi, bọn họ cũng tin rằng, con trai họ cũng không có ý định độc thân cả đời.

“Vâng,” Kiều Na dùng sức gật đầu rồi mỉm cười, chỉ là nụ cười của cô méo mó thật khó nhìn.

“Nhưng, cô Kiều, tôi chỉ có thể nói với cô một tiếng xin lỗi, tôi không thể đồng ý.” Duệ Húc đứng lên, “Chú Kiều, làm chú thất vọng rồi, cháu không muốn con cháu tủi thân, nó sẽ có mẹ nó yêu nó, cho nên, xin lỗi, cháu không thể cưới con gái chú.” Hắn đưa mình vào vị thế thấp kém, ông Kiều chỉ có thể gật đầu, người ta không muốn cưới, ông còn cách nào khác, ngay từ đầu ông đã biết Duệ Húc không muốn, đáng tiếc, cuối cùng không thể khiến cho Duệ Húc trở thành con rể mình, quá đáng tiếc.

“Không được, cha, con không muốn,” Kiều Na vừa nghe thấy như thế, như có cái gai đâm vào cổ họng, một chút khí chất đều biến mất, đúng là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều đến hư, Ninh Nhiên khẽ thở dài một tiếng, một người con dâu như thế này, họ cũng không dám có, nhờ cô ta ngược đãi cháu trai họ thì phải làm sao, đó là tâm can bảo bối nhà họ Lê a.

Duệ Húc cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn qua Kiều Na, lạnh băng, khiến Kiều Na biết chính mình đã làm sai cái gì, cô cúi đầu, dùng sức nắm chặt vạt áo, ông Kiều đứng lên, vội vàng kéo con gái mình.

“An Đồng, tôi mới nhớ ra, tôi có cuộc họp phải tham dự, chúng tôi không quấy rầy mọi người nữa.”

Lê An Đồng đứng lên, coi như không có chuyện gì xảy ra,” Ông Kiều, tuy chúng ta không thể thành thông gia nhưng vẫn hoang mang ông qua chơi, chúng ta đã rất lâu không gặp nhau, bây giờ có cơ hội phải gặp nhau nhiều một chút,” ông Kiều gật đầu, vội vàng lôi kéo cô con gái đã không thể khống chế được bản thân ra ngoài, ông sợ Kiều Na còn gây ra chuyện gì nữa.

Từ xa, còn có thể nghe được giọng nói của Kiều Na, “Cha, vì sao chúng ta phải đi, con không quan tâm anh ấy có con hay không, còn chỉ muốn gả cho anh ấy...”

“Câm mồm,” ông Kiều cố gắng đè thấp giọng, có chút không biết phải làm sao và thở dài, “Nana, con còn không nhìn ra sao? Mặc kệ có con hay không, Duệ Húc đều không muốn cưới con, cho tới bây giờ cậu ta đều không nghĩ tới việc cưới con.”

“Không phải, không phải, chúng ta vốn có thể...” Kiều Na còn muốn nói gì đó, cũng theo tiếng đóng cửa, âm thanh dần dần biến mất.

Duệ Húc đứng lên, người đi trà lạnh, hắn cũng không cần phải ngồi đây nữa.

“Cha, mẹ, con lên phòng trước,” Hắc khê gật đầu nhìn cha mẹ mình, trên mặt không giấu được sự mệt mỏi. Khóe môi Ninh Nhiên khê động, sau đó bà nhìn An Đồng, bà mím môi, bà nghe thấy tiếng thở dài vang lên bên tai mình.

Duệ Húc cởi áo khoác, định hút một điếu thuốc, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn đi tới mở cửa, ngoài cửa là mẹ hắn – Ninh Nhiên.

“Húc... Mẹ có thể nói chuyện với con không?” Ninh Nhiên đứng ở cửa, nhìn cậu con trai cao hơn mình rất nhiều.

“Vâng,” Duệ Húc khê gật đầu, sau đó tránh đường để Ninh Nhiên bước vào, bà nhìn căn phòng này, “Đây là căn phòng cô bé kia từng ở?” Bà luôn không hiểu được, vì sao con bà có phòng lớn không ở, cố tình ở đây, bây giờ nhìn những đồ vật nữ tính này, bà mới biết, tâm tư của con trai bà.

Người ngoài đều nói con bà lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn độc ác, nhưng bà biết, trái tim của con bà, cho tới bây giờ không hề lạnh, chẳng qua hắn chưa tìm được người thích hợp, tính cách của Húc rất giống cha. Hai cha con họ giống nhau hoặc yêu hoặc không yêu cả đời.

“Vâng, mẹ, bọn con ngủ ở hai phòng khác nhau, chỉ có vài ngày là bọn con ở cùng, có thể nói con đã cho cô ấy một giây hạnh phúc rồi đau khổ cả đời, mà cô ấy vẫn sinh ra đứa con của con.”

“Húc, không phải con nói đứa bé kia đã...” Chẳng lẽ là nhầm lẫn sao? Ninh Nhiên hỏi vấn đề bà để ý nhất, lúc ấy rõ ràng con bà đau khổ khi biết mình mất đi đứa bé, sao đột nhiên lại có con, cô bé đó không sinh non sao?

“Không, mẹ... Đứa bé đã không còn, vì Lạc Lạc mang thai đôi, may mắn vẫn còn một đứa, may mắn là nó vẫn còn sống, con đã từng hỏi qua Đoàn Hạo, cậu ấy nói, chuyện này đã từng xảy ra, mà đứa bé con sống kia chính là kì tích.”

“Cho nên, mẹ... Con vẫn mang tội giết con mình, đó là điều con không thể trốn tránh.”

Ninh Nhiên đau lòng nhìn con trai mình, cũng đau lòng cho đứa cháu không có duyên với họ, nhưng bọn họ vẫn còn một kì tích. Dù sao ông trời vẫn nhân từ với bọn họ, cho dù đã cướp đi một đứa nhưng vẫn để lại cho họ một đứa.

268. Q.4 - Chương 6

“Húc, con có muốn đưa đứa bé tới đây?” Ninh Nhiên hỏi, thân là một người mẹ, bà biết đứa con đối với người phụ nữ mà nói chính là tính mạng.

“Không, ” Duệ Húc lắc đầu, “Xin lỗi mẹ, con không làm được, con không thể cướp đi đứa bé, đúng như lời Lạc Lạc nói, con không có tư cách làm cha nó, mẹ biết không, con đã từng nói qua, nếu cô ấy có thai, con sẽ xóa sạch con của cô ấy, con đã quá tàn nhẫn, làm sao con có thể có được một đứa con đáng yêu như vậy.”

“Mẹ biết, nhưng con đã thay đổi, Húc, con đã biết suy nghĩ vì người khác, mẹ tin tưởng con, con không phải là một người dễ dàng bỏ cuộc,” Ninh Nhiên đứng lên, giống như trước đây, nhẹ nhàng ôm lấy con trai

mình, “Mẹ biết, con không đưa đứa bé tới đây là con hi vọng có thể đưa cả mẹ nó và nó về đây, con là người không chịu thua, mẹ tin tưởng, con có thể làm được, có thể đưa bảo bối của chúng ta và hạnh phúc của con về đây.”

“Cảm ơn mẹ,” Duệ Húc quay người ôm lấy mẹ mình, đúng là người hiểu rõ hẳn nhất chỉ có mẹ hẳn.

“Đi thôi, con trai, mẹ sẽ luôn ủng hộ con, hơn nữa mẹ cũng biết cô gái con thích là người như thế nào, mẹ biết, con không muốn cưới Kiều Na, chỉ là cha mẹ không tiện từ chối, cô bé đó thực sự không hợp với con.”

Ánh mắt Duệ Húc u ám cũng sáng hơn, đối mặt với mẹ mình, hẳn luôn thể hiện sự chân thật nhất.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, cuối mùa thu, ngày cũng trôi nhanh hơn, dường như vừa mới thấy hoa nở, thấy lá non lớn dần, hương thơm dịu dàng, trong chớp mắt hoa tàn lá héo, chẳng mấy chốc, tuyết sẽ rơi, mùa đông sẽ tới.

Một đôi vợ chồng trung niên đứng đó, họ chỉ đứng đó nhìn về phía xa, trải qua vài thập niên, trải qua bao mưa gió, tình yêu của họ vẫn vẹn nguyên như lúc đầu, ngẫu nhiên hai người sẽ đưa mắt nhìn nhau, từ ánh mắt của nhau nhìn ra được sự mong chờ còn có chút lo lắng.

Cách họ không xa là một căn nhà nhỏ, tuy kém nhà họ nhưng lại dị thường yên tĩnh, giữa cuộc sống tất bật này sự yên tĩnh cũng chính là một loại hưởng thụ.

Bọn họ đã đứng đây khá lâu, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn căn nhà kia.

“Chúng ta cần tôn trọng con trai, đây là hạnh phúc của hắn, chúng ta chỉ có thể đứng ngoài nhìn, không thể xen vào,” Người phụ nữ kéo cánh tay chồng nói, đối với sắc mặt lạnh lùng của An Đồng, bà chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ. Bà biết chồng mình rất muốn gặp mặt cháu trai, bà cũng muốn, nhưng bây giờ hạnh phúc của con trai bà quan trọng hơn.

“Uhm...” Sắc mặt An Đồng đã bình tĩnh hơn, tin rằng nếu không có Ninh Nhiên ở đây, ông sẽ xông thẳng vào nhà họ cướp người, đó là cháu trai của ông, không phải là người khác, là con cháu nhà họ Lê, làm sao có thể để lưu lạc ở bên ngoài, làm sao có thể mang họ người khác. Ông bá đạo giống như con trai ông.

Bọn họ sẽ chờ, một ngày không được, vậy thì hai ngày, hai ngày không được sẽ là ba ngày, có thể sẽ phải chờ rất lâu, mọi thứ đang yên ổn, không ai muốn phá hủy đi, nếu không bọn họ sẽ mất đi rất nhiều thứ và sẽ khiến họ đau khổ.

Cánh cửa từ từ mở ra, một thân hình mập mạp chạy ra ngoài, cậu bé đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó hai chân ngắn mập chạy tới, thỉnh thoảng nhìn bên này, bên kia, ánh mắt xinh đẹp ngây thơ trong sáng.

Một cậu bé thật đáng yêu, béo mập và vô cùng xinh đẹp, gien di truyền của nhà họ Lê đúng là quá tuyệt, sẽ không có đứa trẻ xấu, chỉ cần nhìn cha con họ Lê là đủ biết, mà cháu họ làm sao có thể xấu được.

“Là nó...” Ninh Nhiên kéo tay áo An Đồng, không tin vào mắt mình, là đứa bé kia, là đứa bé khi bọn họ về nước hôm đầu tiên đã gặp được, bọn họ còn ôm nó, còn nói đứa bé thật giống Duệ Húc, hóa ra, đứa bé chính cháu của họ, là con trai của Húc.

Con trai giống cha, đó là chuyện tự nhiên, trong lòng bà vô cùng xúc động, nếu không phải An Đồng vẫn ở bên cạnh bà, bà không biết mình phải làm sao nữa.

Lần trước thấy đứa bé chính là ngạc nhiên, hiện tại là vô cùng vui mừng và kinh ngạc.

Bà bước tới gần, Bao Bao ngẩng đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn hai người họ, sai đó như nhớ ra cái gì.

Đưa đôi tay mập ra.

“Đi đi...”

Ninh Nhiên thật muốn khóc, trẻ con vốn không phân biệt được nhiều, “Ngoan, bà là bà nội, gọi bà nội... Không phải dì.” bà ngồi xuống, ngón tay vuốt ve gương mặt Bánh Bao Nhỏ, giống quá, thật giống Húc lúc nhỏ. Có khi còn đẹp hơn Húc nữa.

Bao Bao chớp chớp mắt, tay mập kéo kéo áo Ninh Nhiên, có thể do quan hệ huyết thống nên Bao Bao không hề thấy sợ hai người họ. Thậm chí còn muốn họ ôm.

“Bánh Bao Nhỏ...” Một đứa bé khác từ xa chạy tới, Bánh Bao Nhỏ vừa nghe thấy, ánh mắt cong lên cười, “Chị, ” Cậu bé lập tức xoay người, chạy về phía Đồng Đồng, cặp chân ngắn chạy thật là nhanh.

Tay Ninh Nhiên vẫn giơ lên, nhất thời, cảm giác mát mát ập tới, An Đồng nhẹ kéo bà lên, đặt tay lên bả vai an ủi bà.

Đồng Đồng nắm tay Bao Bao, đề phòng nhìn vợ chồng họ, hai người này là ai, họ muốn làm gì Bao Bao?

Cô bé như con gà mẹ, kéo Bao Bao ra phía sau, bảo vệ cậu bé, nhìn qua có khi cô bé còn gầy hơn Bao Bao nhưng lại đưa tay bảo vệ Bao Bao.

“Cháu gái nhỏ,” Ninh Nhiên lại ngồi xổm xuống, nhìn thấy trong mắt cô bé có sự đề phòng, đột nhiên bà lại có chút ghen tị. Bao Bao vẫn chớp chớp mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bàn tay nhỏ kéo kéo áo Đồng Đồng, cậu bé muốn nghe chị nói, muốn nghe mẹ nói.

“Cháu gái nhỏ, chúng ta chỉ muốn nhìn cậu bé một chút thôi, chúng ta đảm bảo sẽ không làm gì cậu bé, được không?” Bà dịu dàng nói với Đồng Đồng, bà nhìn ra, cô bé này đang bảo vệ Bao Bao, Đồng Đồng khẽ mím môi, vẫn kéo Bao Bao ở phía sau lưng, Bao Bao lắc lư đi ra, bàn tay nhỏ luôn kéo áo Đồng Đồng.

Ánh mắt cong cong cười cười, “Mẹ...” giọng nói nho nhỏ đáng yêu, Tô Lạc đã chạy ra ở phía sau lưng họ, chỉ có mấy phút, cả hai đứa bé đều không thấy ở trong, lần sau, nhất định phải khóa cửa lại.

Bao Bao buông tay Đồng Đồng ra, chạy về phía Tô Lạc, ôm lấy chân Tô lạc, ngẩng đầu lên nhìn cô, “Mẹ, sữa sữa...”

Trái tim Ninh Nhiên đập nhanh hơn chỉ vì một câu bà nội.

269. Q.4 - Chương 7

Khóe môi của bà nhẹ nhẹ run lên, tay đưa ra không cách nào thu về, bà nhìn chồng mình, phát hiện khóe mắt ông cũng hơi ướn, bọn họ đều rất cảm động vì câu nói kia.

” Mẹ.. Sữa sữa..” Bánh Bao Nhỏ chu môi nói, Tô Lạc nhìn đôi vợ chồng trung niên xa lạ, mà người đàn ông kia, cô cảm thấy khá quen thuộc, nhất là ánh mắt màu trà.

” Mẹ..” Bánh Bao Nhỏ không vui, ôm chặt lấy chân cô, thậm chí cái miệng nhỏ còn cố ý cắn lên đùi của cô. Nhưng sức lực cậu bé có hạn, ai bảo mẹ cậu không để ý tới cậu, cậu rất khó chịu a.

” Mẹ hư...” Bây giờ lại còn có tính cáu kỉnh này nữa, không biết là học từ ai?

Tô Tử lạc cúi đầu nhìn con trai, miệng nho nhỏ của cậu bé không ngừng cắn, cắn một chút lại nói một câu mẹ hư, từ khi nào cô đã không dạy được thằng nhóc này rồi.

” Bao Bao hư,” Cô ôm lấy con trai, đưa tay chọc nhẹ vào trán nho nhỏ của cậu bé, Bánh Bao Nhỏ nở nụ cười, “Mẹ, bà nội...”

Ninh Nhiên không nhịn được bước lại gần, ánh mắt vẫn nhìn Bao Bao trong lòng Tô Lạc, cậu bé gọi bà nội, thực sự gọi bà nội.

“Vị phu nhân này, xin hỏi có chuyện gì sao?” Tô Lạc một tay ôm Bao Bao, một tay nắm lấy tay Đồng Đồng, cô khó hiểu nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm giác ánh mắt bà nhìn Bao Bao có phần quái lạ.

“Không có việc gì, con của cô thực đáng yêu, tôi nghe được nó vừa rồi kêu bà nội..” Trữ Nhiên mất tự nhiên nở nụ cười, Lê An Đồng vẫn đứng nguyên ở đó, giống như Ninh Nhiên, ánh mắt cũng không rời khỏi Bánh bao nhỏ. Đúng là Bánh Bao Nhỏ hư, gọi nhiều như vậy mà chỉ có một tiếng bà nội, không có gọi ông nội.

” À, không phải,” Tô Tử lạc cười khế lắc đầu, “Nó không phải đang gọi bà nội mà là nó đói bụng rồi, muốn uống sữa, phải không Bao Bao?” Tô Lạc đưa trán đụng nhẹ vào trán Bao Bao, Bao Bao chụt một tiếng thật to trên má cô.

” Mẹ, Bao Bao muốn uống sữa...” Rốt cục, cậu bé không chịu được hết ầm lên.

(Tiếng trung từ sữa và bà nội phát âm giống nhau :3)

“Được rồi, chúng ta về nhà,” Cô ngẩng đầu cười ngược nhìn Ninh Nhiên,”Xin lỗi, chúng tôi phải về rồi,” Mà Ninh Nhiên vẫn luôn nhìn theo bọn họ, Tô Tử lạc buông Bánh Bao Nhỏ xuống, Bánh Bao Nhỏ tự động nắm lấy cô, hai tay dắt hai đứa bé đi vào trong nhà.

Ninh Nhiên nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, nhịn không được bật khóc.

“Đừng lo, phải tin Húc, rất nhanh là chúng ta có thể ôm cháu rồi, mặc kệ hấn gọi bà nội hay là cái gì, nhưng tóm lại vẫn sẽ là bà nội, nó còn không có kêu ông nội đâu,” Lê An Đồng có chút ghen tị, cho dù nó có gọi vào hàng đêm ông vẫn nguyện ý, nhưng ông chỉ có thể là đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn, cháu của mình là một đứa nhỏ rất đáng yêu và thông minh, ông rất thích.

“Vâng, em biết,” Hai vợ chồng nắm tay nhau, trải qua bao thăng trầm thử thách tình cảm, hai người họ lá lành đùm lá rách, nên mới có ngày hôm nay, bọn họ rất hạnh phúc, hiện tại không còn yêu cầu gì nữa, có một cháu trai như vậy, bọn họ không cần gì hơn nữa.

Như vậy là đủ rồi, thực sự đủ rồi.

Ánh nắng chiếu vào bàn tay họ nắm lấy nhau, bền chặt vững chắc, Tô Lạc kéo rèm cửa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, nếu cô già đi, sẽ có người nắm lấy tay cô như vậy chứ, nếu vậy nhất định cô sẽ rất hạnh phúc. Cô tựa vào bên tường khẽ mỉm cười, cảm giác hâm mộ và cũng như một lời chúc phúc, tình cờ quay đầu lại, cô nhìn Bánh Bao Nhỏ vui vẻ an toàn ngồi đó uống sữa, Đồng Đồng luôn nhìn cậu bé, cốc sữa trong tay đã hết gần một nửa.

Tập đoàn Húc Nhật, Lê Duệ Húc vừa nghe xong điện thoại, nghe được mẹ của mình đã gặp qua Bánh Bao Nhỏ, bọn họ nói Bánh bao nhỏ thật sự đáng yêu, bọn họ rất thích, bọn họ nói, Bánh bao nhỏ kêu bà nội thật ra muốn uống sữa. Hấn không khỏi bật cười, con trai hấn béo béo đáng yêu, mỗi ngày đều đòi uống sữa, trách không được lại béo như vậy.

” Húc, tôi không có nhìn lầm chứ, vừa rồi anh đang cười, anh thế nhưng lại cười? Tôi nhất định là hoa mắt rồi,” Vệ thần đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy được nụ cười trên mặt Duệ Húc, gương mặt người này luôn lạnh lùng, vậy mà cũng biết cười, có cười cũng là cười lạnh, kiểu ngoài cười nhưng trong không cười, sao hôm nay lại có thể cười tự nhiên tới vậy.

Trong tay cầm một chiếc hộp đựng trang sức, không biết là trang sức gì?

Lê Duệ húc xoay người, tựa hồ hôm nay tâm tình hấn rất tốt, hấn hơi nhíu nhíu mày,”Cậu có ý kiến gì sao?”

” Không có, không có, chỉ là tôi sợ anh sẽ dọa dẫm nhân viên phát khóc thôi, gương mặt vẫn không thay đổi nhưng nụ cười của anh, thật là tai họa,” Vệ Thần ôm chặt đồng hồ đeo tay vào lòng, vì lợi ích của cuộc thảo luận, tốt nhất Duệ Húc hãy lạnh lùng như ngày thường, nụ cười ảm áp như vậy, quả thực sẽ khiến hấn gặp ác mộng.

Lê Duệ Húc ngồi ở bàn làm việc, ngón tay mở tập tài liệu, sau đó lại là gấp lại, nói thật, hiện tại hấn vẫn rất vui mừng, còn đang suy nghĩ về đứa con trai mà ông trời ban cho hấn.

“Húc, anh có cái gì giấu tôi sao?” Vệ Thần buông đồng hồ đeo tay xuống, có vẻ rất nặng, hấn đưa tay lau chút mồ hôi trên trán, sau đó mới đặt đồng hồ đeo tay lên sa lon, thậm chí còn vuốt chân nằm dài, chẳng giống dáng vẻ của một phó tổng.

“Tôi có một đứa con trai, hai tuổi ” Lê Duệ Húc bình tĩnh nói xong, giọng nói cố gắng kiềm nén sự vui mừng nhưng vẫn giấu được tình cảm cha con, Vệ Thần dùng sức ho khan, đưa tay chỉ vào Duệ Húc, một lúc lâu không có cách nào bình tĩnh lại, dùng lực vỗ vỗ vào lồng ngực mình.

” Húc, đùa như vậy không vui đâu, anh có con, tôi cũng có con gái đó?” Hấn trừng mắt nhìn Lê Duệ Húc, người này có phải hay không sợ hấn sống quá lâu nên tìm cách dọa tức hấn.

(Anh nói đúng đấy, anh có con gái :v)

“Tôi đang nói đùa sao, cậu cho rằng tôi đang giỡn với cậu sao?” Lê Duệ Húc cũng không có tức giận, một phần vì tâm tình hắn bây giờ cực kì tốt, nếu không phải tận mắt hắn nhìn thấy có lẽ hắn cũng sẽ không tin, mình đã có một đứa con trai lớn như vậy rồi, hơn nữa còn rất đáng yêu.

“Cậu có con gái hay không, tôi không biết, nhưng tôi có con trai là sự thật, cậu cũng gặp rồi đấy, chính là đứa bé hôm trước mà Thiếu Triết ôm đi, tên nó là Bánh Bao Nhỏ, đứa bé rất giống tôi, ngay cả màu mắt cũng giống.” Duệ Húc kiên nhẫn giải thích.

Vệ Thần nghe xong thật sự sửng sốt, Bánh Bao Nhỏ, Bạch Thiếu Triết, còn có Tô Tử lạc....

270. Q.4 - Chương 8

“Anh, không phải chứ, Húc, đứa bé kia là con của Tử Lạc cũng là con của anh. Điều này làm sao có thể, lúc ấy bác sĩ đã nói đứa bé trong bụng đã mất, hơn nữa chính mắt tôi còn nhìn thấy rất nhiều máu.”

Lê Duệ Húc vừa nghe đến đó, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm lại, ánh mắt thoáng hiện sự đau đớn.

” Đúng vậy, đã mất, nhưng Tử Lạc mang thai đôi, Bánh Bao Nhỏ là một đứa trẻ may mắn, nó còn sống, hiện tại đã hai tuổi rồi.”

Rốt cuộc Vệ Thần không nói gì nữa, cố gắng lý giải về những gì đang xảy ra, hóa ra trên đời này còn có những chuyện như thế xảy ra. Hiện tại hắn cũng không biết mình là hâm mộ hay ghen tị với Duệ Húc, con người ta đã hai tuổi, cũng trải qua hai lần kết hôn, còn Vệ Thần hắn vẫn còn độc thân, đừng nói tới việc có con, ngay cả vợ hắn còn chưa biết ở đâu nữa.

“Anh hãy cố gắng giữ chặt lấy, Tô Tử lạc là một cô gái dễ mềm lòng, có lẽ các hai người có thể...” Vệ Thần không nói tiếp, bởi vì hiện tại hắn có rất nhiều giám chua, con. Con.. Hắn cũng muốn có một đứa con, hắn muốn một đứa con gái thật đáng yêu.. Hơn nữa có con gái cũng sẽ có vợ, cha mẹ sẽ thôi buộc hắn mỗi ngày ở nhà đi xem mắt, nhà của họ đâu đâu cũng thấy đàn ông, không có một cô gái nào, mẹ hắn ao ước có cháu gái đến điên thật rồi, thật sự hận hắn không phải là phụ nữ mà lại là con trai.

Thật sự là một nhà trọng nữ khinh nam.

Hai mắt hắn chưa xót nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, cười thật khó coi, thà đừng cười còn hơn, có con thì hay lắm sao, bây giờ còn không gọi người khác là cha, Vệ Thần đúng là không ăn được nho thì nói nho chua, ôm đồng tài liệu đi ra ngoài, cánh cửa đóng lại, trong văn phòng khôi phục lại sự tĩnh lặng, Lê Duệ Húc ngẩng đầu, lấy bóp da của mình, mở ra, người phụ nữ trong ảnh cười thật dịu dàng, gương mặt không quá xinh đẹp, lại rất dịu dàng, ánh mắt trong như nước, lông mi dài như cánh bướm. Hắn đưa tay chạm vào tấm hình, khóe môi cong lên.

‘Vợ à, cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh một đứa con đáng yêu như vậy’. Hắn nở nụ cười, hết sức thỏa mãn.

Ngoài cửa, Hà Duyên tập trung nhìn máy tính, ngón tay lướt trên bàn phím, gần đây đơn đặt hàng gia tăng rất nhiều, công việc của cô cũng nhiều hơn, có khi sẽ quên ăn cơm, thậm chí còn mong một ngày có thêm mấy tiếng để làm việc, bây giờ thì cô có thể an tâm tăng ca, Đồng Đồng ở nhà họ Bạch được chăm sóc rất tốt. Cô có thể kiếm thêm nhiều tiền, chữa khỏi bệnh cho Đồng Đồng.

Một bóng người che đi ánh sáng trước mắt cô, cô ngẩng đầu, cau mày nhìn Vệ Thần, Vệ Thần nhìn thấy chiếc bánh nướng ăn dở đặt trên bàn, sắc mặt khó coi muốn chết, cô gái này muốn để mình đói chết sao.

“Xin hỏi, phó tổng, anh có chuyện gì sao?” Một câu hỏi lịch sự, Hà Duyên đẩy gọng kính, ánh mắt lập lánh bị cặp kính ngăn lại.

” Húc nói, cái bánh bao kia là con của hắn có đúng hay không?” Tuy rằng đã sớm không nghi ngờ, nhưng hắn vẫn muốn hỏi nhiều hơn một chút. Lê Duệ Húc từ đầu tới cuối vốn không nói dối, cho nên điều hắn nói là sự thật. Nhưng hắn vẫn muốn từ nghe lại một lần nữa từ Hà Duyên.

“Phó tổng, tên của nó kêu là Bánh Bao Nhỏ, chứ không phải là bánh bao kia.” Gì duyên cau mày sửa lại đúng lời của hắn.

“Không phải đều giống nhau sao, đều là bánh bao có thịt.” Vệ thần không để tâm nói xong, “Cô nói xem, có phải cô đã sớm nhận ra?” Hắn tựa người vào trước bàn làm việc, cảm giác nơi này có cái bàn để dựa thật thoải mái.

“Không có,” Hà Duyên lại cúi đầu làm công việc của mình. Trước kia cô có nghi ngờ, nhưng cũng có thể đoán ra. Cô cho tới bây giờ đều không bắt ngờ khi Bao Bao là con của tổng tài, giống nhau như vậy, không phải cha con thì thật không thể tin được.

“Cô nói xem có thể tôi cũng có một đứa con gái từ trên trời rơi xuống không, dù sao, tôi tự thấy mình không có gì thua kém hắn cả, hắn đã có con, tôi cái gì cũng không có, thật sự là rất buồn?” Hắn nói xong xoa xoa cằm mình, không biết sao hắn lại có suy nghĩ kì lạ này, lại không có chú ý tài liệu trong tay Hà Duyên bỗng nhiên rớt xuống bàn. Cô vội vàng cầm lên, lại nhìn đến Vệ Thần không chú ý đến mình, cố gắng nghiêm túc làm việc, hiện tại cô cảm thấy mình thật may mắn vì mình đeo kính. Nếu không, có thể bị con hồ ly này nhìn ra cái gì rồi.

“Này cho cô, cô ăn giúp tôi đi, nếu không thích thì ném đi,” Vệ Thần đem một túi lớn đặt lên bàn của Hà Duyên, sau đó đứng thẳng người đi về phía thang máy, hắn nhìn đến bộ dạng trợn mắt há mồm của Hà Duyên, hắn muốn bật cười thật lớn.

Người phụ nữ này không ngờ lại đáng yêu đến như vậy.

Ánh mắt Hà Duyên nhìn chăm chú vào túi đồ trên bàn, dường như muốn đục một cái lỗ lớn trên cái túi, một lúc sau cô mới phản ứng lại, cô cẩn thận cầm lấy cái túi, giống như bên trong có bom, người đàn ông kia từ trước giờ đều nhắm vào cô, cô không có nghĩ tới hắn sẽ đưa mình thứ gì tốt đẹp.

Cô mở túi ra, vừa nhìn mọi thứ bên trong, một mùi hương tỏa ra khiến bụng cô không ngừng kêu lên, bên trong không phải là bom mà là một chút đồ ăn mà chính cô cũng không biết tên, mỗi đồ ăn nhìn đều rất hấp dẫn.

Cô vội vàng túm chiếc túi lại, cảm giác nước miếng tiết ra nhiều hơn, cô nhin không được lại nhìn cái túi, không biết vì sao hắn lại cho cô mấy thứ này. Cô định cầm túi đồ ăn đem trả lại hắn, vừa đứng lên lại nhớ vẫn đang trong thời gian làm việc.

Cô lại ngồi xuống, đem túi đồ ăn đặt trên đùi mình, cô khẽ mím môi, nhớ tới câu nói của hắn, nếu không cần, thì ném đi, tốt như vậy, ném đi sẽ rất đáng tiếc.

Cô cẩn thận cất túi đồ ăn đi, nếu hắn thật sự không cần, như vậy cô có thể đem về nhà, cô cũng không phải là người cố chấp, đồ ăn ngon như vậy, ném đi sẽ rất đáng tiếc, mang về nhà, có thể để Đồng Đồng ăn.

Cô thở dài một hơi, lại bắt đầu công việc của chính mình, chỉ hi vọng làm nhiều hơn, tháng này có thêm tiền lương để mua thuốc chữa bệnh cho Đồng Đồng.

Thời tiết hôm nay nắng đẹp, cảnh vật cũng trở nên rõ nét rực rỡ hơn, cuối mùa thu mà vẫn có được một ngày như này thật là tuyệt, hôm nay Lê Duệ Húc không đi làm, hắn lái tới một chỗ vui chơi giành cho trẻ con, hắn đã quên chính mình bao lâu chưa tới chỗ này, thậm chí là quên, mình đã từng tới đây hay chưa.

Hôm nay tầng bốn năm của tập đoàn Húc Nhật trống trải, chẳng những tổng tài đi vắng mà thư kí cũng không có ở đây.

271. Q.4 - Chương 9

Lê Duệ Húc dừng xe, đưa xe vào bãi đỗ, sau đó đi vào bên trong, hắn mặc tây trang màu đen chính thống, caravat thắt chặt, trên chân là đôi giày da màu đen bóng loáng, thoạt nhìn không nghĩ hắn có thể bước chân đến nơi này, hắn hòa vào đám người, ánh mắt bình tĩnh, những người đi qua đều không nhìn được liếc mắt

nhìn hần, người đàn ông này dường như chỉ thích hợp với những buổi yến tiệc sang trọng, xuất hiện ở đây lộ rõ sự tách biệt, Duệ Húc không quan tâm tới ánh nhìn của người khác, ánh mắt luôn nhìn về phía trước, tìm kiếm một hình bóng.

Ở cách đó không xa, một gia đình ba người đang đi tới, còn có thêm một người phụ nữ và một bé gái xinh đẹp.

” Mẹ, Bao Bao muốn cái kia...” Bánh Bao Nhỏ chỉ cái tay mập mập lên cao, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc kem, nó chu cái miệng nhỏ nhắn, nhớ kỹ chữ kem, dù sao chữ cũng lớn như vậy, nó thích nhất là ăn kem kem, Bạch Thiếu Triết mặc áo vàng nhạt nhẹ nhàng gõ cái trán Bánh Bao Nhỏ, ”Con làm sao tinh mắt như vậy, mới đến đây một chút đã phát hiện ra kem rồi?”

Bánh Bao Nhỏ chu cái miệng nhỏ nhắn, ” Cha, Bao Bao muốn kem kem..” Nó không ngừng lôi kéo áo Bạch Thiếu Triết, không ăn được kem thì nhất quyết không đi.

Tô Tử Lạc nhẹ nhàng thở dài một hơi, ”Mùa thu, còn có thể ăn kem sao?”

”Tử Lạc, anh không có cách nào, em biết tính tình của nó mà, nếu hôm nay nó không được ăn, em buổi tối cũng khỏi nghĩ tới việc đi ngủ.” Bạch Thiếu Triết bất đắc dĩ nhìn về phía Tô Tử Lạc, sau đó đưa Bánh Bao Nhỏ trong lòng cho cô ôm.

Tô Tử Lạc ôm Bánh Bao Nhỏ, lấy bình sữa trong túi ra, ”Bánh Bao Nhỏ, uống cái này trước được không?” Cô cố gắng dỗ tiểu tử này, nhưng Bánh Bao Nhỏ không chịu quay mặt sang một bên, vẫn chu cái miệng nho nhỏ, hiển nhiên là không ăn được kem thì cái gì cũng không thèm ăn.

Tô Tử Lạc nhìn nhìn xung quanh, Hà Duyên đã đưa Đồng Đồng đi qua chỗ khác, Bánh Bao Nhỏ vẫn muốn ở chỗ này ăn kem. Thật sự không có cách nào với nó, ” Bánh Bao Nhỏ, lúc nữa mẹ dẫn con đi ăn được không?

Bánh Bao Nhỏ ra sức lắc đầu, sống chết cũng không đồng ý.

Tô Tử Lạc đành phải ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, liếc mắt nhìn Bạch Thiếu Triết.

Bạch Thiếu Triết dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn cô, đi tới phía sau Tô Tử Lạc, chắn hết mọi thứ trước mặt Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ cố gắng nhìn, dù đã cố gắng lắm nhưng nhìn như thế nào nó cũng chỉ thấy cha của nó. Nó tựa đầu vào bả vai Tô Tử Lạc, cái miệng nhỏ nhắn phụng phịu.

Bọn họ rốt cục cũng đưa được Bánh Bao Nhỏ đi, Bạch Thiếu Triết cầm lấy bình sữa, Tô Lạc dắt tay Bao Bao, nhìn xung quanh tìm Hà Duyên, không biết cô và Đồng Đồng đã đi đâu rồi.

Bánh Bao Nhỏ kéo áo Tô Tử Lạc, ánh mắt chớp chớp.” Mẹ, Bao Bao muốn ăn ngô ngô ..” Bao Bao lại thấy được bỏng ngô, tay nhỏ mập chỉ chỉ. Nơi đó quả thật có một quầy bán bỏng ngô, nhìn thật thích mắt.

” Được, mẹ dẫn con đi mua,” Bánh Bao Nhỏ kéo ống quần Tô Tử Lạc, ngoan ngoãn đứng phía sau của cô, chính là khi nó nhìn thấy Tô Tử Lạc đang không chú ý tới mình, tay nhỏ mập buông ông quần Tô Tử Lạc, cái chân ngắn bước thật nhẹ nhàng, xoay người. Ánh mắt cong cong cười cười, ‘Kem kem, Bao Bao tới đây.’

Bánh Bao Nhỏ lắc la lắc lư chạy về phía trước, đôi chân nho nhỏ chạy cực nhanh, nó dùng lực kiểm cái chân nhỏ lên nhìn vào trong quầy, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nháy mắt đã thu hút ánh mắt người bán kem.

Bánh Bao Nhỏ hấp tấp chỉ tay bé nhỏ lên, không biết mình muốn ăn vị kem nào, nó chớp mắt một cái, vẻ mặt hoang mang.

Ông chủ quầy kem, nhìn cậu nhóc đứng trước quầy mình thật lâu.

” Đi đi.. Nơi này trẻ con làm sao đến được,” Hần kiều ngạo nói với Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ dẩu môi lên, ánh mắt chớp chớp đồ lên, trẻ con vốn rất thuần khiết, người khác đối nó tốt, hoặc là đối với nó không tốt, nó đều có thể biết.

Nó nhìn những cây kem trước mặt, tay nhỏ nắm vạt áo, đúng rồi, nó nhớ mỗi lần cha cho nó kem kem, đều phải đưa cho người bán mấy tờ giấy giấy, nó còn quá nhỏ không biết đó là tiền, tiền có thể đổi mấy thứ này.

Nhưng hiện tại nó thật sự rất muốn ăn, nó lại nhìn nhìn cây kem, cái miệng nhỏ nhẩn hơi hơi méo một chút, có chút đáng thương. Đôi mắt màu trà lúc này cũng đỏ lên.

Đúng rồi, đi tìm cha mẹ... Nó xoay người, cũng vừa vặn thấy được một người đàn ông đứng trước mặt của nó, người đàn ông này thật cao thật cao, nó phải ngẩng đầu hết sức mới nhìn thấy được gương mặt đó.

” Chú chú...” Bánh Bao Nhỏ liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, đưa đôi tay mập mập cho hắn ôm.

Người đàn ông khom người, ôm lấy nó, ” Chú chú, Bao Bao muốn ăn kem kem, ” Cái miệng liến thoắng, thỉnh thoảng dán gương mặt mập mập vào ngực hắn, ngực chú chú thơm quá, giống mùi của cha, nó rất thích.

Lê Duệ Húc lãnh đạm nhìn người bán hàng kia, những gì người kia vừa làm với con hắn, hắn đều thấy được, con hắn, người kia lại dám khi dễ sao? Thật là không muốn sống mà, hắn thương Bánh Bao Nhỏ còn không kịp, làm sao có thể để người khác khi dễ cho dù là một chút.

” Muốn ăn cái gì, cha... Chú mua cho con, ” Hắn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt phúng phính nhỏ nhắn của con, ôm nó đi vào bên trong gian hàng, Bánh Bao Nhỏ nhìn những kem ly bên trong, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên ăn cái nào.

” Lấy kem nào không quá lạnh, ” ánh mắt lãnh khốc nói xong, người bán hàng nhìn hắn cả người tây trang hàng hiệu, cổ tay mang đồng hồ giá trị, vừa nhìn đã biết là kẻ có tiền, cả người khí chất, dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi lập tức biến mất.

” Xin lỗi ngài, kem đều lạnh, không có ấm, nếu ấm thì không phải là kem, ” người bán hàng cười giải thích, đây là lần đầu tiên nghe thấy yêu cầu dạng thể này, nếu không lạnh còn gọi là kem sao?

” Tôi không muốn nghe anh nói nhiều ” Lê Duệ Húc lấy trong ví tiền, rút ra một xấp tiền quảng ra bàn ” Đưa cho tôi.”

Người bán hàng nhìn xấp tiền lập tức bị mê hoặc, mỗi tờ tiền đều có giá trị lớn, chừng đó đủ bằng mấy tháng hắn bán hàng, hắn hôm nay thật đúng đắn phải thần tài rồi, có vẻ hắn vui mừng quá sớm, rất nhanh, hắn sẽ biết cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

Thậm chí, đến cuối cùng, hắn cũng không biết mình đắc tội với người nào, mình hắn dựa vào quán kem ly nuôi cả gia đình lại bị thu mua, còn không cho hắn buôn bán.

Người bán kem nhìn thấy tiền vô cùng tham lam, ánh mắt đỏ lên nhanh chóng xem là bao nhiêu ” Được được, lập tức lấy...” Hắn vội vàng mang ra một ly kem xem như không lạnh lắm đưa cho Lê Duệ Húc, Lê Duệ Húc nhận lấy, thậm chí không thèm đưa mắt nhìn ông chủ hàng.

272. Q.4 - Chương 10

Mọi thứ về tên bán kem kia, hắn sẽ tìm hiểu thật tốt, dám ức hiếp bảo bối của hắn, lại có thể sống vui vẻ mới là chuyện lạ đó.

” Con cầm lấy đi, ” Hắn cẩn thận đem ly kem đặt trong tay Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ vui vẻ đón lấy, dùng đầu lưỡi liếm một chút, sau đó chụt một tiếng, nó hôn lên mặt hắn một cái thật mạnh mẽ hôn ngọt ngào vị sữa, làm trái Duệ Húc như tan chảy.

” Tổng tài, sao anh lại ở đây? ” Tiếng nói quen thuộc vang lên phía sau hắn, hắn xoay người, nhìn thấy Hà Duyên đang dắt tay con gái.

Lê Duệ Húc nhìn nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng ăn kem rất vui vẻ, sau đó đem đứa nhỏ trong lòng giao cho Hà Duyên.

” Phiên cô đưa Bánh Bao Nhỏ đến chỗ mẹ đó, chính nó chạy lại đây muốn ăn kem ly, ” Hắn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của Bao Bao, Bánh Bao Nhỏ nhìn hắn thỏa mãn cười cười, nụ cười kia, chạm vào trong lòng Lê Duệ Húc, nơi mềm yếu nhất cũng là đau nhất kia. Ngọt ngào cũng đau đớn.

” Tổng tài...” Hà Duyên đón lấy Bánh Bao Nhỏ, Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn hần,” Chú chú.. Chú khóc sao?” Câu nói non nớt của Đồng Đồng làm cho thân thể Lê Duệ Húc đột nhiên chấn động, hần bước qua, nhẹ nhàng xoa đầu Đồng Đồng, sau đó ngồi xổm xuống,” Chú cảm ơn, con có thể chăm sóc Bánh Bao Nhỏ như vậy, chú không khóc a.”

Hần đứng lên, đưa lưng về phía Hà Duyên, làm cho Hà Duyên nhìn không thấy thần sắc hần lúc này có bao nhiêu phức tạp, trong mắt kia rõ ràng hiện lên sự mất mát.

” Cô ấy hần là đang tìm Bánh Bao Nhỏ, cô đi qua đi,” Tiếng nói của hần có một chút thở dài, Hà Duyên ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, trong lúc này dường như đã hiểu được điều gì đó.

“Tổng tài, anh rất yêu cô ấy...”

Khóe môi Lê Duệ Húc cong lên một chút cười nhẹ, hần không nói gì, chỉ có bóng lưng hần lưu lại, mọi thứ dường như quá nặng nề.

“Đừng nói cho cô ấy biết tôi đến đây, cũng đừng cho cô biết tôi đã thấy Bánh Bao Nhỏ,” giọng nói Lê Duệ Húc truyền đến tai Hà Duyên, Hà Duyên nhẹ nhàng thở ra một hơi.

” Tổng tài, tôi hiểu được.” Cô cúi đầu, nhìn gương mặt Bao Bao giống hệt Duệ Húc. Không biết, điều này tàn nhẫn đối với ai. Bánh Bao Nhỏ, hay vẫn là cô ấy...

“Tổng tài, chúng tôi đi đây.” Hà Duyên hướng Lê Duệ Húc khẽ gật đầu, sau đó ôm Bánh Bao Nhỏ rời đi, Đồng Đồng quay đầu nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, kéo áo Hà Duyên,” Mẹ, Chú thật sự khóc.”

Hà Duyên đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa tóc con gái, Lê Duệ Húc là người đàn ông như vậy, cũng không chạy khỏi một chữ tình, hần là đi theo cô ấy đến đây, điều này là bởi vì, hần đã biết, người kia cũng tới.

Tô Tử Lạc rốt cục cũng đợi mua được bỏng ngô, mới quay người qua, cả người cô run lên, Bánh Bao Nhỏ đầu..

Cô vội vàng nhìn khắp nơi.. Muốn đi tìm tiểu tử kia vừa mới còn đứng ở sau cô.

” Mẹ, bỏng bỏng của Bao Bao,” Bánh Bao Nhỏ nâng đôi chân mập mạp chạy tới, nó đã ăn kem, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Tô Tử Lạc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Bánh Bao Nhỏ cách đó không xa, Hà Duyên dắt Đồng Đồng bắt đầu nhìn đứa nhỏ luôn hoạt bát này. Tính cách này không biết từ đâu đến, không giống tổng tài, cũng không giống Tử Lạc. Quả thực có thể nói là khác biệt.

” Tử Lạc, tôi...” Hà Duyên mở miệng liền thấy được nụ cười yếu ớt trên mặt Tô Tử Lạc, cuối cùng vẫn không có nói việc kia ra, hiện tại đã mọi chuyện đã khác, không biết đối với ai công bằng, đối với ai không công bằng, hai người đàn ông kia, nhất định sẽ có một người bị tổn thương.

” Làm sao vậy, Hà Duyên?” Tô Tử Lạc nhìn Bánh Bao Nhỏ rồi quay đầu, nhìn về phía Hà Duyên, không rõ lúc này cô muốn nói gì lại thôi.

” Không có việc gì, tôi chỉ muốn nói, hôm nay cảm ơn cô, nếu không phải nhờ mọi người, tôi cũng không thể đưa Đồng Đồng tới đây,” Con bé hôm nay... Rất vui vẻ. Hà Duyên nhìn gương mặt tươi cười của con gái, đây là điều duy nhất có thể an ủi cô.

” Bánh Bao Nhỏ cũng rất vui, nó thật nghe lời Đồng Đồng, có lẽ về sau, chúng ta còn có thể trở thành thông gia đó” Tô Tử Lạc thực sự đang nghĩ tới vấn đề này, cô rất thích Đồng Đồng.

” Đừng nói giỡn, Tử Lạc, Đồng Đồng lớn hơn Bánh Bao Nhỏ hai tuổi đó,” Hà Duyên vội vàng lắc đầu, đúng là Tô Lạc đang nói giỡn.

Tô Tử Lạc vô tội nhìn Hà Duyên, cô nào có nói giỡn, chỉ có hai tuổi mà thôi, không ai quy định là vợ phải nhỏ hơn chồng cả.

Nhưng Hà Duyên vẫn lắc đầu, nhìn Bánh Bao Nhỏ đưa tay kéo Đồng Đồng, tuổi chính là một nguyên nhân, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất cũng không phải ở đó, mà là trái tim của Đồng Đồng không khỏe mạnh, mặc

kệ Bánh Bao Nhỏ cuối cùng có đi theo Bạch Thiều Triết, hay là Lê Duệ Húc, đều không phải là người bình thường, Đồng Đồng ngây thơ chất phác không xứng với nó.

Hai đứa bé không biết mọi người đang nói chuyện gì, trong lòng chúng không có nhiều phức tạp như vậy, ở thế giới của chúng, trong ánh mắt của chúng từ đầu đến cuối đều rất trong sáng ngây thơ.

Bạch Thiều Triết cầm bình sữa đi tới, thỉnh thoảng lại áp bình sữa lên má để kiểm tra độ ấm, không biết tiểu tử kia có đói bụng lắm không, mỗi ngày ầm ĩ đòi uống sữa, mới hai tuổi, vậy mà ăn rất nhiều, ăn rồi trở nên quá mập mạp.

Hắn khẽ cười một tiếng, nụ cười kia bất giác dừng trên môi, hắn dừng bước, ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn người đàn ông đứng dựa tường kia, tay người đó kẹp điều thuốc, khói thuốc xông lung, hai mắt nhắm lại như là đang nhìn cái gì, hơi thở nặng nề, trên người một bộ tây trang một màu đen, làm cho hắn thoát nhìn, càng khó tiếp cận.

Bạch Thiều Triết đứng một lúc, sau đó đi về phía người đàn ông đó.

“Tôi biết, anh không thể buông tay như vậy” Hắn cũng tựa vào một bên tường, hai người lần đầu tiên trực tiếp đối diện với vấn đề này.

“Tôi không phải là người chưa chiến đấu đã bỏ chạy, tôi không nghĩ cuộc đời mình sẽ tiếc nuối thêm lần nữa, đã mất đi một lần, tôi không thể để mất thêm lần thứ hai,” Lê Duệ Húc lãnh đạm nói, đem điều thuốc đặt lên môi, nháy mắt, ánh mắt kia cũng sáng hơn rất nhiều.

“Nếu lúc trước buông tay, hôm nay cũng đã không còn là nguyên nhân đó, cô ấy đã không cần anh nữa.” Bạch Thiều Triết mở miệng, đưa tay vuốt vuốt bình sữa, một chút hi vọng trong mắt Duệ Húc đã mất chỉ còn lại sự đau đớn.

” Tôi cần cô ấy,” Lê Duệ Húc dập điều thuốc trên tay, khói thuốc trước mặt tan dần, mọi thứ trước mắt cũng rõ ràng hơn, “Chính bởi vì lúc trước buông tay, cho nên hiện tại mới muốn tìm về, tôi chỉ là muốn tìm thấy trái tim đã mất của cô ấy mà thôi.”

Ngữ khí thật nhẹ, cũng khiến cho Bạch Thiều Triết nắm chặt bình sữa trong tay, độ ấm bình sữa cũng không bằng độ ấm lòng bàn tay hắn, một loại cảm giác lạnh lẽo rót cuộc chạm vào trong lòng hắn.

273. Q.4 - Chương 11

“Anh làm tổn thương cô ấy rồi lại xin lỗi cô ấy,” Thiều Triết đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Duệ Húc.

Duệ Húc mím chặt môi, hắn luôn biết điều đó, bản thân hắn đã làm gì, đã thiếu cô những gì. Rõ ràng là yêu nhất cũng làm tổn thương sâu nhất.

“Năm đó cô ấy một thân một mình đi tới nước Anh, trong người không có một đồng, phải chịu đau khổ đói rét thì anh ở đâu, anh đang ở đây hưởng thụ tình yêu cùng với người vợ mới của anh.”

“Trong lúc cô ấy muốn tìm một công việc, muốn cố gắng để sống tốt, thì anh ở đâu, anh đang ở đây để hưởng thụ tình yêu của người phụ nữ khác.”

“Trong lúc, cô ấy mang thai Bánh Bao Nhỏ phải quỳ trên mặt đất để lau chùi, anh lại ở đây kết hôn.”

“Cô ấy vì sinh Bánh Bao Nhỏ mà hôn mê suốt một tuần, anh ở đây, anh có thể đang cùng vợ mới cưới nhận bao lời chúc phúc, Lê Duệ Húc, tất cả cô ấy có được ngày hôm nay, không phải tự dưng có được, so với anh cô ấy đã phải chịu đựng cố gắng rất nhiều, cô ấy cười anh luôn nhìn thấy, nhưng anh có thấy được những lúc cô ấy khóc không?”

Thiếu Triết nhẹ nhàng thở dài một hơi, ánh mắt lạnh nhìn ánh mắt đau khổ của Duệ Húc, “Anh không chứng kiến những điều đó, còn tôi đã chứng kiến tất cả, anh nói yêu, so với những gì cô ấy phải trải qua, thật sự kém nhiều lắm.

Thiếu Triết đứng thẳng người, đi về phía trước, bước được vài bước, hấn lại dừng lại, “Lê Duệ Húc, tôi cho anh một cơ hội, ngày mai hãy tới nơi tôi chỉ định, chỉ có một mình anh... Anh...”

“Tôi đồng ý...” Thiếu Triết còn chưa nói hết, Duệ Húc đã giơ tay lên, khoe môi mím lại, lộ ra vẻ mặt cương quyết, không có chút do dự.

“Được, tôi hi vọng anh sẽ không ối hận với quyết định ngày hôm nay,” Thiếu Triết nhếch môi nhìn Duệ Húc.

“Tôi sẽ không, mặc kệ có chuyện gì, tôi vẫn sẽ đồng ý...” Duệ Húc lãnh đạm nói xong, ánh mắt hấn nhìn xuống, thậm chí không hỏi Thiếu Triết định làm những gì, hấn đã đáp ứng, có lẽ nếu hấn biết liên quan đến mạng sống, hấn vẫn sẽ đi.

Tất cả những gì hấn thiếu, hấn sẽ phải dùng hai bàn tay này để trả lại, chỉ có nhiều chứ không ít hơn.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân nặng nề rời khỏi, dần dần biến mất, hấn biết Thiếu Triết đã rời khỏi, Duệ Húc vẫn đứng đây, lại lấy một điều thuốc, ngón tay hấn có chút run, hấn nheo mắt lại, mặc cho sự đau xót ngập tràn rồi lan dần ra thân thể hấn.

“Xin lỗi...” Môi hấn khê hé, lẩm bẩm nói, một câu xin lỗi nhẹ như không có, có ai có thể biết đây? Trái tim hấn, như có hàng nghìn mũi kim đâm vào, rỉ máu, sự đau đớn này như muốn phá nát thân thể hấn, noãn ỉ xâm nhập dần dần người hấn.

Trái tim hấn, con người hấn và linh hồn của hấn.

Bước đi của Thiếu Triết nặng nề hơn rất nhiều, sự kiên trì của Húc khiến hấn sợ hãi, nhưng sự sâu sắc kia còn khiến hấn sợ hơn, con người đó một khi đã quyết định, cho dù có phải trả giá bằng cả bản thân vẫn muốn có được.

Thiếu Triết cũng có thể trả giá, cũng có thể hi sinh, chỉ cần hấn thực sự quyết định. Duệ Húc đúng là một đối thủ đáng sợ, cho dù là trên thương trường hay trong tình trường, hấn bỏ mặc công việc chất cao như núi, một mình đi tới chỗ vui chơi này, Thiếu Triết biết rõ là vì Bánh Bao Nhỏ và Tô Tử Lạc.

Trái tim của hấn so với tưởng tượng của Thiếu Triết còn cứng rắn hơn rất nhiều.

‘Lê Duệ Húc, tôi đã xem thường anh rồi,’ Thiếu Triết nhìn bình sữa trong tay, bước chân lại nhanh hơn.

Nơi nào đó có hai người đang chờ hấn, ngẩng đầu, chớp mắt sự u ám trong mắt hấn liền biến mất, chỉ còn nụ cười trên gương mặt, thật chân thật.

Đối với bọn họ mà nói, hôm nay là một ngày vui vẻ, còn đối với một người nào đó, hôm nay chính là một ngày bị giày vò, tra tấn, từ xa, Duệ Húc nhìn Thiếu Triết ôm Bao Bao vào lòng, Bao Bao gọi chữ cha thật thân thiết, hấn nhìn Thiếu Triết ôm lấy cả vai Tô Lạc, Bao Bao ở trong lòng Thiếu Triết thỉnh thoảng lại cọ tới cọ lui, bọn họ thật giống người một nhà yêu thương nhau, cảm giác thật hạnh phúc.

Bàn tay buông thõng nắm chặt lại, hấn mới chính là cha Bánh Bao Nhỏ, nhưng Thiếu Triết nói đúng, Tô Lạc cũng nói đúng, hấn không có tư cách, cho nên, hấn chỉ có thể đứng đây nhìn, con hấn gọi người khác là cha, người phụ nữ hấn yêu tươi cười với một người đàn ông khác, nụ cười dịu dàng, lại giống như chiếc kim đâm mạnh vào tim hấn.

Ngày hôm nay là ngày Duệ Húc cảm thấy cô đơn lạnh lẽo nhất, còn có sự bị thương găm nhăm linh hồn hấn, ngập tràn trong ánh mắt hấn.

“Anh đã đến rồi...” Hấn bình tĩnh nói, không lộ chút khó chịu hay khác biệt nào, hay trái tim hấn vốn đã như thế, cho dù nhiều hơn nữa cũng không thay đổi gì, tất cả đều để trong lòng, trên gương mặt kia luôn lộ ra vẻ bình tĩnh, luôn khiến người khác nghĩ rằng, hấn cũng không phải là người có nhiều cảm xúc.

Xa xa tiếng sóng biển truyền tới nuốt hết âm thanh của hấn.

Quần áo trên người hấn có chút ướt, dường như hấn đã tới nơi này từ rất lâu rồi.

“Đúng, tôi tới rồi,” Thiếu Triết vẫn mặc bộ âu phục màu trắng, phóng khoáng sạch sẽ, hần nhìn bờ cát phía xa, khóe môi nhếch lên lạnh lùng, “Lê Duệ Húc, còn nhớ hôm qua tôi đã nói những gì với anh không? “

Duệ Húc đưa mắt nhìn về phía xa, đôi mắt lộ rõ tia máu, “Tôi biết,” Tiếng nói lãnh đạm, vẫn là người đàn ông nói năng thận trọng trước đây. Thiếu Triết không hề biết Duệ Húc tới từ sớm mà là Duệ Húc vốn không có trở về, Duệ Húc luôn ở đây từ đêm đen cho tới hừng đông, chỉ hi vọng có một khả năng.

“A...” Thiếu Triết nụ cười, ánh mắt híp lại, “Biển này thật đẹp, Lê Duệ Húc, biển có những lúc hiền hòa mềm mại, nhưng cũng có những thời khắc nó trở nên hung dữ nuốt trọn tất cả.”

“Lê Duệ Húc, chúng ta đánh cuộc đi?” Gió biển thổi tung sợi tóc trước trán, gương mặt ôn hòa lúc này lại lạnh lùng không khác gì Duệ Húc.

Duệ Húc khẽ mím môi, đôi mắt đầy tơ máu nhìn thẳng vào mắt Thiếu Triết. Ánh mắt màu trà đối chọi với ánh mắt màu đen, bọn họ trong mắt đối phương đều lộ ra sự dứt khoát, dứt khoát không thỏa hiệp.

274. Q.4 - Chương 12

“Được...” Duệ Húc mở miệng, chỉ có một chữ, hần nhìn mặt biển, mặt biển tưởng như bằng phẳng nhưng luôn không phải như vậy... “Lê Duệ Húc, nếu anh từ đây nhảy xuống, tôi có thể sẽ cho anh một cơ hội,” Thiếu Triết nhếch môi, lời nói ra thật nhẹ nhàng, dường như nhảy xuống biển chỉ là một việc đơn giản, chỉ là một cái chớp mắt. Tất cả mọi người đều biết, nhảy xuống có thể sẽ chết. Không chết cũng sống không ra người.... Duệ Húc vẫn đứng nhìn mặt biển, một lúc sau, hần quay đầu lại nhìn Thiếu Triết, khóe môi cong lên nhợt nhạt, quần áo dính chặt vào da, cảm giác ướt át này khiến Duệ Húc cảm thấy lạnh lẽo. “Bạch Thiếu Triết, nhớ kĩ những lời anh nói...” Duệ Húc bước lên, tiếng gió biển hòa vào tiếng nói của Duệ Húc truyền vào tai Thiếu Triết, đột nhiên Thiếu Triết trợn mắt, nhìn người đàn ông vừa rồi còn đứng đây đã giống như một ánh sáng, xoay người lao xuống biển, sóng biển không ngừng chồm lên, nuốt sống bóng đen đó cho tới khi nó biến mất hoàn toàn. Khóe môi cong cong từ từ hạ xuống, hần xoay người, đi về phía đường. Trên gương mặt có nửa mặt phần đồng tình, nhưng trong mắt cũng lộ rõ sự phức tạp. “Khụ...” Cả người Duệ Húc ướt đầm đi tới, trên ngón tay thỉnh thoảng có vài giọt máu loãng rơi xuống, hần nhìn về phía biển, hiện tại hần thật chật vật, bộ quần áo dính chặt vào người, trong giày đầy nước, nước từ quần áo không ngừng chảy xuống, chân hần như một dòng nước nhỏ. Duệ Húc lại khụ một tiếng, nhấc tay mới phát hiện cánh tay mình đau đớn như sắp bị cắt đứt. Nhưng trên mặt của hần lại lộ nụ cười, khóe môi cong lên, nụ cười thật đẹp. Duệ Húc nở nụ cười, nụ cười thật thoải mái. “Bạch Thiếu Triết, tôi thắng...” Trong bệnh viện, Đoàn Hạo không có chút nhẹ nhàng nào tiêm thuốc cho Duệ Húc, cũng là đàn ông, cũng đau cần phải... Khác người như vậy, Duệ Húc nhìn ra bên ngoài, ánh mắt màu trà nhìn ra thế giới bên ngoài. Cánh tay hần sớm bị nhuộm bởi máu, cả người ẩm ướt, cả cái vẻ mặt ngày ngỗ thẳng thần này, Đoàn Hạo sợ rằng đây là người khác. “Húc, anh không đau sao?” Đoàn Hạo nói xong, lại mạnh tay xoa thuốc vào miệng vết thương của Duệ Húc. Duệ Húc hơi nhíu mày, cũng không hề lên tiếng, có vẻ như cánh tay đầm máu này như không có. “Đúng là biến thái,” Đoàn Hạo lẩm bẩm một tiếng, lại chịu phận bất hạnh giúp đỡ con người này xử lý vết thương, không cảm giác đau, không biến thái thì là gì? Duệ Húc nhíu mày nhìn cánh tay đầy máu, kì thực bị thương như thế này là vẫn còn nhẹ, sau đó liền quay mặt đi, duy trì bộ dạng vừa rồi, trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi, mặt mũi cũng tái nhợt đi. “Được rồi, đã xong...” Đoàn Hạo thỏa mãn nhìn tác phẩm của mình, đưa tay lau lau mồ hôi trên trán, hừm, không tồi lắm. “Đoàn Hạo...” Giọng nói mang vẻ cảnh cáo của Húc truyền tới, Đoàn Hạo vội gơ hai tay ra, “Anh không cần lớn tiếng như vậy, tôi có thể nghe được, còn có tôi cần nghỉ ngơi, tôi đã giúp anh rồi, còn không lấy một chút tiền nào, bây giờ anh còn muốn khiến tôi lạnh chết sao, tôi thật sự rất mệt đấy.” (Sao Duệ Húc đáng ghét mà bạn bề đáng yêu thế nhỉ :3) “Đoàn Hạo, tôi cảnh cáo cậu, lập tức lấy mấy cái thứ kia xuống,” Ánh mắt Duệ Húc như bắn ra lửa nhìn vào cái mấy thứ trên tay mình, trong mắt như có dao găm không ngừng bắn ra. Đoàn Hạo xoa xoa cằm, “Tôi thấy tốt lắm, anh không thấy rất đáng yêu sao?” Hần mắt rất nhiều thời gian nha... Cái nơ con bướm này... “Cậu đúng là lãnh khốc, chẳng có tí cảm xúc nào...” Đoàn Hạo chọc chọc vào tay Duệ Húc, bộ dáng rất vô tội, kì thực trong lòng đã cười sặc sụa rồi, có thể khiến Duệ Húc tức giận tới mặt đỏ

tía tai thực sự là chẳng có mấy người, nếu như hắn không cố gắng nắm chắc cơ hội này, đúng là quá phí phạm. Duệ Húc mím môi, đưa tay, tháo cái nơ con bướm ra, hắn lả dần ông, còn cốt trên tay cái nơ con bướm, nếu để người khác nhìn thấy, hắn- tổng tài của tập đoàn Húc Nhật không mang danh biến thái mới là lạ, “Tôi nói này Húc, anh không thể thô lỗ như vậy nha, đây là thành quả của tôi đó,” Đoàn Hạo nhìn chằm chằm Duệ Húc tháo cái nơ con bướm ra, bất đắc dĩ cười cười, người này, đúng là không đáng yêu. “Đoàn Hạo, nếu cậu còn gây trò trên người tôi, tôi sẽ đá cậu ra bên ngoài,” Duệ Húc cảnh cáo, cầm áo khoác mặc lên. “Được rồi, tôi biết rồi...” Đoàn Hạo vội gơ tay đầu hàng, nhìn thấy dáng vẻ đáng sợ của ai đó, hắn vẫn thành thật một chút thì tốt hơn, người này nói được thì làm được, nếu bị đá ra ngoài, hắn còn mặt mũi nào nữa chứ. “Đúng rồi, Húc, anh và vợ trước thế nào rồi, con anh đâu, tôi muốn gặp mặt nha. Không biết tiểu Duệ Húc sẽ như thế nào nhỉ?” Đoàn Hạo tò mò hỏi, có một số việc bản thân hắn đoán, một số thì hỏi Vệ Thần, hỏi Duệ Húc, coi như hết, hắn không có gan lớn như thế. Duệ Húc mặc áo, động tác có chút khó khăn, đột nhiên sắc mặt trở nên u ám, Đoàn Hạo vỗ tay bóp một cái, về mặt cột nơ, rồi đưa tay đặt lên vai Duệ Húc. “Húc, xem ra, lúc đó hai người đều rất khó khăn ha, tôi biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ là không nghĩ tới kết quả sẽ thế này.” Duệ Húc mặc xong áo, lãnh đạm nghe câu nói của Đoàn Hạo, cái này đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Đoàn Hạo nhìn thấy rất rõ, chỉ có cái tên ngu ngốc này, đã lâu như vậy mới biết bản thân mình muốn gì. “Tôi đi đây, nhớ chuyện tôi bị thương, tuyệt đối không được nói với người khác.” Trên tay Duệ Húc chỉ còn một nút thắt, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại. “Anh yên tâm đi, miệng của tôi rất kín,” Đoàn Hạo gật đầu đáp ứng, biết Húc không muốn tiếp tục đề tài kia, vậy hắn cũng không cần nói nhiều nữa, có một số việc không thể vượt quá mức, hắn hiểu rõ. “Đúng rồi, Húc, kết quả xét nghiệm của anh có rồi, khi nào anh sẽ lấy?” Duệ Húc chuẩn bị mở cửa, tay nắm chặt nắm cửa. “Mấy ngày nữa đi,” Hắn mở cửa đi ra bên ngoài, bỏ lại Đoàn Hạo. Đoàn Hạo khẽ lắc đầu, sau đó lấy một chiếc túi đựng kết quả xét nghiệm, trên đó viết ba chữ Lê Duệ Húc.

275. Q.4 - Chương 13

Hắn ngồi xuống, mở túi ra... Lật từng tờ từng tờ, lòng mày nhăn ngày càng chặt, cuối cùng cả gương mặt đều lộ ra sự u ám nặng nề.

“Húc, cậu có biết, bệnh của cậu vẫn chưa được rõ ràng,” Đoàn Hạo lầm bầm nói, rồi cất giấy xét nghiệm vào trong túi, mở cửa đi ra ngoài, cảm giác hơi thở thật nặng nề, kết quả xét nghiệm vẫn luôn đặt ở đây, dường như chưa có ai từng xem qua.

Duệ Húc đi ra ngoài, hắn đã thay một bộ quần áo mới, đây là Đoàn Hạo mua cho hắn, bộ quần áo kia đầy nước và máu, đã không thể mặc được nữa. Mở cửa xe, Duệ Húc nhẹ nhàng xoa xoa cánh tay bị thương.

Đoàn Hạo hỏi hắn có đau không...

Hắn khẽ nhếch môi, nụ cười thật chua xót, hóa ra... Đây là đau... Cảm giác như này sao.

Hắn ngồi vào ghế lại, trong xe tĩnh mịch, hắn lấy di động, màn hình điện thoại đen xì, lâu không động vào, không biết đã có bao nhiêu cuộc gọi tới. Hắn chợt nhớ ra, di động cũng bị dính nước biển, sớm đã hỏng rồi.

Bàn tay hắn khẽ nắm lại, may mắn là bị thương ở tay trái, nếu không hắn sẽ phải trở thành phế nhân vài ngày.

Trong công ty, hắn đi thang máy lên tầng bốn năm, Hà Duyên đang đứng đó lo lắng chờ hắn, khi nhìn thấy hắn đi tới, “Tổng tài, tổng tài Bạch Thị đang chờ ngài ở trong phòng làm việc, chúng tôi không thể liên hệ được với ngài, thật xin lỗi,” Hà Duyên vội nói, tùy rằng quan hệ của cô và Thiếu Triết không tới mức xa lạ như vậy, nhưng việc tư là việc tư, việc công là việc công, không thể coi là một.

“Tôi biết rồi, cô đi làm việc đi,” Duệ Húc lắc lắc cánh tay phải, Hà Duyên ngồi lại vào vị trí làm việc, khi cửa phòng đóng lại, cô liền đưa tay vỗ vỗ vào trán, cái này coi như là tình địch gặp mặt, cuộc chiến giữa hai người dần ông, sao lại chưa bắt đầu chứ, cô cảm giác thấy có chút đau đầu.

Trong văn phòng, Thiếu Triết ngang nhiên ngồi trên ghế, uống cà phê, nhìn phòng cảnh bên ngoài, nơi này không phải lần đầu tiên hấn tới, nhưng lần này tâm tình rất khác biệt, lần trước là quan hệ làm ăn, lần này là quan hệ thù địch, vừa là đối tác vừa là tình địch.

Hắn đặt cái chén trong tay xuống, cửa mở ra, từ phía sau truyền lại tiếng bước chân trầm ổn.

“Tôi biết, anh sẽ không chết dễ dàng như vậy, Lê Duệ Húc,” Thiếu Triết nâng chén trà lên đặt bên miệng, nhấp chút trà. Hương trà tràn ngập, ánh mắt đen càng sâu hơn.

“Dường như đã làm anh thất vọng?” Duệ Húc bước về phía bàn làm việc, ngồi vào ghế da, lưng tựa vào thành ghế, trên mặt vẫn lộ sự bình tĩnh, không hề giống với một người đàn ông vừa khảo nghiệm việc sống chết.

“Tôi không hề thất vọng, tôi rất tỉnh táo,” Thiếu Triết uống chén trà, như cười như không nhìn Duệ Húc, “Tôi cũng không muốn anh chết, như vậy tôi sẽ phải ngồi tù, nếu anh chết, tôi ngồi tù, như vậy người mà chúng ta yêu sẽ không có chỗ nương tựa, tôi không đành lòng, chẳng lẽ anh lại nhẫn tâm thế sao?”

Bàn tay trái đặt trên đùi nắm chặt, miệng vết thương như đang rỉ máu, “Anh muốn nhắc tôi phải lập di chúc sao? Lê Duệ Húc nếu xảy ra chuyện gì, đều không có liên quan tới Bạch Thiếu Triết,” Duệ Húc cười lạnh.

Thiếu Triết khẽ nhướn mày, “Tôi không có ý này, nhưng nếu anh muốn làm thế, tôi cũng không phản đối.”

Duệ Húc buông lỏng tay, người đàn ông này thật thông minh, mỗi câu nói dường như đều hàm một ý nghĩa khác, làm người khác không đoán ra hắn có âm mưu gì.

“Ván đặt cược của chúng ta, anh không quên đấy chứ?” Duệ Húc hít một hơi, kéo ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, thỉnh thoảng hút một hơi rồi thổi ra một làn khói, mỏng manh mờ ảo, không biết là đối với Duệ Húc hay đối với Thiếu Triết.

“Trí nhớ của tôi tốt lắm, anh không cần lo lắng,” Thiếu Triết đặt chén trà xuống, cảm giác bàn tay có chút ấm áp, nhưng đầu ngón tay vẫn rất lạnh lẽo.

“Tôi đã nói rồi, tôi có thể... Nhưng đó chỉ là có thể, còn những gì mà Tô Tử Lạc phải chịu, cả đứa bé kia, sự trả giá hiện tại của anh chẳng đáng là bao.” Thiếu Triết đứng lên, hắn vẫn mặc bộ quần áo màu trắng, không giống Duệ Húc, một thân đều màu đen, khiến người khác không dám tới gần, mà sự lãnh đạm trên người hắn cũng khiến cho người khác khó mà tiếp nhận, bọn họ đều biết, khi đối mặt với nhau bọn họ đều trở nên tàn nhẫn.

“Anh muốn đổi ý?” Duệ Húc dập tắt điều thuốc, giọng nói lãnh đạm, sự lạnh lẽo cũng gia tăng rất nhiều, nếu ở đây không phải là Thiếu Triết mà là một người khác, cũng đã sớm đầu hàng.

“Lê Duệ Húc, lời tôi nói đã rất rõ ràng, tôi nói là có thể, có thể cũng có thể là không thể, là anh tự nguyện, tôi không hề ép anh, nếu anh muốn Tử Lạc, muốn Bánh Bao Nhỏ, như vậy không phải tôi hay bất luận ai khác có thể cho anh, có thể trả lại anh.”

“Họ không phải hàng hóa, họ là người, nếu họ nguyện ý đi cùng anh, khi đó tôi sẽ rời khỏi họ, vô điều kiện, nhưng nếu họ không muốn, vậy Bạch Thiếu Triết này cũng sẽ không để bất kì ai đưa họ rời khỏi tôi.”

Hắn quay đầu lại nhìn Duệ Húc, Duệ Húc trầm tĩnh nhìn Thiếu Triết, chỉ có ánh mắt kia lạnh lùng khát máu, dường như hắn đã bị người đàn ông này lừa... Hắn đặt tay lên tay trái, cảm giác đau ngày một rõ.

Thiếu Triết rời đi, cánh cửa đóng lại, không chỉ có người rời đi mà dường như còn thêm một thứ gì khác.

Thiếu Triết đi ra ngoài, khẽ gật đầu với Hà Duyên, sau đó đi về phía thang máy, Hà Duyên nhìn về phía cánh cửa đang đóng, cúi đầu thở dài.

Cảm giác bất lực, hỗn loạn, cảm giác trong lòng không mấy dễ chịu, Tô Tử Lạc, đúng vậy, thực tế có mấy cũng chẳng sung sướng gì.

Cô từ trên cổ lấy ra chiếc vòng, chiếc vòng này được làm từ vàng ròng, mặt trên còn có ký hiệu, đơn giản trang nhã, khi cô khó khăn nhất thống khổ nhất đều chưa từng nghĩ tới việc bán nó.

“Cô gái đen, đang nhìn cái gì vậy?” Vệ Thần vừa đi tới vừa nói, Hà Duyên vội nắm chặt tay lại, sắc mặt có chút bối rối.

276. Q.4 - Chương 14

“Cô yên tâm, tôi sẽ không lấy đâu, cái gì mà cô coi như bảo bối vậy, cũng không cho người khác xem nữa.” Vệ Thần vòng hai tay trước ngực nhìn bàn tay cô nắm chặt lại, vẻ mặt có chút không vui.

Hắn còn cái gì mà chưa từng gặp qua chứ, chỉ là một cái vòng cổ thôi mà, hắn muốn bao nhiêu cũng có.

Hắn xoay người, tay mắt tự nhiên đặt ở trên ngực, đúng vậy, hắn muốn bao nhiêu mà chẳng có, chính là có một điều khiến hắn phiền não lắc lắc đầu, thật sự không nhớ, hắn đem cái vòng cổ của mẹ hắn để ở đâu rồi.

Khách sạn, một người phụ nữ nào đó ở trên giường, hay vẫn là trong xe, hắn vỗ vỗ cái trán, nghĩ tới nghĩ lui đã năm năm mà vẫn không thể nghĩ ra cái vòng cổ kia đã đi tới nơi nào. Cái vòng kia đối với hắn rất đặc biệt, chiếc vòng đó là bà ngoại hắn ẹ hắn khi đi lấy chồng, trên đời này chỉ có một cái, mất đi rồi, đến làm hàng giả cũng không làm nổi...

Cho nên trên cổ hắn hiện tại không đeo gì cả, nếu không phải chiếc vòng đó, thì hắn không muốn đeo bất cứ cái nào khác...

Hắn quay đầu lại, Hà Duyên vẫn cúi thấp đầu, vì sao hắn luôn cảm giác cô gái này rất kỳ quái...

Vẫn không nghĩ ra kì quái ở chỗ nào, hắn đi về phía văn phòng Lê Duệ Húc, đẩy cửa ra, hắn không khỏi ho khan một tiếng, “Tôi nói Húc, anh rốt cuộc hút bao nhiêu thuốc rồi. Không khí nơi này không biết bị anh làm ô nhiễm hết rồi.” Hắn vội vàng đi qua, mở cửa sổ ra, nếu cứ tiếp tục thế này, Húc sẽ chết trong khói thuốc mất, “Húc, nếu anh còn cứ thế này, cẩn thận không thì ảnh hưởng đến con anh, anh nhẫn tâm làm con mình suốt ngày ngửi thấy mùi thuốc sao?” Vệ Thần nói tới con Lê Duệ Húc, nhóc bánh bao kia, hắn không tin người này còn dám hút, Húc đã bao nhiêu lâu không có hút nhiều như vậy, tâm tình Húc đang rối loạn sao?

“Bánh Bao Nhỏ.....” Lê Duệ Húc nhìn điều thuốc trên tay, ánh mắt nhìn xuống, đôi mắt màu trà mông lung có chút hiu quạnh.. Bọn họ cũng không ở đây, cho nên tất cả khói thuốc ở đây đều do một mình hắn hít vào.

“Đúng rồi, Húc, hôm nay anh đi đâu vậy, điện thoại cũng không gọi được, chú Lê tìm anh đấy, anh sao lại giống như mất tích vậy.” Vệ Thần ngồi ở một bên, xoa xoa bàn tay của mình, hôm nay Duệ Húc không có ở đây, hắn thân là phó tổng một sắp chết rồi. Trước sau bàn bạc tám hợp đồng, khỏe môi hắn cười sắp cứng lại rồi.

“Di động hỏng rồi,” hắn lấy trong túi áo ra chiếc di động dính đầy nước, đã không thể bật lên được nữa.

” Vệ Thần, đưa điện thoại của anh cho tôi..” Hắn đưa tay về phía Vệ Thần.

Vệ Thần không tình nguyện trừng mắt nhìn hắn, “Vì sao mượn của tôi. Nếu có người tìm tôi thì làm sao?” Hắn không cam lòng than thở.

“Đưa đây,” Lê Duệ Húc lại nói một câu, Vệ Thần đành lấy di động ra, ném cho Lê Duệ Húc, nhìn qua Vệ Thần mới mua điện thoại mới, không biết người này sẽ giữ tới lúc nào đây.

Lê Duệ Húc gọi điện thoại về nhà, đứng trước cửa sổ, cả văn phòng đậm mùi khói, chỉ có chỗ này mới có chút không khí thoáng mát, nhưng chỉ cần quay đầu lại sẽ phát hiện, thế giới của hắn vẫn không có gì khác ngoài khói thuốc.

“Vâng, buổi con sẽ về, không có việc gì, công ty có nhiều việc, con ở lại tăng ca,” Lê Duệ Húc từ tốn nói, tuyệt đối không giống như đang giả bộ, Vệ Thần có một chút xem thường, tăng ca, tăng cái rắm a, mất tích cả buổi sáng, giờ mới về, còn không biết đã đi nơi nào.

“Cô ta...Mẹ tìm cách giải quyết đi, con không muốn gặp cô ta nữa,” từ lâu bên người hần đã không có phụ nữ, hần tắt điện thoại, híp mắt nhìn ra bên ngoài. Kiều Na lại tới nhà hần, cô ta vẫn còn hi vọng sao?

“Húc, anh thật trong sáng so với trước đây nha, tôi hoài nghi có phải anh đã trở thành nhà sư không, hay anh đã...?” Vệ Thần trêu ghẹo hần, mà Lê Duệ Húc cũng không tức giận, hần quay đầu lại, nhìn từ đầu đến chân đánh giá Vệ Thần, khoe môi nhếch lên.

“Vệ Thần, con tôi đã hai tuổi, tôi thế nào tôi tự mình biết, mà cậu có được hay không, cậu tự biết sao?” Vệ Thần bị hần nói mặt đỏ lên, hần đúng là tự vạch áo cho người xem lưng, đúng là khiến người ta chán ghét.

” Hừ.” Vệ Thần không phục hừ một tiếng, không phải chỉ là có con trai thôi sao,”Nói không chừng con gái của tôi so với con anh lại lớn hơn đó chứ,” Hần không khỏi nói thâm, còn giống như hần đúng là có con gái vậy, cô con gái kia của hần đang ở đâu đó, không biết bao giờ mới xuất hiện.

“Cậu cứ cố gắng đi, nói không chừng về sau, con của tôi lại cưới con gái cậu,” Lê Duệ Húc cúi đầu, bắt đầu nhìn đồng tài liệu trên bàn, hần cần xử lý xong rồi sau đó mới có thể về nhà.

“Con gái tôi mới không gả cho con anh, tránh cho con anh về sau lại giống anh mặt mũi lúc nào cũng dăm dăm,” Vệ Thần nói xong, liền kích động, con gái của hần về sau phải tìm một người thật tốt, không cần tìm cái Bánh Bao Nhỏ mập mạp kia.

“Ah, vậy cậu nên cầu nguyện mình mau sinh ra một đứa con gái mới được.” Lê Duệ Húc không chút đồng tình nào châm chọc hần.

Vệ Thần hất cằm,”Tôi rất nhanh sẽ có một đứa con gái,” Hần hừ lạnh một tiếng, hôm nay hần sẽ đi xem mắt, tùy tiện cưới một cô gái rồi sinh một đứa nhỏ mới được, hần sẽ không để cho Lê Duệ Húc xem thường, phịch một tiếng, văn phòng Lê Duệ Húc lại khôi phục không khí lúc im lặng ban đầu, khói thuốc đã nhạt phai đi ít nhiều.

Vệ Thần bước ra ngoài, dùng sức dậm chân xuống sàn nhà. Cả người hần mang theo luồng gió, thổi qua người Hà Duyên, Hà Duyên ngẩng đầu lên, kỳ quái nhìn chằm chằm Vệ Thần, cô lấy kính mắt ra, lộ ra gương mặt thanh tú, Vệ Thần ở phía sau quay đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cô mông lung.

Hà Duyên mở to hai mắt, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, sau đó thang máy trong nháy mắt đóng lại, cô chớp chớp mắt mình, xung quanh thật mơ hồ, dường như cũng rất thật. Không thấy rõ, cũng không muốn nhìn rõ.

Ở trong thang máy Vệ Thần đưa tay đặt lên trên ngực, không thể giải thích việc tim đập thành thịch như thế này, cái cô gái mặc đồ đen kia, sao trong chớp mắt lại như biến thành mỹ nữ vậy.

“Lê Duệ Húc chết tiệt,” Hần không khỏi rống lớn một tiếng, may mắn hần đang ở trong thang máy, nếu không chắc mọi người coi hần thành người điên, Lê Duệ Húc, hần sẽ nhớ kỹ, Húc đã khiến hần bất thường, hiện tại lại nhìn cô gái xấu xí cũng thành mỹ nữ.

Chính là, hần quên, ánh mắt của hần cùng Lê Duệ Húc có quan hệ gì đâu, trừ khi hần bị bệnh cận thị.

277. Q.4 - Chương 15

Duệ Húc dừng xe lại, tay phải xoa xoa cánh tay trái, rồi đi vào trong nhà, bởi vì nơi này có cha mẹ hần, cho nên nơi này có không khí của gia đình, chỉ là ngoài trừ những người cần thiết, hần rất không thích có người ngoài bước vào nhà mình. Cảm giác như không khí trong nhà bị người khác làm cho ô nhiễm.

Hơn nữa kiểu con gái đó, hần lại càng khó chịu.

“Húc... Anh đã về rồi, anh có biết, em chờ anh rất lâu rồi, có phải anh đã xảy ra chuyện gì?” Kiều Na dường như không biết từ chối là như thế nào. Cô vừa nhìn thấy Duệ Húc, giống như ong gặp được mật hoa, hần không thể trối ngay bông hoa này lại.

Duệ Húc ngay cả nhìn cũng không nhìn về phía cô, hẩn đi về phía Ninh Nhiên, về mặt có chút hối lỗi, “Xin lỗi, mẹ, con về trễ.” Ninh Nhiên nhìn hẩn cười cười, đối với Kiều Na bà cũng không biết phải làm sao, cô không đi, bọn họ cũng không thể đuổi cô đi, cho dù không nói đến mặt mũi ông Kiều, cũng phải nhìn vào thân phận trưởng bối của bọn họ.

Chỉ là, bà cảm thấy rất phiền, bà không muốn nói chuyện phiếm, không muốn tiếp chuyện, nếu có thời gian, bà muốn đi tới gặp cháu trai mình.

Bà cũng không còn cách nào, Kiều Na không chịu đi.

Lắc đầu, bà nhìn về mặt buồn bã của Kiều Na, cũng có chút không đành lòng, “Kiều Na, Húc mới về nhà, nó hơi mệt, đợi hẩn nghỉ ngơi rồi nói sau,”

Kiều Na nghe thấy thế, nháy mắt trên mặt đã lấy lại chút thần thái.

“Vâng, con biết rồi, Húc, anh không cần để ý tới em, em có thể nói chuyện với bác gái,” Ninh Nhiên cúi đầu khẽ thở dài, hiện tại bà thực sự không cần người nói chuyện cùng. Bà nhìn chồng mình, trên mặt An Đồng cũng là không biết phải làm sao, dường như cũng là ngồi không yên, Kiều Na tới đây một ngày, bọn họ cũng mất một ngày đến nhìn cháu trai. Đúng là... Khiến người khác không biết phải làm cho tốt.

Duệ Húc đi về phòng mình, cởi bỏ quần áo, hẩn nhìn cánh tay bị thương, trên mặt thoáng hiện nét phức tạp, thay một bộ quần áo thoải mái ở nhà, đứng trước cửa sổ, ngón tay lại rút ra một điều thuốc, phiền não càng ngày càng nhiều, giống như cái lưới, bao quanh lấy hẩn ngày một chặt, đặt điều thuốc lên môi, cảm giác thật ngọt ngào, hẩn mở cửa ra đi ra ngoài, lại nhìn thấy người phụ nữ đứng trước cửa, trên mặt lộ ra vẻ lãnh khốc đáng sợ, Kiều Na lặng người đi, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Anh xuống nhà sao, có phải anh đói bụng rồi?” Cô đã tự coi mình là vợ của Duệ Húc, Duệ Húc đi qua cô, môi khẽ mỉm lại.

Hẩn đi xuống, Kiều Na cũng đi theo hẩn, Duệ Húc mở một cánh cửa, sau đó xoay người, lạnh lùng nhìn Kiều Na.

“Nếu cô Kiều không có gì cần nói, có thể đi được rồi, nhà tôi không chào đón người lạ.” Hẩn hiểu rõ ý mẹ mình, chỉ là đáng tiếc, Duệ Húc hẩn từ trước tới nay không biết mềm lòng là gì. Nhất là đối với phụ nữ thích quẩn quýt lấy hẩn không buông.

Ánh mắt Kiều Na hồng hồng, ái oán nhìn hẩn, Duệ Húc vẫn lạnh như băng, cứng rắn không lộ chút cảm xúc.

“Cô Kiều, tôi không hi vọng phải nghe thấy sự khó chịu của cô, bởi vì tôi thực sự chán ghét cô,” đột nhiên hẩn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Kiều Na, “Nếu như cô không muốn để người khác biết tất cả bài thi sách vở của cô đều do một người khác làm, nếu cô không muốn để người khác biết cô sử dụng tên của người khác để lấy thành quả ĩnh, tốt nhất cô hãy rời khỏi đây, hơn nữa không cần tới đây thêm lần nào nữa, nếu không, tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết, khóc cũng không có chỗ mà khóc.”

Hẩn uy hiếp Kiều Na, giọng nói lãnh khốc, vô tình, mang đặc trưng của một ác ma.

“Làm sao anh có thể đối với em như vậy?” Cả người Kiều Na run lên, không thể tin được những gì hẩn nói, hẩn uy hiếp cô, làm sao hẩn lại biết chuyện này, rõ ràng chuyện này đã được xử lý rất cẩn thận, cô căn bản không cần học hành gì cả, chỉ cần có tiền, cho nên mới trở thành tài nữ trong mắt mọi người.

Cô thật không dám tưởng tượng, nếu người khác biết cô gái tài ba này chính là như thế, cô có thể sẽ không thể sống tiếp ở đây.

Cô sợ hãi nhìn Duệ Húc, Duệ Húc đứng ở cửa, ánh mắt không tồn tại hình bóng của cô, từ đầu tới cuối đều không có.

Khóe môi cô run run, cuối cùng đưa hai tay ôm mặt chạy ra ngoài, Duệ Húc tin rằng, chỉ cần cô không quá ngu ngốc thì sẽ không tới đây thêm lần nào nữa.

“Húc, con nói gì với Kiều Na vậy, sao cô ấy đã đi rồi?” Ninh Nhiên khó hiểu nhìn con trai mình, bà còn tưởng rằng Kiều Na sẽ phải ở đây tới tối mới chịu đi.

“Không có gì, con chỉ nói với cô ấy, sau này không cần tới đây nữa,” Duệ Húc hơi hệt nói.

“A, hóa ra là vậy, con vẫn là có tác dụng nhất,” Ninh Nhiên tỏ rõ hiểu ý gật đầu, An Đồng nhìn thoáng qua con trai, chỉ sợ là không có đơn giản như vậy.

Không biết khi nào trời đổ mưa, từng hạt mưa rơi xuống, sau đó mưa dày hơn, to hơn, cơn mưa mùa thu, khiến không khí lạnh hơn bao nhiêu, mùa đông cũng sắp tới rồi.

Tô Lạc nhìn cơn mưa trước mặt, ôm chặt Bánh Bao Nhỏ vào lòng, cô không nghĩ mưa sẽ lớn như thế, cô còn không có thời gian đi về nhà, nếu chỉ có một mình cô cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, nhưng, cô cúi đầu, nhìn con trai đang ngủ trong lòng, tên nhóc này kệ trời có mưa hay không, muốn ngủ là ngủ.

Bánh Bao Nhỏ còn bé, lại không thể gặp mưa, hơn nữa mưa lớn như thế, đường về nhà cũng không phải là gần, trên đường khá ít người và xe qua lại, mà gió thổi mạnh khiến mưa tạt vào người cô, cô quay lưng ra, ôm chặt Bao Bao hơn một chút.

“Mẹ, Bao Bao lạnh...” Đột nhiên Bao Bao mở mắt ra, bàn tay mập mạp kéo áo Tô Lạc, gương mặt rúc vào lòng cô, bởi vì không nghĩ là trời quá lạnh nên Bánh Bao Nhỏ không mặc nhiều quần áo, cô đau lòng hôn lên mặt con trai, Thiếu Triết vẫn đang bận làm việc, cô thật sự không muốn làm phiền hắn, nhưng, không có hắn, ai có thể giúp họ đây.

Cô chớp mắt, dường như nhớ lại khoảng thời gian bất lực trước kia, không biết từ khi nào, sau lưng cô đã không còn cảm giác lạnh ướt, trời hết mưa rồi sao, cô quay đầu lại, vẫn nghe được tiếng mưa truyền tới.

Cô cảm giác một bóng ma chắn trước mặt, cô còn chưa kịp phản ứng, cả người chợt nhẹ đi, Bánh Bao Nhỏ đã bị người ta ôm lấy.

278. Q.4 - Chương 16

“Bánh Bao Nhỏ,” cô ngẩng đầu lên, cả kinh, thấy được gương mặt quen thuộc, còn có hơi thở phang phất mùi thuốc lá, thật quen thuộc.

Lê Duệ Húc, sao hắn lại ở đây?

Duệ Húc một tay ôm Bánh Bao Nhỏ, một tay cời áo khoác, khi cởi áo, hàng lông mày hắn nhíu lại, có chút không thoải mái, hắn biết miệng vết thương lại bị hở ra, nhưng nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng, hắn lại nở nụ cười, con hắn thật là đáng yêu.

Bao Bao chính là bảo bối của hắn, là niềm kiêu ngạo của hắn, là đứa bé xinh đẹp nhất hắn từng gặp qua, hắn đắp áo khoác lên người Bao Bao, đàn ông là phải có sức khỏe, ý chí, khác hẳn với phụ nữ, hắn chỉ cần nhẹ nhàng một chút là ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, sau đó có thể dùng cơ thể che mưa che gió cho nó, Bao Bao đặt tay lên miệng mút mút, ngoan ngoan ghé vào lòng ngực hắn.

“Đi thôi, anh đưa hai mẹ con về,” Một tay ôm Bao Bao, một tay cầm chiếc ô lớn che cho cô, cảm giác như hắn đang che chở cả thế giới của mẹ con cô, thật an toàn, cảm xúc như người một nhà, nhưng Tô Lạc lại đứng nguyên ở đó, chân giống như bị đóng đinh, không nhúc nhích.

“Mưa lớn,” Duệ Húc không ép cô, hắn đang ôm Bánh Bao Nhỏ, không ai để ý cánh tay cầm ô đang run lên, hôm nay hắn cảm thấy thật may mắn vì mặc áo màu đen chứ không phải màu trắng, nếu không sẽ bị lộ vết máu chảy ra, vết thương của hắn, không hề nhẹ chút nào.

Bàn tay Tô Lạc khẽ run lên, nắm lại, Bánh Bao Nhỏ trong vòng tay của bố, ngủ ngon, hơi thở đều đều, không có chút cảm giác xa lạ nào, thực ra khi ở trong lòng Thiếu Triết, Bao Bao phải mất một lúc mới có thể ngủ, nhưng khi ở trong lòng Duệ Húc, một người lạ đối với Bao Bao, lại có thể dễ dàng ngủ yên như thế, đây có phải là do quan hệ máu mủ.

“Em yên tâm, anh chỉ muốn đưa hai người về, mưa to như vậy,” Duệ Húc thản nhiên nói, khi hắn nhìn Tô Lạc, trong mắt cũng hiện lên tia độc nhất ôn nhu, không dễ dàng nhìn thấy, cũng khó ai mà nhìn thấy được.

“Đi thôi,” hắn ôm Bao Bao đi vào làn mưa, cẩn thận che trở cho con trai đang say ngủ, cuối cùng chân Tô Lạc cũng nhúc nhích, đi theo hắn, dưới chiếc ô lớn, cô cảm nhận rõ độ ấm từ người Duệ Húc, thật nóng cũng khiến cô cảm thấy rất an toàn. Thật kì quái, người đàn ông này vốn rất lạnh khốc nhưng lại để cho người ta có cảm giác như vậy. Hai năm trước, hắn đối với cô luôn hững hờ, chưa khi nào hắn tiếp cận cô thân mật như bây giờ.

Duệ Húc chỉnh chiếc ô sang phía Tô Lạc nhiều hơn, một nửa người hắn bị mưa tạt vào ướt hết, trong làn mưa, cánh tay bị thương vẫn đang chảy máu, từng giọt máu hòa vào nước mưa rơi xuống mà không ai hay biết.

Mở cửa xe, Duệ Húc cẩn thận đặt Bao Bao vào xe, cả người hắn khẽ lặng đi, bởi vì bàn tay bé nhỏ kia đang nắm chặt lấy áo hắn, hắn không dám kéo tay Bao Bao ra, sợ thằng bé sẽ thức giấc, Tô Lạc đứng bên cạnh nhìn rõ tất cả.

“Không sao, nó không dễ tỉnh như vậy đâu.” Cô đưa tay cầm lấy chiếc ô từ tay Duệ Húc, cũng thấy một bên quần áo hắn ướt đẫm, trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm giác hai mắt mình mờ đi, cô vội quay mặt sang một bên, mặc cho gió mưa tạt qua mắt mình, chậm rãi mang đi chút ẩm ướt nơi hốc mắt.

Lê Duệ Húc nhẹ nhàng nắm lấy tay Bao Bao, nắm thật nhẹ chỉ sợ làm đau Bao Bao, tay của con trai hắn thật nhỏ thật mềm, thật sự chạm vào sẽ không sao chứ? Hắn cẩn thận kéo tay Bao Bao ra khỏi áo mình, đúng như lời Tô Lạc, cậu bé chỉ có chút không thoải mái chu chu cái miệng lên, nhưng không hề tỉnh, vẫn ngủ ngon lành.

Ngồi ở trong xe, hắn nhìn Tô Lạc ôm Bao Bao, trên gương mặt, sự lạnh lùng đã sớm biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt của một người cha yêu thương con mình, cũng là một người chồng tốt muốn giành tất cả cho vợ mình, chỉ cần cô cho hắn cơ hội.

Hắn lái xe, lái xe trên con đường quen thuộc, con đường này hắn đã đi không biết bao nhiêu lần, mỗi ngày đi làm, tan tầm, hắn đều đi con đường này, đi con đường này sẽ tốn thêm nửa tiếng đồng hồ nhưng hắn thậm chí không nghĩ nửa giờ đồng hồ để lấy một cái liếc mắt.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tô Lạc kéo lại áo khoác lên người Bao Bao, áo khoác còn độ ấm của hắn, thật sạch sẽ, cũng có hương vị thuốc lá, nhẹ nhàng thoang thoảng, thậm chí cảm thấy dễ chịu.

“Tiện đường,” Duệ Húc bình tĩnh nói, khước môi hắn cong lên, nếu nói hắn luôn ở đây chờ, hắn luôn đi theo hai mẹ con cô, chỉ sợ ngày hôm nay mưa lớn, sợ hai mẹ con không về nhà được, cô có tin hay không?

Từ cánh tay truyền tới từng trận đau, cùng với nhiệt độ cơ thể ngày càng cao, quần áo hắn chỗ khô chỗ ướt, cơ thể hắn đang rất chật vật, nhưng hắn vẫn đang cười, cảm giác vui vẻ này đối với Duệ Húc đã lâu lắm rồi, hắn mới có lại.

Xe chạy mười mấy phút đồng hồ là tới nhà Tô Lạc, mười mấy phút này có lẽ là khoảng thời gian vui nhất của Duệ Húc trong suốt hai năm qua.

Hắn mở cửa xe, ngoài trời, gió to hơn, mưa cũng nặng hạt hơn.

Duệ Húc ôm Bánh Bao Nhỏ từ trong lòng Tô Lạc, hắn ôm Bao Bao một cách cẩn thận, tránh ưa gió chạm vào Bao Bao.

Trước đây hắn chưa bao giờ làm cha, không biết cảm giác khi làm cha sẽ như thế nào, cũng không biết phải làm những gì, bây giờ hắn đã biết rồi, hóa ra cảm giác lại hạnh phúc thỏa mãn như thế, nhưng hắn đã bỏ lỡ rất nhiều, bỏ qua khoảng thời gian hai năm với Bánh Bao Nhỏ, khi nó sinh ra, lớn lên, còn có tiếng gọi cha đầu tiên của Bánh Bao Nhỏ lại không phải hắn.

Tô Lạc mở cửa, bên trong không có ai, Duệ Húc ôm Bao Bao đi vào, đây là lần thứ hai hắn bước vào đây, căn phòng thiết kế bài trí đơn giản, nhưng vẫn sạch sẽ, trên ghế sofa có đồ chơi của Bao Bao, trên bàn vẫn còn tờ báo Thiếu Triết đang xem dở, tất cả đều toát lên không khí gia đình, không giống như căn nhà của Duệ Húc.

“Để tôi bế thằng bé cho,” Tô Lạc đưa tay ra, Duệ Húc vội lắc đầu, “Lạc Lạc, để anh ôm Bao Bao được không, hai năm qua anh không hề được ôm nó, anh chỉ muốn ôm nó thôi, có được không?”

Duệ Húc như đang nấn nỉ Tô Lạc, cuộc đời của hắn, cũng có lúc phải nài nỉ người khác? Chỉ có mấy chữ này... Là hắn thay đổi hay cô thay đổi, bọn họ ai cũng không thể rõ ràng.

Bàn tay Tô Lạc giờ giữ không trung cứ như vậy hạ xuống.

Duệ Húc cứ đứng ôm con trai, hắn không muốn ngồi, bởi vì quần áo hắn đã ướt, hắn cúi đầu nhìn đứa con trong lòng, đứa bé thật nhỏ, trong lòng ngực hắn càng nhỏ hơn, hắn đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt phúng phính, làn da thật mịn màng, cảm giác thanh mát, hắn không dám dùng sức, chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến đứa bé yếu ớt này.

279. Q.4 - Chương 17

Duệ Húc ôm Bao Bao về phía phòng ngủ của nó, hắn đã tới một lần, biết đó là phòng của con trai hắn. Duệ Húc cẩn thận đặt Bao Bao lên giường nhỏ, hắn không chớp mắt nhìn Bao Bao đang say ngủ, đường nét trên gương mặt Bánh Bao Nhỏ có bóng dáng của hắn, ngay cả màu mắt cũng là màu mắt đặc trưng của nhà họ Lê. Nhưng hàng lông mày cong dài lại giống hệt Tô Lạc, đây là điểm duy nhất của cậu nhóc thuộc về Tô Lạc.

Chỉ chớp nhẹ một chút, giống như một cánh bướm xinh đẹp, khiến người khác yêu thích không muốn buông tay.

“Lạc Lạc, có thể chụp giúp anh một tấm hình được không?” Hắn lấy điện thoại di động ra đưa cho Tô Lạc, “Anh không có khả năng mỗi ngày tới đây gặp mặt Bao Bao, hai người đã có đứa trẻ, anh chỉ cần một hình thôi, có được không? Có thể chứ?”

Đối mặt với thỉnh cầu của một người đàn ông, Tô Lạc không biết phải cự tuyệt như thế nào, cho dù hắn có cứng rắn, tàn nhẫn hay lạnh lùng như trước, cô đều có thể từ chối được, nhưng một câu nói kia, có thể chứ, cũng khiến tay cô nắm chặt cái điện thoại.

Một lúc sau, cô mở di động ra, theo lời Duệ Húc, chụp một tấm hình.

Duệ Húc cầm điện thoại của mình, thỏa mãn nở nụ cười, “Anh đi đây,” hắn đứng thẳng người, nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Thiếu Triết cũng sắp về rồi, anh biết em sợ hắn sẽ hiểu lầm gì đó, cho nên anh nên rời đi sớm thì tốt hơn.”

Hàng lông mày Duệ Húc nhíu chặt lại, đột nhiên hắn đưa tay ra, vuốt về mái tóc cô, “Nếu có thể, anh thật sự không muốn những chuyện đó xảy ra, nếu có thể, anh muốn anh sẽ đối xử thật tốt với em.”

Hắn cúi người, khiến cô nhìn thấy rõ sự hối hận trong mắt hắn, còn có sự yêu thương mà hắn không muốn che dấu nữa.

“Lạc Lạc... Anh đi đây...” Hắn đứng thẳng người, cảm giác choáng váng, tay trái hơi nắm lại, dường như đã mất đi cảm giác. Lạnh như băng, còn có chết lặng.

Hắn nắm chặt điện thoại trong tay, có lẽ đây là điểm duy nhất của hắn.

Cửa đóng lại, Tô Lạc xoay người, đưa tay chạm vào má, cô khoác, cô không biết cảm giác này là gì, cô chỉ biết trái tim cô thật yếu ớt.

“Cha, Bao Bao...” Bánh Bao Nhỏ trở mình, tay khuỷa khuỷa trong không khí, cuối cùng chính là bắt lấy cái chăn mềm mại trên người, cái miệng không ngừng chu lên, Tô Lạc vội đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy Bao Bao, cô nhìn gương mặt giống hệt Duệ Húc, ngón tay run run vuốt về gương mặt Bánh Bao Nhỏ.

Ngoài cửa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng mưa rơi, có lẽ sau trận mưa này, trời sẽ trở lạnh hơn nhiều.

Trong bệnh viện, Đoàn Hạo chăm chú làm việc, hần đang xử lý vết thương cho Húc, “Húc, rốt cuộc anh đã làm những gì, anh không cần tay nữa sao? Anh nói xem, đây là lần thứ mấy rồi?” Trên mặt người nào đó không còn nụ cười cợt nhả như trước mà thay vào đó là sự lo lắng, trách cứ.

Sao con người này lại không biết yêu thương bản thân mình vậy?

“Nếu anh không cần tay, tôi giúp anh cắt bỏ,” Đoàn Hạo trừng mắt nhìn Duệ Húc, tên này bị thương, tự mình đau nhưng lại gây rất nhiều phiền toái cho Đoàn Hạo.

“Cậu thật dài dòng,” Duệ Húc không khách khí nói, thu lại cánh tay trái, lúc này đây Đoàn Hạo cũng không có giỡn buộc cái nơ con bướm lên cánh tay hần nữa.

“Tôi dài dòng, Lê Duệ Húc, anh dám chê tôi dài dòng?” Đoàn Hạo vô cùng tức giận trừng mắt nhìn Duệ Húc, dám nói hần dài dòng cũng không xem là hần vì ai chứ?

“Hiện tại không phải như vậy sao?” Duệ Húc thản nhiên nói rồi dựa vào một bên lấy điện thoại di động ra, ánh mắt hần dịu dàng, ấm áp vô cùng.

Đoàn Hạo nhìn cũng sửng sốt.

“Húc, anh đang xem cái gì vậy? Cho tôi xem,” Đoàn Hạo vội bước lại gần, muốn xem con người này đang xem cái gì mà vẻ mặt lại thành hạnh phúc, ấm áp thế kia.

“Con tôi...” Trong giọng nói của Duệ Húc khó giấu được kiêu ngạo, hần buông lỏng tay, để Đoàn Hạo nhìn tấm ảnh trên màn hình di động, Đoàn Hạo nhướn người, nhìn xong không khỏi huýt sao một tiếng, “Oa, Húc, còn của anh thật giống anh nha,”

Một lớn một nhỏ dựa đầu vào nhau, tuy rằng cậu bé đang ngủ, nhưng đường nét trên gương mặt giống nhau như vậy, ai mà không nhận ra họ là cha con chứ.

“Uhm,” Duệ Húc gật đầu, giống như vật báu thu lại điện thoại di động.

“Anh còn định cứ như này tới bao giờ, anh đừng có quên, khi công việc bên này kết thúc, cô ấy sẽ quay về Anh, cả con của anh, anh cũng đừng mơ gặp lại.” Đoàn Hạo ngồi một bên, ánh mắt như vớ nhìn nhìn mấy tập báo cáo, nghĩ tới không biết có nên nói cho hần biết về chuyện kia không?

“Tôi biết...” Duệ Húc lãnh đạm nói, sắc mặt trầm tĩnh lại, bàn tay dùng sức nắm lại, dường như đang nắm chặt trái tim hần, cảm giác đó hần không có cách nào hình dung ra.

Lúc này không ai biết, ở bên trong một tiệm cà phê, có hai người phụ nữ xa lạ lại ngồi cùng một chỗ. Đường như là bạn tốt, hai người uống cà phê với nhau, bề ngoài xinh đẹp, còn có khí chất, nhưng một người vẫn lộ ra chút tán loạn... Một người lại có chút sa sút.

“Cô nói, hần có một đứa con sao?” Trữ San vuốt tóc, trong mắt tối tăm u ám khiến người khác sợ hãi.

“Đúng vậy,” Kiều Na vội gật đầu rồi nhấp một ngụm cà phê, cô nhìn người phụ nữ trước mặt, trong mắt lộ ra chút khinh thường, vợ trước của Húc cũng chỉ là cái dạng này.

Trữ San hắt cằm, “Trước đây Húc rất yêu tôi, nếu không vì người đàn bà kia, chúng ta cũng không trở thành thế này.” Nói tới Tô Lạc, Trữ San thực sự muốn đi giết cô ta mới cảm thấy vừa lòng.

“Hiện tại anh ấy đã không yêu cô nữa,” Kiều Na đặt cốc cà phê xuống, từ đầu tới cuối luôn giữ vững khí chất của một tiểu thư.

“Đúng vậy, quá khứ Húc luôn yêu ta, nhưng cô cũng đừng quên, cô Kiều, cho tới bây giờ anh ấy cũng không yêu cô, dù sao tôi đã làm vợ của anh ấy, còn cô cái gì cũng không phải,” lời nói độc địa, Trữ San cũng không phải một kẻ dạn dày.

“Cô...” Kiều Na cố kìm nén sự xúc động muốn hắt cốc cà phê vào mặt Trữ San, cô hít sâu một hơi, “Cô hẹn tôi tới, không phải chỉ để nói mấy lời này chứ?”

Trữ San nhếch môi lên, “Tôi sẽ không làm những chuyện nhảm chán như vậy, tôi chỉ muốn hợp tác với cô,” Trữ San nhìn chằm chằm Kiều Na, gần từng tiếng nói xong...

“Tôi không rõ giữa chúng ta có gì để hợp tác?” Kiều Na đưa tay vuốt miêng cốc, tuy nói là như vậy, nhưng trong lòng cô cũng không phải là không muốn.

“Chúng ta có chung một kẻ địch, Tô Tử Lạc,” Trữ San nhếch môi cười, “Lí do như vậy có đủ hay không?”

280. Q.4 - Chương 18

” Cô..” Kiều Na chấn động một chút, Tô Tử Lạc chính là người vợ trước của Duệ Húc, cũng chính là người hẳn thương yêu thương nhất, thậm chí còn sinh cho hẳn một người con, cũng là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới. Người ta vừa có tiếng vừa có miếng, còn cô chỉ là một người có tiếng mà chẳng có miếng, cô đưa mắt nhìn Trữ San, nhưng cô gái này cũng phải để tiếp cận, chưa nói tới Thiếu Triết, ngay cả Duệ Húc mỗi ngày đều đi tới nhà cô ta để nhìn.

Cô chưa có cái lá gan to như thế để ra tay với người phụ nữ này.

Nhưng, cô không có lá gan đó cũng không có nghĩa trên đời này sẽ không có.

“Cô muốn như thế nào?” Kiều Na ngồi thẳng người lên, khóe môi cong lên xinh đẹp, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn hợp tác... Tôi có thể chịu tất cả trách nhiệm, cho dù xảy ra chuyện gì, tội lỗi sẽ do một mình tôi chịu, còn cô chỉ cần là giúp tôi. Điều kiện như vậy, hẳn là không ảnh hưởng đến cô, cô Kiều. Nếu như không có người đàn bà kia, không phải cô sẽ có được Duệ Húc hay sao, chứ bà Lê cũng sẽ là của cô.”

“Cô muốn gì?” Kiều Na cũng không phải là một người ngu ngốc, cô hiểu Trữ San sẽ không có tốt như vậy, nếu không cô ta đã không tìm mọi cách đuổi Tô Lạc đi và ngồi vài chức bà Lê.

“Tôi? “, Tề Trữ San thấy được sự đề phòng trong mắt Kiều Na, bật cười lớn, “Cô yên tâm, tôi không còn muốn Lê Duệ Húc nữa, cái tôi muốn chính là tiền, tôi biết cô không thiếu, nhưng bản thân tôi rất thiếu, lí do này, còn chưa đủ sao?” Cô cúi đầu, uống một ngụm cà phê, tiền, Trữ San thiếu rất nhiều, bởi vì cô không thể kiếm ra tiền được nữa, những vụ bê bối đã khiến cô không thể góc đầu lên.

Trong căn nhà kia, cô cũng không còn là một thiên kim tiểu thư nữa, giờ cô giống như một con chuột hôi hám bẩn thỉu, bị mọi người ghét bỏ.

Đúng, cô cần tiền nhưng cô lại càng muốn báo thù hơn.

Kiều Na nhìn cốc cà phê trước mặt, tiếng mưa tí tách trên tấm thủy tinh. Từng chút từng chút khiến mọi thứ trở nên ướt át.

“Mẹ đi ra ngoài, nhớ ở nhà phải ngoan nghe chưa?” Tô Tử lạc ngồi xổm xuống hôn lên trán Bao Bao. Bánh Bao Nhỏ liền kéo áo cô, “Mẹ, Bao Bao không muốn mẹ đi, Bao Bao muốn ôm ôm...” Cái miệng nhỏ nhắn khê chu lên.

“Bánh Bao Nhỏ, mẹ chỉ đi ra ngoài mua sữa cho Bao Bao, phải đi mua thì Bao Bao mới có sữa uống chứ, Nếu cứ ở nhà, Bao Bao lấy đâu ra sữa uống.” Cô nịnh Bao Bao, rồi đưa tay nhéo nhẹ cái ảm phúng phính của nó, sau đó nhìn về phía Đồng Đồng,” Đồng đồng, đi đi ra ngoài một lúc, Bánh Bao Nhỏ nhờ con coi dùm nhé”. Cô xoa xoa đầu Đồng Đồng.

Đồng đồng kéo bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao Nhỏ, “Bánh Bao Nhỏ, chúng ta đi chơi đi,” Bánh Bao Nhỏ thấy vậy mới dời đi tầm mắt của mình, không quán quýt lấy Tử Lạc nữa, Tô Tử Lạc đứng lên, cầm chiếc túi, cẩn thận nhìn xung quanh, khóa trái cửa, rồi mới đi ra ngoài.

Cô không hề biết, cô mới đi không lâu, một người phụ nữ đã đi tới, cô ta nhìn về hướng Tô Tử lạc vừa đi, khóe môi nhếch lên nụ cười độc ác, cô lấy di động ra, nhìn đến dãy số trên di động của mình rồi bấm một

chuối số, “Tốt, tôi lập tức đưa tới, cô hãy nhớ những gì đã đồng ý với tôi, làm cho bọn họ biến mất trước mặt của Húc.”

“Cô yên tâm,” Một giọng nữ mệt mỏi truyền tới, “Tôi không có quên, chỉ cần cô đưa bọn nhóc tới là được, nhớ, cô nhóc kia rất thông minh.”

“Không cần cô nói, tôi tự biết phải làm như thế nào,” Người phụ nữ tắt máy điện thoại, đưa ánh mắt nhìn về ngôi nhà trước mặt.

Cô đứng cách xa ngôi nhà, xem xét xung quanh không có người, mới đi tới buồng điện thoại công cộng gọi điện, người phụ nữ kia đã bày cách cho cô rất hoàn hảo. Có tiền đúng là tốt, cái gì cũng có thể tra ra.

Cô cầm lấy điện thoại, gọi đến một dãy số.

Không lâu sau, cánh cửa mở ra, Đồng Đồng lôi kéo Bánh Bao nhỏ đi ra ngoài.

“Bánh Bao Nhỏ, mẹ của chị đã xảy ra chuyện, chị muốn đi tìm mẹ, em ở đây chờ chị về được không?” Đồng Đồng nhìn Bánh Bao Nhỏ nói, mà Bánh Bao Nhỏ lại cố chấp lắc đầu, “Bao Bao không muốn ở nhà một mình, Bao Bao muốn chị, muốn mẹ,” Bánh Bao nhỏ kéo áo của Đồng Đồng, nói cái gì cũng không chịu ở nhà một mình.

Đồng Đồng cảm môi, rồi nắm lấy tay Bao Bao, đi ra ngoài.

Bánh Bao Nhỏ không phải là cô bé, cô bé đã quen với việc ở một mình, nhưng Bánh Bao Nhỏ còn rất bé, còn Đồng Đồng đã lớn hơn rất nhiều rồi.

Hai đứa nhỏ nắm tay cùng nhau rời khỏi căn nhà.

Lúc Tử Lạc trở về, mở cửa, trong chớp mắt, cô liền cảm giác có gì đó không thích hợp... Trước đây, chỉ cần vừa nghe đến tiếng bước chân của cô, Bánh Bao Nhỏ đã lặc lự chạy tới, còn hôm nay, bọn trẻ đang ngủ sao?

Túi đồ trong tay cô lập tức rơi xuống, cô vội vàng chạy vào phòng Bao Bao nhưng không nhìn thấy ai, cô tìm khắp nhà, những chỗ này dù có trốn cũng sẽ tìm thấy ngay, cô vội đi ra ngoài tìm nhưng vẫn không thấy ai.

Bạch Thiếu Triết buông điện thoại di động xuống, lập tức đứng lên đi ra ngoài, “Tổng tài, ngài muốn đi đâu, chúng ta chuẩn bị vào họp rồi,” Thư kí hần nhìn thấy liền nhắc nhở, có chuyện gì còn quan trọng hơn buổi họp này sao? Phải biết rằng, trước đây hần chưa vắng mặt một buổi họp nào.

“Trước ngừng lại, tôi có việc phải đi,” Bạch Thiếu Triết chỉ nói như vậy, lập tức đi ra ngoài.

“Tổng tài, nhưng ...” Thư kí của hần còn muốn nói gì, cuối cùng chỉ có thể nói cho không khí nghe.

Tập đoàn Húc Nhật, Hà Duyên cũng rất lo lắng đi về phía trước, bước chân ngày một nhanh hơn. Cô không còn để ý phía trước nên va phải một người

“Xin lỗi.” Cô vội vàng nói một tiếng xin lỗi, lại chạy về phía trước, thậm chí kính mắt rơi cũng không nhặt lên.

Người đàn ông đưa tay nhặt cái kính lên, môi mím lại có chút không vui.

” Thần, anh muốn đi đâu?” Bạn gái của hần nhìn hần xoay người, vội vàng kéo hần lại, nũng nịu nói.

Vệ thần hất tay cô ta ra, “Em về trước đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho em sau,” Nói xong cũng không có chờ người phụ nữ kia phản ứng liền xoay người rời đi, bàn tay nắm chặt cái kính kia. Động tác vô cùng nhanh khiến người phụ nữ kia tức giận chỉ biết dậm chân.

Hà Duyên chạy rất nhanh, cô chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ đều trở nên mơ hồ, nhưng cô vẫn cố chạy về phía đường như phải một chết mới chịu.

281. Q.4 - Chương 19

Một chiếc xe dừng hẳn trước người cô, suýt chút nữa đụng phải cô, “Cô xảy ra chuyện gì vậy?” Vệ Thần xuống xe, thô lỗ kéo tay cô, sau đó đem kính mắt đeo lên cho Hà Duyên, chính mắt mình nhìn không tốt mà còn chạy loạn, muốn chết lắm sao, chút nữa là đụng phải xe hẳn rồi.

Hà Duyên giật tay lại muốn chạy về phía trước, hiện tại cô cái gì cũng không muốn nghe, không muốn quan tâm, cho dù mọi thứ trước mắt có rõ ràng thì lòng của cô vẫn mơ hồ như vậy.

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhất thời, Vệ Thần có một cảm giác bất thường không nói thành lời.

Đột nhiên hắn cảm thấy mu bàn tay của chính mình lạnh đi, cúi đầu nhìn, một giọt nước rơi xuống, sao lại có nước, trời đâu có mưa. (Lạy anh, chỉ ý khóc mà anh bảo mưa @@)

Cuối cùng hắn đưa mắt nhìn Hà Duyên, xuyên qua tấm kính dày thấy được đôi mắt ngập nước của cô.

Môi Hà Duyên run run, “Đồng Đồng và Bánh Bao Nhỏ mất tích,” Giọng nói của cô đứt quãng, nghẹn ngào. Trên đời này, người có thể khiến cô thay đổi thất thường như này cũng chỉ có con gái của cô.

“Cô nói cái gì, mất tích?” Vệ Thần kinh hãi, vội vàng lôi kéo Hà Duyên lên xe, chuyện này thực sự phiền phức.

Hắn khởi động xe, đưa một tay lấy di động ra, sau đó rất nhanh gọi tới số điện thoại kia.

Khi chờ đợi người nào đó bắt máy, vẻ mặt của hắn vô cùng nặng nề, hắn nhìn Hà Duyên, cô cũng chẳng khác hắn là mấy, sự lo lắng khiến mặt cô tái nhợt.

Lê Duệ Húc đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông ngoại quốc, bọn họ đàm phán hợp đồng đã gần hai giờ đồng hồ, rất nhanh kết thúc thành công, Lê Duệ Húc đối với chính mình luôn có sự tự tin, chỉ cần hắn muốn nhất định sẽ có được.. Lúc này, điện thoại hắn lại vang lên.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút..” Hắn đứng lên, nở nụ cười có lỗi nhìn đối tác, lấy điện thoại di động ra, nhìn dãy số trên màn hình, trong nháy mắt hắn vô cùng tức giận.

” Vệ Thần, tốt nhất cậu nên có một lí do hợp lí, nếu không, cậu đừng mơ tới kì nghỉ năm nay,” Lê Duệ Húc tức giận nói với Vệ Thần, vẻ mặt khó chịu.

Vệ Thần như không nghe thấy những gì Duệ Húc nói, giọng nói vô cùng nặng nề.

” Húc, không tốt rồi...”

Lê Duệ Húc vừa nghe, bàn tay dùng sức nắm chặt chiếc điện thoại, hắn vội vàng tắt điện thoại lại, đi về phía cửa. “Ngài Lê...”, đối tác kì quái nhìn hắn, bọn họ còn đang bàn hợp đồng, còn chưa đi tới kết luận cuối cùng.

” Xin lỗi, ngài Adonis, tôi có một chút việc cần xử lý,” Lê Duệ Húc cúi đầu xin lỗi Adonis, hợp đồng này rất quan trọng, hắn đã tốn mất hai giờ đồng hồ, nhưng với hắn không có một việc gì quan trọng hơn con trai mình.

Hắn không chờ Adonis đáp lại, nhanh chóng rời đi, Adonis nhìn bản hợp đồng trong tay, không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Trước cửa nhà họ Bạch, hai chiếc xe cùng dừng lại.

Vệ Thần kéo tay Hà Duyên đi ra, từ chiếc xe bên cạnh, vẻ mặt Duệ Húc thâm trầm bước ra, hai người đàn ông liếc nhìn nhau rồi bước vào nhà.

Bên trong phòng khách, Bạch Thiếu Triết thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, tay hắn ôm chặt lấy bả vai Tô Lạc không ngừng run lên, sắc mặt của cô tái nhợt, hai mắt sưng đỏ vì khóc, đã tìm và hỏi rất nhiều nơi nhưng vẫn không có tin tức gì của hai đứa bé.

“Sao lại thế này?” một giọng nói u ám truyền tới, Tô Tử lạc đột nhiên ngẩng đầu, thấy Duệ Húc đi tới, môi cô khẽ run, cũng không có đáp lại, lúc này Bạch Thiếu Triết cũng không có tâm tư chia sẻ nỗi buồn vào hắn, hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Không tìm thấy Bánh Bao Nhỏ và Đồng Đồng, rõ ràng cửa đã khóa trái, chỉ có thể là từ bên trong mở ra, camera theo dõi cũng không thấy gì bất thường, hiện tại không biết có người tới đưa chúng đi hay tự chúng đi ra ngoài chơi?”

“Không đâu, Đồng Đồng rất ngoan, con bé sẽ không chạy đi chơi, hơn nữa bên cạnh còn có Bánh Bao Nhỏ,” Hà Duyên lắc đầu, con gái của cô, cô hiểu, từ khi con bé được hai tuổi đã luôn phải ở nhà một mình, cho tới bây giờ đều không chạy lung tung.

Bạch Thiếu Triết khẽ gật đầu, hần tin Đồng Đồng, cô bé không giống một đứa trẻ chỉ biết chạy lung tung, nhưng chuyện này thật kì quái.

“Thần..” Lê Duệ Húc liếc mắt nhìn Vệ Thần, Vệ Thần nhẹ nhàng gật đầu một cái, dường như muốn dùng mối quan hệ tốt nhất để tìm kiếm.

Hần xoa người, mau chóng gọi điện thoại, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra tin tức của hai đứa trẻ, con của Húc, còn có con gái của người phụ nữ kia, nếu thật sự mất tích, tất cả sẽ sụp đổ, sẽ có một cái một người đàn ông nổi điên và một người phụ nữ phát rồ, đương nhiên bản thân hắn cũng sẽ không nhận được cái gì tốt đẹp cả.

“Viêm, giúp tôi tìm hai đứa trẻ, một đứa hai tuổi, rất béo, đôi mắt màu trà, một bé gái khác bốn tuổi, nhìn rất đáng yêu,” Hắn cố gắng miêu tả hình dáng của Bánh Bao Nhỏ và Đồng Đồng qua điện thoại, tắt điện thoại hắn lại phát hiện ra, chính mình lại nhớ hình dáng con gái của Hà Duyên nhiều hơn so với Bánh Bao Nhỏ.

Hà Duyên nhắm mắt lại, chờ đợi thật thống khổ, nhưng bọn họ ngoài trừ chờ đợi, còn có thể làm gì nữa đây, cô xoa người đúng lúc nhìn thấy một mảnh giấy ở cạnh điện thoại. Cô đi tới, cầm lấy mảnh giấy, sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao vậy?” Vệ Thần nhìn ra sự khác thường của cô, vội vàng hỏi, Tô Tử Lạc cũng là ngẩng đầu, không nhìn Bánh Bao Nhỏ, cả người cô như không còn sức lực, cả người như sắp tan vỡ, đây là lần thứ hai, cô cũng không dám tưởng tượng Bánh Bao Nhỏ của cô đang bị làm sao, có đói bụng hay không, có khóc đòi mẹ hay không. Chỉ cần nghĩ tới đó thôi, lòng cô đã co rút đau đớn.

Bánh Bao Nhỏ của cô. Cô ghen ngào khóc nức lên một tiếng, Bạch Thiếu Triết vẫn ôm chặt lấy cô, Lê Duệ Húc đứng ở đó, lấy ra một liều thuốc, đôi mắt màu trà u ám tối tăm, người ở bên cạnh cô phải là hắn mới đúng, thế nhưng.. Bây giờ không phải là lúc nghĩ tới điều này, hắn biết Bánh Bao Nhỏ là sinh mệnh của cô, nếu tìm không thấy Bánh Bao Nhỏ, bọn họ có thể sẽ bị phá hủy một lần nữa.

Ngón tay Hà Duyên run run, “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy.....” Cô không ngừng nói, tờ giấy trong tay đã bị Vệ Thần lấy đi, “Ngày tờ giấy có cái gì kỳ quái sao?”

“Đồng Đồng nói có một người gọi điện thoại cho cô bé, cho nên nó đã đưa Bánh Bao Nhỏ ra ngoài tìm tôi, nhưng tôi không có, tôi cho tới bây giờ đều không có gọi điện thoại cho nó rồi cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Một đôi bàn tay to lớn vững chắc đặt lên vai của cô, Vệ Thần nhìn chăm chăm vào Hà Duyên, ngón tay dùng sức nắm chặt, “Hà Duyên, làm sao cô biết được?” Đau đớn trên vai làm cho Hà Duyên rất cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

282. Q.4 - Chương 20

Cô chỉ những nét vẽ nguệch ngoạc trên giấy, giọng nói hoảng hốt, “Đây là những kí hiệu của Đồng Đồng, chỉ có con bé mới viết như thế, đứa bé gầy này là Đồng Đồng, béo chính là Bánh Bao Nhỏ, cái này là điện thoại, rồi lại đến bọn trẻ, sau đó là kính mắt, kính mắt là tôi, cho nên bọn trẻ đi ra ngoài tìm tôi. Nhưng... Tôi không hề gọi điện thoại cho nó.”

Duệ Húc vội bước tới gần, Vệ Thần còn chưa kịp nhìn kĩ đã bị một bàn tay giật lấy tờ giấy trên tay, Duệ Húc nhìn mấy hình vẽ trên giấy, đúng là nét bút của trẻ con, chỉ có vài nét đơn giản, nhưng đúng là có một cái diện thoai, hai đứa trẻ, còn có một kính mắt, Đồng Đồng muốn nói cho họ biết cái gì đây?

“Tôi cảm thấy chuyện này có chút phức tạp, dường như đã có người sắp xếp tất cả mọi chuyện, đúng lúc Tử Lạc ra ngoài, ở nhà chỉ có hai đứa trẻ, thậm chí họ còn biết rõ của cô, rất rõ ràng, cho nên mới có thể dễ dàng lừa hai đứa trẻ ra ngoài, chúng ta cần phải xem xét lại.”

“Mấy người nói gì... Kẻ thù?”

Vệ Thần phân tích một chút, Thiếu Triết và Duệ Húc đưa mắt nhìn nhau, đều từ ánh mắt đôi phương nhìn ra sự lo lắng, nặng nề.

Bọn họ đều là người ăn, ở trên thương trường đã đắc tội với không ít người, Thiếu Triết có, Duệ Húc cũng có, mà mọi tình nghi đều nghiêng về phía Duệ Húc nhiều hơn, chỉ là không có mấy người biết Bánh Bao Nhỏ là con hấn, nghĩ tới đây, mọi nghi ngờ lại nghiêng sang phía Thiếu Triết, đây không phải chỉ là một vụ bắt cóc bình thường.

“Em muốn đi tìm Bánh Bao Nhỏ, nó mới hai tuổi, hiện tại nó đã đói bụng rồi, nó cần uống sữa rồi. ” Tử Lạc đột nhiên đứng lên, nói xong muốn chạy ra ngoài.

“Tử Lạc, không có chuyện gì, chúng ta sẽ đi tìm Bánh Bao Nhỏ,” Thiếu Triết an ủi cô, Duệ Húc định bước tới liền dừng lại, trong mắt hiện rõ sự đau đớn thống khổ, hấn ngẩng đầu lên, mặc cho lồng ngực như muốn nổ tung, hấn dùng sức nắm chặt tờ giấy trong tay, cánh tay trái vẫn chưa khỏi, truyền tới một trận đau đớn.

Vệ Thần im lặng đứng cạnh Hà Duyên, Bánh Bao Nhỏ có hai người cha, có một người mẹ lo lắng rất nhiều, còn Đồng Đồng, chỉ có một mình Hà Duyên.

“Tôi nhất định sẽ đưa con gái cô về, tôi thề,” giọng nói Vệ Thần kiên định, Hà Duyên ngẩng đầu, sau đó liền cúi đầu xuống, cô đưa tay đặt lên lồng ngực, dường như đang chạm vào thứ gì sâu kín nhất.

Lúc này, trong một kho hàng tối đen, hai đứa trẻ đang ngồi trên đất ôm lấy nhau.

“Chị, Bao Bao đói, Bao Bao muốn mẹ...” Đồng Đồng ôm lấy Bao Bao, gương mặt đang yêu dính chút bùn đất, bộ quần áo sạch sẽ trên người đã nhem nhuốc.

Đồng Đồng dùng sức ôm chặt lấy Bánh Bao Nhỏ, môi mím chặt lại lại, “Chị, Bao Bao sợ, tối quá...” Bánh Bao Nhỏ không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nghe thấy tiếng ghen ngào của nó.

Bánh Bao Nhỏ sợ, Đồng Đồng cũng sợ, cô bé cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cô bé và Bao Bao còn chưa tìm được mẹ, đã bị mấy người bắt đưa tới đây, sau đó bị nhốt lại ở chỗ tối tăm này, đã lâu rồi hai đứa chưa được ăn, được uống.

Bánh Bao Nhỏ chép chép miệng, có lẽ cảm giác nơi này không có cha mẹ nên cậu bé có vẻ biết điều hơn, không dám khóc lớn, chỉ dựa vào Đồng Đồng ngủ, hai đứa trẻ truyền độ ấm cho nhau, dùng chính thân thể để giữ ấm cho nhau.

Trong bóng đêm truyền lại tiếng mở cửa, sau đó đèn bật sáng. Đồng Đồng đưa tay che hai mắt, tay kia ôm Bao Bao chặt hơn.

Bánh Bao Nhỏ cũng khó chịu cái miệng lên, khi hai đứa bé mở to mắt liền nhìn thấy một người đàn ông, còn có một người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ phát tay, sau đó người đàn ông liền ra ngoài, đóng cửa lại, nơi này chỉ còn ba người.

Bánh Bao Nhỏ sợ hãi cả người dính chặt lấy Đồng Đồng, dì kia không ngừng nhìn hấn, ánh mắt như vậy giống như thú dữ muốn ăn thịt trẻ con trên ti vi.

“Chị, Bao Bao sợ,” cả người Bao Bao co rúm lại, gương mặt đáng yêu, méu máo.

Đồng Đồng không khóc, cô bé chỉ ôm Bao Bao, sau đó đưa Bao Bao ra sau lưng mình.

Người phụ nữ lạnh lùng nhìn hai đứa trẻ đang ôm nhau, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên gương mặt Bao Bao.

“Mày chính là con của Húc, thật giống nhau, ” Cô bước lên, ngồi xổm trước mặt Bánh Bao Nhỏ và Đồng Đồng, có chút sững sờ nhìn gương mặt Bánh Bao Nhỏ giống hệt Duệ Húc, nhất là đôi mắt kia, quá giống, đây là con của Húc, là con của người đàn bà kia, mà cô cả đời này không có khả năng sinh con.

Thế giới này thật không công bằng, cô không có con... Vậy mà người đàn bà kia đã có đứa con lớn như vậy rồi, hiện giờ lại ở trước mặt cô.

“Hai cháu nói xem, dì có xinh đẹp không?” Cô vuốt vuốt mái tóc dài, cười ngọt ngào.

Bao Bao gật đầu thật mạnh, “Xinh đẹp,” Đồng Đồng mím môi không nói gì, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ xa lạ này.

“Vậy mẹ cháu xinh đẹp hơn hay dì xinh đẹp hơn?” Cô trang điểm thật đậm, cười dịu dàng, rõ ràng là rất tự tin vào diện mạo của mình.

Bánh Bao Nhỏ chớp chớp mắt, “Mẹ xinh đẹp,” Gương mặt đắc ý, trong nháy mắt lạnh như băng, “Con tiện nhân kia làm sao có thể so sánh với Tề Trữ San tao, bởi vì mẹ mày, cũng vì mày, cho nên tao mới rơi vào tình trạng này...”

“Mẹ Bao Bao xinh đẹp nhất, dì xấu,” Bao Bao ngẩng đầu lên, cậu bé còn bé, chỉ biết yêu một mình mẹ mà thôi.

“Tao xấu...” Trữ San cười lớn một tiếng, “Tao thật muốn biết, nếu mày không còn gương mặt này nữa, Húc có còn muốn nhận mày làm con cháu nhà họ Lê, còn có đôi mắt này...” Trữ San đưa tay, đầu ngón tay như dao găm, dọa cho Bao Bao phát khóc.

Trữ San cười lạnh, cô cũng chẳng phải người lương thiện, con của người đàn bà kia, chính cô giết chết cũng chẳng có gì đau lòng, đứa bé này vốn không nên tồn tại, hai năm trước hẳn không xóa bỏ vậy hôm nay cô nhất định sẽ giúp hắn xóa bỏ đi.

283. Q.4 - Chương 21

Trữ San đưa tay muốn cào gương mặt kia, nhưng Đồng Đồng kịp thời chặn tay cô lại, cô tức giận giờ tay tát vào mặt Đồng Đồng.

Đồng Đồng cảm giác mặt thật đau, thật rát, nhưng cô bé vẫn bảo vệ Bánh Bao Nhỏ.

“Chị, đau...” Bánh Bao Nhỏ mếu máo, đưa bàn tay mập mập xoa mặt Đồng Đồng.

“Dì hư, Bao Bao ghét dì...” trong mắt Bao Bao lần đầu có sự chán ghét, nó ghét người này đã nhốt nó, rất ghét người phụ nữ này, vì mắng mẹ nó, vì đánh chị nó.

“Tao không cần mày thích, tạp chủng,” Trữ San cười lạnh, đưa tay kéo Bao Bao ra khỏi người Đồng Đồng, đưa tay bóp mặt Bao Bao...

“Oa...” Sự đau đớn trên mặt khiến Bao Bao òa khóc.

“Mẹ, Bao Bao đau, Bao Bao đau quá... Chị...” Bao Bao đưa mắt nhìn, nước mắt không ngừng rơi xuống, cậu bé chưa bao giờ phải chịu đau như vậy, Trữ San giống như một kẻ điên bóp chặt lấy mặt Bao Bao, thậm chí còn kéo tóc của Bao Bao khiến cậu bé thấy khó thở.

“Chết tiệt, tạp chủng, mày dám cắn tao, buông ra...” Trữ San đồ nhiên cảm giác từ chân truyền tới cảm giác đau, cô thả lỏng mặt Bao Bao, mà Đồng Đồng đang dùng sức cắn chân cô, cô bé không thể làm gì nhưng cô bé nhất định phải bảo vệ Bánh Bao Nhỏ.

“Cút ngay,” Trữ San như một con thú điên cuồng, dùng sức hất Đồng Đồng ra, một thân thể gầy yếu đập vào tường.

“Chị...” Bao Bao giãy dụa, trên gương mặt nhỏ nhắn đầy dấu vết xanh hồng, cậu bé không ngừng giãy dụa, nhìn Đồng Đồng nằm trên mặt đất.

“Chị, chị... Chị...” Cậu bé không ngừng gọi Đồng Đồng, Trữ San dùng sức kéo cánh tay Bao Bao, gần như muốn kéo đứt tay cậu bé ra.

Nghe thấy tiếng khóc từ bên trong truyền ra, người ở ngoài vội chạy vào, nhìn thấy cô bé đang nằm trên mặt đất, còn có đứa bé không ngừng gào khóc trong lòng Trữ San, người này đứng đó, nhìn qua cô gái trẻ tráo này, nói thật, bọn họ không đồng tình, cũng không muốn đi bắt nạt mấy đứa trẻ này.

“Đưa nó đâu, biết phải làm gì rồi đấy?” Trữ San đưa Bánh Bao Nhỏ cho người đàn ông kia, sau đó mắt lạnh nhìn Bánh Bao Nhỏ, khóe môi nhếch lên độc ác, “Tô Tử Lạc, tao nói rồi, tao không chiếm được, mày cũng đừng mong có được, tao không có con, làm sao mày có thể có con chứ?”

Người đàn ông nhìn đứa trẻ khóc tới mặt mũi đỏ lừ, cố gắng bế nó một cách thoải mái nhất rồi đi ra.

“Bánh Bao Nhỏ...” Cả người Đồng Đồng lét về phía trước, cô bé cảm thấy lồng ngực mình đau vô cùng, đau như trước đây, cô bé dùng chút sức lực nhỏ nhoi đưa tay ra với theo Bánh Bao Nhỏ. Cô bé muốn bắt được bàn tay của Bao Bao...

“Chị... Chị...” Bao Bao cũng đưa hai tay với về phía Đồng Đồng, người đàn ông vẫn ôm cậu bé đi ra ngoài...

“Chị... Bao Bao sợ, Bao Bao muốn chị... Oa...” Tiếng khóc thê lương không ngừng truyền ra, trong đêm tối càng thêm thê lương.

“Mẹ...” Đồng Đồng cố gắng lết lên, muốn tiến về phía Bao bao, trên mặt có một dòng máu chảy xuống, gương mặt tái nhợt, môi bị cắn tới rớm máu, cô bé đã sớm quen với sự đau đớn này, nhưng... Cô bé không thể chịu đựng được nữa.

“Mẹ, mẹ ở đâu, cứu Đồng Đồng, cứu Bao Bao... Em trai bị người xấu bắt đi rồi...” Cô bé nhỏ giọng khóc, nơi này đã không còn Bánh Bao Nhỏ. Bánh Bao Nhỏ... Bàn tay cô bé dính đầy bụi bẩn, đôi mắt ngập nước, nước mắt không ngừng rơi xuống..

“Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc đột nhiên đứng lên, đôi mắt khóc đỏ sưng lên, cô dùng sức giật tay ra khỏi tay Thiếu Triết chạy ra ngoài cửa...

“Tử Lạc,” Thiếu Triết đứng dậy, muốn kéo cô lại, nhưng cô so với động tác của hấn còn nhanh hơn, Duệ Húc đưa tay chặn đường Tô Lạc, sau đó đặt tay lên bả vai cô, “Lạc Lạc, yên tâm, nhất định anh sẽ đưa Bao Bao về, sẽ trả cho em một Bao Bao bình an vô sự,” Hấn đưa tay xoa nhẹ lên mặt cô, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cô biết không? Cô mất đi con, hấn cũng vậy.

Cô có thể không cần kiên cường, nhưng hấn cần phải kiên cường, hấn không thể rối loạn, hấn muốn dùng sự tỉnh táo nhất, tinh tường nhất để đối mặt với những chuyện kể tiếp.

“Thật không?” Hai mắt Tô Lạc vô thần nhìn đôi mắt màu trà, màu mắt thật giống Bao Bao, “Nhưng em biết Bánh Bao Nhỏ đang khóc, nó đang khóc” Tô Lạc không ngừng thì thào nói, ai nghe thấy cũng đau đớn.

“Tin anh, sẽ không có chuyện gì,” Duệ Húc cảm giác hốc mắt mình nóng lên, Thiếu Triết đã đứng trước bọn họ, bình tĩnh nhìn họ, cuối cùng tay Duệ Húc cũng rời khỏi bả vai Tô Lạc, ở đây cô đau đớn cũng đã có một người an ủi.

Hấn lại dựa người vào tường, ánh mắt không rời khỏi Tô Lạc.

Thiếu Triết có chút phức tạp nhìn Tô Lạc đã ổn định hơn, từ ánh mắt của hấn và Duệ Húc đều nhìn ra sự lo lắng dày vò.

Bọn họ đều đang chờ một cuộc điện thoại, có lẽ là ở đây, cũng có lẽ là ở chỗ Vệ Thần.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí ngày càng khẩn trương hơn, cuối cùng tất cả đều cảm thấy không khí nơi này đều không đủ họ, thật ngột ngạt.

Tiếng nhạc vang lên, không hề chói tai lại khiến tất cả ngừng đầu lên, nhìn di động ai vang lên, không ai khá, chính là Vệ Thần.

Vệ Thần hít một hơi thật sâu, rồi mấy di động ra, giọng nói hần vẫn rất quen thuộc ôn hòa, cũng giống như Duệ Húc, Vệ Thần cảm thấy có một cái gai không ngừng đâm vào tim hần, xoáy thật sâu vào nơi đó.

“Uhm, tôi biết rồi,” hần để điện thoại xuống, nhìn mọi người, sao đó nhìn về phía Hà Duyên.

“Không sao đâu, cô gái đen,” hần cúi đầu, đưa tay xoa xoa đầu cô, “Đã tìm được rồi, Húc, anh nghĩ xem ai có thể làm chuyện này?” Vệ Thần ý vị sâu xa nhìn Húc, cái nhìn kia đã khiến Duệ Húc như rơi vào địa ngục.

“Húc, tổ tiên anh nhất định đã thiếu nợ người đàn bà kia. Cho nên, cô ta mới tra tấn anh, khiến cả đời này anh cũng không được yên ổn.” Vệ Thần lãnh đạm nói, đôi mắt Duệ Húc u ám tăm tối, không cần Vệ Thần nói, hần đã biết người đàn bà kia là ai.

Tề Trữ San, vẻ mặt hần xuất hiện sự lãnh khốc kinh người, hần giật cửa đi ra ngoài, ‘Tề Trữ San, tốt nhất cô nên cam đoan con tôi không có việc gì, nếu không, tôi sẽ cho cô hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này... Cô đã khiến tôi phải mất đi một đứa con, nếu cô dám ra tay với Bánh Bao Nhỏ, tôi thề, sẽ khiến cô không kịp hối hận...’

284. Q.4 - Chương 22

Tô Lạc cũng chạy theo ra ngoài, cô đã không còn quan tâm đến bất kì thứ gì nữa, hiện tại cô chỉ muốn Bánh Bao Nhỏ, sau đó rời khỏi đây, nơi này quá nguy hiểm, cô và Bao Bao không có cách nào chống đỡ.

Môi Thiệu Triết mím chặt, hần cũng đuổi theo, đồng thời, có mấy chiếc xe đang trên đường, nửa giờ, khoảng này thời gian này thật khó khăn, bọn họ đưa Bánh Bao Nhỏ tới một nơi hẻo lánh, nếu không phải Vệ Thần điều tra ra, tin rằng chỗ này sẽ khó mà tìm được.

Bọn họ đẩy cửa ra. Mùi ẩm mốc xộc vào mũi, xung quanh im lặng chỉ có tiếng bước chân họ, khi ánh đèn sáng rọi, bọn họ cũng nhìn thấy cảnh mà cả đời này họ không muốn nhìn lại nữa...

“Đồng Đồng, Hà Duyên gào to một tiếng, sau đó chạy lên, ôm lấy Đồng Đồng trên mặt đất, bàn tay cô bé vẫn nắm chặt, gương mặt tái nhợt, trắng bệch, trên mặt còn có vết thương, thậm chí còn có máu.

Là ai tàn nhẫn như vậy, sao có thể làm thế với một đứa trẻ bốn tuổi.

“Một lũ khốn nạn, bố mày nhất định sẽ giết chết chúng mày,” Vệ Thần tức giận chửi thề...

“Đồng Đồng...” Tô Lạc cũng không ngừng gọi tên Đồng Đồng, cô nhìn xung quanh, “Bánh Bao Nhỏ đâu, Bánh Bao Nhỏ đâu?” Duệ Húc hít một hơi thật sâu, xem dấu vết trên mặt đất, bọn họ mới rời đây không lâu, hiện tại hần đang nghĩ, Tề Trữ San điên cuồng có thể làm những gì với con hần?

Thiệu Triết định đuổi theo, lại bị Vệ Thần giữ lại, “Thiệu Triết, trước tiên anh hãy đưa Đồng Đồng tới bệnh viện,” Vệ Thần nhìn chằm chằm Hà Duyên đang ôm Đồng Đồng nói, lần đầu tiên Vệ Thần lộ rõ sự thâm trầm, thực sự hần rất muốn rời khỏi đây, nhưng hần không thể. Bởi vì còn một đứa vẫn chưa tìm được.

Thiệu Triết mím chặt môi, hần biết chính mình cần phải làm gì, hần nắm chặt tay Tô Lạc, “Đừng lo lắng, Tô Lạc, Bánh Bao Nhỏ sẽ không có chuyện gì đâu, em không nhớ sao, nó là một đứa trẻ may mắn nhất, nhất định nó sẽ bình an.” Nói xong, hần từ từ buông tay Tô Lạc ra, sau đó đi tới cạnh Hà Duyên, ôm lấy Đồng Đồng, nhìn bộ dạng của Đồng Đồng, cũng có thể tưởng tượng ra, Bánh Bao Nhỏ sẽ bị tổn thương tới mức nào.

Hần đi tới cạnh Duệ Húc, Duệ Húc nhìn hần, nheo nheo mắt lại, “Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa họ bình an về cạnh anh.”

Thiệu Triết không nói, ôm Đồng Đồng rời khỏi, cực bộ có chút nặng nề, khóe môi nhếch lên tự giễu.. ‘Không phải, Duệ Húc, có lẽ anh đã nói ngược rồi, phải là tôi đem họ trả lại cho anh...’

Bước chân hần nhanh hơn, ‘Bánh Bao Nhỏ, đồng ý với cha, nhất định phải bình an? Cha đang chờ con về.’

Duệ Húc đi qua, kéo tay Tô Lạc, “Lạc Lạc, chúng ta đi tìm con,” Hấn cố gắng cười để cổ vũ Tô Lạc, Tô Lạc gật đầu, bàn tay nắm chặt hơn.

Bờ biển, sóng biển không ngừng cuộn lên, ngày hôm nay mặt biển không hề êm đềm như mọi hôm, nó đã biến thành quái thú muốn nuốt trọn tất cả, hủy diệt tất cả, sóng biển vỗ mạnh vào vách đá, tiếng ào ào không ngừng truyền tới.

Vài người chạy nhanh tới, mơ hồ còn thấy mấy bóng đen, thậm chí từ gió biển có thể nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

“Mẹ...” Cả người Bao Bao rúc vào một tảng đá, nước biển đã làm ướt hết quần áo cậu bé, trên gương mặt toàn là nước, đôi mắt khóc sưng đỏ.

“Khóc, khóc nữa tao sẽ đẩy mày xuống,” Trữ San từ trên cao nhìn Bao Bao khóc, cô lấy ra một con dao sau đó ngồi xổm xuống, ngón tay không ngừng xoa xoa mặt Bánh Bao, khóc lâu như vậy mà nhìn vẫn thấy đẹp, Tô Tử Lạc đã sinh ra một đứa trẻ tốt lắm.

“Nếu mày là con tao, tao cũng sẽ đối với mày như vậy, đáng tiếc mày lại không phải con tao, lại là con của người đàn bà kia,” Cô lại cấu mạnh vào má Bao bao.

“Mẹ...”

Bánh Bao Nhỏ đáng thương kêu một tiếng... Một tiếng này bị gió biển truyền đi thật xa...

“Bánh Bao Nhỏ...” Tô Lạc cả kinh, vị mặn của biển từ từ xâm nhập vào tóc cô, vào mặt cô, cô chỉ thấy trái tim mình lo sợ, “Hình như em nghe thấy tiếng Bánh Bao Nhỏ?” Giọng nói run run, Duệ Húc nắm chặt tay cô, cố gắng an ủi cô, hấn cũng nghe được con mình đang gọi mẹ...

Hơn nữa, nó còn đang khóc...

‘Trữ San, rốt cuộc cô đã làm gì con tôi...’

“Húc, hình như phía trước có người?” Vệ Thần như phát hiện ra cái gì đó, Duệ Húc căng thẳng, vội vàng kéo Tô Lạc chạy về phía trước.

“Tập chung, hãy nói tao xinh đẹp, gọi tao là mẹ xem. Mày ngoan một chút, nói chừng tao sẽ thả mày đi,” Trữ San thu lại con dao, đột nhiên nghĩ tới một biện pháp thật tốt, đứa bé này còn nhỏ, nó sẽ không nhớ được gì, nếu sau này đứa bé này gọi mình là mẹ, như vậy không phải là sự trả thù lớn nhất cho Tô Lạc sao?

“Mẹ xinh đẹp...” Bao Bao nghẹn ngào một tiếng, nói đáp án mà cô muốn.

Trữ San không hề tức giận, cô cười lớn, “Nếu tao làm mẹ mày, mày có chịu không, mỗi ngày mẹ sẽ mua đồ ăn cho con, mua quần áo mới cho con, cho con ăn kẹo, ngoan, gọi một tiếng mẹ xem...” Cô không ngừng dụ dỗ Bao Bao. Thằng nhóc này quá đáng yêu, lại là con Húc, nếu trở thành con cô, cũng không tồi.

Bánh Bao Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn Trữ San, miệng nhỏ mím lại, “Bao Bao cần mẹ, Bao Bao không cần kẹo, Bao Bao chỉ cần mẹ thôi...” Bánh Bao Nhỏ sau khi ngẩng đầu lên, gương mặt nhỏ nhỏ thoáng hiện sự trưởng thành, kiên định. Ai nói nó không thể nhớ nhiều chứ, trí nhớ của nó so với Trữ San còn tốt hơn, khác hẳn với sự tưởng tượng của Trữ San.

“Sau này, mày cũng chỉ có thể gọi tao là mẹ... Có nghe không?” Trữ San dùng sức bóp chặt gương mặt nhỏ của Bao Bao, Bao Bao đau nhăn mày lại, trên mặt đầy vết cấu véo, thế nhưng lần này cậu bé không khóc, cậu bé đưa tay lau nước mắt trên mặt.

“Bao Bao có mẹ...” Nó dùng sức nói, gương mặt nhỏ có chút nghiêm nghị giống hệt Duệ Húc, diện mạo giống, tính cách cũng giống, đều là đã nhận định thì sẽ không buông tha.

“Tập chung, tính tình khá lắm, tao xem mày cứng đầu tới cỡ nào,” Cô ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, để cho hai chân mập lờ lững giữa không trung, Bánh Bao Nhỏ sợ hãi co chân lại, nhìn sóng biển đánh vào tảng đá, âm thanh thật lớn, thật đáng sợ.

285. Q.4 - Chương 23

“Gọi mẹ, nếu không, tao sẽ thả mày xuống đây, gọi...” Trữ San lớn tiếng nói, Bánh Bao Nhỏ cắn cắn môi, “Bao Bao có mẹ,” Cậu bé vẫn nói câu này, cậu bé biết mình chỉ có một mẹ, hơn nữa dì này rất xấu, còn đánh chị bị thường, cậu bé sẽ không gọi là mẹ đâu...

“Nếu không gọi, tao sẽ ném mày xuống,” Trữ San thả lỏng tay ra, Bánh Bao Nhỏ sợ hãi khóc ầm lên, nhưng vẫn không chịu mở miệng.

“Tập chúng chết tiệt...” Lúc này Trữ San đã điên tiết, cô thật không ngờ đứa bé này cứng đầu như vậy, nếu cô coi nó là con cũng sẽ rất khó khăn để nuôi nó, như vậy cô đành phải trả lại cho hắn, không được. Cô không có con, Tô Lạc cũng đừng mơ có con.

“Mẹ...” Bao Bao gào to một tiếng... Trữ San sắp buông tay, nghe thấy tiếng bước chân, trong lòng có chút run sợ...

“Trữ San, buông đứa bé ra...”

“Bánh Bao Nhỏ...” Sau đó là tiếng một người phụ nữ, giọng nói thật đáng thương.

Bao Bao mở mắt ra, hai mắt sưng đỏ nhìn về phía người phụ nữ cách đó không xa...

“Mẹ... Ôm ôm...” Cậu bé đưa hai tay ra, “Bao Bao lạnh, Bao Bao đói, sợ...” Nước mắt không ngừng chảy xuống, Tô Lạc cảm giác tim mình như ngừng đập, cô bước lên, lại bị Duệ Húc kéo lại, ánh mắt hắn đỏ rực nhìn Trữ San đang ôm Bao bao, trên gương mặt của Bao Bao đầy vết cào nhéo, đôi mắt trong veo cũng sưng đỏ, Bao Bao đã khóc rất nhiều, bây giờ khóc cũng không thành tiếng nữa.

“Mẹ...” Bao Bao không ngừng đưa tay ra, muốn mẹ ôm lấy mình...

“Bánh Bao Nhỏ,” Tô Lạc đặt tay lên lồng ngực, cảm giác, trái tim bị người khác giẫm nát, đó là Bánh Bao Nhỏ của cô sao? Sao nó lại biến thành như vậy, nó nói nó sợ, nó lạnh...

“Ô...” Cô đưa tay che miệng, rõ ràng con trai ở ngay trước mặt, nhưng cô không thể bước tới, phía dưới là biển, là đá, nếu Trữ San sẩy chân, con cô có thể sẽ...

“A, đều đến rồi, hành động cũng thật nhanh, tôi biết, không thể giấu diếm Duệ Húc quá lâu,” Trữ San đắc ý nói, “Anh không cần phải nhìn em như vậy, Húc, từ lúc em quyết định làm chuyện này, em đã biết hậu quả rồi, hiện tại em cũng chẳng khác người chết là mấy, như vậy tranh thủ lúc còn cảm giác đang sống, không bằng đưa theo con của anh. Anh cũng biết em không thể có con, con của anh đáng yêu như vậy, cho em được không...”

Trong gió biển, Trữ San cười lạnh lùng, không ngại kích thích bọn họ, cô dùng sức bấm móng tay vào mặt Bao Bao, Bao Bao ngừng khóc, một cậu bé nhỏ giữa mặt biển, tóc tơ bị gió thổi bay loạn lên, vẻ mặt chịu đựng thật giống Tô Lạc.

“Mẹ... Bao Bao không đau, mẹ ôm ôm...” Bao Bao lại đưa hai cánh tay mập ra, khuôn mặt sưng lên một mảng, nhưng vẫn nở nụ cười đáng yêu, cha nói mẹ có thể khóc nhưng Bao Bao không được khóc, cậu bé luôn nhớ rõ điều này.

Cho nên hiện tại mẹ đang khóc, vậy cậu bé không thể khóc, nếu như cậu bé khóc, mẹ sẽ càng khóc thương tâm hơn, Bao Bao yêu mẹ... Thực sự rất yêu mẹ...

“Cô Tề, tôi van xin cô thừa cho con tôi, nó còn nhỏ, nó mới hai tuổi, nó không hiểu gì hết, tôi quỳ xuống cầu xin cô, thả nó đi được không, xin cô...” Tô Lạc đột nhiên quỳ xuống, ánh mắt Duệ Húc sắc nhọn nhìn Trữ San chằm chằm, hắn dùng sức nắm chặt tay. Trữ San nở nụ cười, cười như một kẻ điên.

“Tô Tử Lạc, không phải cô rất lợi hại sao? Không phải cô khiến cho cả ba người đàn ông đều điên đảo vì cô sao? Hóa ra cô cũng có ngày hôm nay,” Trữ San cười đến mức nước mắt chảy ra. Cô buông Bánh Bao Nhỏ ra, cậu bé khê hé miệng, thỉnh thoảng nhìn Tô Lạc, cả người không ngừng run lên.

“Mẹ...” Thỉnh thoảng cậu bé nức nở gọi cô, Tô Lạc chỉ có thể quỳ trên đá nhon, ánh mắt không rời khỏi người con trai.

“Tề Trữ San, cô muốn thế nào, chỉ cần cô muốn, tôi sẽ đáp ứng cô,” Duệ Húc thả lỏng tay, nhìn Tô Lạc một cái, rồi bước lại gần Trữ San, “Trữ San, tôi sẽ đáp ứng hết mọi yêu cầu của cô, chỉ cần cô thả Bao Bao ra.”

“Húc...” Vệ Thần muốn ngăn lại, cuối cùng lại dừng bước, đặt tay lên lồng ngực, lần đầu tiên trong ánh mắt Vệ Thần xuất hiện sự khát máu vô cùng tàn nhẫn, Trữ San đã điên rồi, cũng là người đầu tiên thành công khiến hắn bộc lộ bản chất thật ra.

Vệ Thần đi tới cạnh Tô Lạc, kéo Tô Lạc dậy, gương mặt như một ác ma từ địa ngục cực kì đáng sợ.

Duệ Húc vẫn bước về phía Trữ San, khoảng cách ngày một gần, cũng gần hơn với Bánh Bao Nhỏ, cũng càng ngày càng gần với sự nguy hiểm.

Duệ Húc nhìn thoáng qua gương mặt sưng đỏ của Bao bao, cả người cậu bé không ngừng run lên, quần áo ướt đầm gương mặt sưng đỏ, dường như cậu bé cũng biết hiện tại mình đang gặp nguy hiểm, không dám nhúc nhích đứng yên tại chỗ, không khóc, cũng không dám làm gì, không gọi mẹ ... ‘Con ngoan, con làm tốt lắm, chờ cha...’

“Em muốn gì...” Trữ San dường như không có cảm giác Duệ Húc đang tới gần, từ điên cuồng chuyển sang thất thần, “Húc, em muốn chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không? Em yêu anh, anh biết không, không có anh, em sẽ không có gì cả, Vũ Nhiên không quan tâm em nữa, anh cũng không quan tâm em, vì sao, có phải vì em không thể sinh con, chúng ta vẫn có con mà, anh nhìn xem, nhìn xem, đây chẳng phải là con chúng ta sao,” hai tay cô nắm chặt bắp vai Bao Bao, trái tim Tô Lạc vô cùng hoảng sợ, nhìn nước mắt không ngừng chảy xuống trên mặt Bao Bao, muốn đi về phía trước, lại bị Vệ Thần giữ chặt, “Không được, hiện tại cô quá gần Bánh Bao Nhỏ, nếu làm không tốt, cả Húc và Bánh Bao Nhỏ đều có chuyện.”

“Được, tôi đồng ý, cô hãy đưa Bao Bao cho tôi,” Duệ Húc đưa tay, ánh mắt tầm tối, gương mặt vẫn rất bình tĩnh, lúc này lại càng bình tĩnh hơn bao giờ hết, chỉ có hắn mới biết, sau sự bình tĩnh này có bao nhiêu bối rối, lo lắng.

“Cho anh... Được cho anh...” Trữ San lặp lại lời hắn nói, một đợt sóng biển vỗ mạnh vào vách đá, nháy mắt khiến cô tỉnh táo lại, cô vội vàng kéo Bánh Bao Nhỏ, trên mặt khôi phục lại sự lạnh lùng, đặc ý.

286. Q.4 - Chương 24

“Húc, anh lại lừa em đúng không? Anh sớm đã không còn yêu em, người anh, trái tim anh, đã không còn yêu em, cho tới bây giờ cũng không hề yêu em, anh ly hôn, vì trái tim anh sớm đã bị người đàn bà kia mang đi. Em vì anh mà rời khỏi Vũ Nhiên, nhưng hiện tại anh cho em được những gì, bây giờ cả anh và Vũ Nhiên đều không cần em, em cái gì cũng không có được, Tô Tử Lạc dựa vào cái gì mà có được, a...” Cô bật cười lớn, trong gió biển, tiếng cười thật chói tai, cả người Tô Lạc run lên, nhìn ba người đứng trên tầng đá, tay cô nắm chặt vạt áo, nếu có thể, cô thật sự muốn người ở đó là cô chứ không phải là Bánh Bao Nhỏ. Bao Bao còn nhỏ như vậy... Ánh mắt Bao Bao luôn nhìn Tô lạc, gương mặt ngày một đỏ hơn, ‘Mẹ...Bao Bao lạnh,’ bờ môi tím ngắt, Tô Lạc không nhìn thấy, mà Duệ Húc cũng không thể nhìn thấy. Duệ Húc đau lòng nhìn quần áo con trai ướt đầm, nó nhất định sẽ bị ốm mất. “Trữ San, đưa Bao Bao cho tôi, nó còn quá nhỏ,” Duệ Húc lại đưa tay ra. “Cho anh.” Trữ San nhếch môi, “Em sẽ không đưa cho anh đâu,” cô lại cầm con dao găm lên, lưỡi dao sáng lóa phản lại gương mặt dữ tợn của cô, thật đáng sợ, cả người Bao Bao co rúm lại. “Đừng sợ, bảo bối,” Duệ Húc nhìn Bánh Bao Nhỏ, không biết có phải do màu mắt rất giống nó nên Bánh Bao Nhỏ chỉ co người lại, không hề phát ra tiếng khóc. “Chú chú...” miệng nhỏ nhắn gọi một tiếng, tiếng gọi chú khiến Húc càng thêm khản trương. Đứa trẻ đáng thương, nhất định đã phải chịu khổ nhiều rồi. “Trữ San, buông con dao xuống, nếu cô hận tôi, cứ nhắm vào tôi là được rồi, tôi sẽ không phản kháng, đây là chuyện giữa chúng ta, tất cả là do tôi làm, không quan hệ gì với họ cả.” Duệ Húc dừng lại, chỉ sợ con dao Trữ San sẽ làm thương tới Bao Bao. Trữ San thỉnh thoảng khua khua con dao trong tay, nghiêng mặt nhìn Duệ Húc, sau đó lại nhìn người phụ nữ thống khổ ở phía sau, “Chỉ là tôi không muốn buông, tôi muốn cho các người đau khổ, anh thấy không, bộ dạng của người đàn bà kia, có phải cô cảm thấy không muốn sống nữa, đứa trẻ này đối với cô rất quan trọng, đáng tiếc, nó không nên tồn tại, nó

nên chết từ hai năm trước...” Duệ Húc nghe lời cô nói, nhin xuống cảm xúc muốn xông lên bóp chết cô, Bánh Bao Nhỏ trong tay cô, hấn không thể kích động, nhưng cô khiến hấn cảm thấy cực kì ghê tởm, cực kì chán ghét, lúc xưa sao hấn lại đi thích cô, thậm chí còn làm những việc mà bản thân hấn khi nghĩ lại cũng không thể chấp nhận. “Trữ San, anh có thể đem tất cả mọi thứ trước kia trả lại cho em, không nghĩ tới quá khứ, cũng không làm khó em nữa, thậm chí sẽ để em làm người mẫu của tập đoàn Húc Nhật, em không muốn trở lại như ngày xưa sao? Tất cả anh đều có thể cho em.” “Được sao?” Con dao trên tay Trữ San khẽ lung lay, sắc mặt Duệ Húc như phát hiện điều gì đó, “Đúng vậy, anh sẽ cho em tất cả mọi thứ như trước kia.” Hấn tiếp tục nói, Trữ San lại bắt đầu thất thần. Duệ Húc bước lại gần hơn nữa, hấn nên cảm thấy may mắn vì người phụ nữ điên cuồng này chỉ vì muốn đoạt lại tất cả, mà không phải muốn giết người, cho nên, hấn còn có thời gian, còn có cơ hội. “Như vậy, em muốn làm bà Lê như trước đây?” Trữ San ngẩng đầu lên, hỏi lại, con dao như sắp rơi xuống. “Được...” Duệ Húc trầm giọng trả lời, cô muốn cái gì cũng được, chỉ cần trả lại con cho hấn. Tô Lạc đứng đó, nhắm chặt mắt lại, thời khắc này quá tuyệt vọng. “Chồng...” Môi cô khẽ run, một câu nói vô nghĩa lại khiến Duệ Húc mở to mắt, trong mắt nổi lên sự ôn nhu hiếm thấy. ‘Vợ, đủ rồi, thật sự đủ rồi...’ Hấn ngẩng đầu lên, đưa tay về phía Trữ San, “Trữ San, rời đi với anh, chúng ta rời khỏi nơi này, giống như trước đây.” Trữ San buông lỏng con dao trong tay, không thể không nói, những gì Húc nói thật hấp dẫn, cùng nhau rời đi, trở lại như trước đây, bao nhiêu người có giấc mộng này nhưng sự thật lại quá tàn khốc, quá tàn nhẫn. “Được, chúng ta trở lại như trước kia,” Trữ San từ từ buông con dao ra, cũng buông cả vai Bao Bao ra, Bánh Bao Nhỏ nhìn Duệ Húc, sau đó từ từ đi về phía hấn, cậu bé đã biết ai đối tốt với mình, ai không đối tốt với mình. Hai tay Duệ Húc nắm chặt, Bao Bao đi rất cẩn thận, từng bước nhỏ đi tới, tảng đá nhỏ hẹp, khiến cho người khác kinh hãi. “Chú chú...” Bánh Bao Nhỏ đưa tay ra... Bàn tay trắng nõn mềm mịn giờ đã có vô số vết xước do tảng đá cửa vào, cả người Duệ Húc như tê dại đi, bàn tay to nắm chặt như muốn bóp nát tay mình ra. Trữ San hồ hững nhìn Bánh Bao Nhỏ đi tới, ánh mắt như hiện lên gì đó, nhưng khi thấy Duệ Húc vẫn đứng đó, mặc kệ cho Bao Bao đi về phía trước, Bao Bao dừng bước, lại nhìn về phía Tô lạc. “Mẹ...” Cậu bé gọi nhỏ một tiếng, mới ngẩng đầu nhìn Duệ Húc có màu mắt rất giống máu mắt nó. “Chú chú...” Cậu bé lại đi tới chỗ Duệ Húc, chỉ còn vài bước, chỉ còn vài bước... Duệ Húc độ nhiên đi lên, ôm lấy Bao Bao, ôm chặt Bao Bao vào lòng. “Lê Húc Duệ, anh lừa tôi, anh đang lừa tôi... Tôi muốn giết chết con anh,” Trữ San rống lên một tiếng, bước tới, giơ con dao lên, muốn đâm về phía Bánh Bao Nhỏ đang trong lòng Duệ húc, tất cả xảy ra quá đột ngột, thậm chí mọi người không kịp phản ứng. “Húc...” Vệ Thần hét lên một tiếng... “Bánh Bao Nhỏ...” Tô Lạc nhìn thấy con dao lao tới, vội đẩy Vệ Thần ra, liêu lĩnh chạy về phía trước, không cần, đừng như vậy, đừng thương tổn bọn họ... “Lạc Lạc, đừng tới đây...” Duệ Húc gào lên, Tô Lạc đang chạy lập tức dừng lại, ánh mắt đều là màu đỏ, từ tay hấn truyền tới. “Húc...” Vệ Thần vội chạy tới, ánh mắt nhìn chăm chăm vào máu trên tay Húc, tay hấn nắm chặt con dao, máu không ngừng chảy xuống, trong gió biển, mùi máu tanh nồng đậm, một tay kia vẫn ôm chặt lấy Bánh Bao Nhỏ. Gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao dính chặt vào lồng ngực Duệ Húc, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy áo hấn, ‘Bao Bao không sợ, người chú chú ấm ấm.’

287. Q.4 - Chương 25

” Lê Duệ Húc...” Tề Trữ San buông con dao trong tay xuống, Duệ Húc cũng thả tay ra, hấn dùng bàn tay đầy máu ôm lấy con, cẩn thận để đầu Bao Bao dựa vào ngực mình, hấn không muốn cho Bao Bao nhìn thấy chuyện đang xảy ra, những chuyện như này đối với một đứa trẻ là quá mức tàn khốc, hấn không muốn đôi mắt trong veo của con mình nhìn thấy những thứ dơ bẩn này, cũng không muốn để thằng bé nhìn thấy máu. ” Lê Duệ Húc, em biết anh đang lừa em, những chuyện quá khứ, làm sao có thể lặp lại được, cho nên... Húc...” Giọng nói của cô đột nhiên trở nên thật mềm mại, lại khiến cho người ta có cảm giác run sợ. “Húc, anh nói là chúng ta sẽ cùng nhau rời đi sao? Được. Chúng ta rời đi.. Rời khỏi thế giới này.” Đột nhiên cô hướng về phía trước, trong mắt như phát sáng.. Duệ Húc ôm chặt Bao Bao vào lòng, thật không ngờ Trữ San sẽ điên thành như vậy. “Húc, cẩn thận...” Vệ Thần hét to một tiếng rồi lập tức chạy tới, Tề Trữ San dùng sức đẩy mạnh về phía trước, Duệ Húc quay người lại, phía sau hấn là biển bao la bát ngát. Có những lúc biển thật yên bình, nhưng cũng có lúc biển trở nên điên cuồng... Giống như bây giờ... ‘Lạc Lạc’.. Cuối cùng ánh mắt của Duệ Húc dừng trên người Tử Lạc, hấn nhìn thấy sự hoảng sợ trong

mắt cô, trong gió biển, cả người hắt từ từ ngã xuống... Nếu phải chết, bọn họ sẽ cùng chết, đừng bỏ cô lại một mình....Đừng... Bùm một tiếng, âm thanh thật lớn vang lên... Tiếp đó là một tiếng phịch, một Trữ San đang điên cuồng liến không tin những gì xảy ra trước mắt, cả người quỳ sụp xuống. “Tề Trữ San, tôi sẽ không để cho cô sống yên ổn, cô dám làm tổn thương đến bọn họ,.. Cô mà cũng dám...” Trong tay Vệ Thần có một khẩu súng lục đen xì, không ai có thể nhìn thấy bộ dạng bây giờ của Vệ Thần, giống như một ác ma, hòng súng chỉ thẳng về phía ngực Trữ San, bờ môi Trữ San không ngừng run lên, một chút âm thanh cũng không có, bên dưới sóng biển vẫn vỗ vào đá thật tạo nên những âm thanh to lớn, đáng sợ. Cô nhìn mặt biển trước mặt, máu trên ngực không ngừng chảy ra, cô sẽ chết sao... Như vậy cũng tốt, có người đó chết cùng cô. Cô cũng không cảm thấy thua thiệt... “Húc..” Vệ thần lại gào to một tiếng... Cách đó không xa mặt biển, một người đàn ông đi tới, toàn thân ướt đẫm, một thân hình bé nhỏ ôm chặt lấy người hắt, nước biển không ngừng từ tóc chảy xuống. Nước chảy xuống mặt, xuống người, chỉ có ánh mắt màu trà kia, có sự kiên định khác thường. ” Chú chú...” Bánh Bao Nhỏ dựa đầu vào bờ vai hắt. “Chú chú, Bao Bao không sợ,” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo Duệ Húc, gương mặt hồng hồng đáng yêu, thoáng hiện nét tươi cười. ” Uhm. Chú chú biết. Bánh Bao Nhỏ là một đứa bé ngoan, một đứa bé đáng yêu nhất.” ” Chú chú, Bao Bao yêu chú...” Gương mặt nhỏ nhắn của Bao Bao không ngừng cọ cọ vào lồng ngực Duệ Húc, Duệ Húc cười, “Chú cũng rất yêu Bánh Bao Nhỏ...” Tề Trữ San nhìn Lê Duệ Húc cùng Bánh Bao nhỏ từng bước đi về phía Tô Tử Lạc, ánh mắt của cô mở thật to, trên gương mặt là sự không cam lòng, là sự hung ác tột cùng... Nhưng cô chỉ có thể dựa vào tảng đá, hận ý trong mắt dần dần bị bóng đêm thay thế... Tất cả bất hạnh của cô ngày hôm nay... Đều do một tay cô tạo thành... “Húc..” Vệ Thần vội vàng đi tới, cất khẩu súng vào trong túi áo trong, rồi đưa tay muốn ôm lấy Bánh Bao Nhỏ trong lồng ngực Duệ Húc. “Húc, anh không sao chứ?” Vệ thần lo lắng hỏi, Lê Duệ Húc lắc đầu, mặt hắt đã tái mét, bộ dạng không hề giống câu trả lời của hắt. Hắt ôm chặt Bánh Bao Nhỏ vào lòng, đi về phía Tô Lạc, lại nghe được tiếng nói sợ hãi của Vệ Thần. “Húc, lưng của anh..” Giọng nói Vệ Thần run run, tay hắt chỉ vào lưng của Lê Duệ Húc, cảm giác tay chân mình bắt đầu lạnh đi. “Tôi sẽ không chết.” Lê Duệ Húc thản nhiên nói xong, không để ý vết thương trên người. Hắt đi tới bên cạnh Tô Tử Lạc, sau đó ngồi xổm xuống, đặt Bánh Bao Nhỏ xuống,” Bảo bối ngoan, mau gọi mẹ đi, mẹ cháu rất nhớ cháu.” Tay hắt nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đáng yêu của Bánh Bao Nhỏ,”Thần, đưa áo của anh cho tôi,” Hắt đưa tay ra, mà Vệ Thần không chút do dự áo khoác đưa cho hắt, Duệ Húc cầm lấy áo khoác, khoác lên người Bao Bao, “Ng ngoan, hiện tại hết lạnh rồi, mau đi tìm mẹ đi,” Hắt lại vỗ vỗ gương mặt nhỏ của Bao Bao, ngón tay lướt qua những vết cào véo của người đàn bà kia, đứa trẻ đáng thương, mặt mũi sưng hết lên rồi. Bánh Bao Nhỏ dùng sức gật đầu một cái, trên người thật ấm áp, thật thoải mái.. “Mẹ..” Cậu nhóc liền nhào vào người Tô Lạc, thỉnh thoảng gọi mẹ... “Mẹ.. Bao Bao muốn uống sữa... Bao bao đói đói..” bàn tay nhỏ bé không ngừng kéo áo Tô Lạc, Duệ Húc cứ đứng đó nhìn hai người họ, Vệ Thần đứng sau hắt hít một hơi thật sâu. Tình yêu âm thầm lặng lẽ, Húc lại có thể làm được những điều như thế, trong mắt Húc ngoài trừ hai mẹ con họ ra, ngay cả Vệ Thần cũng như không có. Hàng lông mi Tô Lạc run run, hàng lông mi ướt đẫm như không còn sức để mở mở ra, dường như cô nghe thấy giọng nói của Bao Bao, nó nói nó đang đói, nó đang gọi cô... “Bánh Bao nhỏ...” Cô dùng sức mở mở mắt ra, một đôi tay nhỏ mập không ngừng kéo áo cô. “Bánh Bao Nhỏ...” Cô đột nhiên ngồi dậy, gắt ôm Bao Bao vào lòng, Bánh Bao Nhỏ được mẹ ôm vào lòng, mới bắt đầu khóc rống lên,” Mẹ.. Bao Bao sợ.. Bao Bao nhớ mẹ.” Cậu bé cũng ôm chặt lấy Tô Lạc, vừa rồi đã dọa đến nó rất nhiều. “Không có việc gì, không sợ, mẹ ở đây, mẹ sẽ bảo vệ bảo vệ Bánh Bao Nhỏ,” Tô Tử Lạc ôm chặt Bao Bao vào lòng, dường như sợ chỉ cần buông lỏng tay, cậu bé sẽ biến mất. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Duệ Húc vẫn đứng đó nhìn chăm chăm cô và Bao Bao. “Cảm ơn... Cảm ơn anh..” Giọng nói của cô đứt quãng, nghẹn ngào, cô không biết phải nói gì nữa, một câu cảm ơn là quá ít, hắt đã dùng tính mạng của hắt để bảo vệ Bánh Bao Nhỏ. “Không cần cảm ơn anh, anh đã nói rồi, anh sẽ giúp em đưa Bánh Bao Nhỏ về, em xem ,anh làm được rồi, nó không có thương tổn.” Lê Duệ Húc đưa tay chạm nhẹ vào má Tô Lạc, hắt muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, đúng là hai mẹ con thích khóc, Bao Bao còn chưa khóc mà cô đã khóc rồi.

288. Q.4 - Chương 26

Tô Tử Lạc ôm Bánh Bao Nhỏ, cảm nhận độ ấm từ tay hắn, cô biết, cô luôn biết, hắn có một đôi tay rất ấm, chỉ là, hiện tại, vì sao lại trở nên lạnh lẽo như vậy, khóe môi cô run run, cô muốn hỏi hắn một câu, hắn có sao không?

Cô phát hiện ra, bây giờ cô như mất đi khả năng nói, cứ như vậy nhìn hắn, trên bàn tay hắn là những vết thương thật sâu.

“Tay anh...” Tô Tử Lạc cảm giác trong cổ họng như có một thứ gì đó cản lại, thật khó chịu...

“Em đang quan tâm anh sao?” giọng nói Lê Duệ Húc dần dần yếu đi, chỉ có đôi mắt màu trà kia dường như càng sáng hơn, “Một chút là đủ rồi, Lạc Lạc. Nhớ, tất cả những vết thương này đều không thể so với những tổn thương em phải chịu...” tiếng nói ngày một nhợt hơn, bàn tay ấm áp có chút không nỡ rời khỏi mặt cô, hắn cảm giác đầu ngón tay mình ngày một lạnh, hắn biết cô lại khóc, cô khóc, nhưng hắn lại nở nụ cười, nước mắt này chảy xuống vì hắn? Đáng giá, thật sự đáng giá.

“Vợ à... Xin lỗi...” Tay hắn buông xuống, trong ánh mắt hắn chỉ còn lại bóng dáng của cô, hắn cũng không có cách nào che dấu tất cả tình cảm đã chôn sâu trong suốt hai năm qua.

” Vợ, tin tưởng anh... Anh thật sự rất yêu em... Nếu có thể, những gì anh nợ em, anh sẽ dùng phần đời còn lại để trả lại, đau đớn của em, tổn thương nơi em, trái tim em, linh hồn em, tất cả anh sẽ trả lại cho em.”

“Chỉ cần em muốn, cái gì anh cũng có thể làm, thật sự có thể...”

“Hãy chăm sóc con chúng ta thật tốt được không? Em biết không, anh thật sự rất muốn nghe con gọi anh một tiếng cha... Anh biết anh không có tư cách, anh không ở cạnh khi nó mới ra đời, không ôm nó, không dạy nó nói chuyện, không dạy nó bước đi, cuộc sống của nó, vốn không có anh.”

“Nhưng đối với cuộc sống của anh, nó chính là món quà lớn nhất của ông trời giành tặng anh.”

“Anh...” Hắn còn muốn nói cái gì đó, lại thấy hình ảnh Tô Lạc trước mắt ngày một trở nên mơ hồ, hắn muốn nắm bắt cái gì đó, lại phát hiện mình không có cách nào khống chế được.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Tô Lạc kéo tay Bao Bao rời khỏi hắn, ngày một xa.

Hắn vẫn còn nhiều điều muốn nói lắm, thật sự còn rất nhiều, có khi dùng cả đời cũng không thể nói hết, chỉ là hắn có còn thời gian nữa không?

Bàn tay hắn vô lực muốn nắm lại, chỉ còn đôi môi trắng nhợt vẫn cố gắng mấp máy.

Phịch một tiếng, Tô Tử Lạc thấy người đàn ông ngã gục trước mặt mình, hắn là người đàn ông cứng rắn, chưa có ai nhìn thấy bộ dạng chịu khuất phục của hắn, cũng không ai có thể nhìn thấy bộ dáng hắn ngã xuống đất, người đàn ông này vĩnh viễn giống như một cây đại thụ to lớn giữa trời xanh, không bao giờ gục ngã.

Nhưng bây giờ, hắn lại gục ở đó, không hề nhúc nhích, trên tấm lưng rộng lớn, chiếc áo bị rách tả tơi, lộ ra khoảng lưng, máu hòa cùng nước chảy xuống, cả tấm lưng đã bị nhuộm máu.

Tô Tử Lạc đưa tay lên miệng, cảm giác trong đầu có âm thanh ong ong, trái tim như ngừng đập.

“Lê Duệ Húc... Chồng ...” Cô muốn đưa tay, cũng phát hiện chỉ có như thế mà bản thân lại không đủ can đảm...

“Lê Duệ Húc...” Môi cô mấp máy, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt mình, tay cô chạm vào lồng ngực, ngón tay khẽ động, âm thanh này là gì, cô chớp mắt, cô không còn nghe thấy gì nữa, xung quanh cô chỉ còn có người đàn ông gục trên đất, gương mặt tái nhợt, hình ảnh ngày một đậm sâu vào mắt cô, rồi ngày càng mờ nhạt, mờ nhạt...

Cả người cô khẽ run... Rất nhanh cô lao tới bên cạnh hắn... Cuối cùng cô đã ý thức được... Âm thanh đó là từ trái tim cô.

Nếu hắn đã chết... Vậy Tô Tử Lạc cô còn có thể tiếp tục sống sao?

Hắn yêu cô... Mà cô... Cũng yêu hắn...

“Mẹ..” Bánh Bao Nhỏ khóc thật to, không ngừng kéo áo Tô Tử Lạc, mỗi tiếng khóc, mỗi tiếng gọi giống như sự tuyệt vọng không có lối thoát... Vệ Thần đi tới, ôm lấy Bánh Bao Nhỏ.

“Ngoan.. Cha mẹ con không sao, bọn họ chỉ ngủ một chút thôi,” Vệ Thần ôm Bánh Bao nhỏ ngồi tại chỗ, chờ người đến cứu. Tất cả sẽ không có việc gì, hắn cam đoan. Vệ Thần hôn nhẹ lên má Bánh Bao Nhỏ, ánh mắt ngập sự chua xót.

Bánh Bao Nhỏ đẩy cánh tay của Vệ Thần ra, chạy đến bên cạnh Tô Tử Lạc, ghé vào tai cô và nói “Mẹ, Bao Bao ở cạnh mẹ...”

Một nhà ba người, giữ nguyên tư thế nằm như vậy, trong gió biển, chỉ có tiếng khóc của đứa trẻ không ngừng truyền đến, khiến cho người ta thật đau lòng.

Trong bệnh viện, Đoàn Hạo vừa xong một ca giải phẫu lại tiếp tục một ca giải phẫu khác, vừa rồi là Đồng Đồng, bây giờ là Lê Duệ Húc, hắn nhìn thoáng qua tấm lưng đầy máu của Lê Duệ Húc, sau đó chuẩn bị một chút, về mặt âm trầm, hôm nay với hắn quả là bận rộn.

“Anh yên tâm, tôi sẽ giữ lấy cái tay của anh, còn có mạng sống của anh nữa. Tin tưởng tôi...” Đoàn Hạo đi vào phòng giải phẫu, cánh cửa lập tức đóng lại.

Lúc này, chỉ có thể nói họ đã bị tổn thương quá nặng... Bệnh tim Đồng Đồng tái phát, nghe nói khi đưa tới bệnh viện đã muốn ngừng thở, nếu không cứu chữa kịp thời, cô bé đã mất mạng. Hiện tại Duệ Húc đang mổ, sống chết còn chưa rõ, Tô Lạc không chịu nổi áp lực lớn như vậy, hôn mê giờ còn chưa tỉnh, Bánh Bao Nhỏ cũng sinh bệnh, nó phát sốt, cả gương mặt đều sưng lên, chỉ có Vệ Thần và Thiếu Triết là bình an.

Hà Duyên nhìn nhìn đồng hồ, đi qua đi lại, gương mặt đầy vẻ lo lắng. Thiếu Triết cũng tạm ngừng toàn bộ công việc tới đây với Bao Bao là Tử Lạc... Đến nỗi Vệ Thần... Hắn chỉ ngồi trước cửa phòng giải phẫu, chờ cuộc phẫu thuật kết thúc. Hắn tin vào y thuật của Đoàn Hạo, cũng tin tưởng Duệ Húc, Húc không phải là một người dễ dàng buông tha như vậy, vì con hắn, vì người phụ nữ hắn yêu, hắn nhất định phải cố gắng, hắn sẽ không lãng tránh.

Hắn lấy ra di động, cuối cùng vẫn lựa chọn cất nó đi, chờ Húc mổ xong rồi tính, con trai bị trọng thương, cháu trai cũng vào viện, không biết hai người già như họ có chịu nổi không, đáng thương cho bậc cha mẹ, hôm nay hắn đã cảm thấy rõ.

Chỉ là, hắn cũng muốn.. Có một đứa con của chính mình, nhưng đây chỉ là giấc mộng của hắn mà thôi... Một phút trôi qua, mười phút trôi qua, một tiếng trôi qua, ba tiếng cũng đã trôi qua, trời tối dần. Ngày hôm nay quả thật là một ngày khủng khiếp.

Đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, cửa mở ra, Vệ Thần vội vàng đứng lên, hắn đã gần một ngày không có ăn gì, nhưng tinh thần lúc này so với bất cứ thời điểm nào đều tốt hơn.

“Hạo, thế nào, hắn không có việc gì chứ?” Vệ thần lo lắng hỏi.

289. Q.4 - Chương 27

Đoàn Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Yên tâm đi, không chết được, bị thương bên trong, nhưng không quá nghiêm trọng, chân tay cũng không có vấn đề gì, không thiếu tay thiếu chân, tên này rất khác người, sẽ khôi phục nhanh thôi, có khi không tới một tuần có thể đi làm kiếm tiền.”

“Chỉ là.....” Hắn nhớ tới kết quả xét nghiệm kia lại không nói gì, hắn nhìn nhìn Vệ Thần, chuyện này nói cho hắn dường như không tốt lắm.

“Đúng rồi.. Thần.. Tôi có một việc không rõ?” Đoàn Hạo định nói lại thôi, dường như muốn nói, lại do dự, lại không có nói ra. Đợi hắn điều tra rõ ràng rồi nói sau. (Đảm bảo chuyện của Đồng Đồng :v)

“Thần, đứa bé kia không có việc gì rồi, anh có thể đi xem nó.” Ánh mắt có chút kỳ quái nhìn Vệ Thần, dường như muốn từ biểu hiện trên mặt hắn để nhìn ra cái gì, khiến toàn thân Vệ Thần nổi da gà, không hề thoải mái.

“Hạo, tôi là đàn ông.” Hắn lui ra phía sau vài bước, nghe đến Lê Duệ Húc không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm, cũng có chút tâm tình nói giỡn.

“Tôi biết anh là đàn ông,” Đoàn Hạo xoa nhẹ huyệt thái dương, giải phẫu liên tục gần mười mấy giờ, hắn mệt muốn chết rồi.

“Tôi thích phụ nữ.” Vệ Thần lại lui về phía sau vài bước, Đoàn Hạo đứng đó nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn.

Thật sự đây là cốt lõi vấn đề sao,” Anh thích phụ nữ với việc anh là đàn ông theo tôi là chẳng có vấn đề gì liên quan tới nhau cả, Thần, anh vẫn nên kiểm tra một chút đi, xem nơi này của anh có phải có vấn đề gì không?” Đoàn Hạo chỉ lên đầu, “Đúng rồi, không cần tìm tôi, tôi hôm nay không nhận người bệnh. Lần sau mấy người cũng đừng đến cùng một lúc như vậy, nếu không tôi và mấy người sẽ chết cùng nhau đó.”

Hắn nói xong, hướng về phòng nghỉ đi đến, tốt lắm, tạm thời không có việc gì, tất cả chờ hắn ngủ rồi tỉnh dậy sẽ nói sau.

Vệ Thần nhếch miệng, “Ai biết cậu mặc quần áo màu trắng nhưng đầu óc thì màu đen hay không?” Vệ Thần không khách khí nói xong, thật may mắn những lời này không bị Đoàn Hạo nghe được, nếu không, Vệ Thần có khả năng liền bị cấu, véo.

Hắn xoay người, nhìn nhìn về người đàn ông trong phòng cấp cứu, thở dài một hơi,” Húc a Húc, anh thật đúng là liều mạng, may là cái mạng anh vẫn giữ lại được.”

Rốt cục thì mọi chuyện cũng trôi qua, đến nỗi cái người phụ nữ điên kia, cũng ở bệnh viện đi, hắn còn không có nghĩ sẽ bắn chết cô ta, đánh chết cô thì đúng là quá dễ cho cô, tin rằng Húc đã có quyết định của mình, người đàn bà đó thiếu chút nữa làm hại hắn tan cửa nát nhà, chắc chắn hắn rất muốn tự mình xử lý.

Hắn hướng về phòng bệnh phía trước đi tới, Hà Duyên đang ngồi bên mép giường bệnh của Đồng Đồng, chăm chú nhìn Đồng Đồng.

Vệ Thần đến gần, ngồi bên cạnh cô, vươn tay lấy mắt kính xuống, quả nhiên, đôi mắt kia sưng đỏ giống như Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ là trẻ con, khóc thành như vậy có thể hiểu được, còn cô cũng khóc thành như vậy, thật sự có chút dọa người.

“Cô đói không?” Hắn hỏi, có chút thô lỗ đưa tay lau lau nước mắt chưa khô trên mặt cô.

Hà Duyên lắc đầu, cô muốn trông chừng Đồng Đồng.

“Cô yên tâm, con gái của cô không có việc gì, Hạo là viện trưởng của bệnh viện này, hắn sẽ chăm sóc con gái của cô thật tốt.”

Hà Duyên nhẹ nhàng gật đầu, xem như nói cho hắn biết. Cô đã nghe được những gì hắn nói.

“Bánh Bao Nhỏ đâu, bọn họ có khỏe không?” Hà Duyên hít hít cái mũi, mọi thứ trước mắt lại trở nên mờ mịt, cô không có mắt kính, chỉ có thể mơ hồ nhìn bóng dáng con gái trên giường bệnh.

Lần này, con bé lại may mắn qua khỏi, nhưng con bé con bao nhiêu may mắn nữa đây.

“Bánh Bao Nhỏ bị cảm, rất nhanh sẽ khỏi thôi, Tử Lạc bị kích động lớn, Bạch Thiếu Triết vẫn bình an, một sợi tóc cũng không có thiếu, chỉ có ông chủ của cô, hiện tại bị thương rất nặng, cô lại không quan tâm đến hắn, hắn vẫn bảo vệ cho cô, cô không thể không có lương tâm như vậy.”

Vệ Thần nói nửa đùa nửa thật, Hà Duyên khẽ chớp mắt...

Tổng tài nhất định là rất yêu con hắn, cho nên mới thương con của cô. Hắn thương bọn nhỏ so với tính mạng hắn còn nhiều hơn.

Có khi cả Húc cũng không biết, chính mình sẽ có một ngày yêu thương một người phụ nữ tới như vậy, trước kia hắn rất tự đại, cũng quá kiêu ngạo, trong thế giới Lê Duệ Húc, không có gì là không thể, cũng không có

cái gì là hắn không có khả năng có được, hắn không quan tâm quá trình, chỉ cần kết quả, cho dù không từ một thủ đoạn nào, chính hắn cẩn thận căng một cái bẫy lớn, lại không hề đạt được hạnh phúc mình muốn, mà bất hạnh thì liên tiếp ập tới.

Hắn biến thành như vậy, kỳ thật trong lời nói tuy lạnh lùng, hắn tự làm tự chịu, nhưng thân là bạn bè, tôi thật sự cảm thấy tất cả đều quá đủ rồi. Hắn đã phải trả giá quá nhiều, chưa kể tới hai năm qua.

Vệ Thần khẽ thở dài, “Hà Duyên, cô cũng là phụ nữ, nếu cô là Tô Tử Lạc, cô sẽ làm như thế nào?”

Hà Duyên hơi sững sốt, “Tôi không phải Tử Lạc, cho nên tôi không thể trả lời.”

“Nhưng con gái cô thật xinh đẹp, cha đứa nhỏ nhất định cũng rất tuần tú, nếu không, lấy diện mạo của cô, hắn là không sinh được đứa nhỏ xinh đẹp như vậy,” Vệ Thần mở miệng nói lời độc địa, không biết là tổn thương hay là khích lệ, khóe môi Hà Duyên mấp máy, cũng không nói gì.

Hàng lông mi Đồng Đồng khẽ rung, đôi môi nhỏ hơi hé ra, nhìn khẩu hình thì dường như cô bé đang nói Bánh Bao Nhỏ.

Trong phòng bệnh khác, Bạch Thiếu Triết vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn Bánh Bao Nhỏ, môi mím lại không vui, người đàn bà kia tốt nhất là không chết, nếu chết thì quá dễ cho cô ta, cô ta dám đối xử với Bánh Bao Nhỏ như vậy, hắn nhất định đem mặt cô ta đập nát mới cam tâm.

“Cha,” Bánh Bao Nhỏ mở mắt, tay nhỏ nhỏ kéo tay Bạch Thiếu Triết, “Cha, Bao Bao đói đói.” Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, ngoại trừ mặt ra, may mắn trên người không có vết thương nào.

“Được, cha pha sữa cho con uống,” Bạch Thiếu Triết nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn Bánh Bao Nhỏ, đứng lên chuẩn bị đi pha sữa.

“Cha..” Bánh Bao Nhỏ kéo áo hắn lại, Bạch Thiếu Triết xoay người, nhìn chăm chăm đôi mắt trong veo của Bánh Bao Nhỏ, “Làm sao vậy?”

” Cha, Bao Bao muốn mẹ.” tay nhỏ bé Bánh Bao Nhỏ kéo áo của hắn, hàng lông mi dài ươn ướt.

“Được,” Bạch Thiếu Triết ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, đưa nó đặt nằm cạnh người Tô Tử Lạc, hai giường bệnh đều ở trong một phòng bệnh, Bánh Bao Nhỏ rúc người vào trong lòng Tô Tử Lạc, Tô Tử Lạc vẫn chưa tỉnh, cô không biết mọi thứ đang diễn ra ở bên ngoài.

” Mẹ, Bao Bao nhớ mẹ.....” Bánh Bao Nhỏ đưa tay kéo áo Tô Tử Lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng cọ vào ngực cô.

Mi mắt Tô Tử Lạc hơi hơi giật giật.

Bạch Thiếu Triết quay lưng đi pha sữa cho Bánh Bao Nhỏ, Bánh Bao Nhỏ đáng thương, nó tới giờ vẫn chưa bao giờ chịu đói lâu như vậy.

” Mẹ, ôm Bao Bao một cái ,” Bánh Bao Nhỏ không ngừng lôi kéo áo Tô Tử Lạc, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mẹ không cần Bao Bao, không ôm Bao Bao, nó vừa định thả tay khóc lớn, cũng là bị một đôi tay bế lên.

290. Q.4 - Chương 28

“Bánh Bao Nhỏ, mẹ con đang mệt, khi nào tỉnh lại mẹ sẽ bế con,” Thiếu Triết đem bình sữa đặt vào tay Bao Bao, ôm cậu bé ngồi xuống, Bánh Bao Nhỏ tui thân ôm bình sữa bắt đầu uống, hàng lông mi dài ướt sũng. Nhưng cậu bé cũng đã biết điều không náo loạn nữa.

Thiếu Triết đưa tay vuốt ve tóc Bao Bao, hắn nhìn ra cửa sổ, bầu trời tối đen, không biết người kia thế nào.

“Bánh Bao Nhỏ, hẳn thực sự yêu thương hai người, yêu đến ngay cả cha cũng cảm động,” Bánh Bao Nhỏ chớp chớp mắt, không biết cha mình đang nói gì, “Cha biết con không hiểu, ngoan, cứ uống sữa của con là được rồi.”

Hắn vỗ vỗ vào mặt Bao Bao, ánh mắt lại rơi trên người Tô Lạc.

“Tô Lạc, anh không cần gì cả, anh chỉ để tâm tới lựa chọn của em,” vẻ mặt có chút lạnh nhạt nhưng cũng không cách nào xóa đi vẻ u sầu, hành trình tới Trung Quốc lần này, dường như hẳn bắt đầu hối hận.

Khi Tô Lạc tỉnh lại, gần như đã sang ngày thứ hai, cô mở mắt ra, ý thức vẫn mơ hồ, nhìn nơi xa lạ này, một lúc lâu, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra, cô chỉ cảm giác mình đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi.

Khi cô nhìn thấy Bánh Bao Nhỏ đang ngủ trên giường bên cạnh, mới nhớ ra.

Bánh Bao Nhỏ... Lê Duệ Húc... Cô vội vàng ngồi dậy, đi xuống giường, cũng không để thân thể mình đang thế nào. Cô ngồi cạnh giường bệnh Bao Bao, nhìn con trai đang ngủ say, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chăn mềm, trên gương mặt vẫn còn mấy vết cào cấu, nhưng đã đỡ nhiều, không còn sưng nữa.

Bao Bao ngủ thật ngoan, có lẽ nó cũng rất mệt.

“Mẹ...” Miệng nhỏ thỉnh thoảng lại nỉ non, nó đang nói mê, chữ đầu tiên lúc nào cũng là gọi mẹ.

“Ng ngoan, mẹ ở đây, không phải sợ.” Cô đưa tay vuốt ve gương mặt con trai, chỉ là lúc này cô đang nghĩ tới một người đàn ông khác, trái tim cô như bị bóp chặt, cảm giác ngạt thở, thực sự không thể chịu được...

Trong căn phòng bệnh im lặng, cô nghe thấy tiếng hít thở của mình, từng tiếng hít thở thật nặng nề, đột nhiên cô đứng lên, chạy ra phía ngoài, giật cửa, cô sững sờ, tay Thiết Triết cũng đang chuẩn bị chạm vào nắm cửa, thật là đúng lúc.

Thiết Triết nhìn rõ sự sợ hãi hoang mang trong mắt cô, bọn họ sống cùng nhau hai năm, tất cả biểu cảm của cô đều viết ở trên mặt, thậm chí hẳn không cần đoán cũng biết cô nghĩ cái gì.

“Em yên tâm, hẳn không có chuyện gì, tuy bị thương khá nặng, theo lời bác sĩ, hẳn sẽ hồi phục rất nhanh,” giọng nói Thiết Triết có chút chua chát, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười an ủi lòng người, chỉ có hẳn mới biết, nụ cười của hẳn có bao nhiêu đau khổ.

Hắn đứng trước người phụ nữ mình yêu thương và nói chuyện về một người đàn ông khác, chuyện này với hẳn đúng là quá tàn nhẫn.

“Xin lỗi, Thiết Triết...” Thiết Triết cười như vậy khiến Tô Lạc cảm thấy một sự áy náy, nặng nề, sao hẳn lại hiểu cô như vậy, hẳn như vậy, khiến cô cảm giác đè nén không nói thành lời.

Cô chỉ cảm thấy mình cần xin lỗi, mình đã có lỗi. Nhưng lại không thể tìm thấy một chữ... Một chữ yêu ở trong đó...

Tô Lạc cúi đầu, nhìn Thiết Triết đặt tay lên bả vai mình, “Anh biết em muốn nói gì, không cần thấy có lỗi, cũng không cần nói xin lỗi với anh, chỉ cần, em và con không có việc gì là tốt rồi,” hẳn đưa tay, ôm Tô Lạc vào lòng ngực, chỉ là trái tim càng ngày càng xa.

Thiết Triết thở dài một hơi, quả nhiên là không yêu...

Tô Lạc ôm Bánh Bao Nhỏ tới một căn phòng bệnh, Bánh Bao Nhỏ luôn im lặng, cậu bé tò mò nhìn tới nhìn lui mọi người, mà mọi người thấy Bánh Bao Nhỏ đáng yêu, thực sự muốn trêu cậu bé, Bánh Bao Nhỏ ngượng ngừng cười, gương mặt rục vào lòng Tô Lạc.

Vệ Thần ngồi ở chỗ kia, hẳn đang làm việc, hẳn cứ chạy hết từ bên này sang bên kia, đúng là đã làm khó hẳn rồi. Còn muốn giấu diếm cha mẹ Duệ Húc, Vệ Thần cảm giác đầu mình sắp nổ tung.

Hắn đứng lên, mở cửa, nhìn thấy Tô Lạc. Sắc mặt cô không tốt mấy, thậm chí tay ôm Bao Bao mà cảm giác chẳng có chút lực nào.

“Vào đi,” Vệ Thần tránh sang một bên, để cho Tô Lạc đi vào, Duệ Húc là người bị thương nặng nhất, tất cả mọi người đều đã tỉnh lại, chỉ có Duệ Húc vẫn nằm đó không chịu tỉnh lại.

“Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa được nhìn thấy hấn như vậy, hấn vốn rất mạnh mẽ, cho dù gặp bệnh gì... Gặp khó khăn cỡ nào, hấn đều có thể vượt qua, không ngã gục, đây là lần đầu tiên tôi thấy hấn ngã gục trên mặt đất, lại không thể tự mình đứng lên được, vì hấn đã không còn sức để đứng lên nữa. Tử Lạc, cô có thể giành thêm thời gian cho hấn không,” Vệ Thần có chút thỉnh cầu, “Tôi biết hấn đã xin lỗi, cho dù là trước kia, hấn có tự sát cũng thể thay đổi được những gì đã xảy ra, những tổn thương cô phải gánh chịu, chỉ là, hấn đã quên mình vì tình yêu giành cho cô, mấy ngày nay, cũng không có ai tới thăm hấn, nhưng tôi biết hấn cũng chẳng cần phải ai tới thăm cả, hấn chỉ cần cô và Bánh Bao Nhỏ tới thôi.”

Vệ Thần nói xong, mở cửa đi ra ngoài, nhường lại không gian cho bọn họ, rõ ràng yêu nhau như vậy, cô vẫn yêu hấn như trước đây, hiện tại hấn yêu cô hơn trăm lần, vì sao lại không thể ở cùng nhau, không biết đây có phải là bị kịch hay không, trái tim Vệ Thần nhói đau, khó chịu và cũng không muốn nhìn thấy bị kịch này.

“Mẹ, chú chú...” Bao Bao đưa bàn tay nhỏ mập ra, thỉnh thoảng đập đập vào Duệ Húc,

“Đúng rồi, là chú.” Tô Lạc蹭trán cô vào trán Bao Bao, rồi đi lên phía trước, ngồi bên giường Duệ Húc, Bánh Bao Nhỏ đã muốn trèo xuống, im lặng ngồi ở đó, “Mẹ, chú chú, có phải chú đang ngủ không?” Cậu bé ngây thơ kéo áo Tô Lạc hỏi.

“Đúng vậy, chú đang ngủ, cho nên Bánh Bao Nhỏ phải ngoan không được ồn ào,” cô vuốt tóc con trai, ánh mắt mông lung, cảm giác chua xót, khó chịu. Bọn họ vì sao lại thành thế này, vì sao...

“Bao Bao sẽ thật ngoan thật ngoan, sẽ không làm ồn tới chú chú.” Bánh Bao Nhỏ dùng sức gật đầu, cậu bé đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay út của Duệ Húc.

Duệ Húc hơi nhíu mày, vết thương trên lưng luôn khiến hấn ngủ không ngon, trong bóng đêm, hấn chỉ có thể đứng tại chỗ, nhìn Tô Lạc ôm Bánh Bao Nhỏ từng bước từng bước rời xa hấn, cô nói “Lê Duệ Húc, anh không có tư cách là cha Bánh Bao Nhỏ,” Bánh Bao Nhỏ cũng ôm chặt lấy cổ Tô Lạc, “Ông không phải là cha Bao Bao, Bao Bao có cha,” Duệ Húc không có cách nào nói được, chỉ có tiếng tim đập nhanh hơn.

291. Q.4 - Chương 29

Ánh mắt hấn mở lớn, ánh mắt luôn vô tình lúc này chỉ có thống khổ, hấn sai rồi, đừng rời khỏi hấn, làm ơn đừng rời khỏi hấn...

Ngón tay của hấn hơi dùng lực, cảm giác như chạm vào thứ thật mềm mại, khiến trái tim hấn như sống lại, khi mắt hấn tiếp xúc với ánh sáng, tay hấn khẽ động.

Hấn mở mắt ra, nhìn thấy một đôi mắt màu trà xinh đẹp cũng đang nhìn hấn, không ngờ lại gần gũi như thế.

“Chú chú...” Bánh Bao Nhỏ vừa thấy Duệ Húc mở mắt, cậu bé rất vui... Cậu bé lao vào ôm lấy Duệ Húc, Duệ Húc nhíu lông mày lại vì đau, nhưng vẫn đưa tay phải ra ôm chặt cậu bé vào lòng.

“Bánh Bao Nhỏ,” hấn gọi tên cậu bé, rồi nhìn thấy cậu bé không có chuyện gì mới yên tâm.

“Bao Bao thích chú...” Bao Bao vui vẻ nói, sau đó chợt một tiếng thật to, hôn lên má Duệ Húc, trên mặt Duệ Húc xuất hiện vệt nước miếng, Duệ Húc cười cười, cười có chút ngốc, cửa mở ra, hấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Lạc, ánh mắt hai người chạm nhau, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập. Thật rõ ràng, thật xúc động.

“Bánh Bao Nhỏ...” Tô Lạc vội đi tới, muốn ôm Bánh Bao Nhỏ lên, tên tiểu tử này, không có nhìn thấy đây là người bệnh sao? Còn ở trên người bệnh bò qua bò lại.

“Không sao, anh không sao,” Duệ Húc khẽ lắc đầu, tay phải vẫn cẩn thận ôm Bánh Bao Nhỏ, cậu nhóc này còn coi một người đàn ông như hấn là đồ chơi nữa, nhưng làm đồ chơi cho con mình, người làm cha như hấn cũng không thấy mệt.

Tô Lạc đứng nguyên tại chỗ... Phức tạp nhìn Duệ Húc, hai người dường như có rất nhiều điều để nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể thốt ra...

“Anh...”

“Em...”

Hai người cùng mở miệng, lại không hề nói tiếp, không biết cảm giác này là gì nữa, hồi hộp, xấu hổ, hay là khó xử.

“Em nói trước đi,” Duệ Húc cố gắng ngồi dậy, chỉ là hần không còn chút sức lực nào nữa, lần đầu tiên hần cảm thấy mình thật bất lực, dường như thân thể này không phải là của hần, muốn ngồi dậy cũng khó khăn đến thế, một bàn tay đặt lên vai hần, hần cảm thấy trái tim mình đang âm lên.

“Cám ơn...” Hần đưa mắt nhìn Tô Lạc, thực sự hần không muốn cô phải vất vả như thế, hần cố hết sức để ngồi dậy, đặt Bánh Bao Nhỏ ngồi lên đùi, thậm chí còn không cảm thấy vết thương trên lưng đang đau nhói.

“Ngồi xuống đi, đứng vậy sẽ mệt,” Duệ Húc đưa tay ra, lại phát hiện, cánh tay mình thật giống bánh bao, vừa động, đã thấy cả người đau đớn, hần vẫn cố gắng cười.

Tô Lạc ngồi xuống, một lúc lâu đều không lên tiếng, không phải là không có gì để nói, mà là không biết phải bắt đầu từ lúc nào.

“Lạc Lạc, không cần tự trách, được không, nếu mọi chuyện có quay lại, anh vẫn sẽ làm như thế, cho dù tính mạng của anh có thể nào, bởi vì, tính mạng của hai người quan trọng hơn so với anh rất nhiều.”

Duệ Húc ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, thật sự hần không muốn buông tay, đây là con hần, Tô Lạc là người phụ nữ hần yêu, hần không muốn, thực sự không muốn buông tay.

Tô Lạc khẽ gật đầu, hiện tại bọn họ đang ở rất gần nhau, nhưng vì sao càng gần càng thấy thương tâm, càng gần càng cảm thấy bị thương.

“Lạc Lạc, nói cho anh biết, anh còn cơ hội phải không?” Duệ Húc con chặt con trai, đưa bàn tay bị thương chạm vào mặt Tô Lạc, khóe môi Tô Lạc run run...

“Xin lỗi...”

Ngón tay Duệ Húc run lên, cười khổ một tiếng, hần chẳng phải đã sớm biết rồi đáp án không phải sao?

“Xin lỗi, em không thể,” Tô Lạc lắc đầu, “Em không thể có lỗi với Thiếu Triết, em và Bánh Bao Nhỏ thiếu anh ấy nhiều lắm, có thể sống tới bây giờ, Bánh Bao Nhỏ luôn vui vẻ như vậy đều nhờ anh ấy, anh ấy cho em và Bao Bao không chỉ là sinh mệnh, còn có một ngôi nhà, một gia đình, Thiếu Triết rất yêu Bánh Bao Nhỏ, tiếng đầu tiên Bánh Bao Nhỏ gọi chính là tiếng cha, Bánh Bao Nhỏ thích nhất cái ôm của Thiếu Triết, anh ấy đã coi Bánh Bao Nhỏ như là con mình.”

“Xin lỗi...” Tô Lạc không ngừng lắc đầu, cô không còn cách nào khác, thực sự không còn...

Ngón tay Duệ Húc lau đi nước mắt trên má cô, trái tim hần cũng rất đau, “Anh biết,” hần dùng sức nói tiếp, ngón tay khẽ động “Lạc Lạc, em có thể cho anh biết, em yêu anh sao? Chỉ cần một chút, anh không vọng tưởng em còn yêu anh như trước đây, bởi vì chính anh đã phá nát tình yêu của em giành cho anh. Hiện tại chỉ cần một chút, một chút thôi.”

Tô Lạc nhắm mắt lại, một lúc sau, cô mở mắt ra, đôi mắt ngập nước, một thời khắc nào đó khi cô gọi hần là chồng, một thời khắc nào đó khi cô nói cô yêu hần, cô vẫn luôn yêu hần, yêu hần từ trước cho tới bây giờ. Chỉ là tổn thương quá nhiều, quá sâu, khiến cô không dám yêu nữa...

“Em không cần nói, anh cũng biết,” Đột nhiên Duệ Húc cảm thấy mình thực sự tàn nhẫn, chính hần đã đẩy cô đi, bây giờ lại yêu cầu cô yêu hần, đối với cô như vậy là công bằng sao? Sự đấu tranh và bất lực trong mắt cô đã nói cho hần biết, hần đã rõ tất cả.

Trên mặt hần đã không còn chút lạnh lùng nào, giống như có thuốc nhuộm thành màu sắc của mùa xuân, thật ấm áp. Bánh Bao Nhỏ chơi với cánh tay không bị thương của hần, không rõ, cha mẹ đẻ của mình đang nói cái gì nữa.

Có một số việc, bọn họ thực sự đã hiểu rõ rồi.

Không phải không yêu, mà là không thể yêu, không thể yêu... Hấn có thể nhưng cô lại không thể... Hai năm quá, cô đã thiếu nợ một người đàn ông khác quá nhiều, thậm chí dùng cả đời có khi trả cũng không hết.

“Mẹ, Bao Bao đói,” Bánh Bao Nhỏ quay đầu, buồn bã nhìn Tử Lạc, lại không bảo cô ôm, rõ ràng Duệ Húc trong lòng cậu bé còn có sức hấp dẫn hơn cả mẹ.

“Mẹ đi pha sữa cho con,” Tô Lạc đứng lên, vấn đề vừa rồi khiến cô rơi vào sự giãy dụa u tối đáng sợ, cô giống như muốn chạy trốn, chạy ra ngoài, không ai nhìn thấy sự chua xót trong mắt cô.

“Bánh Bao Nhỏ,” Duệ Húc cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt con trai, “Bánh Bao Nhỏ, nhớ Bánh Bao Nhỏ là một người đàn ông, phải bảo vệ mẹ rõ chưa?” Bánh Bao Nhỏ cái hiểu cái không gật đầu, vẫn đang chơi đùa với ngón tay của hấn, ánh nắng bên ngoài chiếu vào phòng, khiến mọi thứ trở nên ấm áp hơn, dừng lại trên hai cha con thật vất vả mới được ở cạnh nhau, giống như chưa từng có sự lạnh lùng, chưa từng có sự xa lạ, lúc này chỉ có tình cha con dâng trào, khiến Duệ Húc cảm động, thật sự quá quý giá, hấn sẽ nhớ tới khoảng thời gian này, sẽ ghi nhớ mãi mãi.

292. Q.4 - Chương 30

“Bánh Bao Nhỏ, con biết không, cha thật sự rất yêu con..” Hấn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Bao Bao, còn Bánh Bao Nhỏ thì chu đôi môi nhỏ nhỏ của mình lên, hôn một cái thật kêu trên mặt của hấn.

“Bao Bao cũng yêu chú” tuy nó vẫn còn nhỏ, chưa biết yêu là cái gì, nhưng nó biết, nó thực sự rất thích ở cùng với chú này, có thể đây chính là do quan hệ máu mủ, cứ tự nhiên tiếp nhận, cứ tự nhiên mà yêu, bởi vì bọn họ là cha con, thật sự là cha con.

Lê Duệ Húc có chút mất tự nhiên lấy bình sữa trong tay của Tô Tử Lạc, đây là lần đầu tiên hấn cầm bình sữa, thậm chí bình sữa còn bé nhỏ nằm gọn trong bàn tay hấn, vậy mà hấn lại không biết cách nào nắm lại.

“Sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ không ngừng vươn tay nhỏ bé của mình ra, muốn được uống sữa, Lê Duệ Húc liếc nhìn Tô Tử Lạc một cái, hàng lông mày nhíu chặt lại, quả thực không còn giống một Lê Duệ Húc không ai làm gì được, hiện tại hấn, chỉ có thể nói là mười phần giống một người cha bất lực, Bánh Bao Nhỏ không vui, vươn đôi tay nhỏ bé mặt mạp của mình về phía Tô Tử Lạc “Mẹ, chú hư, Bao Bao muốn uống sữa...”

Còn Lê Duệ Húc có chút sốt ruột, nhìn Tô Tử Lạc như thể cầu cứu, nhìn hấn bây giờ chỉ có thể dùng từ tay chân luống cuống để hình dung, trong nhiều trường hợp, thậm chí hấn còn không thềm nhíu mày, ngay cả khi đối mặt với khoảnh khắc sinh tử, hấn cũng không có khẩn trương như bây giờ.

Đường đường là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, không gì là không làm được, mạnh mẽ giống như một người đàn ông khác thường, thế nhưng hiện tại lại bị một bình sữa đánh bại. Vệ Thần đột nhiên bước vào, nhìn thấy cảnh cha con hấn như vậy, cũng giống như Tô Tử Lạc, há mồm, trợn mắt nhìn, trời ơi, không thể nào, người đàn ông đang cầm bình sữa giơ lên cao kia là Lê Duệ Húc sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ ảm ức.

“Húc, anh đang ngược đãi con người đấy hả, anh xem, nó sắp khóc rồi kìa” Vệ Thần thật vất vả lắm mới nén nhịn được, hấn còn chưa bao giờ nhìn thấy Duệ Húc như vậy đâu, bình sữa trên tay cứ như làm quả bom vậy, chỉ sợ sẽ nổ tung con trai bảo bối của mình, nhưng đây rõ ràng là đồ uống của Bao Bao nha. Hấn định để con của hấn đói chết hay sao?

Lê Duệ Húc trừng mắt nhìn Vệ Thần, cho tới bây giờ hấn cũng chưa cảm thấy chán ghét cái người kia như bây giờ, chán ghét đến mức muốn đá tên này ra ngoài, đây là lần đầu tiên hấn làm cha, lần đầu tiên cho con uống sữa, do mới làm nên có cảm giác chưa quen, hấn muốn chờ xem, lần đầu tiên Vệ Thần ột đứa nhỏ uống sữa sẽ thành ra bộ dạng gì, hiện tại thì cứ cho cậu ta giẫm cọt đi.

Tô Tử Lạc khẽ chớp mắt, không thể không nói cô cũng ngại ngần cả người, nhưng, phải thừa nhận là cô cũng bị dọa, bộ dạng này của Lê Duệ Húc, thật sự không thể tin được, người này là Lê Duệ Húc.

“Không sao hết, anh cứ đưa bình sữa cho nó, nó có thể tự mình uống được, ” Bánh Bao Nhỏ là một đứa trẻ thông minh, nó đã có thể tự mình uống sữa. Đương nhiên cũng sẽ tự mình ăn cơm, mà không có chút khó khăn nào.

“Nhiệt độ như vậy có phải là hơi nóng không, nó có cảm thấy nóng không?” lòng mày của Lê Duệ Húc vẫn cứ nhúu chặt lại, hỏi liên tục mấy câu hỏi. Còn ánh mắt của Bánh Bao Nhỏ rất cục đã đỏ lên rồi.

“Không đâu, nhiệt độ như vậy là vừa rồi, nếu anh không cho nó uống luôn, có thể là sẽ bị nguội đấy, ” Tô Tử Lạc kiên nhẫn nói.

“Lạnh, vậy có cần đi hâm nóng lại không?” (anh Húc ơi là anh Húc, xúc động bồi hồi thì cũng vừa phải thôi chứ, con của anh nó lại là một đứa háu ăn. Haizz..*lắc đầu* pó tay vs cặp cha con nhà này)

“Không cần. ” Tô Tử Lạc nhìn bộ dạng đáng thương của con, cậu bé thực sự không cam tâm, cậu bé muốn sữa.

‘Xin lỗi, Bánh Bao Nhỏ, mẹ không có cách nào, bình sữa của con không ở trong tay của mẹ.’

Vệ Thần cười tới mặt mũi nhăn hết cả vào, “Húc, anh cầm bình sữa đưa cho con anh uống đi, anh không đưa cho nó, cẩn thận nó khóc cho anh xem.”

Vệ Thần vừa dứt lời, giống như dự kiến của mọi người, quả nhiên, miệng Bao Bao méo máo, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Mẹ... ” sau đó, nước mắt không ngừng chảy xuống, vẻ mặt đáng thương nhìn Lê Duệ Húc.

“Ngoan, đừng khóc, cho con, cho con...” Hấn vội vàng cầm lấy tay Bánh Bao Nhỏ, cẩn thận đặt bình sữa vào đó, Bánh Bao Nhỏ vừa nhìn thấy bình sữa, trong nháy mắt nín khóc luôn, nó thỏa mãn tựa vào lòng Lê Duệ Húc, cái chân nho nhỏ theo thói quen lại đá đá lên, còn Lê Duệ Húc giống như một kẻ Đầu Gỗ, động cũng không dám động.

“Húc, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng này của anh, tôi tin chắc, mọi người nhất định sẽ rất cảm.” đường đường là Lê Duệ Húc, thế nhưng lại sợ một đứa trẻ hai tuổi, Vệ Thần thực sự chịu không nổi. Vệ Thần vừa nói vừa cười, đôi mắt híp lại thành một đường.

Là người khác thì không sao, nhưng người kia lại là Lê Duệ Húc a.. Hấn thật sự chịu không nổi, liền mở cửa nhanh chóng chạy ra bên ngoài...

Lê Duệ Húc thấy xấu hổ vô cùng, hai tay vỗ về mái tóc của Bánh Bao Nhỏ, gương mặt toát ra vẻ tuần tú, lại có chút ngượng ngùng, hấn đã sắp ba mươi tuổi rồi, một người đàn ông lạnh lùng điển hình, hiện tại lại đỏ mặt, chuyện này nói ra, quả thực, đúng là làm cho người ta không thể tin được.

“Nếu em muốn cười thì cứ cười đi, đây là lần đầu tiên anh làm cha”. Lê Duệ Húc trừng mắt liếc Tô Tử Lạc một cái, cũng không có buông tha ý cười trong mắt cô.

Lê Duệ Húc làm sao vậy, tổng tài tập đoàn Húc Nhật làm sao vậy, người này với hấn là cùng một người sao, bỏ đi thân phận, chẳng lẽ cùng là một người.

Khóe môi Tử Lạc cong cong, cô đi về phía cửa sổ, mở cửa sổ ra, để cho ánh sáng ấm áp chiếu vào, thân thể bị thương của hấn đã tốt lên rồi. Có thể chỉ vài ngày nữa là xuất viện được, còn cô thì cũng không có một lý do nào để ở lại đây nữa.

“Có lẽ em sắp phải đi rồi,” Tô Tử Lạc đột nhiên nói, trong giọng nói có chút bi thương, Lê Duệ Húc cũng cảm nhận được, tay hấn đặt trên vai Bánh Bao Nhỏ, đột nhiên, cảm giác ánh mắt như bị cái gì đâm vào, rất đau.

Đúng vậy, phải về, sớm hay muộn đều phải về.

“ Anh biết rồi ” Hấn kìm nén giọng nói của mình, nhìn Bánh Bao Nhỏ ở trong lòng, hóa ra hạnh phúc lại ngắn ngủi như vậy, bị chia cắt bởi một đường ngăn, hấn ở đây, còn cô ở bên kia, bọn họ vĩnh viễn đã để lạc mất nhau.

Trong giây lát, toàn bộ không khí trong phòng bệnh trở nên yên tĩnh, thật áp lực, cũng thật là nặng nề.

Ngón tay của Tô Tử Lạc khẽ nắm lại, trong mắt cô hiện lên một tầng sương mỏng mỏng lung, cả trong lòng cô cũng vậy, là một màu u ám, rất nặng nề, rất đau...

Đau cũng tốt...

Tô Tử Lạc xoay người, Bánh Bao Nhỏ đã uống xong sữa, nó dụi nhẹ đôi mắt của mình, có vẻ đã buồn ngủ.

Cô bước đi, còn Lê Duệ Húc thì từ từ buông lỏng tay ra, hàng lông mày nhíu lại theo bước chân của cô, càng ngày càng nhíu chặt...

“Mẹ, khóc khóc ” bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao Nhỏ chạm vào mặt của Tô Tử Lạc, mắt nó cũng đã đỏ lên, mỗi lần đều là như thế, chỉ cần Tô Tử Lạc vừa khóc là nhất định nó cũng khóc theo.

Tô Tử Lạc áp đầu của Bánh Bao Nhỏ vào ngực của mình, cô không muốn cho nó nhìn thấy nước mắt của cô, cô không muốn khóc, thật sự là không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ thế chảy ra, giống như hiện tại vậy.

“Tử Lạc, cô làm sao vậy? ” Hà Duyên từ phòng bệnh của Đồng Đồng đi ra, đúng lúc thấy được Tô Tử Lạc đang ôm Bánh Bao Nhỏ, trên mặt cô nước mắt không ngừng chảy xuống.

293. Q.4 - Chương 31

Môi của Tô Tử Lạc khẽ run, cuối cùng cố gắng nở nụ cười gượng.

Trong phòng bệnh của Đồng Đồng, Bánh Bao Nhỏ đang muốn lay Đồng Đồng dậy đi chơi, hai người phụ nữ nhìn hai đứa trẻ, nhất thời trở nên trầm mặc.

“Tử Lạc, tôi có một chuyện, đáng ra không nên hỏi, nhưng thật sự là tôi rất muốn biết. Hiện tại, cô còn yêu tổng tài không? ”, phải mất một lúc, Hà Duyên mới có thể mở miệng, về chuyện này, cô biết, cô hỏi như vậy có chút tàn nhẫn, mà còn muốn Tô Tử Lạc trả lời, như vậy lại càng tàn khốc.

Thân thể Tô Tử Lạc khẽ run lên. Đây là người thứ hai hỏi cô về vấn đề này. Chỉ có yêu, đủ sao? Còn những món nợ ân tình...

Môi của cô khẽ hé, một câu nói, tôi yêu, hoặc là không yêu, nhưng vẫn là không thể mở miệng.

“Tử Lạc, kỳ thật, tôi đã thấy được, cô vẫn còn yêu tổng tài, tuy rằng anh ấy đã làm cô tổn thương quá sâu, quá đau, nhưng trái tim của cô thì vẫn loạn nhịp vì anh ấy,” Hà Duyên khẽ thở dài, ngón tay chỉ về phía ngực của Tô Tử Lạc.

“Tử Lạc, hãy lắng nghe trái tim, trái tim của cô tốt cùng là muốn cái gì?”

Tô Tử Lạc nhìn xuống, “Tôi và anh ấy... Đã không thể như trước kia được nữa,” Cô vừa nói xong, hốc mắt hồng lên, tất cả Hà Duyên đều nhìn thấy, cô thực sự quyết định như vậy sao, tại sao cứ phải thống khổ như vậy, tại sao phải tự hành hạ mình?

Tô Tử Lạc đứng lên, cảm giác được lòng mình rất đau, không đành lòng, có lẽ lần này trở về, cô không có cơ hội quay lại nữa rồi...

Nếu cô kết hôn với Bạch Thiệu Triết, rồi bọn họ cũng sẽ giống nhau, hấn cũng sẽ có một gia đình khác, một người vợ khác, bọn họ rồi sẽ quên nhau, sau đó, tiếp tục cuộc sống mới.

“Không còn quan hệ gì, rất nhanh đều sẽ quên thôi.” Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu, cuộc đời họ còn rất dài, một ngày nào đó, họ sẽ quên nhau mà thôi.

Hà Duyên cúi đầu xuống, ‘Tử Lạc, là cô tự lừa mình dối người, nếu lại cho cô thêm hai năm nữa, cô có thể cam đoan là có thể quên không?’

“Cô có thể cam đoan là tổng tài sẽ quên sao? Cô mang theo Bánh Bao Nhỏ đi rồi, cũng giống như mang luôn trái tim của anh ấy đi theo.”

Người Tô Tử Lạc khẽ run, cô vô thức nhìn xa xăm, ánh mắt của cô mông lung vô định, nhưng lại giống như đang nhìn một cái gì đó, quá khứ của bọn họ hay tương lai chưa ai biết tới.

Thật sự có thể quên sao?

Hà Duyên nói đúng, cô không thể quên, cũng không có cách nào để quên.

Đúng là cô không có cách nào. Những gì cô thiếu nợ cô cần phải trả, cô không thể không để ý tới Thiệu Triết, cô không thể cho phép mình hứa hẹn với người khác rồi sau đó mạnh mẽ quay đi, cô không làm được điều này, thật sự không thể làm được.

Hà Duyên nhìn Tô Tử Lạc không ngừng giằng xé, mâu thuẫn, hàng lông mi dài khẽ chớp, sự phiền não không thể che dấu.

“Hà Duyên, nếu cha của Đồng Đồng tìm được cô, cô sẽ trở về cùng hắn sao?” cuối cùng Tô Tử Lạc quay đầu lại, cũng hỏi một câu mà làm cho Hà Duyên không thể trả lời được. (đúng kiểu: cuộc tình dù đúng dù sai thì người đau khổ nhất vẫn là người con gái. Khổ thân 2 ng này quá, khổ cả 2 đứa nhỏ :()

“Cha của Đồng Đồng vốn dĩ không biết đến sự tồn tại của con bé, tôi cũng không nghĩ tới sẽ cho hắn biết.”

Mà không biết vì sao, Tô Tử Lạc luôn có cảm giác Hà Duyên đang cất dấu chuyện gì đó, cô cũng luôn nghĩ về việc này.

Hiện tại cô không thể suy nghĩ được nữa, cũng không tiếp tục hỏi, bởi vì, bản thân cô cũng khó có thể tự giải quyết chuyện của mình.

Cánh cửa phòng đóng chặt như muốn nhốt Duệ Húc ở đây, đôi mắt hắn nhắm nghiền, cho tới khi có tiếng cửa mở, và tiếng bước chân của người đàn ông vang lên.

“Anh đã đến rồi..” Hắn mở mắt ra, đôi mắt màu trà vừa vặn chạm phải đôi mắt màu đen của một người đàn ông.

“Đúng vậy, là tôi...” Bạch Thiệu Triết thoải mái ngồi xuống bên cạnh, “Tôi rất vui, một lần nữa anh lại không chết. Tôi cũng cảm ơn anh đã cứu Bánh Bao Nhỏ, nhưng tôi sẽ không cảm kích anh đâu, bởi vì, chuyện này, đều là do anh gây ra, là anh đã làm ảnh hưởng đến Bánh Bao Nhỏ, làm cho nó mới nhỏ như vậy đã bị người ta hại.”

Duệ Húc mím chặt môi, không thể nói lời nào, bởi vì, Bạch Thiệu Triết nói đúng, nếu không có hắn, Tề Trữ San về căn bản sẽ không ra tay với Bánh Bao Nhỏ.

“Tôi không cần anh phải cảm kích, Bánh Bao Nhỏ là con của tôi, vì nó, tôi có làm chuyện gì cũng không hối hận.” Hắn lãnh đạm nói một tiếng, bị bệnh lâu ngày mới khỏi, sắc mặt của hắn không được tốt như trước, nhưng khí thế thì vẫn như xưa, không hề kém.

“Lê Duệ Húc, chúng ta thỏa thuận một hợp đồng đi?..” Bạch Thiệu Triết nhìn hắn một hồi, đột nhiên mở miệng, đề nghị của hắn rất mờ ám, bởi vì nghĩ cho cùng, chỗ này, cũng không phải là thời điểm bàn hợp đồng.

“Nếu anh có ý, chúng ta có thể về công ty bàn, thật xin lỗi, tôi không nghĩ, sẽ ở đây bàn chuyện làm ăn.” Lê Duệ Húc thẳng thắn từ chối, hiện tại hắn không có tâm trạng nói về hợp đồng, về làm ăn.

“Nhưng, nếu chuyện này liên quan đến Tử Lạc và Bánh Bao Nhỏ thì sao, anh cũng không muốn sao? Được rồi, quên đi, tôi cũng không muốn miễn cưỡng người khác.”

Hắn vừa nói vừa đứng lên.. Cũng là nghe được một từ khoan của Lê Duệ Húc.

“Anh có ý gì?” Lê Duệ Húc ngồi thẳng người lên, sắc mặt lập tức trở lên lạnh lẽo. Hấn muốn làm cái gì, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“Chính là ý như thế, giống như anh mong muốn, chúng ta đến công ty của anh rồi bàn.” Bạch Thiếu Triết nhếch môi nói một câu rất đơn giản.

“Tôi đồng ý với anh, anh muốn nói chuyện gì? Tôi nghe.” Lê Duệ Húc nhìn bóng lưng hấn vội nói một câu. Không khí trong phòng bệnh lúc này dường như trở nên mỏng hơn, Lê Duệ Húc phải há miệng để hít thở, còn Bạch Thiếu Triết cũng có vẻ như vậy.

Chỉ là Thiếu Triết so với Duệ Húc lại càng phải bình tĩnh hơn.

Bạch Thiếu Triết ngồi xuống, vẻ mặt như cười như không, gương mặt có chút nhợt nhạt, nhưng, đôi mắt kia lại vô cùng bình tĩnh.

“Anh muốn gì, toip đang nghe đây.” Lê Duệ Húc nhìn về phía Bạch Thiếu Triết, thật sự không thể đoán ra trong đầu người đàn ông này đang suy nghĩ gì?

“Tôi có thể đem Tô Tử Lạc và Bánh Bao Nhỏ trả lại cho anh, nhưng, tôi có một điều kiện, điều kiện này đối với Lê Duệ Húc anh mà nói, sẽ không phải là chuyện đơn giản.” Bạch Thiếu Triết khẽ vuốt cằm của mình, lời nói như gió nhẹ mà lạnh đậm, cả người Duệ Húc cứng lại, không thể hiểu được hấn đang nói gì?

“Anh đang nói gì?” hấn nghĩ mình đã nghe nhầm.

“Anh không nghe nhầm đâu, Lê Duệ Húc, tôi nói, tôi muốn dùng Tô Tử Lạc và Bánh Bao Nhỏ để trao đổi với anh. Không biết anh có muốn đổi không. Cũng phải xem anh có thấy cuộc trao đổi này có đáng giá không đã?” Bạch Thiếu Triết lặp lại một lần nữa, thậm chí có ý nói rõ hơn một chút.

“Bạc Thiếu Triết, anh coi bọn họ là cái gì? Trong lòng cô ấy luôn có anh, luôn nhớ đến những gì đã hứa hẹn với anh, vậy mà anh coi bọn họ là hàng hóa sao?” Lê Duệ Húc đột nhiên tức giận, toàn thân có chút run rẩy, tin rằng, nếu lúc này hấn không kìm chế, nếu không phải hấn đang là bệnh nhân, có thể bọn họ đã đánh nhau rồi.

Tô Tử Lạc và Bánh Bao Nhỏ là bảo bối của hấn, vậy mà có người này dám mang bọn họ ra để trao đổi, làm sao hấn không tức giận được, hấn thật sự cảm thấy bọn họ là vô giá, thế nhưng họ lại không thể rời khỏi người đàn ông này.

294. Q.4 - Chương 32

“Anh lầm rồi, “. Bạch Thiếu Triết vẫn đang ngồi đó, vẻ mặt như ngày thường, đáng vẻ dường như rất lạnh lùng. “Bọn họ là người phụ nữ của anh, là con của anh, không phải là của tôi. Tôi thích bọn họ, nhưng tôi lại càng thích trao đổi với Lê Duệ Húc anh hơn. Tôi không muốn nói nhiều, tôi chỉ muốn biết rằng, chuyện này, anh có làm hay không, có chấp nhận hay không?”

“Anh muốn cái gì?” vẻ mặt hấn rất cục có thể khôi phục sự bình tĩnh, đôi tay vẫn nắm chặt cái chăn trên người, dùng sức khiến cho vết thương đang bị rỉ máu.

“Tập đoàn Húc Nhật...” môi của Bạch Thiếu Triết khẽ mở, chỉ có bốn chữ, cũng khiến Lê duệ Húc cười lạnh một tiếng, dường như hấn đã sớm biết được. “Tôi còn đang suy nghĩ xem ở đây có thứ gì có thể làm cho anh thỏa mãn, không ngờ, khẩu vị của anh cũng không hề nhỏ, muốn tập đoàn Húc Nhật.”

“Đúng vậy, sao nào, anh không đổi sao? Tôi đây cũng không miễn cưỡng.” Bạch Thiếu Triết đứng lên, xoay người, liền bước ra phía cửa.

“Tôi có nói là sẽ không đồng ý sao?” câu nói của Lê Duệ Húc ở phía sau, không nhanh, không chậm truyền đến tai, làm cho Bạc Thiếu Triết dừng bước, hấn xoay người, hai mắt nhắm lại, làm cho Lê Duệ Húc không thể đoán được lúc này hấn đang suy nghĩ điều gì?.

“Anh xác định những điều anh vừa nói, thứ tôi muốn không phải chỉ là một bản hợp đồng, không phải là nhân viên của anh, cũng không phải chỉ là một phòng làm việc của anh, tôi muốn tập đoàn Húc Nhật của anh, muốn vị trí tổng tài của Lê Duệ Húc anh.”

Môi của Lê Duệ Húc nhếch lên có chút coi thường, “Tôi biết rất rõ mình đang nói cái gì, nếu không phải nó thì anh cũng sẽ không cần, không phải lặp lại.”

Bạch Thiếu Triết thấy đúng như những gì mình cảm nhận được, dường như chuyện này hẳn đã sớm có sự chuẩn bị.

“Lê Duệ Húc, tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, anh nên nghĩ cho kỹ, nếu không có tập đoàn Húc Nhật, anh sẽ không còn là người đàn ông được mọi người tung hô nữa, cái gì anh cũng không có.”

Lê Duệ Húc đưa tay ra “Không phải anh đã sớm có sự chuẩn bị điều này cho tôi.” ánh mắt hắn nhìn Bạch Thiếu Triết có chút đùa cợt, nhận một bản hợp đồng từ tay của Bạch Thiếu Triết, có thể nói tài sản với hắn chẳng hề quan trọng chút nào, ngay cả độc hắn cũng không buồn liếc mắt một cái, liền ký luôn tên mình lên.

“Mục đích của anh đã đạt được, cho nên anh có thể đi,” Lê Duệ Húc đưa bản hợp đồng trả lại cho Thiếu Triết, đối với hắn mà nói, đó quả thật chỉ là một tờ giấy, chẳng qua, tờ giấy này có giá trị hàng tỷ đồng, hắn thậm chí ngay cả chớp mắt một cái cũng không có.

“Cảm ơn sự khăng khải của anh.” Bạch Thiếu Triết giơ giơ trên tay bản hợp đồng với trị giá hàng tỷ kia lên, nhưng trên mặt lại không có lấy nửa phần vui vẻ, sắc mặt của hắn lại thâm trầm, nặng nề, làm cho người ta không thể biết được hắn đang nghĩ gì. Hắn đi ra ngoài cửa, lại không biết vì sao, bước chân ngày càng trở nên nặng nề.

Trong một gian phòng bệnh khác, Bánh Bao Nhỏ đang bắt trước động tác của Tô Tử Lạc, đang lúi lúi kéo kéo để gấp chiếc quần của mình, nó làm một hồi liền thấy mỗi lần ngồi luôn lên đồng quần áo đó. “Mẹ, ôm ôm.” nó đưa đôi tay nhỏ của mình ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu kia đã tốt hơn rất nhiều, trong lòng của đứa nhỏ này dường như không còn nhớ đến những chuyện kia nữa, còn Tô Tử Lạc cũng cảm thấy may mắn, chuyện này không còn lưu lại ở trong lòng của nó nhiều nữa, nó vẫn là Bánh Bao Nhỏ trước kia, chẳng qua, so với trước kia hình như nó thích được người khác bế hơn.

Tô Tử Lạc buông quần áo trong tay xuống, ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, nó cọ mặt vào ngực của cô một cái, chỉ ra phía cửa “Mẹ, Bao Bao muốn xem chú...” Tô Tử Lạc lặng người đi, hình như dạo này Bánh Bao Nhỏ thường xuyên nói mấy câu này.

Một câu là muốn chú, một câu là muốn chị, một câu là muốn bà nội... Đương nhiên đó là muốn uống sữa. Người mẹ như cô không biết là bị nó xép đi nơi nào rồi.

“Chú đang mệt, cần phải nghỉ ngơi, cho nên chúng ta không thể làm phiền chú.” Cô ôm chặt lấy con mình, bọn họ hôm nay sẽ rời xa nhau...

Bánh Bao Nhỏ chưa hiểu được xa nhau là gì... Đôi mắt to của nó chớp chớp một cái, nhìn ra cửa đúng lúc Bạch Thiếu Triết mở cửa bước vào, tạm thời cậu bé đã quên đi chuyện của Lê Duệ Húc.

“Cha. Ôm ôm...” Nó lại đưa đôi tay mũm mĩm ra cho Bạch Thiếu Triết ôm, nhưng lúc này Bạch Thiếu Triết lại không hề ôm nó, mà đi gần lại phía Tô Tử Lạc.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ chu lên, trên mặt có chút ảm ức.

Bạch Thiếu Triết như cố ý không muốn nhìn thấy gương mặt ảm ức của Bao Bao, hắn chăm chăm nhìn Tô Tử Lạc.

“Sao vậy, Thiếu Triết, em sẽ nhanh chóng thu dọn xong đồ thôi, chúng ta có thể về nhà.” tay của Tô Tử Lạc nhẹ nhàng xoa đầu của Bánh Bao Nhỏ một chút, trấn an đứa con có chút nhậy cảm này. Cô có cảm giác Bạch Thiếu Triết hôm nay có chút kỳ lạ, nhưng cũng không đoán ra vì sao hắn lại có biểu hiện như vậy?

“Tử Lạc, anh muốn hỏi em một việc, anh hy vọng em có thể trả lời thành thật.” Thiếu Triết đút tay vào túi áo, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lại.

“Chuyện gì vậy?” Tô Tử Lạc lui về phía sau một bước, không biết vì vẻ mặt Bạch Thiếu Triết hiện tại quá bình tĩnh, hay là hiện tại hấn khiến cô cảm thấy có một khoảng cách thật lớn.

“Tử Lạc, em có yêu anh không?” hấn đứng ở đó, vô cùng trầm tĩnh đợi câu trả lời của cô, Tô Tử Lạc có chút sững sốt, có chút chần chừ, cô thật sự là không biết phải trả lời hấn như thế nào, yêu? Đó là lừa dối hấn cũng là lừa dối bản thân, nhưng nếu không thương, cô làm sao có thể nói ra như thế.

“Thiếu Triết, chúng ta không phải là sắp trở về rồi sao, đi khỏi nơi này, quay về nước Anh, chúng ta sẽ lại giống như trước đây, tất cả mọi thứ ở nơi này đều không còn quan hệ gì với chúng ta nữa, em đồng ý với anh, em sẽ không quay lại đây nữa, được không?” câu nói của cô có chút nghẹn ngào, có nỗi đau xót khôn tả, còn Bánh Bao Nhỏ trong lòng cô, dường như cũng cảm nhận được nỗi đau trong lòng cô, im lặng không nói câu nào, nó ôm lấy cổ của cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai cô.

Hai bàn tay Thiếu Triết thả lỏng một chút, nhìn đồng quần áo cô thu dọn đã được gần một nửa rồi, quả nhiên là cô muốn đi, nhưng, cho dù người cô có đi thì trái tim vẫn ở lại đây.

“Tử Lạc, đúng là sẽ đi, nhưng không phải là em, vì anh biết, em muốn ở lại bên cạnh Lê Duệ Húc.” hấn thản nhiên nói một câu, giống như đây là một chuyện rất bình thường, câu nói hờ hững, không có chút ngập ngừng.

Cả người Tô Lạc cứng ngắc, cô tiến về phía trước một bước, vội vàng giải thích “Thiếu Triết, không phải anh đã hiểu lầm chuyện gì rồi chứ? Em và anh ấy không có gì, thật sự là không có gì hết, chuyện hai năm trước của bọn em đã kết thúc, em...”

Tô tử Lạc còn muốn giải thích, nhưng thấy Bạch Thiếu Triết lắc đầu “Tử Lạc, đối với em không còn quan hệ.” hấn lấy ra bản hợp đồng về khối tài sản khổng lồ kia, khẽ lắc lắc trước mặt cô “Tử Lạc, anh đem em và Bánh Bao Nhỏ để đổi lấy cái này, em nhất định không biết đây là cái gì rồi, đây là tập đoàn Húc Nhật.”

295. Q.4 - Chương 33

“Thiếu Triết, em không hiểu ý của anh?” cái gì mà tập đoàn Húc Nhật, cái gì mà dùng bọn họ để trao đổi, có phải ý của hấn là đem bán cô và Bánh Bao Nhỏ...

“Em hiểu mà, Tử Lạc, anh thừa nhận là anh thích em, cũng rất thích Bánh Bao Nhỏ, nhưng anh cũng không thể dùng tất cả mọi thứ của nhà họ Bạch để đổi lấy em được, còn người đàn ông đó lại khác, hấn đã dùng toàn bộ công ty của hấn để đổi lấy mẹ con em, anh là một người làm ăn, một người phụ nữ không yêu anh, lại còn một đứa trẻ không phải con của anh, sẽ chọn cái gì, anh biết rất rõ ràng.”

“Cho nên, Tử Lạc, em không cần phải quay về, nơi đó dường như cũng không phải là nơi có người mà em lưu luyến?” Hấn xoay người, trong lúc hấn nói, toàn thân hấn khẽ run lên.

Còn Tô Tử Lạc ôm chặt lấy Bánh Bao Nhỏ, không ngừng lắc đầu. “Thiếu Triết, đây không phải sự thật, anh không phải là người như vậy.” hấn không thể dùng cô và Bánh Bao Nhỏ để đổi tập đoàn Húc Nhật, làm sao hấn có thể, làm sao Lê Duệ Húc có thể? (vì yêu Tử Lạc ak...:()

“Giấy trắng mực đen, hoàn toàn chính xác, không tin, em có thể đi tìm hấn.” Câu nói của Bạch Thiếu Triết có chút lạnh lùng truyền tới, hấn nhắm mắt lại, cảm nhận được có một cơn gió thổi qua mặt mình, trên khuôn mặt có chút đau đớn.

Hấn ngẩng đầu lên, thấy được Tô Tử Lạc chạy ra ngoài. Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ có chút ảm ức, hấn dùng lực thở mạnh một hơi, cúi đầu nhìn bản hợp đồng trong tay, sau đó cẩn thận đưa lên, cất lại trong người. Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng chói lóa, làm ắt của hấn trong khoảng thời gian ngắn không thể mở ra được.

Phịch một tiếng, cửa phòng bệnh của Lê Duệ Húc bị đẩy ra, Tô Tử Lạc chạy thẳng vào, không ngừng nhìn thẳng hấn, ngực của cô đập mạnh hết sức, nét mặt tái nhợt không nói lên lời.

Bánh Bao Nhỏ vừa thấy Lê Duệ Húc, cái miệng nhỏ liền mếu máo có chút ảm ức, hình như bộ dạng của Bạch Thiều Triết và Tô Tử Lạc, thật sự đã dọa một đứa nhỏ như nó rồi.

“Chú chú” Bánh Bao Nhỏ vươn đôi tay nhỏ bé của mình ra, Lê Duệ Húc ngồi dậy, đón lấy Bánh Bao Nhỏ trong lòng của Tô Tử Lạc. “Em làm con sợ rồi. ” hấn trấn an Bánh Bao Nhỏ, sau đó nhìn Tô Tử Lạc lắc đầu. “Anh biết, em tìm anh là muốn hỏi chuyện gì, chúng ta còn có nhiều thời gian, nhiều thứ cần phải nói, nhưng không nên như vậy với Bánh Bao Nhỏ, nó còn nhỏ...”.

Bánh Bao Nhỏ gắt gao kéo lấy áo của Lê Duệ Húc, cẩn thận liếc nhìn Tô Tử Lạc, nó không hiểu rốt cuộc chuyện này là sao, cha không ôm nó, mẹ cũng không cười, một bàn tay to lớn đặt trên đầu nó, nhẹ nhàng xoa xoa một cái.

“Nhớ chú sao? ” hấn mềm mỏng, nhẹ nhàng nói với Bánh Bao Nhỏ ở trong lòng, Bánh Bao Nhỏ thành thật gật đầu một cái “Nhớ ”, giọng nói non nớt làm cho trái tim của Lê Duệ Húc lập tức ấm lên, hấn không hối hận vì những gì mình đã quyết định, thật sự là không hối hận.

“Đây, chú cho con.” hấn đưa một món đồ chơi nhỏ đã nhờ Vệ Thần mua cho, đặt trên bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao Nhỏ, nó vừa nhìn thấy liền ôm ngay vào lòng, tự mình có thể chơi một mình, có thể món đồ này nó đã có, nhưng nó lại phá lệ thích món đồ chơi này.

” Lạc Lạc.. Đến, ngồi đi.” hấn khẽ dịch người sang, lấy chỗ cho cô ngồi xuống, còn Tô Tử Lạc thoáng nhìn Bánh Bao Nhỏ, trong lòng cảm thấy có chút có lỗi, vừa rồi quả thật là cô đã dọa Bánh Bao Nhỏ rồi.

Cô ngồi xuống, vừa rồi còn có chút tức giận, nhưng dường như, trong nháy mắt, đã hoàn toàn bình tĩnh lại rồi.

” Anh ta nói cho em?”

Tô Tử Lạc gật đầu một cái, cuộc sống của cô thực sự có rất nhiều chuyện, đã có một biến cố xảy ra giờ không thể lại có một biến cố ngoài ý muốn nào nữa.

“Không phải là eem đang có cảm giác bị phản bội, bị vứt bỏ chứ?” giọng nói bình tĩnh của Lê Duệ Húc truyền đến, từng chữ từng chữ nói ra suy nghĩ thật sâu trong nội tâm của Tô Tử Lạc.

“Lạc lạc, đừng nghĩ như vậy được không?” Lê Duệ Húc đưa tay của mình ra, tay vẫn còn bị thương, đặt trên vai của Tô Tử Lạc, lần đầu tiên, bọn họ lại có thể tiến gần hơn theo cách này.

“Em không phải là hàng hóa, cũng không phải là đồ vật, hấn chính là thấy anh đáng thương, mang hai người tặng cho anh, em biết không? Lê Duệ Húc không có hai người, cuộc sống sau này nhất định sẽ là cái xác không hồn, cả đời này sẽ không có gì hạnh phúc nữa, anh đã mất đi một lần, không thể lại mất đi lần thứ hai, anh đã đợi hai năm, anh không muốn lại phải đợi vô số lần hai năm như vậy nữa.”

Lê Duệ Húc nhận hết lỗi về mình, cho dù đây là mưu kế của Bạch Thiều Triết cũng như nhau, chỉ cần lòng của cô được thoải mái, như vậy, hấn có thể nhận tất cả, đều rất đáng giá.

“Nhưng còn, công ty của anh ...” Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông có vẻ kiên định, thản nhiên, hấn thật sự không để ý một chút nào sao? Công ty lớn như vậy, đâu phải chỉ là một quầy bán quà vật, đó là một công ty đa quốc gia mà.

“Chẳng qua chỉ là tập đoàn Húc Nhật thôi sao? Không có nó nữa, không phải là anh sẽ không còn là Lê Duệ Húc chứ?” Hấn cười, cười lớn thật thoải mái. “Vì công ty kia sao, anh đã không muốn nghĩ thêm nhiều vậy. Có lẽ như vậy lại là dịp tốt để nghỉ ngơi.” (dù sao thì cũng không chết đói đâu, vẫn còn cái cửa hàng kem có ông chủ quán đã đặc tội với Bánh Bao Nhỏ mà :v)

“Lạc Lạc..” Hấn ngả đầu của Tô Tử Lạc tựa lên vai của mình “Tha thứ cho anh được không?”

Tô Tử Lạc nhẹ nhàng nói một tiếng, “Vâng “, cô sớm đã muốn tha thứ, không biết là bắt đầu từ khi nào, có phải là do hấn đối xử dịu dàng với cô, sự chân thành của hấn, thậm chí là hấn đã dùng chính tính mạng của mình để cứu lấy Bánh Bao Nhỏ, cô thật sự đã muốn tha thứ từ lâu.

“Như vậy là chúng ta có thể sống cùng nhau sao? ” hấn vừa nói xong, dùng chính bàn tay đang bị thương của mình, cẩn thận nắm lấy tay của Tô Tử Lạc. Giống như, cái tay này chỉ dùng để nắm lấy tay của cô

vậy, Đoạn Hạo đã nói, bàn tay này của hần, thiếu chút nữa là bị tàn phế rồi, sau này có thể sẽ chỉ dùng để trang trí thôi.

“ Em...” môi của Tô Tử Lạc khê run, cô không biết, thật sự không biết...

“Không sao hết, anh có thể chờ, chỉ là... Em có thể cho anh cơ hội này sao? Sau này, anh có thể sẽ là một kẻ nghèo hèn, anh cái gì cũng không có, không còn là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật nữa, em sẽ không chê anh không xứng với em sao.”

Hần không có tự phụ, cũng không có cảm giác tự ti, thật sự, chỉ cần hần là Lê Duệ Húc, hần sẽ không làm cho vợ con mình phải chịu khổ. Như vậy, đúng là một cơ hội tốt, nếu hần không biết nắm lấy, thì đã không thể làm được tổng tài nhiều năm như vậy, là một thương nhân thành công, hần có thể dễ dàng nhận ra đâu là chuyện gì có lợi ích.

Tô Tử Lạc ngồi thẳng người lên, giận giữ trừng mắt liếc hần một cái, hần nghĩ cô là ai? Còn Lê Duệ Húc thì tạo bộ dạng như đang đầu hàng gơ hai tay của mình lên “Được, anh đầu hàng. ” Hần nhìn về phía Bánh Bao Nhỏ, khóe môi cong lên trông cực kỳ hoàn mỹ, có lẽ giây phút này cả đời hần cũng không quên được, cười đến híp cả mắt, vui vẻ như vậy, thật là thoải mái, bỏ tập đoàn Húc Nhật, hần vẫn còn là Lê Duệ Húc, nhưng mất đi Tô Tử Lạc và Bánh Bao Nhỏ, khả năng, hần sẽ không còn là người nữa.

Như vậy, cuộc giao dịch, thật sự rất giá trị.

296. Q.4 - Chương 34

Tô Lạc ngồi bên cạnh, rõ ràng cô tới đây để hỏi tội, vậy mà hần vừa nói mấy câu, đã thành công khiến cô cái gì cũng không hỏi được, đành ngồi đó nhìn hần và Bánh Bao Nhỏ chơi đùa với nhau, ngay cả Bánh Bao Nhỏ cũng không thèm quan tâm cô nữa.

Đúng là một tên nhóc kiêu ngạo. Khi nhớ tới một người đàn ông khác, lòng cô bị va một cái thật mạnh.

Thiếu Triết, anh thật sự là người như vậy sao? Nếu như hần không cần bọn cô nữa, cô thực sự có thể hiểu, nhưng vì sao, vì sao hần lại bán bọn cô đi... Đây là Thiếu Triết mà cô biết trong suốt hai năm qua sao?

Cảm giác ấm áp bao quanh cô, thậm chí hơi thở quen thuộc của người đàn ông ở rất gần, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, thấy Duệ Húc đang đứng ở trước mặt mình.

Cô chớp mắt, cảm giác hai tay hần ôm chặt cô vào lòng, giống như hai năm trước, nhưng hiện tại hần thật dịu dàng, và tình yêu bây giờ là thật.

“Được rồi, không nên nghĩ linh tinh nữa, không có Bạch Thiếu Triết, em vẫn có anh, cho dù anh không có gì anh cũng sẽ không để em và con phải chịu khổ.”

“Lê Duệ Húc, anh là người bệnh,...” Tô Lạc định nói gì đó, lại nhìn thấy bộ quần áo bệnh nhân hần mặc trên người, mới nhớ tới những tổn thương trên người hần vẫn chưa lành hẳn, cứ đi xuống giường như vậy, hần không cần cơ thể này sao?

“So với sự khó chịu trong người, anh thà bị đau như thế này còn hơn.” Hần thật không biết là mình còn có thể nói ra những lời buồn nôn như thế.

Tô Lạc nghe xong cũng đỏ mặt, cô muốn đẩy hần ra, lại không dám dùng sức, sợ động phải vết thương của hần, dù sao bây giờ hần vẫn là người bệnh, nhưng hần đừng biến thành tốt như vậy có được không, khiến cô không biết phải làm sao cả, còn có hần thổi thổi khí nóng vào cổ cô, thực sự khiến trái tim cô loạn nhịp.

Khi cô đang lúng túng, bỗng nhiên tiếng khóc của Bao Bao truyền tới, sau đó là bịch một tiếng.

“Mẹ,” tiếng nói Bao Bao truyền tới, sau đó cả người liền lăn xuống, may mà tấm thảm đủ dày, hơn nữa người cậu bé cũng nhiều thịt, cho nên chỉ có hốc mắt lằn lõm, đáng thương nhìn Duệ Húc và Tô Lạc. Duệ Húc vội buông Tô Lạc ra, bước lên, ôm lấy cậu bé đang nằm trên mặt đất.

“Có đau không?” Duệ Húc đưa tay vỗ về gương mặt Bao Bao, Bao Bao lắc đầu, sau đó ôm chặt cổ Duệ Húc, “Bao Bao không đau, Bao Bao cũng muốn chúm.” câu nói của Bánh Bao Nhỏ khiến mặt Tô Lạc càng đỏ hơn. Duệ Húc cũng bật cười, trong từng giây phút, có thể khiến hắn cười lớn như bây giờ đúng là quá tốt, có thể khiến hắn cười thoải mái như bây giờ lại càng thiếu, hiện tại, trái tim hắn vô cùng thoải mái.

Hắn ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, đột nhiên tung cậu bé lên cao, Tô Lạc định ngăn lại, cũng nghe thấy tiếng cười khanh khách của cậu bé, Bao Bao cười rất vui vẻ, Bánh Bao Nhỏ thích cảm giác như vậy, tuy rất cao. Nhưng cậu bé rất thích.

“Em đừng lo lắng, con nhất định sẽ thích,” Duệ Húc không để vết thương trên người, chơi rất vui với Bao Bao.

Tiếng cười của Bao Bao không ngừng truyền tới, Tô Lạc đành ngồi xuống, cô đưa tay chống cằm, nhìn hai cha con họ vui đùa.

Nhìn gương mặt Bao Bao giống hệt gương mặt Duệ Húc, đúng là cha con, có phải trước kia cô đã quá ích kỷ rồi không, thế nên đã quên, thực ra hắn cũng rất yêu Bánh Bao Nhỏ.

Đột nhiên cô nở nụ cười, cứ như vậy đi, chuyện sau này, ai biết được, chỉ cần Bánh Bao Nhỏ của cô có thể luôn cười tươi như bây giờ.

Cô cúi đầu, hàng lông mi khẽ run, ‘Thiếu Triết, đây là những điều anh muốn sao? Nếu Thiếu Triết muốn cô, vậy cô... Vui vẻ sao? Em không trách anh, thật sự không trách anh.’

Có những người vốn không có cách nào trách cứ, ví dụ như Bạch Thiếu Triết, đối với Tô Lạc mà nói, cho dù hắn có cần tính mạng cô, cô cũng không trách hắn, bởi vì cô nợ hắn nhiều lắm, không biết phải trả như thế nào.

“Lạc Lạc...” Duệ Húc ôm Bánh Bao Nhỏ đứng trước mặt cô, Bao Bao đưa tay kéo kéo áo cô, hai gương mặt giống nhau như đúc phóng đại trước mặt cô, trong khoảng thời gian ngắn, khiến cô ngẩn người.

Bọn họ thật giống nhau...

“Lạc Lạc, không cần tự trách mình, những gì em thiếu anh ta, anh thay em bù, em nợ, anh cũng sẽ trả cho em, bởi vì đây cũng là những gì anh thiếu em, em chỉ cần làm chính mình là được rồi, không cần sống vì người khác.” Hắn đặt Bao Bao vào lòng cô, sau đó ôm chặt lấy cả hai người, đối với Duệ Húc, hiện tại trong lòng ngực hắn là tất cả của hắn.

Đột nhiên, Tô Lạc cảm giác trên mu bàn tay có giọt nước, không phải của cô, cũng không phải của Bánh Bao Nhỏ, cô ngẩng đầu lên, người đàn ông kia vẫn cười, chỉ là trong mắt lại có nước, ánh mắt màu trà có chút nhạt nhòa.

Cô cảm giác hốc mắt mình nóng lên, một bàn tay vẫn còn quần băng nhẹ nhàng chạm vào mí mắt cô, “Được rồi, đừng khóc, em đã làm mẹ rồi, đừng để con cười cho, trước đây anh đã khiến em khóc quá nhiều, sau này, anh thề, không bao giờ... nữa, anh sẽ dùng tất cả những gì anh có để yêu thương em,”

Duệ Húc ôm chặt hơn hai người như là tính mạng hắn, “Bây giờ anh hai bàn tay trắng rồi, em sẽ không thể làm phu nhân tổng tài tập đoàn Húc Nhật nữa, em chỉ là người vợ duy nhất của Duệ Húc, là người phụ nữ mà Duệ Húc yêu nhất, là mẹ của con trai hắn, em đồng ý không?”

Ngón tay Tô Lạc khê động, nhìn thấy nước mắt trong mắt hắn, nếu có một người đàn ông khóc vì cô, như vậy nhất định phải giữ chặt lấy người đó, bởi vì hắn thực sự rất yêu cô, giành cả sinh mệnh để yêu cô.

“Không cần tự tạo gánh nặng ình, những gì em thiếu, em nợ, anh sẽ thay em trả, em không cần phải đổi mặt, có anh đối mặt là được rồi. Lạc Lạc... Anh thật sự muốn gọi em là vợ,” giống như trước đây. Trán hắn chạm vào trán cô, trong mắt chỉ còn sự tồn tại của cô.

“Nếu em không muốn?” Khóe môi Tô Lạc khẽ hé, dường như là một lời từ chối, nhưng với sự thông minh của Duệ Húc có thể nhìn thấy cô đang cố, “Cô Tô, cô trộm con tôi đi đã lâu như vậy, thân là người làm cha, chẳng lẽ lại để tùy cô mang theo con tôi đi mãi như vậy sao?”

“Hiện tại em không muốn, nhưng sau này nhất định sẽ đồng ý,” hắn vô cùng bá đạo nói xong, mặc kệ có tập đoàn Húc Nhật hay không, hắn vẫn là Lê Duệ Húc không ai bì được, “Cô gái nhỏ này, lại còn học được cách đùa giỡn anh nữa,” Duệ Húc nắm nhẹ cằm cô, hàng lông mày hơi nhíu lại, Tô Lạc vội kéo tay hắn, nhìn thấy vết thương trên tay hắn, “Sao anh lại không cẩn thận như vậy, vết thương nặng nha này, nhờ miệng vết thương nứt ra, thì phải làm sao?”

297. Q.4 - Chương 35

Tô Tử Lạc mất hứng trừng mắt nhìn hắn, không hề phát hiện giọng nói của mình trong lúc này lộ rõ sự sốt ruột, lo lắng.

Lê Duệ Húc nở nụ cười, ôm lấy Bánh Bao nhỏ, để cậu bé ngồi trên vai mình. Bánh Bao Nhỏ tựa hồ rất thích như vậy, vốn gương mặt nhỏ nhắn đang buồn ngủ, lập tức có tinh thần.

“Anh làm sao lại biết Bánh Bao Nhỏ thích như vậy?” Hắn xem Bánh Bao Nhỏ như bao tãi, xoay qua xoay lại, như thế này Bánh Bao Nhỏ lại càng thích, đôi mắt híp lại như trăng khuyết.

“Nó là con anh,” Lê Duệ Húc kiêu ngạo nói xong, sau đó nhìn về phía Tô Tử Lạc, “Anh nghe mẹ nói qua, anh trước kia cũng như vậy, nếu nó là con anh, nhất định cũng sẽ thích, cha của nó thích tất nhiên nó sẽ thích rồi, cha của nó ghét gì thì nó cũng sẽ ghét.” Hắn nói tuyệt đối chính xác. Hắn nắm bàn tay bé nhỏ của Bánh Bao Nhỏ, “Bánh Bao Nhỏ, chú nói có đúng không?”

Bánh Bao Nhỏ gật đầu lia lịa, ánh mắt cười vui vẻ.

Lê Duệ Húc đặt Bao Bao xuống, néo néo đôi má phúng phính, hắn không tự xưng mình là cha, chỉ là sợ Bao Bao còn nhỏ tuổi không thể nhận, hắn không muốn miễn cưỡng Tô Tử Lạc, cũng là không miễn cưỡng con trai mình,

Hắn tin tưởng, rất nhanh,. Bánh Bao nhỏ sẽ gọi hắn là cha.

Cánh cửa mở ra rồi đóng lại, Vệ Thần khó hiểu, hàng lông mày nhăn lại, đây là chuyện gì xảy ra vậy, hai người kia khi nào thì chuyển biến tốt như vậy, không phải là Húc trong họa gặp phúc đấy chứ, người anh em này vận khí không tồi nha. Chẳng những cứu con, còn thành công lấy lại được người phụ nữ của mình. Vì sao Vệ Thần hắn lại không có vận khí tốt như vậy?

Hắn lắc đầu, bất quá như vậy cũng tốt, nhưng cũng thật đáng thương, bọn hắn lại bị ngập đầu trong công việc rồi, kì nghỉ này đúng là không dễ dàng. Hắn quay đầu, thấy được Hà Duyên ôm Đồng Đồng đi kiểm tra, liền bước nhanh tới.

“Chú...” Đồng Đồng gọi nhỏ một tiếng, cũng đã bị Vệ Thần ôm ở trong lòng.

“Đồng đồng sợ sao?” Hắn cẩn thận ôm lấy cô bé gầy yếu này, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nó, từ nhỏ đã bị bệnh nặng như vậy, thật đáng thương. “Đồng Đồng không sợ, có mẹ ở đây, Đồng Đồng không sợ,” Đồng Đồng ngoan ngoãn nói, hốc mắt Hà Duyên cũng đỏ lên.

“Đồng Đồng thật ngoan,” Vệ Thần tán thưởng xoa xoa đầu Đồng Đồng, một bàn tay đặt lên đôi vai gầy gò của Hà Duyên, hắn thật sự không biết, một người phụ nữ như vậy, như thế nào có thể chống đỡ cho chính mình, rồi còn nuôi dưỡng một đứa trẻ bị bệnh, ốm yếu như vậy.

“Yên tâm đi, Đồng Đồng sẽ tốt thôi, giống như tôi vậy,” Vệ Thần chớp chớp mắt, bộ dạng hài hước, “Cô xem tôi sức khỏe lúc nhỏ cũng không tốt, hiện tại không phải rất tốt sao, con gái của cô cũng sẽ như vậy.”

Cả người Hà Duyên cứng đờ, hắn... Không phải như vậy chứ...

“Đúng vậy, có cái gì kì lạ sao?” Về mặt Vệ Thần có chút lơ đãng, “Trái tim của tôi từ nhỏ cũng vậy, nhưng lúc năm tuổi đã làm phẫu thuật, rồi khỏe lại rất nhanh, bệnh này chỉ cần phẫu thuật thì sẽ không gặp khó khăn gì nữa.”

“Thật sao?” trong mắt Hà Duyên có chút vui mừng xen lẫn phức tạp, lúc trước bác sĩ đã nói qua, bệnh này của Đồng Đồng dường như là do di truyền, nhưng là cô không có, hóa ra là..

“Đúng vậy, không cần lo lắng, cả ngày khóc như vậy, Đồng Đồng đều bị cô dọa sợ,” Vệ Thần liếc mắt nhìn Hà Duyên, sau đó ôm Đồng Đồng chặt hơn, giống như ôm bảo bối của chính mình, nói cái gì cũng không buông tay.

“Đúng rồi...” Vệ Thần đột nhiên nở nụ cười, tâm tình thật tốt. “Nói cho cô biết một việc, vị tổng tài của cô đã hòa thuận với vợ hần rồi.”

Tử Lạc và tổng tài... Hà Duyên mở to hai mắt nhìn mình, không dám tin, không thể nào, bọn họ rõ ràng đã nói qua, mà Tử Lạc cũng nói như vậy, cô ấy và Lê Duệ Húc không có khả năng, như thế nào đột nhiên quay lại, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, còn có Thiếu Triết đâu, hần sao lại để như vậy.

Cô nghĩ như thế nào cũng thấy rắc rối...

“Đi thôi, Đồng Đồng đến giờ kiểm tra rồi, chuyện nhỏ như vậy, cũng khiến cô ngây ngốc như vậy, hòa thuận là hòa thuận, chuyện giữa vợ chồng người ta, cô suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?”

Hà Duyên định nói gì đó, lại bị Vệ Thần kéo đi. Đồng Đồng đan mấy ngón tay vào nhau, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Vệ Thần, người chú này còn giống cha hơn cả cha Bánh Bao Nhỏ.

Đúng như lời Vệ Thần nói, Tô Tử Lạc tuy rằng không có thừa nhận gì, nhưng Bánh Bao Nhỏ cũng luôn ở chung với Lê Duệ Húc, Bạch Thiếu Triết lại giống như biến mất, không hề xuất hiện.

Thỉnh thoảng, Hà Duyên hỏi bọn họ đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, Tô Tử Lạc nở nụ cười không biết làm sao cùng cười khổ, làm cho cô cũng không thể hỏi tiếp, có điều giống như lời Vệ Thần đã nói, đây là chuyện của vợ chồng họ, đã bỏ lỡ một lần, nếu có một lần nữa sẽ rất đáng tiếc, rõ ràng là yêu nhau, Tử Lạc, kì thật đây mới là hạnh phúc của cô.

Lê Duệ Húc ôm Bánh Bao Nhỏ ngồi vào trong xe, bệnh của hần đã tốt hơn rất nhiều, đã không có việc gì nữa, cha mẹ hần vẫn đang ở nhà chờ hần, Vệ Thần tùy tiện tìm một cái lấy cớ, nói hần đi công tác, cho nên cha mẹ hần cũng không có quá lo lắng, khuôn mặt mặt luôn lạnh lùng, lúc này lại như có ánh mặt trời chiếu rọi, thật ấm áp.

“Lạc lạc, về nhà được không?” Tay hần vỗ về mái tóc dài của Tô Tử Lạc, sự dịu dàng của hần đã trao hết cho cô, hần cho tới bây giờ đều không có hạnh phúc như vậy, nhà, về nhà có được không?

Tô Tử Lạc chính là ôm chặt Bánh Bao Nhỏ vào lòng, Bánh Bao Nhỏ vẫn cầm trên tay món đồ chơi Lê Duệ Húc mua cho nó, ngoan ngoãn tự chơi.

“Không được, em nghĩ tốt nhất em vẫn nên ở chỗ cũ thì hơn,” Tô Tử Lạc lắc đầu. Cô còn chưa có chuẩn bị tốt, tuy cô tha thứ cho hần, nhưng cũng không có nghĩa, cô sẽ trở về ngôi nhà kia, nơi đó chứa biết bao đau thương trước kia của cô.

Hơn nữa, nơi cô ở là nhà của Thiếu Triết, cô muốn biết hần hiện tại ở nơi nào, có phải đã rời khỏi đây rồi không.

“Tốt thôi, em muốn thế nào đều được hết,” Lê Duệ Húc gầy gầy mấy sợi tóc mái trước trán cô, vẫn duy trì nụ cười như cũ, hần hai năm còn đợi được, sao lại không thể chờ được mấy ngày như thế này chứ, xe chuyển bánh, phương hướng cũng không phải đi về phía nhà họ Lê, mà là nơi cô ở khi cô về Trung Quốc, là căn nhà Thiếu Triết mua cho cô.

Xe dừng lại, Bánh Bao Nhỏ được Lê Duệ Húc bế xuống, tâm trạng Tô Lạc vô cùng phức tạp, cũng có khẩn trương.

“Đừng lo,” Lê Duệ Húc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, muốn cho cô đừng khí, mở cửa, bên trong rất sạch sẽ, nhưng là, cũng đã rất lâu rồi không có người ở.

Xem ra, Bạch Thiếu Triết cũng không có trở về..

Tô Tử Lạc ngồi ở trên sofa, trong khoảng thời gian ngắn cô cảm giác nơi này thực yên tĩnh. Lê Duệ Húc đặt Bánh Bao Nhỏ xuống, nhẹ nhàng vỗ mặt con, “Đi đi, ra chỗ mẹ con đi.”

Bánh Bao Nhỏ nghe lời chạy đến bên người Tô Tử Lạc, đưa bàn tay nhỏ mập của mình.

298. Q.4 - Chương 36

“Mẹ, ôm ôm.” Tô Tử Lạc ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, khẽ chớp mắt nhìn hần, Lê Duệ Húc đứng lên, đi thẳng vào phòng bếp, khi hần bước ra, hay tay bưng hai cái bát.

Đặt hai bát xuống, Tô Lạc ngửi thấy một mùi thơm thật quen thuộc khiến tim cô đập nhanh hơn, hương vị này không phải là....

“Cái này, sau khi em rời khỏi, anh đã tới chỗ họ học, bọn họ đã không còn bán hàng nữa, nghe nói con họ đã đưa họ đi rồi, anh phải đi tìm rất lâu, mới tìm được bọn họ, bọn họ lúc đầu vốn không muốn dạy anh, anh nói cho họ biết vợ của anh thực sự rất thích món súp họ nấu, anh sợ em trở về, không được uống sẽ rất buồn, cho nên anh nhất định phải học được, nghe vậy bọn họ mới chịu dạy anh.”

“Mau ném thử đi, hai năm nay anh đều tự làm ình, tay nghề cũng tốt lên rất nhiều, hiện tại cuối cùng cũng có thể làm cho em.”

Hần bưng bát lên đặt vào tay Tô Tử Lạc, “Cẩn thận, nóng lắm, ” Mà lòng bàn tay của hần đã sớm đỏ ửng, súp nóng uống mới tốt được, hần biết, cô rất thích hương vị này.

“Cảm ơn... ” Tô Tử Lạc cúi đầu, trong tay có một bát súp nóng, tựa hồ trở lại lúc cô còn làm ở tòa soạn báo, cũng là thời điểm cô và Vũ Nhiên có cuộc sống yên ổn. Nếu Lê Duệ Húc không xuất hiện, có lẽ cuộc sống của cô sẽ yên ả hơn rất nhiều, bởi vì sự xuất hiện của hần, cho nên mới có nhiều đau khổ, bi thương như vậy, bây giờ người đàn ông này thực sự yêu cô.

“Uống đi, đừng để nguội,” Lê Duệ Húc đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt Tử Lạc, có thể khóc là tốt, dù sao, đây cũng là nước mắt giành cho hần, nhưng lòng của hần vẫn rất đau. Thật là cô gái ngốc, lúc trước hần không hiểu vì sao hần lại làm tổn thương cô, làm cho cô đau khổ như vậy.

“Mẹ... Bao Bao muốn ăn...” Bánh Bao Nhỏ khua khua bàn tay nhỏ bé, nó cũng muốn uống.

Lê Duệ Húc ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, để nó ngồi trên đùi mình,” Chú ở đây, một lúc nữa chú sẽ cho Bao Bao ăn được không,” Bánh Bao Nhỏ nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, sau đó ngoan ngoãn gật đầu, dường như cậu bé luôn nghe lời Duệ Húc.

Tô Tử Lạc uống xong ngụm, đúng là hương vị này, cô thật không thể tưởng tượng nổi, người đàn ông này từ bé tới lớn chưa bao giờ bước vào bếp lại đi học nấu món súp này. Ngon lắm, hương vị này giống hệt với hương vị của đôi vợ chồng kia nấu. Hần nhất định là vất vả lắm, cuối cùng cô đã hiểu được lời nói của Vệ Thần, hai năm qua Duệ Húc đã trôi qua không tốt như cô tưởng, còn cố chí ít còn có Bánh Bao Nhỏ, còn có Bạch Thiếu Triết.

Còn hần lại chỉ có một mình...

Nhìn hần cẩn thận chăm sóc Bánh Bao Nhỏ, hai khuôn mặt giống nhau ghé sát vào nhau, nhưng lại chỉ có thể là chú, đột nhiên, lòng cô có sự chua xót, vì sự dè dặt của hần. Cũng là vì sự kiên trì nhẫn nại của hần.

Tô Tử Lạc uống xong bát súp, hương vị giống như trước kia, không chút thay đổi, hàng lông mi dài khẽ chớp, hốc mắt có chút ẩm ướt. Cô đặt chiếc bát xuống, sau đó đưa tay về phía Bánh Bao Nhỏ, “Bánh Bao Nhỏ, ra đây với mẹ nào.”

Bánh Bao Nhỏ rất nhanh liền bước đôi chân mập mạp ra, chạy tới trước mặt Tô Lạc, ngẩng đầu lên, nhìn Tô Tử Lạc.

“Bánh Bao Nhỏ,” Tô Tử Lạc dư tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con mình, “Bánh Bao Nhỏ, con xem này? Chú và con có ánh mắt giống nhau, khuôn mặt cũng vậy, Bánh Bao Nhỏ lớn lên cũng sẽ giống như chú.”

Bánh Bao Nhỏ cái hiểu cái không, thỉnh thoảng lại nhìn Lê Duệ Húc. Khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một chút hoang mang.

“Bánh Bao Nhỏ, chú là cha của con,” Tô Tử Lạc kiên nhẫn giải thích, vẻ mặt Bánh Bao Nhỏ khó hiểu, chớp chớp mắt, “Bánh Bao Nhỏ không phải có cha rồi sao?” Giọng nói của nó khiến cho trái tim Duệ Húc đau nhói.

“Chú cũng là cha của con,” Tô Tử Lạc nhéo nhéo đôi má Bao Bao, “Con có hai người cha không tốt sao? Bao Bao có tới hai người cha luôn yêu thương, chăm sóc Bao Bao, còn đưa Bao Bao đi chơi thật nhiều nữa.”

Bánh Bao Nhỏ vẫn cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó chạy tới bên người Lê Duệ Húc, đưa đôi tay mập mập ra, “Chú là cha của Bánh Bao Nhỏ sao?”

Lê Duệ Húc ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, ôm thật chặt vào lòng, “Uhm, chú là cha của con. Là cha của Bao Bao,” Ông trời ơi, hắn chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc, kích động như lúc này, con hắn, rốt cuộc cũng gọi hắn là cha, đây là con của hắn, là dòng máu của hắn.

” Cha...” Bánh Bao Nhỏ ngọt ngào gọi cha, cậu bé có biết, vì một chữ cha này, Duệ Húc đã đợi bao lâu, đã suy nghĩ bao lâu?

“Bao Bao có hai cha,” Bánh Bao Nhỏ xòe ngón tay đếm, một mình lăm lăm lâu lâu, không biết cậu bé đang suy nghĩ gì, đối với Duệ Húc nó cũng không hề khó tiếp nhận, nó ngẩng đầu, kéo áo Lê Duệ Húc, “Cha, Bao Bao có tận hai cha, chị một người cũng không có, Bao Bao có thể nhường lại cho chị một người không?”

Tô Lạc nghe Bao Bao lại như vậy lại cảm thấy đau xót, Lê Duệ Húc thì dở khóc dở cười, trẻ con luôn thật ngây thơ, đơn giản, tựa hồ cái gì đều có thể chia sẻ cho nhau, “Cha sẽ giúp chị Đồng Đồng tìm được cha, chỉ là cha và mẹ chỉ có một thôi.”

Bánh Bao Nhỏ dùng sức gật đầu, dựa vào vai Lê Duệ Húc, khẽ ngáp một cái.

Bầu trời mưa thu, cuối cùng cũng bớt u ám hơn, ánh nắng mỏng manh chiếu vào ánh mắt trong suốt của Bánh Bao Nhỏ, cậu bé đưa tay ra, như muốn bắt lấy thứ gì đó.

Một chiếc xe dừng lại trước nhà họ Lê, cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra, sau đó hai tay lại đưa vào trong xe, ôm lấy một cậu bé béo tròn.

Cậu bé nhìn biệt thự lớn như vậy, liền kéo kéo áo người đàn ông, vẻ mặt tò mò, không có chút sợ hãi nào.

“Cha, đây là đâu?” Cậu bé nghiêng nghiêng đầu nhìn xung quanh, không biết người cha mới đưa cậu bé tới đây là gì.

“Đây là nhà của Bánh Bao Nhỏ, trong nhà có ông nội, còn có bà nội.”

“Sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ mút mút ngón tay, “Có thể ăn sữa... Còn ông nội là cái gì.” Cậu bé lại mút mút ngón tay, thỉnh thoảng hỏi làm cho Lê Duệ Húc dở khóc dở cười, “Bánh Bao Nhỏ một hồi sẽ biết ông nội, bà nội, bà nội không phải là sữa mà con uống, đó là ông bà, ông nội cũng vậy không thể ăn, đó là cha của cha, ông nội và bà nội đều rất thương con giống như cha thương con vậy.”

“Vậy bà nội sẽ mua kem kem cho Bao Bao chứ?” Bánh Bao Nhỏ thật thông minh, rất nhanh liền hiểu được Duệ Húc nói gì.

299. Q.4 - Chương 37

Không phải dùng để ăn, sẽ là người thân của Bánh Bao Nhỏ, họ giống như cha và mẹ, như vậy nó sẽ có nhiều kem kem có thể ăn.

“Đúng vậy, sẽ cho Bánh Bao Nhỏ rất nhiều kem,” Hắn nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ, cha của hắn thì hắn không biết, nhưng mẹ hắn tuyệt đối sẽ đáp ứng tất cả những yêu cầu của Bánh Bao

Nhỏ, bọn họ nhớ đứa cháu đích tôn này đến muốn điên rồi, mỗi ngày nằm mơ đều thấy Bánh Bao Nhỏ, lúc hẳn nằm viện, bọn họ không biết, Bánh Bao Nhỏ sinh bệnh, họ cũng không biết, bọn họ còn tưởng rằng Lạc Lạc mang theo Bánh Bao Nhỏ rồi đi rồi.

“Lạc Lạc, cảm ơn em,” Hấn nhìn về phía xa, hôn lên tóc Bánh Bao Nhỏ, hẳn thật sự cảm ơn cô, có thể đáp ứng hẳn để cho hẳn đưa Bánh Bao Nhỏ trở về gặp cha mẹ hẳn, làm cho hẳn có cơ hội làm cho bọn họ hạnh phúc một chút.

“Đi thôi, con trai về nhà cùng cha nào.” Hấn ôm chặt Bánh Bao Nhỏ, thật béo a, đứa nhỏ này... Lê Duệ Húc vỗ vỗ vào chiếc mông nhỏ, Bánh Bao Nhỏ chu miệng, nghĩ tới lúc nữa có thể ăn kem kem, cậu bé thật cao hứng.

Bên trong, Lê An Đồng cùng Trữ Nhiên ngồi trên sa lon, tivi cũng không mở, hai người già dường như rất cô đơn đưa mắt nhìn nhau.

“Húc, bao giờ thì nó mới về chứ?” Trữ Nhiên tựa vào sofa hỏi, đôi mắt như mất hồn, ôi ... Họ nhớ con trai, cũng nhớ cháu trai, nhất thời, đều không thể nhìn thấy cả con trai và cháu trai, vợ chồng bọn họ cũng không còn tinh thần nữa.

“Nó rất nhanh sẽ về thôi,” Lê An Đồng trả lời bà, khẽ nhấp ngụm trà, ông khẽ thở dài một hơi, nhìn cũng ra ông đang rất phiền não.

Cửa mở ra, sau đó là một cậu bé béo tròn như bánh bao, đứng ở cửa, nó mút mút ngón tay, tò mò nhìn vào bên trong, một đôi mắt màu trà chớp chớp.

“Bánh Bao Nhỏ...” Trữ Nhiên kích động đứng lên, còn dùng tay xoa nhẹ hai mắt của mình, bà còn tưởng rằng mình nằm mơ, hoặc nhìn nhầm.

“An đồng, em nhìn thấy cháu nội của chúng ta, anh xem có phải không?” Bà vội vàng hỏi chồng của mình, kích động có chút sợ hãi.

Lê An Đồng cũng là đứng lên, tròn mắt nhìn, “Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy, là cháu nội của chúng ta.”

Lúc này bàn tay nhỏ bé của Bánh Bao Nhỏ bị một bàn tay to nắm lấy, phía sau là một người đàn ông có khuôn mặt giống y Bánh Bao Nhỏ.

Con trai và cháu trai trở về cùng một lúc, khiến Ninh Nhiên thiếu chút nữa kích động đến hôn mê bất tỉnh, nhưng bà không thể nào choáng váng, bà còn muốn ôm đứa cháu nội của bà.

Lê Duệ Húc nắm bàn tay nhỏ bé Bánh Bao Nhỏ, đi về phía cha mẹ mình, “Xin lỗi, cha, mẹ, chúng con về rồi đây.” Hấn lần đầu tiên cười nhẹ nhàng như vậy, “Đây là cháu của hai người, con đưa nó về rồi đây, về sau, hai người có thể nhìn thấy nó bất cứ lúc nào, nhưng đừng dọa vợ tương lai của con, cô ấy hay ngượng.”

Lê Duệ Húc nửa đùa nửa thật nói xong, nhưng Tô Tử Lạc thật giống hai năm trước, vẫn là cô gái thiện lương lại hay ngượng.

“Được được...” Ninh Nhiên liền đáp ứng ngay, hiện tại mọi chú ý của bà đều đặt trên người đứa cháu nội, vừa rồi khả năng mình đáp ứng cái gì cũng không biết, bà cẩn thận ngồi xổm xuống.

“Bánh Bao Nhỏ, cho bà nội ôm một cái được không?” Bà cẩn thận hỏi, chỉ sợ Bánh Bao Nhỏ từ chối.

Bánh Bao Nhỏ nhìn Lê Duệ Húc, sau đó mới đưa hai tay béo nhỏ ra, gặp qua hai lần, cũng không xem như người xa lạ, cho nên Bánh Bao Nhỏ rất dễ dàng đón nhận Ninh Nhiên.

“Bánh Bao Nhỏ, đây là bà nội...” Lê Duệ Húc nheo nheo khuôn mặt Bánh Bao Nhỏ, lại bị mẹ mình trừng mắt lườm, “Húc, cẩn thận tay con, làm đau cháu mẹ,” Lê Duệ Húc liền rút tay về, đúng là, sau này trong ngôi nhà này, hẳn đã bị thất sủng rồi. Cha mẹ của hẳn, rõ ràng yêu cháu nội, không còn thương hẳn nữa.

Bánh Bao Nhỏ mút mút tay nhỏ bé, không ngừng nhìn những người này, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, giống như hai cái quả táo, vô cùng đáng yêu...

“Bà nội...” Nó buông xuống ngón tay xuống, gọi một tiếng bà nội... Ninh Nhiên cảm động, hốc mắt hồng lên, như là nhớ tới cái gì, “Bà nội đã mua bình sữa cho con rồi, bà nội đi pha sữa cho con,” Bà đã quên chính

mình đã bao lâu không có luống cuống tay chân như vậy, bà vội đi vào phòng bếp, Bánh Bao Nhỏ tủi thân nhìn Lê Duệ Húc,” Cha lừa Bao Bao, cha nói gọi bà nội, sẽ có kem kem ăn, Bao Bao không cần bà nội (sữa ấy ạ), Bao Bao muốn kem kem.” Cậu bé chu môi, lúc này, Tô Tử Lạc đã cho nó ăn no rồi, bụng của nó tuyệt đối không đói.

Lê Duệ Húc bắt đắ dĩ nhìn mẹ mình, cháu của bà, bà tự đi đồ giành thôi, hần còn muốn giành thời gian bồi dưỡng tình cảm cùng với vợ hần, về phần việc kia, không cần nói trước, hần không muốn phá hư tâm tình tốt của bọn họ.

Ninh Nhiên lặng người đi một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Bánh Bao Nhỏ ửng hồng, nở nụ cười, nó lần này kêu bà nội, thật là bà nội, mà không phải sữa nữa.

“Được, bà nội đi mua kem cho Bánh Bao Nhỏ,” bà vừa nói xong, Bánh Bao Nhỏ liền vui vẻ. Lê An Đồng đứng bên cạnh cố gắng điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt, lấy tỏ vẻ bất mãn, cháu nội ông còn chưa ôm được một cái, cũng không nghe cháu gọi một tiếng ông nội, thật là tức chết.

Lê Duệ Húc nhìn cha mình lúc này cố ý làm mặt lạnh, hần khẽ cười, rồi đi lên tầng.

Hần lấy ra điện thoại di động, bấm số,”Lạc Lạc, anh đã về đến nhà, cảm ơn em, cha mẹ rất vui, Bánh Bao Nhỏ đã muốn đón nhận bọn họ rồi...”

Tô Tử Lạc vừa nghe, cảm giác có chút cô đơn, hiện tại trong phòng trống trơn, cũng chỉ có một mình cô, không có Thiếu Triết, cũng không có Bánh Bao Nhỏ, “Lạc Lạc, về nhà có được không?” Giọng nói tiếp tục truyền tới, một loại ôn nhu không thể tưởng tượng,” Anh biết em sẽ cô đơn, em biết không? Anh cũng rất cô đơn, anh rất nhớ em, rất nhớ em...” tay Tô Tử Lạc hơi run lên, một câu anh rất nhớ em, khiến cho nước mắt cô trào ra, cô thật sự không nghĩ sẽ khóc, thật sự không nghĩ..

” Lạc Lạc, em khóc có phải không?” Lê Duệ Húc nhăn mày lại, hần dường như nghe được tiếng nín nịn không phát ra tiếng khóc của cô, cô ấy, có phải khóc hay không, nhớ Bánh Bao Nhỏ, còn là đang ở một mình rất cô đơn.

“Không có,” Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu, nhưng nước mắt cứ rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay cô,. Cô không biết vì sao mình lại khóc, có thể là cảm thấy thật sự cô đơn, nơi này chỉ có một mình cô, chỉ có tiếng hít thở của mình cô....

300. Q.4 - Chương 38

Edit: VuVietNhu

Beta: Ốc Sên

He he, sau sự cố làm mất pass và đã tìm mọi cách để lấy lại mà không được, ta đã quyết định xây một ngôi nhà mới, chuyển hết các em yêu từ nhà cũ sang... Hum nay ngày lành tháng tốt, ta mở cửa khai trương nhà mới... Mời các nàng đến thăm nhà mới của ta

301. Q.4 - Chương 39

Edit: Ốc Sên

E hèm, mãi húng khởi khai trương nhà mới mà quên mất, ngôi nhà này được xây dựng bởi tỷ tỷ ta, Yên Lam Phi Vũ.. Giờ ta có các chị em ở cùng chung nhà rồi, vui quá cơ :v... Người chị em thứ hai là Yến Yến (Én lượn :3) rất thích phá nhà :v... Mong mọi ng sẽ ủng hộ nhà ta nhiều nhiều hơn.. yêu cả nhà

302. Q.4 - Chương 40

Edit: Ốc Sên

Các nàng đừng bắt ta bù.. .Ta xây nhà lâu như vậy là do thời gian về nhà, ta chỉ được ngồi máy vào buổi tối ... ta cũng k có thời gian edit nữa, các nàng edit cùng cũng đi chơi, đi nghỉ với bạn bè, gia đình... Mọi chuyện bị gián đoạn, bây giờ mỗi ngày ta post hai chương còn khi nào có thời gian edit, beta được nhiều, ta sẽ post thêm được hem :3... Chương 41 chắc phải 11h mới có nha các tình yêu... Hi

“Anh nói gì, Lê Duệ Húc, anh điên rồi, anh đúng là điên rồi,” Vệ Thần đang ngồi trên ghế sa lon nhảy dựng lên, cái con người này đúng là đã giành tặng hắn một bất ngờ quá lớn, như là muốn nổ chết hắn vậy, công ty lớn như này, là một trong một trăm công ty lớn nhất trên thế giới, tất cả đều là tâm huyết của Dục Húc a, sao có thể đưa cho người khác được.

“Nhất định là anh rơi xuống biển nên đầu óc có vấn đề gì rồi phải không?” Vệ Thần tức giận lồng ngực phập phồng, thật muốn bổđầu đầu tên kia ra xem rốt cuộc thì nghĩ cái gì, hắn lại đưa công ty cho Bạch Thiếu Triết.

“Húc, anh gạt tôi phải không?” Một lúc sau, Vệ Thần nở nụ cười, người này nhất định đang nói đùa với hắn, làđùa thôi đúng không.

Dục Húc ngẩng đầu lên từđống tài liệu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Thần, tôi có phải là người hay nói đùa không, cậu là người rõ nhất,” hắn nói xong, lại cúi đầu xuống, không để Vệ Thần gào thét ầm ĩ, mấy ngày không tới công ty, công việc chất cao như núi, hắn nhất định phải làm xong sớm một chút mới được, cho dù công ty không còn thuộc về hắn, hắn cũng muốn mọi thứ phải hoàn hảo.

“Lê Duệ Húc...” Vệ Thần lại gào lên một tiếng...

Hà Duyên ở ngoài cửa khêđẩy gọng kính, không rõ, trong phòng làm việc của tổng tài đang xảy ra chuyện gì, là chiến tranh hay bom bay đạn lạc.

Ở một căn phòng khác, không khí vô cùng ấm áp, Tô Lạc đưa tay che mắt, cảm giác cả người đau nhức vô cùng, nhất là nơi nào đó giữa hai chân, cô không thoải mái trở mình.

Cho tới khi cô mở mắt ra, vẫn mơ màng, cô ngồi dậy, tấm chăn tơ tằm theo lồng ngực rơi xuống, cô cảm giác cả người lạnh lạnh, cô cúi đầu, vội vàng kéo tấm chăn lên che đi cơ thể, tuy rằng nơi này chỉ có mình cô, nhưng cô vẫn có cảm giác xấu hổ.

Cô nhớ lại kích tình mãnh liệt đêm qua, đưa tay bưng kín mặt, ông trời, cô gái đóđúng là cô sao? Cô gái khóc lóc cầu xin hắn tiến vào, cầu xin hắn sâu một chút, cô gái không muốn ngừng đúng là cô sao? Cô nằm lỳ trên giường, chôn mặt vào chiếc gối mềm mại, sựđau nhức trên người nói cho cô biết, hai người đêm qua điên cuồng cỡ nào, cô cũng quên mất là cô và hắn đã làm bao nhiêu lần, ba lần, hay là bốn lần, hình như còn nhiều hơn, cô thật sự không thể nhớ nổi nữa, cô chỉ nhớ, người đàn ông kia, từđầu tới cuối, không chịu để cô ngủ yên.

Đàn ông bị cảm dục đúng là quáđáng sợ.

Một lúc sau, cô ngồi dậy, mặc quần áo vào, ngẩng đầu nhìn tờ giấy trên mặt bàn trang điểm, đưa tay với lấy.

Cô cầm lấy tờ giấy, dòng chữ trên giấy, khiến mặt côửng hồng, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào hạnh phúc.

“Vợ, xin lỗi, hôm qua đã khiến em vất vả, anh đi làm, chờ anh trở lại, em không cần lo cho Bánh Bao Nhỏ, cha mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho con, sữa ở phòng bếp, ở nhà ngoan chờ anh trở lại,” Phía dưới còn kí tên chồng.

Tô Lạc ôm tờ giấy vào lồng ngực, hốc mắt cô đột nhiên nóng lên, có thể khiến một người đàn ông thay đổi hoàn toàn như này, trừ bỏ tình yêu, cô thực sự không thể nghĩ ra cái gì, còn có cái gì có thể làm được.

Cô đi xuống giường, đứng trước gương, là gương mặt cô gái ửng hồng, còn có dấu hôn ở cổ, dường như hằn cố lưu lại, Tô Lạc khẽ mút môi, ngoan ngoãn đợi hằn trở về, hiện tại không đợi cũng không được. Bộ dạng cô thế này sao có thể đi ra khỏi cửa. Cô đưa tay đặt lên cổ, vẻ mặt có chút không vui, nhưng trái tim cô lại giống như được rót đầy mật ngọt.

Cô đi ra khỏi phòng, chuẩn bị dọn dẹp một chút, Bánh Bao Nhỏ ở đây, lúc nào cũng nghịch ngợm, Duệ Húc nói, Bánh Bao Nhỏ giống hệt hằn trước đây, hằn trước đây cũng ném loạn đồ vật lên sao? Khắp nơi là đồ chơi của cậu nhóc, đúng là quá bừa bộn. Cô cúi người, nhặt từng món đồ chơi lên, đối với tính cách ném đồ chơi của con trai, cô không thể nào nói nổi.

Đi vào phòng Bánh Bao Nhỏ, cô đem một đồng đồ chơi đặt trên mặt đất, cô đi về phía giường Bánh Bao Nhỏ, chuẩn bị gấp lại chăn màn, mới phát hiện trên giường có một phong thư, hôm qua Bánh Bao Nhỏ đi theo Duệ Húc, cho nên, cô không bước vào phòng này, hôm nay cô mới thấy phong thư này.

Kì lạ, ai viết vậy, cô cầm phong thư lên, ngồi xuống bên giường, không nghĩ ra là ai viết.

“Thiếu Triết...” Bờ môi cô khẽ động, ngón tay run rẩy, cô vội vàng mở phong thư ra.

Mấy tờ giấy rơi ra khỏi phong thư, cô cầm lên, không ngờ là tờ giấy chuyển nhượng tài sản, trên đó viết tên Lê Duệ Húc, thậm chí, cô còn nhìn thấy tên mình.

Cô cúi đầu, từng chữ từng chữ trong tờ giấy đều hiện rõ trước mắt cô.

“Tử Lạc, khi em nhìn thấy phong thư này, anh đã về nước Anh, anh biết em là người hiền lành, tốt bụng, nhất định sẽ không hận anh, cho dù anh bán em và Bánh Bao nhỏ đi, đổi lấy tập đoàn Húc Nhật, anh biết, em sẽ không trách anh, em chỉ nghĩ rằng em luôn nợ anh.”

“Thực ra, Tử Lạc, chúng ta không có ai nợ ai, em còn nhớ không? Lần đầu tiên em gặp anh, em đã đưa cho anh chai sữa duy nhất của em, có thể em không biết chai sữa kia đối với anh có ý nghĩa như thế nào, là sống lại, là hồi sinh. Khi đó, anh chỉ là một kẻ lang thang, toàn thân bẩn thỉu, anh cho rằng mình sẽ chết dưới ánh mặt trời, không ai nhìn tới, bọn họ luôn lạnh lùng bước qua anh, có chăng cũng chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó tỏ vẻ chán ghét quay mặt đi, một chai sữa kia, như đã cứu sống tính mạng anh, nó giúp anh hết khát, cũng cho anh một mạng sống mới. Anh đã có lại niềm tin vào cuộc sống, anh đã trưởng thành hơn.”

“Tử Lạc, hai năm, chúng ta đã sống cùng nhau hai năm, hai năm em đã trưởng thành hơn, anh cũng vậy, anh nhìn em từ một người phụ nữ bình thường trở thành nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới Claudia, anh thấy được vẻ hào quang của Claudia, anh cũng thấy được nội tâm ôn nhu của Tô Tử Lạc, cả ngày tháng Bánh Bao Nhỏ lớn lên.

Chẳng những em trưởng thành, mà anh cũng bị ảnh hưởng bởi em, em luôn sống kiên cường, mặc kệ chuyên gì xảy ra, em đều kiên cường trải qua, hóa ra đằng sau Claudia, là một cô gái xinh đẹp và dịu dàng như vậy.”

303. Q.4 - Chương 41

Edit: Ốc Sên

Hề hề, post hơn muộn :3... Các nàng thông cảm, chúc cả nhà ngủ ngon.

“Tử Lạc, em biết không, anh rất thích em, từ khi em đưa cho anh chai sữa đó, nhưng anh cũng biết rõ, trái tim em không ở nơi anh, em chưa từng nói về quá khứ của em, anh vẫn biết rõ, em đã yêu, đã từng bị tổn thương.”

“Khi chúng ta về nước, anh đã mơ hồ cảm nhận được, anh sẽ mất đi gì đó, đúng là mất đi thật, bởi vì em ở đây mới tìm được trái tim em.

Anh đã nói rồi, anh sẽ không ép em, anh chỉ muốn em hạnh phúc, em vẫn giống như trước đây, cô gái đưa trai sữa cho anh, cũng có thể buông tha cơ hội tìm lấy hạnh phúc của mình. Mà anh sao có thể nhẫn tâm, sao có thể nhẫn tâm đoạt đi niềm hạnh phúc của người cha đẻ của Bánh Bao Nhỏ.”

“Tuy anh có thể cho nó tình thương của cha, nhưng vẫn không thể làm người cha thân sinh ra nó, ta có thể cho em tình yêu, lại không thể đem hạnh phúc trả lại cho em.”

“Anh có thể cho em tất cả, cũng không đổi được mọi thứ của em.”

Tô Lạc nhìn từng dòng chữ, cô đưa tay che miệng, cảm giác đau xót nói không thành lời, hóa ra, hần đã phải suy nghĩ, đã phải đấu tranh nhiều như vậy.

“Tử Lạc, người đàn ông đó rất yêu em, hần đã chứng minh cho anh thấy điều đó, anh đã từng các cược với hần, chỉ là một câu nói dối, vậy mà hần lại làm theo yêu cầu của anh nhảy xuống biển, hần đã dùng sinh mạng mình của em, khi hần dùng sinh mạng của mình một lần nữa để cứu lấy Bánh Bao nhỏ, anh biết anh đã thua, tình yêu của hần khiến anh cảm động, cũng khiến cho anh ghen tị, bởi vì anh nghĩ anh không thể làm được, anh không thể liều lĩnh như tình yêu của hần.”

“Khi anh đưa điều kiện muốn có toàn bộ tài sản của hần, hần ngay cả một chút suy nghĩ cũng không có, liền đáp ứng ngay, anh chỉ biết, trả lại em cho hần, hần có thể cho em và Bánh Bao Nhỏ hạnh phúc.”

“Tử Lạc, hiện tại tập đoàn Húc Nhật đã ở trên tay em, nếu người đàn ông kia làm chuyện gì có lỗi với em, hần sẽ trắng tay. Đây là sự đảm bảo cuối cùng anh giành cho em, còn một chiếc hộp nhỏ, vốn là của em, em hãy đưa những thứ đó cho hần, như một lễ vật anh tặng hai người.”

“Tử Lạc, anh biết em nhất định sẽ khóc, em và Bánh Bao Nhỏ giống nhau luôn thích khóc, đây cũng có thể là nguyên nhân mà Bánh Bao Nhỏ hay khóc, cũng vì có một người mẹ là em, em không cần cảm thấy buồn, cũng không cần cảm thấy thương tâm, em tìm được hạnh phúc của em, anh cũng đi tìm nhân duyên của anh, em hạnh phúc, anh mới có thể chính thức buông tay.”

“Anh ở nơi xa chờ tin hạnh phúc của em, nhớ, sang năm anh sẽ quay lại gặp em, nếu em cảm thấy không hạnh phúc, anh sẽ đưa em rời đi. Nhưng anh biết, nhất định anh sẽ không có cơ hội đó, bởi vì người đàn ông kia sẽ không cho anh cơ hội đó.”

Mấy tờ giấy, đều là chữ viết của Thiệu Triết, Tô Lạc hít hít cái mũi, nước mắt cô đã làm ướt khoảng lớn trên tờ giấy, cô ôm bức thư vào lòng ngực, vừa khóc vừa cười.

“Cảm ơn anh, Thiệu Triết,” cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vài chiếc lá từ trên cây rụng xuống, trên đời này, người tốt nhất với cô chính là hần.

Cô cầm tờ giấy chuyển nhượng tài sản, còn có mấy tờ giấy khác, cô đứng lên, lau khô nước mắt, đi ra ngoài.

“Thiệu Triết, anh đã nói, em có hạnh phúc, anh mới có thể tìm được hạnh phúc của mình.

Thiệu Triết, anh yên tâm, em sẽ hạnh phúc, anh đã vất vả như vậy để đem hạnh phúc trả lại cho em, em cũng muốn tìm cho anh hạnh phúc của anh.”

Cô đưa tay ra, nắm lấy tia nắng mặt trời, ánh nắng chiếu qua đôi mắt dịu dàng của cô, năm nay mùa đông tới thật muộn, cô tin rằng, mùa đông năm nay sẽ không hề lạnh.

Xe dừng lại, cô nắm chặt phong thư trong tay, ngẩng đầu, tập đoàn Húc Nhật vẫn như vậy đứng sừng sững giữa thành phố đông người, chật chội, đây là nơi tập đoàn Húc Nhật phát triển, cũng là thế giới của Duệ Húc, hần đang ngồi ở tầng cao nhất, ở nơi có thể nắm bắt được cả thế giới, một người cao cao tại thượng, không thể đánh đổ.

Tô Lạc đưa tay chỉnh lại cổ áo, cô mặc một chiếc áo cao cổ, để che đi những dấu hôn kia, như vậy cô mới dám bước ra khỏi cửa, không biết người đàn ông kia nhìn thấy cô, sẽ có biểu cảm gì, cô thật tò mò.

Cô đi vào, bảo vệ gác cửa rất tự nhiên tránh sang một bên nhường đường cho cô, hơn hai năm, những nhân viên ở đây hình như vẫn giữ nguyên, có thể nhiều hơn một vài người, nhưng những người cũ vẫn còn ở đây, người đến người đi trong đại sảnh, ngẫu nhiên cô có thể nhìn thấy những gương mặt quen thuộc.

“Xin lỗi, thưa cô, cho hỏi cô tìm ai?” Tô Lạc đi về phía thang máy giành riêng cho tổng tài, nơi đó có mật mã, chắc vẫn như cũ, người kia vốn không thích sửa đổi mật mã.

Cô nhìn cô gái chặn trước mặt mình, khẽ thở dài một hơi, “Tôi muốn tìm Lê Duệ Húc,” cô biết đây là công việc của họ, cho nên cô không tức giận, cô mỉm cười nhìn cô gái ranh mãnh trước mặt mình.

“Muốn gặp tổng tài của chúng tôi, cô có hẹn trước không?” Cô gái kia có chút khinh thường cô, phụ nữ đến tìm Lê Duệ Húc nhiều lắm, nhiều người còn tự cho rằng mình là bạn gái của tổng tài.

“Không có,” Tô Lạc nói thật. Trên mặt lộ chút phiền não, dường như cô quên lúc đến nên gọi cho hắn một cuộc điện thoại.

“Vậy sao, xin lỗi, muốn gặp tổng tài của chúng tôi cần có hẹn trước, cho nên cô không thể đi vào.” Cô gái lộ rõ sự khinh thường với Tô Lạc.

Tô Lạc khẽ thở dài một hơi.

‘Chồng, công ty của anh thật khó mà đi vào, nhân viên anh làm việc thật tốt,’ cô nhìn nhìn phong thư trong tay, nếu cô nhân viên này biết được, hiện tại Tô Lạc mới là người có chức vị cao nhất trong công ty, không biết có khóc thét lên không.

Đang lúc Tô Lạc không biết phải làm thế nào, định ôm phong thư đứng đợi hắn, lại nghe được giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

“Tử Lạc...” Cô quay đầu lại, thấy được Hà Duyên đang ôm một tập tài liệu đi tới.

Hà Duyên đi tới, giống như bất ngờ, cô thật không nghĩ tới, ở đây lại gặp được Tô Lạc.

“Cô đến tìm tổng tài sao?” Hà Duyên hỏi cô.

“Đúng vậy, có một số việc muốn tìm hắn, nhưng tôi không vào được.” Tô Lạc ngưỡng chừng vuốt vuốt tóc, bị người ngăn lại, thật sự không biết là cô thất bại hay vẫn là Duệ Húc thất bại nữa.

“Đi thôi, tôi đưa cô vào,” Hà Duyên hiểu rõ cười cười nhìn cô, rồi cô đưa mắt xem thường, đánh giá một chút cô gái ngăn Tô Lạc vào.

“Tử Lạc, cảm thận cô gái kia, cô ta có chủ với chồng cô đấy,” cô cố nói ra, cũng không thêm nói nhỏ, cố tình để cả ba người nghe được, cô gái ngăn Tô Lạc đi vào, mặt trắng bệch, ‘Chồng?’ Không phải nói tổng tài đã ly hôn rồi sao, tại sao lại có thể có vợ, lúc này cô gái mới nhìn kỹ gương mặt Tô Lạc, trên trán mồ hôi lạnh không khỏi chảy xuống, đây không phải Claudia sao? Nghe nói có quan hệ mật thiết với tổng tài.

304. Q.4 - Chương 42

Edit: Ốc Sên

Ồi giờ ơi, em chết với anh mất Vệ Thần à... Buồn cười quá, vừa edit vừa cười như con dở :v

Mặc kệ tin đồn ở bên ngoài là như thế nào, người có thể khiến thư kí đưa lên tầng đã là người không thể đắc tội.

Nếu quả thật là như vậy, như vậy vừa rồi cô đã ngăn cản phu nhân tổng tài, cô có phải sẽ phải về nhà sống bằng số tiền ít ỏi.

Tô Lạc đưa mắt nhìn thoáng qua cô nhân viên bị dọa mặt trắng bệch, cô đưa tay kéo tay áo Hà Duyên, sao đến giờ cô lại không biết, Hà Duyên là một cô gái lợi hại như vậy. Thật không nhìn ra, Hà Duyên ở trong công ty cũng có chút nhỏ nhỏ phúc hắc.

“Cô dọa cô ấy rồi,” Tô Lạc nhót giọng nói.

Hà Duyên liền kéo Tô Lạc đi về phía thang máy chuyên dụng, nhấn mật mã, “Cô ấy đáng bị như vậy, đôi khi giấc mộng thật đẹp, nhưng lại không thể phân biệt rõ đâu là thực đâu là mộng, là cô ấy không đúng, tôi chỉ cô ấy tỉnh lại thôi, hơn nữa tôi có nói sai sao, cô ấy rõ ràng có chủ ý với chồng cô.” Hà Duyên nghiêm nghị nói, Tô Lạc nghe xong liền bật cười, “Tôi nghĩ người có chủ ý với hần trong công ty này không phải chỉ có một.”

“Cho nên, cô phải nhanh chóng trở thành phu nhân tổng tài mới được, nếu không, nhưng cô gái kia sẽ muốn cười lên trên đầu cô,” ánh mắt Hà Duyên nhìn Tô Lạc có chút áp lực. Không cần án binh bất động, bằng không sớm hay muộn những cô gái này sẽ mòn tổng tài mất.

Thang máy đã dừng lại, hai người bước vào thang máy. Đúng như cô nghĩ, Tô Lạc đưa tay bấm một dãy số, vẫn là mật mã của hai năm trước, tính cách ngăn nắp của hần vẫn không thay đổi, đã quyết thì sẽ không chịu thay đổi.

“Hiện tại hần đang làm cái gì?” Tô Lạc dựa vào một bên thang máy, hỏi Hà Duyên.

Hà Duyên ôm đồng hồ trên tay, nhìn qua có chút phiền não, “Tôi không biết, hôm nay tổng tài và phó tổng tài ở trong phòng làm việc rất lâu, đã vài giờ trôi qua cũng không thấy hai người đi ra, hơn nữa đôi khi tôi còn nghe thấy âm thanh khác lạ bên trong, dường như là tiếng đồ vật bị quăng quật, không biết bọn họ đang làm gì, có phải đánh nhau không nữa?”

Hà Duyên nhíu mày lại, Tô Lạc nghe thấy cũng có chút bận tâm, ở trong phòng mấy giờ, không phải họ thực sự đánh nhau chứ, cô có chút lo lắng, cô thất thần nhìn đèn báo trên thang máy nhảy lên từng tầng, từng con số nhảy lên.

Phòng làm việc trên tầng bốn năm, là trung tâm của tập đoàn, rộng rãi sáng sủa, nhưng cũng có một loại áp lực vô hình, Hà Duyên gõ cửa, bên trong không chút tiếng động, sau đó Hà Duyên lại gõ một tiếng lên cửa, cô không dám mở cửa, cô quay đầu nhìn thoáng qua Tô Lạc, trong mắt hiện rõ sự lo lắng, cô tưởng mình không còn để tâm, nhưng chỉ nghĩ một chút liền bận tâm, bọn họ không đánh nhau đến nỗi cả hai đều hôn mê bất tỉnh.

Hà Duyên khẽ lắc đầu nhìn Tô Lạc, vẫn không ai mở cửa.

Tô Lạc bước lên, đặt tay lên nắm cửa, nhẹ xoay một chút, ở phía sau là cái gì cũng không cần biết.

Cánh cửa mở ra, khi cả hai cô nhìn thấy mọi thứ bên trong liền cảm thấy choáng váng, hai người đứng sững ở đó, đưa mắt nhìn nhau, vẫn không tin vào mắt mình, nhìn căn phòng của tổng tài tập đoàn Húc Nhật.

Trong căn phòng, ngoài trừ bàn làm việc nơi Duệ Húc ngồi còn toàn vẹn, tất cả những thứ khác đều bị rối tung, đồ vật bị ném xuống đất, ngay cả mấy cái gối ôm trên ghế sa lon, cũng đông một cái, tây một cái.

Còn Vệ Thần vẫn tiếp tục ném.

“Hừ, dù sao cũng thuộc về người khác, không ném thật là uổng phí,” Vệ Thần vừa ném vừa nói, thậm chí còn muốn xé cả tấm rèm cửa sổ, Duệ Húc vẫn ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt vẫn nhìn tài liệu.

Vệ Thần nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy Hà Duyên và Tô Lạc, hần liền đi tới, kéo tay Hà Duyên, “Hà Duyên, giúp tôi ném đi, ném hết tất cả, một món đồ cũng không giữ lại, không thể để cho tên kia chiếm tiện nghi được.”

“Đúng rồi, Tử Lạc, Húc là của cô, tôi không liên quan,” Vệ Thần nói xong, không thèm giải thích liền kéo Hà Duyên đi về phía cửa sổ, thậm chí còn nhét mảnh rèm vào tay cô, “Xé cho tôi, tôi đi tìm thứ khác.”

Hà Duyên choáng váng nhìn mảnh rèm trong tay, đưa tay đặt lên trán, người đàn ông này, tám phần là điên rồi.

“Lạc Lạc, sao em lại tới đây?” Duệ Húc vừa nhìn thấy Tô Lạc, vội vàng đứng lên, hần đưa tay đặt lên lưng cô, một tay có chút đau lòng vuốt ve gương mặt cô, “Sao em không ngủ lâu một chút, không phải em rất mệt sao?”

Mặt Tô Lạc ửng đỏ, đúng lúc Hà Duyên và Vệ Thần nhìn về phía họ, cô khẽ đánh lên lồng ngực Duệ Húc, “Anh đừng nói linh tinh.”

Duệ Húc khẽ nhéo gương mặt ửng hồng của cô, “Được rồi, không trêu em nữa.”

Bịch một tiếng, Vệ Thần không biết lại ném cái gì xuống đất, Tô Lạc không để ý liền giặt mình, sắc mặt tái đi.

“Vệ Thần, nhỏ tiếng chút, cậu dọa tới vợ tôi.” Duệ Húc gào lên cảnh cáo Vệ Thần, kết quả đối lại là những tiếng đập phá lớn hơn.

“Anh ấy làm sao vậy?” Tô Lạc há hốc mồm nhìn Vệ Thần, Duệ Húc cẩn thận đỡ lấy cô, đi tới nơi an toàn nhất và cũng là chỗ duy nhất chưa bị phá hoại.

“Để cho cậu ta phát tiết đi, trong lòng cậu ta không thoải mái, dù sao cậu ta cũng đã làm ở đây năm năm... Cậu ta có thể ở lại, chỉ là chắc không có khả năng đó, cậu ta sẽ không thể bán mạng vì người khác, như vậy, cậu ta sẽ phát điên.”

Tô Lạc chớp chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Vệ Thần nổi điên, có phải đã quá kích động rồi không?

“Không sao đâu, chờ cậu ta phát tiết xong sẽ bình thường lại thôi,” Duệ Húc đưa chân đá văng mấy thứ linh tinh trước mặt, đây là đồ gốm đời Đường hẳn phải đấu giá để giành được, còn đây là bình hoa Châu Âu vào thế kỷ mười năm, hẳn phải thuê một chuyến xe đặc biệt để vận chuyển về rồi cả chén cà phê của hoàng tử, ông trời, tên này đã đập bao nhiêu bảo bối của hắn rồi, Duệ Húc thực sự muốn trực tiếp xông tới ném Vệ Thần từ tầng bốn năm xuống, ngã thành bánh bao luôn, mấy thứ này không cần cũng không thể lãng phí như vậy a.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy cả người Duệ Húc run lên, Tô Lạc lo lắng đưa tay đặt lên mặt hắn, sợ hắn tức giận tới nổi dây thần kinh cứng lại.

“Không có việc gì,” Duệ Húc lắc đầu, không muốn làm cô lo lắng, choang một tiếng, lần này ở ngay dưới chân hắn, tên Vệ Thần chết tiệt, ném đồ vật thì cứ ném, không cần làm vợ hắn ngã, nếu không, hắn thực sự không để yên đâu.

305. Q.4 - Chương 43

Edit: Hai Linh

Beta: Ốc Sên

Ồ ồ, quả này anh Vệ Thần ăn đủ nhá =))))

“Sao hôm nay em lại tới đây, có phải muốn tới gặp anh không?” cuối cùng thì Lê Duệ Húc cũng dẫn Tô Tử Lạc đến trước bàn làm việc của mình, cả văn phòng chỉ còn nơi này là an toàn, Vệ Thần không dám động đến, bởi vì hắn vẫn ngồi ở chỗ này.

Hắn để cho Tô Tử Lạc ngồi trên ghế làm việc của mình, sau đó đứng ở bên cạnh cô, đưa tay đặt ở trên mặt của cô, rồi đặt một nụ hôn lên trán của cô, nơi này quá lộn xộn, hắn cũng chẳng quan tâm, hiện tại hắn chỉ để ý đến người phụ nữ ở trước mặt mình, mà không phải tên đàn ông đang nổi điên kia, cho dù hắn có phá hết cả công ty cũng không sao cả, chỉ cần hắn có khả năng làm là được, dù sao hắn cũng đã từng nói qua, tập đoàn Húc Nhật có thể nào thì cũng phải giao cho Bạch Thiếu Triết rồi.

“Em vội vàng đến đây là đưa anh cái này, cái này rất quan trọng” Tô Tử Lạc lấy phong thư trong tay mình đưa cho Lê Duệ Húc, hắn nhận lấy, nhìn cô có vẻ khó hiểu “Sao vậy, đây là cái gì?” hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt song song với ánh mắt của Tô Tử Lạc, chỉ có một nơi mới có thể ngồi như thế, đương nhiên là trước mặt Lạc Lạc của hắn, hắn có là một người đàn ông như thế nào cũng được.

“Anh xem đi sẽ biết, em cũng không biết phải giải thích như thế nào nữa.” Tô Tử Lạc nhìn một đồng hồ điện trước mắt, khẽ thở dài một cái, bọn hắn vội làm như vậy làm gì, những thứ này đập đi quá lãng phí, dù nói thế nào, hiện tại những thứ này cũng được coi như là tài sản của cô, thật đau lòng, những thứ này vừa nhìn là đã biết không hề rẻ tiền, con người Lê Duệ Húc này làm sao có thể chỉ dùng những thứ rẻ tiền được, hẳn vốn là một người đàn ông thích hưởng thụ mà. Nhìn đồ hắn mặc là có thể biết rồi.

Lê Duệ Húc đứng lên, khó hiểu nhìn phong thư trong tay mình, sau đó mở ra, bên trong có hai tờ giấy, đầu tiên hắn chỉ hé ra để nhìn, trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi trông rất khó coi, nhất là khi nhìn căn phòng không còn chỗ nào để đứng, sắc mặt càng đen thêm, hắn lấy hai tờ giấy ra xem qua một chút, hắn đi đến kết sắt, đem hai tờ giấy cẩn thận đặt ở bên trong.

Sau đó lại ngồi xổm bên cạnh Tô Tử Lạc.

“Vì sao anh không xé đi, như vậy tập đoàn Húc Nhật vẫn sẽ là của anh?” Tô Tử Lạc có chút khó hiểu hỏi, rõ ràng có thể xé bỏ, công ty này vẫn sẽ là của hắn, không hề thay đổi.

“Không cần, là của em cũng vậy, anh cũng đã tính sẽ đem tài sản của anh cho em, như vậy về sau nếu anh gây khó dễ cho em, em có thể biến anh thành một kẻ nghèo hèn, được không?” Hắn không có nói sai, trong ngăn kéo của hắn còn có một tờ giấy chuyển nhượng một phần tài sản, chỉ là còn chưa kịp ký tên, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện tại cũng không cần nữa rồi.

“Nhưng em không cần,” Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu, lại cảm giác thân thể có chút nhẹ bẫng, trong nháy mắt, cô đã ngồi trên hai chân của Lê Duệ Húc, bị hắn ôm vào lòng, cũng không trách được vì sao Bánh Bao Nhỏ lại thích hắn ôm như vậy, hiện tại, như vậy, thật thoải mái, yên tâm.

“Không sao hết, em là vợ của anh, của anh cũng là của em, còn của em là của em.” Lời hắn nói không phải là lời ngon tiếng ngọt mà là sự chân thật bộc lộ tình cảm.

Tô Tử Lạc dựa vào lòng hắn, thật sự cô đã cảm giác được tình cảm của người đàn ông này, hẳn thực sự rất yêu cô.

“Anh yêu em, vợ.” Hơi thở nam tính phả vào mặt Tô Tử Lạc, sau đó hắn cẩn thận vào vành tai cô, mới phát hiện tai của cô đã đỏ lên rồi, khóe môi của Lê Duệ Húc cong lên, vợ của hắn thật đáng yêu.

Bên trong lại truyền đến một tiếng phịch, đúng là thế giới của hai người bọn họ đã bị ảnh hưởng, âm thanh thật đáng sợ, thân thể Tô Tử Lạc khẽ run lên, không biết Vệ Thần lại đem thứ gì ném đi.

“Không sao,” Lê Duệ Húc nhẹ nhàng vỗ vai của Tô Tử Lạc, giống như dỗ một đứa nhỏ.

Lúc này, Hà Duyên lão đạo đi ra, cô có chút chật vật lau mồ hôi trên mặt, người đàn ông này thật đáng sợ, sức phá hoại thật ghê gớm. Chỉ là, cô chợt nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, gương mặt nhợt nhạt, lúc này cũng nở nụ cười vui vẻ, như vậy là tốt rồi.

Lê Duệ Húc ngẩng đầu lên, đem ngón tay của mình đặt trên môi, người con gái trong lòng của hắn đang ngủ, dù sao, đêm qua cô cũng không có được một giấc ngủ ngon, cô đã quá mệt mỏi rồi.

“Tổng tài, phó tổng đã phá tan giường của anh rồi,” Hà Duyên nhỏ giọng nói xong, người đàn ông kia thực sự phát điên rồi, cái gì cũng đập phá.

Sắc mặt của Lê Duệ Húc nhanh chóng đen xì lại như một đồng than.

“Tôi đi ra ngoài trước.” Hà Duyên nhìn ánh mặt đáng sợ của Lê Duệ Húc, vội vàng đi ra ngoài, tốt nhất là bảo vệ lấy mình, hiện tại, Vệ Thần giống như là ăn phải bom vậy, gặp cái gì cũng đập, còn cô thì bị hắn kéo vào, bất kể là gì cô cũng không có động vào.

Đập vỡ phòng của tổng tài, lá gan của cô còn không có lớn như vậy.

Lại là phịch một tiếng, Duệ Húc nhắm mắt lại, tức giận, lồng ngực hắn kịch liệt đập phòng lên xuống.

Tô Tử Lạc ở trong lòng hắn cũng bình tĩnh. Hai mắt mơ màng, nhìn xung quanh, lại nhẹ nhàng thở dài một cái, hẳn rốt cuộc đã đập phá bao lâu rồi, hắn đã đập phá từ trước lúc cô ngủ, bây giờ vẫn còn đang phá, hẳn không mệt sao?

Lạc Lạc, em đi ra ngoài trước cùng với Hà Duyên đi, một lúc anh sẽ ra ngay, chúng ta sẽ về nhà.” Lê Duệ Húc nhẹ nhàng vỗ về gương mặt của Tô Tử Lạc, đau lòng nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, âm thanh đập phá ở bên trong vẫn không ngừng vọng ra, không thể không nói, có ngu như chết như Trư Bát Giới thì cũng bị đánh thức.

“Vâng,” Tô Tử Lạc đứng lên, đúng lúc, cô cũng có chuyện muốn nói với Hà Duyên, nơi này, nếu còn tiếp tục ở lại, đầu cô sẽ đau chết mất.

Chỉ là, cô vẫn đang nhìn Lê Duệ Húc, hẳn có thể ở trong này một mình chứ?

“Em không cần lo lắng, anh không sao.” Hắn hôn một cái lên trán của Tô Tử Lạc, sau đó, ôm lấy cô, “Anh đưa em đi ra ngoài, nơi này, người có thể thoát ra được mới là lạ.”

“Em có thể tự đi được.” Tử Lạc ôm cổ của hắn, mặt áp vào ngực của hắn.

Lê Duệ Húc khẽ dừng lại, còn cô thì nghe được tiếng tim hắn đang đập, vô cùng lớn mạnh.

“Anh muốn cho em tất cả những thứ tốt nhất, anh còn muốn đem những gì trong hai năm qua, tất cả những gì đã thiếu em trả lại hết cho em.”

Ngón tay của Tô Tử Lạc khẽ run lên, được rồi, cô đã biết, tình yêu của người đàn ông này, rất sâu nặng, đồng thời, cũng rất day dứt, yêu hết mình, còn cô dường như có thể hiểu được tình yêu của hắn.

“Nhất định là anh đã rất vất vả, đem chính người con gái mình yêu nhất cho người đàn ông khác, chỉ bởi vì cô ấy thích người đó, còn vì tình yêu của cô ấy mà cưới một người anh không hề yêu là em.” giọng nói của Tô Tử Lạc ở trong lòng hắn truyền đến, thì thầm tinh tế, nhưng lại làm cho Lê Duệ Húc cảm thấy đau lòng.

Đến bây giờ mà cô còn muốn bảo vệ hắn, nhưng cũng chính vì vậy, nên cô mới phải chịu nhiều tổn thương như vậy, thậm chí còn mất đi một đứa con của họ.

306. Q.4 - Chương 44

Edit: Hai Linh

Beta: Ốc Sên

Ha ha, Vệ Thần bị oánh hồng người :3

Những tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến, sức phá hoại của tên kia đúng là đáng sợ, nhưng, hiện tại những âm thanh này, dường như đã bị ngăn cách với bọn họ, ở trong mắt của bọn họ, thế giới của bọn họ chính là một không gian nhỏ nhỏ ở đây.

Cửa mở ra, Lê Duệ Húc buông Tô Tử Lạc xuống, Tô Tử Lạc buông cổ của hắn ra, giúp hắn sửa sang lại caravat. “Cẩn thận, em không muốn nhìn thấy anh bị thương.”

Lê Duệ Húc xoa xoa mái tóc của cô, giống như trước đây, “Bà Lê, yên tâm, Lê tiên sinh của em sẽ không có việc gì.”

Hắn buông tay xuống, bước vào phòng làm việc, thậm chí còn khóa trái cửa.

Tô Tử Lạc nhìn cánh cửa, những âm thanh bên trong dường như đã ngừng lại.

Sau đó, cô còn đứng ở đó một lúc, bên trong vẫn không có tiếng gì, có thể là Vệ Thần đã đập phá mệt rồi, nên đang nghỉ ngơi, cô hướng về phía Hà Duyên đi tới.

“Cô có khỏe không, trông cô có vẻ rất mệt?” quan hệ của hai cô rất tốt, bởi vì bọn họ cũng trải qua những chuyện giống nhau, nên có thể hiểu được tâm trạng của nhau.

“Không sao.” Tô Tử Lạc khẽ lắc đầu, vẫn nhìn ra cô đang lo lắng.

“Cô đang lo cho tổng tài sao?” trong mắt Hà Duyên có mang theo ý cười. “Cô yên tâm đi, tổng tài luôn không chế được phó tổng, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ là, không biết phó tổng hôm nay làm sao, sao lại đập phá văn phòng của tổng tài thành như vậy?” Hà Duyên vẫn không hiểu được hành động của Vệ Thần.

Vệ Thần không phải là một kẻ ngốc, làm sao hôm nay lại làm cái việc ngốc tới không thể ngốc hơn như vậy.

Còn Tô Tử Lạc đã biết, có thể là ngoài Vệ Thần ra, những người khác đều không biết, cái công ty này thiếu chút nữa đã đổi chủ rồi.

“Đó là vì... Anh ấy gần đây chịu nhiều áp lực lớn.” Tô Tử Lạc có chút lo lắng, cuối cùng vẫn không cần nhắc đến chuyện đó, nếu nói ra, có thể sẽ mang lại những phiền toái không cần thiết cho Lê Duệ Húc.

“Hắn có áp lực lớn, tôi còn không biết hắn cũng có áp lực đấy?” Hà Duyên thở dài một cái, một công tử ham chơi, sao lại có áp lực, cô mới có áp lực lớn đây này.

“Đúng rồi, Hà Duyên, Bánh Bao Nhỏ đã đến nhà họ Lê, ở đó có cha mẹ Duệ Húc chăm sóc nó, tôi nghĩ đưa cả Đồng Đồng qua đó đi, có hai người già trông nom, sẽ yên tâm hơn, sắp tới tôi cũng phải làm việc, tháng tới là bắt đầu thiết kế rồi, tôi thấy lo lắng cho cô và Đồng Đồng, Đồng Đồng chỉ mới khỏe lại, nó ở nhà một mình, tôi rất lo lắng.”

Hà Duyên định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng gật đầu một cái, quả thực, để Đồng Đồng ở nhà không phải là một biện pháp, hằng ngày, nhìn con gái luôn chờ đợi cô trở về, đói bụng, thì chỉ có thể tự lấy một ít bánh quy ăn một mình, khát, cũng tự mình lấy nước uống, vì đứa con gái này mà cô cảm thấy rất đau lòng.

“Cảm ơn cô, Tử Lạc.” Hà Duyên cầm lấy tay Tô Tử Lạc, thật không biết phải cảm ơn cô ấy như thế nào, cô đã nợ cô ấy, thật sự đã nợ cô ấy, về sau có thể sẽ còn nợ cô ấy nhiều hơn nữa.

“Không có gì, tôi thật sự thích Đồng Đồng, tôi đã nói rồi, Đồng Đồng là vợ tương lai của Bánh Bao Nhỏ, tôi không tốt với nó, thì tốt với ai.”

Hà Duyên cười cười, Tô Tử Lạc thật hay nói đùa, hai người phụ nữ trò chuyện vô cùng thoải mái, làm cho văn phòng của tổng tài vốn căng thẳng, âm u, tươi vui lên rất nhiều, Hà Duyên cũng nở nụ cười, làm cho bộ quần áo công sở màu đen trên người cô cũng không còn vẻ già dặn như trước.

Lúc này, cửa mở ra ... Một người đàn ông bước ra.

Hà Duyên và Tô Tử Lạc cùng nhìn về phía người đàn ông kia, cả hai người đều sững sờ, giống như vẻ mặt khi vừa bước vào văn phòng bị đập phá kia.

Các cô nhìn thoáng qua nhau một cái, Tô Tử Lạc đưa ngón tay của mình, khẽ chỉ về phía Vệ Thần đang đi ra.

“Kia là Vệ Thần?” nhìn quần áo trên người thì đúng vậy, nhưng, cũng chỉ có quần áo là đúng thôi.

“Hình như vậy.” Hà Duyên cũng không chắc chắn nói một câu.

“Sao anh ấy lại biến thành bộ dạng như thế này?” Tô Tử Lạc không thể tin vào những gì mình đang thấy, cô nhíu nhíu mắt, còn tập tài liệu trong tay của Hà Duyên cứ thế mà rơi xuống. Chỉ có người đàn ông giống Vệ Thần nặng nề bước từng bước đến.

Biểu cảm và gương mặt vô cùng thú vị.

Má bên trái bị sưng to hơn một chút, bên phải thì sưng nhỏ hơn, một bên mắt còn thấy rõ màu xanh, gương mặt lúc này của hắn thật sự có thể nói là dọa trẻ con, nếu có Bánh Bao Nhỏ đang ở đây, nhất định sẽ bị hắn dọa phát khóc.

“Vệ Thần.. Anh làm sao vậy?” Tô Tử Lạc phải mất một lúc lâu mới tìm được giọng nói của mình vậy, hắn sẽ không vì đập phá đồ đạc tới mức để bản thân bị va trúng chứ, nhìn giống như bị đánh hơn.

Vệ Thần ôm mặt của mình, vẻ mặt ai oán. “Tử Lạc, cô phải giúp tôi cầu xin hắn, chứ để cho chồng cô bắt tôi bồi thường mấy thứ kia, tôi sẽ phá sản mất.” Vệ Thần nghĩ về nụ cười lạnh trên mặt Duệ Húc, còn có câu nói kia của hắn nữa, “Mấy thứ này, cậu phải bồi thường cho tôi,” da đầu của hắn bắt đầu run lên, những thứ đó không phải là chỉ cần đến những khu chợ cao cấp có thể mua được, tất cả đều là những thứ

được bán đấu giá, tìm cái gì mà đền cho tên đó, lấy cái gì đền cho tên đó, hần thật là khổ, cũng chỉ là làm thuê cho tên đó, làm sao mà có nhiều tiền như vậy để đền, nếu như vậy hần nhất định sẽ biến thành kẻ nghèo rớt.

Tay hần đặt ở trên mặt của mình, lại kêu đau một tiếng, tên kia thật đúng là mạnh tay, đem khuôn mặt tuần tú của hần trực tiếp đánh thành đầu heo, đau chết hần mà.

“Đền cái gì?” Tô Lạc chớp mắt, không hiểu hần đang nói cái gì?

“Đền văn phòng của hần.” Vệ Thần liếc mắt nhìn Tô Tử Lạc một cái, sau đó hướng về cửa thang máy đi đến, “Đúng rồi ...” hần lại quay đầu lại, sau đó hướng về phía Hà Duyên vươn tay của mình ra “Hà Duyên có thừa chiếc áo nào không đưa cho tôi?” hần nhìn qua quần áo trên người của mình, ném đồ đúng là rất vui vẻ, nhưng hậu quả cũng thật là nghiêm trọng.

Hà Duyên một lúc sau mới phản ứng lại, nhưng cô làm sao lại có áo thừa được, cô nhìn nhìn người mình, sau đó khẽ mỉm môi một chút môi, cởi hai chiếc cúc, cởi áo vest của mình ra, dù sao bên trong vẫn còn một cái áo, không sao hết.

Vệ Thần nhận lấy áo, cầm áo choàng lên đầu của mình, tốt lắm, như thế này không ai nhìn thấy.

Hần ngẩng đầu lên, nhanh chóng đi vào trong thang máy, không ai nhìn thấy, hần vẫn giữ được hình tượng phó tổng của mình với cấp dưới, hần vẫn là một mỹ nam của tập đoàn Húc Nhật.

Hần đặt tay lên mặt của mình, không có ai ở trong thang máy, hần kêu đau ầm ĩ, tên Lê Duệ Húc biến thái kia, sao có thể đánh hần như vậy được.

Hơn nữa, hần còn không chịu nói sớm công ty đã cho Bạch Thiều Triết, nhưng Bạch Thiều Triết lại cho Tô Tử Lạc, bọn họ là vợ chồng, chẳng khác nào tập đoàn Húc Nhật hiện vẫn là của nhà họ Lê, hần đã mất công vô ích rồi, vất vả nửa ngày không nói, còn biến hần thành đầu heo, thật là tồi tệ, còn bắt hần phải đền mấy thứ kia, làm sao hần đền nổi.

Hần lau lau mặt của mình, quả thực có thể nói là khóc không ra nước mắt.

Cái tên Lê Duệ Húc chết tiệt kia...

307. Q.4 - Chương 45

Edit: VuVietNhu

Beta: Ốc Sên

Khi mở bản edit của VuVietNhu, ta vừa vui vừa buồn, chúng ta chỉ gặp nàng ấy ở chương này và chương sau nữa thôi... Nàng ấy có tin vui rồi, hehe, nên phải giành thời gian chăm sóc cho bản thân và em bé... Cảm ơn nàng đã tham gia edit truyện cùng với ta. Chúc nàng và em bé luôn mạnh khỏe... Mong sớm được gặp lại nàng.

“Bọn họ làm sao vậy?” Tô Tử Lạc vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, Hà Duyên ngồi ở ghế làm việc của mình, giơ hai tay tỏ vẻ chính mình cũng không biết, “Có lẽ tổng tài đánh hần, ai bảo vừa rồi hần điên như vậy,” Hà Duyên không hề đồng tình với Vệ Thần, hần thật sự đáng đánh.

“Tôi đi xem một chút ...” Tô Tử Lạc vội vàng chạy về phía văn phòng Lê Duệ Húc, hai người bọn họ đánh nhau có phải không, Vệ Thần có thể biến thành như vậy, hần sẽ không bị nặng hơn chứ.

Nghĩ đến đây, cô liền lo lắng.

Cô vội đẩy cửa ra, cô cẩn thận đi từng bước, bên trong là vô số đồ vật bị đập vỡ, cả người nghiêng về một bên, sắp ngã trên mặt đất, xong rồi, lần này có khả năng mặt cô sẽ giống như mặt Vệ Thần.

Cô nhắm hai mắt lại, chờ đợi cú ngã đau đớn đến.

Nhưng một cánh tay dùng sức ôm lấy thắt lưng cô, cô cảm giác được hai chân cách mặt đất một khoảng, rồi lập tức rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Sao em lại đi vào đây, không phải nói em không cần vào, nếu thật sự ngã thì làm sao bây giờ?” Bên tai truyền đến giọng nói tức giận của Lê Duệ Húc, hắn gắt gao ôm cô gái trong lòng, cô chính là khắc tinh của hắn, cô không biết, vừa rồi trái tim hắn như muốn nhảy ra ngoài.

Trên mặt đất cũng không phải là giấy, mà là rất nhiều mảnh vỡ nhỏ, có thể làm người khác bị thương, cái tên Vệ Thần kia, nếu vợ hắn mà bị thương dù chỉ một chút, hắn sẽ đánh đến nỗi cha mẹ không nhận ra được.

“Em không sao,” Tô Tử Lạc vẫn còn sợ hãi mở mắt ra, cô đưa tay ôm cổ Lê Duệ Húc, mặc hắn ôm, “Anh không sao chứ?”, cô cẩn thận nhìn Lê Duệ Húc, phát hiện hắn không có bị thương, mới cảm thấy yên tâm.

Lê Duệ Húc ôm cô chặt hơn, cơn tức giận của hắn lập tức biến mất, hóa ra, cô đang lo lắng cho hắn, quan tâm tới hắn.

Nơi sạch sẽ nhất trong căn phòng, cũng là nơi duy nhất có thể đứng được, đồ đạc trên bàn làm việc của Duệ Húc vẫn còn nguyên, không bị Vệ Thần phá hỏng.

Lê Duệ Húc ôm Tô Tử Lạc ngồi xuống, đưa tay chạm vào mặt cô, sau đó cúi đầu, dùng sức hôn lên môi cô, nếu không phải chỗ này hiện tại biến thành như vậy, hắn thật muốn ăn cô.

“Đừng như vậy mà, sẽ bị người khác nhìn thấy...” Tô Tử Lạc đẩy hắn, nụ hôn cuồng nhiệt làm ặt cô đỏ bừng.

“Không có ai đâu, yên tâm,” Lê Duệ Húc cắn môi cô, cũng không trêu cô nữa, bọn họ mới bắt đầu, hắn biết cô cần thời gian thích ứng.

Tô Tử Lạc tựa vào bờ vai của hắn, áo khoác ngoài không biết đã bị ném ở góc nào, tay áo xoắn lên cao, lộ ra chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Của hắn hơi thở có chút dồn dập, không biết vì vừa rồi chạm vào cô tình cảm bùng phát mãnh liệt, hay bởi vì vừa rồi ra tay quá nặng với người nào đó.

“Vệ Thần vừa rồi làm sao vậy?” Tô Tử Lạc khó hiểu hỏi hắn.

Lê Duệ Húc nhếch miệng, “Cái tên đó đáng bị đánh, phá văn phòng của anh, không đánh hắn thì đánh ai?”

“Anh đánh...” Tô Tử Lạc khẽ hé miệng, không thể tin được mấy cái vết trên mặt Vệ Thần là kiệt tác của hắn.

“Là anh, tất cả những thứ nơi này có thể nói là con của anh, vậy mà cậu ta dám phá, xứng đáng.” Lê Duệ Húc lạnh lùng nói. Hắn còn nghĩ mình ra tay nhẹ.

“Tay anh?” Tô Tử Lạc vội vàng nắm lấy tay hắn, nhìn tay hắn không có việc gì mới yên tâm, hắn làm sao có thể đánh người như vậy, tay hắn đã từng chịu thương tổn rất lớn.

“Không có việc gì, anh có chùng mực,” Lê Duệ Húc lắc lắc đầu, sau đó để cô tựa vào ngực, “Lạc Lạc... Hôm nay chúng ta về nhà được không? Anh không muốn rời khỏi em, cả Bánh Bao Nhỏ, hơn nữa cha mẹ anh rất yêu Bánh Bao Nhỏ, chúng ta về nhà được không?”

Lê Duệ Húc xiết chặt vòng tay, thật sự không muốn rời xa cô, “Chúng ta đã bỏ lỡ hai năm rồi, em có biết anh quý trọng cuộc sống hiện tại chúng ta có cỡ nào không? Ta sợ không thể cho em điều tốt nhất, sợ em chịu ủy khuất.”

Tô Tử Lạc khẽ hít hít cái mũi, ở trong lòng của hắn gật đầu một cái, cũng có thể trở về rồi, cô cũng nhớ Bánh Bao Nhỏ, thực ra, về nhà theo hắn cũng coi như không tồi, nơi đó có đau đớn, nhưng không phải cũng có rất vui vẻ đấy sao? Mặc kệ ký ức gì, đều đã thuộc về quá khứ. Cũng vì có những đau đớn đó, mới có thể càng quý trọng hiện tại ngày hôm nay, thực sự cô cũng không bị lỗ.

Một hành động nhỏ của cô, Duệ Húc cũng dễ dàng cảm nhận được, hắn ôm cô chặt hơn, nhẹ nhàng hôn lên những sợi tóc của cô, đây mới là hạnh phúc mà hắn muốn, may mắn, không có mất đi, thật may mắn.

“Nơi này, làm sao bây giờ?” Tô Tử Lạc nhìn thoáng qua nơi này, ngay cả một chỗ đứng cũng không có, khẽ nhú mày, phá thành như vậy, còn có thể khôi phục lại sao?

“Không sao, anh sẽ tìm người sửa sang lại, hơn nữa nơi này cũng nên thay đổi,” Cho dù Vệ Thần không phá, hẳn cũng có muốn sửa lại văn phòng một chút, nơi này cần một không gian nghỉ ngơi thật lớn, về sau, khi cô đến đây, có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Đây là cũng nguyên nhân mà lần này hắn ra tay không quá nặng với Vệ Thần. Lần này coi như xong, lần sau.. Sẽ không dễ dàng như vậy.

Mà lúc này người tự nhốt mình trong văn phòng – Vệ Thần hắt xì một cái thật mạnh. Hắn xoa xoa cái mũi của mình, thấp giọng nguyên rủa một tiếng.

“Lê Duệ Húc chết tiết... Đánh mặt mình thành như vậy... Còn muốn mình bồi thường mấy thứ kia nữa... Hắt xì, mình lấy đâu ra a..”

Tề bên trong thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hắt xì.... Thứ kí của hắn đứng bên ngoài nhàm chán nhìn điện thoại, ánh mắt thờ ơ, phó tổng của cô hiện giờ không muốn gặp người nào cả, cô liền không có cơ hội thể hiện.

Bên ngoài nhà họ Lê. Tô Tử Lạc có chút bất an đứng đó, Lê Duệ Húc đứng phía sau, ôm lấy thắt lưng cô, “Không phải sợ, không có gì đáng ngại, bên trong vẫn giống y như trước đây.”

Nhưng Tô Tử Lạc vẫn có chút căng thẳng, đều nói con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, nói cô không căng thẳng là giả. “Có khi nào cha mẹ anh sẽ không thích em.”

“Bọn họ đương nhiên sẽ thích em, em cho bọn họ niềm vui lớn như vậy, yên tâm, không có việc gì,” hắn an ủi Tô Tử Lạc, sau đó lại là xoa xoa đầu cô, bóng hình của cô nằm trọn trong lồng ngực hắn, thật nhỏ, làm cho hắn không thể không yêu thương.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi,” Hắn kéo tay Tô Tử Lạc, ánh mắt hắn khiến cô yên tâm hơn, cánh cửa mở ra, một cục thịt nho nhỏ chạy ra đầu tiên, nhìn thấy Tô Tử Lạc, ánh mắt cười híp lại thành hình trăng khuyết.

308. Q.4 - Chương 46

Edit: VuVietNhu

Beta: Ốc Sên

Hạnh phúc đôi khi thật đơn giản

“Mẹ..” Đôi chân mập mạp chạy trên nền đất, ôm chầm lấy chân Tô Lạc, “Mẹ, ôm ôm...” cậu nhóc đưa hai tay nhỏ mập ra, không ngừng chớp mắt. Hàng lông mi dài như hai cánh quạt nhỏ, thật là giống ánh mắt Tô Tử Lạc.

Tô Tử Lạc cúi người xuống, ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, cô đưa tay nhéo nhéo gương mặt Bánh Bao Nhỏ.

“Bánh Bao Nhỏ, con lại béo lên phải không, sao lại nặng như vậy?” Bánh Bao Nhỏ vội vàng dùng hai tay che kín mặt tròn, thỉnh thoảng lại cọ lên lồng ngực cô.

Một đôi vợ chồng đứng ở đó, nhìn họ, Tô Tử Lạc ngẩng đầu, khi nhìn thấy cặp vợ chồng đó, cũng đã biết họ chính là cha mẹ của Lê Duệ Húc, bọn họ nhìn thật trẻ, nhất là người đàn ông trung niên kia, thật giống Duệ Húc, đều có ánh mắt màu trà cuốn hút, cuối cùng cô cũng biết, vì sao Lê Duệ Húc lại có diện mạo xuất sắc đến thế, bởi vì cha mẹ hắn rất đẹp, chỉ là, cô cảm giác hình như cô đã từng gặp họ ở đâu đó, có chút quen thuộc.

Ninh Nhiên đi tới, “Con là Tử Lạc?” Bà cười dịu dàng, không hề có cảm giác của một vị phu nhân giàu có, kiêu ngạo, bà mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản, thoải mái, cũng làm cho người ta cảm giác ấm áp, không hề cảm giác lạnh lùng khó gần.

“Dạ vâng, là con, dì ...” Tô Tử Lạc cười có chút mất tự nhiên, trong lòng vô cùng căng thẳng.

“A, đừng gọi ta là dì, con cũng gọi giống như Húc đi, gọi ta là mẹ.” Bà đưa tay chạm vào tóc cô, “Chuyện của các con, mẹ đã biết rồi, con đã khổ nhiều rồi, con bé này, con yên tâm, về sau nếu Húc nếu dám bắt nạt người, cha mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó,” Lê An Đồng cũng rất nể mặt vợ mà gật đầu một cái.

Về phần Lê Duệ Húc, lúc này đúng là dở khóc dở cười, xem ra, ngày đầu tiên, vợ hắn cũng đã thu phục cha mẹ hắn.

Tô Tử Lạc lặng người đi một chút, làm sao có thể là như vậy, cái này, thật sự làm cô cảm thấy rất thoải mái, bà rất giống mẹ...

“Không cần coi chúng ta như người lạ, chúng ta đã từng gặp qua,” Ninh Nhiên buông tay xuống, kéo Tô Lạc ra cạnh chồng bà, “Đây là cha Duệ Húc, là ông nội Bánh Bao Nhỏ,” Lê An Đồng khẽ gật đầu, ngũ quan khá giống Duệ Húc chỉ khác là ông già dặn và từng trải hơn, nhưng cũng không khiến người khác có cảm giác xa cách, ánh mắt ông luôn nhìn Bánh Bao Nhỏ trong lòng Tô Tử Lạc trong lòng, sau đó đưa tay ra.

“Bánh Bao Nhỏ, lại đây với ông nội nào, ông nội đưa cháu đi chơi.”

Bánh Bao Nhỏ quay đầu, vội vàng đưa đôi tay nhỏ mập ra, kêu An Đồng ôm nó... Tô Tử Lạc cảm giác hai tay nhẹ bẫng đi.

Bánh Bao Nhỏ đã ở trong lòng Lê An Đồng.

“Ông nội, Bao Bao muốn chơi máy bay...” Bánh Bao Nhỏ không ngừng vỗ hai bàn tay nhỏ bé vào nhau, chẳng thể trách vì sao ở đây lại không nhớ tới mẹ, hóa ra đã sớm chơi vui quên trời đất rồi.

“Được, máy bay...” Lê An Đồng ôm Bánh Bao Nhỏ đi ra ngoài... Sau đó lại là quay đầu nhìn thoáng qua Tô Tử Lạc, “Tử Lạc, về nhà là tốt rồi.” Ông đối với cô giống như một đứa trẻ đã lâu rồi không trở về nhà, không chút xa lạ.

Tô Tử Lạc khẽ chớp mắt, cảm giác chua xót trong lòng, bọn họ thật tốt.

“Được rồi, Húc, mau đưa con bé lên phòng nghỉ ngơi, con bé có vẻ mệt rồi,” Ninh Nhiên nhìn con trai nói, đứa con trai ngốc nghếch, không thấy vợ mình sắp khóc rồi sao?

“Vâng,” Lê Duệ Húc kéo tay Tô Tử Lạc, đưa cô lên tầng, “Em có muốn xem nơi này không?” Lê Duệ Húc đứng trước một cánh cửa, căn phòng này là căn phòng chứa đầy những bức ảnh của Trữ San.

Tô Tử Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt hồng hồng, đúng là sắp khóc.

“Không cần.” Tô Tử Lạc lắc đầu, chuyện quá khứ, cô không muốn nhìn lại nữa. Lê Duệ Húc đưa tay mở cánh cửa, “Bên trong đã không còn gì nữa rồi, sau khi cô ấy rời đi, tất cả ảnh đã được dọn đi, hiện tại vẫn để không, vì anh cũng không biết, dùng căn phòng này làm việc gì?”

“Lạc Lạc, nơi này bỏ trống đã lâu, cho nên.....” Lê Duệ Húc kéo tay Tô Lạc đặt lên lồng ngực, “Nơi này cũng bị bỏ trống đã rất lâu, chỉ em mới có thể lấp đầy,” Hắn đóng cửa lại, kéo Tử Lạc hướng tới một căn phòng khác.

Tô Tử Lạc cảm giác bàn tay mình thật ấm áp. Quay đầu nhìn căn phòng bị bỏ trống, nơi đó cũng giống như trái tim hắn, đã sớm không thuộc về Tề Trữ San.

Cánh cửa mở ra, Tô Tử Lạc đứng ở cửa, mở to mắt nhìn mọi thứ bên trong, nơi này làm sao có thể...

Lê Duệ Húc đẩy cô đi vào, sau đó kéo cô ngồi lên trên giường, còn hắn quỳ trước mặt cô, “Hai năm nay, anh luôn ở đây, em xem căn phòng này, mọi thứ vẫn được giữ nguyên, giống như trước khi em rời đi.” Hắn đứng lên, cầm lấy con thỏ bông cũ trên mặt bàn, sau đó đặt vào trong lòng cô, “Ngay cả chú thỏ bông này cũng vẫn còn, bây giờ vật quay lại với chủ.”

Hắn xoa nhẹ tóc Tô Lạc, “Được rồi, anh đi thay quần áo đã,” hắn hôn lên trán Tô Lạc, lại nhìn cô ngần người nhìn con thỏ bông cũ kĩ, hắn cười cười nhìn cô, rồi đứng lên thay quần áo. Quần áo của hắn đặt luôn bên cạnh Tô Lạc.

Tô Tử Lạc ôm con thỏ bông cũ kĩ vào lòng, đây là thứ duy nhất mẹ cô để lại cho cô, hấn vẫn luôn giữ gìn, cô đứng lên, ôm chặt con thỏ bông, nhưng xung quanh, đúng là vẫn giống như trước đây, đây là nơi cô đã từng ở, cái gì cũng không thay đổi, ngay cả những cuốn sách này, tất cả vẫn còn nguyên.

Người đàn ông ngốc này, cô hít hít mũi, rõ ràng trong lòng sớm đã có cô.

Cô mở tủ quần áo ra, bên trong quần áo nam nữ đều có, còn cả những bộ quần áo ngày đó cô không mang đi, hiện tại toàn bộ đều ở trong này, cô đi về phía cửa sổ, kéo rèm ra, một vườn hoa hồng đã không còn, hiện tại đã là những loài hoa khác.

Hắn dường như muốn xóa bỏ hoàn toàn bóng dáng của Trữ San ở đây, nơi này không có thay đổi, kỳ thật sớm đã thay đổi rồi. Cô ngồi lại lên giường, cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng phía dưới, cô nhìn xuống, hóa ra là ví da của hấn.

Chiếc cặp phình to, không biết có gì bên trong, cô mở ra nhìn, thấy một tấm hình của mình được đặt cẩn thận ở bên trong, bức ảnh chụp lúc cô mặc tạp dề, cô nghiêng mặt, không biết lúc đó đang cười cái gì?

309. Q.4 - Chương 47

Edit: HaiLinh

Beta: Ốc Sên

Hờ hờ, em Kiều Na lên sàn, dự là chương sau anh Húc sẽ xử lý em =)))

Cô còn muốn xem kỹ hơn nữa thì có một bàn tay to lớn vươn ra muốn lấy chiếc ví da trên tay cô, cô liền giờ cái ví lên.

“Anh chụp ảnh của em từ khi nào vậy?” Tô Tử Lạc hiềm khi lại nghịch ngợm như vậy, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lê Duệ Húc, thấy sắc mặt hấn có chút thay đổi, người này cũng có lúc ngượng ngùng nha.

“Quên rồi, dù sao thì tất cả đều ở trong điện thoại của anh, khi em mất tích, anh liền in ra, sau đó mỗi ngày đều nhìn.” Lê Duệ Húc cũng không hề giấu diếm, đối với tình yêu hấn dành cho cô, đương nhiên không cần phải che giấu điều gì.

Hấn mở tủ quần áo, lấy một bộ quần áo ra, đặt ở trong lòng của cô. “Được rồi, vợ, không cần cười anh như vậy, em mệt rồi, đi tắm một cái rồi ngủ một giấc thật ngon đi, anh sẽ ở đây với em, Bánh Bao Nhỏ không cần phải lo, có cha mẹ trông rồi.”

Tô Tử Lạc ôm chặt quần áo ở trong lòng, gật đầu một cái, sau đó đi vào trong phòng tắm, bất chợt, cô khẽ quay đầu lại, nhìn thấy hấn cẩn thận cầm bức ảnh lên cất vào ví da, như một vật vô cùng quý giá, đột nhiên cô cảm giác lòng mình thật ấm áp, đồng thời, cũng có chút chua xót.

Cô buông mình xuống làn nước ấm, cô mở mắt, đột nhiên nở nụ cười.

Lê Duệ Húc đứng ở trước cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, vầng trán thoái mái thả lỏng, sau đó, có một đôi tay mảnh khảnh vòng qua thắt lưng của hấn, hấn xoay người, ôm thân thể nhỏ gầy kia vào lòng mình.

Trên thân thể của cô thoang thoảng hương thơm dịu nhẹ, tự nhiên của sữa tắm.

“Người em thật thơm, sau này anh cũng có dùng nó để tắm.” Lê Duệ Húc hít một hơi thật sâu, đây là hương vị trên người cô, là mùi mà hấn vĩnh viễn cũng sẽ không thấy chán ghét.

Tô Tử Lạc ôm chặt hấn hơn, nghe được rất rõ nhịp đập trái tim hấn, sau đó, cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt màu trà đang chứa đựng rất nhiều tình cảm của hấn, lúc này, ánh mắt hấn hoàn toàn không còn vẻ lãnh khốc của ngày thường, chỉ còn lại sự ôn nhu dành cho cô, dừng ở trong mắt của cô.

“Chồng... Em yêu anh...” cô ôm lấy cổ của hấn, sau đó kiễng mũi chân của mình, chủ động hôn lên bờ môi nhợt nhạt của hấn.

Lê Duệ Húc có chút ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy trên môi của hắn có hương vị mà hắn yêu nhất còn có cả hơi thở này nữa, hắn mới phát hiện ra, vừa rồi mình đã nghe được cái gì.

“Vợ...” Hắn đột nhiên khẽ đẩy Tô Tử Lạc ra, trong mắt như có lửa, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng mới hài lòng. “Anh cũng yêu em, vợ, em không biết được anh yêu em nhiều như thế nào...” Ngoài cửa, nhưng cơn gió mùa thu thổi vào, cảm giác mát dịu, không hề có lạnh lẽo.

Ngoài cửa, Lê An Đồng đang ôm Bánh Bao Nhỏ đứng chơi cùng với nó, còn Ninh Nhiên ở trong phòng bếp pha sữa cho cháu trai bảo bối. Hôm nay quả là một ngày tốt đẹp, không phải là chỉ vì bọn họ mà còn có đứa cháu và con dâu của bọn họ.

Trong một bữa tiệc tại gia, Lê An Đồng ôm Bánh Bao Nhỏ, tự hào cho người khác thấy cháu nội của mình, Bánh Bao Nhỏ mập mạp, thật đáng yêu, không ai không thích.

“An Đồng, đây là cháu nội của ông sao, thật thích nha, có thể cho tôi ôm một cái được không?” Bên cạnh ông đã có rất nhiều người vây quanh, những người này, đều là bạn tốt của Lê Duệ Húc trước kia, nên cũng có thể coi là người thân trong nhà.

Bánh Bao Nhỏ cũng rất hiểu chuyện mở miệng gọi ông nội, khi cậu bé gọi, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lại thêm cái miệng chúm chím ngọt ngào kia nữa, khiến cho cậu bé trở thành nhân vật chính của bữa tiệc này, thỉnh thoảng lại nhận được quà tặng, hơn nữa đều là những món quà lớn.

“An Đồng, đứa nhỏ này là con của Húc sao?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, đó là cha của Tề Na, hắn nhìn đứa nhỏ trong lòng của Lê An Đồng, cảm thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhìn diện mạo cũng biết, sau này sẽ lại là một Lê Duệ Húc khác, khoảng cách trong sự nghiệp của bọn họ vốn còn rất lớn, bây giờ, tất cả cũng đều cũng thua ông ta.

“Đúng vậy, nó là Bánh Bao Nhỏ, là cháu nội của tôi.” Lê An Đồng vẫn cười đùa với cháu nội, Bánh Bao Nhỏ giống như đã quá quen với những trường hợp như vậy, không hề có cảm giác sợ hãi và xa lạ, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười tươi rất đáng yêu, nó đã làm cho ông nội nở mày nở mặt, còn cả túi của nó nữa, quà to quà nhỏ đều có.

“Bánh Bao Nhỏ, cái tên thật kỳ lạ.” Ông Tề có chút khó xử cười một tiếng.

“Bánh Bao Nhỏ là danh xưng.” Lê An Đồng tươi cười trả lời, cũng không có cảm giác cái tên Bánh Bao nhỏ này có gì kỳ lạ.

“Ồ. Có thể cho tôi ôm một cái không?” ông Tề đưa tay ra, muốn ôm Bánh Bao Nhỏ, nhưng Bánh Bao Nhỏ dường như không thích hắn, quay mặt đi, tựa vào vai Lê An Đồng, cái miệng nhỏ của nó còn chu lên.

“Thật xin lỗi, đứa nhỏ có thể là hơi sợ người lạ,” Lê An Đồng vội vàng giải thích, đưa tay nhẹ vỗ vỗ lưng của Bánh Bao Nhỏ, sợ dọa đến cháu nội của mình.

“Không sao, tôi biết mà.” Ông Kiêu nở nụ cười cứng ngắc, không thành thông gia được, trong lòng luôn có một cảm giác là lạ, nhất là khi đã coi An Đồng như thông gia, bây giờ còn có một cháu lớn như thế này, lại đáng yêu như vậy, ánh mắt của ông không rời khỏi Bánh Bao Nhỏ, nếu như đứa nhỏ này do con gái của mình sinh ra thì tốt rồi, như vậy thì hắn cũng không cần tiếc.

“Chào bác Lê.” Kiêu Na hôm nay cũng đến đây, cô tiến lại gần, nở nụ cười yếu ớt nhìn Lê An Đồng, đương nhiên còn có Bánh Bao Nhỏ ở trong lòng ông.

“Đây chính là Bánh Bao Nhỏ rồi, rất giống Húc.” Biểu hiện của cô rất tự nhiên, đúng mực.

“Ừ” Lê An Đồng đưa đứa nhỏ cho vợ ở bên cạnh, thân thiện cười với Kiêu Na, đối với con gái của bạn tốt, không nói là thích, nhưng cũng không thấy ghét, không thể làm con dâu, coi như con gái của bạn tốt đến chơi.

“Bà nội...” Bánh Bao Nhỏ khẽ kéo lấy áo của Ninh Nhiên, đôi mắt mở to chớp chớp.

“Làm sao vậy, bảo bối, bà nội ở đây.” Ninh Nhiên vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa cháu nội hỏi, trải qua một thời gian ở chung, bà cũng hiểu qua được suy nghĩ của Bánh Bao Nhỏ, khi nào cậu nhóc kêu sữa, khi nào cậu bé gọi bà.

Ví như, Bao Bao muốn bà nội, như vậy thì nhất định là muốn uống sữa. Nếu bà nội.. Ôm ôm.. Như vậy, nhất định là gọi bà.

“Bao Bao muốn sữa sữa...” Bánh Bao Nhỏ đưa bàn tay nhỏ bé của mình chỉ chỉ, bắt đầu muốn uống sữa.

“Được, bà nội lập tức đi pha sữa cho Bánh Bao Nhỏ uống.” Ninh Nhiên nhìn về phía đối diện, hiện tại, Lê An Đồng ở cùng bạn, đang bàn cái gì đó, bà chỉ có thể ôm Bánh Bao Nhỏ tìm một nơi nào đó để pha sữa, cũng may, bình sữa của Bánh Bao Nhỏ bà luôn mang theo.

“Dì Lê làm sao vậy, dì muốn đi đâu?” Kiều Na đã đi tới, dường như, cô ta luôn dõi theo từng cử chỉ của Ninh Nhiên.

“Là Kiều Na a.” Ninh Nhiên nở một nụ cười với Kiều Na, kỳ thật bà cũng có vẻ mềm lòng, đối với chuyện của cô và con bà, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi.

“Bánh Bao Nhỏ đói bụng, dì đi pha sữa cho nó uống.”

310. Q.4 - Chương 48

Edit: Hai Linh

Beta: Ốc Sên

Kiều Na, ha ha... Mừng em bị xử :v ..

“A, như thế này đi, dì, chỉ bằng dì để con bế Bánh Bao Nhỏ, con sẽ ở đây chờ dì quay lại, dì yên tâm, con có thể trông Bánh Bao Nhỏ.” Cô chủ động nói. “Dì vừa ôm Bánh Bao Nhỏ và pha sữa sẽ không tiện, con có thể trông cậu bé, nếu bác Lê có rảnh thì con sẽ đưa Bánh Bao Nhỏ cho bác ấy.”

Ninh Nhiên suy nghĩ, cảm thấy Kiều Na nói cũng có lý, đúng là không tiện thật, dù sao cũng là con gái của bạn tốt, cũng có thể yên tâm.

“Được, làm phiền con rồi.” Ninh Nhiên đặt Bánh Bao Nhỏ xuống. “Bánh Bao Nhỏ, bà nội đi pha sữa, Bánh Bao Nhỏ đi theo dì, nhớ phải ngoan đó?” (giao trứng cho Ác =.) nói xong, bà hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ.

Bánh Bao Nhỏ nhìn qua Kiều Na, cuối cùng khẽ gật đầu một cái, ở đây có nhiều người, nó vẫn nên nghe lời.

“Dì yên tâm đi, con sẽ trông cậu bé thật tốt.” Kiều Na kéo lấy cái tay nhỏ mập mạp của Bánh Bao Nhỏ, cười với Ninh Nhiên, còn Ninh Nhiên cảm kích gật đầu với cô một cái, rồi mới đi pha sữa cho Bánh Bao Nhỏ.

Sau khi Ninh Nhiên xoay người đi không lâu, nụ cười dịu dàng biến mất trong nháy mắt, thay bằng một vẻ mặt chán ghét.

Cô dùng sức kéo tay của Bánh Bao Nhỏ, khiến cậu bé thấy đau, khẽ chu cái miệng lên, nhưng cũng không hề khóc, mẹ đã nói rồi, nghe lời ông bà mới là đứa bé ngoan, cho nên cậu bé phải thật nghe lời mới được.

Chỉ là cảm giác đi này thật là hung dữ, không có tốt như mẹ và chị, nó bị Kiều Na lôi đi, đôi chân mập mạp phải chạy theo. (khổ thân Bao Bao quá, hức hức....)

Nó tìm Lê An Đồng trong đám người, định gọi một tiếng ông nội, thì bị Kiều tròng mắt hung dữ nhìn nó, “Nếu cháu dám kêu một tiếng, dì sẽ đem cháu làm thịt cho chó sói”. Bánh Bao Nhỏ vừa nghe được, vội vàng ngậm chặt miệng, ánh mắt đỏ lên.

Dì thật hung dữ...

Đến một chỗ không có người, Kiều Na mới thả tay của Bánh Bao Nhỏ ra, cô ta lau lau tay của mình “Thật thối.” (con này điên rồi dám bảo Bao Bao của ta thối... Bụp...bụp...đánh cho người ko sống dc bây giờ. Edit cái đoạn này điên quá.)

Bánh Bao Nhỏ cũng là hiểu được cô ta đang nói bàn tay nhỏ bé của mình. “Không thôi, mẹ nói, Bao Bao là cục cưng thơm tho.” nó nâng chiếc cằm nho nhỏ của mình lên, không thích dì này nói mình thôi.

“Dì mới thôi.” Bánh Bao Nhỏ khẽ nhăn mặt, ý muốn nói mùi nước hoa trên người Kiều Na. (moak ... moak... Iu quá :3)

“Tên tiểu tử chết tiết này, đều là tại mày.” Kiều Na đột nhiên đẩy Bánh Bao Nhỏ một cái, Bánh Bao Nhỏ bị đẩy ngã xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, nó như bảo bối của mọi người, ai cũng thương, ai cũng yêu, chỉ trừ có một lần bị Tử San hại, còn không ai dám đối xử với nó như thế.

“Dì hư.. Cháu muốn mẹ.” Bánh Bao Nhỏ méu máo trông thật đáng thương, nước mắt lưng tròng, Kiều Na nhìn xung quanh. “Lại khóc, ta đem người ném ra ngoài bây giờ.”

Bánh Bao Nhỏ sợ hãi khẽ co người lại, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Đồ tạp chủng.” Kiều Na ngồi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Bánh Bao Nhỏ, thấy được diện mạo cậu bé giống như Lê Duệ Húc.

“Nếu như mày không tồn tại, tao sẽ là phu nhân của tập đoàn Húc Nhật, mà không phải là mẹ của mày, lần trước, người đàn bà kia thật là vô dụng, như vậy rồi mà còn không giết chết người.”

Cô ta nói xong liền vươn tay của mình ra, muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Bánh Bao Nhỏ... Bao Bao sợ hãi lui về phía sau, cả người lại được bế bổng lên.

Nó ngẩng đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống, “Cha, Bao Bao đau...” Bánh Bao Nhỏ ôm chặt lấy cổ của Lê Duệ Húc, không ngừng khóc lớn, khóc nức nở thật đáng thương, khiến cho người ta cực kỳ đau lòng. “Không phải sợ, cha ở đây.” Hắn hôn lên cái trán nhỏ của con, nhẹ nhàng vỗ về nó.

“Húc..” Kiều Na sững sốt, vội vàng đứng lên, sắc mặt biến đổi thật nhanh có chút sợ hãi, “Húc, nghe em giải thích, Bánh Bao Nhỏ bị ngã. Em đỡ nó.” Kiều Na vội vàng giải thích, nhưng sự giải thích của cô đều vô ích.

“Cô không cần phải giải thích với tôi, tôi đã nghe thấy hết rồi.” Lê Duệ Húc lãnh khốc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lạnh như băng, con của hắn, cả nhà hắn thương yêu đến nhường nào, vậy mà cô lại dám bắt nạt nó, lá gan của cô cũng thật lớn, dám bắt nạt con hắn, còn hơn một lần, hóa ra, cô cũng có phần.

“Không phải, Húc, không phải như anh nhìn thấy, là nó tự ngã xuống.”

“Đủ rồi, Kiều Na, câm miệng của con lại.” Nhưng câu nói này không phải là của Lê Duệ Húc, mà là ông Kiều, Kiều Na kinh sợ, xoay người lại, cũng thấy được những người không nên nhìn thấy chuyện này đều đã ở đây, cha của cô, còn có vợ chồng họ Lê, Ninh Nhiên vội vàng đi về phía Lê Duệ Húc, đau lòng ôm lấy cháu nội, đều là bà không tốt, không nên giao Bánh Bao Nhỏ cho người khác.

“Bà nội, Bao Bao đói.” Bánh Bao Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt hồng hồng, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn đang lả lơi kéo áo của Ninh Nhiên.

“Ngoan, bà nội biết, sữa đây rồi.” bà vội vàng đưa bình sữa cho Bánh Bao Nhỏ, Bao Bao ôm bình sữa, ngẩng lên uống, Lê An Đồng đã đi tới, ngón tay đặt trên mặt của Bánh Bao Nhỏ, xác định nó không có bị thương mới yên tâm, ông lạnh lùng nhìn cha con Kiều Na, trên môi cũng nở nụ cười lạnh giống như Lê Duệ Húc.

Một sự im lặng khác thường trong phòng khách, lúc này, có vài người đang ngồi, không khí ở đây u ám, áp lực khác thường.

Lê An Đồng ôm cháu nội của mình, đôi mắt lạnh lùng, Bánh Bao Nhỏ đã ngủ, gương mặt nhỏ nhắn phớt hồng. Cũng may là không có chuyện gì, nếu không người nhà họ Lê, bây giờ đã không ngồi ở đây rồi.

“A, An Đồng, đây đều là hiểu lầm, đứa con gái này của tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện...” Cha của Kiều Na không ngừng giải thích, cười cười, chỉ là, lúc này cũng có chút bối rối, nói năng hơi lộn xộn, ông ta không khỏi trừng mắt nhìn con gái mình, cô thật sự muốn gây chuyện cho ông sao, việc gì không làm, cô lại đi gây khó dễ ột đứa nhỏ làm gì chứ, nó chỉ là một đứa nhỏ nhưng được người nhà họ Lê cưng chiều, cô không thấy là người hà họ Lê yêu đứa nhỏ này nhiều như thế nào sao?

Còn Kiều Na lui lại, tránh sang một bên không dám lên tiếng.

“Ông Tề, chuyện thế nào, tự chúng ta có thể thấy được, hơn nữa ông cũng không nhìn thấy.” Hiện tại, Lê An Đồng cũng không mấy nề mặt cha con bạn cũ, ông ta muốn làm gì cũng được, nhưng không thể làm tổn hại đến đứa cháu nội bảo bối của ông, nó chỉ là một đứa nhỏ mới hai tuổi, bọn họ không thương, nhưng ông thì đau lòng muốn chết, Bánh Bao Nhỏ chỉ cần khóc một tiếng, ông cũng đã khản trương không thể tả được rồi, mà người nhà họ Kiều thật là lợi hại a, bảo bối của bọn họ mà cũng dám tổn thương.

Lúc này, Bánh Bao Nhỏ trong lòng ông khẽ co người lại.

311. Q.4 - Chương 49

Edit: Ty Hí

Beta: Ốc Sên

Hồ hô, mọi ng biết Trữ San đã bị dư nào rồi đấy, thật là sung sướng ... Còn Kiều Na thì sao ... :3

“Mẹ. Bao Bao đau..” Bao Bao lại chu môi lên kêu đau, khiến cả nhà họ Lê sắc mặt lại kém thêm mấy phần.

“Cha, cha và mẹ đưa Bánh Bao Nhỏ đến chỗ Đoàn Hạo xem thử nó có bị làm sao không,” Lê Duệ Húc đứng lên, có chút lo lắng cho con mình, không biết có phải chuyện lần trước đã để lại một sự ám ảnh lớn trong lòng nó.

Lê An Đồng và Ninh Nhiên vội vàng mở cửa ôm Bánh Bao Nhỏ đi ra ngoài.

Trong phòng khách, lúc này chỉ còn có ba người bọn họ.

“Chú Kiều, hình như bác còn chưa biết một việc?” Ngay khi cha mẹ Duệ Húc đi khỏi, sắc mặt nháy trong nháy mắt liền lạnh như băng.

“Chuyện gì?” ông Kiều liền có dự cảm không tốt, sắc mặt Kiều Na liền xanh mét, ánh mắt sợ hãi nhìn Lê Duệ Húc.

Hắn không phải đã biết cái gì rồi chứ...

Không có khả năng, cô không thể tự dọa chính mình, hiện tại cô nhất định phải bình tĩnh mới được, bọn họ nhiều nhất là thấy được cô đẩy tên tạp chủng kia thôi, còn những cái khác không có khả năng biết đến, tuyệt đối không có khả năng.

Lê Duệ Húc lạnh lùng nhìn Kiều Na, ánh mắt kia thực sắc lạnh, làm Kiều Na sợ hãi, cô biết người đàn ông này luôn là một người đàn ông đáng sợ, nhưng, cho tới bây giờ cô cũng không biết, vì sao hắn lại đáng sợ như thế, là do ánh mắt của hắn nhìn thấu tất cả, cô thỉnh thoảng lại run lên, cảm giác như mình đang ở giữa mùa đông lạnh buốt. Hai hàm răng cũng bắt đầu va vào nhau vì sợ hãi.

“A.. Húc, thật xin lỗi, Kiều Na nó...” ông Kiều cười gượng, dù sao cũng là trưởng bối, cho nên áp lực cũng bớt đi đôi chút, hắn chắc hẳn sẽ để cho người trưởng bối này chút mặt mũi đi? Hơn nữa con hắn cũng không có chuyện gì.

“Húc, coi như nề mặt chú, coi như không có chuyện gì, Kiều Na vẫn còn nhỏ, chú mong cháu sẽ tha thứ cho nó, chú sẽ đưa nó đi khỏi, sau này nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cháu nữa, hôm khác, chú sẽ đích thân tới cửa tạ tội được không?”

Ông Kiều đã nói như thế, thậm chí đều là đã nhận lợi, khúm núm, ăn năn, hắn nên cảm thấy vừa lòng mới đúng, nếu còn không vừa lòng, như vậy việc giáo dục trong nhà họ Lê cũng chẳng hơn gì.

Lê Duệ Húc chính là kéo tay áo lên lộ cổ tay, sau đó hắn giơ bàn tay lên, ông Kiều nhìn thấy không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

“Húc, tay của cháu làm sao vậy?”

Lê Duệ Húc khẽ nắm tay lại, trong lòng bàn tay hắn có một vết sẹo rất đáng sợ, thậm chí có thể nhìn thấy vết khâu trong lòng bàn tay, chắc chắn vết thương rất sâu, cho nên hiện tại tay của hắn đã không còn hoàn hảo như trước kia.

“Chuyện này cháu nghĩ cô Kiều hẳn là hiểu rõ nhất,” Lê Duệ Húc buông tay xuống, ánh mắt sắc lạnh không ngừng nhìn về phía Kiều Na, Kiều Na ngẩng đầu nhìn Lê Duệ Húc, sau đó lại cúi đầu không dám nhìn thêm một giây nào nữa.

“Húc, cháu đang nói đùa sao, Kiều Na của chúng ta rất ít khi ra ngoài, làm sao có thể biết được những vết thương trên người cháu?” Ông vội vàng giải thích, nhưng lại đang không ngừng nhìn về phía con mình, Lê Duệ Húc ở trên thương trường nổi danh là ác độc, hắn đã nói như vậy, lý do duy nhất là nhất định có liên quan tới con ông, cho nên, bọn họ phải chắc chắn bản thân luôn sạch sẽ, dù có nói thế nào cũng phải nói là không biết.

“Đúng vậy, em thật sự không ra ngoài nhiều, cho nên cái gì cũng không biết, không nên hỏi em,” Kiều Na phủ nhận rất nhanh, cũng chính vì vậy, nên mới lộ ra càng nhiều sơ hở hơn, bộ dạng trốn tránh của cô, ông Kiều liền nhìn ra, con gái ông nhất định đã biết chuyện gì.

Hiện tại ông chỉ có thể hi vọng Duệ Húc nể tình những giao tình sâu đậm mà hai nhà đã có, có thể buông tha bọn họ.

Chỉ là, Duệ Húc không phải là người dễ nói chuyện như vậy, hắn buông tay xuống, sau đó ngồi xuống, để cho bọn họ chịu đựng sự lạnh nhạt của hắn, ánh mắt hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí ngay cả thái độ cũng hờ hợt.

Nhưng cũng vì bộ dạng này, cho nên, khiến cho người ta cảm giác thâm sâu khó lường, không biết hiện tại hắn muốn làm cái gì?

Trên trán ông Kiều lấm tấm mồ hôi lạnh, Duệ Húc còn đáng sợ hơn cả cha của hắn, hắn là một người đàn ông trẻ tuổi, không thể không nói, ông đã gặp phải một đối thủ đáng sợ nhất và cũng đáng gờm nhất.

Lê Duệ Húc tao nhã vắt hai chân, hắn không vội, hắn có cũng đủ thời gian để chơi với bọn họ, đối thủ của hắn hiện tại đang sợ hãi, đang suy đoán, rồi lại sợ hãi, cứ như vậy đi, tốt lắm.

“Chú Kiều, mấy tuần trước, con cháu, đã bị người bắt cóc,” Hắn gần từng tiếng nói xong, tuy rằng giọng nói rất nhẹ, nhưng ngữ khí lại vô cùng trầm trọng, thậm chí còn rét lạnh.

Ông Kiều sửng sốt, sao hắn chưa từng nghe qua chuyện này, “Con trai cháu bị bắt cóc, thật sao?”

“Đúng vậy, con trai cháu bị bắt cóc, vết thương trên tay cháu cũng vì cứu nó để lại, cháu ở trong bệnh viện nằm gần nửa tháng mới xuất viện, đương nhiên chuyện này, cháu cũng không nói cho bất kỳ ai.”

Ánh mắt hắn nhìn ông Kiều chằm chằm, rồi lướt qua Kiều Na, cô đúng là đã đứng ngồi không yên, muốn chạy trốn có phải không?

“Là ai to gan như vậy dám bắt cóc con cháu nhà họ Lê, đúng là chán sống,” Ông Kiều tức giận nói xong, Kiều Na cúi đầu thấp hơn, nếu ông biết con gái mình là chủ mưu, không biết còn có thể nói năng hùng hồn như vậy.

“Đúng vậy, lá gan của người đó thật lớn, dám bắt cóc con cháu, thậm chí còn làm nó bị thương,” Khóe môi hắn nhếch lên lạnh như băng. Lời nói có ý, Kiều Na theo bản năng nhìn ra phía cửa, “Cha.. Con..” Cô định nói muốn đi ra ngoài, ánh mắt Duệ Húc lại đưa qua, nhất thời, không thể nói thành lời, đó là sự cảnh cáo của hắn, sự cảnh cáo duy nhất. Cô có thể trốn, nhưng cô không thể trốn khỏi bàn tay Duệ Húc.

“Đã bắt được hung thủ chưa?” Ông Kiều không để ý thấy sự khác thường của con gái, lấy thân phận của một người ngoài nhìn vào, thậm chí còn đồng tình, an ủi vài câu.

“Bắt được, nhưng cũng chỉ là một người phụ nữ bị điên, hiện tại cô ta đã ở trong bệnh viện tâm thần, bệnh ngày một nặng, có thể phải ở trong đó cả đời,” Giọng nói Duệ Húc vô cùng lạnh giống như ánh mắt hắn, khiến Kiều Na sợ hãi, mặt trắng bệch.

Người hấn nói là Trữ San sao, cả đời phải ở trong bệnh viện tâm thần, sự trừng phạt vô cùng đáng sợ. Người đàn ông chính là ma quỷ, hấn điên rồi.

Hai bàn tay cô đan chặt vào nhau, không ngừng trốn tránh, cúi đầu nhìn tay mình, một chút động cũng không dám.

“Hóa ra là như thế, chỉ là một kẻ điên thôi sao, trách không được lại dám ra tay với một đứa nhóc,” Ông Kiều gạt đầu một cái, đến bây giờ cũng không nghĩ vì sao Duệ Húc lại nói với ông chuyện này, ông giống như một người đang nghe kể chuyện.

312. Q.4 - Chương 50

Edit: Ty Hí

Beta: Ốc Sên

Hix, trời nóng quá, hum nay ta phải đi học cả ngày... Quá là mệt luôn ... từ giờ truyện được post vào buổi tối, khả năng là cứ vào tầm này, vì ta đi học và ban ngày nóng lắm, ta không thể ngồi máy được, chóng mặt lắm... Tối mát ta mới ngồi được ... Cả nhà thông cảm nha... yêu các tình yêu

“Nhưng có một số việc cháu không rõ, ai lại có nhiều tiền như vậy để thuê một người điên chết thay ình, còn dám đụng đến người nhà Lê Duệ Húc?” Lê Duệ Húc cười lạnh, không cần nói đến kinh tế của hấn, chỉ cần nói tới thể lực xã hội đen đằng sau Vệ Thần là đã không có ai dám động vào bọn họ.

Để có thể làm được như thế phải cần rất nhiều tiền, bây giờ thì hấn đã hiểu tại sao.

“Chú Kiều, chú không muốn biết sao?” Hấn dựa lưng vào ghế sa lon, đưa mắt nhìn cha con họ.

“Chú...” lúc này ông Kiều mới cảm thấy có gì đó không đúng trong chuyện này, ông nhìn chằm chằm con gái của mình, phát hiện nó đều cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên, con gái ông, ông biết rõ nhất. Chẳng trách được, trong tài khoản của cô, tháng trước đã bị rút ra một khoản lớn, ông vẫn là không có thời gian hỏi chuyện này, rốt cuộc số tiền đó dùng vào việc gì.

Hóa ra, nó dám dùng một khoản tiền lớn để bắt cóc con trai Duệ Húc, còn làm hấn bị thương. Nó làm sao có thể làm như vậy a, Lê Duệ Húc mà nó cũng dám chọc tới sao? Không thể trở thành thông gia đã đủ mệt rồi, bây giờ còn phải làm tình địch, nó muốn cha nó mất mạng có phải không...

“Cha, con... Bụng con có chút không thoải mái, con đi ra ngoài trước,” Kiều Na thật sự không thể chịu nổi ánh mắt của mọi người nhìn mình, chạy như bị ma đuổi ra ngoài, đúng vậy, ở đây có quỷ, còn là một con quỷ cực kì đáng sợ, hấn sẽ ăn thịt người, hơn nữa còn không để lại chút mảnh vụn nào.

“Việc này, Húc, cháu xem, con gái của bác đúng là đã bị dạy hư rồi.” Ông Kiều hiện tại thật sự không thể nói gì, ông đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Lê Duệ Húc, chuyện bắt cóc, Kiều Na cũng có tham dự, trách không được nó lại nói, lần trước, người phụ nữ nên giết đứa bé, hóa ra tất cả là vậy.

Lê Duệ Húc vẫn ngồi yên tại chỗ, không ngăn cản Kiều Na, không có vấn đề gì, cô ta đi rồi, cha cô vẫn ở trong này là được, cho dù cha và con gái đều chạy đi, cũng không sao, cái công ty kia của bọn họ sẽ không còn khả năng ngừng đầu lên nữa.

“Như vậy đi, Húc, chúng ta có thể bỏ qua chuyện này, xem như chú xin cháu, bác cũng chỉ có một đứa con gái này, cháu có thể bỏ qua được không, về đứa bé, chú sẽ bồi thường, tất cả chi phí nằm viện, được không?”

“Chú Kiều đừng lo lắng như thế, cháu sao có thể để chú lo mấy chi phí đó được, cháu biết chú Kiều chỉ có một đứa con gái, cháu cũng hiểu được, bởi vì cháu cũng đã làm cha rồi, cũng chỉ có một đứa con,” Lê Duệ Húc lãnh đạm nói xong, khiến ông Kiều á khẩu không nói được gì.

Đúng vậy, ông chỉ có một đứa con gái, nhưng họ cũng chỉ có một đứa con trai thôi.

Ông đau lòng con gái ông, nhưng con của họ, họ cũng sẽ đau lòng. Chỉ có thể là tảng đá mới không biết đau mà thôi, huống hồ đứa con này đối với nhà họ Lê chính là tâm can bảo bối, dự tiệc cũng đưa đứa bé đi theo, nếu chuyện này bị bọn họ đã biết, không cần nói đến nhiều năm cảm tình, ngay cả bạn bè cũng là không làm được.

“Húc, xin lỗi, mong cháu tha thứ cho Kiều Na, sau này chú sẽ dạy dỗ nó thật tốt, sẽ không để nó làm ra bất cứ chuyện gì,” Ông Kiều không thể không ăn nói khép nép, hấn ở trên thương trường vài chục năm, đây là lần đầu tiên phải khép nép, cầu xin người khác.

Lê Duệ Húc đứng lên, nhìn người cha phải cúi đầu vì con mình, khẽ mím môi.

“Quên đi, chuyện quá khứ, cháu không muốn truy cứu, cháu không muốn làm cha cháu đau lòng, dù sao chú và cha cháu là bạn thân bao nhiêu năm, từng giúp đỡ nhau rất nhiều.” Lê Duệ Húc khẽ nhú mắt, thu lại tất cả vào trong đáy mắt, rất nhanh liền hiện lên gì đó.

“Cám ơn cháu Húc, chú thật sự rất cảm kích,” Ông Kiều nghe nói tới đây mới buông lỏng thở dài một hơi, nghe được Lê Duệ Húc không hề truy cứu Kiều Na, gánh nặng trong lòng cũng bớt đi.

“Đúng rồi, Húc, hiện tại chú có một mảnh đất, chú đã lớn tuổi rồi, muốn nghỉ ngơi một ít ngày, mảnh đất kia, chú hy vọng cháu có thể tiếp nhận, coi như là giúp bác có được không?”

Rõ ràng chính là cảm tạ, nhưng cuối cùng lại nói thành quang minh chính đại, dường như là ông tặng cho Lê Duệ Húc, lại làm cho họ tưởng Lê Duệ Húc thiếu ông một ân tình. Nhiều năm làm ăn như vậy, không thể không nói, lão hồ li chính là lão hồ li.

Lê Duệ Húc chính là lãnh đạm nhìn ông Kiều, không nói đồng ý, cũng chẳng từ chối.

“Xin lỗi chú, con đối với mảnh đất kia không có hứng thú,” Lê Duệ Húc ngẩng đầu, khéo môi nhếch lên, “Cháu biết chú có một công viên vui chơi rất lớn, con của cháu vẫn còn nhỏ, chắc chắn sẽ rất thích, cháu nghĩ mấy hôm nữa sẽ đưa nó đến đó chơi.”

Ông Kiều hoảng sợ, gương mặt già nua nháy mắt xanh mét, không biết phải nói như thế nào.

Không phải vừa rồi ông biểu hiện sự rộng rãi phóng khoáng sao? Sao bây giờ lại lộ rõ sự keo kiệt như vậy, hơn nữa ông vốn đang người khác giúp đỡ mà, khẩu vị của Duệ Húc rất lớn, cái hấn vừa ý chính là cái công viên vui chơi rộng lớn kia, tiền từ nhà họ Kiều chủ yếu kiếm từ đây, hơn nữa phải nói là một vốn bốn lời, sự nghiệp của nhà họ Kiều đều dựa cả vào đây.

Một bên là con gái, một bên là cả sự nghiệp, rốt cuộc phải chọn như thế nào đây, lần đầu tiên, ông biết do dự.

“Xin lỗi chú Kiều, cháu nghĩ cháu nên về rồi,” Lê Duệ Húc hướng ông Kiều lễ phép gật đầu một cái, xoay người liền đi về phía cửa, hấn không vội, cái hấn muốn chính là công viên vui chơi kia, cái khác, hấn đều không ưa.

“Chờ một chút..” ông Kiều cắn răng, xoay người lại, cười mà như khóc.

“Húc, chú quên còn chưa tặng quà gì cho đứa bé, mới vừa rồi còn suy nghĩ, quan hệ hai nhà tốt như vậy, phải tặng món quà nào thật lớn mới được,?” Ông cười cười nhưng trong lòng đã muốn khóc tới nơi.

“Chú tặng công viên vui chơi kia cho đứa bé được không?”

Lê Duệ Húc xoay người lại, ánh mắt vẫn lãnh đạm như vậy, “Như vậy cháu phải cảm ơn chú rồi, đúng rồi, cháu có biết một ban nhạc nước ngoài rất nổi tiếng, nhóm trưởng là bạn thân của cháu, chú có muốn cháu giới thiệu cho cô Kiều gia nhập.”

Đây chính là chiếm được tiện nghi còn cố tình khoe mẽ, ông Kiều chỉ có thể cười cười nhìn hấn...

“Húc, cảm ơn cháu, nhưng là chú đã tìm được ban nhạc tốt nhất cho nó, rất nhanh là có thể đi rồi.”

“Thật đáng tiếc,” giọng nói Lê Duệ Húc có vẻ tiếc nuối, “Được rồi, cháu không làm phiền bác nữa, ngày mai cháu sẽ đích thân tới kí hợp đồng với bác. Cảm ơn chú đã tặng quà cho con cháu, cháu thay mặt cha mẹ cảm ơn bác.”

Hắn hơi cúi người chào ông Kiều, rồi đi ra ngoài.

Ở phòng khách, ông Kiều thở hổn hển ngồi xuống, ông thỉnh thoảng lại vỗ ngực mình, “Lê An Đồng ơi là Lê An Đồng, ông thật sự dạy dỗ tiểu tử này quá tốt... Nó đúng là muốn lấy đi mạng già của tôi..”

313. Q.4 - Chương 51

Edit: Ty Hí

Beta: Ốc Sên

Chúc cả nhà ngủ ngon... Ta buồn ngủ quá... Gục...

Lê Duệ Húc đi ra ngoài, bên ngoài vẫn có rất nhiều vị khách đang nói chuyện, lúc này tâm tình hắn vô cùng tốt, hắn tùy ý cầm một ly rượu, uống một ngụm, sau đó tựa vào một bên, nhìn quang cảnh trước mặt, trái tim hắn vốn đã sớm bay về nhà của hắn rồi.

Đặt ly rượu trong tay xuống, hắn nhanh chóng rời khỏi đây.

Khi hắn về tới nhà, đã là nửa giờ sau. Người mở cửa cho hắn là mẹ hắn, Ninh Nhiên.

“Mẹ, Bánh Bao nhỏ thế nào rồi?” Hắn cởi áo khoác, đi vào. Ninh Nhiên chỉ vào trong phòng khách, “Đoạn Hạo đã xem rồi, không có việc gì, cha con đang ở trong phòng khách cho Bao Bao ăn dưa hấu.”

“Ăn dưa hấu?” Lê Duệ Húc cảm thấy khó hiểu hỏi lại, sau đó đi vào bên trong, đúng là, con hắn hiện tại ngồi trên đùi ông nội ăn dưa hấu, cái miệng nhỏ nhắn há ra, sau đó Lê An Đồng cẩn thận đem từng dưa hấu nhỏ đã bỏ hạt dứt cho cậu bé.

“Ông nội, ăn,” Bánh Bao Nhỏ kéo tay An Đồng, hàng lông mi dài chớp chớp đáng yêu, gương mặt tròn tròn hồng hồng, đúng là gần đây cậu bé lại béo lên, nó có ông bà nội yêu thương nó như vậy, mỗi ngày ngoài trừ ăn chính là ăn, cậu bé cao hơn cũng béo hơn. Béo tới nỗi Tô Lạc khó mà ôm lâu được nữa.

“Được rồi, ông nội ăn...” Lê An Đồng hôn lên gương mặt bầu bĩnh của Bao Bao, sau đó đưa dưa hấu vào miệng cắn một miếng nhỏ, rồi lại đưa cho Bao Bao.

Bánh Bao Nhỏ ăn xong, hai mắt tròn tròn cười tít lại.

“Bảo bối ngoan, ăn tiếp nào,” Lê An Đồng dỗ cháu, ở trước mặt cháu trai, Lê An Đồng đã không còn là một người nghiêm khắc mà mọi người biết nữa.

“Mẹ, con lên tầng trước đây,” Hắn nói với Ninh Nhiên một tiếng, lại phát hiện, mẹ hắn không có nhìn tới hắn, bà đưa tay phẩy phẩy ý bảo hắn lên tầng.

Hắn đứng là dở khóc dở cười, hiện tại hắn tuyệt đối không có địa vị cao như Bánh Bao nhỏ trong lòng ba mẹ hắn, chẳng trách được, Bánh Bao Nhỏ chính là bảo bối được yêu thương nhất trong nhà, hắn đi lên tầng, tiểu quỷ kia cùng với ông nội đều vẫy tay, nói hẹn gặp lại.

Hắn không khỏi lắc đầu, hia người già đúng là quá thương cháu, như vậy cũng tốt, hiện tại mới không ai làm phiền với vợ của hắn, nghĩ đến đây, bước chân của hắn ngày càng nhanh hơn, gần đây Lạc Lạc lại vừa hoàn thành xong một tác phẩm, mấy ngày nay cô đã không được nghỉ ngơi nhiều.

Hắn mở cửa ra, Tô Tử Lạc đang ngồi trên bàn, con thỏ bông cũ kĩ đặt ở trước mặt, chiếc thùng rác bên cạnh cô đầy giấy, nhìn qua đã biết cô đã thiết kế rất lâu.

Tô Tử Lạc lại hoàn thành một bản vẽ, bởi vì sự hợp tác của Lê Duệ Húc và Bạch Thiếu Triết, lượng công việc của cô gần như tăng gấp ba, và thời gian không có nhiều cho nên cô nhất định phải mau chóng thiết kế.

Cô đặt cây bút xuống, một bản tay to lớn đặt lên trán cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Anh đã về.” Cô nhắm mắt lại, an tâm tựa vào người đàn ông.

“Uhm,” Lê Duệ Húc ôm lấy cô, sau đó bọn họ đổi chỗ ngồi, hấn ngồi lên ghế còn Tử Lạc lại ngồi trên đùi của hấn.

“Có mệt không?” Lê Duệ Húc đau lòng thay cho Lạc Lạc, để cô tựa vào ngực của hấn, gần đây công việc thật sự quá nhiều, hấn cũng rất vội vàng.

“Không có việc gì, rất nhanh là có thể xong rồi,” Tô Tử Lạc lắc đầu, nắm chặt tay hấn, mà cô có chút khó hiểu nhìn Lê Duệ Húc, “Chồng, hôm nay anh có vẻ rất vui, có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, em thật thông minh, hiện tại đã hiểu hết chồng mình rồi,” Hấn nói xong, nheo một chút cái mũi nhỏ của Tô Tử Lạc, Tô Tử Lạc cọ cọ vào lồng ngực hấn, tìm một vị trí thoải mái dựa vào.

“Ánh mắt của anh như đang cười, cho nên nhất định là đã có chuyện tốt, là chuyện gì vậy?” Cô không hiểu hấn thì còn có ai hiểu được đây.

“A..” Lê Duệ Húc nở nụ cười, sau đó ôm chặt người phụ nữ trong lòng.

“Vợ, thật sự có tin tức tốt, con của chúng ta hôm nay đã có được một hợp đồng làm ăn rất lớn, là một công viên vui chơi rất lớn,” hấn kiêu ngạo nói xong, chỉ cần nhắc tới con, hấn chính là tràn đầy kiêu ngạo, đứa nhỏ kia thật thông minh giống hấn.

“Công viên vui chơi lớn??” Tô Tử Lạc khó hiểu hỏi, làm sao hấn lại có được, thật không hiểu nổi.

Lê Duệ Húc cười cười, hôn một cái lên trán cô, sau đó đem chuyện đàm phán với ông Kiều, một chữ cũng không giấu giếm nói cho Tô Tử Lạc.

“Ông ta muốn cho anh một mảnh đất, quả thật, anh cũng muốn mảnh đất đó, nhưng anh lại muốn cái công viên vui chơi kia hơn, trong việc kinh doanh, cái công viên kia có giá trị hơn mảnh đất này vạn lần, tất nhiên là anh phải chọn cái tốt rồi, hơn nữa, sắp tới sinh nhật Bánh Bao Nhỏ rồi, coi như đây là quà sinh nhật cha giành cho con, sau này, cái công viên trò chơi đó, nó muốn làm gì cũng được.”

Tô Lạc đỏ khóc đỏ cười nhìn hấn, hấn đúng là cướp trắng trợn mà, hấn còn nói như thể chuyện này vốn nó phải thế.

314. Q.4 - Chương 52

Edit: Ty Hí:

Beta: Ốc Sên

Hồ... Cầu hôn rồi ... :3

“Chồng ... Cái kia...” Tô Tử Lạc định nói gì đó, Lê Duệ Húc bỗng nhiên cúi người xuống hôn cô, hấn dùng lực như muốn nuốt cô vào bụng mới hài lòng, cô dịu dàng đón nhận tất cả từ nụ hôn của hấn, chính sự chấp nhận tất cả này của cô lại khiến hấn có cảm giác đau lòng, tự trách.

Tuy rằng cô đã tha thứ cho hấn, nhưng hấn lại không thể tha thứ cho chính mình.

Một lúc sau, hấn mới buông cô ra.

“Chiếc nhẫn đó, là thợ thoát nước thấy được, cuối cùng lại mang trả lại cho anh, anh cũng nghe từ Trữ San nói mới biết, là cô ta ném chiếc nhẫn này xuống, mà hai năm sau anh mới biết được, chiếc nhẫn này đã mang tới cho em không ít tổn thương, anh không hề quan tâm, em lại coi nó như báu vật, anh đúng là khôn khiếp.”

Lê Duệ Húc tự mắng chính mình, Tô Tử Lạc vội vàng cầm tay hấn, ý chỉ hấn đừng tự trách mình nữa, cô nhìn ánh mắt đau đớn của hấn, khẽ lắc đầu, “Không sao đâu, cho dù chiếc nhẫn kia mang đến cho em không ít tổn thương, cũng vì chiếc nhẫn ấy vốn là giành cho Trữ San, căn bản không hợp với tay em, nhưng em vẫn rất thích, có thương tổn, nhưng cũng có hạnh phúc, em không phủ nhận anh đã gây tổn thương cho em,

nhưng em cũng không thể phủ nhận anh chính là người mang đến hạnh phúc cho em, em biết lúc đó, anh yêu em, chỉ là anh không chịu thừa nhận mà thôi.”

Cô dựa vào trên người Lê Duệ Húc, thực ra Duệ Húc chính là một người đàn ông nghĩ một đằng nói một nẻo, khi đó, hẳn nhất định đã phải đấu tranh rất nhiều.

“Xin lỗi ...” Lê Duệ Húc nhắm mắt lại, ông trời đúng là đã đối xử quá tốt với Lê Duệ Húc hẳn, hẳn không thể tưởng được hẳn lại có một người vợ tốt như vậy, cho dù hẳn đã làm tổn thương cô rất nhiều, cô vẫn yêu thương hẳn, an ủi hẳn.

Hắn tháo sợi dây chuyền từ trên cổ xuống, sau đó đặt vào lòng bàn tay Tô Lạc, “Anh vẫn đều mang theo nó, từ khi em rời đi, cái này do chính anh thiết kế.”

Hắn cầm thứ gì đó đặt vào lòng bàn tay Tô Lạc, trong lòng bàn tay cô không phải thứ gì khác mà là một đôi nhẫn, một chiếc lớn, một chiếc nhỏ, là nhẫn đôi, đường nét mỏng manh, bề mặt không được trang trí nhiều, cũng không có kim cương, nhưng mỗi một đường nét đều được thiết kế rất tỉ mỉ, tinh tế, cô cũng là một người thiết kế nên cô biết phải mất bao lâu mới hoàn thành được một tác phẩm, có nhìn ra được thiết kế này không những tốn rất nhiều thời gian mà còn phải đặt cả trái tim vào mới thiết kế được.

Cô cầm chiếc nhẫn lên ngắm nhìn, mặt trong có khắc chữ rất nhỏ, dưới ánh đèn, hai chiếc nhẫn lấp lánh, nhìn qua tưởng chừng rất đơn giản, nhưng lại vô cùng quý giá, nhất là chữ khắc ở bên trong, chiếc nhẫn giành cho nam khắc chữ Tô Tử Lạc, còn chiếc nhẫn giành cho nữ khắc chữ Lê Duệ Húc, đây là đôi nhẫn giành cho tình nhân, không đúng với họ, đây là nhẫn vợ chồng mới đúng.

Lê Duệ Húc lấy nhẫn đặt xuống, rồi nắm chặt lấy tay cô trong bàn tay hẳn, sau đó hẳn buông tay Tô Tử Lạc ra, liền quỳ xuống trước mặt cô, “Bà Lê, em có nguyện ý gả cho ngài Lê không? Để cho anh vĩnh viễn yêu em, thương em, mãi mãi không xa rời?”

Tô Tử Lạc nắm chặt tay, còn chưa kịp phản ứng, tay đã đã bị Duệ Húc nắm lấy.

“Bà Lê, em nhất định sẽ đồng ý đúng không...” Hẳn nói xong, đôi mắt màu trà nhìn Tô Tử Lạc, tình yêu nồng cháy không cách nào che giấu.

“Em đồng ý...” Tô Tử Lạc đưa tay ra, nhìn cái nhẫn từ từ đeo vào ngón tay cô, cùng với chiếc nhẫn của hẳn thật giống nhau, vừa vặn với ngón tay cô. Ngón áp út của Duệ Húc cũng đeo chiếc nhẫn này.

Như một câu truyện cổ tích, từ hai trái tim vốn trống rỗng, hiện tại trái tim của họ đã khắc lên tên của nhau, cũng giống chữ khắc trên chiếc nhẫn kia, Tô Tử Lạc – Lê Duệ Húc.

Lê Duệ Húc đột nhiên ôm lấy Tô Tử Lạc, hai chân cô cách mặt đất một khoảng, xoay một vòng.

Tô Tử Lạc ôm lấy cổ hẳn, khoe môi cong lên nụ cười hạnh phúc.

“Lạc Lạc, chờ mấy hôm nữa hết bận, chúng ta liền kết hôn được không? Anh muốn cho tất cả mọi người biết tới hôn lễ của chúng ta,”

“Vâng...” Tô Tử Lạc mơ màng trả lời, “Hiện tại chúng ta so với kết hôn có gì khác nhau,” Cô khẽ trở mình, lại tiếp tục ngủ, gần đây cô thực sự quá mệt.

“Trước đây anh đã không thể cho em một hôn lễ đúng nghĩa, lần này nhất định không thể để em phải chịu thiệt nữa, đương nhiên anh còn muốn nói cho những người đàn ông khác biết, em là người phụ nữ của anh, vĩnh viễn là của anh.” Hẳn nói xong, tay cầm bút siết chặt hơn.

“Lạc Lạc...” Hẳn gọi một tiếng, nhưng đáp lại hẳn, là tiếng hít thở đều đều của cô, hẳn đứng lên, kéo chăn đắp lại cẩn thận cho Tô Tử Lạc, rồi quay lại bàn làm việc, bắt đầu sắp xếp mọi thứ, nghĩ xem còn gì chưa chuẩn bị tốt.

Bóng đêm đã bao trùm tất cả, hẳn vẫn nghiêm túc lật xem từng bản vẽ, hẳn xem rất kĩ càng, việc này vốn là của Tô Lạc, bây giờ bị hẳn giành hết.

Cũng chỉ có như vậy, cô mới có thể có thêm chút thời gian nghỉ ngơi.

Hắn nghĩ tới ngày mai có thể đưa Bao Bao tới công viên chơi, một nhà ba người thật vui vẻ, khoe môi hắn cong lên, vẻ mặt cũng thoải mái hơn, đi công viên, thật là ý kiến hay.

Hắn lại cúi đầu, bắt đầu vẽ, nhất định phải làm xong mới được, nếu không, ngày mai bọn họ sẽ không đi được.

Người phụ nữ trên giường vẫn tiếp tục ngủ, người đàn ông kia thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô xem chắc có bị rơi xuống không, khi thấy mọi thứ bình thường, mới yên tâm tiếp tục làm việc.

Một chiếc lá rơi xuống, lướt qua gương mặt người đàn ông, hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, vẻ mặt như gió mùa đông lạnh buốt, khiến người khác muốn cách xa hắn một chút, nếu không, gió lạnh thổi tới, có khi bọn họ còn tưởng mùa đông đã tới.

“Tử Lạc, tổng tài hình như không vui, chúng ta có lẽ không nên đến đây?” Hà Duyên khẽ kéo áo Tô Tử Lạc, cái vẻ mặt này, Hà Duyên vẫn hay nhìn thấy ở công ty, chỉ cần hắn tức giận vẻ mặt sẽ xấu như vậy, không thêm để ý tới ai.

” Không đâu, mặt anh ấy vốn như vậy mà,” Tô Tử Lạc trấn an bạn tốt, chỉ có thể hy sinh chồng của mình.

Mặt Duệ Húc đen hơn, cái gì mà vẻ mặt hắn vốn như vậy, hắn – Lê Duệ Húc trên thương trường, chính là người đàn ông độc thân kim cương, nhưng bây giờ hắn đã có vợ rồi, kim cương đã thành tảng đá không ai muốn nhìn tới. Hình như vợ hắn đang ruồng bỏ hắn.

315. Q.4 - Chương 53

Edit: Ty Hí

Beta: Ốc Sên

Ta đến ạ hai anh này mất... Ồi trời ạ...

Hà Duyên cười khan một tiếng, dám nói tổng tài như vậy chỉ có mình Tô Tử Lạc mà thôi, không đúng, còn có một người, đó chính là người phía trước đang bước về đây, bọn họ đưa con tới công viên chơi, còn người đàn ông đó tới đây làm gì, nhìn hắn dắt tay Bánh Bao Nhỏ, cũng giống cha con đấy chứ, thậm chí còn nhìn tổng tài cười khiêu khích, có phải lần trước hắn đã bị đánh tới hồng đầu óc rồi không.

Duệ Húc nắm chặt hai bàn tay, cái tên giấy vệ sinh chết tiệt kia, đó là con trai hắn, gia đình hắn tới đây chơi, tên này còn vác xác tới đây làm gì, đúng là dư thừa.

Nhìn cái bộ dạng như vậy, lại còn ôm con hắn, hắn là người làm cha mà mấy hôm liền còn chưa được ôm Bánh Bao Nhỏ, vừa định ôm đều bị cha mẹ hắn ôm lấy. Cái tên khốn khiếp kia, nhất định phải trừ lương, cho hắn đau lòng tới chết, đừng rồi, còn có số tiền hắn thiếu, ngày mai nhất định bắt hắn trả, bán mình cũng phải trả.

Hai con muốn ăn cái gì, chú sẽ mua cho các con,” Vệ Thần cúi đầu nhìn hai đứa trẻ, một bé gái và một bé trai đều rất xinh đẹp, tuy rằng không phải con của hắn, chính là nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của mọi người, hắn có cảm giác vô cùng kiêu ngạo.

“Bao Bao muốn ăn kem,” Bánh Bao Nhỏ vừa mút ngón tay, vừa đòi ăn kem, còn Đồng Đồng lắc đầu, “Đồng Đồng không muốn ăn.”

“Vậy Bao Bao cũng không ăn, chị không ăn nên Bao Bao cũng không ăn,” Bánh Bao Nhỏ ngậm tay vào miệng, tuy rằng không ăn được kem nhưng ở cùng một chỗ với chị so với ăn băng thích hơn nhiều.

“Như vậy a,” Vệ Thần suy nghĩ một chút, sau đó nhìn thấy chỗ bán bỏng ngô cách đó không xa.

“Lê Duệ Húc, mua cho tôi hai phần bỏng ngô đi,” Vệ Thần lớn tiếng nói với Lê Duệ Húc đứng phía sau, Lê Duệ Húc hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cái tên chết tiệt này, có phải đã quên chuyện gì rồi hay không, hắn mới là ông chủ, hắn mới là cha của Bánh Bao Nhỏ. Cái tên này dám ra lệnh cho hắn, muốn chết lắm sao.

“Lê Duệ Húc, con của anh muốn ăn” Vệ Thần lại là hướng phía hắc gào to một tiếng, hắc đặc ý nhìn Lê Duệ Húc chỉ có thể nhịn cục tức này đi mua bồng ngô.

“Tử Lạc, hai người bọn họ thường xuyên như vậy sao?” Hà Duyên chớp chớp mắt, sao cô lại có cảm giác bây giờ tổng tài khí phách lại có chút đáng thương.

“Tôi không biết, hình như là từ cuộc đánh nhau ở trong văn phòng, bây giờ hai người này như hai đứa trẻ vậy, không biết là tranh giành cái gì nữa. May mà Đồng Đồng không phải là con của Vệ Thần, nếu không chúng ta sẽ không được yên ổn.”

Hà Duyên nở nụ cười, không nói gì thêm.

“Đồng Đồng làm sao có thể là con của hắc được, Đồng Đồng chỉ là con của một mình tôi. Cho dù hắc có rất nhiều con đi chăng nữa thì cũng không phải là Đồng Đồng.”

Tô Tử Lạc cười cười, cũng không có nghĩ nhiều, Lê Duệ Húc đã đi mua bồng ngô về, vẻ mặt nhìn rất kho coi, Tô Tử Lạc đi qua, kéo tay áo hắc, “Đừng như vậy mà, anh cười một cái đi, cẩn thận làm con trai anh sợ đó.”

Lê Duệ Húc dùng sức hít một hơi thật sâu, sau đó cố gắng mỉm cười. Tức giận là chuyện nhỏ, con trai mới là chuyện lớn.

“Anh biết rồi,” Hắc cầm bồng ngô đi tới, ngồi xổm xuống, đưa cho Đồng Đồng một phần.

“Cám ơn chú,” Đồng Đồng nhận lấy, ngoan ngoãn nói. Sau đó hắc mới nhìn về phía con mình. Bánh Bao Nhỏ chớp chớp mắt vô cùng đáng yêu, trong miệng vẫn đút ngón tay mập, “Cha, Bao Bao cũng muốn.”

Cậu bé đưa tay về phía Duệ Húc, muốn lấy bồng ngô.

Lê Duệ Húc đưa tay nhéo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, sau đó đưa cho nó, “Cám ơn cha,” Cậu bé lễ phép nói xong, giọng nói ngọt ngào đáng yêu.

Duệ Húc thật muốn ôm lấy con trai, nhưng cậu bé đã nắm lấy tay Đồng Đồng, thế giới của hai đứa trẻ, bây giờ đã không có hình bóng của người lớn.

Hắc đứng lên, trừng mắt cảnh cáo Vệ Thần, “Cách xa con tôi ra một chút,” ánh mắt nhìn Vệ Thần như phi hàng nghìn con dao vào người hắc.

“Đừng có mơ,” Vệ Thần nhướn mày, đối với việc lần trước Duệ Húc ra tay đánh hắc, hắc vẫn ghi hận, ra tay nặng như vậy, dám đem khuôn mặt đẹp trai của hắc đánh thành đầu heo, hại hắc chẳng dám ra khỏi nhà, còn bị cha mẹ và mấy anh trai vô lương tâm chê cười.

“Trả tiền đây,” Lê Duệ Húc lạnh như băng phun ra chữ này, Vệ Thần sưng sốt một chút,” Không có tiền, có cái mạng này thôi.”

“Đánh nhau.” Lê Duệ Húc xắn tay áo mình lên, ánh mắt hung dữ, tên này thật không muốn sống nữa sao, hắc đang tức tối còn lo không có chỗ phát tiết đây.

“Đánh thì đánh, ai sợ ai?” Vệ Thần cũng là xắn tay áo lên, lần trước là hắc không kịp phản ứng lại, lần này không còn chưa biết ai thua ai đâu.

Hai người đàn ông không ai chịu nhường ai, giống như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

“Bọn họ đang làm cái gì vậy?” Hà Duyên có chút khó hiểu nhìn Lê Duệ Húc cùng Vệ Thần.

“Tôi không biết,” Tô Tử Lạc cười khan một tiếng, sao lại thế này, bọn họ không phải bạn tốt sao? Sao bây giờ động chút là muốn đánh nhau, có phải lần trước đánh tới nghiện rồi không, cô lại không hề biết, bọn họ càng đánh thì tình cảm càng tốt.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau, hai tay đều nắm thành quyền, dường như trận này giữa họ không phân biệt đúng sai. Đột nhiên, Duệ Húc cảm thấy có người kéo ống quần mình.

“Cha, Bao Bao muốn cái kia.” bàn tay mập mạp của Bánh Bao Nhỏ kéo kéo ống quần hần, ánh mắt nhìn về chiếc máy bay đằng kia, có rất nhiều đứa trẻ đang chơi, nó cũng muốn. Cơn giận Lê Duệ Húc trong nháy mắt liền tiêu tan, vội vàng quay lại ôm lấy Bánh Bao nhỏ. “Được, cha đưa con đi...”

Vệ Thần lập tức cũng không còn câu giận nữa, không ai đánh, hần cũng không thể tự đánh chính mình.

Lúc này Đồng Đồng cũng nhìn về phía đó, trong ánh mắt có hâm mộ và chờ mong, nhưng cô bé luôn im lặng, đứng tại chỗ, bộ dạng đáng thương khiến Vệ Thần đau lòng.

Đúng là một đứa bé đáng thương.

Hần đi tới, ôm lấy Đồng Đồng, rõ ràng cô bé so với Bánh Bao nhỏ lớn hơn hai tuổi, nhưng là thấy thể nào bé còn nhẹ hơn so với Bánh Bao Nhỏ. Mẹ của cô là cái người kia, sao thể để cho đứa trẻ gầy gò như thế này.

“Đồng Đồng, có muốn đi máy bay không?” Hần xoa nhẹ một chút mái tóc của Đồng Đồng rồi cười.

Đồng Đồng xấu hổ cười cười, sau đó gật đầu một cái.

“Được, chú đưa con đi máy bay, tuy con không có cha, nhưng con không được quên, vẫn còn có chú ở đây.” Vệ Thần ôm lấy Đồng Đồng đuổi kịp bước chân Lê Duệ Húc, hai người đàn ông, mỗi người bế một đứa trẻ, ngồi lên trên chiếc máy bay kia.

Bọn họ tất nhiên không cần mua vé, cái công viên này đã là của nhà họ Lê, họ muốn như thế nào lại chẳng được.

316. Q.4 - Chương 54

Edit: Ốc Sên

“Hà Duyên, cô không định tìm một người cha cho Đồng Đồng, Đồng Đồng rất cô đơn, tôi biết, con bé luôn ngoan ngoãn, nhưng bởi vì quá ngoan lên mới cô đơn, Hà Duyên, cô và tôi đều giống nhau, chúng ta đều hiểu rõ điều này mà.”

Hà Duyên khẽ mím môi không nói gì.

“Có phải cô vẫn chưa quên được cha của Đồng Đồng, chỉ là, như vậy Đồng Đồng cũng không sung sướng gì,” Tô Lạc xoay người đối diện với Hà Duyên nói, Hà Duyên là một cô gái khá là xinh đẹp, chỉ là bộ quần áo kia, như nguyệt trang cô già đi, nhưng thực sự, cô hi vọng Đồng Đồng có thể hạnh phúc, giống như Bánh Bao Nhỏ bây giờ, Bánh Bao Nhỏ là một đứa trẻ hạnh phúc, có nhiều người yêu thương chăm sóc, so sánh ra, Đồng Đồng đáng thương hơn rất nhiều.

“Tôi...” Hà Duyên khẽ chớp mắt, hốc mắt ươn ướt.

“Tôi sẽ nghĩ lại...” Cô cười cười, ánh mắt sau tấm kính mờ lung, có lẽ cô nên làm theo lời Tô Lạc nói, tìm một người cha cho Đồng Đồng, chỉ là ai sẽ quan tâm cô đây, một người phụ nữ đã có con.

Có lẽ nên là thế, có thể nhìn thấy Đồng Đồng vui vẻ, cô bé có cha, nhất định sẽ càng vui hơn.

Chỉ là, cha của cô bé... Người kia, căn bản không biết đến sự tồn tại của cô bé, Đồng Đồng đáng thương.ư

Ngày hôm nay, đối với bọn họ là một ngày vô cùng mệt nhưng cũng vô cùng thoải mái, vui vẻ, giữa họ không còn có tổng tài, không có phó tổng tài, cũng không có nhà thiết kế nổi tiếng, họ chỉ là những bậc cha mẹ bình thường.

Bánh Bao Nhỏ trên đường về nhà đã rất mệt, cậu bé dựa vào vai Duệ Húc ngủ ngon lành, Duệ Húc cẩn thận ôm lấy Bao Bao, vừa về tới nhà, ông bà nội đã chạy ra ôm lấy cậu bé, Lê An Đồng còn nén giận lườm Duệ Húc, ông đang trách con trai để bảo bối của ông bị mệt.

Trong phòng, Tô Lạc thu dọn quần áo của Bánh Bao nhỏ, tay cô khẽ dừng lại, thở dài một hơi

“Làm sao vậy?” Duệ Húc đi tới, vòng tay qua vai cô, sao đột nhiên cô lại thở dài.

“Có phải em không nỡ xa Bánh Bao nhỏ, nếu không anh xin nghỉ vài ngày, giao công việc cho người khác, chúng ta cùng đi, được không?” Duệ Húc vuốt mái tóc cô, hẳn cũng không nỡ rời xa con trai, chỉ là gần đây họ rất bận, lúc này đang là thời gian quan trọng nhất trong việc hợp tác giữa tập đoàn Húc Nhật và nhà họ Bạch, ảnh hưởng rất lớn tới thu nhập của họ... Công việc tuy rất quan trọng, nhưng đối với Duệ Húc mà nói, hiện tại không có gì quan trọng hơn vợ và con trai hẳn.

“Không sao, Bánh Bao Nhỏ chỉ đi tầm một tháng, rất nhanh sẽ quay lại, hơn nữa Bao Bao còn nhỏ như vậy mà đã có thể du lịch trên thế giới, chắc hẳn nó sẽ rất vui.”

Tô Lạc lắc đầu, cô không phải là không muốn đi cùng con trai, chỉ là cô thực sự không thể phân thân, cũng không thể thích kỉ như vậy, bao nhiêu người đã vất vả nửa năm trời, chỉ còn một chút nữa thôi, nếu xảy ra chuyện gì, họ sẽ có lỗi nhiều lắm.

“Cảm ơn em đã hiểu, Lạc Lạc,” Duệ Húc ôm chặt cô vào lòng, thật sự cảm tạ ông trời đã cho hẳn một cô vợ hiểu lòng người, cô tốt như vậy, hẳn cảm thấy mình thật không xứng với cô.

Sân bay, Bánh Bao Nhỏ hưng phấn nhìn xung quanh, cái này là lần thứ hai cậu bé được nhìn thấy, cho nên không có chút sợ hãi nào cả, thậm chí cậu bé còn vẫy tay tạm biệt Duệ Húc và Tô Lạc, có ông bà nội ở bên cạnh, cậu bé có thể nói muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, mọi người đều cưng chiều cậu bé, ngay cả vợ chồng nhà họ Lê đi du lịch, cũng muốn đưa cháu trai bảo bối đi theo.

“Tên nhóc kia, rời xe cha mẹ lại vui vẻ như vậy sao?” Duệ Húc nhíu nhíu mày, thật không biết tên nhóc này nghĩ cái gì nữa.

“Cho nên cha mẹ mới dám đưa nó đi, bằng không, nhất định nó sẽ không chịu rời đi.” Tô Lạc dựa vào người Duệ Húc, nhìn An Đồng ôm Bánh Bao Nhỏ, bất đắc dĩ lắc đầu, đứa con trai này, đúng là nuôi quá tốt rồi.

“Như vậy cũng tốt,” Đột nhiên Duệ Húc ôm lấy eo Tô Lạc, “Tên nhóc kia giờ không có ở đây nữa, căn nhà kia chỉ còn hai chúng ta, chúng ta có thể bồi đắp thêm chút tình cảm,” Tô Lạc đưa mắt nhìn hẳn, tình cảm của họ vẫn còn phải bồi đắp sao, cô nhìn ra được trong ánh mắt của Duệ Húc khác hẳn trước đây, cô đưa tay kéo kéo áo, người đàn ông này vẫn là Lê Duệ Húc lãnh khốc, vô tình sao? Sao cảm giác như biến thành người khác vậy.

Máy bay cất cánh, căn nhà đó bây giờ chỉ còn vợ chồng cô, có lẽ cũng nên bồi đắp thêm chút tình cảm.

Biệt thự nhà họ Lê, Tô Lạc nhìn tờ lịch trên tường. Bánh Bao Nhỏ đã đi với ông bà nội được mười ngày, mỗi ngày cô và Duệ Húc cũng nhận được điện thoại của họ, hiện tại đang ở nước Pháp, nghe nói Bánh Bao Nhỏ rất ngoan, hầu như không phải để ông bà nội lo lắng.

Như vậy, Tô Lạc cũng yên lòng, chỉ là... Cô ngồi trên ghế sa lon, nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đã muộn rồi, hẳn vẫn còn chưa về? Có phải công việc thực sự nhiều như vậy.

Cô lấy thức ăn trong nhà bếp, chuẩn bị nấu, khi cô bưng bát mì, ánh mắt lại có chút cô quạnh. Không biết đã là ngày thứ mấy, cũng không biết từ lúc nào, họ dường như lại trở về như hai năm trước.

Chiến tranh lạnh... Chỉ là... Họ cũng không có xảy ra cái gì? Vì sao lại biến thành như vậy.

Trong phòng, cô vô hồn nhìn bát mì trước mặt, đôi mắt đã mất đi vẻ tươi sáng ngày nào, từ từ đi xung quanh nhà, từ khi nào cô đã biến thành một người phụ nữ luôn biết chờ đợi, còn hẳn lại biến thành người đàn ông ít về nhà.

Tiếng mở cửa truyền tới, cô vội vàng đi ra, đúng lúc Duệ Húc bước vào, tầm mắt hai người nhìn nhau, lại là cô mở lời trước.

“Em làm cơm chiều chờ anh về ăn cơm, nhưng bây giờ chắc đã nguội rồi, không sao, để em đi hâm nóng lại.”

Tô Lạc hít hít chiếc mũi, trong lòng có tủi thân, không biết rốt cuộc là làm sao, hẳn lại lạnh lùng như thế.

“Không cần, anh ăn rồi,” Duệ Húc lãnh đạm nhìn cô, rồi đi lên tầng, hẳn lướt đi như ngọn gió, mang theo mùi hương nước hoa của phụ nữ, không đậm không nhạt, cô dễ dàng ngửi thấy.

317. Q.4 - Chương 55

Edit: Ốc Sên

Cô đứng ở đó, nhìn người đàn ông từng bước bước lên tầng, xoay người, hàng lông mi khẽ chớp, sự tổn thương như cơn gió thổi qua.

Trong phòng, Duệ Húc rút một điều thuốc, gương mặt nhíu chặt lại, dường như cái thời khắc thả lỏng là chưa bao giờ có, gương mặt hần thoáng qua nét thống khổ, nghe tiếng bước chân ngày một gần.

Tô Lạc đi tới, Duệ Húc dập tắt điều thuốc trong tay.

“Anh về mình ngủ,” Hần cầm quần áo rồi rời đi, nhưng một bàn tay nhanh chóng kéo lấy vạt áo hần, một mùi hương tỏa ra, xen vào hơi thở của cô, khiến cô có chút buồn nôn.

“Có thể nói cho em biết, có chuyện gì xảy ra không?” Tô Lạc dùng sức, người đàn ông giống như pho tượng đứng đó không nói một lời, vẻ mặt cứng ngắc, cũng lộ ra sự vô tình giống như trước đây, tựa như mọi chuyện mới xảy ra, giữa họ có một khoảng cách, càng ngày càng lớn, còn cô lại bất lực.

“Không liên quan tới em,” Duệ Húc giật lại áo mình, bước nhanh ra ngoài, Tô Lạc đứng nguyên tại chỗ, cảm giác trái tim lạnh như băng, bởi vì cô nhìn thấy trên áo hần, có một dấu son hồng hồng, đó không phải của cô, vì cô không có son môi màu như vậy, và cô với hần đã lâu không ở cạnh nhau, căn phòng này dường như chỉ còn lại mình cô.

Codi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió bên ngoài thổi tới, cả người cô run lên, cả người cô lạnh toát, từ thân thể tới trái tim.

“Uhm, cô nói tổng tài sao, không có việc gì, có thể gần đây công việc quá bận,” Hà Duyên thỉnh thoảng lại nhìn cánh cửa đang đóng kia, giọng nói có chút né tránh, tha thứ cho cô, cô không phải là người hay nói dối.

“Uhm, tôi biết rồi, cảm ơn cô, Hà Duyên,” Tô Lạc buông điện thoại xuống, ngồi trên ghế sa lon, khuôn mặt căm thù không ngủ một mõi tái nhợt, cô dựa người vào ghế, cảm giác bất lực, cô thở dài.

Nhắm mắt lại, cô nghe hơi thở của chính mình, một giọt nước mắt lăn dài.

Hà Duyên buông điện thoại xuống, khẽ cắn môi, nhìn cánh cửa đóng kín kia.

Cửa mở ra, bên trong đi ra là một cô gái xinh đẹp, thân hình cao gầy, ngũ quan tuyệt đẹp, đôi chân dài trắng nõn, phải nói là hoàn mỹ, đây là người mẫu mới nổi trong công ty, nhưng lại khá thân thiết với tổng tài, mỗi ngày đều tới nơi này, cô không biết, tổng tài và Tô Lạc đã xảy ra chuyện gì, cả hai người đều trở nên kì quái.

Sau đó không lâu, Duệ Húc cũng từ văn phòng đi ra, thậm chí còn vừa đi vừa sửa sang quần áo, liếc mắt cũng có thể biết, bọn họ rốt cuộc ở trong đã làm cái chuyện tốt gì, chỉ là, cô không muốn nghĩ như vậy.

Duệ Húc đi qua Hà Duyên, bất ngờ dừng bước, “Cô có nói cho cô ấy biết không?” giọng nói vang tới khiến tập văn kiện trên tay Hà Duyên rơi xuống đất, Hà Duyên đứng lên, lắc đầu.

“Không có, tổng tài, tôi không có nói gì, nhưng tôi thật sự hi vọng, chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa, Từ Lạc là một cô gái tốt, tổng tài và cô ấy phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới được ở cạnh nhau, tôi tin rằng, tổng tài sẽ không làm tổn thương cô ấy.”

Khóe môi hần khê động, hần xoay người, thản nhiên để lại một câu, “Cô có thể nói cho cô ấy biết, tôi sẽ không trách cô.”

Ngón tay Hà Duyên cứng đờ, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Biệt thự nhà họ Lê Tô Lạc đứng ở cửa phòng Duệ Húc, bọn hần đông một người, tây một người, mà cô thấy số lần hần bước ra khỏi cửa có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bang Bang... Cô gõ cửa, cô đã đứng ở ngoài một lúc lâu, người đàn ông kia vẫn không mở cửa, cô lại gõ tiếp một tiếng... Bên trong không có động tĩnh, cô cứ đứng như vậy, cho tới khi hai chân tê rần, cánh cửa kia vẫn đóng kín như cũ.

Cô chỉ ngẩng đầu nhìn cánh cửa, không có nghĩ tới sẽ rời khỏi.

Cánh cửa mở ra, cô cảm giác có một bóng ma rơi trên người cô, hần đứng trước mặt cô, thời khắc này, cô thật muốn khóc thật lớn. Hốc mắt cô đỏ lên, vẻ mặt mệt mỏi, cả người không có chút tinh thần.

“Chồng... Chúng ta cần nói chuyện.”

Duệ Húc xoay người, tránh đường cho cô, cũng phát hiện áo mình bị cô kéo chặt... Hần khẽ mím môi, trong mắt thoáng hiện nét đau buồn, cuối cùng lại biến mất.

Căn phòng lạnh lẽo, phổi một người đàn ông lãnh khốc, căn phòng này đúng là chỉ có thể dùng một từ để hình dung, tất cả xám xịt, bên trong ngoại trừ một cái giường, chỉ có một cái tủ quần áo coi như để làm vật trang trí, rèm cửa cũng bị kéo lại, khiến căn phòng càng thêm âm u.

“Có chuyện gì nói đi, anh muốn nghỉ ngơi,” Duệ Húc hất tay Tô Lạc ra, dựa vào một bên tủ, hần mím chặt môi, đôi mắt màu trà lúc này lại u tối, lãnh khốc và không kiên nhẫn, thần sắc hần như vậy, khiến Tô Lạc thấy khó chịu, trái tim cô giống như bị đâm mạnh, thật thương tâm, ánh mắt cô đau đớn, trong phòng có một mùi hương xa lạ, cô biết mùi hương đó là từ người hần, gần đây trên người hần luôn có mùi hương này.

Khóe môi Tô Lạc khẽ mở ra, cũng không biết phải nói như thế nào, Duệ Húc lạnh lùng nhìn cô, trên mặt không còn xuất hiện chữ yêu của mấy ngày trước nữa, dường như tất cả đều đã nhạt phai, tất cả đều không còn. Giống như những ngày đó là cô đang nằm mơ.

“Em biết Hà Duyên đang gạt em, anh nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Tô Lạc ngẩng đầu, bước lên, nắm chặt vạt áo hần, cô cố gắng nở nụ cười, nụ cười đau khổ, chưa xốt.

“Chồng, chúng ta là vợ chồng, vì sao không chịu nói cho em, anh nói cho em biết được không, có chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh vẫn không thể tin tưởng em sao, em có thể cùng anh vượt qua mọi chuyện được không?”

“Nói cho em biết được không...” Cô nói xong, mảnh áo trong tay cũng bị nắm chặt hơn, Duệ Húc vẫn như vậy, vẻ mặt như vậy, thậm chí ánh mắt không chút thay đổi, nhìn thấy cô như một người lạ.

“Anh nói cho em biết được không?” Tô Lạc nhắm mắt lại, dựa đầu vào lồng ngực hần, “Chồng, đừng đối xử với em như vậy,”

“Xin anh...” Nơi khóe mắt cô, một giọt nước chảy xuống, chạm vào áo hần nóng bỏng.

318. Q.4 - Chương 56

Edit: Ốc Sên

Duệ Húc nhíu mày, vẻ mặt thoáng hiện nét thống khổ. Bàn tay bên người dùng sức nắm chặt, sau đó hần đưa tay đặt lên vai Tô Lạc, tay hần có chút run rẩy, chớp mắt, hần dùng sức đẩy cô ra.

“Chồng...” Ánh mắt Tô Lạc ngập nước, bờ môi run run, không dám tin nhìn Duệ Húc, hần đẩy cô ra, thật sự đẩy cô ra.

“Vì sao...” Bờ môi cô run run, giọng nói vọng lại có chút mờ ảo.

“Không có gì,” Duệ Húc lãnh đạm nói, xoay người nhìn về phía cửa sổ, “Chỉ là phát hiện có những cái bản thân chưa nhận ra, cũng như em đã thấy, đột nhiên anh phát hiện có một người phụ nữ so với em còn thích hợp với anh hơn, khiến trái tim ta rung động.”

Hần nói vô cùng lãnh khốc, cũng rất tuyệt tình, Tô Lạc bước lùi về sau từng bước, không thể tin, đây là người đàn ông mới không lâu trước đây còn nói yêu cô, bây giờ lại dễ dàng nói ra câu rung động với người khác.

“Anh đang gạt em...” Bàn tay Tô Lạc khẽ nắm lại, ngẩng đầu nhìn hần, không muốn bỏ lỡ một biểu cảm nào trên mặt hần, không biết có phải người đàn ông này che giấu quá giỏi, không ai có thể nhìn thấy suy nghĩ thực sự trong lòng hần.

“Em có thể đi, trở về bên cạnh Bạch Thiếu Triết, thậm chí có thể mang theo cả tập đoàn Húc Nhật,” đột nhiên hần nói ra một câu như vậy, khiến không khí trong phòng như đóng băng. “Nhưng, Bánh Bao Nhỏ không thể đi, đó là con của Duệ Húc anh,” Chưa hết, hần lại nói thêm một câu.

Tô Lạc nhìn hần với ánh mắt xa lạ, sau đó xoay người, “Hôm nay, em không muốn những điều đó với anh, em nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Cô đi ra ngoài, quay đầu lại. Người đàn ông kia vẫn đứng ở đó, giống như một tảng đá, lạnh lùng và sắt đá.

Cô khẽ chớp mắt, sự tổn thương sâu thẳm để lộ ra.

Lúc này. Nửa gương mặt của Duệ Húc bị khuất, vô cùng u ám, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt màu trà, mơ hồ có nước mắt chảy xuống.

Tập đoàn Húc Nhật, Tô Lạc ấn mật mã, đi vào trong thang máy, cửa thang máy đang đóng lại dừng lại, cô khó hiểu nhìn hướng ra ngoài, đột nhiên cửa thang máy mở ra, một cô gái cao gầy đi vào, vẻ mặt giống như một thiên sứ, dáng người lại giống như phù thủy, cô gái nghiêng ngang đi vào, trên người là bộ quần áo mỏng manh, không thể che dấu hết sự nóng bỏng của cơ thể, nhất là bộ ngực, dường như lúc nào cũng có thể thoát ra khỏi tấm áo mỏng manh.

Cô gái nhìn thoáng qua Tô Lạc, kiêu ngạo hất cằm lên, “Cô là nhân viên ở đây sao? Sao tôi chưa từng gặp cô?” Cô gái lấy một tấm gương ra, kiểm tra lại mặt mình. Khi cảm thấy đã hoàn hảo, mới cất chiếc gương đi.

Tô Lạc nhắm mắt lại, tự mình nghỉ ngơi, đối với những lời nói của cô gái kia, từ đầu tới cuối, đều không quan tâm.

“Cô bị câm sao?” Cô gái có chút tức giận, cô là người duy nhất ở đây dám không khách khí với cô.

Đương nhiên còn một người nữa, nhưng trước mắt không thể trêu vào.

“Tôi không cần phải trả lời cô,” Tô Lạc mở mắt ra, bộc lộ khí chất không thể xâm phạm, cô đã không còn là cô gái của hai năm trước, phải nương tựa ở đây nữa, cho dù không tính tới thân phận là vợ của Duệ Húc, cũng đừng quên, cô là Claudia, là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng trên thế giới.

“Cô...” Cô gái trừng mắt nhìn Tô Lạc, vừa định nói gì đó, cửa thang máy đã mở ra.

“Xem sau này tôi chính đốn cô thế nào, mặt cô cô, tôi nhớ kĩ.” Cô gái thở phì phì nói, sau đó lắc lắc vòng eo đi ra khỏi thang máy, Tô Lạc cũng đi ra, đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô gái này nghiêng ngang đi vào văn phòng của Duệ Húc.

Cô khẽ nhíu mày, trong không khí có một mùi nước hoa, đúng với mùi nước hoa gần đây cô thường ngửi thấy, mùi hương này, càng nồng đậm khi ở trong thang máy, hình như là mùi nước hoa trên người cô gái này.

“Tử Lạc, sao cô lại tới đây?” Hà Duyên ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Tô Lạc đang đi tới, cô vội vàng đứng lên, kéo Tô Lạc lại, “Tử Lạc, có một số việc, tôi muốn nói với cô, cô có thể trông Đổng Đổng hai ngày giúp tôi không?” Hà Duyên cười gượng, ánh mắt lại hướng về văn phòng của Duệ Húc, trong mắt không giấu được sự lo lắng.

“Hà Duyên, cô không cần che giấu giúp hần, tôi biết hết rồi,” Tô Lạc giật tay lại, “Ý tốt của cô, tôi nhận, nhưng tôi không thể tự lừa gạt mình được,” Cô cười có lỗi nhìn Hà Duyên, có lẽ cô đã phụ tốt của cô ấy.

Tô Lạc nhìn thoáng qua cánh cửa kia, khóe môi khẽ nhếch lên, đi về phía văn phòng, không biết bên trong đang có cái gì đang chờ cô, cô biết rõ, những điều này nhất định cô phải đối mặt, bất kể là chuyện gì xảy ra.

Cô đứng trước cửa, Hà Duyên nắm chặt vạt áo, không biết phải làm thế nào mới tốt, cô cầm điện thoại lên, nhưng đã chậm một bước, tay Tô Lạc đã chạm vào cửa, cô không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cửa mở ra, hai người bên trong nghe tiếng động đều quay mặt ra nhìn, khi nhìn thấy cô gái đứng ở cửa, trên mặt đều không có vẻ gì khác thường, hai người vẫn không tách ra, vẫn giống như hai đứa trẻ sinh đôi dính chặt lấy nhau, cô nhìn tay Duệ Húc đang đặt trên lưng cô gái kia, bộ ngực của cô gái giống như bò sữa, dính chặt vào lồng ngực chồng cô.

Lê Duệ Húc, đúng là điểm phúc quá nhiều nha, hóa ra hẳn thích mấy cô gái ngực lớn này, cô cúi đầu, nhìn bộ ngực nhỏ nhỏ của mình, cô có chút lo lắng, nghĩ xem mình có nên đi làm cho ngực to lên.

“Cô là ai, sao không gõ cửa?” Cô gái có chút hoảng sợ kêu lên, giống như bị người khác quấy rầy chuyện tốt cô đang làm, không phải hiện tại cô đang câu dẫn đàn ông sao, chẳng phải cô được tất cả mọi người đều biết cô và người đàn ông này có gian tình sao.

“Húc, anh xem nhân viên của anh kia, lá gan thật lớn nha, cái gì cũng không nói liền xông vào, anh nhất định phải đuổi việc cô ta,” bộ ngực đầy đặn của cô gái không ngừng cọ cọ vào người Húc, Duệ Húc lãnh đạm cái gì cũng không nói, nhưng ánh mắt hắn luôn đặt trên người Tô Lạc, ánh mắt vô cùng phức tạp.

319. Q.4 - Chương 57

Edit: Ốc Sên

Tô Lạc đóng cửa lại, đi thẳng về phía Duệ Húc, rất tự nhiên ngồi trên ghế làm việc của hắn.

“Cô gái này, mời ra ngoài cho,” Cô vắt chân nên, nhìn bộ ngực cô gái càng này càng dính lấy ngực Duệ Húc, trong mắt hiện lên sự tức giận.

“Cô dựa vào cái gì mà bắt tôi ra ngoài, Húc, anh xem cô ta đang làm cái gì kia?” Một nhân viên cũng dám ngồi vào ghế tổng tài, cô ta không muốn nữa sống sao?” Cô gái vội vàng kéo kéo tay Duệ Húc, bộ dáng không cam lòng.

“Câm miệng,” Một tiếng này không phải Duệ Húc nói, mà là Tô Tử Lạc nói, đột nhiên, một tập tài liệu trên bàn bị ném tới, cô gái bị dọa sợ mặt trắng bệch, mắt mở to nhìn tập tài liệu đang đập thẳng về phía mặt mình.

Duệ Húc khẽ mỉm môi, kéo cô gái kia, phịch một tiếng, cái kia không biết là hợp đồng với công ty nào, hiện tại giấy tờ bay toán loạn, hắn cũng không dám lên tiếng.

“Bảo vệ đầu, bảo vệ đầu, cô gái này điên rồi, cô ta dám ở đây hành hung, Húc, tìm cảnh sát bắt cô ta, bắt cô ta đi tù.” Cô gái như con chim nhỏ nép vào ngực Duệ Húc, ánh mắt trừng trừng nhìn Tô Lạc.

Tô Lạc lại cầm một tập tài liệu trên bàn, ném tới.

“Duệ Húc, anh tốt nhất hãy kêu con bò này cút ra ngoài cho tôi, nếu không, tôi sẽ đập tan phòng làm việc của anh,” Tô Lạc không còn chút dịu dàng của ngày thường, người khác cũng đã bắt nạt tới cô, bọn họ tưởng cô vẫn là Tô Lạc trước đây sao?

“Húc, anh xem cô ta...” Cô gái còn muốn nói gì nữa, nhưng Duệ Húc đã vỗ lên mặt cô, trong mắt thoáng qua nét chán ghét, “Ngoan, đừng như vậy, em đi ra ngoài trước đi, anh có việc cần nói với... Cô gái này,” hắn dùng từ cô gái, cũng không nói đến thân phận của Tô Tử Lạc.

Cô gái xinh đẹp mê mẩn nhìn Duệ Húc, vừa rồi còn giương móng vuốt như mèo, bây giờ đã thành một chú thỏ non nớt rồi.

“Được, Húc, anh phải cẩn thận, cô gái kia thật hung dữ,” cô gái đưa ánh mắt chằm chọc nhìn thoáng qua Tô Lạc, rồi mới lắc eo đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, bên trong chỉ còn lại hai người họ.

Đột nhiên, những tài liệu trên bàn hắn giống như bông tuyết đều rơi trên người hắn, sau đó Tô Lạc đứng lên.

“Lê Duệ Húc, từ hôm nay trở đi, trong nhà không có cơm của anh.”

Tô Lạc thở phì phì nói xong, trực tiếp đi qua Duệ Húc, sau đó rầm một tiếng, cửa đóng lại, không có chút ôn nhu, Duệ Húc cười khổ một tiếng, hần ngồi xồm xuống, nhặt từng tờ giấy trên mặt đất.

Vợ hần cũng bắt đầu nóng nảy rồi, không giống như bị người ta bắt nạt nữa, như vậy thì tốt rồi, thật tốt, hần có thể yên tâm.

Hà Duyên nhìn vẻ mặt Tô Lạc khó coi đi ra, khe thở dài một hơi, cô muốn khuyên cái gì đó, cuối cùng cũng không nói gì, bởi vì, cô cũng chẳng biết cần phải nói gì nữa.

Cô ấy nhất định đang rất đau lòng...

Chỉ là, cô đã đoán sai một chút, Tô Lạc không những đau lòng mà còn rất tức giận...

Ban đêm, Duệ Húc xuống xe, hần nhìn đồng hồ, rồi mới bước vào trong nhà, vẻ mặt hần vô cùng bình tĩnh, trên người vẫn còn mùi hương nước hoa, mở cửa, bên trong im lặng, một chút thanh âm cũng không có, tạch một tiếng, hần mở toàn bộ đèn lên, quả nhiên, trên bàn trống trơn, không có cơm, hần đặt tay lên bụng, khoe môi cong lên cười khổ.

Đi tới căn phòng của mình, hần mở cửa, cả người mệt mỏi chìm xuống giường lớn, đột nhiên hần cảm thấy chán ghét mùi hương trên người mình, bỗng nhiên hần đưa tay che miệng, chạy vội vào nhà vệ sinh, không biết đã qua bao lâu, khi hần đi ra, trên người đã thay một bộ quần áo ở nhà, vẻ mặt hần trắng bệch. Hần nhìn đồng hồ trên tay, ba giờ rồi, hiện tại cô chắc đã ngủ rồi.

Hần mở cửa, đi xuống tầng, hần muốn đi vào nhà bếp làm chút thức ăn, nhưng khi mở tủ lạnh ra, bên trong có rất nhiều đồ ăn, được sắp xếp ngăn nắp, tay hần khẽ run lên, tấm lưng to lớn cũng run lên, hần đóng cửa tủ lạnh vào, rồi cứ đứng trong phòng bếp thật lâu, dường như quên mất mình cần phải làm gì.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, sau đó một người đàn ông bước thật nhẹ đi tới, hần cẩn thận ngồi xổm bên giường, nhìn cô giằng say ngủ.

“Vợ...” Giọng nói của hần có chút nghẹn ngào, run rẩy, ánh mắt màu trà vô cùng thống khổ.

“Vợ, đồng ý với anh, phải sống thật tốt, nuôi nấng con của chúng ta thật tốt, cảm ơn em, đã cho anh Bánh Bao Nhỏ, cũng cho anh tình yêu của em, đừng bao giờ để người khác bắt nạt mình,” bàn tay hần nâng lên, rồi nắm chặt lại, buông thõng xuống, hần cẩn thận kéo chăn đắp cho cô, không có độ ấm từ cơ thể hần, cô hình như ngủ không được ngon.

“Xin lỗi...” lời nói nặng nề đến đầu môi lại tan biến nhanh trong không khí.

Hần đi ra ngoài, đóng cửa lại, cô gái đang ngủ khê trở mình, tiếp tục ngủ, mơ hồ cô cảm nhận được hơi thở của người đàn ông, lại không cách nào tồn tại tới lúc trời sáng.

Hà Duyên lạnh lùng nhìn Y Mĩ Lăng đi qua trước mặt mình, cô ta có khác gì kĩ nữ không, cô xem trên ti vi gọi như vậy có vẻ khá đúng.

“Tổng tài đang họp, cô Y xin hãy ở lại đây chờ một chút,” Hà Duyên không chút biểu cảm nói, sau đó tiếp tục làm việc của mình, gần đây Vệ Thần đi công tác, nếu không, bây giờ nhất định sẽ vô cùng nóng nảy, với tính cách người đàn ông kia, con bò này nhất định sẽ bị đá ra bên ngoài.

“Cô...” Y Mĩ Lăng còn tức giận giậm giậm chân, cũng không dám dùng sức, cô sợ sẽ làm hỏng mất đôi giày đắt tiền của mình.

Từ đầu tới cuối, Hà Duyên đều không quan tâm tới cô ta, chỉ chăm chú làm việc, cô không muốn phải tăng ca, cô còn phải chăm sóc con gái.

“Hắt xì,” Đột nhiên Hà Duyên hắt xì một tiếng, sau đó lại một tiếng nữa, cô không thoải mái xoa xoa mũi, mấy cái hắt xì liên tiếp, nước mắt của cô đều chảy ra rồi.

“Làm phiền cô Y, có thể cách tôi xa một chút không? Tôi miễn cảm với nước hoa của cô, cảm ơn,” cô ngẩng đầu, một câu làm phiền, nơi này lớn như vậy, cô ta đứng ở đâu mà chẳng được, chỉ cần không đứng cạnh cô là được rồi.

“Cô nói cái gì, đồ xấu xí này, nước hoa tôi dùng chính là hàng Chanel, một lọ cũng ngoài vạn, có phải cô ghen tị với tôi không, cô căn bản không thể mua nổi.”

320. Q.4 - Chương 58

Edit: Ốc Sên Hà Duyên lại hắt xì một tiếng, quên đi, cái gì gọi là có học mà như không, cái gì gọi là đàn gảy tai trâu, hôm nay cô xem như được mở rộng tầm mắt. Cô kéo ngăn kéo lấy một cái khẩu trang, hiện tại cô thật muốn thanh lọc chút không khí mà cô hít thở.

“Cô...” Y Mĩ Lăng lại thốt ra một chữ, Hà Duyên lạnh lùng nhìn cô. Khiến Mĩ Lăng tức giận mà không thể làm gì.

“Cô cứ đắc ý đi, chờ đến lúc tôi gả cho Duệ Húc, trở thành phu nhân tổng tài, cô hãy chờ mà cuốn gói cút khỏi đây đi, tôi nhất định sẽ khiến Húc sa thải cô.”

Y Mĩ Lăng lớn tiếng nói, ánh mắt Hà Duyên có chút xem thường, khóe môi hơi nhếch lên, có khinh thường, có đùa cợt, “VẬY tôi sẽ chờ tới lúc cô trở thành phu nhân tổng tài.”

Cái ngày đó, căn bản là không có khả năng, cho dù không có Tô Tử Lạc, Duệ Húc cũng không nhìn trúng một người phụ nữ ngu ngốc như vậy, chỉ có ngực mà không có óc.

Cuối cùng Duệ Húc đã hợp xong, lúc hắn đi ra đã là hai giờ sau, hắn mệt mỏi xoa xoa ấn đường. Vừa định nghỉ ngơi một chút cho khỏe, cánh tay trong chớp mắt đã bị người kéo lại, hơn nữa còn chạm phải cái gì mềm mềm, hắn híp híp mắt, bình tĩnh rút tay về.

“Húc, thư kí của anh thật sự chán ghét, anh đối người khác được không, cô ta nói mùi nước hoa trên người em thật khó chịu.” Đôi môi căng mong của Mĩ Lăng chu lên, học bộ dạng của mấy cô bé, chỉ là khiến người ta không có chút cảm giác đáng yêu mà chỉ cảm thấy giả tạo, một cô gái trưởng thành, còn muốn giả bộ dạng của mấy cô bé, đúng là ghê tởm.

“Thư kí của anh tốt lắm, không cần phải... Đổi người,” Hắn lãnh đạm nói xong, trên mặt cũng thoáng hiện nét khó chịu, Mĩ Lăng vội vàng cười ngọt, cũng không nói tiếp chuyện này, cô ta trừng mắt nhìn Hà Duyên.

Hiện tại cứ để cô ta đắc ý đi, tương lai họ còn rất dài, xem sau này Mĩ Lăng cô sẽ dạy dỗ cô ta như thế nào.

“Húc, hôm nay chúng ta tới nhà anh được không?” Y Mĩ Lăng dựa đầu vào vai Duệ Húc, bộ dạng chú chim nhỏ yếu ớt, Duệ Húc lạng người đi một chút, một lúc sau, đẩy cô ra.

“Em ở bên ngoài chờ anh đi, anh rất nhiều việc, buổi tối anh sẽ đón em.”

Tuy rằng hắn không nói đồng ý, nhưng cũng coi như hắn đã cho phép Mĩ Lăng.

Một chiếc xe dừng lại, một đôi nam nữ từ trong xe đi ra, cô gái ôm chặt lấy cánh tay người đàn ông, thỉnh thoảng lại cọ cọ bộ ngực lên cánh tay hắn.

“Húc, nhà anh thật là to,” Ánh mắt Mĩ Lăng không ngừng chuyển động, không ai không biết, biệt thự của Duệ Húc nằm ở khu vực phồn hoa nhất, cũng là nơi nổi danh nhất, cô cố ý nói như vậy, trong mắt hiện lên rất nhiều suy nghĩ, bàn tính.

Duệ Húc hơi né người một chút, cách xa bộ ngực của Mĩ Lăng, dường như hắn rất chán ghét cô, còn cả mùi nước hoa mà hắn ngửi thấy nữa, cái gì mà Chanel, chính là đồ giả mà.

Hắn cách xa cô mà không để lại chút dấu vết, nhưng Mĩ Lăng lại dính chặt lấy hắn, còn chặt hơn cả lúc này.

Hắn khẽ nhíu mày, nhưng khi thấy được cánh cửa ngày một gần, hắn cũng mặc kệ để cô lôi kéo.

Cửa mở ra, hắn đổi một đôi dép đi trong nhà, sau đó đi vào bên trong, thấy Tô Lạc đang ngồi trước bàn cơm, cô đang ăn cơm, đột nhiên hắn có cảm giác đói bụng, bụng của hắn cũng rất phối hợp kêu lên một tiếng, hắn ngây ngốc đứng ở đó, Tô Lạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó lại cúi đầu ăn cơm, cơm này chỉ có một phần, không có thừa.

Khóe môi hắn khẽ động lại không nói gì.

Mĩ Lăng đứng ở cửa, chỉ có một đôi dép đi trong nhà, cô vẫn đeo đôi dép cao gót đứng đó, đôi dép kia Duệ Húc đã đi rồi, hiện tại cô đi cái gì đây, không phải sẽ đi dép cao gót đi tới đi lui chứ, như vậy chân cô sẽ sưng lên mất.

“Này, lấy cho tôi một đôi dép,” Cô nhìn thấy Tô Lạc ngồi trước bàn cơm, nghĩ Tô Lạc chỉ là một người giúp việc, liền không khách khí sai bảo Tô Lạc, ánh mắt Duệ Húc tối sầm lại, có chút không vui.

“Này, tôi nói cô đấy,” nhìn thấy Tô Lạc không có chút động đậy, Mĩ Lăng có chút tức giận, “Húc, anh xem người giúp việc nhà anh sao có thể như vậy, cô ta lại dám đối xử với khách như thế?” Duệ Húc mím chặt môi, không nói gì thêm, Tô Lạc lại ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo chút giễu cợt, “Xin lỗi, cô gái này, tôi không phải người giúp việc của cô,” Tô Lạc gần từng tiếng nói xong, không chừa để Mĩ Lăng nghe được giọng cô, còn để cô ta nhìn thấy rõ diện mạo của cô.

“Là cô.” Mĩ Lăng mở to mắt, đôi mắt tròn to dễ thương tròn tròn, có chút đáng sợ.

“Sao cô lại ở đây?” Giọng nói của cô có chút chói tai, khiến hàng lông mày của Duệ Húc nhăn chặt hơn, sao cô ta lại có thể ồn ào như vậy?

Tô Lạc vẫn cầm đôi đũa trên tay, “Xin hỏi, vì sao tôi lại không thể ở đây, tôi là quản gia ở đây, tôi không ở đây thì ai ở đây?” Cầm một miếng cơm, cảm giác một chút hương vị cũng không có.

Cô hình như đã thăng chức, hai năm trước là người giúp việc, bây giờ đã thành quản gia, cô không biết bây giờ nên khóc hay nên cười đây.

Duệ Húc vẫn đứng ở đó, không hề nói câu nào, hần đột nhiên xoay người, đi về phía gian phòng mình, Mĩ Lăng nhìn thấy Duệ Húc đang cách xa cô, cô đứng tại chỗ giẫm giẫm giày cao gót, hận không thể cời giày để đi vào.

“Tôi mặc kệ cô là quản gia hay là cái gì? Cô mau lấy cho tôi một đôi dép đi, mặc kệ cô là quản gia hay không, cô vẫn là người giúp việc ở đây,” Mĩ Lăng hất cằm nói, thật sự là tạo phản mà, một người giúp việc lại có thể cười lên đầu ông chủ, cho dù Húc không để ý, nhưng cô để ý. Tô Lạc đặt bát đũa xuống, khẽ đưa mắt, “Không có dép, nơi này chỉ có hai đôi thôi.”

Mĩ Lăng bị chọc tức lao thẳng tới trước mặt Tô Lạc, Tô Lạc nhìn chân cô, giọng nói hòa nhã, “Cô gái này, thật xin lỗi, nhà vừa mới lau sạch xong, mời cô cởi giày ra,” Mĩ Lăng khẽ xoay chân, đặt mông ngồi trên ghế sa lon, “Làm sao vậy, tôi cũng không phải không cởi, giày của tôi cũng vừa từ trên xe xuống, không bẩn,” Mĩ Lăng nâng nâng chân mình, đúng là không hề bẩn chút nào, cũng có thể nói đã được sàn nhà cọ sạch rồi.

“Vẫn là bẩn...” Tô Lạc tự nói với mình, từ đầu tới cuối, cô đều không để Mĩ Lăng vào trong mắt, dường như trong mắt cô Mĩ Lăng không khác gì không khí.

321. Q.4 - Chương 59

Edit: Ốc Sên “Cái gì bẩn, đồ đáng ghét, nói rõ cho tôi xem,” Y Mĩ Lăng đứng lên, lần trước cô gái này làm rất nhiều thứ với cô, cô còn chưa tính, bây giờ tốt rồi, còn không xem cô vào mắt, chán ghét giống hệt Hà Duyên kia.

“Sàn nhà bẩn,” Tô Lạc thu hồi tầm mắt, nhìn mấy bát đũa trên bàn, a cô khát nước quá.

Cô đi vào trong phòng bếp, khi cô đi ra, trên tay cầm một cốc sữa, đặt trên mặt bàn.

Mĩ Lăng liếm chút môi, đột nhiên bản thân cũng cảm thấy có chút khát, nói như vậy sao không thể khát chứ, cô chính là đang khát nước. Cô nghiêng ngang đi tới, cầm cốc sữa lên, khiêu khích nhìn thoáng qua Tô Lạc, cúi đầu uống.

“Xin lỗi, cô gái này, cốc sữa này tôi đã uống rồi, cô thực sự muốn uống sao?” Tô Lạc ngẩng đầu nhìn Mĩ Lăng, ánh mắt trong suốt, lúc này lại có chút sắc bén, không biết có phải do ở cạnh Duệ Húc một thời gian dài, dường như trên phương diện này càng ngày càng giống nhau.

Mĩ Lăng vội vàng đặt cốc sữa xuống, ánh mắt chán ghét nhìn Tô Lạc, may mà cô chưa kịp uống, nếu không đã gián tiếp chạm môi cô ta rồi, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm.

Tô Lạc đứng lên, cầm cốc sữa lên, sau đó đi tới thùng rác trong phòng, buông tay, chiếc cốc còn đầy sữa, đều bị ném vào thùng rác.

“Bản, không thể uống,...” “Cô nói rất nhỏ nhẹ cũng đủ để Mỹ Lăng nghe rõ.

“Cô thật quá đáng...” Mỹ Lăng bước lên, cảm giác có ánh mắt lạnh lẽo trên người cô, cô quay đầu, đúng lúc thấy gương mặt lạnh băng của Duệ Húc, hắn đứng trên tầng nhìn họ chằm chằm, ánh mắt kia vô cùng lạnh lẽo.

“Húc...” Mỹ Lăng vội thu lại vẻ mặt ác độc của mình, lại biến hóa thành một cô gái dịu dàng động lòng người, lúc này, cô bất chấp tức giận, bất chấp Tô Lạc, hiện tại trong lòng cô, cũng chỉ có Duệ Húc là quan trọng nhất, có hắn, thù gì cô cũng có thể báo, có thể bắt nạt bất kì ai.

Tiếng giày cao gót giẫm lên cầu thang, khiến cho căn nhà vốn luôn tĩnh lặng lại phát ra âm thanh chói tai.

Cánh cửa kia rầm một tiếng đóng lại, Tô Lạc lại đi vào trong bếp, lại lấy một cốc sữa khác, cô uống từng ngụm nhỏ, nó cũng giống như bát cơm kia chẳng chút hương vị, hàng lông mi dài khêđông, mọi thứ trước mặt trở nên mờ mịt.

Cô khẽ chớp mắt, lại uống một ngụm sữa, mặc cho suy nghĩ biến thành nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cuối cùng chỉ có hàng lông mi dài khê run, giống như cánh bướm, giữa cuộc sống, cố gắng để bay đi.

Trong bóng đêm, một ánh sáng lóe lên, nhưng cũng theo ánh mắt cô dần dần biến mất.

Ban đêm, Tô Lạc khê thu bờ vai lại, chiếc bàn trước cạnh côđầy bản vẽ, không biết có phải do tâm tình không tốt, công việc của cô so với trước nhiều hơn rất nhiều, nếu có thể, cô thực sự muốn, có một kì nghỉ dài hạn.

Chỉ là.... Cô nhẹ cắn bờ môi, trên môi xuất hiện dấu răng, côđứng lên, dùng sức mở cửa, ngoài cửa, tiếng phụ nữ truyền đến như heo bị chọc tiết.

Một nam một nữ ở trong phòng, nửa đêm còn phát ra âm thanh như vậy, kẻ ngu cũng có thể biết họđang làm cái gì?

Côđứng ở cửa, đặt tay lên cánh cửa, bang bang bang, tiếng đập cửa truyền tới.

Côđứng ở đó, chờ người bên trong ra mở cửa, cửa mở ra, Duệ Húc mặc một bộđồ ngủđứng trước mặt cô, mấy nút áo cũng bị cởi ra, lông lêu om lấy cơ thể, mơ hồ có thể nhìn thấy một người phụ nữở trên giường, trên đất còn có quần áo của phụ nữ, thậm chí làáo con, cô có thểđoán ra, người phụ kia bây giờ nhất định đang trần như nhộng nằm ở trên giường.

“Em tới đây làm gì?” Duệ Húc dùng sức nắm tay lại, dường nhưđang nhẫn nại điều gìđó.

Tô Lạc đưa tay ra, kéo chiếc áo trên người hắn lại, cô không muốn để cô gái khác nhìn thấy, “Anh và cô ta nói nhỏ thôi, em không thể ngủđược, em đang mệt chết lên được, cóđược không?” Giọng nói của cô có chút yếu ớt, đều nghe rõ sự mệt mỏi ở trong đó.

Ánh mắt Duệ Húc u ám, môi hắn khê nhếch lên, hắn gạt tay Tô Lạc ra, không ai biết ngón tay của hắn lạnh lẽo, run rẩy và cũng không còn chút sức lực nào.

“Nếu, em ngại ảm ỉ, có thể rời đi, em có thể về nước Anh, quay vềđó tìm Thiếu Triết, tin rằng, nơi đó rất yên tĩnh, hợp với em.”

Tiếp đó là tiếng đóng cửa thật lớn, Tô Lạc vẫn đứng ởđó, mà người phụ nữ bên trong, tiếng kêu gào còn to hơn, thật sự như con heo bị chọc tiết, không có chút cảm xúc gì.

Tô Lạc đứng ở cửa, cố gắng mở to hai mắt, khêo mắt côươn ướt, cuối cùng từng giọt nước mắt lăn dài xuống, tan vỡ trong không khí.

Đêm nay, không biết có bao nhiêu người sẽ không ngủ.

Khi ánh mặt trời chiếu vào phòng, Tô Lạc mới ngồi dậy, quần áo vẫn như cũ, cô chưa thay, có lẽ vì khóc quá nhiều, cũng vì quá mệt mỏi, đôi mắt cô sưng lên, không chút thần thái, ánh mắt luôn trong trẻo cũng trở nên mơ hồ.

Cô mở cửa, buổi sáng có lẽ là thời gian yên tĩnh nhất ở đây, cô đi tới cầu thang, thất thần nhìn cánh cửa đang đóng, bọn họ đã ở đây cả đêm, cô dựa vào cầu thang, cô muốn biết khi nào thì họ mới chịu ra.

Không biết đợi bao lâu, cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, dường như đã quên mất thời gian trôi qua, ánh nắng đã chiếu qua cửa sổ vào nhà, mà hân vẫn chưa ra.

Kẹt, cánh cửa mở ra, Tô Lạc ngược mắt lên, một đôi giày màu bạc bước tới trước mặt cô.

Mi Lăng vuốt vuốt mái tóc mình, ánh mắt xinh đẹp nhìn Tô Lạc, đáng tiếc, Tô Lạc cũng chỉ là một người phụ nữ, ánh mắt của cô chiếu thẳng qua Mi Lăng, nhìn vào cánh cửa đang đóng kia.

“A, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là quản gia, sao vậy, cô cũng sẽ không nghĩ tới vị trí bà Lê chứ, đáng tiếc, vị trí này cô vĩnh viễn không thể ngồi được đâu.” Mi Lăng ghé sát vào người Tô Lạc, ánh mắt đặc ý.

322. Q.4 - Chương 60

Edit: Hai Linh

Beta: Ốc Sên

“Đêm qua, tôi và Húc đã ở bên nhau cả đêm, hân cũng thật là nhiệt tình, làm cho cả người ra đều cảm thấy mệt mỏi.” Y Mi Lăng cố ý nói như vậy, thậm chí còn không ngừng lắc lắc cái thắt lưng của cô ta, như sợ người khác không nhìn ra, cô ta đã vận động cả đêm qua.

“Vậy sao?” Cuối cùng Tô Lạc cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mặt, khóe môi cô nhẹ nhàng nói một câu.

“Đương nhiên là vậy rồi.” ánh mắt Y Mi Lăng nhìn Tô Tử Lạc thể hiện rõ sự đặc ý. Cô không tin là cô không thể đánh bại cô quản gia kiêu ngạo này.

Tô Tử Lạc xoay người, giọng nói vẫn chậm rãi, ôn hòa “Tôi không biết người khác có thể ngồi lên vị trí Lê phu nhân hay không, nhưng tôi chắc chắn, cô, tuyệt đối không phải là người có khả năng ngồi trên vị trí này, tôi tin rằng, con mắt của Lê Duệ Húc không có kém như vậy, một người đem chuyện phòng the của mình ra mà khoe, nói thật, nếu anh ta thật sự muốn, tôi cũng chỉ có thể nói, anh ta điên rồi.”

Phụ nữ thô tục chính là thô tục, không có chút nào đáng khen cả.

“Cô đang ghen tị sao?” Y Mi Lăng bị chọc tức, toàn thân run lên, điều này, trong lòng cô cũng mơ hồ biết được, có vẻ Duệ Húc đối với cô không phải là loại tình cảm này, trong mắt người khác bọn họ rất mập mờ, nhưng chỉ có cô mới biết, bọn họ trong lúc đó, hoàn toàn không phải như vậy.

Nhưng, làm sao cô có thể ở trước mặt người con gái này mà nhận thua được. Làm sao có thể...

“Tôi ghen tị với cô cái gì đây?” Tô Tử Lạc dừng bước lại “Tôi chưa từng có cảm giác, cô có chỗ nào để cho tôi có thể ghen tị, chuyện của cô tự cô biết, cũng là do cô tự lừa mình mà thôi.” Từng câu nói của cô đều sắc bén, từng câu, từng chữ đều làm cho Y Mi Lăng tâm tình đã vốn không tốt lại càng thêm tức giận.

“Là cô ghen tị.” Y Mi Lăng đột nhiên gào lên, dường như tất cả sự im lặng của buổi sáng sớm, đều đã bị cô phá hủy.

Tô Tử Lạc không nói nữa, cảm giác nói chuyện với một cô gái như vậy thật là mệt chết đi, các cô căn bản không phải là người ở cùng một thế giới.

Y Mi Lăng thấy Tô Tử Lạc không thêm để ý tới cô, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, giày cao gót của cô như muốn đâm nát cả cầu thang, âm thanh truyền đến thật chói tai, Tô Tử Lạc khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là, có lẽ, cô so với trước kia đã trưởng thành, chín chắn lên rất nhiều, nhưng dù sao, cô vẫn là cô, tính tình của cô vẫn rất đơn giản.

Cô bước từng bước xuống cầu thang, âm thanh ở phía sau càng ngày càng mạnh, đến khi cô định quay đầu lại, thì đã có một đôi tay đột nhiên đặt lên bả vai của cô, sau đó dùng lực rất mạnh...

Cô thậm chí còn không kịp kêu một tiếng, đôi chân chơi vơi, toàn thân cô đã bị xô, ngã lộn về phía trước, đây là cầu thang a... Cô chỉ có cảm giác, trước mắt mình, mọi thứ đều bị đảo lộn, quay cuồng... Sau đó, trên người truyền đến đau đớn, nhưng, hình như, cô nghe được giọng nói của Lê Duệ Húc... Còn có một tiếng vợ của hắn...

Nên là Lê Duệ Húc, sau này cô thực sự không muốn để ý tới hắn nữa...

Chỉ là, hiện tại, ngay cả khả năng nói cũng đều không có, tất cả đều phát sinh quá đột ngột.

“Vợ...” Lê Duệ Húc nghe được những tiếng giày cao gót đột nhiên ầm ỉ và vợ vả ở phía dưới, đúng lúc hắn đi ra, kịp thời nhìn thấy Y Mĩ Lăng đang chạy tới dùng tay đẩy Tô Tử Lạc, chỉ là, hắn đã cố gắng hết sức để ngăn cản, nhưng có vẻ hắn đã chậm một bước...

“Vợ...” Hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, lao về phía trước, sự bình tĩnh trên mặt đã sớm biến mất, chỉ còn lại sự sợ hãi, luống cuống.

Còn Y Mĩ Lăng cũng bị dọa vì một câu vợ kia của hắn ... Không phải nói là quản gia sao? Làm sao lại trở thành vợ?

Vợ đúng là vợ, là phu nhân, phu nhân tổng tài, Lê phu nhân. Lê phu nhân... Miệng của cô ta há thật to... Tay vẫn để ở không trung... Hai chân mềm nhũn, cứ như vậy mà khụy trên bậc cầu thang. Lần này cô xong rồi.

Lê Duệ Húc vô cùng hoảng sợ, chạy về phía Tô Tử Lạc, chỉ là vẫn bị chậm, hắn dùng hai tay của mình nắm được cô, nhưng, không đủ lực để giữ lại, làm cho hai người đều bị ngã xuống dưới, còn Lê Duệ Húc chỉ có thể dùng thân thể của mình làm đệm thịt cho Tô Tử Lạc, không cho cô bị ngã xuống.

Ầm... Một tiếng thật lớn, sau đó là tiếng kêu rên của người đàn ông.

Lê Duệ Húc cảm giác hô hấp khó khăn, ngực truyền đến một trận đau, nhưng, lúc này, căn bản hắn mặc kệ mình đau tới mức nào.

“Lạc Lạc... Vợ, em sao rồi?” Hắn ngồi dậy, nhẹ vỗ vào mặt của Tô Tử Lạc. “Đừng làm anh sợ, Lạc Lạc, em hãy tỉnh lại mắng anh, dùng mọi thứ đánh anh, làm gì cũng được, cầu xin em đừng đối với anh như vậy.”

“Lạc Lạc...” Tay hắn chạm phải thứ gì đó ẩm ướt, ánh mắt đột nhiên có chút kinh hãi, hắn bỏ ngón tay của mình ra, trên ngón tay run run, dĩ nhiên là máu, toàn bộ đều là máu, tim của hắn có cảm giác như ngừng đập.

Hắn vội vàng ôm lấy Tô Tử Lạc, sắc mặt hốt hoảng, căn bản không còn là người đàn ông lạnh lùng kia nữa, lúc này, hắn không còn chút bóng dáng của Duệ Húc nữa, hiện tại, hắn chỉ là một người đàn ông đang lo lắng cho vợ mình, ánh mắt của hắn đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Y Mĩ Lăng, ánh mắt mang theo sự căm hận và tức giận mà từ trước tới nay chưa hề có.

“Y Mĩ Lăng, nếu vợ của tôi có chuyện gì, tôi sẽ ném cô ra bên ngoài làm thịt cho chó hoang...” giọng nói của hắn cực kỳ lãnh khốc, cực kỳ đáng sợ, giống như một trận gió từ Bắc cực, thổi tới người Y Mĩ Lăng, cô run mình, ớn lạnh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cô nhìn tay của mình, muốn nói rằng mình không cố ý nhưng tất cả những âm thanh đều nghẹn ở cổ họng, cũng là không làm thế nào mà nói ra được.

“Vợ, đừng sợ, anh đưa em đến bệnh viện ngay đây, em sẽ không làm gì, sẽ không...” Lê Duệ Húc áp mặt của mình lên trán của Tô Tử Lạc, liền xoay người, chạy ra ngoài cửa, thậm chí áo khoác cũng không mặc, tất cả đều là do hắn đã sai, nếu Lạc Lạc của hắn xảy ra một chuyện gì, hắn thật sự sẽ không biết phải trừng phạt mình như thế nào, hắn thật không ngờ lòng ghen tuông của phụ nữ lại đáng sợ như vậy, khiến cho người đàn bà không có đầu óc kia làm ra chuyện này.

Khởi động xe, xe giống như một mũi tên lao vút đi, rất nhanh đi ra ngoài, còn ở trong biệt thự, người đàn bà kia bị dọa, mặt méo xẹo, ngây dại, một lúc sau mới bừng tỉnh mà đứng lên được, hoảng hốt đi xuống nhà, sau đó bỏ chạy, chỉ là, cô không biết, cho dù cô có chạy trốn đến đâu, chỉ cần Lê Duệ Húc muốn tìm, thì nhất định sẽ bắt được cô.

Trong bệnh viện, Lê Duệ Húc đứng ở trước giường bệnh của Tô Tử Lạc, tay vẫn luôn nắm lấy tay của cô, không hề nhúc nhích, trông giống như một tên Đầu Gỗ cứ đứng ở đó.

“Húc, tôi đã nói rồi, cô ấy không làm sao, chỉ bị thương nhẹ thôi, tôi cam đoan là cô ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi, chỉ là một vết thương nhỏ, không ảnh hưởng gì, cậu không cần khẩn trương như vậy, cậu không được quên, bệnh của cậu mới quan trọng kìa.”

323. Q.4 - Chương 61

Edit: Ốc SênĐoạn Hạo bước đến, quả thực là không còn gì để nói với hắn nữa, tưởng rằng Lê Duệ Húc không yêu thương một người con gái nào, nhưng bây giờ lại như thế, cái gì cũng không để ý, chỉ là một vết thương nho nhỏ, mà làm giống như chết người vậy, một bác sĩ bình thường cũng có thể xử lý được, vậy mà cũng lớn tiếng gọi hắn.

Hắn chớp chớp mắt, còn Lê Duệ Húc thì vẫn duy trì cái bộ dạng giống như vừa rồi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm người nằm trên giường bệnh, một câu cũng không thêm nói với Đoạn Hạo.

“Được rồi, Húc, cậu có thể đưa cô ấy về nhà rồi, vết thương của cô ấy không nặng, khả năng là ở nhà còn tốt với cô ấy hơn, không ai thích bệnh viện mà.” Mà hắn vừa mới dứt lời, Lê Duệ Húc đã ôm ngay lấy Tô Tử Lạc đang nằm trên giường bệnh, cẩn thận để cho đầu của cô tựa vào ngực của mình, mà đầu của cô đã bị băng bằng một vòng vải trắng, quả thực là như Đoạn Hạo đã nói, cô chỉ bị trầy da thôi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, miệng vết thương sẽ nhanh chóng lành lại.

Còn Đoạn Hạo thì chỉ biết nhìn bọn họ đi xa dần, cái tay đặt ở trên trán, như thế nào mà hắn lại có cảm giác, hắn sắp gặp phiền toái đến nơi rồi.

“Có thể do mình đã nghĩ nhiều rồi, mình làm sao lại có phiền toái gì được, mình cũng có làm gì sai đâu?” Chỉ là, khi ánh mắt hắn nhìn thấy gì đó, lại cười gượng một tiếng.. Xong rồi, không biết chuyện kia có phải là đã sai rồi không...

Hắn tựa vào cửa, ngoài ý muốn, sắc mặt không còn vẻ bất đắc dĩ như vừa rồi nữa, cũng chỉ là một loại cảm giác sắc mặt u ám, thâm trầm không nói ra được....

Lúc Lê Duệ Húc trở lại biệt thự của mình, cũng đã không biết Y Mĩ Lăng đã đi đâu rồi, trên sàn chỉ có một đôi giày cao gót, thoát nhìn cũng biết được, cô ta sợ quá, ngay cả giày cũng vứt lại để chạy trốn. (cái này ngta gọi là chạy mất giày cao gót :v)

Hắn khẽ mím môi, hiện tại hắn không có thời gian đi quản cô ta nữa, Lạc Lạc của hắn là quan trọng nhất. Cẩn thận đặt Tô Tử Lạc trên giường, hắn đắp chăn cho cô, rồi mới ngồi ở bên giường, chỉ là vẫn ngồi nhìn cô mà không nhúc nhích gì cả.

Hàng mi dài của Tô Tử Lạc khẽ động, cô vươn tay muốn đặt lên đầu của mình, đầu của cô rất đau. Nhưng tay cô đã bị người khác dùng lực cầm lấy, làm cho cô không thể động đậy gì được, cảm giác toàn thân không được thoải mái. Làm cho cô muốn mở mắt ra để nhìn xem, đập vào mắt cô là một vẻ mặt lo lắng, trong ánh mắt kia còn có những tơ máu, giống như là vài ngày rồi không được nghỉ ngơi.

“Lạc Lạc... Em tỉnh rồi, có còn đau không, có đói bụng không, nói cho anh biết... Có chỗ nào thấy không thoải mái không?” Lê Duệ Húc thấy Tô Tử Lạc mở hai mắt, vội vàng hỏi, mà thậm chí hắn đã quên tay của mình đang dùng lực, làm cho tay của Tô Tử Lạc có chút đau...

Tô Tử Lạc hơi nhăn nhăn mày lại, trán cũng nhăn lại, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.

Cô quay mặt đi, không muốn nhìn mặt hắn.

“Lạc Lạc. Thật xin lỗi, anh không nghĩ Y Mĩ Lăng lại...” Lê Duệ Húc thấy Tô Tử Lạc không để ý đến hắn, tầm mắt liền hạ xuống, hiện lên sự áy náy, trách móc bản thân. Trên mặt của hắn, lúc này cũng là sự hối hận, đều là tại hắn, nếu hắn không mang cô ta về thì tốt rồi, mọi chuyện cũng đã không như vậy, bây giờ Tô Lạc bị thương, còn hắn thì đang tự trách bản thân mình, cũng là không thể làm cho vết thương của cô biến mất.

“Anh đi làm chút gì cho em ăn, em hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.” Lê Duệ Húc đứng lên, nhưng hai tay lại ghi chặt tay của Tô Tử Lạc, làm cho cô tức giận nhìn hần.

“Anh biết, bây giờ em đang rất tức giận, cũng rất thất vọng, nhưng, không cần phải làm tổn thương chính mình có được không? Nếu em muốn trừng phạt anh, anh sẽ nhận tất cả, nhưng cũng đừng làm ình bị thương, đầu của em...” Tay của hần chỉ nhẹ nhàng lướt qua trên trán của cô, “Không nên chạm vào, bác sĩ vừa mới xử lý qua, không nghiêm trọng, nhưng sẽ rất đau...” Hần nói tới đây, mặt mày nhăn nhó, tựa hồ, người bị thương không phải là Tô Tử Lạc, mà là hần...

Nhưng, cô có biết không, vết thương ở trên người của cô, so với vết thương trên người của hần, còn làm cho hần khổ sở, làm cho hần đau lòng hơn nhiều.

Tô Tử Lạc thì vẫn quay đầu đi, rốt cuộc thì vẫn không để ý đến hần... Lê Duệ Húc đứng lên, đi ra bên ngoài, chỉ là bước đi của hần hơi chậm lại một chút, tay đặt ở trên bụng... Lúc này, gương mặt của hần nhợt nhạt, trắng bệch.

Hần bưng một bát canh đi đến, Tô Tử Lạc đã ngồi dậy, ánh mắt của cô không biết là đang nhìn đi đâu, trông có chút thất thần, là do bị thương, sắc mặt cũng không được tốt, hiện tại, hai người bọn họ, có thể nói là... Bị thương khắp người.

“Nào, ăn canh đi.” Lê Duệ Húc ngồi xuống, trong tay cầm thìa, đặt ở bên môi của Tô Tử Lạc, “Đây là món em thích nhất, anh làm rất loãng, cũng không còn nóng đâu, anh đã thổi rồi.” Người đàn ông cẩn thận nói, người để cho Lê Duệ Húc có thể hầu hạ như vậy, cũng chỉ có một mình cô.

Công ty hần cũng không đến, có Vệ Thần và Hà Duyên ở đó, hần rất yên tâm, chỉ là, hiện tại, hần rất lo lắng cho cô.

Vết thương của cô, thật sự là không sao chứ?

Tô Tử Lạc vẫn ngồi im, không hề nhúc nhích, không nói một lời, cũng không há mồm, ngón tay của Lê Duệ Húc hơi nắm chặt lại, đặt chiếc bát trong tay xuống. “Anh biết, em hận anh, chán ghét anh, nhưng cũng đừng đối xử với bản thân mình như vậy được không?” Tay hần đặt lên vai của Tô Tử Lạc, thật sự, không biết phải làm như thế nào mới có thể làm cho cô ăn một chút.

“Anh đi ra ngoài, là tốt cho tôi rồi.” Cô bình tĩnh nhìn Lê Duệ Húc, trong mắt không hề có chút hờn giận nào nhìn thẳng vào mắt Lê Duệ Húc, làm cho trái tim của Lê Duệ Húc như bị đâm một nhát, nhưng, hần khê hít một hơi.

“Được, anh đi ra ngoài, chỉ cần em muốn, anh sẽ đi ra ngoài...” Hần đứng lên, xoay người đi ra bên ngoài, cùng biết không thể như trước, cửa đóng lại, Tô Tử Lạc bưng chiếc bát lên, cẩn thận uống canh, chỉ là cô đang nhìn ra phía cửa, cô khê cắn cắn môi của mình... Sau đó, lại cúi đầu uống...

Ngoài cửa, Lê Duệ Húc lấy ra một điều thuốc, hần tựa vào ban công, nhìn cảnh sắc bên ngoài, nơi này không lâu, tựa hồ vẫn là một màu xanh biếc, nhưng hiện tại, cũng chỉ còn là một cảnh sắc tiêu điều, mùa đông sắp đến rồi. Hần dùng lực hít một hơi, cũng là không thể chịu được cái mùi vị này, kịch liệt ho khan một trận, người đàn ông cao lớn gập mình xuống, rốt cuộc, về mặt thống khổ đến cùng cực.

Lê Duệ Húc mở cửa ra, lập tức liếc mắt nhìn chiếc bát kia một cái, trên môi rốt cuộc thì cũng có ý cười trông rạng ngời hần, cô uống hết là tốt rồi...

Còn Tô Tử Lạc thì vẫn im lặng ở đó, cả người thu lại, hàng lông mày nhăn chặt lại vì đau.

Hần đứng ở bên giường, trong khoảng thời gian ngắn, không biết mình phải làm gì, mới có thể cho cô bớt khổ đi một chút, tự hỏi bản thân, cuối cùng hần vẫn lựa chọn xoay người, rõ ràng là yêu, rõ ràng không thể buông, nhưng, cuối cùng vẫn lựa chọn như trước, hiện tại cô không rõ, nhưng về sau cô sẽ hiểu.

324. Q.4 - Chương 62

Edit: Ốc Sên

Tất cả những gì hắn là, đều vì hắn yêu cô, cũng bởi vì cô quá tốt. Có lẽ rời xa chính là sự tổn thương rất lớn, nhưng sự tổn thương đó còn ít hơn so với tổn thương phải đối mặt với những giằng xé xảy ra, thực sự rất nhiều.

Khi cánh cửa đóng lại, dường như cánh cửa trong tim hắn cũng đóng lại.

Hắn đi về phòng mình, nằm xuống, ánh mắt đầy tơ máu, hắn thực sự đã quên đã bao lâu hắn không ngủ.

Cuối cùng, hắn nhắm mắt lại, nhưng bờ môi khẽ động, như nói ra hai chữ.

“Xin lỗi,” xin lỗi cái gì, xin lỗi ai đây, chỉ có mình hắn biết.

Mơ mơ màng màng, hắn cảm giác bên cạnh mình như có một người, hắn theo bản năng ôm lấy thân thể mềm mại đó, để cô nằm gọn trong ngực hắn, dường như động tác này hắn đã làm vô số lần.

Chỉ là... Đột nhiên, hắn mở mắt ra, trong lòng hắn đúng là có một cô gái, hắn không hề nằm mơ. Hắn đưa tay bật đèn trên đầu giường, hắn đã biết người leo lên giường hắn giữa đêm là ai, không phải ai khác, chính là vợ hắn.

“Lạc Lạc, sao em lại ở đây?” Hắn vỗ nhẹ lên mặt Tô Lạc, mắt Tô Lạc nửa mở nửa nhắm, ở trong này tất nhiên là ngủ rồi, không thì còn làm gì nữa?

Duệ Húc có chút bất đắc dĩ nhìn cô gái trong lòng hắn, lại không thể đẩy cô ra, họ không nên như thế này, bằng không hắn lao tâm khổ tứ bao lâu như vậy sẽ là uổng phí.

“Lạc Lạc, quay về phòng em ngủ đi, chúng ta đang chiến tranh lạnh,” vẻ mặt hắn cứng nhắc, còn cô đưa tay kéo chăn, ngay cả một góc nhỏ cũng không chừa cho hắn, giống như đang ăn hiếp hắn vậy.

“Tô Lạc, em về phòng mình ngủ đi,” Hắn lập tức ngồi dậy, chiếc chăn theo trên người trượt xuống, Tô Lạc không khách khí quăn quắn cái chăn vào người, tuyệt đối không cho hắn chút chăn nào.

Duệ Húc nhìn bộ dạng cô ôm chăn ngủ, hàng lông mày dài khép kín, nhìn qua vô cùng mệt mỏi, hắn cũng không đành lòng đánh thức cô, chỉ có thể nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay khẽ kéo chiếc chăn đắp lên người.

Quên đi, cứ để như thế này đi, cô đang mệt mỏi, để cô nghỉ ngơi một ngày cho tốt đi.

Hắn nghĩ cô và hắn như thế, còn bản thân Tô Lạc lại không cho rằng, bọn họ đang chiến tranh lạnh, một chút cái gì gọi là chiến tranh lạnh cũng không có, mỗi ngày Duệ Húc đều về nhà sớm, sau đó còn làm cho Tô Lạc một bát canh nóng, thời gian đúng cho cô uống thuốc, ngoài trừ hắn luôn cường điệu rằng cô và hắn đang chiến tranh lạnh, và những điều cần nói, còn lại một câu thừa hắn cũng không nói.

Màn đêm, thật yên tĩnh. Duệ Húc xoay người, ánh mắt hắn trong đêm tối sáng ngời, hàng lông mày nhíu chặt lại, đúng giờ cửa phòng hắn sẽ mở ra, vợ hắn cứ như bị mộng du vậy, đi vào giường hắn, hắn đành phải xoay người nằm nghiêng, nhường cho Tô Lạc nửa cái giường.

Tô Lạc nằm xuống, cũng không chút khách khí kéo hết chăn của hắn, quăn vào người mình.

“Vì sao em lại cướp chăn của anh?” Duệ Húc đáng thương nhìn chăn bị Tô Lạc kéo hết, thật sự không biết nên khóc hay nên cười đây, cái chăn kia rõ ràng là mang họ hắn, bây giờ cả ngày cũng đi theo họ của Tô Lạc rồi.

“Là anh cũng là của em.” Tô Lạc lẩm bẩm một tiếng, lại ôm chăn ngủ.

“Ngày mai có thể tháo băng rồi, vết thương của em cũng đã tốt hơn rất nhiều rồi,” Ngón tay Duệ Húc chạm vào trán cô, khẽ xoa, thật sự không biết đây là những việc nên làm khi đang chiến tranh lạnh sao, “Còn nữa, ngày mai em không được vào phòng này nữa, em có giường, có chăn, không được cướp của anh nữa.”

Hắn cố nói thật nặng nề, chỉ là, một chút uy hiếp với cô cũng không có.

“Em cần anh làm ấm giường,” Tô Lạc mở mắt ra, trong bóng tối ánh mắt cô nhìn lại ánh mắt Duệ Húc.

“Em vừa nói cái gì? Em cần anh làm gì?” Duệ Húc không tin được vào những gì mình vừa nghe được, có phải hắn nghe lầm hay không.

“Ấm giường,” Tô Lạc lặp lại một lần nữa, lần này nói rất rõ ràng để hắn nghe được.

“Tô Tử Lạc...” Duệ Húc cắn răng, cô gái này đã xem hắn thành cái gì vậy.

“Em ở đây,” Tô Lạc kéo tay áo hắn, sau đó khi Duệ Húc không để ý liền trực tiếp trèo lên người hắn, ngồi trên người hắn.

“Tô Tử Lạc, em muốn gì?” Duệ Húc giật mình, ngẩng đầu nhìn cô gái ngồi trên người mình, cô cướp chân của hắn, bây giờ còn muốn đè chết hắn có phải không.

“Lê Duệ Húc...” Tô Lạc gọi cả họ lẫn tên hắn, sau đó cô cúi người về phía trước, Duệ Húc đưa ánh mắt nhìn về phía khác, hắn cố gắng nhìn mấy thứ đồ trong phòng, thân thể hắn rõ ràng đã có phản ứng, đối với cô gái này hắn không có khả năng miễn dịch.

Cuối cùng là hắn đang tra tấn cô, hay là đang tra tấn chính mình.

“Chồng, nói cho em biết, đã có chuyện gì xảy ra?” Tay cô nắm chặt áo Duệ Húc, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn.

“Không có chuyện gì, anh đã nói với em rồi, anh không hề yêu em.” Duệ Húc khẽ mím môi, lại là lí do này, chỉ có cái lí do này nói cũng thật là cứng nhắc.

“Anh không cần gạt em, nếu anh dễ dàng thay đổi như vậy, anh sẽ không phải là Duệ Húc mà em biết.”

“Chồng, nói cho em biết được không, rốt cuộc là anh làm sao vậy, vì sao không thể nói với em, em có thể giúp anh mà.” Cô ghé vào lồng ngực Duệ Húc, khẽ nghen ngào một tiếng, Duệ Húc nắm chặt tay lại, hắn mím chặt môi, cố gắng kìm nén bản thân, cự tuyệt cô. Nếu cô hiểu biết hắn như vậy, cô cũng nên biết, nếu hắn không muốn nói, không thể có ai ép hắn nói.

“Chồng, vì sao không nói với em, đừng quên, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là phải đồng cam cộng khổ, chúng ta đã chịu rất nhiều khổ rồi, vì sao khi chúng ta được hạnh phúc, anh lại muốn tự mình đẩy em ra.”

“Em không tin, một người còn đem tính mạng của em quan trọng hơn so với chính bản thân, lại đột nhiên thay lòng đổi dạ, đột nhiên nói không yêu, Thiếu Triết nói, hắn nguyện ý buông tay, vì một người đàn ông như vậy, tình yêu của người đó khiến hắn ghen ghét, hắn cảm thấy tự ti. Em chọn anh bởi vì tình yêu của anh khiến trái tim em rung động. Chúng ta đang hạnh phúc, tất cả đang tốt đẹp, vì sao đột nhiên lại...”

325. Q.4 - Chương 63

Edit: Ốc Sên Duệ Húc đột nhiên cảm thấy lồng ngực mình lạnh lạnh, nước mắt cô không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt vỡ tan trên lồng ngực hắn. “Trừ khi, ngay từ lúc đầu, anh đã lừa em, anh đã chuẩn bị tất cả để lừa em, chờ khi em có hi vọng liền đập vỡ nó, rồi đẩy em ra thật xa, anh đang trả thù em, có phải không?”

Duệ Húc thống khổ nhắm mắt lại, hắn lựa chọn trầm mặc, không phải như thế, không phải. Hãy tha thứ cho hắn, cô là người hắn yêu nhất, là người vợ tuyệt vời nhất của hắn, hắn không thể nói, không thể nói.

Tô Lạc ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ lên, cô đã khóc, đột nhiên cô đưa tay ra, bóp chặt cổ Duệ Húc. “Nếu anh không nói, em sẽ bóp chết anh...” Cô cắn môi, cô đã hỏi nhiều như vậy, hắn vẫn còn giả bộ làm người câm có phải không.

“Em bóp đi, anh sẽ không phản ứng,” Duệ Húc mở mắt, nói thật chậm, rồi lại nhắm mắt lại, bộ dạng chấp nhận chết. Nhưng, không ai nhìn thấy khi hắn nhắm mắt lại có một ý cười lướt qua, đây là ý cười duy nhất của hắn mấy ngày qua.

Lạc Lạc của hắn, thực sự thay đổi... Cô trở nên mạnh mẽ, như vậy tốt rồi.

“Lê Duệ Húc...” Hai tay Tô Lạc bóp chặt cổ hắn, nhìn thấy bộ dạng chấp nhận chết của hắn, cô thực sự tức giận. Nhưng, đối mặt với người đàn ông này, cô thật không còn cách nào khác, rốt cuộc là hắn muốn cô phải làm sao đây.

Cô thu tay lại, xoay người ngồi xuống, sau đó tiến lại dựa sát vào hắn.

“Sao lại không bóp?” Duệ Húc không sợ chết hỏi một câu, Tô Lạc khẽ lườm hắn, “Em còn không muốn trở thành quả phụ, cũng không muốn con mình thành cô nhi.” Cô quay lưng về phía hắn, chỉ sợ cô không nhận được, thật sự sẽ bóp cổ hắn, người đàn ông này cố làm cô tức giận.

Duệ Húc mở mắt ra, ánh mắt màu trà hiện lên sự bi ai.

Hắn lấy chân đạp lên người cô, sau đó ôm lấy cô từ phía sau, cũng chỉ từ phía sau, hắn mới có thể có gan nhìn cô, ôm cô, để cô lại gần hắn.

Xin lỗi, vẫn là xin lỗi, hắn muốn xin lỗi cô rất nhiều, không biết hắn còn có thời gian để nói với cô nữa.

Hắn mở mắt ra, đôi mắt ửng đỏ, không ai nhìn thấy sự thương tâm trong mắt hắn, hắn nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, sau đó, như có thứ gì đó rơi xuống, biến mất trong bóng đêm.

Duệ Húc bừng bát, lạnh mặt đứng ở một bên, Tô Tử Lạc, ngồi trên ghế sa lon, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu thua.

“Tô Tử Lạc, mau ăn cơm cho anh,” Duệ Húc đặt chiếc bát trước mặt Tô Lạc, cô muốn đói chết chính mình phải không, từng sáng tới giờ chiều không chịu ăn gì.

“Không ăn,” Tô Lạc học bộ dáng của hắn, sau đó quay sang một bên, không ăn là không ăn.

“Rốt cuộc em muốn thế nào?” Duệ Húc bước tới trước mặt cô, cô gái này đúng là đã làm hắn vô cùng khó khăn, hắn đã chiều cô tới hư rồi, bây giờ phải nói là coi trời bằng vung, không đem người chồng này để vào mắt, Lạc Lạc ngoan ngoãn nghe lời trước đây chạy đi đâu rồi. Như thế nào hiện tại, hắn nói một cô liền nói hai.

“Phải là em hỏi anh muốn thế nào mới đúng, nếu anh không nói cho em biết vì sao anh thành như vậy, em sẽ không ăn cơm, em sẽ nhịn cho chết đói, Bánh Bao Nhỏ sẽ không có mẹ...”

Một câu nói của cô khiến sắc mặt Duệ Húc tái nhợt, trắng bệch.

“Lạc Lạc, đừng như vậy,” hắn ngồi xổm xuống, cố gắng hít thở đều đều, dường như mỗi lần hít thở hắn phải dùng rất nhiều sức lực, cơ thể hắn lạnh băng, bàn tay dùng sức nắm chặt.

“Lạc Lạc... Bánh Bao Nhỏ đã không có cha rồi, em thật sự nhẫn tâm để nó không có mẹ nữa sao? Em nhẫn tâm để con mình biến thành cô nhi sao?”

Tay hắn hướng về phía trước, đặt trên vai Tô Lạc, mới phát hiện mình vừa nói gì, Tô Lạc cũng sờ nhìn hắn, sau đó là vô cùng sợ hãi. Cô kéo áo hắn, ngón tay run lên.

“Anh vừa nói cái gì... Cái gì mà sắp mất cha, cái gì mà không thể mất đi mẹ nữa, Lê Duệ Húc, anh nói rõ cho em...”

Tô Lạc không ngừng kéo áo hắn, bờ môi run lên, Duệ Húc muốn tiếp tục giải thích, lại phát hiện Tô Lạc đã đưa tay đặt lên đầu.

“Đầu em đau quá.” Cô không ngừng bóp đầu mình, không biết là do quá kích động, hay do vết thương trên đầu chưa lành hẳn, đầu của cô như bị hàng nghìn cây kim đâm vào. Đau tới mức cô không thể thở được nữa.

“Lạc Lạc, đừng như vậy,” Duệ Húc vội vàng ôm lấy cô, để đầu cô dựa vào lồng ngực mình, Tô Lạc nghe được tiếng tim hắn đập, mới bình tĩnh lại một chút.

“Lạc Lạc, là như vậy, đừng lo lắng, anh không sao, không có chuyện gì, chúng ta đều không có chuyện gì,” hắn nói hắn không sao, vậy mà vẻ mặt tái nhợt, nếu quả thực không có việc gì, thực sự không có việc gì, hắn cũng đâu cần như vậy, hắn sẽ không đi một bước như vậy, để cả hai đều đau khổ, sự đau khổ tột cùng.

Cũng bởi vì, có những việc thực sự họ không thể giải quyết được, Duệ Húc cũng chỉ là con người, hắn cũng không qua được kiếp nạn này.

“Nếu anh không nói cho em..., Bánh Bao Nhỏ nhất định sẽ không còn mẹ, anh nghĩ rằng anh và em có thể thừa nhận một lần, lại có thể tiếp nhận lần thứ hai sao? Anh cho là, em thực sự có thể rời khỏi đây sao? Anh thật sự nghĩ tới, em rời khỏi anh, sẽ sống hạnh phúc như trước sao?”

“Sẽ không, không bao giờ... Không bao giờ...” Giọng nói Tô Lạc thì thảo truyền tới, sự thống khổ đè nén bao lâu cũng đã được nói ra.

Cô cảm giác có gì đó rơi xuống trên mặt mình, lạnh lạnh, lại ấm áp. Cô ngẩng đầu, thấy nước mắt trong mắt hần, sau đó từng giọt rơi trên gương mặt cô.

Hần khóc... Người mà mấy hôm nay luôn lạnh mặt nhìn cô, bây giờ lại khóc.

“Chồng, anh đừng làm em sợ, xin anh đừng làm em sợ,” Tô Lạc vội vàng đưa tay lên, muốn lau đi nước mắt của hần, cô lại phát hiện mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ nhạt.

Cho tới khi một đôi tay đặt trên mặt cô.

“Đừng khóc, không có chuyện gì, không có chuyện gì...” Giọng nói hần trầm trầm, lại xen sự đau xót, thậm chí có chút day dứt trong không khí.

“Không có chuyện gì... Thực sự là không có chuyện gì...” Duệ Húc ôm chặt Tô Lạc, cả người Tô Lạc không ngừng run lên, cũng như chiếc lá mùa đông, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, sẽ không biết bay về nơi nào.

326. Q.4 - Chương 64

Edit: Ốc Sên

Tô Lạc nắm chặt lấy áo Duệ Húc, cô sợ chỉ cần cô buông tay ra, hần sẽ biến mất ngay lập tức, không có lí do gì tự đứng lại rồi xa, không có lí do gì tự đứng lại xa lánh, hần yêu cô như sinh mệnh, làm sao có thể để chuyện hai năm trước xảy ra một lần nữa, cho nên, hần nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Nói cho em biết được không, em muốn biết.... Anh làm như vậy là không công bằng với em, thật sự không công bằng.” Cả người Tô Lạc hơi khựng xuống, nếu không có phải có Duệ Húc ở cạnh, cô đã ngã xuống mặt đất, mấy ngày nay sự tra tấn không chỉ giành riêng cho Duệ Húc mà còn giành cho Tô Lạc.

Rõ ràng là quan tâm, lại giả bộ như không thấy, việc này đối với bọn họ mà nói, giống như một con dao cứ cứa qua cứa lại thân thể họ, đau đớn không dứt.

Duệ Húc nhắm mắt lại, từ từ ngồi xuống, “Hãy nghe anh nói, Tô Lạc...” Hai tay hần nâng gương mặt đầm nước mắt của cô lên, đưa ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nước mắt của hần và cả của cô.

Cho dù có lau thế nào, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Cuối cùng Duệ Húc buông ta xuống, trán hần chạm nhẹ vào trán cô, “Vợ, cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh một người con trai, đối với anh Bánh Bao Nhỏ chính là một bảo bối vô cùng quý báu,” Giọng nói hần có chút nghẹn ngào, về cuối lại không biết nói như thế nào.

“Anh nghĩ đối với em như vậy là tốt nhất, chỉ là, anh cũng quên, trái tim em cũng sẽ đau, đồng ý với anh, mặc kệ sau này có chuyện xảy ra, nhất định phải sống thật tốt, nuôi nấng con chúng ta thật tốt. Mặc kệ là ở đâu, nhớ kĩ, anh luôn ở cạnh em.”

Duệ Húc gần từng tiếng nói, nhưng cảm giác giống như hần đang nói những lời cuối trước lúc lâm chung, khiến cả người Tô Lạc run lên, một chút khí lực còn lại cũng theo chữ cuối cùng mà biến mất.

Duệ Húc ôm chặt cô vào lòng, hần cố gắng cho cô chút sức lực của mình, chỉ là không biết có thể cho cô trong bao lâu nữa, hần muốn giành cho cô cả đời, nhưng thế giới này đối với họ lại quá tàn khốc.

“Trước đây anh không tin cái gì gọi là báo ứng, bây giờ anh đã tin rồi,” Hần tự giễu cợt, ngón tay nhẹ vuốt mái tóc Tô Lạc, dường như đang an ủi cô. “Anh là kẻ tàn nhẫn, vì mục đích mình muốn mà k từ một từ thủ đoạn, anh không bao giờ để ý tới người khác, chỉ biết đoạt lấy những gì mình muốn. Ngay cả em cũng vậy, anh vĩnh viễn đều nhớ, anh đã tiếp cận như thế nào, khiến em yêu anh, cuối cùng lại dùng chính đôi bàn tay này đẩy em ra xa, ông trời vẫn đối với anh tốt lắm, hai năm sau đưa em quay về bên anh, thậm chí còn có một đứa con trai.”

“Nhưng, chúng ta vẫn mất đi một đứa bé, anh nghĩ có phải do đứa bé ở đó rất cô đơn, cho nên nó muốn cha của nó đến bên cạnh nó, Bánh Bao Nhỏ có em, còn nó cái gì cũng không có, sau này, khi anh đi rồi, như vậy nó cũng sẽ không còn cô đơn nữa?”

Hắn tự nói xong, nắm chặt Tô Lạc, cảm giác tay cô lạnh băng, mặc kệ bàn tay hắn ấm áp thế nào cũng không làm tay cô ấm hơn được, bởi vì trái tim cô lạnh, lời nói của hắn, cô nghe rất rõ, hắn đang quyết định rời xa cô.

“Vợ, xin lỗi, anh không thể hết đời này với em, anh không đành lòng nói với em, lần trước là xa rời, lần này chính là cái chết...” Khóe môi hắn mấp máy, nghẹn ngào nói.

“Nói cho em biết... Em muốn biết.” Tô Lạc cuối cùng cũng tìm được giọng nói, giọng nói khàn khàn, dường như có thứ gì đó chặn lại ở trong cổ họng, cảm giác khô khốc, nghẹn ứ.

Duệ Húc khẽ mím môi, cuối cùng đặt cằm mình lên đỉnh đầu cô.

Nói hay không, hắn đang do dự, không nói, tàn nhẫn, mà nói càng thêm tàn nhẫn.

“Nghe anh nói, Lạc Lạc.” Hắn nhìn khoảng không bên ngoài cửa sổ, một giọt nước mắt trong suốt lăn dài, thế giới bên ngoài thật tốt, hắn luyện tiếu khi phải rời đi.

“Anh bị bệnh, bệnh rất nặng...” Hắn hơi ngừng lại, nở nụ cười, nụ cười này, giống như đây là sự chấp nhận kiếp nạn này của hắn, Hắn cảm thấy cả người Tô Lạc run lên, mãnh liệt hơn so với lúc này, hắn vội vàng ôm cô chặt hơn, lại không cách nào để cô ngừng run lên, cô không phải vì lạnh, mà cô đang sợ, vô cùng sợ.

“Mỗi năm anh đều đi kiểm tra sức khỏe định kì, bây giờ, đã có kết quả kiểm tra, cho có dù chậm, nhưng anh cũng đã biết, kết quả này đã đánh bại Lê Duệ Húc.”

Tô Lạc nắm chặt tay lại, đầu óc cô quay cuồng, sau đó cái gì cô cũng không nghe thấy nữa...

“Anh bị ung thư dạ dày, đã là giai đoạn cuối. Xin lỗi, vợ, không thể cùng em và Bánh Bao Nhỏ...” Hắn nói xong, giọng nói tràn đầy sự đau khổ và bất đắc dĩ.... Nếu có thể chữa trị, hắn cũng sẽ không đi tới quyết định như vậy, để cô hận hắn, một lần nữa hận hắn, giống như hai năm trước, rời đi thật xa... Còn Bánh Bao Nhỏ, tha thứ cho hắn, cha mẹ hắn đã lớn tuổi, đây là huyết mạch duy nhất nhà họ Lê, thật sự không thể mất đi, nếu không, bọn họ nhất định sẽ không sống được.

Hắn nghĩ tới tất cả, nhưng lại quên đi chính mình, quyết định như vậy sẽ khiến hắn bị thương tổn lớn nhất, cũng sẽ khiến cô đau khổ.

Mọi thứ trước mắt Tô Lạc mờ đi, mấy chữ ung thư dạ dày không ngừng đâm vào trái tim cô. Cô cảm giác đầu mình rất đau, hắn đang nói cái gì, cô đã không còn nghe rõ nữa...

“Chồng, anh ở đâu, sao em không thể nhìn thấy anh?” Cô đưa hai tay lên, cũng phát hiện mình không còn chút sức lực nào.

“Vợ...” Duệ Húc cúi đầu xuống, phát hiện Tô Lạc đã dựa cả người vào ngực hắn, chỉ có hàng lông mi dài ướt đẫm, từng giọt nước mắt rơi xuống, trong suốt, bị thương.

“Vợ.” Duệ Húc vỗ nhẹ vào mặt Tô Lạc... “Vợ... Đừng ngủ, em mau tỉnh lại ăn chút đồ ăn đi? Anh sẽ không như vậy nữa, anh sẽ không bao giờ có người phụ nữ khác nữa, cái gì cũng không có, anh sẽ làm ấm giường cho em, anh sẽ đưa chân cho em, cái gì anh cũng sẽ cho em, cái gì cũng sẽ cho em biết.”

Chỉ là cho dù hắn có nói thế nào, có đánh thức cô thế nào, đôi mắt cô cũng không chịu mở ra, giống như đã không còn linh hồn, sắc mặt cô tái nhợt, trắng bệch.

327. Q.4 - Chương 65

Edit: Ốc Sên

Hắn hét to một tiếng, giống như dã thú, nhưng cũng không thể đánh thức cô...

Trong bệnh viện, hấn cứ như vậy ngồi cạnh giường bệnh của Tô Lạc... Cả người tiều tụy, như già đi chục tuổi, quần áo hằn nhằn nhúm, mắt đầy tơ máu, cả người hấn không nhúc nhích, ánh mắt của hấn luôn nhìn chăm chăm vào Tô Lạc, một chút cũng không dám rời.

“Húc, lại đây ăn chút gì đi, anh đã ngồi cả một ngày rồi, nếu không ăn, sẽ chết đói mất.”

Đoàn Hạo bưng một chút đồ ăn đi tới, đặt cơm lên bàn, hấn lo lắng nhìn Duệ Húc, sau đó nhíu chặt mày, mới có vài ngày, sao cô lại đến bệnh viện tiếp vậy.

“Húc, anh không cho vợ anh ăn gì sao? Sao cô ấy lại đói tới mức ngất đi vậy?” Đoàn Hạo không biết phải nói cái gì bây giờ, bây giờ còn có người đói tới mức ngất đi sao? Nhà họ Lê nhiều tiền như vậy, Duệ Húc lại coi cô như bảo bối, sao lại để cho cô đói ngất đi chứ.

“Anh trước hãy ăn chút gì đi, tôi sợ lúc nữa, anh sẽ giống vợ anh đấy, anh đừng có quên, anh đang bị bệnh,” Đoàn Hạo không ngừng khuyên nhủ, Duệ Húc nghe tới hai chữ bị bệnh, sắc mặt u ám hơn, sau đó liền coi như Đoàn Hạo không tồn tại, luôn duy trì bộ dạng như vậy.

“Húc...” Đoàn Hạo thực sự muốn đi lên thức tỉnh hấn, hấn đang làm cái gì vậy, là sinh lý tử biệt sao, không có nghiêm trọng như vậy chứ, khỏe môi hấn mấp máy, hấn thật muốn nói cái gì đó, đột nhiên Duệ Húc lại lên tiếng.

“Đặt thức ăn xuống đây,” hấn đưa tay, Đoàn Hạo đem thức ăn đặt trước mặt hấn, “Đồ ăn rất nhiều, đủ cho hai người ăn, khi nào cô ấy tỉnh, nhớ, bảo cô ấy uống chút canh, nếu không dạ dày sẽ không thoải mái, hơn nữa tôi đã nói rất nhiều lần, cô ấy lười quá, hơn nữa còn bị kích động, cho nên mới thành như thế này, tôi có thể lấy bản thân và cả gia đình tôi, cả gương mặt tuấn tú của ta để đảm bảo, vợ anh sẽ không có chuyện gì,” hấn vỗ vỗ bả vai Duệ Húc, sau đó đi ra ngoài, khi đi tới cửa, hấn mới phát hiện, hấn có một việc vô cùng quan trọng mà chưa nói ra được.

Quên đi, hiện tại cả thể xác và tinh thần của Duệ Húc đều đặt trên người vợ mình, ngay cả bản thân cũng không quan tâm. Chỉ là hấn cảm thấy rất kì quái, một người như Duệ Húc mà cũng bị tình yêu tra tấn đến mức như này sao, giống như biến thành người khác vậy, Đoàn Hạo cũng không thể nghĩ ra được, Vệ Thần, cái tên lãng tử kia, lại càng không thể nghĩ được.

Tình yêu, thực sự làm cho con người ta vừa yêu vừa hận, hấn lầm bầm nói.

Cửa đóng lại, Duệ Húc cầm thìa lên, ăn từng miếng cơm, Đoàn Hạo nói rất đúng, hấn bây giờ đang bị bệnh, hấn cần sức khỏe, nếu không, sao hấn có thể giữ vững được, hấn cần thận đặt cặp lồng canh sang một bên, chờ sau khi Tô Lạc lại sẽ đưa cô ăn, hấn buông thìa xuống, đi qua, ôm cặp lồng canh vào lồng ngực, như vậy sẽ không bị lạnh đi, hấn nghĩ tới hai năm trước, cô cũng như vậy, mỗi ngày đều nấu canh mang tới cho hấn, chỉ là, hấn lại không hề biết là cô nấu, thậm chí còn trách cứ cô, không thèm nhìn cô, không phải, hấn biết, cô luôn ở đó, luôn ở bên cạnh hấn.

Hấn lại cầm thìa lên, ăn một chút thức ăn, hấn căn bản là không cảm nhận được chút hương vị nào, cứ ăn vắn, hấn không đói bụng, cũng không muốn ăn, nhưng hấn cần sức khỏe, cần rất nhiều sức khỏe.

Hàng lông mày Tô Lạc khẽ rung, cảm giác lóe sáng khiến mắt cô khó chịu, cô từ từ mở hai mắt ra, cô muốn đưa tay lên, như muốn nắm bắt cái gì đó, một bàn tay nắm chặt lấy tay cô, cô nhíu mày, cuối cùng cũng buông lỏng tay xuống. Khi cô mở mắt ra liền nhìn thấy Duệ Húc ngồi bên cạnh mình.

Hóa ra, hấn vẫn luôn ở đây.

“Em tỉnh rồi, em có đói không?” Tay Duệ Húc vỗ nhẹ lên mặt cô, chỉ cần một chút độ ấm cũng có thể hòa tan toàn bộ băng giá trên người hấn, ở cạnh Tô Lạc, hấn sớm đã không còn là tổng tài tập đoàn Húc Nhật hô mưa gọi gió nữa.

“Anh ở đây sao, vậy còn công ty thì sao?” Tô Lạc nắm chặt tay hấn, để tay hấn chạm vào mặt cô, cô không nói tới bệnh của hấn, có thể bọn họ đều biết, đây là nỗi đau trong lòng họ không thể động để, thậm chí họ từ chối nghĩ về nó. Đó là cái chết, cái chết đáng sợ như nào, chết chính là biến mất khỏi cuộc đời này, cũng không có cách nào có thể cầm lấy bàn tay ấm áp này.

Cô không muốn hấn chết, cô không cần bất cứ thứ gì, cô chỉ cần hấn sống...

Duệ Húc xoa xoa đầu cô, coi cô như một đứa trẻ vậy.

“Không cần lo lắng, thiếu anh, tập đoàn Húc Nhật cũng không thể biến thành tập đoàn Lạc Nhật, có Vệ Thần và Hà Duyên ở đó, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cho dù sau này hần không còn, cũng sẽ không xảy ra việc gì cả, hần tin tưởng họ, sẽ bảo vệ thế giới mà hần gây dựng thật tốt, hần luôn nghĩ điều đó chỉ là không nói ra.

“Ăn một chút đi,” Duệ Húc lấy cặp lồng canh từ trong lồng ngực ra, sau đó cầm thìa đưa cho cô, “Đoàn Hạo nói, trước ăn chút canh này, sau đó mới có thể ăn cái khác, bằng không sẽ kích thích dạ dày.”

Tô Lạc không từ chối hần, hần nói cái gì, cô sẽ làm cái đó, hần dứt từng thìa canh cho cô, cô cũng ăn từng chút từng chút một, rất nhanh, cô đã ăn hết cặp lồng canh, Tô Lạc khẽ chớp mắt, trái tim cô như vỡ vụn. Họ đều đang cười, nụ cười miễn cưỡng, chỉ họ mới biết, nụ cười này, vô cùng thâm hiểm, vô cùng đau xót.

“Em muốn ăn nữa không?” Duệ Húc đặt cặp lồng canh xuống, đặt tay lên tóc cô, vuốt lại mái tóc rối của cô, ngón tay xen qua sợi tóc, vô cùng dịu dàng và cẩn thận. Ai nói hần không biết dịu dàng, không biết cẩn thận, nếu như vậy mà không tính, vậy được coi là gì đây.

“Không cần, em ăn no rồi,” Tô Lạc dựa người vào lồng ngực Duệ Húc, bàn tay bần nắm lại như muốn níu giữ gì đó, tay hần nắm chặt tay cô, nắm thật chặt, hơi thở đau buồn bao trùm họ.

“Chồng, chúng ta cùng đi chữa bệnh được không, không thể không đánh đã thua, em không cam tâm, em thực sự không cam tâm, em tin rằng, chồng của em không phải người đàn ông yếu đuối như vậy, chồng em không phải ai khác mà chính là Duệ Húc, cho tới bây giờ anh đều không nói khổ, không nói đau. Chúng ta đi chữa bệnh được không. Chồng, Bánh Bao Nhỏ còn rất nhỏ, nó cần chúng ta, thực sự cần chúng ta, vì Bánh Bao Nhỏ, vì em, đồng ý được không?” Tô Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn đôi mắt mất màu trà kia, ở trong đó có bóng dáng của cô, chỉ có duy nhất bóng dáng của cô, nếu khiến nó biến mất, cô thực sự không thể chịu được.

328. Q.4 - Chương 66

Edit: Ốc Sên

Mắt cô ngập nước, mà sương mỏng manh bao quanh, nhưng cô không khóc, một chút cũng không khóc. Cô cười, nụ cười như ánh mặt trời lấp lánh.

Duệ Húc đưa tay lên, chạm vào mặt cô, “Được... Chúng ta đi chữa bệnh,” Hần khẽ gật đầu, đặt cằm mình trên đỉnh đầu cô, không làm, sao họ có thể cam tâm chứ, sao có thể cam tâm đây, bọn họ vẫn còn trẻ, hần có thể để lại vợ, cha mẹ, cả con trai mới biết gọi hần là cha, hần sao có thể chết như vậy được, hần tin rằng, ông trời sẽ không đối với họ tàn nhẫn như vậy, sẽ không tàn nhẫn như vậy.

Nếu nơi này không chữa được, hần sẽ đi nơi khác, tỉnh này không chữa được, hần sẽ đi tỉnh khác, trong nước không chữa được, hần sẽ đi nước ngoài, cho dù có khó tránh khỏi cái chết, nhưng hần có thể kéo dài mạng sống của mình, có thể bên cạnh cô lâu hơn, cả con trai hai tuổi của hần nữa.

Khóe miệng Đoàn Hạo run run, khó hiểu nhìn đôi vợ chồng trước mặt, à, bọn họ không sao đấy chứ, có thể về nhà rồi mà, đến phòng làm việc của hần làm gì, còn ánh mắt như vậy nữa, hai người này đang làm cái quỷ gì vậy, chỉ là chút bệnh vặt vãnh, không cần phải như vậy à, đúng là đôi vợ chồng kì quặc.

“Hai người ... Làm sao vậy?” Hần ngồi thẳng lên, đưa cái bút trong tay chỉ chỉ Tô Lạc, “Húc, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, vợ của anh không có việc gì, anh có thể yên tâm ở trở về làm tốt chức vị tổng tài tập đoàn Húc Nhật của anh rồi.”

Duệ Húc khẽ mỉm cười, bàn tay nắm chặt tay Tô Lạc, “Hạo, giúp tôi chuẩn bị một ca phẫu thuật, bất kì là phương pháp chữa trị nào tôi cũng chấp nhận, chỉ cần tôi khỏe hơn là được, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng,” Ánh mắt trầm tĩnh, mà trái tim hần lại đập quá nhanh, dường như chỉ cần một câu nói của Đoàn Hạo, cũng là định đoạt sự sống chết của hần.

Một câu nói đối với hần, quan trọng tới cỡ nào.

Đoàn Hạo chớp chớp mắt, “A, anh nói tới phẫu thuật sao, không vội, chờ một thời gian nữa, anh ổn định rồi nói,” Đoàn Hạo khó hiểu nhìn Duệ Húc, sao người này lại biết có cuộc phẫu thuật, hẳn nhớ hẳn cũng không nói kết quả xét nghiệm ra mà.

“Đoàn Hạo, ngay lập tức hãy chuẩn bị cho tôi một cuộc phẫu thuật,” Duệ Húc cảnh cái nhìn hẳn, cái gì gọi là không vội, tính mạng hẳn đang nằm trong tay người này, nếu như không vội, còn cái gì mới gọi là vội đây.

“A, lập tức sao, được rồi, nếu anh muốn làm ngay bây giờ cũng được, tôi không sao cả,” Đoàn Hạo đối với sự cương quyết của Duệ Húc thật không còn cách nào khác, dù sao động dao kéo trên người hẳn cũng không phải Đoàn Hạo. Chỉ là, có cần phải vội vàng như vậy không.

“Tôi muốn biết, tôi có bao nhiêu cơ hội sống sót?” Bờ môi Duệ Húc mấp máy, đây mới là vấn đề hẳn muốn hỏi nhất, hẳn còn bao nhiêu thời gian, một năm, hai năm, hay là mười năm, hẳn muốn càng nhiều thời gian càng tốt.

“Cái này a...” Đoàn Hạo xoa xoa cằm, không hiểu sao tự dưng Duệ Húc lại hỏi như vậy, “Anh khinh thường tôi sao?” Hẳn trừng mắt nhìn Duệ Húc, “Loại phẫu thuật này, tôi cũng không làm nhiều lắm, nhưng tôi sao có thể để cậu chết chứ?” Sao người này lại có thể nghi ngờ khả năng bác sĩ của hẳn chứ, hẳn tức giận rồi đấy.

Duệ Húc nheo mắt lại, sao hẳn lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, dường như hẳn và Đoàn Hạo đang ở cùng nhau, nhưng mà chuyện mà hai người nói tới là hai chuyện khác nhau, chẳng phải mỗi ngày tên này đều làm những cuộc phẫu thuật như này sao, hẳn luôn kiêu hãnh mà, không phải đầu bị ngập nước chứ.

“Đoàn Hạo, tôi bị ung thư dạ dày,” hẳn nói xong, ôm chặt lấy Tô Lạc, ánh mắt trấn an cô.

Tô Lạc cố gắng cười, cô cúi đầu xuống, chớp mắt, nước mắt chảy xuống, rơi trên áo hẳn.

“Tôi biết là ung thư dạ dày,” Đoàn Hạo xòe tay ra, ung thư dạ dày là cái gì, chỉ là một cuộc tiểu phẫu mà thôi, đối với hẳn giống như một bữa ăn sáng vậy.

Từ từ... Hẳn nói cái gì. Ung thư dạ dày... Ung thư dạ dày... Là hẳn nói sao?

Đoàn Hạo nhìn chằm chằm vào đôi vợ chồng đứng đó, cuối cùng cũng phát hiện có chỗ không đúng, cái bộ dạng này, giống như là coi thường cái chết vậy.

“Húc, ai nói cho anh biết anh bị ung thư dạ dày?” Đoàn Hạo nắm tay lại, hẳn cảm giác có chuyện không tốt sắp xảy ra.

“Là cậu nói, Đoàn Hạo,” Duệ Húc cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đoàn Hạo, “Cậu đã nói, đã là giai đoạn cuối, không có cách nào chữa được nữa, nhưng điều này đều là do cậu nói cho tôi biết.” Bộ dạng của Đoàn Hạo, có phải đã lấy tính mạng của hẳn ra đùa giỡn, tính mạng của hẳn, người này đều hiểu rất rõ, hẳn không thể đứng đắn một chút sao? Đoàn Hạo có phải muốn nhanh nhìn thấy vợ hẳn nhìn hẳn qua đời? Có thể cho bọn họ chút hi vọng không, một chút hi vọng sống sót. Đừng có lời thôi dài dòng như vậy nữa được không.

Trên trán Đoàn Hạo lấm tấm mồ hôi, hẳn vội vàng đưa tay lau đi, rồi mới nhớ tới, hẳn quả thực có nói như vậy, chỉ là khi đó, hẳn muốn giúp người này tìm đường sống trong chỗ chết, chuyện như vậy, có thể dùng khổ nhục kế thì thật tốt, chỉ là... Hẳn đã quên mất chuyện này rồi, phải làm sao bây giờ, hẳn không ngừng vò tóc, có chút đứng ngồi không yên, hẳn cuối cùng đã biết vì sao mình luôn cảm giác bất an từ khi nào rồi, từ khi hẳn nói cho Duệ Húc, không biết còn sống được bao lâu nữa, hẳn thực sự sợ rồi.

“Cái này, cái này... Cái bệnh đó, trước hết chúng ta cần...” Hẳn không biết phải nói như thế nào nữa, nhất là đối với vẻ mặt u ám của Duệ Húc, Đoàn Hạo hốt hoảng, nếu không hẳn cứ dựa vào cách chữa bệnh ung thư dạ dày đi, nhưng không để người này chết là được rồi.

Đoàn Hạo đưa tay lau chút mồ hôi trên mặt. “Húc, anh hãy nghe tôi nói...” Hẳn cố gắng nở nụ cười, hẳn thực sự có thể tưởng tượng ra hậu quả của những lời này rồi.

Duệ Húc mím chặt môi, cả người đều tỏa ra sự lạnh lẽo, Tô Lạc cũng căng thẳng nhìn chằm chằm vào Đoàn Hạo, ánh mắt đỏ lên, nụ cười của Đoàn Hạo càng thêm cứng nhắc.

“Húc... Anh không bị ung thu dạ dày, anh chỉ bị viêm dạ dày, chỉ cần làm tiểu phẫu là được, chỉ mất có nửa giờ thôi,” Hấn vội vàng giơ hai tay lên, hấn đã nói hết rồi, đừng nhìn hấn như vậy, hấn sắp không chịu nổi nữa.

“Lúc đó, nhìn thấy anh yếu ớt và như vậy, tôi muốn giúp anh, cho nên... Tôi mới nói dối, một chút thôi, anh xem, tôi là có ý tốt, bây giờ hai người thăm thiết như vậy, còn không phải công lao của tôi sao, Húc, dựa vào quan hệ của chúng ta, anh không cần cảm ơn... Thực sự không cần...”

Càng về cuối, giọng nói hấn càng nhỏ dần, cuối cùng gần như là không phát ra bất kỳ thanh nào.. “Cho nên nói, tôi là có ý tốt, anh đừng nhìn tôi như vậy nữa...”

Tô Lạc mất một lúc mới hiểu rõ Đoàn Hạo đang nói cái gì, cô khẽ nhéo má mình, phát hiện má mình rất đau, hấn không bị ung thư dạ dày, chỉ là viêm dạ dày, rất bình thường, Đoàn Hạo đang nói dối họ... Cái này, có thật không?

329. Q.4 - Chương 67

Edit: Ốc Sên

“Em không có nghe lầm, chúng ta đã bị cái sự ngu ngốc của người kia thành ra thế này, anh không sao, anh sẽ sống rất lâu, sẽ mãi mãi ở cạnh em,” Duệ Húc kéo tay Tô Lạc, tránh để cô làm mình bị thương.

“Trước em hãy ngủ một chút đi, tỉnh lại mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.” Hấn tay tay chạm vào mặt Tô Lạc, giọng nói giống như thôi miên, thân thể và trái tim luôn căng thẳng, bây giờ đã được thả lỏng, họ đều mệt mỏi rồi.

“Chồng, anh không có chuyện gì đúng không?” Tô Lạc không tin hỏi lại một câu, cô thật sự sợ bản thân nghe nhầm, sợ mọi thứ chỉ là ảo giác, ông trời đối tốt với cô như thế sao, thật sao.

“Đúng vậy, chồng em thân thể rất khỏe mạnh, chúng ta sẽ mãi ở cạnh nhau, anh còn muốn có một cô con gái,” Duệ Húc hít một hơi thật sâu, cảm giác giống như vừa từ địa ngục tới thiên đường.

“Chúng ta đi thôi, em đã mệt rồi,” Hấn ôm lấy Tô Lạc, gần đây áp lực của cô cũng chẳng kém hấn là mấy, mấy ngày đều không được ăn uống tử tế, tất cả đều do tên chết tiệt kia.

Đoàn Hạo vỗ vỗ lồng ngực mình, may mắn không có việc gì, hấn nhìn hai người họ rời đi, cả người bị dọa sợ tái mét.

“Chồng, anh và người phụ kia, đêm đó ở trong phòng làm những gì?” Tô Lạc kéo tay áo Duệ Húc, tốt lắm, bây giờ, cô sẽ tính món nợ cũ.

Duệ Húc nhéo má Tô Lạc, cả người thoải mái hơn rất nhiều.

“Em coi anh là cái gì, thấy phụ nữ là nhào lên như ngựa đực sao, cô ta tới tìm anh giúp cô ta đóng kịch, tối đó, anh và cô ta không làm gì cả, tự cô ta kêu lên như heo giống, Lạc Lạc, anh thề, trừ em ra, anh thực sự không hề chạm vào những người phụ nữ khác.” Hấn hôn lên trán Tô Lạc, “Xin lỗi, Lạc Lạc... Mấy ngày nay vất vả cho em rồi, sau này sẽ không, không bao giờ...”

Tô Lạc nhéo nhéo má hấn, Duệ Húc khẽ nhíu mày, vợ hấn thật là, giờ còn học được mấy cái thói xấu này nữa. Bạo lực, ngược đãi chồng.

“Nếu có cô gái nào còn ở gần anh như vậy nữa, em sẽ thiên anh,” Tô Lạc trừng mắt nói, Duệ Húc đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng cô cũng có hơi sức rồi, “Chuyện này không thể làm nha, nếu như em thiên anh, chúng ta làm sao có con gái đây,” cái này thực sự là không nên. Vợ của hấn, thật đáng yêu.

“Ai nói muốn cùng anh sinh con gái?” Mọi chuyện đã qua, nhưng cô vẫn còn tức giận đấy.

“Muốn sinh, tự anh đi sinh đi...” Cô quay mặt đi, tỏ vẻ tức giận.

“Được, anh sinh. Anh sinh...” Duệ Húc theo lời cô nói, tiếng bước chân cũng nhẹ bẫng đi rất nhiều, hấn dừng lại, ngẫu nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em nhớ không? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cũng vào thời điểm này,” Hấn ôm Tô Lạc, đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc tiêu điều bên ngoài, ai nói là khó nhìn, trong

mắt hấn, hiện tại là vô cùng đẹp, nơi này chứa đựng đầy kiức của họ, một ngày nào đó, Duệ Húc gặp Tô Lạc, tuy quá trình không đẹp, nhưng bọn họ cũng đã thành một gia đình hạnh phúc.

“Vâng...” Tô Lạc khẽ gật đầu, dựa vào người hấn, cuộc sống này thực sự rất đẹp...

Không lâu sau đó, trong văn phòng của người nào đó vang lên âm thanh gào hét như heo bị giết, không ngừng vang lên, vang xe. Thậm chí tiếng kêu gào ngày một đáng thương.

“Húc, anh không thể đánh vào mặt tôi... A đau a, khuôn mặt tuần tú của tôi... A... Húc, đừng đánh nữa, tôi sai rồi. Lúc đó tôi thực sự là có ý tốt mà...”

“Lê Duệ Húc, tên chết tiệt này,” từ bên trong thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng kêu gào của người đàn ông, không biết qua bao lâu, cửa mở ra, một người đàn ông mặt không chút thay đổi đi ra, tay áo xắn cao, bộ dáng đáng sợ khiến không ai dám lại gần, hấn hơi mím môi, giống như một núi lửa đứng sừng sững ở đó.

Hấn xoay người... Nhanh chóng rời khỏi nơi này, khi bóng dáng hấn biến mất, cánh cửa kia lại từ từ mở ra, một ánh mắt nhìn ra ngoài, đảm bảo bên ngoài không có người, mới dám bước ra, hấn ngẩng mặt lên, cả gương mặt sưng vù thâm tím vì bị đánh, hấn lau chút máu ở khóe miệng, “Lê Duệ Húc, tên chết tiệt này, đã nói qua, không được đánh vào mặt, không được đánh vào mặt, tôi còn không phải vì anh sao, anh còn đối với tôi như vậy, tôi phải ra ngoài gặp người khác như thế nào đây?” Hấn cẩn thận che mặt, không biết mặt mình đã thành cái dạng gì rồi, hấn thực sự muốn trực tiếp nhận một đao để không phải chịu thảm cảnh này.

Trong tiệm cà phê, hai người đàn ông ngồi đối diện, Vệ Thần thỉnh thoảng lại liếc nhìn vết thương trên mặt Đoàn Hạo, thiếu chút nữa ôm bụng cười lăn ra. Người này, dường như còn bị đánh mạnh tay hơn hấn, đoán chừng Húc nhất định là dùng lực.

“Đáng đời cậu...” Vệ Thần không chút lưu tình nói một câu.

Đoàn Hạo ai oán nhìn hấn, “Tôi sai ở đâu chứ, tôi chỉ muốn tạo cơ hội cho anh ta thôi,” ai bảo hấn yêu khổ như vậy, là bạn thân không giúp hấn, thì ai giúp hấn đây, có phải tên này quá nhỏ mọn, rõ ràng là chuyện tốt, sao có thể đánh mặt hấn như vậy, hấn đã phải giam mình trong nhà rất lâu rồi.

“Đó là do cậu ngốc,” Vệ Thần cầm cốc cà phê, khi hấn bị đánh đúng là vẫn còn nhẹ chán, cái này chỉ có thể trách Đoàn Hạo thôi.

“Tôi ngốc gì chứ?” Hấn chính là một bác sĩ thiên tài, nhớ ngày đó, khi họ lên đại học, Duệ Húc đứng thứ nhất, hấn luôn ở thứ hai, còn Vệ Thần luôn xếp cuối, hấn sao có thể ngốc chứ, hấn chính là viện trưởng của một bệnh viện lớn, hấn là bác sĩ đáng tin cậy nhất trong giới y học, đã viết không ít luận văn, còn nhận được bao nhiêu giải thưởng, hấn sao có thể ngốc chứ.

“Đoàn Hạo, cậu bắt đầu lừa Húc từ khi nào?” Vệ Thần đặt cốc cà phê xuống, nhếch môi cười, nụ cười châm chọc, người này không tự chuốc lấy thì ai chuốc lấy đây.

“Năm tháng trước,” Đoàn Hạo thành thật trả lời, về mặt vô tội, hấn vẫn không biết mình sai ở đâu.

“A,” Vệ Thần khẽ gật đầu, “Tôi hiểu rồi, cho nên tôi mới nói cậu ngốc mà...” Vệ Thần tiếp tục không khách khí bồi thêm một câu.

“Từ hai tháng trước, Húc và vợ hấn đã quay lại với nhau rồi, cậu làm như vậy chẳng khác lòng cầm dao chặt đứt sợi dây nối hai người họ sao, cậu không phải là giúp đỡ, mà là đang gây thêm phiền phức, cậu thiếu chút nữa hại chết Húc, còn làm hại vợ chồng người ta chia lìa, nếu tôi là Húc, tôi sẽ ra tay mạnh hơn nữa.” Cho nên mới nói tên này ngốc mà, vẫn còn không hiểu, người ngốc chính là ngốc, nói cũng như không.

330. Q.4 - Chương 68

Edit: Ốc Sên:

Đoàn Hạo há hốc miệng, cái miệng này có thể nhét vừa một quả trứng đấy... Khóe miệng hắn run run, hóa ra động cơ của hắn là tốt, biện pháp cũng rất tốt, chỉ là, thời gian lại quá sai lầm, đúng là hắn làm như vậy không phải thành toàn cho vợ chồng người ta, mà đang chia rẽ đôi uyên ương.

“Được rồi, cậu cũng đã biết mọi chuyện rồi, tôi đi đây,” Vệ Thần uống xong cốc cà phê, hắn thực sự rất mệt, bởi vì gần đây hắn không được về nhà ngon ngủ kĩ, bây giờ Duệ Húc lúc nào cũng chăm chút cho vợ hắn, mọi công việc đổ lên đầu hắn. Lại còn phải ở đây nhìn tên gốc này gần một giờ đồng hồ nữa.

“Đợi một chút...” Đoàn Hạo đột nhiên đứng lên, giống như con gái kéo áo Vệ Thần.

“Anh làm gì thế... Nam nam thụ thụ bất thân, để người khác thấy được, còn tưởng rằng tôi bị bê đê đấy?” Vệ Thần hất tay Đoàn Hạo ra, bước vài bước cách xa Đoàn Hạo, hắn lảo đảo ông đứng đắn nha, còn không muốn bị người khác chụp ảnh linh tinh đâu, nếu không hắn không muốn sống nữa.

“Vệ Thần, chúng ta có thể thương lượng một chuyện được không?” Đoàn Hạo cười khó xử, dường như có chuyện gì khó nói.

“Có gì thì mau nói,” Vệ Thần ngáp một cái, “Hôn lễ của Húc sắp diễn ra rồi, chúng ta còn phải chuẩn bị đấy.”

“Là như này,” Đoàn Hạo nghịch nghịch ngón tay, “Thân, tôi hình như còn làm sai một việc nữa, cậu hãy đáp ứng tôi, sau này nếu biết rồi, đừng bạo lực như Húc có được không?”

Vệ Thần lườm hắn, “Sao tôi lại phải đánh cậu chứ, tôi cũng không có ngứa tay như vậy, cần đánh cậu, tôi có thể về nhà chọn đại một người là được, sao phải đánh cậu chứ, tôi cũng đâu phải kẻ biến thái đâu?”

“Vậy là cậu đồng ý với tôi?” Cuối cùng Đoàn Hạo cũng tươi cười, trên gương mặt vẫn còn mấy chỗ xanh tím, đúng là không còn bóng dáng của trai đẹp nữa. Hình tượng sáng chói đã biến mất.

“Tôi không đánh cậu, vậy là được rồi chứ gì.” Vệ Thần bắt đắc dĩ xoay người, tên này đúng là dài dòng chết đi được, ở đây nói nhiều như vậy, còn không định để cho hắn ngủ sao.

“Thần, cậu không thể đổi ý nha... Ít nhất cũng không được đánh vào mặt tôi.”

“Cậu thật dài dòng.” Vệ Thần xua xua tay, “Cậu không cần cường điệu như vậy, tôi nói không là không.”

(Anh nhớ câu nói ngày hôm nay nha Thần :v)

“Vậy, chúng ta có nên lập khế ước không, để có cái làm chứng cứ.” Đoàn Hạo chưa từ bỏ định nói.

Vệ Thần đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoàn Hạo, “Đoàn Hạo, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn nói một chữ nữa cạnh tai tôi, không cần chờ tới sau này, ngay bây giờ tôi sẽ đánh cậu.”

Đoàn Hạo vội ngậm miệng lại, được rồi, hắn biết rồi, hắn không nói, cái gì hắn cũng không nói.

Vệ Thần nghiêng ngang đi ra ngoài, lại ngáp một cái, “Kì lạ, hắn nói làm sai chuyện gì nữa đây?” Vệ Thần lẩm bẩm một tiếng, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Quên đi, không muốn nghĩ nữa, hắn còn rất nhiều việc phải làm a.

Ví dụ như, cái tên kia kết hôn lần này lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, nếu còn một lần nữa thì đúng là quá sỉ nhục Vệ Thần hắn.

Mấy ngày sau, một đám cưới thu hút sự chú ý của mọi người được cử hành, nghe nói, cô dâu là vợ trước của Lê Duệ Húc, hai người vì hiểu lầm mà rời xa nhau, bây giờ lại quay lại với nhau, nghe nói, bọn họ vốn không có chia tay, bây giờ Duệ Húc ly hôn, họ mới có cơ hội ở cạnh nhau, công khai, nghe nói, họ đã có một đứa con trai hai tuổi, tất cả người trong nhà họ Lê đều coi nó như bảo bối, vô cùng yêu thương, cũng nghe nói, tổng tài tập đoàn Húc Nhật vô cùng yêu vợ, nên đã giành cho cô một đám cưới tuyệt vời nhất, đặc biệt nhất. Nhưng tất cả chỉ là nghe nói mà thôi, chân tướng là gì, đối với Duệ Húc và Tô Lạc đều không quan trọng, hiện tại họ chỉ cần biết trong tim họ có nhau là đủ rồi.

Hôn lễ, khách tới rất nhiều, dù sao cũng là hôn lễ của tổng tài tập đoàn Húc Nhật, ai dám không nể mặt chứ.

Một người đàn ông đi vào, bộ âu phục màu trắng khiến cả người toát lên vẻ tôn quý, ung dung, nụ cười ấm áp, mơ hồ có thể nhìn thấy má lúm đồng tiền, vẻ anh tuấn khiến người khác ngỡ ngàng.

“Anh đã tới rồi,” Duệ Húc đứng cạnh hắn. Hôm nay hắn là chú rể nên cả người đều mặc âu phục màu đen, đầu tóc gọn gàng chỉnh tề, tuy rằng vẻ mặt vẫn như mọi ngày, nhưng vẫn cảm thấy được sự hạnh phúc, vui sướng của hắn. Cảm giác phấn khích trong đáy lòng.

“Đúng vậy, cô ấy kết hôn, tôi có thể không tới sao?” Thiếu Triết cười để lộ má lúm đồng tiền một rõ hơn.

“Bạch Thiếu Triết, mau đưa bản gốc cho tôi,” Duệ Húc đưa tay ra, mày nhíu chặt lại, cái người này, lại dám lợi dụng vợ hắn không hiểu tiếng Pháp, yêu cầu cô kí một hợp đồng, cả đời này cô đều thuộc về nhà họ Bạch, tất cả các tác phẩm của cô, cũng phải mang danh nhà họ Bạch. Đây không phải bán mình, thì là cái gì?

“A, anh nói tới cái kia sao, tôi quên rồi,” Thiếu Triết nhún vai, “Tôi cảm giác tờ giấy đỏ chỗ tôi sẽ an toàn hơn, nếu có một ngày, anh có lỗi với Lạc Lạc, tôi sẽ lấy lại tất cả, anh đừng có quên, công ty của anh bây giờ đã là của Lạc Lạc, đến lúc đó anh sẽ là kẻ nghèo nhất.”

Duệ Húc lườm hắn, “Anh yên tâm, anh không có cơ hội đâu.”

Thiếu Triết đưa tay ra “Chúc mừng anh,”, hắn nói rất chân thành, có lẽ vẫn có chút không cam lòng, nhưng chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

“Cám ơn,” Duệ Húc bắt tay Thiếu Triết. Đây là câu nói duy nhất hắn có thể giành cho Thiếu Triết, cảm ơn hắn đã chăm sóc Tô Lạc và Bánh Bao Nhỏ, cảm ơn hắn đã trả lại hai người lại cho Duệ Húc hắn, cảm ơn hắn thành toàn cho gia đình họ, hắn chấp nhận buông tay, nếu không, họ sẽ không có ngày hôm nay.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười, đều nhìn rõ tứ trong mắt đối phương, “Tôi cho rằng, chúng ta làm bạn bè sẽ tốt hơn, Lê Duệ Húc, nếu cậu là kẻ địch của tôi thì thật đang sợ.” Thiếu Triết cười nhạt, thủ đoạn của Duệ Húc không ít chút nào, cho dù lúc đầu hắn có lấy được tập đoàn Duệ Húc thì vẫn sẽ rất mệt. Người đàn ông này từ trước tới giờ, chưa bao giờ để cho ai được lợi quá nhiều về mình.

“Tôi cũng vậy...” Duệ Húc dứt tay vào túi áo, “Kẻ địch của tôi nhiều lắm, tôi cũng không muốn có thêm nữa,” Nhất là một người đàn ông như Bạch Thiếu Triết.

Lúc này, một người đàn ông khác cũng đi tới, hắn đưa tay về phía Duệ Húc, “Chúc mừng.” Hắn lãnh đạm nói, bên cạnh hắn có một người phụ nữ, người phụ nữ khoác chặt tay hắn, như sợ sẽ có ai cướp mất hắn. Người đàn ông có đôi mắt nhỏ, ánh mắt sang, mỗi ánh nhìn đều thể hiện sự nho nhã, nhưng đằng sau tấm kính kia, là sự khéo léo, lại là một mặt khác hoàn toàn với những gì người khác thấy.

331. Q.5 - Chương 1

Edit: Ốc Sên

“Cảm ơn,” Duệ Húc chuyên nghiệp đưa tay ra, nắm chặt tay hắn, “Tôi rất vui, ngài Ôn có thể tới chúc mừng tôi, chuyện trước kia, tôi không có cảm giác tôi đã sai,” Duệ Húc thu tay lại, vẫn cao ngạo như cũ khiến người khó chịu.

Vũ Nhiên khẽ lắc đầu, “Thật ra, có một số việc, sau này ngẫm lại, anh có sai, nhưng người sai nhiều nhất chính là tôi, bởi vì tôi không thể kiên trì tới cùng, bây giờ tôi có muốn có được, cũng đã quá muộn, những thứ tôi muốn chính bản thân tôi đã đánh mất, có thể nói đây chính là báo ứng, chỉ là, hiện tại cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

Duệ Húc khẽ nhíu mày, khóe môi nhếch lên, “Đương nhiên tôi sẽ làm cô ấy hạnh phúc.”

Ba người đàn ông đứng đó, không ai nói gì thêm, trong lòng họ đều đang nghĩ tới một cô gái. Có lẽ cười, chính là một loại ngôn ngữ, mà sự trầm mặc của họ cũng chính là một mặt khác của ngôn ngữ.

Cách đó không xa, Vệ Thần không ngừng thúc giục cô gái trong phòng, “Cô có thể nhanh hơn một chút không, hôn lễ sắp bắt đầu rồi,” Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, cô gái này thật chậm chậm, còn làm phù dâu nữa chứ, có phù dâu nào chậm chạp như cô sao.

Hà Duyên bước ra cửa, cô cảm thấy mất tự nhiên, bước đi thật chậm, đôi giày này sao lại cao như vậy, cô cảm thấy thật khó mà đeo nó để đi lại.

Vệ Thần lại nhìn qua chiếc đồng hồ trên cổ tay, quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô.

“Cô...” Hấn còn chưa kịp mắng cô chậm chạp, ánh mắt đã giống như nhìn thấy quái vật, đứng bất động nhìn cô.

Một lúc sau, hấn mới có phản ứng, “Đi thôi,” hấn có chút mất tự nhiên kéo tay Hà Duyên, sắc mặt vô cùng phấn khích, đây sao có thể là quái vật chứ, đây chính là một mỹ nhân, hơn nữa là một cô gái xinh đẹp khiến trái tim hấn loạn nhịp. Hấn luôn biết cô không phải là cô gái xấu xí, chỉ là không nghĩ tới, hôm nay lại khiến cho người khác có cảm giác không thể rời mắt. Nhất là đôi mắt mơ màng, mông lung kia, chỉ cần liếc mắt một cái là không muốn rời đi.

Hấn thỉnh thoảng lại trừng mắt với mấy người đàn ông, nhìn cái gì, cô gái này là người của tập đoàn Húc Nhật, bất luận là ai cũng không thể chạm vào.

Hà Duyên không ngừng nhìn đôi chân mình, không biết Vệ Thần cứ trừng mắt cái gì nữa, cô khẽ xoa mắt, không có kính thật khó chịu.

Trong phòng thay quần áo, Bánh Bao Nhỏ ngồi trong lòng Tô Lạc, bàn tay nhỏ mập không ngừng kéo áo cưới của cô, cảm giác thật mới lạ, “Mẹ, đẹp đẹp,” cậu bé nói từng chữ, từng chữ, Bao Bao mới trở về từ nước ngoài, cậu bé cao thêm một chút nhưng cũng mập ra khá nhiều.

Tô Lạc nhéo nhéo má Bao Bao, đúng là rất mập.

“Mẹ, đau đau...” Bao Bao đưa tay che mặt, lại bị một người đàn ông ôm lấy.

“Cha...” Đôi chân mập không ngừng đạp đạp, bàn tay như muốn nắm lấy đồ gì đó, “Cha, Bao Bao muốn bay bay...” Bao Bao xòe hai tay ra, Duệ Húc hôn lên gương mặt đáng yêu của con trai, đã béo như vậy rồi, nếu cứ như này, hấn khó mà cho Bao Bao bay bay nữa.

Hấn ôm con trai đi lòng vòng, Bánh Bao Nhỏ càng phấn khích, một chút sợ hãi cũng không có.

“Được rồi,” Duệ Húc đặt con trai xuống, sau đó ngồi xổm xuống, “Con đi chơi với chị đi,” Bánh Bao Nhỏ gật đầu một cái, đôi chân mập chạy đi.

Duệ Húc đứng lên, đi tới phía sau Tô Lạc. Đặt tay lên vai cô, khẽ xoa, “Em có mệt không?” Hấn lo lắng hỏi, biết hôn lễ ngày hôm nay, cô là người vất vả nhất, thân thể cô vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

“Không sao, em rất khỏe,” Tô Lạc kéo tay hấn chạm vào mặt cô, hấn đã làm tiểu phẫu rồi, đúng như lời của Đoàn Hạo nói, chỉ là một cuộc tiểu phẫu nhỏ, không tới một giờ, hiện tại, hấn đã hoàn toàn khỏe mạnh.

“Sau này, không cho phép không ăn cơm.”

“Được.” Người đàn ông trả lời, không chút phản bác.

“Không được hút thuốc.”

“Được.”

“Không được cẩu giện.”

“Được”

“Chỉ được uống sữa tươi, không được uống cà phê,”

“Được...”

“Không được xuất hiện bên cạnh người phụ nữ khác.”

“Được...” Người đàn ông vuốt mái tóc cô, cũng không biết Bánh Bao Nhỏ kéo thành cái gì nữa. Cô gái này, sao hấn lại có thể có người khác chứ, nói tới Y Mĩ Lăng sao, hiện tại không biết đã đi tới đâu rồi, cô ta, xứng đáng.

“Bà Lê, sau này anh chỉ một em mà thôi, em nói cái gì cũng đúng...” Hấn ôm chặt cô vào lòng, đôi mắt màu trà lấp lánh hạnh phúc. Tô Lạc dựa vào lồng ngực hấn, bây giờ, giá trị con người cô cũng thay đổi, giống

như bộ áo cưới này, đây không phải hôn lễ hai năm về trước, tất cả những gì hân thiếu cô, hân đã trả lại hết cho cô.

Một gia đình, một hôn lễ, còn có cả tình yêu.

Hân đều giành cho cô.

“Em yêu anh... Chồng... “Cô nghe tiếng tim hân đập, cảm tạ ông trời, bọn họ vẫn sống tốt, đây là suy nghĩ của cả hai người họ.

“Anh cũng yêu em, vợ.”

Căn phòng yên tĩnh, không có ai quấy rầy họ, mùa đông năm nay không hề lạnh như mọi năm, thậm chí họ còn thấy rất ấm áp.

“Ninh Nhiên, nghe nói bà có cháu trai, ở đây vậy, tôi còn chưa nhìn thấy nó a?” Một người phụ nữ trung niên tới gần Ninh Nhiên, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xung quanh, muốn xem cháu trai bảo bối nhà họ Lê.

“Nó đang ở chỗ mẹ nó rồi,” nói tới Bánh Bao Nhỏ, trong ánh mắt Ninh Nhiên chứa đầy sự yêu thương.

“Hai người đi du lịch cũng đưa cậu bé đi theo?” Người phụ nữ trung niên mỉm cười, vẻ mặt hâm mộ, “Tôi vẫn còn chưa có cháu trai đây, không, tôi muốn cháu gái, nhất định phải là cháu gái,” nói xong, người phụ nữ trung niên nắm chặt tay thành quả đấm, giống như muốn đánh ai đó.

“Đúng vậy, chúng tôi đều đưa Bánh Bao Nhỏ theo, cậu bé ngoan lắm,” Ninh Nhiên vỗ vai bạn tốt, “Được rồi, Nhất Phàm, cậu không cần kích động như vậy, cậu có ba người con trai cơ mà, rất nhanh sẽ có cháu gái thôi.”

Người phụ nữ trung niên tên Nhất Phàm trừng mắt nhìn ba người con trai đứng cách đó không xa, con trai lớn cả ngày không cười, không cô gái nào thích, con trai thứ hai đào hoa, rất nhiều phụ nữ, nhưng vẫn chưa kết hôn, còn con trai thứ ba có lẽ bình thường hơn một chút, nhưng vẫn chưa kết hôn, bà đã làm sai cái gì chứ. Người ta đã bông chấu hết rồi, con trai họ cũng cưới vợ hết rồi, nhà bà có những ba người con trai trưởng thành, thành đạt, đến một người phụ nữ cũng không có, bà đúng là khóc không ra nước mắt.

332. Q.5 - Chương 2

Edit: Cún Sô Qôn

“Cháu gái của tôi a...” Cố Nhất Phàm thật sự đau lòng, càng nghĩ lại càng đau lòng. Bà hận không thể gào khóc, làm ầm ĩ lên.

Ninh Nhiên có chút xấu hổ nhìn bà. Quay đầu nhìn về phía ba người đàn ông nhà họ Vệ, mà ba người kia nhìn lại bà với ánh mắt cầu cứu, mong bà có thể hỗ trợ, trong nhà họ người phụ nữ này là lớn nhất, nếu bà không giúp họ, họ sẽ không thể ăn một bữa cơm yên ổn trong nhà.

Ninh Nhiên khẽ nhăn trán.

Thành thật mà nói, bà cũng không có cách nào, chỉ cần Nhất Phàm nói tới cháu, là liền không dứt, cái này giống như tâm bệnh vậy, không có cách nào cả, thực sự không còn cách nào nữa.

“Bà nội.” Một giọng nói đáng yêu truyền tới, giọng nói ngọt ngào, trong trẻo, Bánh Bao Nhỏ nhìn thấy Ninh Nhiên, đôi chân mập mạp liền chạy về phía bà.

Ninh Nhiên vội vàng ngồi xổm xuống, ôm lấy cháu trai bảo bối, “Đừng chạy nhanh quá, ngã thì phải làm sao đây,” bà khẽ nhéo vào cái má phúng phính của Bánh Bao Nhỏ, thật may mắn, hai ông bà đi du lịch được mấy tháng, Bánh Bao Nhỏ của bà đã cao và béo như vậy rồi, cháu bà thật dễ nuôi.

“Bà nội.. Ôm ôm...” Bánh Bao Nhỏ cười đáng yêu, vươn cánh tay mập mạp ra.

“Được, bà nội ôm...” Ninh Nhiên ôm lấy Bánh Bao Nhỏ, thật là nặng, nhưng nặng hơn nữa bà vẫn có thể ôm được.

Cố Nhất Phàm nhìn chăm chăm vào Bánh Bao Nhỏ, một chút nước mắt cũng không còn, “Ninh Nhiên, đứa con này thật giống Húc, giống hệt lúc nó còn nhỏ vậy,” Bà nhìn tới ngây người, cậu bé thật đáng yêu, mập mập, khuôn mặt tròn phúng phính, quả thực là rất giống với Lê Duệ Húc lúc còn nhỏ.

“Đúng vậy,” Ninh Nhiên khẽ đùa với Bánh Bao Nhỏ trong lòng, “Bánh Bao Nhỏ. Đến đây gọi bà đi nào.”

“Bà...” Bánh Bao Nhỏ chớp chớp đôi mắt tròn, nụ cười ngọt ngào, mỗi ngày Bánh Bao Nhỏ đều tươi cười, ông bà nội cậu bé rất thích, cha còn nói, chỉ cần cậu bé cười nhiều sẽ có thật nhiều kem để ăn.

“Ngoan, đến đây bà ôm một cái.” Cố Nhất Phàm đưa tay mình ra, Bánh Bao Nhỏ ngoan ngoãn cho bà ôm, tuy không phải con gái nhưng phải công nhận cậu bé này thật sự rất đáng yêu, xinh đẹp, bà lại trềng mắt nhìn về phía mấy người con trai không làm được việc gì, uống công bà nuôi dưỡng bọn họ lớn đến bây giờ, vậy mà đến giờ cũng không cho bà được một cô cháu gái xinh đẹp.

“Ông nội...” Bánh Bao Nhỏ đưa tay ra, ở trong lòng Nhất Phàm không ngừng giẫy dụa. Lê An Đồng nhìn đứa cháu trai, ánh mắt màu trà đầy tình yêu thương, bây giờ ông đã có đủ mọi thứ, chỉ cần có Bánh Bao Nhỏ, mỗi ngày ông đều rất vui vẻ, lúc này ông đang ôm một bé gái.

“Đồng đồng, ông đưa con đi tìm bà nội, được không?” Đúng là yêu ai yêu cả đường đi, ông cũng rất đau lòng cho Đồng Đồng đáng thương, hai đứa trẻ này mỗi ngày đều ở cạnh nhau, Đồng Đồng như cháu gái của ông vậy.

“Vâng,” Đồng Đồng ngoan ngoãn nói, Lê An Đồng dẫn cô bé đi về phía trước.

Lê An Đồng ôm Bánh Bao Nhỏ vào lòng, ông rất yêu cái cháu trai của mình, cậu bé mập mập này, ông cũng không ngại mệt, Ninh Nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ của Đồng Đồng, “Đồng Đồng, con khát không, bà nội lấy nước cho con nhé?” Ninh Nhiên vừa hỏi vừa vuốt mái tóc của cô bé.

Đồng Đồng lắc đầu, cười thẹn thùng, “Bà nội... Đồng Đồng không khát”, giọng nói mềm mại, khác hẳn với Bánh Bao Nhỏ, bé gái yểu ớt này, cả nhà họ Lê đều yêu thương cô bé.

“Bé gái này là ...” Cố Nhất Phàm có chút kỳ lạ nhìn Ninh Nhiên nắm tay một bé gái, bà có cảm giác như có quen biết với cô bé, hình như bà đã gặp cô bé ở đâu rồi, kì lạ quá.

“Đây là con gái của một nhân viên trong công ty Húc, tên là Đồng Đồng, vì mẹ cô bé bận việc, cho nên cô bé ở lại nhà của chúng tôi, Đồng Đồng rất ngoan, chúng tôi đều coi bé là cháu gái của mình. Hơn nữa Bánh Bao Nhỏ rất thích Đồng Đồng.”

Ninh Nhiên giải thích, việc của Đồng Đồng cũng không có gì phải che giấu. “Đồng Đồng. Đến chào bà đi, đây là mẹ của chú Vệ Thần,” Ninh Nhiên lại như nhớ ra cái gì đó, “Vệ thần cũng là rất thích đứa bé này, nó rất hay mua quà cho con bé.”

Đồng Đồng nắm chặt tay Ninh Nhiên, dường như là có chút sợ hãi. Nhưng cô bé vẫn nở nụ cười, gọi một tiếng bà.

Một tiếng gọi bà nho nhỏ, không biết vì sao lại khiến ánh mắt Nhất Phàm cảm thấy nóng, bà ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào gương mặt Đồng Đồng, sao cô bé này lại gầy như vậy, thật đáng thương.

“Cháu ngoan, nói cho bà biết con mấy tuổi rồi?” Bà đối với trẻ còn là không có lực miễn dịch, nhất là một cô bé xinh đẹp như vậy.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua Ninh Nhiên, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Ninh Nhiên, mới là nhìn về phía Cố Nhất Phàm, “Bà, Đồng Đồng năm nay bốn tuổi,” cô bé nói xong, lộ ra cái lúm đồng tiền nho nhỏ, có chút sợ hãi, nhưng rất trong sáng, trẻ con luôn hồn nhiên như vậy, cô bé có thể cảm nhận được, bà nội này rất thích cô, cho nên, cô cũng rất thích bà nội này, giống như thích ông bà nội của Bánh Bao Nhỏ.

“À, đã bốn tuổi rồi sao, cháu thật là đẹp, sau này cháu nhất định sẽ là một cô gái rất xinh đẹp,” Cố Nhất Phàm đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô bé, vầng trán xinh đẹp, đột nhiên ngón tay bà cứng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Đồng Đồng.

Không có khả năng, cô bé Đồng Đồng này thế nào lại giống....

“Chồng...Vệ Phong, Vệ Liên, tất cả lại đây cho tôi,” Ba người đàn ông nghe thấy tiếng của Nhất Phàm, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, lập tức chạy tới, Ninh Nhiên có chút kỳ quái nhìn bọn họ.

Đồng Đồng sợ hãi dựa vào người Ninh Nhiên, sau đó đưa mắt nhìn mọi người.

Ba người đàn ông đồng thời nhìn về phía Đồng Đồng, sau đó đều nhìn nhau.

Cô bé này làm sao có thể...

Trong phòng khách nhà họ Lê, lần này không biết có tính là họp mặt gia đình không, chẳng những có người nhà Lê gia, còn có người nhà họ Vệ, bốn cha con nhà họ Vệ, còn có Cố Nhất Phàm, khiến phòng khách rộng rãi nhà họ Vệ trở nên đông đúc hơn.

“Có chuyện gì vậy?” Vừa đám cưới xong, Tô Lạc vốn định đi tuần trăng mật mà họ đã bỏ lỡ hai năm, vậy mà còn chưa bước chân ra khỏi cửa, lại bị vợ chồng họ Lê gọi tới, nhất định không cho họ rời khỏi.

“Không có việc gì, chúng ta ở lại xem,” Lê Duệ Húc ngồi bên người Tô Tử Lạc, cầm lấy tay cô, Bánh Bao Nhỏ đang ngồi trong lòng ông nội, đôi chân mập không ngừng đạp lung tung.

333. Q.5 - Chương 3

Edit: Cún Sô Qôn

Cậu bé cầm bình sữa trên tay, đưa lên miệng uống, chớp chớp mắt nhìn mọi người xung quanh, thật là nhiều người, cậu bé tiếp tục uống sữa, tự chơi đùa. Lê An Đồng cẩn thận chăm sóc cháu trai, ông cũng khó hiểu nhìn người nhà họ Vệ, bọn họ đang làm cái gì đây, sao mỗi người đều kì lạ như vậy.

Vệ Thần đứng nhẹ vào bờ vai của anh hai, “Anh hai, có chuyện gì vậy mẹ lại muốn làm cái gì vậy anh?” Hắn thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn vốn đang thay ca cho Duệ Húc, cha mẹ hắn lại bắt hắn vào đây, nếu không vào bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ với hắn, chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy.

Vệ Liên đưa mắt đánh giá từ đầu tới chân Vệ Thần, “Chuyện em làm, em tự biết.”

Vệ Thần nghe hắn nói đưa tay lên sờ mặt mình, hắn không hiểu là hắn đã làm chuyện gì, hắn có làm chuyện gì đâu. Mà gần đây hắn cũng không có chọc giận mẹ hắn, thậm chí hắn còn nhờ Tô Lạc để cho hắn một bộ trang sức đẹp nhất, làm quà sinh nhật ẹ hắn, lúc đó mẹ hắn còn rất vui, còn luôn nói hắn là đứa con ngoan.

“Anh cả” Vệ Thần quay đầu lại, hỏi cái người có bộ mặt lạnh chẳng khác Duệ Húc là mấy.

Anh cả chính là lườm hắn một cái, “Lúc nữa em sẽ biết,” Vệ Thần lại đưa mắt nhìn cha hắn, Kết quả, cha hắn trừng mắt nhìn hắn, cũng không nói gì.

“Húc, bác muốn biết chuyện về Đồng Đồng,” Nhất Phàm quay đầu nhìn về phía Duệ Húc, Duệ Húc ngồi thẳng người lên, “Bác gái muốn hỏi chuyện của Đồng Đồng?” Hắn hỏi lại Nhất Phàm.

Nhất Phàm khẽ gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“A, bác gái, Đồng Đồng là con của thư kí làm việc cho cháu, cô ấy có quan hệ rất tốt với Tô Lạc, lúc trước, Đồng Đồng đã tới đây ở cạnh Tô Lạc, vì Hà Duyên rất bận, cho nên, Đồng Đồng luôn ở đây.”

Tô Tử Lạc khẽ nhíu mày hỏi, “Bác gái, xin hỏi Đồng Đồng đã làm gì không đúng sao?” Cô bé luôn rất ngoan, chưa từng không nghe lời, có phải cô bé đã làm gì sai, làm cho họ tức giận.

“Vậy cha của Đồng Đồng đâu?” Cố Nhất Phàm lại hỏi, Vệ Thần vừa định trả lời lại thì bị Cố Nhất Phàm hung hăng lườm, “Vệ Thần, con tốt nhất là cầm cái miệng lại ẹ, từ giờ con đừng nói gì cả,”

Vệ Thần nghe xong đành ngậm miệng vào, được rồi, hắn sẽ không nói, cái gì hắn cũng không nói, hắn lại đưa mắt nhìn cha.

‘Cha, sao lúc trước cha lại lấy một người phụ nữ hung dữ như vậy, nhà chúng ta có bốn người đàn ông, sao lại đáng thương như vậy?’

Vệ Đông khẽ nhăn trán, ông cũng là không có cách nào, ông sợ vợ, hơn nữa ba đứa con ông cũng rất sợ mẹ nó.

“Cha Đồng Đồng?” Tô Tử Lạc suy nghĩ một lúc, rồi thành thật trả lời, “Hà Duyên nói Đồng Đồng không có cha, cô ấy cũng không nói cha Đồng Đồng đã xảy ra chuyện gì, trước giờ chỉ có hai mẹ con họ nương tựa vào nhau, cuộc sống rất vất vả, tuy rằng cô ấy không nói ra, nhưng cháu có thể đoán được, vì Đồng Đồng bị bệnh tim, tiền kiểm được đều để cho Đồng Đồng chữa bệnh, Đồng Đồng đã bốn tuổi mà gầy yếu nhìn như một cô bé hai tuổi.”

Vừa nghe tới Đồng Đồng bị bệnh tim, trái tim Nhất Phàm như ngừng đập, bà vội đứng lên, “Cháu nói gì, Đồng Đồng bị làm sao, nó bị làm sao?” Bà cũng không biết vì sao mình lại lo lắng tới như vậy, chỉ vì nghe tin đứa bé kia có bệnh, bả đã rất đau lòng. Hy vọng, điều bà đoán là sai, nếu không, bà thật sự không biết có tha thứ nổi tình không.

Tô Tử Lạc bị Cố Nhất Phàm dọa giật mình, Lê Duệ Húc ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng trấn an cô.

Tất cả mọi người đều bị Cố Nhất Phàm đột nhiên kích động dọa sợ, ngay cả Bánh Bao Nhỏ cũng ngừng uống sữa, mở to mắt nhìn bà.

Lê An Đồng vội vàng vỗ về bả vai Bánh Bao Nhỏ, đem bình sữa đặt lên miệng cậu bé, hiện tại so với tất cả mọi thứ, sữa vẫn có sức hấp dẫn nhất với cậu bé.

Bánh Bao Nhỏ đưa tay ôm lấy bình sữa, tiếp tục uống, ánh mắt vẫn nhìn vào Cố Nhất Phàm, ánh mắt màu trà giống hệt ánh mắt ông nội, trong sáng đáng yêu.

“A, xin lỗi,” Rốt cục Cố Nhất Phàm cũng phát hiện bản thân quá kích động, bà xấu hổ cười cười, sự kích động của bà đã dọa tới mọi người, còn có Húc nhỏ kia nữa, hiện tại ai cũng chú ý đến bà, đúng là chẳng còn chút mặt mũi nào.

“A, không có việc gì, không có việc gì,” Ninh Nhiên vội vàng an ủi bà. Không hiểu sao đột nhiên Nhất Phàm lại kích động như vậy, còn hành động kì lạ nữa, bà quay đầu nhìn bốn người nhà họ Vệ, trừ Vệ Thần ra, ba người còn lại đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Lê Duệ Húc nắm lấy tay Tô Tử Lạc, làm cho nàng bớt lo lắng, “Không có việc gì, em cứ nói đi,” Hần nhỏ giọng nói bên tai Tô Tử Lạc, “Bà ấy là người tốt, có lẽ bà ấy rất thích Đồng Đồng nên lo lắng cho con bé.”

Tô Tử Lạc khẽ gật đầu mới tiếp tục nói, chỉ là bị mọi người nhìn chằm chằm khiến cô có chút áp lực. Nhưng ở đây ngoài cô ra, không còn ai biết chuyện của Hà Duyên và Đồng Đồng nữa.

“Là như vậy,” Tô Tử Lạc khẽ mím môi, sau đó mới mở miệng. “Đồng Đồng bị bệnh tim, bác sĩ nói có thể do di truyền, mà Hà Duyên lại không bị bệnh này, nên chỉ có thể là di truyền từ cha.”

Cô vừa nói xong, bốn người nhà họ Vệ đều đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời nhìn về phía Vệ Thần.

Hai mắt Vệ Thần trừng lớn, miệng hần há ra rồi lại ngậm vào, vì mẹ hần đã nói rồi, hần không được mở miệng, cho nên, hần sẽ ngậm miệng vào, chỉ là bệnh của Đồng Đồng thì liên quan gì tới hần, cũng đâu phải hần làm Đồng Đồng bị bệnh.

Cố nhất phàm dùng sức bóp chặt tay chồng, Vệ Đông làm mặt khổ, ông cố gắng chịu đựng, ba đứa con trai của ông nhìn ông với ánh mắt đồng tình, trong lòng âm thầm nghĩ may mắn, may mà người ngồi cạnh mẹ là cha chứ không phải họ, nếu không người phải chịu đau chính là họ.

Vệ Đông nhìn thoáng qua ba đứa con, bất đắc dĩ thở dài, lần này, thật khó mà bảo toàn thân thể,

Cố Nhất Phàm lấy một tấm ảnh trong ví ra, đưa cho Tô Lạc, Tô Lạc khó hiểu nhận lấy, sau đó nhìn Duệ Húc, Húc, cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra.

334. Q.5 - Chương 4

Edit: Cún Sô Qôn

Lê Duệ Húc đưa tay nhận lấy, cẩn thận nhìn tấm hình, sau đó hần đưa mắt nhìn Vệ Thần, một lúc lâu không nói gì.

Vệ Thần đứng nhìn mọi người nhìn tấm hình rồi lại nhìn mình, hai lỗ tai dựng đứng lên nghe ngóng, hần vội đứng lên, cầm lấy bức ảnh trong tay Tô Tử Lạc, không phải là ảnh khỏa thân của hần chứ? Xem bộ dạng của bọn họ, cả mẹ hần nữa, rõ ràng là đang nhằm vào hần.

Hần lấy bức ảnh nhìn một lúc lâu, hàng lông mày nhíu chặt lại, cuối cùng hần đặt bức ảnh trong tay xuống, nhìn về phía mẹ hần, “Mẹ, mẹ chụp Đồng Đồng lúc nào vậy? Nhìn thế nào lại thấy cô bé béo lên?” Vệ Thần nhìn thật kĩ bức ảnh, xác định mình không có nhìn lầm, “Ai chụp vậy thật không có trình độ, chụp Đồng Đồng béo như vậy?” Hần có chút ghét bỏ.

Vệ Liên cùng Vệ Phong đưa mắt nhìn nhau, đúng là, tên này chẳng biết cái gì cả.

“Thần, em chưa xem qua ảnh chụp của mình khi còn nhỏ sao?” Vệ Liên đưa tay xoa trán, khẽ mím môi lại. Đối với người em trai này, hần không còn gì để nói.

“Em đâu biết, các anh chẳng lẽ không biết, đây chính là sự xấu hổ nhất của em,” Vệ Thần tức giận nói, một ánh sáng lạnh bắn về phía hần, nháy mắt mọi sự tức giận đều bay hơi, Nhất Phàm trừng mắt nhìn con mình, hần lại dám coi sự yêu thích của bà là một sự xấu hổ.

“Được rồi, mẹ, con không nói nữa, con cái gì cũng không nói,” Hần vội vàng bịt miệng mình, sau đó ánh mắt dừng lại bức ảnh ở trên bàn, hần lại nhìn thật kĩ, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, hần vội cầm bức ảnh lên, mắt mở lớn.

“Không phải mọi người định nói, người trong tấm ảnh này là em chứ?” Hần đưa ngón tay chỉ vào mặt mình, ý của họ không phải như vậy chứ, cả hai người anh của hần đều gật đầu.

Hần có thể không biết, anh hai nhà hần bộ dạng khác hần hần, còn anh cả vẻ mặt lạnh lùng không thể giống như bức ảnh kia, “Em trai, ảnh này chụp em hồi nhỏ, làm sao em ngay cả mình trông như thế nào cũng không biết?”

Tô Tử Lạc hơi bất ngờ, nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc, Lê Duệ Húc nắm chặt tay cô, “Một hồi nữa anh giải thích cho em.”

Vệ Thần nhìn mẹ hần rồi lại nhìn tấm ảnh chụp trong tay, ngón tay đặt nhẹ lên tấm ảnh, kỳ lạ, hần và Đồng Đồng sao lại giống nhau đến như vậy, có thể nói là giống nhau y như đúc, Đồng Đồng giống hệt hần hồi còn nhỏ, nhưng bây giờ hần đã trưởng thành, thân thể cường tráng, khuôn mặt cũng lớn hơn, cho nên không còn quá giống nữa.

Chỉ là, hần không rõ, hần thật sự không rõ, vì sao Đồng Đồng lại giống hần tới như vậy? Vì sao?.

“Ý của mọi người chẳng lẽ là Đồng Đồng có thể là con gái con?” Hần cắn răng nói xong, ý của họ chính là như thế này sao.

Cha mẹ hần đồng thời gật đầu, “Chúng ta chỉ là hoài nghi, vì cũng không có ai vô duyên vô cớ lại giống nhau như vậy, hơn nữa bệnh mà Đồng Đồng mắc phải cũng giống con trước đây. Không thể không khiến chúng ta nghi ngờ.”

“Điều đó không có khả năng, con làm sao có con gái được, thật sự là không có khả năng đó?” Vệ Thần không ngừng lăm bầm, thật sự không khả năng đó, hần sao có thể có con gái được, không thể nào, thời gian hần ở trên giường với phụ nữ, hần luôn rất cẩn thận, không có khả năng người phụ nữ nào đó sẽ mang thai con hần.

“Có phải hay không, chỉ cần tìm Đoàn Hạo hỏi là được,” Lê Duệ Húc trầm mặc một lúc lâu, chợt lên tiếng, “Cậu có thể không thừa nhận, Hà Duyệt cũng không thừa nhận, nhưng sự thật sẽ chứng minh tất cả, có đúng không?” Hần hiểu thư ký của hần, cô nhất định sẽ không thừa nhận, còn về Đồng Đồng, cô bé có phải là của nhà họ Vệ hay không, cô bé có diện mạo và căn bệnh giống hệt Vệ Thần hồi nhỏ, cái này là do di truyền, hay chỉ là trùng hợp, chỉ cần Đoàn Hạo ra mặt, mọi thứ sẽ rõ ràng.

Vệ Thần vội vàng lấy điện thoại di động ra nhanh tay bấm số Đoàn Hạo.

“Hạo, giúp tôi một việc...”

Bên kia Đoàn Hạo một tay cầm điện thoại, tay kia cầm bản kết quả xét nghiệm, nghe Vệ Thần nói xong, hần trầm mặc một lúc, sau đó đưa tay bóp trán, sao lại tới nhanh như vậy. Hần còn chưa kịp nói mà.

“Tôi nghĩ cậu không cần phải xét nghiệm nữa đâu... Bởi vì tôi vừa nhận được kết quả rồi, cô bé kia với cậu có bệnh giống nhau, hơn nữa nhóm máu cũng tương tự, quan trọng hơn là, khuôn mặt của cô bé kia giống hệt cậu hồi nhỏ, cho nên lúc đó tôi đã nghi ngờ, nên lấy máu của hai người làm xét nghiệm.”

“Kết quả, độ chính xác là 99% nên xác định hai người là quan hệ cha con...” Hần còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng đập máy ở đầu bên kia.

Tên này đúng là chẳng có chút lịch sự nào, không nói được nổi tiếng cảm ơn.

Đoàn Hạo đứng lên, vẻ mặt không tốt lắm, ánh mắt khẽ nhíu lại, cái cảm giác không thoải mái này, hần lại có cảm giác bất an rồi.

Điện thoại trong Vệ Thần rơi xuống, cả người hần choáng váng.

“Con làm sao vậy, Thần?” Cố Nhất Phàm vội vàng đứng lên, nhìn đứa con trai, hần bị sao vậy không phải là bị trúng tà chứ.

“Mẹ...” cả người Vệ Thần run run, ông trời ơi, hần không phải đang nằm mơ đấy chứ, thật sự không phải nằm mơ, hần dùng lực nhéo má mình, đau quá.

“Mẹ.. Đồng đồng là con gái con, thật sự là con gái con, Đoàn Hạo nói cậu ta có kết quả xét nghiệm ADN của con và Đồng Đồng, Đồng Đồng là con của con. Ông trời ơi, con có con gái rồi. Con của con... Húc, cậu tin không, tôi có con gái,” Vệ Thần muốn điên lên rồi.. Hần chạy tới Lê Duệ Húc, vỗ vỗ vào má Duệ Húc, nói xong còn muốn hôn Duệ Húc, mà Duệ Húc trực tiếp cầm lấy cái chén, đập vào hần, coi hần như kẻ ngốc.

Tô Tử Lạc chớp chớp mắt, nhìn mọi người nhà họ Vệ chạy ra ngoài cửa, trong chớp mắt, không còn bóng người.

“Mọi người... làm gì vậy?” Mắt cô nhìn ra phía cửa, sau đó nhìn thoáng qua Lê Duệ Húc. Mấy vị khách này hoàn toàn biến mất...

“Chắc họ tới xem Đồng Đồng...” Lê Duệ Húc ôm bờ vai cô, khoe môi khẽ nhếch lên, thật sự hần cũng vui thay cho tên kia, rốt cuộc Vệ Thần cũng có một đứa con.

“Đồng đồng, thật sự là con của Vệ Thần sao, em thật sự không dám tin, Hà Duyên và Vệ Thần khi ở cạnh nhau, rõ ràng, cô ấy rất ghét hần.”

“Một mặt của sự chán ghét chính là yêu,” Lê Duệ Húc híp mắt lại, Tô Tử Lạc cái hiểu cái không gật đầu.

Bánh Bao Nhỏ khẽ ngáp dài, nằm trong lòng Lê An Đồng ngủ, dù sao nó chỉ là một đứa bé nên chỉ cần ăn no, ngủ ngon là được.

335. Q.5 - Chương 5

Edit: Cún Sô Qôn

Beta: Ốc Sên

Tô Lạc ngồi một mình trên ghế sa lon, bên ngoài, tuyết rơi nhiều hơn, mà bên trong vẫn ấm áp như vậy Lê An Đồng đã ôm Bánh Bao Nhỏ đi ngủ, còn cô vẫn cứ ngồi đây, không biết đã bao lâu rồi.

Một chiếc chăn mỏng trùm lên người cô, sau đó là sự ấm áp từ cơ thể một người đàn ông.

“Sao vậy, em đang nghĩ đến chuyện của Đồng Đồng sao?” Lê Duệ Húc bế Tô Tử Lạc, để cô ngồi lên đùi hần, hần ra phía ngoài cửa sổ nơi nhưng bông tuyết đang rơi, lạnh lẽo phủ trên mặt đất. Hần bây giờ đã thuộc về mùa xuân rồi, hần đã rời xa mùa đông từ lâu rồi.

“Vâng,” Tô Tử Lạc yên tĩnh dựa vào người hắn, mùa đông năm nay thật âm áp, “Em không rõ, vì sao trước đây Vệ Thần lại có bộ dạng đó, người không biết nhìn còn tưởng hắn sẽ là con gái.”

Vậy mà lại giống hệt Đồng Đồng.

Lê Duệ Húc kéo tấm chăn chặt hơn vào người cô, “Chuyện này, nói ra cũng rất dài, anh cũng mới nghe thấy cha mẹ nói.”

“Đời cha Vệ Thần, nhà họ Vệ không sinh được đứa con gái nào, đến đời của Vệ Thần, vẫn không có, nghe nói, bác gái rất thích có con gái, nhưng lại sinh ra hai đứa con trai, lúc bác gái mang thai Vệ Thần, bác gái cảm thấy sẽ là con gái, cho nên, đều mua quần áo bé gái, ngay cả Vệ Phong, Vệ Liên cũng ngày ngày âm ỉ muốn có em gái, không cần em trai, nhà họ điển hình của sự dương thịnh, âm suy.”

“Nhưng mười tháng trôi qua, kết quả, bác gái sinh ra Vệ Thần, nghe nói, lúc đó bác gái gào khóc âm ỉ, không muốn công nhận Vệ Thần chính là con trai.”

Cuối cùng, bác gái nói một là một, trực tiếp nuôi Vệ Thần như một bé gái. Cho hắn mặc váy, làm tóc cho hắn, ngay cả mọi người trong nhà họ Vệ cũng đối xử với hắn như một bé gái.”

“Dần dần, tất cả mọi người đều coi Vệ Thần là con gái, nên Vệ Thần cũng nghĩ mình là con gái cho đến khi Vệ Thần được ba tuổi, trong nhà trẻ, hắn đi toilet bị một bạn gái phát hiện ra, lúc đó vệ thần mới biết, hắn cùng với các bạn gái không có giống nhau. Hắn và mấy anh trai nhà hắn mới giống nhau.”

“Từ đó về sau, Vệ Thần không bao giờ chịu mặc váy nữa, khi đó, nghe nói Vệ Phong và Vệ Liên gào khóc rất to, họ không hiểu, rõ ràng em họ là con gái, sao bây giờ lại thành em trai rồi.”

“Cuối cùng bọn họ cũng chịu thừa nhận, chỉ là không nghĩ tới... Sau khi Vệ Thần lớn lên, khoảng thời gian đó, hắn coi như là sự xấu hổ nhất của bản thân, hắn cự tuyệt nhìn lại bức ảnh chụp hắn ngày đó, thật ra bất kì người đàn ông nào rơi vào tình huống vậy cũng sẽ làm như thế.”

” Còn đối với mối quan hệ của hắn và Hà Duyên thì chỉ có họ mới biết thôi.”

Hắn nói xong, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tô Tử Lạc.

“Bà Lê, anh đã nói với em lâu như vậy, không phải là nói vô ích chứ?” Hấn chạm nhẹ vào da mặt trắng nõn của Tô Tử Lạc, cảm xúc yêu thích không muốn buông tay.

“Không có, em nghe mà...” Tô Tử Lạc lẩm bẩm một tiếng, sau đó ánh mắt nặng trĩu.

“Bà Lê, em nói xem chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật ở đâu, lần này nhất định không thể bị hủy, nhà họ Vệ thì để cho Vệ Thần giải quyết đi, chúng ta phải đi tìm lấy thể giới của hai người chúng ta.” Lê Duệ Húc nhìn ra bên ngoài, những bông tuyết trắng rơi xuống.

“Nước Anh ...”

Nháy mắt, mặt Lê Duệ Húc đen lại. “Em muốn gặp Bạch Thiếu Triết?”

“Vâng,” Tô Tử Lạc khẽ quay người tìm một chỗ thoải mái ở trong lòng hắn, tiếp tục ngủ, không thèm để ý tới chồng hắn sắp chết vì ăn dấm chua rồi.

“Không phải em đang nhớ anh ta đấy chứ?” Giọng nói chua chua, thật là chua quá đi.

“Vâng,” Tô Tử Lạc mơ mơ màng màng nói... “Em nhớ Thiếu Triết, còn có dì Hồ.”

“Tô Tử lạc..” Lê duệ húc hét lên, nghe cô nói xong, hắn liền.. Hắn nên làm cái gì..

“Lê Duệ Húc, anh thật là ồn ào ... Em rất mệt.” Tô Tử lạc vỗ vỗ vào lồng ngực hắn, ý bảo hắn yên lặng một chút.

Lê Duệ Húc cố gắng giữ bình tĩnh, hít thở sâu ... “Được rồi, ngủ đi.” Hắn nhẹ vỗ bả vai Tử Lạc.. Động tác ôn nhu, nhưng khuôn mặt kia thì đen lại như muốn đòi mạng.

Trong một căn phòng nhỏ bé, bé gái mở mắt ra, cô bé đưa tay bật đèn ngủ ở đầu giường. Nhìn thấy người phụ nữ đang nằm cạnh mình, cô bé đưa tay kéo lại chăn đắp cho cô, rồi mới cẩn thận xuống giường, cô bé gầy yếu, gương mặt xinh đẹp có chút xanh xao, đôi mắt long lanh to tròn, hàng lông mi dài chớp chớp, một

bé gái trong sáng, thuần khiết, cô bé khẽ mím môi, nhìn nhìn người phụ nữ nằm trên giường, rồi đi ra ngoài. Dưới ánh đèn nhợt nhạt, gương mặt xanh xao của cô bé càng động lòng người, tin rằng sau này lớn lên, cô bé sẽ là một mỹ nhân.

Lúc này, người phụ nữ trên giường khẽ trở mình, trên trán lấm tấm mồ hôi, hàng lông mày hơi nhíu lại, dường như cô đang mơ thấy gì đó, có lẽ là ác mộng đã xảy ra, là một đoạn kí ức mà cô không hề muốn nhớ lại.

Trong giấc mơ, một cô gái tập tễnh đi về phía trước, từng hạt mưa rơi xuống, cô cẩn thận che chở ột đứa bé trong lòng, gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé dính vào ngực cô, đứa bé thật nhỏ nhưng lại rất xinh đẹp.

Cô nhìn về phía trước, tìm ình một nơi trú mưa, rồi mới cẩn thận để đứa bé quay mặt ra ngoài, cả người cô gần như ướt đẫm, nước theo tóc chảy xuống. Cả người chật vật khó chịu, chỉ có ánh mắt của cô nhìn về đứa trẻ, lấp lánh nụ cười.

Cả người cô dính nước cảm thấy lạnh, chỉ có lồng ngực vẫn còn cảm giác ấm áp.

“Cực cưng, con đói bụng sao?” Cô muốn lau khô tay vào quần áo, lại phát hiện cả người đều ẩm ướt, cho dù lau thế nào cũng không khô được, cô đành buông tay xuống, đợi cho nó khô, mới đưa tay chạm vào gương mặt đứa trẻ đáng yêu trong lòng, đứa bé còn há miệng, cắn cắn ngón tay cô, môi không ngừng chu ra, cô bé đã đói bụng rồi.

Bên ngoài, trời vẫn đang mưa, những hạt mưa không ngừng rơi xuống, cô nhìn bốn phía, để ý không có người, cô mới xoay người, kéo một bên áo lên. Để cho cô bé con bú sữa, cô bé vừa nhìn thấy núm vú liền ngậm lấy bú sữa, hàng lông mi dài phủ xuống, cô gái đau lòng nhìn đứa bé trong lòng, đột nhiên một giọt nước mắt rơi lên má cô bé, cô bé dừng bú sữa, ánh mắt đen láy chớp chớp nhìn cô.

336. Q.5 - Chương 6

Edit: Ốc Sên

“Ngoan, mau bú sữa đi, mẹ ở đây...” Cô đưa tay vỗ về đứa con gái bé bỏng, vẻ mặt cô tái nhợt, xen lẫn đau lòng và mệt mỏi.

Bản thân cô đã quên, bao lâu rồi cô không ăn uống đầy đủ. Sau khi cho con bú xong, cô xoay người lại, bên ngoài trời vẫn mưa, ánh mắt cô thoáng hiện nét kiên định.

“Cực cưng, yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con.” Cô ôm chặt bé gái vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đáng yêu, đứa bé cũng chu môi chạm vào mặt cô, sau đó khẽ cựa người, ghé sát vào ngực cô ngủ.

Cô lại ôm con gái chặt hơn một chút, dường như cô cố gắng truyền hơi ấm của mình cho con.

Cô lại đi vào làn mưa, mưa lạnh giá tạt vào người cô, vào mặt cô, chỉ có đứa bé mà cô đang cố gắng che chở trước ngực là được an toàn, đó là tất cả của cô, cô cố gắng bước thật nhanh, dừng trước một khu nhà, cả người cô ướt đẫm, hai tay vẫn ôm chặt đứa bé vào lòng, đứa bé ngủ thật ngoan, căn nhà trước mặt cô thật xa hoa.

Cô đứng bên ngoài chờ, gương mặt tái nhợt, thỉnh thoảng một giọt nước lại lăn dài trên má cô, không biết cô đã đợi bao lâu, một tiếng oanh xe truyền tới, một chiếc xe màu trắng dừng cách đó không xa, một đôi nam nữ ngồi trên xe, chiếc xe dừng lại, bọn họ dường như không thể chịu nổi cứ quần chặt lấy nhau, hôn nhau say đắm, thậm chí hai bàn tay còn cởi áo của nhau, cô gái lộ ra bờ vai trắng nõn, người đàn ông chôn mặt vào vai cô, đôi tay không ngừng xoa bóp bộ ngực cô gái.

“A... Thần, nhẹ một chút,” cô gái thở gấp nói, giọng nói quyến rũ mê người, người đàn ông cười tà mị, bàn tay hướng xuống dưới, “Anh biết em muốn, không phải em thích nhất là chuyện này sao?”

Cô gái thở hổn hển, ánh mắt kia thừa nhận ý nghĩ giống hần, đúng vậy, họ muốn, hiện tại họ rất muốn có nhau.

Lúc này, cô gái đứng trong mưa đưa ánh mắt ướt đầm nhìn theo, cô ôm chặt đứa trẻ vào lòng, nhìn một màn nóng bỏng trước mắt. Người đàn ông đưa mắt nhìn qua cô, nhưng hắn vẫn tiếp tục động tác của mình, cho tới khi cô già trong xe bị hắn trêu đùa không chịu nổi, hắn mới xuống xe.

“Chúng ta về phòng tiếp tục, anh không thích bị nhìn trộm.”

Người đàn ông cản tai cô gái, cô gái ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy, cách đó không xa có một người đang phá hư chuyện tốt của họ, đúng là mất hứng, cô gái chỉnh lại quần áo, trừng mắt nhìn người phụ nữ chật vật kia.

Lại lần xin, thích đến nơi này như vậy sao.

Khi hai người bước ra khỏi xe, cô mới ngẩng đầu lên, gương mặt đầm nước mưa, trong lòng ôm một đứa trẻ.

“Để tôi đoán thử cô ở đây làm gì?”

Người đàn ông ôm eo cô gái cạnh hắn, ngón tay xoa xoa lưng cô gái, cô ta khẽ thở dốc một tiếng, giống như mất đi sức lực, cả người dựa vào người hắn.

Ánh mắt cô thoáng hiện nét bi thương, cô cẩn thận ôm chặt đứa bé hơn.

“Không phải cô định nói với tôi, đứa bé trong lòng cô là của tôi chứ?” Người đàn ông nhếch môi nói, ánh mắt híp lại giễu cợt, mưa vẫn rơi mà không ảnh hưởng chút nào tới hắn, hắn vẫn anh tuấn, vẫn tà mị, vẫn quả quyết.

Tuy vừa rồi hắn suýt nữa thì phát sinh chuyện đó với cô gái kia, nhưng bây giờ hắn vẫn là quần áo chỉnh tề, khác hẳn với cô gái kia.

Cô nhìn nhìn người đàn ông, lại nhìn cô gái bên cạnh hắn, bờ môi trắng nhợt khẽ run, cô còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy giọng nói của cô gái kia.

“Thần, tháng này em là người thứ mấy rồi, anh đã ở trên giường với bao nhiêu cô rồi?” Cô gái bên cạnh có chút không vui giậm giậm chân, trừng mắt nhìn cô, trong màn mưa, cô nhìn thấy nụ cười nhạt của hắn giành cho cô gái đó.

Còn có ánh mắt lạnh lùng đó là giành cho cô.

Hắn khẽ bước lên, sau đó ôm đứa trẻ trong lòng cô, một đứa bé thật xinh đẹp, ánh mắt đen láy, đứa bé đưa tay về phía hắn.

Dường như muốn hắn ôm lấy cô bé, đáng vẻ thật đáng thương.

“A,...” Hắn nhếch môi cười, “Cô gái này, không cần mang một đứa con hoang đẩy lên người tôi, tôi thật không biết, tôi và cô cần nằm với nhau khi nào nữa?” Người đàn ông cười lạnh.

“Đúng vậy, một người phụ nữ như cô, một tam thiêu gia như Vệ Thần sao có thể ngủ với cô được, cũng không biết tự soi gương nhìn lại mình, giống hệt kẻ điên, rách giày cho Vệ Thần cũng không xứng.”

Lời nói cô gái kia thật độc ác, còn người đàn ông lại lạnh lùng nhìn cô, cô ôm chặt lấy đứa trẻ, ngăn mưa chạm vào cô bé.

“Nó là con gái anh, là thật...” Trong gió lạnh, giọng nói cô vô cùng yếu ớt, người đàn ông hừ lạnh một tiếng, “Cô nói là của tôi thì chính là của tôi sao, như vậy phụ nữ tới tìm tôi làm cha của con họ đã hàng đồng rồi, con tôi có khi đã xếp thành đội bóng được rồi,” Người đàn ông cười nhìn cô, nụ cười ngày một lạnh lẽo, hắn ghét nhất là bị phụ nữ như vậy làm phiền, người phụ nữ này không biết xuất hiện từ đâu, còn muốn đặt quan hệ với hắn sao, bạn gái hắn nói rất đúng, bản thân không tự nhìn lại mình, trừ khi mất hắn bị mù mới nhìn trúng cô ta.

“Nhưng, nó chính là con gái anh, em cam đoan, em không cần gì cả, em chỉ cầu xin anh, hãy cứu nó, nó bị bệnh, bệnh rất nặng.” Cô bước lên, ánh mắt lo lắng, cả người đều chật vật.

“Là như vậy sao?” người đàn ông như nghĩ tới điều gì đó. Đưa tay xoa cằm, “Nếu đây là thật, như vậy, cô đưa đứa bé cho tôi, cô đồng ý không? Nếu đó là con tôi, tôi chỉ cần con thôi, con mẹ nó, tôi không cần, cô thấy sao?” Người đàn ông bật cười chế nhạo nhìn cô, lời nói ra không biết là thật hay là giả.

Bàn tay cô khẽ nắm chặt lại, cô hít hít cái mũi, dường như muốn ghi nhớ diện mạo của con gái vào trong lòng.

337. Q.5 - Chương 7

Edit: Ốc Sên

Sau đó, cô khẽ gật đầu, “Chỉ cần anh đồng ý cứu nó, em sẽ từ bỏ nó, cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa, chỉ cần nó có thể sống tốt.” Cô ghen ngào nói, không biết là mưa hay nước mắt lăn trên mặt cô, gương mặt ướt đẫm, đứa bé trong lòng cô không biết vì sao lại bật khóc, tiếng khóc buồn bã trong mưa khiến người khác đau lòng.

“Thần, anh không phải muốn nhận đứa con hoang kia chứ?” Cô gái đứng cạnh hần mắt húng, dùng sức kéo tay áo hần, hần không phải thực sự muốn đứa bé kia, “Nhận đứa bé cũng được, nhưng em không muốn làm mẹ kế,” Cô gái không vui giậm giậm chân, lại không phát hiện sự chán ghét trong mắt hần, cho dù cô có muốn làm mẹ kế, cũng phải xem hần có đồng ý không, hần cũng đâu nói sẽ lấy cô, hần còn chưa đến tới mức kết hôn với một cô gái như vậy.

Nhưng hần lại cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái đó, giống như hần đang muốn thể hiện cái gì đó, nụ hôn nóng bỏng, khiến cô gái như bị mất hết sức lực dựa vào người hần, hần biết, hần đã chinh phục hoàn toàn cô gái này.

Hần hôn cô gái trong lòng, nhưng ánh mắt lại nhìn về cô gái chật vật đứng đó, nhìn thấy đôi tay cô ôm lấy đứa trẻ, trong mắt thoáng hiện nét trào phúng, đưa tay ôm chặt cô gái trong lòng.

Một lúc sau, hần mới rời khỏi bờ môi cô gái đó, lạnh lùng nhìn cô.

“Con gái của cô, tự cô chăm lấy, tôi còn không muốn thay người khác nuôi con hoang.” Nói xong, hần ôm cô gái trong lòng đi vào nhà, tiếp đó là một màn nóng bỏng mãnh liệt, hần thật không muốn phí thời gian ở đây.

Cô mở to mắt, không tin những gì hần vừa nói. Hóa ra, hần luôn lừa cô... Luôn lừa dối cô...

Cô vội vàng bước lên, đưa tay ra, kéo lấy tay áo hần.

Người đàn ông chán ghét nhìn bàn tay cô.

“Buông tay...” Hần không kiên nhẫn mím môi, hần chán ghét bị phụ nữ dây dưa.

“Nó đúng là con gái anh, anh nhìn nó được không, em cầu xin anh...” Đứa bé trong lòng không yên cựa người, lại không cách nào hấp dẫn ánh mắt người đàn ông kia, người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt sưng đỏ vì khóc, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

“Thần đã nói rồi, cô mau tránh ra đi, cô không hiểu tiếng người sao?” Cô gái không khách khí đưa tay, cũng không thềm để đứa trẻ trong lòng cô, liền đẩy cô ra, cô bước lùi về sau mấy bước, ngã trên mặt đất, nhưng cô vẫn cố gắng che chở cho đứa trẻ trong lòng, phịch một tiếng, cô cảm giác đau đớn từ khuỷu tay, sắc mặt cô tái đi.

Hần kéo cô gái kia đi vào trong, chỉ là không ai nhìn thấy, đôi môi hần mím chặt lại, vẻ mặt khó chịu.

“Nó đúng là con gái anh, anh cứu nó được không, em cầu xin anh... Cầu xin anh...” Giọng nói của cô không ngừng từ trong mưa truyền đến, đáng thương bất lực, chỉ là mặc kệ cô có nói thế nào, có cầu xin thế nào, thì cánh cửa trước mặt cô đã đóng lại và không bao giờ mở ra giành cho cô.

Cô cúi đầu, vuốt ve đứa bé trong lòng... Trên mặt đất, cô chặt vật gục ngã, bên trong căn phòng, lại là một tình cảm nóng bỏng mạnh liệt phát sinh. Cô lạnh, còn họ nóng bỏng....

“Bảo bối, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con, nhất định,” Cô hôn nhẹ lên trán con... Đứa bé trong lòng đã khóc không ra tiếng.

“Con ơi ...” Tim cô như ngừng đập.. .Vội vàng bò dậy, đứa trẻ trong lòng cô đã khóc không nữa, đôi mắt nhắm nghiền, vẻ mặt tím ngắt.

“Con ơi...” giọng nói vô thê lương vang lên trong mưa, lại không có ai giúp cô, không ai đến tới cô, tình người nóng lạnh, lòng người đổi thay...

Thế giới này yêu họ chỉ có chính bản thân họ...

“Bảo bối ...” Cô đột nhiên mở mắt ra, một bàn tay nhỏ bé đặt trên trán cô, thay cô lau mồ hôi trên mắt.

“Mẹ, Đồng Đồng bây giờ đã lớn rồi, không được gọi là bảo bối nữa...” Đồng Đồng bò lên giường, cả người nhỏ bé chui vào trong lòng cô.

Hà Duyên ôm chặt lấy cô bé, tốt rồi, con gái cô vẫn ở cạnh cô, nó vẫn sống rất tốt.

Cô lại mơ thấy ngày đó, ngày mà cô như tuyệt vọng.

“Mẹ... Bánh Bao Nhỏ sao lại có hai người cha?” Đồng Đồng ngẩng đầu lên hỏi mẹ. “Không phải mỗi người chỉ có một cha thôi sao, cũng chỉ có một mẹ? Vì sao Bao Bao lại có hai người cha?”

Hà Duyên, vỗ về gương mặt con gái, khẽ cười, “Đó là vì Bánh Bao Nhỏ có hai người cha yêu thương. Ai bảo cậu bé đáng yêu như vậy?”

Đồng Đồng khẽ gật đầu, thừa nhận Bánh Bao Nhỏ rất đáng yêu. Mặc dù hơi béo, cái gì cũng ăn, nhưng rất đáng yêu.

“Có phải do Đồng Đồng không đáng yêu, cho nên không có cha, cả mẹ cũng không có cha,” Đồng Đồng như nhớ ra điều gì đó, liền kéo chặt áo Hà Duyên, vì sao đứa trẻ khác đều có cha, Bánh Bao Nhỏ còn có hai người cha, vì sao chỉ có cô bé, một người cha cũng không có, mẹ cô bé cũng không có cha, cô bé không có ông bà, không giống như Bánh Bao Nhỏ, có rất nhiều người yêu thương cậu bé.

“Xin lỗi, Đồng Đồng,” Hà Duyên ôm lấy con gái, “Là mẹ không tốt, không thể cho Đồng Đồng một người cha,” cô nghẹn ngào lên tiếng, Tô Lạc đã nói đúng, cha và mẹ không giống nhau, cô bé cần mẹ, cũng cần một người cha.

Tình thương yêu của cha, không thứ gì có thể thay thế.

“Đồng Đồng không cần cha, Đồng Đồng chỉ cần mẹ là được rồi,” Đồng Đồng ôm chặt lấy mẹ mình, dường như cảm giác mẹ đang buồn, cô bé ngoan ngoãn khiến cho người khác đau lòng.

Cô bé ngồi dậy, đưa tay ra, bưng một cốc nước ở trên mặt bàn.

“Mẹ, đây là của Đồng Đồng, còn đây là của mẹ,” cô bé cẩn thận cầm cốc nước trên tay, ánh mắt cười cười, đáng yêu.

Đồng Đồng thật ngoan, Hà Duyên đau lòng hôn lên má con, một đứa bé bốn tuổi, đã phải làm rất nhiều việc rồi.

Cô đón lấy cốc nước trong tay cô, nước vốn không có vị, lúc này lại giống như pha đường vậy, uống thật ngon.

Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, họ cũng đã không cần lo lắng cái rét lạnh của mùa đông nữa.

338. Q.5 - Chương 8

Edit: Ốc Sên

“Mẹ, Đồng Đồng muốn ngủ,” Đồng Đồng xoa xoa mắt, cô bé dựa vào Hà Duyên, nhắm mắt lại. Nhưng, cô bé lại mở mắt ra, khẽ chu môi lên, dù sao cô bé vẫn muốn có một người cha, chỉ là, nếu có cha vậy sẽ không có mẹ, vậy cô bé sẽ không cần cha nữa.

Lúc Đồng Đồng đang mơ màng ngủ, Hà Duyên đã rời giường, cô đã chuẩn bị xong bữa sáng, đơn giản, giản dị, nhưng cả hai mẹ con cô đều thích.

Đồng Đồng tỉnh giấc, ngồi dậy, sau đó thay quần áo, nhảy xuống giường, cô bé tự rửa mặt, cô bé đã bốn tuổi rồi, lớn rồi, không còn bé như Bánh Bao Nhỏ nữa.

Chờ Đồng Đồng đi ra, cô bé ngồi trên chiếc ghế nhỏ của mình, nhìn chiếc bát Hà Duyên đặt trước mặt cô, “Đồng Đồng, tí nữa, mẹ sẽ đưa con đến nhà ông Lê, con nhớ, phải nghe lời, dù sao, chúng ta đang ở nhờ nhà họ, hiểu không?” Cô đưa tay xoa đầu con gái, mong con gái có thể hiểu chuyện, vì cô đã nợ nhà họ nhiều lắm, nếu không có họ, Đồng Đồng sẽ luôn phải ở nhà một mình.

“Đồng Đồng biết rồi, mẹ yên tâm, Đồng Đồng rất nghe lời.” Đồng Đồng ăn bát cơm nhỏ, ngoan ngoãn nở nụ cười, Hà Duyên xoa tóc con gái, đây là con gái duy nhất của cô, là hạnh phúc lớn nhất của đời cô.

Lúc này, tiếng gõ cửa truyền tới, tiếng gõ ngày một lớn, xuyên thẳng vào tai cô.

Sáng sớm đã ai tới như vậy... Hà Duyên đứng lên, đi ra ngoài, cô nhớ cô đã thuê căn nhà này được gần một tuần rồi, nhưng chi phí cần đóng cũng đã đóng đủ, sao vẫn có người tới tìm?

Cô do dự một chút, sau đó nhìn thoáng qua con gái có chút sợ hãi, cuối cùng vẫn mở cửa...

“Xin hỏi...” Cô còn chưa kịp nói xong, đã nhìn thấy một đám người vội bước vào nhà, căn nhà nhỏ bé của cô trở nên chật hẹp.

“Các người là...” Hà Duyên lặng người đi, cô khó hiểu nhìn những người này, đàn ông có, phụ nữ có, cô vội chạy tới, chắn trước mặt con gái, bọn họ muốn làm gì, vì sao lại nhìn chằm chằm vào con gái cô.

Ba người đàn ông có tướng mạo giống nhau nhìn chằm chằm vào Đồng Đồng, trong mắt như hiện lên gì đó.

Đồng Đồng khẽ co người lại, kéo vạt áo Hà Duyên.

“Các người là ai, vì sao lại xông vào nhà tôi?” Hà Duyên ôm lấy Đồng Đồng, không khỏi bước lùi về sau, không phải là tội phạm cướp bóc cướp hứ, nhưng sao lại có nhiều người cùng đi cướp như vậy, hơn nữa, cô thực sự là không có gì cả.

“Tôi không có...” Cô muốn nói điều gì đó, một trận gió thổi qua người cô, sau đó, hai tay cô nhẹ bẫng, Đồng Đồng đã bị người khác đoạt lấy.

“Đồng Đồng,” Cô sợ hãi kêu lên, lại thấy được vẻ mặt u ám của Vệ Thần...

“Mẹ, đừng khóc, cháu gái của mẹ đây,” Vệ Thần nhìn Đồng Đồng trong lòng hẩn, thật sự là vô cùng cảm động, trước đây, hẩn không biết cô bé là con gái mình, cũng đã ôm cô bé rất vui vẻ, bây giờ đã biết, cũng không cách nào buông tay. Con gái của hẩn, cuối cùng hẩn cũng có con gái rồi.

Nhưng, hiện tại quan trọng mẹ hẩn, nếu không làm mẹ hẩn ngừng khóc, nơi này sẽ bị ngập mất.

Nhất Phàm bước tới ôm lấy cháu gái, nháy mắt chỉ có thể dùng từ kích động để hình dung. “Đồng Đồng, còn nhớ bà không?” Nhất Phàm vội vàng lau khô nước mắt, ánh mắt không rời khỏi Đồng Đồng. Đúng là rất giống, đây chính là cháu gái của bà.

“Bà nội...” Đồng Đồng nhìn mẹ mình, rồi nhìn người bà trước mặt, khẽ gọi tiếng bà nội, mẹ nói Đồng Đồng phải hiểu chuyện, phải ngoan, phải nghe lời ông Lê, ông nội Lê nói, bà nội Lê cũng nói đây cũng là bà nội...

“Ngaoan... Là bà nội, là bà nội...” Nhất Phàm vội gập đầu, ôm chặt đứa cháu gái mà mình vất vả lắm mới có được, ba người đàn ông đứng đó, hốc mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm Nhất Phàm và Đồng Đồng.

“Mẹ... Cho con ôm...” Vệ Phong đưa hai tay ra, vẻ mặt luôn lạnh lùng lúc này lại có chút dịu dàng, dường như đã hòa đi rất nhiều, không còn lạnh lùng như mọi hôm.

“Mẹ... Cho con ôm ...” Vệ Liên cũng đưa hai tay ra, ánh mắt cười híp lại, thật đáng yêu, hẳn muốn ôm, nhất định phải ôm.

“Vợ... Anh...” Cha của hắn, Vệ Đông cũng đưa tay ra, ánh mắt không rời khỏi cháu gái bé nhỏ, hẳn có cháu gái, sau này sẽ không cần phải hâm mộ người khác nữa, hẳn cũng giống như vợ chồng họ Lê, đưa cháu gái nhởi chơi, thật là tốt quá.

Nhất Phàm trừng mắt nhìn bọn họ, “Máu tránh ra cho tôi, cháu gái của tôi, tôi còn ôm chưa đủ đâu.” bà lườm một lượt từ chồng tới con trai, đúng là không tin được, dám đòi tranh cháu gái với bà.

Khi bà cúi xuống nhìn Đồng Đồng thì giọng nói đã trở nên dịu dàng, ngọt ngào.

“Đồng Đồng, về nhà với bà nội ...” Bà ôm chặt đứa cháu đáng yêu, Vệ Phong tự động cởi áo khoác ngoài, khoác lên người Đồng Đồng.

“Em út, lúc nữa đưa Hà Duyên về nhà nhé,” Vệ Phong nói một câu với Vệ Thần, sau đó cùng mẹ hắn đi ra ngoài, nơi này quá nhỏ, bọn họ cảm giác không khí không đủ dùng. Nơi này, cũng không cần họ nữa, quá sáng, hai người kia giờ có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện để nói.

“Đồng Đồng...” Hà Duyên giờ mới có phản ứng, cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn một nhà cổ quái đưa con gái cô đi.

Nhưng, cô lại không tài nào di chuyển được, bởi vì Vệ Thần đang kéo tay cô lại, không chịu buông ra.

“Các người muốn đưa con gái tôi đi đâu?” Hà Duyên dùng sức gạt tay Vệ Thần ra, nhưng cái vẻ u ám của hắn còn hơn cả Duệ Húc.

“Hà Duyên, vì sao cô không nói cho tôi biết, Đồng Đồng là con gái tôi, từ lúc nào đã có con của tôi, nói...” Vệ Thần lúc đầu chính là trầm mặc, mặc cho cô giãy dụa, mặc cho cô náo loạn, cuối cùng, hắn thật sự không chịu được, rống lên một câu.

Hà Duyên lặng người đi một chút, sau đó lạnh mặt nhìn hắn, “Vệ Thần, là ai nói với anh Đồng Đồng là con gái anh, con gái của tôi khi nào thì thành con gái của anh, anh thật là hài hước, nếu anh muốn có con gái, sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn sinh cho anh, vì sao anh lại cướp con gái tôi?”

339. Q.5 - Chương 9

Edit: Ốc Sên

Hà Duyên nói không chút lưu tình, những câu trào phúng, lồng ngực Vệ Thần phập phồng tức giận, gương mặt ngày càng u ám, nhất là đôi mắt kia, giống như đêm tối sâu thẳm muốn nuốt chửng tất cả, người thân quen với Vệ Thần sẽ biết giờ hắn đang tức giận, cực kì cực kì tức giận, mà từ trước tới nay khi hắn tức giận sẽ làm những việc vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên hắn đưa hai tay ra, bóp cổ Hà Duyên.

“Hà Duyên, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất sau này cô đừng có nói Đồng Đồng không phải là con tôi, Đoàn Hạo đã xét nghiệm ADN của tôi và Đồng Đồng, nó chính là con gái của tôi, là đứa con mà cô đã lên trộm lấy.” tay Vệ Thần hơi dùng sức, ánh mắt như lửa, Hà Duyên đã làm hắn tức giận mất hết lí trí, “Cô lại dám làm chuyện này, giấu con gái tôi lâu như vậy, cô không nói cho tôi biết, cô không hề cho tôi biết trên đời này tôi có một đứa con gái, làm hai cha con tôi xa cách bốn năm, cô không hề tôi thấy được ngày con bé ra đời, từng ngày con bé lớn lên, cũng không có nghe được tiếng cha từ con bé...”

“Làm sao cô có thể như vậy?” Vệ Thần từ từ buông tay ra, sắc mặt Hà Duyên tái nhợt, cái gì ADN, con gái cô khi nào thì giám định ADN với hắn, chuyện này là như nào.

Sao hắn lại biết được chuyện về Đồng Đồng, thân thể của Đồng Đồng chỉ có mình cô biết, thậm chí, cô còn không nói với Tô Lạc.

“Hà Duyên, mau trả lời tôi?” Vệ Thần kéo Hà Duyên, cô đang ngây ngốc cái gì vậy, cô đang suy nghĩ gì, có phải vừa rồi hắn đã dọa tới cô, hắn đâu có dùng sức, cho nên cô đâu thể choáng váng được.

Một lúc sau Hà Duyên mới phản ứng lại, “Vệ Thần, Đồng Đồng là con tôi, nó không có quan hệ với anh,” cô đẩy Vệ Thần ra, bình tĩnh, lạnh lùng nhìn hắn, lúc này cô chính là cô thư kí què mùa, lạnh lùng.

“Tôi...” Cô còn chưa kịp nói xong, một bóng ma đã kề sát mặt cô, phóng to trước cô, cô cảm giác môi mình tê rần, người đàn ông kia đã mất hoàn toàn sự dịu dàng thường ngày, hắn thô lỗ cắn môi cô.

“Cô không thừa nhận phải không, được, tôi sẽ để cô thừa nhận, tôi sẽ cô biết. Lúc trước, chúng ta làm thế nào để sinh ra Đồng Đồng...” Vệ Thần khác hẳn ngày thường, hẳn lúc này tà mị khó đoán, hắn đưa tay dùng sức xé áo Hà Duyên, cầm mắt kính của cô ném sang một bên, mọi thứ trước mặt Hà Duyên bỗng trở nên mờ nhạt, nhất thời cô mất đi toàn bộ cảm giác an toàn, sau đó là tiếng quần áo bị xé rách... Cô mới sợ hãi kêu lên...

“Vệ Thần, anh muốn làm gì, mau dừng tay lại...” Cô vội vàng ngăn cản Vệ Thần, chỉ là, cô cảm giác như chiếc vòng trên cổ bị kéo ra, mơ hồ, cô nhìn thấy gương mặt Vệ Thần kề sát, còn có chiếc vòng cổ trong tay hắn.

“Hà Duyên, chết tiệt... Tôi đã không hề nghĩ tới, chính là cô, không ngờ lại là cô...” Hắn nắm chặt chiếc vòng cô trong tay, dùng sức cắn môi Hà Duyên... Hà Duyên đưa hai tay không ngừng đánh vào người hắn, cả người hắn to lớn bất động, dường như không hề chịu một sự ảnh hưởng của cô.

Hắn ném cô lên giường, một tiếng thét chói tai chưa kịp vang lên, thân thể đàn ông cường tráng đã ép xuống, hắn không thèm để cô muốn hay không, hung hăng hôn cô, một tay không ngừng xoa nắn bộ ngực của cô, thậm chí, hắn còn dùng sức kéo nội y của cô, vứt xuống đất, trực tiếp phủ tay lên bộ ngực đầy đặn, hắn không ngừng trêu đùa cặp núm hoa, cô cảm giác có gì đó cứng nóng chạm vào bụng mình, kĩ thuật của hắn quá tốt, khiến cho phụ nữ không thể từ chối, hẳn có thể dễ dàng khơi dậy ham muốn của phụ nữ.

“Không...” Cô thừa dịp mình còn một chút tỉnh táo liền muốn ngăn cản hắn, Vệ Thần nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cô, “Hà Duyên, còn nhớ không? Ngày đó, tôi đã đối với cô như vậy,” giọng nói khàn khàn đầy dục vọng, người đàn ông này ngày thường ôn nhu, phong lưu, lúc này lại như một loại thuốc độc đáng sợ, chỉ cần dính vào, trước khi bị độc chết, không có bất kì cô gái nào có thể buông ra.

Cô khẽ thở ra một hơi, khi hai tay hắn đặt vào chân cô, cuối cùng cô buông tha, cô không thể chống cự được hắn, cũng giống như ngày nào đó của năm năm trước, cô phản kháng, cuối cùng vẫn là chấp nhận. Cô nhắm mắt lại, mặc cho ngón tay hắn như lửa đi vào, không ngừng khiêu khích thân thể mẫn cảm của cô, trên ngực, trên lưng, thậm chí cả nơi u tối đó.

Cô cắn môi, cô không muốn hắn nghe thấy những tiếng rên rỉ, còn có sự trầm luân của cô đối với hắn.

Ngón tay xấu xa kia chạm vào nơi mẫn cảm nhất của cô, ngón chân cô co lại, chịu không được cái cảm giác tê dại này.

“A...” Giọng nữ kiều mị truyền tới, ánh mắt của Vệ Thần lúc này như có lửa, có chút đáng sợ, hắn khẽ nheo mắt, thu hết phản ứng của cô vào trong mắt. Hắn muốn nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô có thể cứng tới lúc nào, còn dám nói điều khiến hắn tức giận, bây giờ cô có muốn nói, cũng chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ mê người mà thôi, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ đối với cô gái nào lại chu đáo, lại khiêu khích nhiều như thế. Phụ nữ của hắn cũng không nhiều, không nhiều như anh hai của hắn, nhưng cũng không quá ít, hắn mười bốn tuổi đã ném qua mùi phụ nữ, người phụ nữ này lại khiến hắn thất thần.

Hắn thật sự không thể khống chế chính mình.

Mồ hôi trên trán không ngừng chảy rơi trên người cô, gương mặt cô đỏ ửng, thật xinh đẹp, hắn bật cười, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao ở trước mặt người khác, hắn luôn giữ gìn hình tượng tốt đẹp, bởi vì trong mắt mọi người, hắn chính là như thế, chỉ cố trước mặt cô, hắn phá vỡ sự tốt đẹp đó, vì cô luôn cố trang bị hình một vẻ mặt giả tạo, người khác cho là xấu, cho là què mùa, nhưng hắn lại cho rằng, cô rất đẹp, rất đáng yêu, mỗi khi nhìn thấy... Nhất là ánh mắt mơ màng kia, hẳn đều cảm giác tim đập nhanh hơn... Hóa ra, đây chính là thích... Từ khi nào đã bắt đầu...

“Hà Duyên, anh mặc kệ giữa chúng ta có Đồng Đồng hay không, anh đều thích em, không đúng, anh nghĩ là nhiều hơn, anh yêu em.”

Hắn cắn nhẹ môi Hà Duyên, trong chớp mắt, như đã hiểu ra điều gì đó... Cảm giác như này thật tốt, chẳng trách cái tên Duệ Húc giống y quái vật kia khi yêu lại có thể như vậy, yêu tới mức chết đi sống lại. Hóa ra, cảm giác yêu chính là như thế này.

340. Q.5 - Chương 10

Edit: Ty Hí

Beta: Ốc Sên

Cả người Hà Duyên sững sốt, không có nghĩ đến vật nóng bỏng kia xông thẳng vào hạ thân của mình, nước mắt cô rơi xuống, rốt cục vẫn không thể tránh được.

Bàn tay nắm chặt từ từ buông ra, sau đó vòng qua cổ hắn. Cùng hắn buông thả, để cho thân thể trôi theo dục vọng nguyên thủy nhất.

Cô tự nói với chính mình chỉ một lần này thôi...

“Em thật không giống như đã từng sinh con,” Vệ Thần cắn nhẹ lên môi cô, nhìn ánh mắt mông lung của Hà Duyên, “Em có biết anh thích nhất cái gì của em không,” mỗi câu nói của hắn là một lần va chạm, làm cho người phụ nữ phía dưới hắn phát ra tiếng rên rỉ như một con mèo con, thật êm tai, khiến hắn càng muốn mãnh liệt hơn nữa.

Ánh mắt Hà Duyên càng thêm mông lung, tiếng thở dốc của hắn không ngừng vang lên bên tai cô, thân thể hai người gắt gao ôm lấy nhau, cảm giác như vậy thật sự quá tuyệt vời, cô không muốn phản kháng, cô chỉ muốn chìm đắm vào dục vọng này.

Cô nhắm mắt lại, cô không thể phủ nhận rằng đối với hắn... Cô vẫn còn thứ tình cảm này.

Chán ghét.. Ngoài chán ghét còn có thích...

Chiếc giường nhỏ bé này, vốn chỉ vừa cho cô và Đồng Đồng, bây giờ lại có thêm một người đàn ông, bắt đầu cảm thấy chật chội, Hà Duyên không thoải mái khẽ cử động, cái giường này thật quá nhỏ, chút nữa là cô bị lấn xuống đất rồi, người đàn ông đưa tay ra, lập tức kéo cô lại, nếu không mặt cô đã chạm đất rồi.

Cô mở mắt ra, rồi ngồi dậy, phức tạp nhìn người đàn ông đang chiếm giường của mình, hắn ngủ một cách ngon lành, so với năm năm trước, dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng thích cười nói hơn, cô nhớ tới thời điểm đó, hắn chính là một người đàn ông cực kì lạnh lùng.

Cô đi xuống giường, đi về phía cửa sổ nhỏ, nhìn ra bên ngoài.

Cho tới khi một người đàn ông lại gần phía sau cô, hai tay đặt ngang hông cô, dường như muốn ôm cô vào lòng.

Cô không khách khí đập vào bàn tay to lớn của hắn, tay còn lại lấy kính của mình mang vào, hắn làm cô đi làm muộn rồi.

“Tôi muốn đi làm, buổi tối mong hãy trả lại Đồng Đồng cho tôi, không có tôi nó sẽ khóc.” Cô dọn đồ đạc của mình, xoay người, muốn đi, Vệ Thần tức giận nhìn cô.

“Hà Duyên, thế nào, cô dùng tôi xong rồi, hiện tại coi như giống cái khăn lau dùng xong vứt đi ư, tôi còn chưa tính những gì cô đã nợ tôi đâu, hừ, cô trộm con của tôi, còn không cho tôi biết,” Vệ Thần đứng ở cửa, cả người chặn ở cửa, cô muốn đi ra ngoài ư, đừng có mơ.

Hà Duyên thở dài một hơi, “Vệ Thần, tôi muốn đi làm, tôi còn phải nuôi con gái mình nữa,” Cô trầm tĩnh nói xong, hắn là phó tổng, nhưng cô chỉ là một thư ký, hắn có tiền cùng với mỹ nữ, nhưng cô chỉ có công việc này còn có một đứa con gái ốm yếu nữa.

“Hà Duyên, cô nói lại một lần nữa cho tôi xem,” Vệ Thần có chút xấu hổ cùng tức giận, thật sự muốn biết trong đầu người phụ nữ này chứa gì.

“Tôi không có thời gian rảnh rỗi như anh, tôi phải làm việc, anh hãy tránh ra,” Cô lại khoác lên mình bộ trang phục công sở quê mùa, dường như khi mặc bộ quần áo này vào, tính cách cô cũng thay đổi. Lại biến thành Hà Duyên lạnh lùng, khó tính.

“Hà Duyên, câm miệng, Đồng Đồng cũng là con gái của tôi, tôi cũng muốn nuôi dưỡng nó,” Vệ Thần nắm chặt tay lại, thật sự hận không thể tiến lên bóp chết người phụ nữ này, cô muốn làm hấn tức chết sao? Rõ ràng vừa rồi vẫn rất dịu dàng, hiện tại như biến thành người khác, hấn nói lời nào cũng cãi lại. Cả người hấn run lên vì tức giận.

“Đồng Đồng là con gái của tôi,” Hà Duyên lãnh đạm nói xong, lập tức đi qua hấn, “Tôi muốn đi làm, Đồng Đồng đang bị bệnh, tôi muốn chữa khỏi bệnh cho nó” Mấy năm nay cô đều tích cực làm việc, dành dụm tiền chữa bệnh cho Đồng Đồng.

“Anh sẽ chữa bệnh cho Đồng Đồng,..” Vệ Thần hít sâu một hơi, hấn nhìn căn phòng nhỏ này, phòng tắm và toilet bé xíu, mấy năm nay, hai mẹ con họ đã vất vả rồi, nuôi con khổ cực như vậy, nhất là nó còn bị bệnh nặng.

“Tự tôi sẽ chữa bệnh cho con mình...” Hà Duyên ngẩng đầu nhìn hấn, thấu qua lớp kính là ánh mắt kiên định, cô thật sự đã quen với áp lực như vậy rồi.

“Hà Duyên, được lắm,” Vệ thần đặt tay lên lồng ngực, thỉnh thoảng ép trái tim xuống, hấn sắp bị người phụ nữ cổ chấp này làm tức chết rồi.

“Bệnh của Đồng Đồng chữa mất rất nhiều tiền, cô có không?” Hấn hỏi sắc bén, cũng không khách khí. Cô nếu có tiền, cũng sẽ không ở trong căn phòng nhỏ bé này, mỗi ngày đều phải ăn mấy cái thứ khó ăn đó, mỗi ngày cũng không cần tăng ca nhiều như vậy, thậm chí, còn làm việc tới khuya. Cô không có tiền, thật sự không có.

Mà vừa nghĩ tới cô và Đồng Đồng sống khổ sở mấy năm năm, tim hấn nhìn bị chiếc kim nhọn đâm vào, trước kia chỉ cảm thấy đau lòng, giờ thì như bị cắt da, cắt thịt.

Hà Duyên mím chặt môi, “Tôi có thể vay Tử Lạc, cô ấy nhất định cho tôi mượn,” cô ngược mắt lên, thực ra, cô biết cô không cần nói gì, Tử Lạc cũng sẽ giúp cô vô điều kiện.

“Vậy cô trả bằng cách nào?” Vệ Thần nhíu mày, cứ coi như có người ượn, thì cô không phải trả chắc.

“Tôi có thể dùng phần đời còn lại, nhất định sẽ trả hết nợ.” Cô giật cửa ra, rõ ràng có thể không cần, nhưng là, cô vẫn muốn chính mình chữa khỏi bệnh cho con gái, bởi vì, cô đã có thói quen dựa vào chính mình.

“Đợi chút..” Vệ Thần bước theo, kéo tay cô lại.

“Tôi cho cô mượn, tôi không cần cô dùng cả đời để trả, cô chỉ cần đưa tôi một năm tiền lương của cô là được rồi, không có lãi gì cả, chỉ là để Đồng Đồng ở cạnh cha mẹ tôi là được ... Như vậy, cô sẽ không phản đối chứ, như vậy bản thân cô và Đồng Đồng đều tốt hơn.”

Hà Duyên dừng bước, nhìn hấn chăm chăm, hấn không biết người đàn ông này đang suy tính gì.

“Cô không cần phải nhìn tôi như vậy, Đồng Đồng cũng là con gái tôi...” Vệ Thần nói hợp lý hợp tình, mà hấn đã có quyết định của chính mình, một năm là đủ rồi.

Hấn muốn đuổi theo cô, để cô trở thành vợ hấn, đương nhiên, hấn bây giờ còn không nghĩ sẽ để cô được đắc ý, bây giờ cô không thêm quan tâm tới hấn nữa, nếu mà biết của hấn tâm ý, có khi còn trèo lên đầu hấn mất.

“Nhưng, là chính anh không cần Đồng Đồng, anh không nhớ sao, năm đó, Đồng Đồng thiếu chút nữa sẽ chết...” Cô thì thầm nói, không thể không nói, điều kiện của hấn đã rất rõ ràng, cô cũng biết rõ nên chọn cái nào, cả đời cùng một năm, cô căn bản đã quyết định.

341. Q.5 - Chương 11

Edit: Hải Linh

Beta: Ốc Sên

Với lại nếu Đồng Đồng ở chỗ của Vệ Thần, con bé sẽ là công chúa nhỏ, ở nơi này cô bé chỉ là một đứa nhỏ đáng thương không có cha.

“Để tôi suy nghĩ một chút đã,” cô chậm rãi đi về phía trước, còn người đàn ông kia vẫn đi theo phía sau của cô, một bước cũng không rời, khiến cho trái tim của cô, đã qua rất lâu rồi, lại rối loạn một lần nữa.

Vệ Thần đột nhiên bước lại gần, đi song song với Hà Duyên.

“Cô biết tôi là cha của Đồng Đồng, cho nên, cô không thích tôi, đúng không?” hắn vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao cô lại chán ghét hắn, nếu trước kia không biết, thì hiện tại hắn đã biết rồi.

“Đúng vậy.” Hà Duyên thản nhiên trả lời, không có chút giấu diếm.

“Cô đúng là thật thà.” Vệ Thần cười khở một tiếng, đột nhiên đưa tay giữ chặt lấy tay cô, Hà Duyên dùng sức giật tay một chút, phát hiện ra hắn kéo tay cô ngày một chặt hơn.

Càng dùng sức, người bị đau lại chính là cô, mà cái người đàn ông kia, vẻ mặt cười cười, cười giống như một con mèo vừa ăn vụng được cá, cô nhìn thấy thật muốn đập cho hắn mấy phát.

Cô mặc kệ để hắn lôi kéo, đằng nào thì người cũng bị ăn mất rồi, giờ chẳng qua chỉ là kéo tay, so với vừa rồi, là quá nhẹ nhàng rồi.

Chỉ là, cô quay mặt đi, không thể không nói, tay của người đàn ông này vẫn giống với năm năm trước, cho cô cảm giác đặc biệt an toàn... Chỉ là cảm giác an toàn này chỉ có ở một đêm đó mà thôi.

“Hà Duyên, vì sao không nói cho tôi biết, Đồng Đồng chính là con gái của tôi, nếu cô nói, tôi sẽ tin.” Vệ Thần đột nhiên dừng bước, dùng sức kéo tay của Hà Duyên lại, sau đó gỡ cái kính dày cộp của cô xuống, để ánh mắt của cô không bị cản trở gì mà nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ánh mắt cô mơ màng, mông lung, lúc này, toàn bộ là bóng dáng của hắn, làm cho hắn có một cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Đúng vậy, hắn thật sự có thể, nếu cô nói cho hắn Đồng Đồng chính là con gái của hắn, hắn thật sự sẽ tin, bởi vì, cô là Hà Duyên.

“Anh có cuộc sống của anh, tôi không muốn phá hỏng cuộc sống của anh, hơn nữa, hiện tại, tôi và Đồng Đồng sống rất tốt, có thể chúng tôi không giàu có, nhưng Đồng Đồng rất vui vẻ, vì sao phải nhắc tới chuyện này?”

Điều cô muốn nói chỉ có vậy, cô không hề quên, khi gặp lại hắn, hắn đã là phó tổng của tập đoàn Húc Nhật, bên cạnh cũng đã có một cô gái.

Vệ Thần không hề có ý muốn bỏ qua, hắn cũng không phải là kẻ ngu ngốc, ý tứ của cô, hắn hiểu được.

“Năm đó, vì sao không tìm tôi. Lại muốn một mình mang theo Đồng Đồng.” Nếu năm đó, hắn biết người kia là cô, dù có thể nào đi nữa, nếu không muốn kết hôn, thì hắn vẫn sẽ giúp đỡ cô và Đồng Đồng, sẽ bảo vệ bọn họ, quan tâm đến bọn họ, sẽ không để cho hai người phải sống vất vả trong nhiều năm như vậy.

“Anh quên sao?” Hà Duyên lấy kính mắt đeo vào, thật may là cô còn có cái kính này, có thể che giấu một chút gì đó, ví như sự khổ sở và còn có... Che giấu được một chút đau xót...

“Quên cái gì?” Vệ Thần vẫn cười, hắn muốn biết, vì sao lúc trước, cô không đến tìm hắn, khả năng là vĩnh viễn cô cũng không biết, kỳ thật là hắn có đi tìm cô.

“Tôi đưa Đồng Đồng đi tìm anh, lúc đó, Đồng Đồng mới sinh ra được không lâu, đã phát hiện ra, trái tim nó không được khỏe, cho nên, tôi đưa con đi tìm anh, chỉ cần anh có thể cứu nó, thậm chí, tôi có thể rời xa nó.”

“Dù sao, Đồng Đồng cũng là con gái của anh...”

Trán Vệ Thần nhăn lại, căng thẳng, dường như là nhớ lại chuyện gì đó...

Hắn khẽ nắm chặt tay của Hà Duyên, một hình ảnh xuất hiện trước mắt hắn.

Mưa, cô gái trẻ tuổi, còn có một đứa nhỏ mới sinh ra được không lâu, hần còn nhớ, gương mặt của đứa nhỏ kia trông rất đáng yêu, ánh mắt thật to, cái mũi và cái miệng nho nhỏ, nhỏ như vậy, dường như lúc đó còn không to bằng một bàn tay của hần.

Mà đứa bé đó chính là Đồng Đồng của hiện tại...

“Trời ơi...” Hần nhắm mắt lại, rốt cục thì hần đã hiểu, bản thân hần đã làm những gì...

Đúng là cô có đến tìm hần, cô còn ôm cả Đồng Đồng theo, lúc ấy, cô đã cầu xin hần cứu Đồng Đồng, nhưng hần giành cho cô chỉ có nhục nhã, chỉ có nhạo báng, thậm chí còn đuổi cô đi.

Hần tưởng rằng mình đã quên, thật không ngờ, khi hần nhớ lại một lần nữa, cũng là lúc phát hiện ra, hiện tại, tất cả đều quá rõ ràng, giống như là chuyện chỉ vừa mới xảy ra, thậm chí, hần còn nhớ rất rõ, từng ly từng tý, hần không hề quên.

Nhớ bộ dạng của cô vào lúc đó, những hạt mưa rơi trên người cô, nhớ tiếng khóc của Đồng Đồng, còn nhớ câu nói của cô gái đó, nói cho hần biết... Đứa bé là con gái của hần. Đứa bé bị bệnh, nhưng hần đã làm cái gì...

Hần buông tay của Hà Duyên ra, cúi đầu nhìn đôi bàn tay của chính mình, không thể tin được, trước kia, rốt cục, mình đã cái gì, hần như vậy, nhưng lại mặc kệ con gái của mình, mặc cho bọn họ sống hay chết cũng không quan tâm.

Hà Duyên nhìn hần, một lúc lâu, cô chủ động kéo lấy tay hần, cô hiểu, hần đang tự trách bản thân,...

“Tôi biết là không phải lỗi của anh, nếu đổi lại là tôi, có thể tôi cũng sẽ không thừa nhận một đứa trẻ đột nhiên xuất hiện, năm năm trôi qua, tuy rằng, chúng tôi thực sự rất vất vả, nhưng, Đồng Đồng vẫn còn sống, như vậy tôi đã rất biết ơn rồi, cũng không có oán trách gì.”

“Vệ Thần, chuyện anh nói, tôi sẽ đáp ứng...” cô nói xong, rồi buông tay hần ra, đi về phía trước, khẽ chớp mắt một chút, từng giọt nước mắt lăn dài, cô biết là mình đang khóc.

Tô Tử Lạc nói rất đúng, đôi khi có một khoảng cách, cũng chỉ là đã từng bước ra xa thôi, mặc kệ, cô với Vệ Thần là thế nào, là yêu cũng vậy, không yêu thì cũng thế, cô chỉ muốn Đồng Đồng có một người cha, Đồng Đồng nói, mẹ của nó không có cha, nó cũng không có cha, cô cũng không muốn, số phận của cô, lại một lần nữa được tái hiện trong cuộc sống của con gái, không muốn con gái trở thành một Hà Duyên thứ hai, không muốn nó còn nhỏ như vậy đã phải chịu nhiều đau đớn, không có cha, là một đứa nhỏ chỉ có mẹ.

Vệ Thần thì đang sững sờ nhìn bóng lưng của cô, sau đó, hần tiến lên, lại một lần nữa, nắm chặt tay cô.

“Cảm ơn.” Giọng nói của hần có chút nghẹn ngào, hần đã biết được, vì sao lúc Lê Duệ Húc biết được sự tồn tại của Bánh Bao Nhỏ, hần lại khóc, hóa ra chính là cảm giác này.

Hiện tại, hần cũng đã cảm nhận được, cho nên hần rất muốn khóc... Một người đàn ông to lớn mà khóc, đúng là dọa người... Nhưng, thật sự là hần không thể kìm chế được. Vì đứa con gái đáng thương của hần. Đồng Đồng.

“Không cần... Tôi chỉ muốn Đồng Đồng có cha, giống như Bánh Bao Nhỏ.”

Bất chợt, Hà Duyên thấy được một tầng sương mỏng trong mắt Vệ Thần, dường như hần đang cố kìm nén.

Hóa ra, Vệ Thần cũng sẽ khóc... Giống như một người đàn ông bình thường, bỏ qua mọi lớp nguy trang bên ngoài, người đàn ông này, thật không nghĩ là sẽ tình cảm như thế.

Có lẽ bên trong mỗi con người đều sẽ như vậy, cả Lê Duệ Húc và Vệ Thần, trên đời này luôn luôn là như, luôn có một người khiến họ để tâm tới, khiến họ có thể quên đi thân phận của mình, có thể đánh đổi tất cả.

342. Q.5 - Chương 12

Eidt: Hải Linh

Beta: Ốc Sên

Tập đoàn Húc Nhật, lúc này, ngoài ý muốn, lại khiến người ta có cảm giác kỳ quái, bởi vì, phó tổng của bọn họ và thư ký của tổng tài, cả hai người đều đi muộn, thậm chí còn người trước người sau cùng bước vào công ty, mà cả hai người đều khiến người khác cảm thấy là lạ.

Khi đến tầng bốn năm, Hà Duyên mới thở phào nhẹ nhõm, bị mọi người nhìn như thế, cô thật sự có cảm giác không thở nổi.

Cô ngồi vào vị trí của mình, còn Vệ Thần thì vẫn đứng trước mặt cô, dường như không có ý rời đi.

Cửa phòng làm việc của tổng tài mở ra, Lê Duệ Húc hơi híp mắt lại, từ từ bước đến chỗ của hai người, cũng chỉ cần liếc mắt một cái cũng hiểu được.

“Tổng tài, xin lỗi, tôi đã tới muộn...” Hà Duyên vội vàng đứng lên, hướng về phía Lê Duệ Húc, cô cúi đầu, đây là lần đầu tiên cô tới muộn như vậy, còn không phải là do Vệ Thần sao, đúng vậy, có một số việc, cô cũng không thể nói ra được, thậm chí, bây giờ nhớ đến, cô còn không biết phải làm sao nữa.

Bọn họ tiến triển quá nhanh. Đã ở một mức độ khác.

Lê Duệ Húc còn chưa có nói gì, đã bị Vệ Thần trừng mắt một cái, Duệ Húc khẽ mím môi nhìn Vệ Thần, “Vệ Thần, tôi đã nói gì sao?”

Vệ Thần vẫn tiếp tục trừng mắt. “Nếu anh dám nói một chữ, tôi sẽ nghỉ việc luôn...” hần uy hiếp Lê Duệ Húc, còn Lê Duệ Húc lại thản nhiên nhìn hần, muốn đình công phải không? Tùy thôi, dù sao thì hần muốn gì cũng đều được, thế nhưng Hà Duyên thì không được, cô ấy là thư ký của hần. Cô đi rồi, muốn tìm một thư ký như vậy, không phải là chuyện đơn giản.

Hà Duyên, mấy ngày này, cô muốn đến khi nào cũng được.” Hần có phần thông cảm, hần biết được cuộc sống hiện tại của cô có thể đã bị đảo lộn, cần có thời gian để xử lý mọi chuyện cho tốt, đó chính là việc mà cô cần làm.

Cô cảm kích nhìn Lê Duệ Húc một cái, nhưng khi cúi đầu, nhìn thấy một đồng văn kiện trên bàn, thật sự là âm thầm lo lắng.

Lê Duệ Húc còn chưa kịp nói gì, Vệ Thần cũng đã nhanh nhẩu nói trước. “Tôi sẽ bảo thư ký của tôi đến xử lý đồng văn kiện này, em không cần lo lắng.” Duệ Húc thở dài một cái, “Không cần, tôi sẽ để Lạc Lạc đến làm thay Hà Duyên vài ngày.” Cô gái kia chỉ biết khoe dùi, có thể làm thư ký được không, hần không biết, mà cũng không muốn để cho vợ hần nhìn thấy, nếu không, Lạc Lạc sẽ hiểu lầm hần, nguy cơ thật lớn.

“Nhưng tổng tài, hai người không phải là sẽ đi nước ngoài sao?” Lê Duệ Húc để tay lên trán xoa nhẹ một chút. “ Trước tiên, cứ giải quyết những chuyện của cô cho tốt đã rồi tính sau, nếu không, công ty của tôi không biết là sẽ rối tung lên thành như thế nào nữa.” Trước là hần, bây giờ lại là Vệ Thần, bọn họ không biết có phải do là anh em tốt, nên mới gặp những chuyện giống nhau.

Hần có con, Vệ Thần cũng có con gái.

Vệ Thần cười có ý cảm ơn hần, thật không uống là anh em tốt của hần.

“Được rồi, hai người có thể đi rồi, một lúc nữa Lạc Lạc sẽ đến, người nhà họ Vệ nói, hiện tại, Đồng Đồng cái gì cũng không ăn, Hà Duyên, cô về trước xem sao.” Lê Duệ Húc nói tiếp, còn Vệ Thần vừa nghe thấy sắc mặt đã tối sầm lại.

“Lê Duệ Húc, sao cậu không nói sớm, cậu muốn để con gái của tôi đói chết có phải không?” Vệ Thần liên lớn tiếng, vừa nghe thấy Đồng Đồng không chịu ăn gì, trái tim của cảm giác như thắt lại.

Còn Hà Duyên, so với Vệ Thần đương nhiên là bình tĩnh hơn, nhưng, trong mắt của cô là sự bối rối, cũng đủ để nói cho người khác, hiện tại cô đang rất lo lắng.

Đồng Đồng... Đồng Đồng của cô.

Ánh mắt của Lê Duệ Húc có chút không thêm quan tâm, cái gì mà nói hần muốn hại chết con gái của cậu ta, cũng không phải là do hần làm cho Đồng Đồng không chịu ăn gì mà, liên quan gì đến hần. (Ôi, Húc mà cũng có lúc như vậy sao))))

Nhưng khi nhìn Hà Duyên, nháy mắt, hắn đã bình tĩnh trở lại, bỏ đi, nhìn thấy Hà Duyên lo lắng cho Đồng Đồng như vậy, hắn không thêm gây sự, so đo với người đàn ông lúc nào cũng tính toán như vậy.

“Chúng ta đi.” Vệ Thần vội vàng kéo tay Hà Duyên, hai người vừa đến chưa lâu, đã lại đi ra ngoài ngay rồi, bây giờ, ở trong lòng bọn họ, không có chuyện gì quan trọng hơn Đồng Đồng nữa.

Lê Duệ Húc nhìn thoàng qua đồng văn kiện trên bàn của Hà Duyên, một lúc sau, hắn đi đến, cúi người, ôm tất cả lên. Cái này hắn sẽ làm, đưa cho Lạc Lạc, cô sẽ mệt...

Vẻ mặt của Vệ Thần lo lắng, tại sao bây giờ mới nói cho hắn, cha mẹ của hắn đang làm cái gì, vì sao Đồng Đồng lại không chịu ăn gì.

“Hà Duyên, vì sao Đồng Đồng lại không chịu ăn gì?” hắn nhíu mày, không hiểu, bây giờ là giữa trưa rồi, chẳng lẽ Đồng Đồng không đói bụng sao, nó cũng chỉ là một đứa nhỏ, nhìn Bánh Bao Nhỏ đi, hằng ngày đều phải uống sữa, đều được người nhà họ Lê nuôi thành cái gì rồi, béo lên rất nhanh, làm cho người ta không bẻ được nữa. Còn con gái đáng thương của hắn, rõ ràng là lớn hơn hai tuổi, nếu ở cùng với nhau, thoát nhìn qua thì chỉ lớn bằng nhau. Rõ ràng là bị thiếu chất dinh dưỡng mà.

Hắn cũng không có trách Hà Duyên, bởi vì hắn biết, Hà Duyên đã làm rất tốt, tự mình ăn những đồ ăn rẻ tiền, khó ăn, để nhanh chóng tiết kiệm tiền làm phẫu thuật cho con gái, ai có tư cách trách cứ cô.

Chỉ là Đồng Đồng... Con bé đang bị bệnh.

“Con bé sợ người lạ...” Hà Duyên một lúc sau mới nói, không có để ý đến trong mắt của Vệ Thần có chút suy tư.

“Đồng Đồng là một đứa trẻ rất nhát gan, trước kia, khi tôi đi làm, đều khóa con bé ở trong nhà, nó rất ngoan, lại chỉ có một mình tôi là người thân, cho nên, cũng không giống như những đứa trẻ khác, nó rất sợ người lạ.”

“Đến khi gặp Bánh Bao Nhỏ, mới bắt đầu tiếp xúc với người lạ, nhưng, những người đó cũng đều là người quen thân, anh cho rằng khi con bé vừa mới đến nhà họ Lê cũng như vậy sao? Không phải, con bé không hề sợ hãi, đó là nhờ Tử Lạc đã từng chút, từng chút để cho con bé đón nhận mọi người.”

“Mọi người đột nhiên đưa con bé đến một nơi hoàn toàn xa lạ như vậy, đương nhiên là nó sẽ sợ rồi.”

Hà Duyên bình tĩnh nói, nhưng, trong lòng cô, lúc này vô cùng lo lắng, Đồng Đồng đáng thương của cô, bữa sáng cũng chưa có ăn gì, làm sao mà chịu được, nghĩ tới đây, hai người đi càng nhanh hơn. Còn trên mặt Vệ Thần có chút áy náy, bọn họ thật là không biết nghĩ, quên rằng, Đồng Đồng mới chỉ là một đứa trẻ có bốn tuổi, làm sao có thể để nó xa mẹ được, huống chi, con bé từ trước đến giờ vẫn cùng mẹ sống nương tựa vào nhau.

Lúc này, có một cô gái cũng vừa đi ra theo, đôi chân dài trắng mịn, cô mặc một chiếc váy ngắn mê người, chỉ cần cô khẽ cúi người là người ta có thể nhìn thấy đồ lót của cô rồi, còn cô chính là cố ý để cho ai đó nhìn, thế nhưng, người nào đó hôm nay chưa có đến, cô ngồi ở chỗ kia một mình có cảm giác sống một ngày giống như bằng một trăm năm vậy.

Rồi, ánh mắt của cô đột nhiên sáng ngời, vội vàng bước đi trên đôi giày cao gót.

343. Q.5 - Chương 13

Eidt: Hải Linh

Beta: Ốc Sên

“Phó tổng...” Giọng nói của cô ngọt ngào, cũng có chút ngán ngấm, Vệ Thần mắt nhìn thẳng bước về phía trước, từ đầu tới cuối không chú ý đến có người đang gọi hắn, lúc này hắn một lòng một dạ nghĩ về Đồng Đồng, làm sao còn chú ý đến chuyện gì nữa, mọi thứ khác như không khí.

Nhưng, cô gái kia căn bản là không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vệ Thần, nên vẫn giống như trước đi đến, còn lắc lắc cái eo của mình, thậm chí còn kéo chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn kia lên một chút, chỉ thêm một chút nữa là lộ nội y rồi.

“Phó tổng.” Cô gái kia không cam tâm gọi hắn một lần nữa, như thế nào mà Vệ Thần lại xem cô giống như trong suốt vậy, cô khẽ cắn môi, bước lên, nắm lấy áo của Vệ Thần. “Phó tổng, vì sao hôm nay anh lại đến muộn...” giọng nói ngọt đến đáng sợ, làm cho người đứng cạnh quả thực là không thể chịu nổi, từng bước lùi về phía sau.

Đây là bình hoa di động trong truyền thuyết mà mọi người vẫn nhắc tới, cô thư ký chỉ biết lộ đuôi.

Ánh mắt sau cặp kính của Hà Duynê hơi híp lại, cô càng đi nhanh hơn, cô đối với chuyện phong lưu của Vệ Thần thật sự không có chút hứng thú nào, chỉ là ở trong lòng cô đang có chút không thoải mái, con gái của cô gần một ngày không có ăn gì, cô thật đau lòng, còn hắn, có thể ở đây cùng cô gái kia. Càng nghĩ cô càng cảm thấy sự lo lắng ngày một nhiều hơn, ánh mắt dường như bị cái gì đâm vào. Cuối cùng, cô gần như là chạy về phía trước....

“Hà Duyên.” Vệ Thần nhìn Hà Duyên chạy ra ngoài, trong lòng có cảm xúc muốn giết chết cái cô thư kí này, trước kia, hắn còn có thể cho cô có cơ hội làm nũng một chút, bây giờ, hắn chỉ để ý đến cô gái mình thích, không muốn giống như trước nữa.

“Buông tay.” giọng nói của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, trong mắt cũng là một tia sáng lạnh dọa đến thư ký của hắn. Đôi môi đỏ mọng của cô thư kí run run, vẫn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

“Phó.....”

“Cút...” Vệ Thần thô lỗ giật bàn tay của cô thư kí đang kéo hắn, trong mắt đầy sự chán ghét.

“Cô muốn diễn thì đi chỗ khác mà diễn, cô muốn khoe chân, tự vào toilet mà khoe ỳnh ngắm.” Hắn nói không khách khí, ả đàn bà chết tiệt này, dám chặn đường của hắn, không biết bây giờ hắn rất muốn đến gặp con gái của hắn sao?

Hắn chán ghét phỉ áo của mình, sau đó, chạy ra ngoài, đuổi theo Hà Duyên, cô gái này cũng quá khinh thường hắn rồi, Vệ Thần hắn lại là người đàn ông tùy tiện như vậy sao?

Còn cô thư ký lộ đuôi kia của hắn, hiện tại, đang rất choáng váng, vừa rồi cô không nghe lắm chứ, câu nói vừa rồi của hắn, là muốn chuyển cô đi chỗ khác, không, nhất định là nghe nhầm rồi... Cô không ngừng tự an ủi mình.

Cô vẫn đứng im tại chỗ, thậm chí còn quên trở lại chỗ ngồi, thỉnh thoảng những người đi qua lại chỉ trở, hơn nữa còn có rất nhiều đàn ông đến xem, phụ nữ thì coi thường, cô nhìn nhìn lại mình. A...” Một tiếng thét chói tai, nghe thật đáng sợ, quần lót của cô đã bị lộ ra ngoài, là màu đỏ ren. Cô vội vàng đứng lên, kéo chiếc váy của mình xuống.

Sau đó, nhìn mọi người trước mặt mình, đang nhìn chằm chằm, thậm chí, có kẻ còn chảy cả nước miếng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, háo sắc, có tin tôi móc mắt của mấy người.” Cô không ngừng xoa xoa thất lưng của mình, ánh mắt nhìn về phía khác, căn bản là không thèm để ý đến người đứng bên cạnh là ai nữa.

“Còn nhìn, có cái gì mà nhìn?” giọng nói của cô the thé, một chút dịu dàng ngọt ngào cũng không còn, người kia vẫn ngây ngốc đứng đó, một lúc rồi cũng không hề có chút phản ứng gì.

“Còn muốn nhìn...” Cô quay đầu nhìn lại, thấy được ánh mắt khó hiểu của một cô gái.

“Phu... Phu nhân tổng tài...” Ánh mắt của cô đột nhiên trừng lớn hơn, sau đó khẽ run run, đương nhiên là bị dọa, mà bị dọa cũng không phải là từ một người, còn có câu nói trong miệng của cô, đây là tổng tài phu nhân.

Tô Tử Lạc chớp chớp mắt, chỉ là đúng lúc cô đi ngang qua, cũng không có làm cái gì cả, vì sao cô ấy lại hung hăng như vậy, còn gọi cô là háo sắc nữa, ánh mắt của cô có chút ngạc nhiên.

“Lạc Lạc...” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, bây giờ cô mới định thần lại, nhưng chưa kịp phản ứng gì, đã bị một người đàn ông ôm chặt vào lòng rồi.

“Sao vậy, có làm sao không, có bị thương không, có sợ không?” Người đàn ông có chút căng thẳng nhìn cô gái ở trong lòng mình, bây giờ, chỉ cần cô rụng một sợi tóc cũng làm cho hắn đau lòng.

“Không sao...” Tô Tử Lạc dựa vào vai hắn, ánh mắt hơi nhắm lại nghỉ ngơi. Còn Lê Duệ Húc thì trừng mắt liếc cô thư ký của Vệ Thần một cái, lại phịch một tiếng, lại là âm thanh của cái gì đó rơi xuống đất.

Cái cô gái kia biết mình đã xong rồi, chuyện này, cho dù là Vệ Thần không đuổi cô đi, thì cô cũng phải đi.

“Chúng ta đi lên tầng đi.” Lê Duệ Húc ôm lấy Tô Tử Lạc, trong mắt, trong lòng hắn chỉ có một người, về phần cô gái kia, đã có thể đi ra ngoài được rồi.

Dám to tiếng với vợ của hắn như vậy, có phải là không muốn sống nữa chẳng.

Tô Tử Lạc vẫn có cảm giác kỳ lạ, rất lạ, nhưng cũng rất nhanh quên đi chuyện này. Có điều cô không biết, thư ký của tập đoàn Húc Nhật này, chỉ vì quát cô một câu, mà bị xóa tên, thậm chí là xóa tên vĩnh viễn.

Vệ Thần muốn chuyển cô tới chỗ khác, ai bảo cô không biết tự lượng sức mình, là do cô, cố tình chọc đến Lê Duệ Húc, không đi cũng không được. Cô thư ký ngấy ngốc ngồi ở đó, một lúc rồi mà vẫn không có phản ứng gì, cho đến khi bảo vệ đến đưa cô ra ngoài, cô mới biết, cô xong rồi. Không chỉ là chuyện mất việc, còn có... Tất cả mọi người ở đây đã thấy được quần lót của cô.

Hà Duyên bước nhanh về phía trước, sau đó, có một chiếc xe dừng lại, không nói không giằng, kéo cô vào trong.

Tức giận, còn có ghen, Vệ Thần vốn đang tức giận, nhưng cuối cùng cũng suy nghĩ lại, cô gái này thật là ghê gớm...

Hà Duyên trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó không nói một câu nào, cô tuyệt đối không muốn thừa nhận, cô đang ghen.

“Đợi chút...” Vệ Thần đột nhiên đưa tay ra, gỡ kính mắt Hà Duyên xuống, ‘Hôm đó không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, không phải là tôi đã gặp cô rồi sao,’ trong đầu hắn vừa hiện lên một chút ký ức bị ngắt quãng, dường như, hắn và cô gái này luôn có cái gọi là trùng hợp.

“Có một ngày, tôi đã cứu một người, người đó rất giống em.”

Hà Duyên có chút sững sốt, thật không ngờ, đã năm năm rồi mà hắn còn nhớ.

“Đúng là tôi.” một lúc sau, cô mới cất lời, dù sao đây cũng là sự thật, cô nợ hắn một cái mạng, cuối cùng cũng đã trả lại bằng cả cuộc đời của cô rồi, hiện tại, hai người bọn họ không còn nợ gì nhau.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện trước kia nữa, gặp con gái quan trọng hơn.” Vệ Thần khẽ mím môi, hình như hắn còn quên chuyện gì đó, còn cô gái này cũng đang giấu hắn cái gì đó, nhưng không sao, hắn không vội, rất nhanh thôi hắn sẽ biết được.

344. Q.5 - Chương 14

Edit: Hai Linh

Beta: Ốc Sên

Hà Duyên nhìn ra ngoài cửa xe, cô khẽ thở dài một hơi, dường như mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Còn lúc này, cả nhà họ Vệ, tất cả mọi người đều vây quanh Đồng Đồng, Đồng Đồng thì sợ hãi nhìn bọn họ, cô bé rụt người, nó không biết những người này là ai, bọn họ mang nó đến đây đã rất lâu rồi, nó nhìn nhìn xung quanh, nơi này, tất cả đều xa lạ, tất cả đều khiến cho nó sợ hãi.

“Đồng Đồng, mau uống một chút sữa đi, được không, cả ngày rồi cháu đã không ăn gì.” Cố Nhất Phàm bưng một cốc sữa, ngồi bên cạnh Đồng Đồng, còn Đồng Đồng khẽ co người lại, hình như là cô bé rất sợ bà, không cầm lấy, cô bé không phải là sợ bà, mà là sợ những người đang đứng ở đây.

Có phải là mẹ không cần Đồng Đồng nữa, bỏ lại Đồng Đồng một mình ở đây. Đôi mắt của cô bé đỏ lên. Nước mắt rơi xuống.

“Đồng Đồng, đừng khóc, bà nội ở đây, bà nội ở đây.” Cố Nhất Phàm chân tay luống cuống, còn ba người đàn ông to lớn đứng ở phía sau bà, hai tay cũng vội vàng, gấp gáp nhưng không thể giúp gì cho bà, Đồng Đồng cho đến tận bây giờ không có nói câu nào, cũng không ăn gì, cả người nhỏ bé ngồi lì trên ghế sofa, chỉ cần ai đó tiến lại gần một chút, là nó khóc, mà bọn hắn làm sao chịu đựng được khi nhìn bảo bối khóc, chỉ cần cô bé rơi một giọt nước mắt thôi là bọn họ đã đau lòng muốn chết rồi. Đây là đứa bé mà hai đời nhà họ mới có được. (ời, khổ thân tiểu Đồng Đồng, giống như con mèo con ý, iu quá. Còn cái nhà họ Vệ kia thì thật buồn cười :v)

Làm sao bây giờ, Cố Nhất Phàm nhìn đôi mắt hồng hồng của Đồng Đồng, cũng không dám đến gần, chỉ sợ một lúc nữa tiểu Đồng Đồng sẽ khóc, ai cũng không đỡ được.

“Đúng rồi, ông gọi điện thoại cho Thần chưa?” Cố Nhất Phàm quay ra hỏi chồng.

“Đã gọi rồi, Húc nói bọn nó sẽ về nhanh thôi.” Vệ Phong trả lời, ánh mắt cũng không có rời khỏi đứa nhỏ đáng thương kia.

Đứa bé này thật nhỏ, có thật là đã bốn tuổi rồi không? Thật đáng thương, bị bệnh giống Vệ Thần, đúng là đã chịu không ít khổ rồi.

Còn Cố Nhất Phàm gãi gãi đầu, có chút hối hận vì đã ôm Đồng Đồng về đây, đứa cháu gái bé bỏng, đáng thương của bà, lâu như vậy mà chưa ăn gì, nhất định là đói bụng lắm.

“Đồng Đồng, bà nội có kẹo ngon nè, cháu có muốn ăn không?” bà không ngừng bước về phía Đồng Đồng, Vệ Phong vội vàng mang kẹo đến, đây là cố ý mua cho Đồng Đồng, cả hai tay Cố Nhất Phàm đều cầm kẹo, đặt trước mặt Đồng Đồng.

“Đồng Đồng, ăn một viên đi được không?”

Đồng Đồng thì lại càng lùi về phía sau, ánh mắt sợ hãi nhìn những người ở trước mặt, cô bé vẫn rất sợ, tuy rằng, bọn họ đều cười, nhưng cũng rất xa lạ.

Mà cô bé thì nhớ mẹ. “:(((((((“

“ Mẹ...” cô bé nghẹn ngào, khẽ nói một tiếng, bờ vai nhỏ nhỏ run lên... Cô bé bật khóc.

Cánh cửa phía sau mở ra. Vệ Thần và Hà Duyên đi đến, nhìn thấy người thân quen, Đồng Đồng trào xuống ghế sofa, chạy về phía Hà Duyên, còn Hà Duyên thì ngồi xổm xuống, ôm lấy Đồng Đồng.

“Đồng Đồng biết là mẹ đi làm, chứ không phải là không cần Đồng Đồng.” Đồng Đồng gấp gáp ôm lấy cổ Hà Duyên, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lòng cô.

Hà Duyên thì đau lòng ôm lấy con gái mình, cô nhẹ nhàng vỗ về bờ vai nhỏ nhắn của Đồng Đồng. “Mẹ không bao giờ rời xa Đồng Đồng, vĩnh viễn không rời xa.” Con gái cô đã đau lòng như vậy, là cô không tốt, đều là cô không tốt, để cho con bé phải đến một nơi lạ lẫm như vậy.

Nhưng cô bé đã không còn trong lòng của cô, Vệ Thần đã ôm lấy Đồng Đồng, đây là lần đầu tiên hắn dùng thân phận người cha ôm con gái mình.

Chú.” Đồng Đồng khẽ gọi một tiếng, đối với Vệ Thần coi như là quen thuộc.

“Đồng Đồng không phải là muốn có cha sao? Chú chính là cha của Đồng Đồng. Cũng giống như cha của Bánh Bao Nhỏ vậy.” Vệ Thần nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của con gái, chỉ cần nhìn qua ảnh chụp, thật đúng là gương mặt này trông giống hệt như đúc hồi còn nhỏ, chỉ có điều là hán giả gái, còn Đồng Đồng là gái thật.

“Mẹ...” Đồng Đồng cẩn thận nhìn Hà Duyên, tuy cô bé so với Bánh Bao Nhỏ có lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một đứa bé, cho nên cô bé biết có cha là sao, nó chỉ có mẹ, không có cha, nhưng bây giờ, chú lại nói là cha của nó, là thật sao?

Kỳ thật cô bé rất muốn có một người cha.

Hà Duyên nhìn trong mắt của Đồng Đồng có sự mong đợi và có một chút sợ hãi, cô đưa tay xoa đầu con.

“Không phải Đồng Đồng luôn muốn biết cha là ai sao? Chính là chú...” cô nói xong, giọng nói có chút ghen ngào, rất cục, cô đã trả lại cha cho con gái cô rồi.

Đồng Đồng cẩn thận nhìn Vệ Thần, sau đó, khẽ gọi một tiếng cha, cũng khiến cho hốc mắt của Vệ Thần đỏ lên, gần như là phát khóc...

“Đúng vậy, ta là cha con.” Hấn ôm chặt lấy con gái của mình, cảm tạ trời cao, đã để cho hấn nhận lại con gái.

Cố Nhất Phàm cũng lau nước mắt của mình, thỉnh thoảng lại nhìn Vệ Thần có chút trách móc, hấn đừng có quên chứ, còn có người bàn nội này nữa mà. Tên tiểu tử này, còn không mau mau giới thiệu bà, bà đã không chờ nổi nữa rồi.

Rất cục thì Vệ Thần cũng nhìn mẹ mình, nếu không nhìn bà, khả năng là bà sẽ đến đánh hấn mất.

“Được rồi, Đồng Đồng, đây là bà nội, cũng giống như bà nội của Bánh Bao Nhỏ vậy, đây là bà nội của Đồng Đồng, còn kia là ông nội, đây là bác cả, đây là bác hai, đến chào mọi người...” Hấn ôm Đồng Đồng bước lên phía trước.

Đồng Đồng lúc này mới nhìn đến mấy người này, khẽ chớp mắt một chút, sau đó mới đồng ý gọi một tiếng bà nội.

“Ngoan, bà nội ở đây.” Cố Nhất Phàm vội vàng ôm lấy Đồng Đồng, bây giờ Đồng Đồng cũng không có cự tuyệt.

Vệ Thần đi về phía Hà Duyên, nắm lấy tay cô. “Em còn có rất nhiều chuyện chưa nói cho anh biết, anh không muốn hỏi cái gì hết, anh chỉ muốn em tự mình có thể nói ra.” hấn ghé vào tai cô nói, mà thấy được rõ ràng là tai cô đã đỏ lên, thật sự làm cho tâm tình của hấn rất tốt, hiện tại, cô không phải là không có cảm giác đối với hấn, như vậy cũng coi như là thừa nhận rồi, làm cho tâm trạng của hấn lập tức đã tốt lên rất nhiều.

Đồng Đồng bị ông nội, bà nội, còn có hai bác đi thi nhau tranh cướp để ôm, dần dần cũng đã quen, dường như không còn sợ hãi nữa, cũng đã bắt đầu tươi cười.

Đối với Hà Duyên mà nói, cuộc sống của cô, thật sự đã xảy ra rất nhiều biến cố, về phần thể giới của Đồng Đồng, cũng đã thay đổi. Con bé đã có cha, cũng giống như Bánh Bao Nhỏ, cũng có ông nội, bà nội. Còn có cả hai bác nữa. Mỗi ngày, con bé đều có rất nhiều người bế, cũng có rất nhiều bạn nhỏ chơi cùng, nhưng, cô bé thích nhất vẫn là được chơi cùng với Bánh Bao Nhỏ.

Về phần Hà Duyên và Vệ Thần, những chuyện xảy ra trong lúc đó, dường như đó đều là chuyện đã qua của hai người, bọn họ chỉ cần biết rằng, Đồng Đồng là đứa bé của nhà họ Vệ là được rồi.

Buổi tối, trong căn phòng ngủ, khắp nơi đều là búp bê vải xinh đẹp, còn đôi mắt của Đồng Đồng thì mở thật to, nói thế nào cũng không chịu ngủ.

“Đồng Đồng không phải là đồng ý ngủ cùng bà nội rồi sao? Vì sao lại không ngủ?” Cố Nhất Phàm vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cháu gái, Đồng Đồng chu môi, một lúc sau mới nói.

345. Q.5 - Chương 15

“Mẹ sẽ hát cho Đồng Đồng...”

“Bà nội cũng có thể hát mà, lúc cha cháu còn nhỏ, cũng rất thích nghe bà nội hát, Đồng Đồng muốn nghe bài gì, bà nội hát cho Đồng Đồng nghe.”

Đồng Đồng chớp chớp mắt.

“Cửu vui vẻ và sói xám...”

Nhất Phàm cứng người, cái gì mà cửu, cái gì sói, bà nhìn thoáng qua chồng mình, Vệ Đông cũng lắc đầu, ông làm sao biết được đó là bài gì.

Cho nên, Đồng Đồng còn chưa được nghe bà nội hát Cầm vui vẻ và sói xám, nửa đêm đã bị trả về bên cạnh Hà Duyên, còn Hà Duyên đã bị giữ lại ở nhà họ Vệ. Bởi vì Đồng Đồng ở đây, cho nên, cô cũng phải ở trong này.

Ngày thứ hai... Vệ Thần phát hiện cha mẹ hắn, không ngừng hát những ca từ rất kì lạ, ngay cả hai ông anh của hắn cũng hát những lời kì lạ đó.

“Mọi người hát cái gì vậy?” Hắn hỏi...

“Cầm vui vẻ và sói xám.” Anh cả hắn trả lời, Vệ Thần quay sang hỏi anh hai, “Anh đang hát cái gì vậy...”

“Cầm vui vẻ và sói xám,” anh hai hắn cũng trả lời y như anh cả, khoe miệng Vệ Thần giật giật, bọn họ đang phát bệnh gì vậy... Hắn nhìn sang cha mẹ mình đang cố gắng tập hát những ca từ này.

“Cha, cha cũng đang hát Cầm vui vẻ và sói xám sao?”

Vệ Đồng gật đầu một cái, đúng là như vậy...

Vệ Phong kéo kéo áo Vệ Thần, “Em cũng phải học đi.”

“Sao lại phải học?” Vệ Thần không muốn, vì sao muốn hắn học mấy cái ca từ trẻ con này, hơn nữa, hắn trời sinh cái gì cũng tốt chỉ trừ mấy cái giai điệu nhạc nhẽo, bảo hắn ca hát chỉ bằng cho hắn đi đánh nhau còn hơn.

“Con gái em thích nghe, em có muốn học hay không.” Anh cả Vệ Phong lạnh lùng nói một câu.

Sau đó, Vệ Thần chỉ có thể điện thoại, điên cuồng tập hát mấy ca từ đó, thậm chí còn xem bộ phim hoạt hình đó... Chỉ vì con gái hắn thích.

Lê Duệ Húc ngồi ở bàn làm việc, Vệ Thần ngồi ở ghế sofa, thỉnh thoảng lại hát mấy lời hát trẻ con, nhưng hát thật sự rất khó nghe, mà chỉ có mình Duệ Húc ở đây hứng chịu tất cả, hắn cũng không muốn để vợ mình phải chịu đựng những âm thanh kì quái này nên đã bảo cô ra ngoài...

“Húc, anh nói xem, tôi hát có được không?” Vệ Thần dừng hát hỏi Duệ Húc. Duệ Húc khẽ mím môi, suy nghĩ một chút.

“Rất khó nghe...”

“Húc, anh không cần phải thành thực như thế được không, tôi thực sự là học không vào...” Hắn lại lầm bầm nói, “Hơn nữa, anh còn không biết hát đâu.” Vệ Thần đắc ý nhìn Duệ Húc, Duệ Húc không có cách nào ngồi xem phim hoạt hình, từ trước tới giờ, ten này chỉ biết xem tài chính, kinh tế, có khi phim truyền hình cũng không xem...

“Tôi thuộc hết rồi...” Duệ Húc khinh bỉ nhìn Vệ Thần.

Vệ Thần đột nhiên đứng lên, “Anh đang gạt tôi, Lê Duệ Húc, cái này không đùa được đâu, sao anh biết được chứ...”

Duệ Húc lườm hắn, khẽ mím môi.

“Bánh Bao Nhỏ thích nghe...”

Ngoài cửa, Tô Lạc và Hà Duyên ngồi cạnh nhau, Tô Lạc thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Hà Duyên, dường như trên mặt cô có cái gì, Hà Duyên bị Tô Lạc nhìn tới mức tự nhiên, khẽ nhích sang một bên.

“Tô Lạc, sao cô lại nhìn tôi như vậy, tôi làm gì sai sao?” Cô ngẩng đầu hỏi Tô Lạc, cô ấy cứ như vậy, cô cũng không có cách nào tiếp tục làm việc.

Tô Lạc đứng lên, bưng chén trà lên uống, “Hà Duyên, cô thích Vệ Thần.”

Hà Duyên lặng người đi một chút, “Không có,” cô khẽ lắc đầu, nhưng giọng nói lại có chút do dự, ngay cả chính bản thân cô cũng không cách nào lừa gạt được.

“Nếu không yêu, vì sao lại sinh Đồng Đồng?” Tô Lạc hỏi câu này, Hà Duyên đặt chiếc bút trong tay xuống, “Đồng Đồng là con gái tôi, là con tôi, có lẽ con bé đã làm thay đổi cuộc đời tôi, cũng phải trải qua rất nhiều

khó khăn, nhưng con bé đã mang đến cho tôi rất nhiều hạnh phúc, cho tới bây giờ, tôi chưa hề hối hận khi đã sinh nó.”

“Hà Duyên, cô đối với tất cả mọi người lúc nào cũng giữ lễ nghĩa, và giữ khoảng cách, chỉ có đối với Vệ Thần, lúc nào cô cũng lộ sự chán ghét, cô chán ghét tất cả nơi hắn, nhưng, đôi khi chán ghét lại chính là yêu thích.”

“Cô cho Đồng Đồng một cơ hội, vậy còn cô thì sao?” Tô Lạc lại hỏi, trái tim Vệ Thần, bọn họ có thể nhìn thấy, nhưng Hà Duyên luôn né tránh, hai người một người đuổi, một người trốn, giống như cô và Duệ Húc lúc trước, không biết định ồn ào tới khi nào.

“Tôi và anh ta không thể nào...” Hà Duyên cúi đầu... Tô Lạc không nói gì, chợt nghe một giọng nói hờn dỗi truyền đến.

“Em nói cái gì không thể, vì sao không thể?” Vệ Thần thở phì phì bước tới, hắn giống như vừa ăn phải một quả bom vậy.. Tô Lạc khẽ nhăn trán, nhưng khóe môi cô khẽ cong lên, có lẽ rất nhanh có thể nghe được tin tốt từ họ.

Giữa bọn họ, cũng chỉ có Hà Duyên thiếu can đảm để bước tới, cũng giống như cô lúc trước.

“Được rồi, tôi đi trước đây,” cô đứng thẳng người, lại phát hiện, hai người đang trừng mắt nhìn nhau, từ đầu tới cuối không để ý tới cô.

Cô khẽ cười khổ, còn nói không phải một đôi, xem đi, trong ánh mắt hai người đâu có người khác đâu.

Cô đi vào văn phòng Duệ Húc, còn chưa đứng vững đã bị Duệ Húc ôm vào lòng.

“Hai người là anh em, sao lại có thể trải qua những chuyện giống nhau như vậy, em nghĩ trong lòng Hà Duyên đã có đáp án rồi, chỉ là bây giờ cô ấy vẫn chưa nói ra thôi, không biết khi nào họ mới có thể hạnh phúc ở bên cạnh nhau.”

Duệ Húc ôm chặt Tô Lạc vào lòng, “Em không cần lo lắng, Vệ Thần tên đó, không phải một người dễ dàng buông tay như vậy, hơn nữa Hà Duyên cũng đâu phải không thích Vệ Thần.”

“Em thật muốn biết lúc đó, bọn họ đã xảy ra những chuyện gì?” Tô Lạc dựa đầu vào bờ vai Duệ Húc, Duệ Húc đưa tay vuốt ve mái tóc của cô, “Sau này sẽ biết thôi,” trước mắt hắn cũng không biết gì, cho nên, tha lỗi, hắn không thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.

“Em cảm thấy hơi mệt...” Tô Lạc khẽ ngáp một cái.

“Được rồi, anh đưa em đi nghỉ ngơi,” hắn bế Tô Lạc lên, đi vào căn phòng bên trong đã được sửa chữa lại. Đến nỗi từ bên ngoài nhìn vào, còn tưởng họ đã mất tích, đi đâu chỉ có hai người họ biết.

“Mẹ,” Đồng Đồng rúc vào lòng Hà Duyên, hai bàn tay nhỏ bé kéo áo cô.

“Con sao vậy?” Hà Duyên cúi đầu, vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của con gái, bởi vì có rất nhiều người quan tâm, chăm sóc, nên bây giờ, sắc mặt Đồng Đồng đã tốt lên rất nhiều.

“Mẹ, Đồng Đồng yêu mẹ, cũng có thể yêu cha sao?” Cô bé nhỏ giọng nói, “Đồng Đồng có thể giống Bánh Bao Nhỏ sao, có cả cha lẫn mẹ?” Dường như cô bé luôn nghĩ, cô bé không bao giờ có cả cha và mẹ, cô bé chỉ có thể chọn một.

346. Q.5 - Chương 16

Eidt: Ty Hy

Beta: Ốc Sên

Nhưng là Đồng Đồng đều muốn có cả cha và mẹ, làm sao bây giờ..

Hà Duyên nhói lòng nhìn con gái, con gái cô rất dễ tâm...

“Đồng Đồng đương nhiên có thể có cả cha và mẹ, không ai có thể làm Đồng Đồng rời xa mẹ đâu.” Hà Duyên nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng, không biết có phải hay không những chuyện gần đây, làm cho Đồng Đồng có cảm giác không an toàn nên mới nói vậy.

“Đồng Đồng thật sự có thể như vậy hả mẹ?” Đồng Đồng khẽ chớp mắt, trong ánh mắt là sự chờ mong, cô bé thật sự có thể có cha sao?

“Có thể..” Hà Duyên vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con, cô không muốn con gái mình xuất hiện cảm giác bất an, con bé đã phải khổ nhiều rồi, con bé mới chỉ là một đứa trẻ.

Đồng Đồng nở nụ cười, cô bé thực sự có cha rồi, không phải cô bé đang nằm mơ.. Cả người cô bé đột nhiên bị ôm vào trong một lồng ngực thật ấm áp.

“Cha,” Bé nhỏ giọng kêu lên một tiếng, Vệ Thần yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Là cha, Đồng Đồng về sau sẽ không còn là đứa trẻ không có cha nữa,” Hắn một bên an ủi Đồng Đồng, một bên trừng mắt nhìn người phụ nữ kia đã làm con gái hắn lo lắng.

Hà Duyên bị hắn nhìn liên cúi đầu. Bởi vì, cô không còn lời nào để nói..

“Cha và mẹ chuẩn bị kết hôn rồi.” Vệ Thần ôm con gái trong lòng rồi cổ tình nói.

“Cái gì kết hôn?” Hà Duyên sửng sốt một chút, “Ai muốn kết hôn?”

Vệ Thần thật là hận không thể hiện tại đi bóp chết người phụ nữ này, “Đương nhiên là anh và em, chẳng lẽ lại là người khác?”

“Tôi nói muốn kết hôn khi nào chứ?” Hà Duyên trừng mắt nhìn Vệ Thần một cái, hắn tại sao lại không hỏi cô có đồng ý hay không,..

“Em dám nói em không có nghĩ qua chuyện này?” Vệ Thần tháo kính mắt của Hà Duyên xuống, sau này không cần cái này nữa...

Mọi thứ trước mắt cô trở nên mơ màng, nhưng trái tim cô lại có chút loạn nhịp... Cô nghĩ tới?

Dường như đúng là như vậy...

Vệ Thần ôm con gái trong lòng, chơi đùa với con gái, còn hai người họ... Không vội, họ còn có thời gian cả đời để ồn ào với nhau. Hắn không tin, bản thân không nắm bắt được cô, hơn nữa cô còn thực sự thích hắn.

Ví như... Năm năm trước..

Một cái bóng màu đen không ngừng di chuyển, dừng lại, một người đàn ông có ánh mắt sắc bén khác thường, hắn nhìn xung quanh, khi thấy không có người, mới đưa tay cất chiếc súng vào trong túi áo trong ở chỗ lồng ngực. Hắn đứng lên, vỗ vỗ quần áo, mái tóc đen dài che một bên mắt, trong bóng đêm, bóng dáng người đàn ông hiện lên sự vô cùng lạnh lùng..

Hắn vốn là phải đi, nhưng lại mơ hồ nghe được một tiếng kêu cứu...

Hắn đưa tay nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, dường như đã đến giờ, hắn đáng nhẽ phải nhắc chân rồi đi, nhưng tiếng kêu cứu cũng là càng lúc càng lớn, thậm chí còn có tiếng khóc của phụ nữ.

“Chết tiệt..” Hắn chửi rủa một tiếng, xoay người hướng đến chỗ kêu cứu.

Ở một góc khuất tăm tối, một người phụ nữ gắt gao nắm lấy mảng áo trước ngực của mình, sợ hãi nhìn người đàn ông đang cởi quần áo ra.

“Kêu to nữa lên, nơi này không có ai đến đâu...” Người đàn ông cười thành tiếng, giọng cười chẳng khác gì ma quỷ, trong nháy mắt đã ghì chặt người phụ nữ...

“Tôi cầu xin anh” Cả người cô không ngừng co lại, cô muốn tránh sang một bên, nhưng hơi thở của người đàn ông sục sạo đã bao vây lấy cô, cô muốn chạy nhưng không thể, số mệnh của cô thật sự thảm đến như vậy sao, ngay cả một chút hi vọng cuối cùng cũng không có?

“Muốn, một lúc nữa cô sẽ muốn thôi...” Người đàn ông đến gần, dưới ánh trăng, hé ra khuôn mặt xấu xa, âm hiểm khiến cô sợ hãi...

“Cứu mạng.....” Cô lại kêu lên một tiếng, giọng nói cũng đã khàn khàn không thể nghe rõ đang nói gì.

“Vẫn còn kêu, tôi đã nói rồi, nơi này không ai có thể cứu cô đâu...” Người đàn ông còn chưa nói xong, liền phát hiện một hơi thở cực lạnh ở ngay sát hần... Một người đàn ông cao lớn đứng ở trước mặt của hần.

“Là ai nói ày, nơi này không ai?” Giọng nói chứa đầy sự chế nhạo, dám nói hần không phải người, thật sự là chán sống mà.

“Ai bảo mày xen vào chuyện người khác...” Người đàn ông đưa tay định đấm, nhưng còn chưa kịp động tay, liền cảm giác bên hông bị một thứ gì chặn lại...

“Đừng có chọc tức tao, bây giờ tao không muốn giết người...” Ánh trăng chiếu xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn, đường nét góc cạnh, khí chất, khéo môi nhếch lên nụ cười lạnh, ánh mắt cũng lạnh như băng, trong tay của hần không phải dao cũng không phải gậy mà là một khẩu súng, là súng thật, người đàn ông vốn đang tức giận, lúc này không ngừng co người lại, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

“Đừng... Đừng...” Hần ngã về phía trước rồi chạy như phía sau là có quỷ đuổi theo hần...

Người đàn ông thu khẩu súng trên tay lại, nhàm chán nhếch môi, hần xoay người định rời đi, lại đột nhiên quay đầu, nhìn cô gái trên mặt đất đã bị đạo cho sợ thành ngốc.

Hần đi tới, sau đó ngồi xổm xuống, quên đi, đã giúp thì giúp cho chót, hần hôm nay làm người tốt.

Hần ôm lấy người phụ nữ trên mặt đất, cô gái vội vàng kéo áo của hần, cô không có phản kháng, bởi vì cô biết người đàn ông này đã cứu cô.

Khi tới chỗ đèn đường sáng, là lúc cô thấy được rõ khuôn mặt người đàn ông này, hần rất tuấn tú, đường như trong mắt cô, hần chính là một người đàn ông dịu dàng, nhưng nhìn kĩ lại phát hiện trong ánh mắt của người này không có chút nào gọi là dịu dàng, cũng chỉ cso sự lạnh lùng và khó gần, khéo môi hần như cười như không, dọc theo đường đi không nói một lời nào.

Cho tới khi đến nơi có ánh đèn sáng nhất, có người qua lại, hần mới buông người phụ nữ này xuống...

“Được rồi, nơi này an toàn rồi, sau này đừng đi tới những chỗ tối như vậy, cô đang tạo cơ hội cho kẻ xấu đấy,” Hần cũng không có nhìn cô, có lẽ cứu cô đối hần mà nói, cũng chỉ là nhất thời hứng nên làm việc tốt mà thôi, sự thật cũng chính là như vậy.

“Tôi có thể biết anh tên gì được không?” Trong bóng đêm, giọng nói của cô có chút yếu ớt, tay cô nắm chặt mảnh áo trước ngực, ánh mắt không ngừng nhìn về phía hần.

“Tôi là Vệ Thần.. Nhưng, cô cũng không biết tôi, tuy tôi cho rằng, tôi rất nổi tiếng” hần cười ngạo mạn...

“Được rồi, tôi đi đây” Hần xoay người, lại thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn có chút lấm lem của cô, thứ duy nhất cso thể nhìn, cũng chỉ có đôi mắt kia, tuy đã sưng lên vì khóc, nhưng lại vô cùng đẹp, một ánh mắt hút hồn...

Hần đi thẳng về phía trước, khéo môi cong lên....

347. Q.5 - Chương 17

Edit: Ty Hy

Beta: Ốc Sên

Hần nghĩ đến này đây chỉ là một nốt đệm trong bản nhạc về cuộc đời hần, nhưng với một người khác, cái tên Vệ Thần đã được ghi nhớ mãi mãi.

“Hà Duyên, bưng chai rượu này ra mời khách đi. Nhớ phải cẩn thận, nó là một loại rượu rất đắt tiền đấy.” Sau đó một cô gái trẻ tuổi đi ra, thoát nhìn không ra cô hai mươi tuổi, dù trên người cô là bộ đồng phục phục vụ ở đây, cũng không thể che đi vẻ ngây thơ của cô.

Cô cẩn thận bưng ly rượu, một lần nữa chỉnh lại kính mắt có chút không hợp với gương mặt, một chiếc bàn ở cách đó không xa, một đôi nam nữ thân mật ngồi cạnh nhau, họ coi nơi này như nhà mình, cứ thế thể hiện tình cảm mãnh liệt, Hà Duyên bưng rượu đến không khỏi đỏ mặt, lá gan hai người này thật lớn. Nơi này có nhiều người thế mà vẫn...

Cô cẩn thận đi tới, bưng ly rượu lên, ngón tay hơi run như là cầm trên tay quả một bom, rượu này rất đắt tiền, nếu bị đổ, e rằng cô không thể đền nổi.

Cô đặt ly rượu xuống bàn, rốt cục thì cô có thể thở dài nhẹ nhõm...

“Thần... Hôm nay chúng ta sẽ đi đâu?” Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên, làm cho người ta không khỏi nổi da gà, quá dịu dàng, giống như chảy nước vậy.

“Em muốn đi đâu cũng được.” Giọng nói người đàn ông vang lên, quyến rũ, gợi cảm làm cho người nghe cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Hà Duyên khẽ nắm chặt tay, đối với này giọng nói này cô đặc biệt nhạy cảm... Cô ngẩng mặt lên, nhìn nụ cười trên gương mặt người đàn ông kia cảm thấy bất ngờ... Là hần... Tuy rằng tính cách ngày hôm nay của hần khác hần với buổi tối hôm đó, hần cười thật đẹp, dịu dàng, nhưng vẫn như cũ làm cho Hà Duyên cảm giác có một gì đó lạnh lùng, giống như buổi tối ngày hôm đó.

“Cô đang nhìn cái gì vậy?” Người phụ nữ tình cờ phát hiện ánh mắt Hà Duyên vẫn nhìn chằm chằm bạn trai mình, lập tức nổi nóng, “Cô không soi gương xem diện mạo mình như thế nào sao, khuôn mặt này mà cũng đòi câu dẫn Thần sao?” Giọng nói người phụ nữ vô cùng kiêu ngạo, không để bất kì ai vào mắt, vừa rồi còn giống chú mèo nhỏ, hiện tại đã biến thành cọp mẹ.

Hà Duyên chính là xấu hổ bước lùi về phía sau, “Xin lỗi,” cô nhỏ giọng xin lỗi, sau đó liền bước đi, chỉ là cô không ngừng quay lại nhìn khuôn mặt người đàn ông, ý cười trên môi hần không hề biến mất, hần cũng không có để ý đến cô, dường như chuyện như vậy hần đã gặp nhiều lắm, đã sớm thành thói quen.

Lòng của cô có chút mất mát, cô một câu cảm ơn còn chưa kịp nói, hóa ra hần đã có bạn gái, hóa ra khoảng cách giữa cô và hần lớn đến như vậy.

“Thần, anh còn cười, tại sao lại có người phụ nữ không biết tự lượng sức mình như vậy, chỉ là một bồi bàn mà cũng đòi..., ngoại hình thì xấu xí, loại người này cũng không bỏ qua anh nha.”

Người đàn ông cầm ly rượu lên, híp mắt lại có chút ý châm biếm.

“Kia chứng minh là anh vô cùng đẹp trai, sức hút của anh rất lớn, em không cho là như vậy sao?” Hần khẽ nhéo eo cô gái, hơi thở nóng rực phả lên khuôn mặt, khiến cô gái đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, rồi sau đó liền quên chính mình vừa rồi muốn nói gì đó, trong đầu hiện tại chỉ có người đàn ông này, cái gì cũng không có.

Người đàn ông ngồi thẳng người, nhấp một ngụm rượu, sự lạnh lùng trong mắt ngày một nhiều.

Lại thêm một người phụ nữ ngu ngốc, lúc nào cũng có ý nghĩ chiếm hần làm của riêng, dường như, trò chơi giữa cô gái này và hần sắp kết thúc, hần không thích bên cạnh mình có người phụ nữ như vậy, đúng là đánh giá bản thân quá cao, thực ra, người không tự nhìn lại mình nhất chính là cô ta đi.

Hần đột nhiên cười, làm cho người phụ nữ bên cạnh không rõ có chuyện gì, nhưng cô cũng chỉ có thể cười theo, mong giấc mộng của cô sẽ thành hiện thực. Một người phụ nữ đều muốn trở thành người cuối cùng của một người đàn ông, chỉ là người cuối cùng mà thôi, nếu không phải cũng không cần cố gắng làm gì.

Chiếc xe ngoài cửa chạy đi... Là người đàn ông đó với cô gái kia.

Hà Duyên đứng ở cửa nhìn mãi, không biết vì sao, trong lòng có chút mất mát.

“Còn nhìn sao, không cần nhìn nữa,” Người bạn cùng làm với cô vỗ vỗ bả vai cô, “Hà Duyên cô đừng nói là cô thích người đàn ông kia nha.”

Hà Duyên cười có chút không tự nhiên, “Không có đâu.” Cô cúi đầu, bị người ta nói trúng tâm sự, khó tránh khỏi có chút thẹn thùng.

“Hà Duyên, cô là người mới tới, những người kia không phải người tốt đâu nên đừng có thích, cũng đừng tiếp cận họ.” Lời nói đầy hàm ý của cô bạn, “Hắn là khách quen ở đây, người ta gọi hắn là thiếu gia Vệ tam, hắn mỗi một lần đến đây, đều mang theo một người phụ nữ khác nhau, hơn nữa nghe nói, hắn đổi phụ nữ giống như thay quần áo, tuy hắn cười như vậy nhưng hắn kì thật rất lạnh khốc,”

“Hắn là con út của nhà họ Vệ, chắc cô đã nghe qua danh nhà họ Vệ rồi chứ, trên báo thường xuyên xuất hiện mấy người nhà họ, bọn họ có công ty riêng, theo lời đồn, bọn họ thường hay gặp gỡ xã hội đen, cho nên, những người ở đó đều e ngại bọn họ vài phần. Người đàn ông đó, chúng ta không thể với tới được.”

Hà Duyên lập tức gật đầu, cô biết hắn và cô khác nhau hoàn toàn, chỉ là không nghĩ tới... Thân phận của hắn cao như vậy, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Lòng của cô có chút chua xót, run rẩy, còn nhớ, hương vị trên người đàn ông đó thật dễ chịu, còn có cơ thể của hắn thật ấm. Ở đêm đó, khi hắn cứu cô hắn cũng đã trộm mất trái tim cô rồi.

Mơ hồ, cô biết, cái loại cảm giác kia chính là... Yêu...

Cô vẫn muốn gặp lại hắn, giống như trong TV vậy, nhưng cô thật không ngờ, gặp lại người, cũng không có phát hiện, hóa ra có những người, cô không thể đến gần.

Cô khẽ thở dài một hơi, nhìn lại bộ quần áo trên người, quả thật là không tương xứng, hắn là người thừa kế của một gia tộc lớn, cô chỉ là một người bồi bàn, khoảng cách giữa hắn và cô giống như là trời và đất vậy, mãi mãi không thể ở cạnh nhau.

Mỗi ngày cây cô lại trôi qua như cũ, ngoài ý muốn, cô lại không thể gặp lại người đàn ông kia.

Cô nghĩ cô và hắn sẽ không gặp lại nhau nữa, nhưng ai biết vận mệnh trong lúc lơ đãng, lại đem hai người ở hai thế giới khác nhau kéo lại gần nhau, cứ thế kéo lại.

Hà Duyên đi một mình về nhà, đèn đường hai bên sáng trưng, cũng là bởi vì chuyện kia, cũng bởi vì Vệ Thần đã cảnh cáo cô, cho nên, hiện tại cô không dám đi những con đường vắng, tối, cho dù là nhanh hơn chục phút, cô cũng không muốn đi lại con đường đó nữa. Bởi vì, cô không có khả năng lại may mắn một lần nữa, sẽ giống như lần đó, có người cứu cô.

Cô tiếp tục đi, sắp tới chỗ cô thuê trọ rồi, cô vốn không có người thân, lúc nào cũng chỉ có một mình, cho nên cô chỉ cần ăn no, không cần lo cho người khác có đói hay không, nhìn số tiền trong ví của mình, gương mặt nhợt nhạt nở nụ cười, hôm nay phát tiền lương, cô vẫn có thể tồn tại. Mặc dù với người khác là không nhiều, nhưng đối với cô mà nói số tiền này, chính là tiền nhà của cô, tiền cơm của cô, tuy chỉ đủ ột mình cô, nhưng cô đã rất hài lòng rồi.

348. Q.5 - Chương 18

Edit: Ốc Sên Cô đột nhiên dừng bước, hình như cô nghe thấy âm thanh gì đó rất lạ.

Kinh nghiệm sống cho cô biết, tốt nhất là không cần có lòng hiếu kì với những chuyện như này, nếu không sẽ hại chính bản thân, cuối cùng cô vẫn bước về phía phát ra âm thanh lạ đó.

Âm thanh ngày càng rõ, dường như là tiếng thở gấp của đàn ông...

Cô đến gần... Cách đó không xa đúng là có một người đàn ông...

Cô đứng nguyên tại chỗ, không biết có nên đi qua hay không, nhưng hơi thở của đàn ông dường như có chút thống khổ, cô không thể nhẫn tâm bỏ qua người đàn ông này, cô vốn là một cô gái tốt bụng, tuy cô nghèo nhưng cô vẫn có sự lương thiện.

“Anh làm sao vậy?” Cô ngồi xổm xuống, lo lắng nhìn người đàn ông trên mặt đất.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, hai mắt híp lại mờ mịt, “Đưa tôi tới khách sạn,” hắn đưa tay bắt lấy bả vai Hà Duyên, cả người nóng như muốn nổ tung.

Ánh mắt Hà Duyên mở to, Vệ Thần, sao lại là anh ta... Hắn rốt cuộc làm sao vậy. (Nghĩ bị cô nào bỏ thuốc kích một số thứ lắm nha :3)

Bàn tay hắn đặt trên bả vai cô thật nóng, giống như bị bỏng vậy.

“Anh làm sao vậy?” Cô vội đỡ hắn dậy, cũng phát hiện cả người hắn nóng bừng, cô vô cùng lo lắng.

“Đưa tôi tới khách sạn, ngay lập tức,” giọng nói hắn có chút vô lực, cảm giác máu trong người như đang sôi lên. Hắn chỉ có thể cố gắng nắm chặt bả vai cô gái xa lạ này, cố gắng dùng chút tự chủ cuối cùng, nhấn nài thứ cảm giác đang dâng lên trong người.

“Được...” Hà Duyên vội vàng đỡ hắn dậy, phát hiện, trọng lượng cả người hắn đặt trên người cô, đè cô gần như sắp không thở nổi.

Cô cắn chặt răng, cố gắng đi về phía trước, mồ hôi từng giọt rơi xuống, không chỉ ở trên người hắn, mà người cô cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Vệ Thần cảm nhận rõ ràng hơi thở của phụ nữ ngay sát mình, hắn dùng sức nắm chặt tay lại, chiết tiết, lại có người dám sử dụng kẻ bản này với hắn, dám cho hắn uống thứ thuốc này, lần sau nhìn thấy, hắn nhất định sẽ giết chết người đó.

“Tôi bị người hại uống thuốc kích dục, cô có từng nghe về nó chưa?” Vệ Thần thở dốc nói, khi còn chút ý chí cuối cùng, hắn nói tất cả những chuyện này với cô gái xa lạ trước mặt, dù sao người ta cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn không muốn làm gì cô, hắn có cảm giác, cô gái này còn rất nhỏ, không biết cô đã trưởng thành chưa nữa.

“Vâng,” Hà Duyên hơi lặng người đi, cũng đã hiểu rõ rồi. Chỉ làm, cô phải làm sao bây giờ, nhìn qua hắn dường như rất thống khổ, hắn có chết hay không...

“Anh...” Cô muốn hỏi điều gì đó, lại phát hiện mình không nói được gì, cô không hỏi được, nhất là về chữ chết kia,

“Cô không cần lo lắng, tôi khỏe lắm, không chết được đâu,” Vệ Thần ho nhẹ một tiếng, thật dễ có thể nhìn ra cô gái này đang nghĩ cái gì, đúng là một cô gái đơન thuần.

“Tôi đưa anh đến bệnh viện nhé?” Hà Duyên cắn cắn môi, nhất thời có chút hoang mang lo sợ.

“Bệnh viện?” Vệ Thần hít một hơi thật sâu, ngực không ngừng phập phồng, dường như rất vất vả, “Không cần tới bệnh viện, tôi không cần bác sĩ, bác sĩ nữ thì có thể ngoại lệ, cô chỉ cần tìm cho tôi một cô gái là được rồi, sạch sẽ một chút, đừng có bệnh tật gì.” Hắn hít thở thật sâu. Hiện tại mỗi chữ nói ra, với hắn mà nói là sự dày vò cùng cực.

Cuối cùng cũng đã tới khách sạn, Vệ Thần giống như người chết, nằm lì trên giường không chịu nhúc nhích, cả người nóng bừng bừng, sắc mặt hồng đỏ, từng mạch máu hẳn rõ, nhìn thật đáng sợ.

Hà Duyên bây giờ đi cũng không được, ở cũng không xong, lúc này mới nhớ tới lời hắn, tìm một cô gái, nhưng cô đi đâu để tìm phụ nữ cho hắn bây giờ... Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đúng rồi, điện thoại di động, hắn chắc chắn có rất nhiều bạn gái, trong điện thoại nhất định sẽ có số của bạn gái hắn.

Vì thế, cô ngồi trên giường, bắt đầu lục trong túi quần, túi áo của hắn, bàn tay nhỏ lạnh lẽo thì thoảng lại chạm vào thân thể nóng bừng của hắn. Hắn không tự chủ được run lên.

Tìm được rồi... Cuối cùng cô cũng tìm được di động của hắn, cô còn chưa kịp mở ra, thân thể to lớn của hắn đã đè lên người cô. Cô muốn giãy dụa, đôi môi hé ra muốn kháng nghị lại bị hắn chế ngự, một nụ hôn nóng rực đặt lên môi cô. Bàn tay hắn nóng như lửa, bất cứ nơi nào hắn chạm tới đều có cảm giác đáng sợ run rẩy, cô không phải là cô gái ngốc, cô hiểu những chuyện này là như thế nào.

Cô cũng biết chuyện này là không đúng, chỉ là, chỉ là... Nhìn thấy hắn thống khổ nhíu mày, đột nhiên, cô ngừng giãy dụa.

Đừng quên, ngay bây giờ hắn rất cần một người phụ nữ, mà cô không phải là phụ nữ sao?

Cô cảm nhận rõ bàn tay nóng bỏng của hắn mơn trớn từng tắc da thịt cô, cô như bị hút vào, cuối cùng, cô chỉ có thể nhắm mắt, mặc kệ quần áo trên người bị hắn xé rách, người đàn ông bị thuốc khống chế căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, lại càng không biết cô gái dưới thân là ai, hắn chỉ muốn thỏa mãn dục vọng, muốn giải thoát nó.

Xâm nhập vào cô, rồi chiếm giữ lấy cô.

Khi vật cứng rắn của hắn không chút nể tình xâm nhập vào trong cơ thể cô, nháy mắt sắc mặt của cô tái nhợt, nơi hai người kết hợp, một dòng máu đỏ tuyệt đẹp chảy ra.

Cũng khiến cho cô cả đời không thể quên đi giây phút mãnh liệt này...

Tay cô nắm chặt bả vai hắn, cho tới khi một dòng nhiệt nóng chảy vào thân thể cô, cô bật khóc. Bởi vì cô biết, cô vừa mất đi cái gì...

Ngày này... Cô mới mười chín tuổi.... Còn Vệ Thần hai ba tuổi...

Lần đầu tiên gặp mặt, hắn cứu cô...

Lần thứ hai gặp mặt, hắn không nhận ra cô, còn cô biết cô đã thích hắn, cũng hiểu rõ... Khoảng cách lớn giữa hai người.

Lần thứ ba... Cô cứu hắn, dùng chính thân thể của mình.... Một đêm này... Đau đớn, hoan ái... Còn có yêu... Không biết là ai khắc sâu vào ai, ai còn nhớ hay đã quên.

Buổi sang, khi ánh sáng lọt qua khe cửa vào phòng... Hà Duyên khẽ trở mình, cả người vô cùng khó chịu, một lúc sau cô mở mắt ra, người đàn ông kia vẫn tựa vào lồng ngực cô, một đêm phóng túng, hắn vẫn chưa tỉnh... Có thể do thứ thuốc kia nữa.. Hắn quá mệt mỏi rồi.

Hà Duyên lấy quần áo của mình, mím môi, mặc từng cái vào, khi chạm chân xuống đất, cảm giác đau đớn giữa hai chân truyền tới, cô không chịu nổi khẽ rên một tiếng.

Bởi vì không biết phải đối mặt với hắn như thế nào, nên cô lựa chọn rời đi. Bởi vì cô sợ bị nói thành một người phụ nữ độc ác, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà dở trò nên cô lựa chọn quên chuyện này đi.

Vốn là người của hai thế giới, hà tất phải làm khổ nhau...

Cô nhìn thoáng qua người đàn ông nằm trên giường. Khóe môi cong lên, nụ cười chua xót, coi như đây là cô đến ơn cứu mạng của hắn.

Cô đi ra ngoài, không hề nhìn thấy người đàn ông kia trở mình, đưa tay dường như muốn tìm kiếm gì đó...

Cánh cửa đóng lại, không ai biết, ngày hôm qua nơi này đã xảy ra chuyện gì...

349. Q.5 - Chương 19

Edit: Ốc Sên Khi Vệ Thần tỉnh giấc, hắn chỉ nhìn thấy vết máu ở trên giường, hắn như nghĩ tới điều gì đó nhưng hắn lại bỏ qua cái quan trọng nhất.

Hắn lấy khẩu súng lục ở túi áo trong của áo khoác, hắn đưa tay vuốt ve khẩu súng, cuộc sống như này, có lẽ đến lúc hắn phải thoát khỏi.

Hắn cầm di động, gọi tới một dãy số, đầu bên kia truyền tới một giọng đàn ông lạnh lẽo.

"Tôi là Lê Duệ Húc, ai đang gọi điện cho tôi vậy?" Giọng nói không chút khách khí.

"Alô, Húc, là tôi, Vệ Thần đây," Hắn tựa đầu vào tường, bộ dáng nhàn nhã, cả người có chút mệt mỏi, nhưng hắn như vừa buông xuống một gánh, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

"Có chuyện gì sao?" Giọng nói lạnh lùng như cũ, khiến cho người nghe không nghe ra cảm xúc gì từ đối phương.

“Tôi nói này Húc, chúng ta đã nhiều năm không gặp, anh không thể nhiệt tình một chút sao, anh làm tôi bị tổn thương ...” Vệ Thần vừa cười vừa nói, một bàn quay quay khẩu súng...

“Uhm.” Húc vẫn như cũ, hần trời sinh vốn đã không có cái gọi là nhiệt tình rồi. Thật có lỗi, nhiệt tình thì không có nhưng bằng giá thì nhiều vô kể.

“Húc, tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi muốn tới chỗ anh làm việc, tôi thực sự đã mệt mỏi lắm rồi, tôi cũng muốn học cha mẹ mình, quy ẩn giang hồ. Nếu không tôi sợ sẽ có ngày họ phải kể đầu bạc tiền kể đầu xanh.” Vệ Thần cười một tiếng, mặc dù hần rất tin tưởng bản thân mình, nhưng tin tưởng không liên quan gì tới may mắn cả, bây giờ là bị uống phải thuốc kích dục, tiếp theo không biết nhưng cái gì nữa, có khi nào là thuốc độc không, cho nên hần vẫn là yên ổn một chút thì hơn...

“Cậu xác định không làm nữa sao?” Giọng nói từ đầu dây bên kia dường như cũng có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, không làm, làm tình báo đâu phải dễ dàng gì, nói trắng ra chính là tên trộm khoét tường leo vào nhà người ta ở cổ đại, cho nên, tôi đã thất nghiệp rồi, công ty anh lớn như vậy, cho tôi làm một chức phó tổng là quá đờn giản đúng không.” Vệ Thần ngoác miệng nói, phó tổng... Là phó tổng của tổng giám đốc ý.

Đó là điều hiển nhiên, hần sao có thể thấp kém hơn người khác chứ.

“Uhm...” Một lúc sau, đầu dây bên kia truyền tới tiếng uhm... Coi như là đồng ý.

“Vậy, Húc, tôi giải quyết nốt mấy chuyện ở đây rồi sẽ tới chỗ anh nhé.” Hần buông lỏng tay, chiếc súng rơi xuống đất, hần nhìn vết máu trên giường, vết máu như một chiếc kim đâm vào mắt hần, khiến hần có chút ngẩn ngơ.

“Uhm...” Lại một tiếng uhm, sau đó là tiếng tút tút, dập máy...

Vệ Thần lại tựa vào giường, khẽ nheo mắt lại, hần chính thức về hưu rồi... Hần cầm khẩu súng lên, vuốt vể nó, “Anh bạn tốt, sau này sẽ không cần đến cậu nữa.” Hần kéo lòng súng, bỏ hết đạn ra.

“Sau này cậu sẽ là một vật kỉ niệm, sẽ không còn là vật nguy hiểm nữa.” Khóe môi hần cong lên... Quyết định này, lên sớm thực hiện mới phải... Lại nhớ tới người phụ nữ đi qua... Hần khẽ mím môi...

Hần muốn tìm được cô ấy, dù sao cũng là lần đầu tiên của người ta, hần không thể keo kiệt được, hơn nữa người ta đã cứu mạng hần.

Nhưng hần không hề biết, hóa ra thế giới này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hần, muốn tìm kiếm một người lại khó khăn đến vậy... Đây không phải là một khách sạn lớn, bên trong cũng không có camera theo dõi, hơn nữa hỏi bọn họ diện mạo của ôc gái đó, họ cũng chẳng nói lên được cái gì, cũng chỉ có chiều cao tầm này, nặng tầm bao nhiêu, mắt màu gì, Trung Quốc nhiều người như vậy, mà một cô gái như vậy nhìn đâu cũng thấy...

Cho nên sau này, hần chấp nhận từ bỏ... Chỉ có một chuyện, mà hần không tài nào hiểu nổi. Vòng cổ của hần cũng không thấy, không biết bị mất từ khi nào, vòng cổ tuy làm từ vàng, cũng không phải chất liệu quý báu gì, nhưng đây là của mẹ hần tặng hần. Nếu để mẹ hần biết, nhất định sẽ bóp chết hần.

Cuối cùng hần bỏ qua việc tìm cô gái kia, cũng đúng lúc, hần phải tới công ty của bạn tốt để làm việc. Không nên hỏi vì sao hần không ở công ty nhà hần. Nơi đó đã có anh cả.. Anh cả hần rất hung ác, nhất định sẽ biến hần thành kẻ da bọc xương, công ty anh hai lại ở quá xa, anh hai tự mình mở một quán bar, một chiếc xe nhỏ, một nhà trọ nhỏ, hần cũng phải học anh hai hần... Cách xa anh cả càng xa càng tốt...

Cho nên, công ty của Húc là lựa chọn tốt nhất... Có thể vừa làm vừa chơi, chỉ là, cuối cùng hần đã hối hận rồi, hóa ra ở chỗ nào cũng giống nhau, hần bị bóc lột một cách dã man.

Những chuyện ngày trước đều phai nhạt dần... Thậm chí hần đã hoàn toàn quên mất.

Hần lại có bạn gái mới, cô gái đêm đó, hần đã quảng lên chín tầng mây rồi.

Mặc dù hần không giống anh hai, đối người yêu hết như thay quần áo, nhưng cũng đủ kinh người...

Trong một gian phòng nhỏ bé, thậm chí một chiếc cửa sổ theo đúng nghĩa cũng không có, một cô gái đứng dựa vào tường, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt... Trên tay cầm một giấy xét nghiệm. Cô lại nhìn những chữ viết trên giấy...

Cô ngồi thụp xuống mặt đất, nền đất lạnh như băng khiến cả người cô càng lạnh hơn.

Cô mang thai, chỉ có một lần... Cô phải làm sao bây giờ... Sinh đứa bé, hay để nó biến mất mãi mãi... Cô không biết, thật sự cô không biết phải làm sao nữa...

Cô đặt tay lên bụng, cảm giác nơi này có một sinh mạng nhỏ bé đang lớn dần... Cô cười khổ một tiếng, con à, chúng ta phải làm sao bây giờ, cô có thể sống sao?

Cô cứ ngồi đó thật lâu, ánh mắt mông lung, trái tim hoảng hốt...

Khi cô đứng lên, cũng là lúc cô đưa ra quyết định. Cô nhất định sẽ sinh ra đứa bé này. Cô cái gì cũng không có, nếu có một đứa bé ở cạnh cô có lẽ sẽ tốt hơn, hơn nữa cô cũng không thể nhẫn tâm, nhẫn tâm giết con của chính mình. Tay cô chạm vào chiếc vòng cổ trên cổ, không biết nó đeo vào cổ cô lúc nào, chỉ có hắt đeo cho cô.

Cô cũng không biết có nên nói cho hắn.... Cô đã có thai....

Cô cầm túi đi ra ngoài... Cô đi tới nơi mình làm việc...

“Hôm nay Vệ tam thiếu gia có tới đây không?” Cô dè dặt hỏi, cũng không dám nói gì nhiều.

“Đến rồi, nhưng cũng đi rồi.” Có người vỗ bả vai cô từ phía sau, “Hà Duyên, tôi đã nói rồi, cô đừng mơ tưởng tới người đàn ông đó, hôm nay hắn lại đến cùng với một cô bạn gái mới, nghe nói là người mẫu, nhìn rất đẹp, đáng người tuyệt vời, so với chúng ta thì...”

“Vậy sao? bạn gái mới của anh ta nhất định rất xứng đôi với anh ta...” Cô lẩm bẩm nói... Đưa tay đặt lên bụng. Còn à, có lẽ con chỉ có mẹ mà thôi...

Cô nở nụ cười, nụ cười giữa nước mắt... Thật thê lương...

350. Q.5 - Chương 20

Edit: Ốc Sên

Không ai biết, cô đã vất vả như thế nào. Làm mấy công việc cùng một lúc, mỗi ngày đều mệt tới không dậy nổi. Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, cô cần tiền, bây giờ cô không kiếm tiền, khi bụng lớn rồi, cô phải làm sao bây giờ, cô có thể nhịn ăn, nhưng đứa bé, nó cần ăn, nó cần phải sống...

Cô cũng không để ý đến bản thân mệt mỏi như thế nào, cái gì cũng làm, chỉ cần kiếm được tiền.... Cô đều cố gắng ...

Sau đó, mỗi tháng cô đều vất vả hơn... Bởi vì bụng ngày một to lên. Nhưng càng ngày cô càng yêu thương đứa bé trong bụng, con gái cô hơn bảy tháng đã đòi chui ra khỏi bụng mẹ. Cô tới bệnh viện, đau một ngày một đêm, mới sinh ra nó. Một đứa bé sơ sinh bé nhỏ, cũng vô cùng yếu ớt.

Cô cảm thấy sự vất vả của mình cũng có báo đáp, chỉ là... Cô đã sai rồi... Đây mới là khởi đầu của sự vất vả, cả con gái cô cũng phải chịu đựng đau đớn... Cô bé bị bệnh, bệnh tim rất nặng... Bác sĩ nói nếu không chữa trị, nó sẽ chết...

Khi cô nghe thấy con mình sẽ chết, cô cảm thấy tim mình như ngừng đập, cô chỉ có thể ôm đứa con bé bỏng, ngồi ở bệnh viện, nghe họ nói, trái tim con gái cô có một lỗ hổng lớn, chữa trị cần rất nhiều tiền.

Cô không có tiền, cô cái gì cũng không có...

Cô hôn nhẹ lên trán con gái... “Con đừng sợ, con ngoan, mẹ đưa con tới tìm cha. Cha sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con.” Cô ôm chặt con gái vào lòng... Ngày nào đó, những hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống, từng cơn gió vô tình cứ thổi qua...

Khi cô ôm con gái tìm được hân... Bên cạnh hân sớm đã có một cô gái xinh đẹp khác.

Hân không tin đứa bé là con hân... Cô ôm con cầu xin hân, cho dù hân muốn mang con gái của cô đi cũng được, chỉ cần con gái cô có thể sống sót. Nó còn quá nhỏ, quá yếu ớt...

Nhưng hân không tin... Trong mưa gió, hân đẩy cô ra, tiếng khóc của cô và con gái dường như không thành tiếng... Lặng lẽ hòa vào mưa...

“Con ngoan...” Cô vỗ vỗ gương mặt con, trong mưa... Con gái cô như ngắt lịm đi.

Trong bệnh viện, cô quỳ xuống... “Bác sĩ, tôi cầu xin mọi người, cứu con gái tôi, nó còn quá nhỏ...” Cô vừa khóc vừa nói. Quần áo trên người ướt đẫm, tóc dính chặt vào mặt, cả người chật vật, tái nhợt. Người bác sĩ không đành lòng, nhận lấy đứa bé gần như đã ngừng thở trong lòng cô.

Bọn họ nói cô hãy từ bỏ đi, nuôi đứa bé này sẽ rất khổ, và nó có thể không sống được lâu, bọn họ nói đứa bé sau này lớn lên cũng không muốn chịu khổ như vậy, chỉ là, sao cô có thể bỏ được con gái mình đây, làm sao cô có thể làm như vậy được... Không ai có thể cướp đi tính mạng con gái cô, cô cũng sẽ không buông tay con gái mình, cho dù có vất vả như thế nào, cô sẽ yêu thương chăm sóc con cô thật tốt. Cho dù không ai yêu thương nó, thì trên đời này vẫn có một người mẹ là cô yêu thương nó suốt đời.

Khi cô giành được con gái từ tay tử thần, nước mắt không ngừng rơi xuống, đọng trên gương mặt con gái, cô bế đưa bàn tay nhỏ xíu thỉnh thoảng chạm vào mặt cô, dường như đang an ủi cô...

“Hà Duyên, vào phòng làm việc của tôi,” Hà Duyên ngăn người, thu dọn một chút tài liệu trên bàn, cúi đầu đi vào, cô luôn cảm giác ánh mắt vị quản lý này nhìn cô có gì đó không bình thường, đôi khi như cố ý chạm nhẹ vào tay, vào mặt cô, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng... Bởi vì cô cần công việc, cũng cần tiền.

Cửa đóng lại... Vị quản lý này đã có vợ, nghe nói còn là một người vợ có tiền, địa vị hiện tại của hân, cũng là vợ hân cho hân.

Người đàn ông đứng lên, trong ánh mắt hiện lên tia tham lam, “Hà Duyên, cô biết không? Cô thực sự rất đẹp...” Hân đi tới gần, muốn chạm vào mặt cô... May mắn cô tránh được, hơi thở như bắn của hân chạm vào mặt cô, cô cảm thấy ghê tởm.

“Xin lỗi, quản lý, nếu không có chuyện gì, tôi xin phép về trước. Con gái tôi đang đợi tôi...” Cô cười mất tự nhiên, cô thực sự không muốn phần công tác này, nhưng cô cũng không muốn phải tiếp xúc với con người dơ bẩn này nữa.

Người đàn ông kia nhìn cô, ánh mắt xấu xa, một cô gái xinh đẹp như thế này, mà hân chỉ có thể nhìn, không thể chạm vào, hân sao có thể chịu đựng được.

“Hà Duyên, chỉ cần em theo tôi, tôi sẽ cho em tiền, mua nhà cho em, em và con em có thể ở đó, em cũng không phải khổ như này. Chỉ cần em làm theo lời tôi...” Hân tới gần, cao ngạo nói, tin rằng không một cô gái nào có thể từ chối hân.

Hà Duyên lạnh mặt, “Xin lỗi, quản lý, tôi xin phép về trước, công việc tôi đã làm xong, con gái tôi đang đợi tôi ở nhà.” Cô xoay người muốn rời đi, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt ghê tởm của người đàn ông này nữa.

Chỉ là, cô vẫn chưa kịp bước ra khỏi phòng, cả người đã bị tên đàn ông kia ôm lấy. “Hà Duyên, cô còn giả bộ thanh cao sao, đi theo tôi có gì không tốt, tôi chăm sóc cô, không để cô chịu khổ, cô còn không muốn sao? Tôi coi trọng cô chính là may mắn của cô, nếu cô muốn lạt mềm buộc chặt, vậy tôi nghĩ cô rất muốn thế này. Tôi nhất định sẽ đối tốt với cô, một cô gái xinh đẹp, không có người đàn ông nào yêu thương thật là đáng tiếc.”

Hân nói xong, muốn đưa môi chạm vào người Hà Duyên.

“Quản lý Vương, xin hãy buông tôi ra...” Hà Duyên không ngừng giãy dụa, hốc mắt đỏ lên. Khi cô không biết phải làm sao, cửa đột nhiên bị mở ra... Một cô gái đi đến, gương mặt lạnh lùng, nhìn hai người đang ôm nhau, ánh mắt hung ác, người đàn ông vội vàng buông tay ra.

“Vợ.. Là cô ta, cô ta câu dẫn anh...” Quản lý Vương giống như chuột thấy mèo, vội đi về phía cô gái kia, thậm chí còn hung hăng nhìn Hà Duyên. “Vợ, cô gái này nghĩ mình có chút xinh đẹp, định câu dẫn anh, nhưng anh sao có thể thích cô ta chứ, người anh yêu chỉ có mình em mà thôi...” Hấn ngọt ngào nói, cô gái nhìn Hà Duyên, ánh mắt càng lạnh hơn, cô ta tới gần... Bốp một tiếng, một cái tát rơi trên má Hà Duyên. “Cút ngay khỏi đây, cũng không nhìn xem bản thân thế nào, thấp hèn.”

Cô ta nói không chút lưu tình, Hà Duyên đưa tay ôm mặt, thật nhục nhã, nước mắt cô không ngừng chảy xuống, trong lòng đau đớn.

Cô không biết mình đã làm gì sai.. Vì sao... Vì sao lại đối với cô như thế..

“Cô còn đứng ở đây làm gì... Còn không cút đi,” Quản lý Vương chửi Hà Duyên một tiếng, chỉ sợ cô sẽ nói gì đó.

Khóe môi Hà Duyên run run, sau đó cô quay người rời đi...

Chớp mắt, cô thấy được nước mắt của mình, chảy xuống cằm, rơi xuống đất, cô không biết đã bao lâu cô không khóc...

Cô đi ra ngoài, thu dọn đồ của mình, đi khỏi nơi này, cô biết, công việc này cô không thể nào tiếp tục được nữa.

Cô nhanh chóng rời khỏi đây, đôi mắt đã sưng đỏ.

351. Q.5 - Chương 21

Edit: Ốc SênĐứng trước cửa căn phòng bé nhỏ, cũng là ngôi nhà duy nhất của cô, cô lau khô nước mắt, sau đó mở cửa, trong nháy mắt, cô nhìn thấy con gái bé bỏng của mình đứng ở đó, một cô bé xinh xắn đáng yêu, hai bím tóc buộc cao, đôi mắt to tròn nhìn cô.

“Mẹ...” Giọng nói ngọt ngào, mềm mại...

“Mẹ đã về rồi đây,” Cô cúi xuống, ôm lấy con gái. “Hôm nay, Đồng Đồng có ngoan không? Con đã ăn chưa, đồ ăn mẹ đặt trên giường, con ăn hết chưa?”

Cô vỗ về gương mặt con gái, Đồng Đồng mới hai tuổi, nhưng lại rất gầy, bởi vì cô rất hâu dỗi công việc, nên hai mẹ con cô thường xuyên phải chuyển chỗ ở.

Đồng Đồng ngoan ngoãn gật đầu, “Đồng Đồng ăn rồi ạ,” cô bẻ đưa bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một miếng bánh quy đầu vì bị cầm quá lâu.

“Mẹ... Ăn ...” Cô bé đưa chiếc bánh đến trước mặt Hà Duyên, ánh mắt nhìn cô. Cô bé này nhỏ như vậy đã biết quan tâm tới mẹ rồi.

“Mẹ không đói bụng, Đồng Đồng ăn đi,” Cô lấy chiếc bánh trong tay con, lại đưa lại cho nó, ánh mắt cô cũng không còn hồng hồng như lúc nãy nữa, đứa con đáng thương của cô, sao nó lại hiểu chuyện đến như vậy, hiểu chuyện khiến cô đau lòng...

“Đồng Đồng, chúng ta phải chuyển nhà...” Cô vỗ về gương mặt nhỏ nhắn của con bé, Đồng Đồng khẽ gật đầu, “Vâng ạ, Đồng Đồng chỉ cần ở bên mẹ là được rồi...” Cô bé nghĩ cô bé còn ở đây chưa được bao lâu, đã phải chuyển đi nơi khác, ngay từ khi còn nhỏ, cô bé đã được học cách rời xa...

Không lâu sau, căn nhà bé nhỏ này đã không còn bóng dáng của họ nữa, cô đã từ chức, cũng chuyển nhà tới nơi khác.

Hai năm sau, một cô gái mặc trên người một bộ đồ màu đen cũ kỹ, già dặn bước chân vào tập đoàn Húc Nhật, đón tiếp cô không phải là ai khác chính là tổng tài của tập đoàn Húc Nhật, Lê Duệ Húc. Ngày đó, bản thân hấn không tập trung được vào công việc thư kí của hấn thì không làm được việc như hấn muốn, cho nên, từng bước từng bước, Hà Duyên đã bước vào cánh cửa cuối cùng để vào làm việc trong tập đoàn.

Duệ Húc khi nhìn thấy cô mặc một bộ đồ màu đen cũ kĩ, còn đeo một chiếc kính khiến cô già đi rất nhiều, hần khẽ mím môi.

“Tôi tin rằng, Lê tổng không phải là một người chỉ nhìn vẻ bề ngoài để đánh giá người khác.” Cô ngẩng cao đầu, cả người gầy gò, nhưng giọng nói cũng rất kiên định.

“Cô cho là như vậy?” Duệ Húc dựa người vào ghế da, “Về bề ngoài, ai cũng thích, tôi cũng không ngoại lệ.” Hần lãnh đạm nói, đưa mắt quan sát cô gái trước mặt.

Cô gái này chính là Hà Duyên, tuy mới hai mươi tư tuổi nhưng gương mặt dường như đã trải qua rất nhiều mưa gió.

Cô khẽ cười, “Mục đích tôi tới để làm thư kí cho tổng tài, tôi cũng đã từng làm thư kí ột số công ty rồi, tôi tin rằng tôi có thể làm tốt công việc này, chỉ cần người mà tổng tài cần là một thư kí đúng nghĩa mà không phải tình nhân là được.”

“Tình nhân thì cần đẹp, còn thư kí chính là phải làm việc.”

Duệ Húc đưa tay đặt lên mặt bàn làm việc, hai mắt hơi híp lại, “Tôi hi vọng, cô sẽ làm được như những gì cô nói. Cái tôi muốn chính là một cô thư kí.” Hần đứng lên, ánh mắt nhìn Hà Duyên một lượt.

Lý lịch không sai, đúng là rất có kinh nghiệm, chỉ là mắt nhìn quá kém, dù sao, như lời hần nói, cái hần muốn chính là một cô thư kí đúng nghĩa.

“Tôi làm được.” Hà Duyên cũng đứng lên, “Xin hỏi, tổng tài, khi nào tôi có thể đi làm. Bởi vì, tôi rất cần tiền.” Cô nói thẳng ra, mục đích cô đi làm chính là kiếm tiền, để nuôi sống bản thân và con gái, cô cảm thấy không có gì là sai trái cả...

“Ngày mai có thể,” Duệ Húc lãnh đạm nói, sau đó cô chào hần rồi xoay người đi ra ngoài, cô thư kí, trước mắt hần rất hài lòng, chỉ cần không nhìn hần rồi chảy nước miếng là được.

Hà Duyên nhẹ nhõm thở ra một hơi, mặc dù người ngoài nhìn vào cô rất bình tĩnh, tự tin, nhưng thực chất cô rất hồi hộp, đây là tập đoàn Húc Nhật, là một công ty đứng trong hàng ngũ những công ty nổi danh trên thế giới, tiền lương cũng rất tốt, chính vì thế rất khó có thể đặt chân vào, cuối cùng cô đã thành công.

Cô khẽ cười... Cuối cùng cô có thể kiếm được nhiều tiền một chút rồi.

Cô đi ra ngoài, mọi người ở trong này ăn mặc rất chuyên nghiệp, không đúng, căn bản là không hợp nhau, người ta ba mươi nhìn giống hai mươi. Cô mới chỉ có hai tư mà nhìn như bốn mươi... Cô cười tự chế giễu mình, chỉ là như này có vẻ an toàn hơn rất nhiều.

Cô đi ra ngoài, hôm nay cô cần chuẩn bị tốt một chút để có thể đi làm vào ngày mai...

Cô đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía hai người đang đi tới, cả người lặng đi, dưới mắt kính, ánh mắt cô trở nên mờ mịt.

“Thần, bà đi kia đang nhìn anh sao, anh nói xem, anh có chấp nhận được bà đi đó không?” Cô gái kia cười duyên dáng nhìn Hà Duyên, căn bản không nhìn cô vào trong mắt, một bà đi mà thôi, có thể giành được sự chú ý của Vệ Thần sao? Cũng không nhìn lại xem diện mạo của mình thế nào, thật là xấu xí.

“Cái đó chứng minh mị lực của anh là không giới hạn,” hần nói xong còn nhìn Hà Duyên, cười thật tươi. “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Bàn tay hần đặt trên tấm lưng cô gái hơi dùng sức ôm chặt, khiến cô gái ngượng ngùng nhìn hần, ánh mắt tôn sùng, không hề có khó chịu...

Khi hai người đi qua Hà Duyên. Đối với hần mà nói, cô gái này chỉ là một bà đi mà thôi.

Một lúc sau, Hà Duyên mới lấy lại được suy nghĩ, cô quay đầu lại, nhìn người đàn ông kia đi vào thang máy, khẽ mím môi.

Năm năm... Vệ Thần, chúng ta lại gặp nhau, chỉ là, cô vẫn còn nhớ rõ hần như vậy, còn hần đã sớm quên mất cô, không đúng, là trong thế giới của hần vốn không có hề có hình bóng của cô...

Cô đi ra khỏi công ty, ngẩng mặt, lại là một Hà Duyên xấu xí, thậm chí tính cách cũng khiến người khác khó chịu.

Có lẽ khá lâu... Cuối cùng cũng tới được chỗ của mình, cô quyết định thay vì đi xe, cô sẽ tiết kiệm một chút chi phí bằng cách đi bộ, cô lấy một chiếc kẹo từ trong túi, cái này giành cho Đồng Đồng, nhất định con bé sẽ rất vui.

Mở cửa, một bé gái xinh xắn ngồi trên giường, cô bé đang cầm bút chì màu vẽ gì đó. Hà Duyên đi tới, ngồi bên cạnh Đồng Đồng, rồi bế cô bé lên, sau đó cầm lấy bức tranh nhìn, bức tranh vẽ một cô bé và một người phụ nữ.

“Đây là Đồng Đồng, còn đây là mẹ?” Cô cúi đầu hỏi con gái.

Đồng Đồng gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào, “Đây là bức tranh vẽ mẹ và Đồng Đồng...” Hà Duyên xoa xoa mái tóc con gái, cô nhìn thấy một khoảng trống bên cạnh, “Đồng Đồng, nơi này không có gì sao?”

Đồng Đồng nghe cô nói vậy liền cúi đầu, gương mặt nhỏ nhắn rúc vào ngực Hà Duyên.

352. Q.5 - Chương 22

Edit: Ốc Sên “Mẹ, cái đó là chỗ giành cho cha, chỉ là...” Đồng Đồng nắm chặt áo Hà Duyên, “Đồng Đồng không biết hình dáng của cha như thế nào, nên không thể vẽ được.”

Hà Duyên nghe con gái nói xong, trái tim đau xót vô cùng... Cô ôm chặt con gái, con gái cô đã bốn tuổi mà vẫn gầy yếu như một đứa trẻ hai tuổi, điều này cô không tốt, không thể cho Đồng Đồng một cuộc sống tốt, cũng không thể cho nó một người cha.

“Đồng Đồng có mẹ là được rồi...” Đồng Đồng ngược mắt nhìn Hà Duyên, đôi mắt kia trong vắt xinh đẹp.

Cô bé đã học được cách tự chăm sóc bản thân, cô bé cũng có thể trông nhà, có thể rót nước ẹ, có thể quét nhà, cô bé cũng làm được rất nhiều việc khác nữa.

“Đồng Đồng muốn có cha sao?” Hà Duyên vỗ nhẹ vào bả vai con gái, chỗ trống trên bức tranh đó, cô bé rất để ý tới. Cô bé luôn muốn có một người cha.

“Không muốn, cha không cần Đồng Đồng, không cần mẹ. Đồng Đồng không thích cha.” Bàn tay nhỏ bé của Đồng Đồng nắm chặt áo Hà Duyên, cô bé nói như thế nhưng cô bé biết... Cô bé thực sự muốn có cha... Chỉ là cô bé cũng hiểu....

Cô bé không thể có cha...

“Không phải cha không quan tâm con, Đồng Đồng, là mẹ không tìm thấy cha, mà cha cũng không biết sự tồn tại của Đồng Đồng, Đồng Đồng không nên trách cha, cha cũng rất yêu Đồng Đồng, con đáng yêu như vậy, cha nhất định sẽ rất yêu con.”

Cô vuốt ve gương mặt con gái, nó lớn lên không hề giống cô, con bé rất đẹp, còn nhỏ mà đã xinh đẹp như này, lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân.

Đồng Đồng khẽ chớp mắt rồi gật đầu.

Hà Duyên rút tay vào túi lấy mấy chiếc kẹo ngọt đặt vào bàn tay nhỏ bé của con gái, “Cho con này, mẹ đã tìm được một công việc rất tốt, cho nên, sau này, mẹ sẽ mua thật nhiều đồ ăn ngon cho con, cũng sẽ mua nhiều quần áo đẹp nữa.”

Cô hôn lên má con, rồi đặt cô bé xuống, “Được rồi, Đồng Đồng, mẹ đi nấu cơm, con ở trong này chơi nhé, đừng có chạy lung tung.”

Đồng Đồng khẽ gật đầu, bàn tay nắm chặt kẹo ngọt.

Cô bé nhìn thấy Hà Duyên đi vào phòng bếp, cô bé xòe bàn tay ra, lấy một chiếc kẹo đưa lên mũi ngửi một chút, sau đó đưa tay nhét kẹo vào túi áo đi làm của Hà Duyên.

“Cái này ẹ.” Cô bé khẽ cười, sau đó cô bé ngồi trên giường, tiếp tục vẽ tranh. Lúc này, cô bé tiếp tục vẽ mẹ và cô bé. Mà dường như cô bé đã quên chuyện về cha.

Cô bé cắn cắn đầu bút, cô bé thực sự muốn biết... Hình dáng của cha là như thế nào?

Sắp xếp tốt cho con gái, Hà Duyên cũng bắt đầu ngày làm việc đầu tiên... Đi vào tập đoàn Húc Nhật, cách ăn mặc của cô khiến cho người khác khó mà đón nhận, nhưng cô lại bước về phía thang máy chuyên dụng của phòng tổng tài... Lúc này trong thang máy đã có một người...

“Cô cũng đi lên sao?” Người đàn ông cúi đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ có vẻ lớn tuổi, không khỏi nhíu mày, mắt thẩm mỹ của Húc dường như ngày một kém đi.

Hà Duyên lặng người đi một chút, thật không ngờ sáng sớm đã gặp phải hắn... Cô bước sang bên cạnh, cách xa hắn một chút... Sau đó hơi xoay người sang một bên, không muốn nói chuyện với hắn.

Vệ Thần bắt ngờ...

“Cô ghét tôi?” Hắn nói trắng ra.

Gương mặt Hà Duyên vẫn lạnh lùng...

“Ha...” Hắn cười lớn một tiếng. Năm năm trước và bây giờ, hắn dường như đã thay đổi rất nhiều... Đường như... Hắn thích cười hơn...

“Ha...” lại là cái tiếng cười này... Cô trở mình, phát hiện Vệ Thần đang ngồi trước mặt con gái, hắn hát cho Hà Duyên nghe một bài hát với giọng ca vô cùng đặc biệt... Thật sự không nghe ra là bài gì nữa...

Hà Duyên quay lưng về phía hai người... Cô cũng nở nụ cười... Thực ra tha thứ cũng không khó như vậy...

Ở một nơi nào đó trong bệnh viện, lúc này, trong một văn phòng nào đó lại truyền ra những tiếng kêu thảm thương. “Vệ Thần, anh đã hứa là không đánh tôi mà?” Tiếng kêu thống khổ của người đàn ông. “Vệ Thần, anh nói mà không giữ lời.”

“Đáng đời cậu, cậu biết rõ Đồng Đồng là con gái tôi, cậu lại không nói cho tôi biết. Nếu không phải mẹ tôi gặp được Đồng Đồng, có phải cậu muốn tôi không có con gái...”

“Nào có đâu? Tôi định nói mà...” Đoàn Hạo còn chưa kịp nói hết câu, một cú đấm đã giáng xuống.

“Vệ Thần, anh là một tên lừa gạt, anh đã nói không đánh vào mặt tôi. Vì sao lại đánh vào mặt tôi...”

“Bởi vì cậu cần phải ăn đòn...”

“Vệ Thần... Lê Duệ Húc, hai người đúng là kẻ khốn khiếp...”

Tiếng gào của Đoàn Hạo không ngừng truyền tới...

Rốt cuộc hắn đã trêu chọc ai cơ chứ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-chong-mau-lanh>